ΔΑΒΊΔΗΣ Ἔ́ΜΜΕΤΡΟΣ,

Sive

METAPHRASIS LIBRI

PSALMORUM

GRÆCIS VERSIBUS CONTEXTA.

Per IACOBUM DUPORTUM
CANTABRIGIENSEM,
Regium Græcæ Linguæ
Exprofessorem, D. P.

CANTABRIGIÆ
Excudit IOANNES FIELD *Celeberrimæ Academiæ*
Typographus, Ann. Dom. 1666.

CAROLUS R.

QUandoquidem Reverendissimus in Christo Pater, *Gilbertus* Archiepiscopus *Cantuariensis*, Primas totius *Angliæ* & Metropolitanus, necnon Reverendus admodum in Christo Pater, *Humfredus* Episcopus *Londinensis*, aliique Episcopi, Decani, Archidiaconi, & Clerici, in Synodo *Londinensi* legitimè convocati (assentientibus etiam Reverendissimo in Christo Patre, *Richardo* Archiepiscopo *Eboracensi*, Primate *Angliæ* & Metropolitano, aliisque Episcopis ejus Provinciæ) Metaphrasin *Psalmorum* à *Jacobo Duporto*, Decano *Petriburgensi*, Sacellano Nostro, Græcis Versibus contextam, Nobisque dedicatam, communi suo suffragio approbârunt, Nobisque commendârunt, tanquam apprimè utilem & conducibilem Scholis publicis Ludisque literariis futuram, ad puerorum animos Pietate pariter & Græcis literis meliùs imbuendos: Nos Cleri Nostri Judicio confisi, & Testimonio permoti, Scholarum Moderatoribus & Ludimagistris, quibus cura instituendi pueros in Græca Lingua commissa est infra hæc Regna Nostra *Magnæ Britanniæ* & *Hiberniæ*, suprà dictam Metaphrasin in communi usu habendam, & prælegendam, commendamus.

Regio etiam Nostro Diplomate cautum ac provisum est, nequis Bibliopola aut Typographus, aut alius quicunque intra quatuordecim annos, dictæ Metaphraseos Exemplaria citra voluntatem ac consensum Autoris hìc infra Ditiones Nostras imprimere aut imprimi facere, aut in Exteris Regionibus impressa hùc importare aut divendere præsumat; Sub pœna Confiscationis & Amissionis eorundem Librorum, & mulctæ prætereà secundùm Leges nostras infligendæ. Dat. in Palatio nostro de *Whitehall* 20° die *Februarii* 1666, Regnique Nostri decimo nono.

Ad Mandatum Sacræ Regiæ Majestatis.

GUILIELMUS MORICE.

Aspice quem Reducem Pietas, Patientia Pulsum,
DAVIDI CAROLUM *fecit utrinq; parem.*
Regius *en etiam* Psaltes, *cui Musica Templi,*
Et Chorus, & Cantus sic placuere Sacri.
Hujus ut auspiciis merito jungantur in unum
Hymnus Iessiadæ, Mæonidæq; *Melos.*

I: Hertocks fecit

AUGUSTISSIMO, POTENTISSIMO, PIENTISSIMOQUE MONARCHÆ

CAROLO II.

Magnæ Britanniæ, Franciæ, & Hiberniæ Regi, Fidei Defensori, Domino & Regi meo Clementissimo.

AUGUSTISSIME REX, DOMINE CLEMENTISSIME,

Ereor equidem, ne extremæ imprudentiæ, imo & impudentiæ, mihi dicam impingant nonnulli; quod tam levidense munusculum Sacrosanctæ Tuæ Majestati offerre & dedicare ausus sim. Et haberent certe me confitentem re-

a um,

um, nisi præsto mihi essent duo magni Patroni, qui causam meam agerent, meque defenderent, *David* scilicet, & *Homerus*; ille divinæ Musicæ, & sacræ Poeseos; *Musarum* hic humaniorum, & secularis omnis disciplinæ, nedum Poeseos, parens ac princeps. Opus itaque hoc plane Regium, Psalterium Regij Vatis, Regis, inquam, *Davidis*, ad filum & stylum Regis Poetarum *Homeri* attemperatum, cui, nisi Regi, inscriberem aut consecrarem? Cui vero Regi, nisi Illi, qui cum cæteris virtutibus, tum inprimis Patientiâ, & Pietate (quæ duæ in hoc Libro *Psalmorum* utraque pagina elucent) ad *Davidem* proxime accedit? Priorem quod spectat, frustra sim, si quicquam illius gloriæ rudi hoc & impolito calamo me adjicere posse confidam. Novit siquidem non tantum *Britannia* Tua,

sed

ſed & univerſus, quaqua patet, terrarum orbis, quo Tu robore pectoris, quam invicta animi fortitudine, novercantis fortunæ tela retuderis; quam Tu petulantiſsimorum hoſtium minas, impetus, & inſultus, imo ſceleratiſsimorum perduellium & alaſtorum furias, incredibili prorſus & Heroica, vel *Davidica* potius & Divina patientia & æquanimitate pertuleris. Quantum nunc mihi geſtit animus, hanc 'ΕΙΚΟ'ΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ'Ν fuſius proſequi, & vivis (quod aiunt) coloribus à capite ad calcem depingere atque delineare Sacroſanctæ MAJESTATIS TUÆ ſub cruce militantis Effigiem; qua Archetypo huic, Regio nempe noſtro Pſalmographo, à Regno pariter & Urbe pulſo, exacte & ad amuſsim reſpondes! Sed peritioris penicilli hoc negotium eſt, nec Epiſtolam brevem, ſed ingens Volumen deſiderat. Quin-

imo lubet mihi potius gratulari MAJESTATI TUÆ, vere jam post dispersas tot nubes & tempestates Serenissimæ, mutatam sortem, & versam (ut ita loquar) tabellam. Est enim profecto Icon hæc, qua Regium Vatem repræsentat MAJESTAS TUA, *Dianæ* illi veteri omnino similis, ex altera parte tristis, ex altera hilaris. Dum vero ab una in alteram oculos flectimus, & ipsum quasi vertentis fortunæ cardinem contemplamur, illud sane permirum, imo pene miraculi loco habendum, quod tam subito resedit tempestas, & veluti momento temporis tantus rerum & animorum æstus deferbuit. Sed mirari forte desinet, qui illud meminerit in sacra Historia de reditu *Davidis*, *Et* (2 Sam. 19.14.) *inclinavit* (sive Deus, sive Rex, utrovis enim modo exponere licet) *cor totius populi quasi viri unius*, (in amorem scilicet & obsequium desideratissimi

tiſsimi Principis, quem diuturna jam abſentia chariorem fecerat) *miſeruntque ad Regem dicentes, Revertere tu & omnes ſervi tui.* Quis autem de Regio Vate hoc ſcriptum legat, qui non & de Te, (*Rex Sereniſsime*) à Tuis quandoque parem in modum recipiendo, idem hoc Vaticinium eſſe arbitretur? Siquidem cum in *Angliam* Tuam auſpicatiſsime jam redires, quam unanimi omnium Ordinum conſenſu, quam junctis ſubditorum Tuorum ſtudijs atque ſuffragijs, imo acclamationibus & votis, exceptus es! Denique, quam gratulabundi omnes undiquaque certatim ad Te convolarunt! Certatim, dico; etenim, ut per omnia quadraret ſimilitudo, etiam hic apud nos inter diverſarum partium homines, uti olim inter *Iſraelem* & *Judam*, honeſta quædam contentio æmulatioque orta eſt, utri ſcilicet priores eſſent, aut eſſe deberent,

rent, in reducendo Rege nostro *Davide*. Utrobique igitur, tam in prosperis rebus, quam in adversis, Prototypo suo conformis hæc Imago est. Ut enim antea *Davidem* afflictum & exulem, & à perduellibus fugientem, in exemplum patientiæ Tibi proposuisti; ita nunc vicissim, mutata in melius (Deo Immortali gratias) rerum facie atque forma, eundem reducem regnoque restitutum, & de hostibus tum exteris, tum domesticis triumphantem, & denique admirabili civium suorum studio & amore florentem, pietate ac religione imitaris. Atque hæc altera illa Virtus est, qua Autoris nostri vivam Te præstas Effigiem, & quasi ad *Davidicæ* Lyræ modulos Te totum componis. Quid enim aliud sibi vult *Liturgiæ* publicæ injuria temporum collapsæ, Cultusque Divini & Religionis restauratio? Quid aliud *Sacerdotum* ac *Levi*-

tarum

tarum in ordines & locos ſuos redintegrata diſtributio, redditaque ijs ſua portio, curaque acriter demandata, ut muneri ſuo fideliter incumbant? Quid aliud Melodia ſacra & Muſica Templi, qua quotidie, *Mane & veſperi* 1 Chro. 23.30.
laudes Dei Hymnis & Canticis & *Pſalmis* inprimis *Davidicis* celebrantur? Quid aliud *Organa* Davidis *in domo* 2 Chro. 29.26.
Domini, & Symphonia ſacra *cum cymbalis, & pſalterijs, & citharis ſecundum* Ver. 25.
diſpoſitionem Regis Davidis? Quid denique puri & orthodoxi Cultus conſtans profeſsio, veræque Fidei ſtrenua defenſio, Precumque publicarum diligens frequentatio, qua alijs exemplo præis, & *ſtipatus caterva*, adinſtar *Da-* Pſal. 42. 4.
vidis, incedis ad domum Dei? Quid hæc omnia, niſi pietatem curamque Religionis proclamant plane *Davidicam*? Quæ cum ita ſint, profecto quicquid Regium hunc Vatem & Virum

Dei

Dei *Davidem* ſpirat ac ſapit, id omne Tu (*Rex Pientiſsime*) Tuò quodam jure, hoc eſt, optimo Tibi vendicare poteris: Hymnos præſertim, *Pſalmoſque* ejus, utpote quos nuper adeo in Choris & Eccleſijs noſtris, ſilentio propemodum obrutos & conſopitos, reſuſcitavit Sacratiſsima Tua Majestas, & veluti è poſtlimino ad nos reduxit, & ſuavi cordium vocumq; harmonia, & modulatione, Muſicaque ſymphonia denuo cantandos inſtituit. Et merito quidem; cum enim cœleſtis omnis doctrinæ ac pietatis communis quaſi quidam Theſaurus ſit hic Liber *Pſalmorum*, cuivis hominum ordini, ætati, & conditioni accommodus; (unde & tam frequens & aſsidua ejus Lectio, præ cæteris Scripturis, in Eccleſia ſemper obtinuit) tum vero in eo quamplurima occurrunt, tum in *Hoſanna*, tum in *Halleluiah*, tum in Supplicatio-

nibus

nibus & Votis, tum in Hymnis Eucharisticis & Gratulationibus, quæ Tibi tam exacte quadrant, ut non magis de *Davide* ipso, in sensu (quem vocant) Literali & Historico, quam de TUA MAJESTATE in Figura & Typo dicta esse videantur. Quod siquis hac de re dubitet, legat saltem (ut innumera alia omittam) quæ habentur Hymno decimo octavo, atque etiam centesimo quadragesimo quarto; & facile intelliget, quam par utriusque Vestrum sors & conditio fuerit, quam gemina utrique gratulandi materia, quam parallelum denique Psalmodiæ argumentum. Porro autem, me quod attinet, cui, inter alios, licet omnium indignissimo, id muneris & honoris obtigit, ut Cultui Divino in Sacello Tuo Regio, ubi Hymnodia hæc tam sacro & solenni (quidni dicam cœlesti & Angelico) more peragitur ac celebra-

tur, aliquoties vacem; videor mihi quodammodo crimen læſæ Majeſtatis vix effugere poſſe, ſi hoc *Davidis* Pſalterium, utcunque à me tranſlatum, alij, quam Tibi inſcriberem aut dedicarem. Vides, (*Clementiſsime Rex*) quantum abſit, ut de favore Tuo benignaque hujuſce Opuſculi acceptatione deſperem, qui ne culpam quidem aut veniam hujus Dedicationis deprecari ſuſtineam; cum, ſi hoc, quicquid eſt munuſculi, Tibi non obtuliſſem, vix putem me aut juri Tuo, aut aliorum expectationi, aut denique officio meo ſatisfeciſſe. Quod ſiquid in Te nihilominus proterva hac & importuna MAJESTATIS TUÆ compellatione peccaverim, ad Clementiæ Tuæ aram ſupplex confugio, ubi pro certo habeo, tutum mihi aſylum fore. Quamobrem obnixe à Te peto, & omni qua poſſum animi ſubmiſſione oro Te & obteſtor,

(*Rex*

(*Rex Serenissime*) ut hanc Lyram *Davidis*, Heroico & *Homerico* plectro percussam sub Augustissimi Nominis Tui auspicio ac patrocinio in publicum prodire patiaris. Et quandoquidem ex bis decumanis malorum fluctibus emerseris, ex viginti plus minus annorum periculis & calamitatibus & quasi naufragijs ad nos enataveris, & salvus evaseris, sinas Psalmodiam hanc *Davidicam*, veluti Votivam Tabulam, Tuo, vel potius sub Tuo Nomine in Ecclesia, & Domo Dei collocari, & quasi in Templi parietibus suspendi hoc donarium; Opus (uti spero quidem, & auguror) iturum in secula, & ad seros dimanaturum nepotes, æternum gratitudinis Tuæ, imo meæ, imo nostræ omnium de Te recepto & restituto monumentum. Et certe, cum post Reditum Tuum Felicissimum complura Carmina Gratulatoria,

quaſi tot Soteria, de recuperata *Britanniæ* vita ac ſalute prono animo, placidoque, & ſereno vultu acceperis; quidni ſperem Te & Divina hæc Cantica pari candore & clementia, aut etiam majore, utpote à ſummo Rege & Vate compoſita, quanquam ab infimæ ſortis homuncione Tibi oblata, amplexurum; hoc præſertim tempore tam fauſto & auſpicato, quando tot Carmina Optimi Fortiſsimique Regis peropportune Tibi obveniant, tanquam tot ἘΠΙΝΙΚΙΑ de hoſtibus Tuis devictis & triumphatis, & porro etiam propediem (uti ſpero) triumphandis? Idem Deus Immortalis, qui MAJESTATEM TUAM hactenus pluſquam *Ariadnæo* Providentiæ filo ex tot malorum Labyrinthis eduxit, Solioque feliciter repoſuit Avito, pergat porro Te jam in eo ſedentem protegere ſub umbra alarum ſuarum, & favoris ſui

ſcuto

ſcuto defendere. Et qui *meminit Davi-* Pſal.
dis noſtri, & *omnis afflictionis ejus*, idem 132.1.
inimicos ejus induat pudore, ſed ſuper ipſum Ver.18.
floreat Diadema ejus. Idem denique, qui
tam miraculoſe *redemit de interitu vitam* Pſal.
Tuam, magis magiſque indies *coronet* 103.4.
Te miſericordia & commiſerationibus in
terris; & ſero, ſero tandem æternum Te
coronet in cœlis. Ita ex animo vovet,
& precatur aſsidue

MAJESTATIS TUÆ

Servus, &

Subditus, &

Sacellanus humillimus,

JACOBUS DUPORTUS.

PRÆFATIO ad Lectorem.

Um in Græca Poësi, & inprimis *Homerica*, jam à puero mediocriter versatus fuerim, operæ pretium me facturum existimavi, si Poëticam meam facultatem qualemcunque exercerem in Divino aliquo argumento, & stylum ac phrasin *Homericam* ad sacram materiam accommodarem: Quippe id jampridem apud me statueram, *Ægyptiorum* gemmas, & aurum, & spolia, siqua fortè obtinueram, ad *Israëlis* peculium transferre, exoticam omnem & humaniorem literaturam, quantulamcunque nactus fueram, Altari ac Domo Dei offerre & consecrare. Hinc factum, ut mihi in mentem venerit, partem aliquam S. Scripturæ Græcis astringere Pedibus, utì *Apollinaris* & *Nonnus* jam olim fecerunt; quod & pro modulo meo, Deo adjuvante, præstiti. Siquidem triginta fermè abhinc annis Librum *Jobi*, & novennio pòst Tribiblon *Solomonis*, Proverbia scilicet, Ecclesiasten, & Cantica Græco carmine utcunque donavi. Postquam igitur reliquos ferè omnes metricos Scripturæ Libros absolveram præter Psalterium *Davidis*, cœpi tandem de ejus etiam Metaphrasi cogitare. Id nimirum apud omnes in confesso est, Regium nostrum Vatem *Davidem* (utì & *Solomonem*) poëticè Cantica sua, seu Carmina, scripsisse; licèt metri

tri genus, quo ſcripſerit, etiamnum hodie ignoretur: Nam an dexterè ſatìs & peritè *Gomarus* & alii tractent *Lyram Davidicam*, qui Pſalterii rhythmos & modulos, pedes & numeros tam minutim nobis tradunt, ac ſi Hebraicæ Poëſeos atque Proſodiæ apices ad unguem callerent, equidem dubito; judicent doctiores. *Davidem* igitur nunc (uti & antea *Solomonem*) hîc in Titulo Operis Ἔμμετρον appello; non quaſi καταλογάδην, & ſolutâ oratione fluat in Fontibus Hebræis Textúq; Originali, ſed quòd in Lingua ſua metri genere obſcuro nobíſque prorſùs incognito procedat; jam verò in aliam Linguam tranſlatus, carminis etiam genere tralatitio & uſitato, & vel ipſis tyronibus noto ac familiari, Heroico ſcilicet & *Homerico* donatus ſit. Prima itaque hæc anſa & origo hujus Opuſculi fuit. Alii nempe S. Scripturæ Codices (ut dixi) Gnomici & Poëtici Græcis verſibus à me jamdudum expreſſi viam mihi ſtravere etiam ad metricam hanc *Pſalmorum* Metaphraſin: Eóq; magis, quòd illam à me ſeriò flagitarent Viri quidam doctiſſimi, tam noſtrates quàm exteri, qui non deſinebant utique hoc penſum urgere, & per literas à me contendere, ut Patrem Filio, *Davidem Solomoni* adderem. Non dicam eos currenti mihi calcar addidiſſe: Hæſi enim, fateor, aliquandiu, & in dubio fui, an ulteriùs in hoc inſtituto pergerem: Modò enim verebar, nè impar humeris meis onus aggrederer, ſi prolixum & arduum hoc opus in me ſuſci-

ſuſciperem: Siquidem --- *Facile eſt Epigrammata bellè Scribere, ſed Librum ſcribere difficile eſt*, ut inquit ille: Sic & aliud profectò eſt, triginta circiter Capita Proverbiorum, aliud, Pſalmorum Seſquicenturiam bene interpretari. Modò & illud mecum arguebam, nimirum in hoc pulvere Poëtico ſatìs jam à me deſudatum hactenus, *Sat metris Musisque datum--*, etiam in Sacro argumento ſpecimen unum & alterum Græcæ Poëſeos abundè jam exhibitum; ut omnino verendum ſit, nè Metricæ tot Metaphraſes & mihi & aliis tædium nauſeámque pariant: præſertim cùm alia ætas alia ſtudia, alios conatus poſtulet. Et quid attinet, exhauſtis jam & areſcentibus propemodum venis, Poëticam venam tentare; & præcipitante jam ætate, & ingruente, ſi non ingraveſcente, ſenio, pauxillum id quod ſupereſt vitæ ſpatium pangendis verſibus conſumere? Hûc & illud inſuper acceſsit, quòd viderer alioquin etiam ſerò nimis hoc penſum aggredi, quippe quod alii jam antea & quidem magna cum laude confecerant. Quorſum enim actum agerem, aut *Iliadem* poſt *Homerum* ſcriberem? Cavendum cenſuit *Achilles Homericus*, Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος, (nedum τέταρτος) ἔλθοι. At verò tres ad minimum hoc mihi argumentum præripuerunt, ut hanc Metaphraſin jam molienti mihi vix ſpicilegium poſt meſſem reliquum eſſe videatur. Hæc ferè & hujuſmodi μορμολύκεια mihi hanc telam ordienti obverſa-

bantur animo; quæ ut ut primo intuitu remoram mihi injicere posse videbantur, penitiùs tamen inspicienti certè tanti non erant, nec id ponderis aut valoris apud me obtinebant, ut me ab incepto prorsùs deterrerent. Difficultatem itaque diligentiâ fregi, & quasi orexi quâdam & acri cupiditate animi prolixitatem tædiúmque operis devoravi. Quamobrem verò indecorum adeò, aut intempestivum seni hoc negotium esset, nè id quidem me capere fateor. Imò tantum abest ut Sacram hanc Poësin vergenti jam ætati minùs convenire existimem, ut equidem contrà potiùs haud satìs sciam, *quid melius* tam annosus *agerem*; aut in quo scribendi genere, hoc jam senectutis limen ingressus me commodiùs exercerem. Quid enim? cùm ἤδη σπένδομαι, & propè instat tempus quo fiam mortis & sepulchri victima, an cum *Abrahami* ariete jam immolando

Gen. 22. 13. *inter vepres hærerẽ cornibus*, spinosis controversiis me implicarem, & rixis Theologorum et altercationibus Scholasticis caput perplexum haberem & intricatum? Quantò id satius Sacro huic *Parnasso* suaviter indormire, & inter *Hymnos Davidicos* & Cantica divina cõsenescere, & *Cygneo more* (non cum *Olore Mantuano*, aut *Cygno Dircæo Thebano Lyrico*, aut *Venusino* illo *canoro alite*, sed cum meliore & diviniore Lyrico, *amœno Psalte Israëlis*) *cantando mori*, & inter modulos & melodias Sacras animam (quæ ex quorundam Philosophorum placitis in Harmonia consistit)

consistit) efflare & effundere? Jam verò nec illud me multùm movit, nec tam validum mihi argumentum fuit, ut propterea scilicet ab hoc Opere desisterem, quòd alii jam antea id præoccupaverint, méq; præverterint. Quidni enim liceat pluribus in eadem palæstra se exercere, & in eodem stadio decurrere, præsertim cùm diversâ viâ ad eandem metam grassentur? Nullum certè opus humani ingenii, nedum in hoc genere scribendi, usque adeò perfectum, nec tam omnibus numeris absolutum fuit, ut non & posterorum studio & industriæ locus relinquatur. *Utile est plures Libros à pluribus fieri diverso stylo etiam de materiis iisdem*, inquit alicubi S. *Augustinus.* Nec tantùm utile, sed & jucundum fuerit diversos Scriptorum stylos & calamos quasi in eadem arena colludentes & colluctantes invicem inter se conferre. Nemini igitur fraudi nec præjudicio esse debet, si penso jam ab aliis præoccupato manum admoveat; quandoquidem fieri potest, & non raro accidit, ut antecedentia cedant sequentibus, & post aliorum conatus aliquid in eodem genere ab aliis sive ingenio & eruditione politius & elegantius, sive curâ & diligentiâ limatius elaboratiúsque procedat. Quod an à me ullatenus in hoc argumento præstitum sit, meum non est statuere, quin aliis potiùs judicandum relinquo. Plures sanè reperti sunt, qui ante me hunc triverunt callem, & *Davidis* Psalterium Poeticâ Metaphrasi, vel

etiam Paraphrasi, illustrârunt. De Latinis jam non loquor; inter quos *Beza*, *Flaminius*, *Eobanus Hessus*, &c, qui in hoc argumento facilè omnibus palmam præripuit, *Buchananus*. Sed de Græcis nunc mihi sermo est: Illi autem, quos saltem mihi videre contigit, tres tantùm sunt. Horū primus, et longè primus, *Apollinaris* est, seu *Apollinarius*, seu *Apolinarius*, & sic quidem à Græcis Scriptoribus semper, ni fallor, cum simplici λ Ἀπολινάριος appellatur. Erat autem *Apollinaris* (hâc enim nomenclaturâ deinceps utar) *Laodiceæ* in *Syria* Episcopus; qui utcunque *de anima Christi à Catholica dissenserit*, ut loquitur *Augustinus*, Libro De *Hæresibus*, negans scilicet Christum animam rationalem assumpsisse cum corpore; erat tamen alioqui vir apprimè doctus & eloquens, imò *nulli suæ ætatis variâ ac solidâ doctrinâ cessit*, inquit Cl. *Vossius*, Libro De *Græcis Poëtis*. Floruit verò *Apollinaris* 4to æræ Christianæ seculo, sub *Juliano*, ac inprimis *Valentiniano* & *Valente* Imperatoribus, adeóque *Basilio* Magno & *Gregorio Nazianzeno* σύγχρονος fuit. *In S. Scripturas innumerabilia scripsit*, utì testatur *Hieronymus*, Libro De *Scriptoribus Ecclesiasticis*; inter quæ excelluit *Opus* illud *triginta non minùs librorum, nobilissimum & maximum, quo insanas Porphyrii calumnias magnâ probationum mole confudit*; *Vincentii Lirinensis* verba sunt, in *Commonitorio*. Sed ea ferè omnia temporum injuriâ & barbarie quasi communi quâdam voragine absorpta, absumptáque sunt.

ſunt. Sola hæc ex tam grandi naufragio nobis relicta eſt tabula, *Pſalmorum* ſcilicet *Davidicorum* Metaphraſis Heroicis verſibus contexta: quæ ut ut fortaſſe haud uſquequaq; adeò elegans nec concinna ſit, nollem tamen eam tam ſeverè & acriter virgulâ cenſoriâ caſtigâſſet *H. Stephanus*, & poſt eum *Petavius*: Quandoquidem, ut reliquas ejus laudes & virtutes omittam, quæ ſanè nec paucæ ſunt, nec obſcuræ, quibus tanquam tot ſtellulis fulget, eſt certè prætera vel ipsâ antiquitate veneranda; ſaltem ſi Titulus non mentitur Autorem, & veteris illius *Apollinaris* verus ac genuinus hic fœtus eſt, quod nemo hactenus (quem ſciam) in dubium unquam vocavit, nedum inficias ivit. Alioquin, ut ingenuè fatear, & dicam quod ſentio, niſi communis adeò & paſsivitùs recepta apud omnes hæc opinio eſſet, & tam altas ubiq; egiſſet radices, ut eam convellere, aut vel leviter concutere velle, nimiam fortè pervicaciam & αὐθάδειαν argueret, & faſtuoſi ac præfidentis animi indicium haberetur, putarem ego non extra omnem prorsùs controverſiæ aleam poſitam hanc rem eſſe, quin adhuc diſquirendi locus relinquatur; & appareat aliqua ſaltem dubitandi ratio, annon ſpurius & ὑποβολιμαῖος hic partus, & alii cuipiam potiùs quàm ei, cujus nomen præ ſe fert, adſcribendus ſit. Et illud inprimis ſcrupulum mihi injiceret, quòd non tam terſus & teres, non tam politus & elegans, & (ut verbo dicam)

non

non tam *Homericus* esse videatur hujusce Metaphrastæ stylus, quàm illius fuisse par & credibile est, qui omnium consensu Græcarum literarum, Græcæ inprimis Poëseos peritissimus, *Homeri* præsertim studiosus adeò atq; æmulus fuit, ut Poëmata Sacra haud pauca ad illius imitationem scripserit, utì ex *Sozomeno* refert *Lilius Gyraldus*, De *Poëtarum Historia*, *Dialogo* 5to. Porrò autem multa eum scripsisse testatur idem ille Græcus Historicus, ídq; adeò ἤθεσί τε, καὶ φράσει, καὶ χαρακτῆρι, καὶ οἰκονομίᾳ ὁμοίᾳ τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἐν τούτοις εὐδοκιμήσασιν· ut nisi nimium fortasse φιλάρχαιοι homines essent, *Apollinarem* certè cum præclarissimis quibusque in suo genere Scriptoribus antiquis non immeritò comparandum censerent: An verò tam insigni elogio dignus sit hujusce Metaphraseos Autor, penes eruditos judicium esto. Quid quòd cùm è Veteribus non pauci *Apollinaris* Operum meminerint, *Hieronymus*, *Socrates*, *Sozomenus*, *Philostorgius*, *Suidas*, alii, eorum tamen nemo istius Metaphraseos mentionem facit. Imò & *Gyraldus* loco jam laudato, quanquam multa eum metricè scripsisse affirmat, *Ejus tamen*, inquit, *quod sciam, versus haudquaquam supersunt*. Hæc fermè sunt, quæ fortè virum me constantiorem fluctuare, & aliquantulùm subdubitare facerent, annon ψευδεπίγραφον hoc Opus sit. Verùm ego non is sum, qui velim contra torrentem niti, aut refragante toto ferè Criticorum senatu istam *Psalmorum* Metaphrasin huic Autori abjudicare.

Sit

Sit igitur hujuſce fœtûs parens, per me licet, is cui vulgò tribuitur, verus ſcilicet & vetus ille, de quo hactenus egimus, *Apollinaris*. *Proximus huic*, (quantum ego novi). *longo ſed proximus intervallo*, utpote qui Patrum noſtrorum memoriâ vixit, *Æmylius Portus* eſt, *Franciſci* illius *Cretenſis* filius, & ut patriâ & natione Græcus, ità & Græcis literis non mediocriter inſtructus, & *Ferrariæ* primùm, dein *Aureliæ Allobrogum* Græcæ Linguæ Profeſſor: qui ut in *Dionyſio Halicarnaſſenſi*, *Proclo Platonico*, aliiſque à ſe Latinè verſis, ſuam Græcitatis peritiam oſtendit, ità & *Homeri* Interpretatione qualicunq; palàm fecit, quàm illius Poëſeos ſtudioſus fuerit. Ejus Græcam *Pſalmorũ* Metaphraſin verſibus itidem Heroicis concinnatam primus mihi oſtendit non ità pridem, et perhumaniter communicavit Vir Clariſſimus, &, ſi quiſquam alius, de Repub. literaria optimè meritus, D. *Buſbeius*, Regiæ Scholæ *Weſtmonaſterienſis* per multos jam annos Moderator celeberrimus. Sed, ut verũ fatear, *Theſaurus* (quod aiunt) *carbones*. Nec mirum; quandoquidem in Epiſtola Metaphraſi ſuæ præfixa teſtatur Vir doctiſſimus, ægrotantem ſe, aut vixdum à morbo convaleſcentem, hoc Opus compoſuiſſe: Quod ſanè quis vel ipſo tacente facilè conjiciat, adeò languido & inerti & flaccido & elumbi ſtylo ac filo decurrit: at profectò Poëſis præſertim Sacra vividum ac vigens ingenium, animum valentem & erectum poſtulat, cùm contrà diutini corpo-

ris

ris morbi frangant animi vires, & ſuccidant nervos ingenii, et denique vigorem et acumen mentis retundant. Sed unde unde id fuerit, utique hoc in Scripto talem ſe geſsit *Æmylius*, ut niſi Autorem Libri Titulus præ ſe ferret, non Græcum Profeſſorem, nedum in *Homero* tantopere verſatum, ſed alium quempiam infimi ſubſellii Græculum eſſe exiſtimes, et *Diſcipulorum inter jubeas plorare cathedras*. Et, ſi hanc vidiſſent Metaphraſin, quid de ejus Autore dixiſſent duo illi Cenſores, qui *Apollinarem* ſic in ordinem cogunt, ut *in multis ejus Verſibus nè umbram quidem agnoſcant concinnitatis & elegantiæ Poëticæ*? Tertius jam et ultimus, qui Pſalmodiam *Davidicam* Græcis verſibus expreſsit, is eſt, quem dixi, *Dionyſius Petavius*, natione Gallus, ex Societate *Jeſu* Theologus, qui non multis (opinor) abhinc annis diem obiit; Vir ſanè doctiſsimus, et cùm multifariâ eruditione præditus, tum Græcæ inprimis Linguæ ſcientiâ non leviter imbutus. Is igitur, inter complura alia egregia tam in Theologicis quàm in Philologicis doctrinæ ſuæ monumenta, etiam Metricam *Pſalmorum* Paraphraſin poſt ſe reliquit, eruditam certè, et, meo quidem judicio, elegantem. Fruatur enim ille, per me licet, laude ſuâ; nemini ego detractum velim. Et quanquam ille, qui antiquiſsimi Metaphraſtæ rigidus adeò, nè dicam iniquus, cenſor fuerit, nec ipſe fortaſſe ubique ſcopum attigit, nec Poëticæ phraſeos et elegantiæ leges exactè et ad

amuſ-

amuſsim ſervaverit, ego tamen par pari non rependam, nec nævos illius, ſi qui ſint, retegere conabor. Hoc interim citra omnem livoris aut malignitatis ſuſpicionem mihi affirmare liceat, vereri me ſcilicet, nè & ipſe eidem culpæ affinis ſit, quam alteri impingit. Id nimirum in *Apollinari* reprehendit, quòd ſolâ Septuaginta Seniorũ Interpretatione nixus, Textum Hebræum non conſuluerit, nec inſpexerit; imò nè intellexerit quidem: quò factum, ut à ſcopo loci, & ſenſu S. Scripturæ haud raró deflexerit, aberraverítque. Ubi illud certè inprimis fatendum, Græcam Verſionem τῶν ό maximam ſemper autoritatem in veteri Eccleſia obtinuiſſe: quin & Græcos Patres ferè ad unum omnes eam ubîque ſecutos, utpote Linguæ Hebrææ penitùs ignaros. At verò *Apollinaris, id quod Theologorum Græcorum non paucis defuit, Hebraicæ Linguæ admodum peritus fuit*, inquit Cl. *G. Voſsius*, De *Poëtis Græcis*, Cap. 9. Quicquid de peritia ejus ſit, at ſaltem intellexiſſe eum hanc Linguam teſtatur *Suidas*, ex *Philoſtorgio* Hiſtorico *Arriano*, Καὶ τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τε ἦν. Quanquam ergò Græcam Verſionem, utpote tum temporis maximè inſignitam, & vulgò receptam, in pleriſque ſecutus ſit, fieri tamen poteſt, imò haud prorsùs inveriſimile mihi videtur, ut etiam ad Textum Originalem nonnunquam oculos & mentem adverterit. Quid autem? an *Petavius* ipſe in ſua Paraphraſi Textui Hebræo tam mordicùs adhæret? tantúmne

ejus autoritati tribuit, ut nè latum unguem ab eo discedat? πολλȣ̃ γε καὶ δεῖ. Ait quidem se in Translatione sua, tres illas palmarias Bibliorum Editiones, Hebræam, Græcam, & Latinam ob oculos habuisse: interim tamen palàm & ingenuè fatetur, se, quando ambas retinere non potuit, *Hebraicâ relictâ*, *ad Græcam solam adhæsisse; quandoquidem ea cum Vulgata, quâ Ecclesia Catholica utitur, Editione concordat.* Quamobrem nec *Apollinaris* Fontes Hebræos neglexisse magìs censendus est, quàm ipse *Petavius*; nec ille Græcæ LXX virali Versioni propiùs presſiúsque institisse, quàm hic Veteri Vulgatæ Latinæ, (quam & pro Authentica habuit) etiam ubi ab Hebræo Textu discedit. Atque hi quidem Tresviri illi Græci sunt Metrici *Psalmorum* Interpretes, quorum hodiéque extant integræ totius *Psalterii* Metaphrases, saltem qui ad manus & oculos meos pervenerunt. Jam verò præter hos, sunt & tres alii, qui non integrum (quod sciam) *Psalterium*, sed aliquot duntaxat Psalmos *Davidis*, Græcis Versibus transtulêre; quorum Editionem curæ atque industriæ debemus Doctissimi Diligentissimique *Henrici Stephani.* Ii sunt *Paulus Dolscius*, qui *Elegiaco*, & *Joannes Serranus*, qui partim *Heroico*, partim *Lyrico*, & denique ille, quem dixi, *H. Stephanus*, qui partim *Heroico*, partim *Sapphico*, partim etiam *Anacreontico* Carmine in sua Versione usus. Et de *Dolscio* quidem nihil ampliùs me reperisse memini; nisi quòd

Conradus

Conradus Dinnerus in ſuo Græcorum Poëtarum Catalogo ejus nomen reponit, atque etiam in ſua Græcorum Epithetorum Farragine ejus Verſus aliquot Elegiacos, ídque (utì illorum mens & ſententia innuere videtur, nec enim Opus Autoris deſignatur) ex *Pſalmorum* Verſione adducit. Illis autem ex Verſibus, cum Ecloge illa *Stephaniana* comparatis, non malè mihi colligere videor, integram *Pſalmorum* Metaphraſin, eodem filo (certè non admodum compto illo nec eleganti) ab eo contextam, in Bibliothecis alicubi latere, quamvìs eam jamdiu quæſitam nondum mihi invenire contigerit. Poſtquam hæc ſcripſeram, ex *Draudii* Bibliotheca didici, *Paulum Dolſcium* tum Sapientiam *Siracidæ*, tum Pſalterium *Davidis* Græco Carmine vertiſſe. *Serranum* quod ſpectat, *Gallus* utique is *Vivarienſis* fuit, Vir ſanè pius & doctus, quantùm ex Operibus ejus,partim Theologicis, partim etiam Philologicis, conjicere licet. Græcæ porrò Linguæ peritiam non vulgarem in eo fuiſſe oſtendit tum nova illa & accurata *Platonis* Editio, haud ità multis abhinc annis ab eo adornata, tum & *Pſalmorum* aliquot *Davidicorum* illa, quam dixi, Tranſlatio. Ex illo enim ſpecimine, ut *ex pede Herculem*, facilè dignoſcas & intelligas, quantus is Vir fuerit, & quàm egregius Poëta Græcus, ſive puritatem Sermonis, ſive Carminis nitorem & elegantiam ſpectes; ut ſi totum profectò tranſtuliſſet *Pſalterium*, vix aliorum

aut ingenio aut induſtriæ locum reliquiſſet; adeò cæteros omnes, meâ quidem ſententiâ, in hoc genere Metaphraſeos excelluit ac ſuperavit: niſi fortè popularem ejus excipias, *H. Stephanum*, qui & Carmina ejus vulgavit, ac typis impreſsit: Is enim inter omnes literarum Principes ac Heroas, qui ſuperiori ſeculo Helleniſmi ſtudio, Græcæque Linguæ cognitione claruerunt, ut in omni Græca literatura meritò primas obtinuit, ità & in Poëſi Græca, & inprimis *Homerica*, verè φερώνυμος, *Coronam* adeò aliis omnibus lauréamque præripuit. Atque hi ſunt, quotquot ſaltem mihi noviſſe contigit, qui *Davidis* Pſalterium, ſive totum, ſive ex parte, Græcis Verſibus expreſſerunt. Quid ergo? Egóne ut cum tantis Viris contendere, aut comparare me auſim, qui penſum hoc poſt eos ſuſceperim? Procul à me abſit hæc οἴησις, qui meo *modulo ac pede metiri* me didici, & *novi*, *quàm ſit mihi curta ſupellex*. Quanquam autem non adeò mihi *Suffenus* ſum, ut credam me cornicũ oculos confixiſſe, aut præ cæteris omnibus, qui in hoc pulvere deſudârunt, palmam me meruiſſe confidam; οὐχ οὕτω πεπύφωμαι ἔγωγε. Illud tamen, utì ſpero, citra jactantiam ſpondere auſim, Metaphraſin hanç noſtram eatenùs ſaltem aliis præferendam, quòd nimirum & quoad ſtylum Ὁμηρικωτέρα, & quoad ſenſum Ἑβραϊκωτέρα ſit. Et *Homericæ* quidem dictionis tam diligens ſectator, nè dicam religioſus affectator, ubîque ſum, ut Hemiſtichia

quàm plurima, imò & integros ſæpe Verſus ex *Homero* non quidem ſuffuratus (quia hoc palàm præ me fero, nec diſsimulo, nec inficias eo) ſed mutuatus fuerim. Quid quòd vix à me impetravi ullum ferè Vocabulum uſurpare, aut in hanc noſtram θείαν αὐλὴν (ut cum *Euſtathio* loquar) libenter admittere, quod in Principe Poëtarum non invenirem? Quò factum, ut in quibuſdam vocibus interpretandis propemodum mihi aqua hæreret, cùm ægrè ſcilicet ſe offerret, & vix uſpiam extaret dictio *Homerica*, quæ Lyræ *Davidicæ* eſſet planè conſona, & Sacro Textui exactè quadraret. Nec illud certè mirum, ſi Poëta Ethnicus, tametſi omnis Helleniſmi Fons & Oceanus, haud tamen cum omni ſua ubertate & copia Voces nobis ſuggerere ac ſuppeditare poſsit, quæ ad Sacri Textûs Majeſtatem Divinitatémq; aſſurgant. Habet præterea & omnis Lingua, & inprimis Sancta, ſua quædã idiomata, phraſes ſuas & formulas loquendi, quæ difficulter admodum in aliam Linguam transferuntur. Imò *ſunt quædam verba certarum Linguarum, quæ in uſum alterius Linguæ per interpretationem tranſire non poſſunt*, inquit de hac ipſa re S. *Auguſtinus*, De *Doct. Chriſt.* Lib. 2. Cap. 11. Supplendus utcunq; hic defectus fuit; & alicunde ſaltẽ petenda, & ſi fortè ex illo, quem dixi, Fonte haurienda fuêre Græca Vocabula, quæ Hebraicis ſi non ad amuſsim reſponderent, ad eorum tamen vim & notionem quadantenus exprimendam ſufficerent.

rent. Et profectò cùm aliter fieri non poteſt, contenti eſſe debemus hoc *Catone*. De una aut altera hujuſmodi Voce te præmonere, Benigne Lector, operæ pretium mihi viſum eſt; quò ad interpretationem noſtram candidè interpretandam promptior paratiórque accedas. Et inprimis ſe offert celebre illud Tetragrammaton, Nomen Dei proprium & incommunicabile, יהוה, quod in Hymnis hiſce *Davidicis* utramque paginam facit, imò in ſingulis ferè paginis frequenter occurrit, quod & Citharæ *Davidicæ* inſculptum fuiſſe tradunt Hebræi. Cujus vera & genuina punctatio, adeóque recta pronuntiatio, cùm vix ipſis *Judæis*, nedum *Christianis*, cognita & perſpecta ſit, quid mirum ſi difficulter adeò in aliam Linguam transfundatur, & in ejus Verſione tantoperè laborent Interpretes. Græci ubîque Κύριον reddunt, & poſt eos Vetus ſeu Vulgatus Interpres Latinus (qui *Hieronymus* eſſe perhibetur) *Dominum*; uno tantùm loco excepto, viz. *Exod.* 6. 3. ubi ſcilicet ἐμφατικώτερον & ſignantiùs ponitur nomen יהוה, ibi ſiquidem Vulgatus habet *Adonai*. Veteres hos Interpretes & nos etiam, qui *ab Antiquitate non recedimus niſi coacti*, ſequimur in Tranſlatione noſtra Vernacula, niſi paucisſimis duntaxat in locis, (quorum unus eſt ille *Exodi* jam laudatus, & alius in hoc Libro *Pſalmorum*) ubi & ob eandem rationem, majorem ſcilicet Vocis emphaſin, יהוה poſt *Junium* nos *Jehovam* reddimus. *Gallicana* Verſio

(ut

(ut jam alias omittam) habet *L' Eternel*, nec incongruè, meo certè judicio; siquidem Hebræum יהוה (ut & fortè Græcum Κύριος ei respondens apud LXX Seniores) non tam *dominium* & *potestatem*, quàm *essentiæ infinitatem*, *æternitatémque* designat. Recentiores sanè Interpretes, qui ausi sunt Nomini huic ἀνεκφωνήτῳ puncta illa, nunc quidem vulgò recepta, sed noviter inventa, tribuere, adeóq; *Jehovam* aut *Jovam* confidenter satìs (ne quid ampliùs dicam) post *Petrum Galatinum*, vel potiùs *Raymundum Martini*, & *Porchetum Genuensem* (nam horum ille saltem alterutrius compilavit scrinia, & dissimulato Autoris nomine totum ferè Opus fœdo & immani plagio exscripsit & suffuratus est) transtulerunt, vellem equidem nos docuissent, quâ autoritate freti, aut quibus rationum momentis nixi, sic legerint aut punctaverint: quandoquidem istius lectionis aut pronuntiationis nec vola nec vestigium extat apud Antiquos, nec ulla omnino vox est in Lingua Hebræa istius formæ aut analogiæ. Quòd si in re tam crepera & obscura conjecturæ locus sit, & si præcipuos Linguæ Sanctæ Magistros & Coryphæos sequi, eorúmque sententiam, vel potiùs conjecturam amplecti velimus, non *Jehova*, sed *Javo* vera ac nativa hujus Vocis lectio & punctatio fuerit, ab הוה, יהוה, ut à עקב, יעקב, & similia. Unde Ἰαὼ apud Veteres Ethnicos pro *Javo*, (ut Δῖος *Divus*, Αἰὼν *ævum*, *in quibus* v *consonans*, *quoniam*

am eâ carent Græci, omiſſa & neglecta, inquit *Druſius*) Ut in illo *Apollinis Clarii* Oraculo apud *Diodorum Siculum*, Lib. 1. Φράζεο τὸν πάντων ὕπατον Θεὸν ἔμμεν᾽ Ἰαώ· cujus inter alios meminit *Macrobius*, nec non *Clemens Alexandrinus*. Quin & *Theodoretus* Quæſt. 15. in *Exodum*, ubi de Tetragrammato, Καλῦσι ἢ αὐτὸ Σαμαρεῖται μὲν Ἰαβὲ, Ἰυδαῖοι ἢ Ἰαώ. Et *Epiphanius*, Hæreſi 26, ait *Gnoſticos* primo ſuo Principi Deo nomen dediſſe Ἰαώ, quia nimirum ſciebant nomen ſummi & veri apud *Judæos* Dei eſſe יהוה. Illud profectò conſtat, hoc Hebræum יהוה, quia ignota erat antiquitùs, utpote aut illicita, aut certè inuſitata, ejus propria & genuina lectio atque pronuntiatio, per puncta vocalia vocis אדני *Adonai*, legi & pronuntiari ſolitum à Veteribus. Ità proculdubio legit *Hieronymus*, qui *Dominum* ſemper interpretatur: Ità ante eum LXX, aliíque Interpretes Græci: Ità & Apoſtoli ipſi, qui poſt τὺς ὁ etiam Κύριον ubîque reddunt. Ità Chaldæi Paraphraſtæ, qui ejus loco uſurpant אדני. Quin & etiamnum hodiéque ità legi ac pronuntiari debere, ſaltem ſi Analogiam & Antiquitatem ſpectemus, validiſsimis (utì mihi quidem videtur) argumentis probavit, ut *Mercerum*, *Druſium*, *Amamam*, utrumque *Buxtorfium*, aliósque Hebraicæ literaturæ Duces & Anteſignanos taceam, Vir Hebraicarum itidem literarum callentiſsimus *Ludovicus Cappellus* in peculiari De SS^to^ hoc Nomine יהוה *Oratione*; quam fortiter & animosè

oppugna-

oppugnavit, & refutandam suscepit, in sua de eodem hoc Tetragrammato *Dissertatione*, Cl. noster *Gatakerus*. Utcunq; verò hæc ità se habeant, nolo ego hanc litem meam facere, nec de hujusce Vocis lectione aut pronuntiatione cum quoquam acriter digladiari, nec contentionis funem ducere; præsertim cùm de re ipsa & significatione inter partes convenit. Fruatur quisque judicio suo, modò utrinq; facessat superstitio; nec temerè adeò cuipiam hæc dica impingatur, ac à nonnullis præ nimio æstu & fervore animi fieri solet. Equidem, etiamsi illorum, quos dixi, argumenta tantum apud me ponderis & valoris habeant, ut ubicunque in Sacris Codicibus compareet Sacrosanctum hoc Nomen יהוה, mallem cum Antiquis omnibus, tam *Judæis*, quàm *Christianis*, *Adonai* legere ac pronuntiare: tamen in aliis Linguis, putà Latinâ, & Anglicanâ nostrâ, non intercedo, quin retineatur, per me licet, Vox *Jehova*; quandoquidem apud plurimos jam Theologos, quà Pontificios, quà Reformatos, tamdiu invaluit; & aliquoties etiam in Vernacula nostra Versione occurrit, cui ego sanè tantum tribuo, ut temerè ab ea discedere mihi religio sit. Et quid si hæc vera non sit nec genuina Tetragrammati pronuntiatio? Quàm multa enim Nomina Propria, in alias Linguas derivata, ità transformantur, ut à pronuntiatione propria & primæva longè recedant? Avorum quidem nostrorum ævo, cùm primùm audiri cœ-

e pit

pit iſtud Nomen *Jehova*, viri Antiquitatis amantes, & Hebræo *Adonai*, & Latino *Dominus*, jamdudum aſſueti, καινοτομίαν hanc & novitatem minùs patienter ferebant: Pontificii inprimis, utpote Vulgato ſuo Interpreti ſuperſtitiosè nimis & ſupra modum addicti. Ità ut *Genebrardus*, Sacrarum Literarum Profeſſor *Pariſienſis*, doctus ſanè, ſed præfervidi & acris ingenii Vir, mirum quas Tragœdias excitet, & quàm furiosè debacchetur, hanc ob rem, vel potiùs Vocem, in nonnullos ſui temporis Theologos: *Septuaginta*, (inquit) *Hieronymus*, *&* *cæteri habent in Exodo*, NOMEN MEUM *ADONAI* NON MANIFESTAVI EIS: *Ubi hodie impii vetuſtatis temeratores*, *&* *Nominis Dei ineffabiles profanatores*, *atque adeò transformatores*, JOVA, *vel* JEHOVA, *vocabulo novo*, *barbaro*, *fictitio*, *irreligioſo*, *&* Jovem *Gentilium redolente*, *legunt.* Hoc nimirum horrendo carmine, vel potiùs fulmine à *Jove* deſumpto, *F. Junium*, (opinor) *Caſtellionem*, alióſque è Reformatis percutere voluit: cùm tamen *Raymundus*, & *Galatinus*, qui primi hanc monetam cuderunt, ex alia officina prodierint. Verùm enimvero multò aliter nos animati ſumus, imò eſſe debemus; poſtquam ſcilicet longâ jam conſuetudine & tractu temporis emollita & commendata nobis hæc Vox eſt. Quamvìs ergo nullo (quod ſciam) firmo tibicine, nec Veteris ſcilicet cujuſquam Autoris Teſtimonio, nec argumento ab analogia deſumpto, nitatur hæc Tetragrammati lectio & pronunciatio;

nunciatio; tamen cùm tamdiu inoleverit, utpote communi jam uſu trita & recepta in Scholis, & Roſtris, & Scriptis Theologorum; equidem haud ſcio, an tanti ſit eam ſolicitare, & num expediat eam ſede & poſſeſsione ſuâ, quam per tot jam annos occupavit, ejectum ac deturbatum ire. Quorſum verò, inquies, hæc tam multa de Tetragrammato? nempe nè cui mirum videatur, ſi Nomen hoc tam Sanctum & Venerandum, tam ἄφραστον & ἀνεκφώνητον, tam myſticum denique & ineffabile, in aliam Linguam facilè transfundi non poſsit, & nè in Græca quidem, licèt omnium copioſiſsima, plenè perfectéque exprimi & repræſentari. Quid igitur? an, quia tam frequenter occurrit, & quidem interdum plus vice ſimplici in uno commate, ideò tanquam otioſum & redundans omitterem aliquoties ac diſsimularem? (quod ab aliis tamen factitatum video) at verò id mihi religio erat, SS^tum hoc Nomen, quod nuſquam certè ſuâ emphaſi caret, vel ſemel ἀνερμήνευτον, & quaſi ſicco pede inſalutatum præterire, atque negligere. An per Græcum Κύριον redderem, quod paſsim fecit *Dolſcius*? at Poëtico ſtylo mihi utendum eſſe memini, Vocem verò Κύριος apud Veteres Poëtas me legiſſe non memini in Carmine Heroico, nedũ *Homerico*: imò nec eâ unquam uſus (quod ſciam) aut *Apollinaris*, aut *Nazianzenus*, aut *Nonnus*; ut *Laurentium Rhodomannum*, alióſq; recentiores Græcos Poëtas Chriſtianos, omittam. An igitur pro

Κύριος, Κοίρανος substituerem, quod *Petavio* placuisse video? *Homerica*, fateor, hæc Vox est, sed (ni fallor) nimis angustæ & restrictæ notionis, quàm ut Nomini Divino Κύριος aptè respondeat, aut augusti illius Tetragrammati יהוה vim ac majestatem satìs exprimat. Κοίρανος certè *Dux* aut *Princeps* est potiùs, quàm *Rex* aut *Monarcha*; (& videntur distingui apud Poëtam Κοίρανος & Βασιλεύς· nec enim prorsùs ἐκ παραλλήλου ponuntur. ---Εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεὺς--) aut saltem *Rex temporarius*, vel, *qui ad tempus Regio munere fungitur.* Κοίρανος (inquit *Eustathius*) ὁ πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν· adeò ut ad Regem Æternum, & Supremum omnium Monarcham designandum, frigida nimis & humilis & angusta hæc Vox sit. Meliùs itaque (opinor) & consultiùs *Apollinaris*, qui in sua Metaphrasi Nomen Tetragrammaton per hæc & similia expressit, Βασιλεύς, Παμβασιλεύς, Ποιμήν, Ἄναξ, Μάκαρ, Ἄφθιτος, Ἀθάνατος. Ex tanta varietate visum est mihi duo tantùm seligere, quibus passim utor, Ἄναξ, & Ἀθάνατος, tum quia pura puta sunt *Homerica*, tum potissimùm quia ad SS^{tum} illud Dei Nomen repræsentandum maximè mihi videntur accommoda. Et quidem Ἄναξ stylo *Homerico* examussim respondet, tum *Hieronymiano* Latino *Dominus*, tum Græco τῷ ὁ ΚΥΡΙΟΣ, in communi saltem notione accepto. Cæterùm Ἀθάνατος optimè convenit cum Gallico *L' Eternel*, & cum Hebræo ipso יהוה, (quippe quod non *essentiam* tantùm,

tùm, sed & *æternitatem* Dei significat; cujus scilicet vel ipsæ Literæ, juxta Hebræorum Magistros, connotant tres Temporis differentias, Præsens, Præteritum, & Futurum; quasi dicat, *Ens* seu *Existens ab æterno in æternum*, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος, uti hoc Nomen explicat & παραφράζει Sanctus *Joannes* in *Apocalypsi*) Imò & cum Græco Κύριος, modò peculiari eo sensu, quo volunt nonnulli, usurpetur hæc Vox à LXX Interpretibus; viz. ut nullum omnino respectum habeat ad Hebræum אדני, nec tam *dominium & potestatem*, (ut apud τοὺς ἔξωθεν) quàm *essentiam & existentiam*, denotet; nec à Nomine Κῦρος, *dominium* seu *autoritas*, sed à Verbo κύρειν, aut κυρεῖν, i. e. τυγχάνειν, εἶναι, *esse*, (ut יהוה ab הוה derivetur, & Κύριος non sit δεσπότης, sed ὁ ὤν. De qua tamen notione hujus Vocis Κύριος, apud τοὺς ο', judicent doctiores; ego sanè ἐπέχω, & ampliùs cogitandum censeo. Et hæc quidem hactenus de Tetragrammato, satìs, si non nimis, fortasse multa. Sed quia passim adeò & crebrò (ut dixi) occurrit, & veluti intercalaris hæc Vox in *Psalmis* est, non abs re fore existimavi, de ejus interpretatione paulò fusiùs hæc in antecessum præmittere, ut clariùs cuivis ratio constet, quomodo & quare sic transtulerim; Ἄναξ scilicet, aut Ἀθάνατος, ubîque ferè ejus vice & loco usurpans. Altera jam Vox, de qua præmonitum te velim, Erudite Lector, quâ etiam sæpissimè utitur Regius Psaltês, est ישע, vel ישועה, vel תשועה, (unde & *salutare*

lutare illud Nomen, *quod est supra omne Nomen*, ישוע, *Jesus.*) Græci Interpretes exprimunt modò per σωτηρίαν, Vocem Communem, modò per σωτήριον, Vocem ipsis peculiarem, & (ut nonnulli loqui amant) Hellenisticam. Vetus Latinus *Psalmorum* Interpres, quem Vulgatum vocant, Græcorum vestigiis pro suo more insistens, vertit modò *salutem*, modò *salutare*: quæ posterior, sic Substantivè posita, etiam pura puta Ecclesiastica Vox est, nec Ethnicis Latinæ linguæ Autoribus (quod sciam) cognita, nec usitata: *Apollinaris* ἀλκὴν, ἄλκαρ, ἀρωγὴν, φέγγος βιοτήσιον, φάος, & similia: Apud *Petavium* est σωτήρ, σαωτήρ, (concretum pro abstracto) φέγγος & φάος σωτήριον, φερέσβιον, αἴγλη, αὐγή, & ejusmodi: quæ sanè ego neutiquam damno nec reprehendo; sunt enim Græca satìs & apta: id tantùm dico, videri eorum nonnulla parùm poëtica, multò minùs *Homerica*; qualia sunt illa, σωτήρ, σαωτήρ, σωτήριον, βιοτήσιον, & si fortè alia. Apud *Homerum* certè legas σόος, *salvus*, *tutus*, σαώτερος, *tutior*, *incolumior*, & σαῶσαι, *servare*; at σωτήρ, &c. non legas. Nec verò id mirum, non extare apud Veteres Græcos, nec Poëtas Ethnicos, Vocabulum, quod exactè respondeat Hebræo ישועה, & *salutem* propriè significet, prout nos Christiani ἀντονομαστικῶς *salutem* sumimus; quandoquidem iis, ut ישוע, *Jesus Salvator*, itâ & ישועה, *salus*, æterna scilicet, quæ sola vera & propria *salus* est, penitùs ignota fuit & incomperta. Quid igitur facerem? quærenda mihi
Vox

Vox erat apud *Homerum*, quæ *ſalutem* ſignificaret. Legenti mihi ſtatim occurrit φόως, quâ & commodiorem cùm non inveni, acquieſcendum & utendum cenſui; iis ferme in locis, ubicunque in Hebræo eſt ישע, aut ישועה, aut תשועה, & in Græco σωτηρία, ſeu σωτήριον. Φόως itaque à me paſsim pro *ſalute* poni, iis ſolummodo mirum videbitur, qui in *Homero* hoſpites nimis & peregrini ſunt. Siquidem eo in ſignificatu ſæpiùs uſurpari à Poëta hanc Vocem, & diligens Lector facilè perſpiciet, & locuples teſtis eſt, in ſuo Gloſsario, optimus *Homeri* Interpres *Heſychius*, Φόως, φῶς, χαρὰ, σωτηρία, *lumen*, *lætitia*, *ſalus*: ubi Cl. *Heinſius*, pro χαρὰ legendo ἐχάρα, Doctiſsimi Lexicographi locum non emendat, ſed corrumpit; eſt enim φόως ſæpiuſculè apud Poëtam non tantùm *lumen* aut *ſplendor*, *ſolis* putà, aut etiam *ignis*, (quod apud eundem eſt ἐσχάρη, & πυρὸς αὐγή) ſed etiam *ſolatium*, *lætitia*, *auxilium*, *victoria*, *ſalus*, ἡ πρὸς νίκην καὶ σωτηρίαν ἐπικουρία, inquit *Euſtathius*. Ex his jam facilè conjicies, Amice Lector, quàm ſtudioſus ubîque (ſuperſtitioſus, dixerint fortaſſe alii) *Homeri* imitator fuerim, cùm & Vocabula ex eo depromſerim ad eas etiam res ſignificandas, quæ nè omnino quidem Ὁμηρικῶς exprimi poſſe videbantur. Id nimirum operam dedi, ut totum hoc quale quale Opuſculum nihil aliud quàm Cento quidam *Homericus* eſſe videretur, & qui hanc *Pſalmorum* Metaphraſin legit, is aut *Davidem* Ὁμηρίζοντα, aut *Homerum* (detur verbo venia)

Δαβι-

Δαβιδίζοντα, legere ſe exiſtimaret. *David Simonides noſter, Pindarus, & Alcæus, Flaccus quoque, Catullus, & Serenus*, inquit *Hieronymus*; quidni addam jam ego, *& Homerus*? Certè ſi iterum conflagraret *Ilium*, & *Ulyſſes* denuo naufragium faceret, ſi *Homeri* & *Ilias* & *Odyſſea* flammâ & igni, aut diluvio & aquâ, perirent, eò tolerabilior eſſet jactura, quòd rudera quædam & reliquiæ ex illo incendio, laceræ quædam & disjectæ tabulæ ex illo naufragio, adhuc eſſent ſuperſtites, quamdiu durabunt Ὁμηρόκεντρα illa, quæ alii *Eudociæ* Imperatrici, alii *Patricio* Presbytero, adſcribunt, quibus ſcilicet *Hiſtoria Domini Verſibus* [Homericis] *explicatur, & Evangelii majeſtas ſub Metri leges mittitur*, quemadmodum de *Juvenci* Poëmate loquitur *Hieronymus*. Non id mihi aut aliis de hac Metaphraſi polliceri auſim, quaſi incomparabilis Poëtæ damnum, ſi quo modo fortè (quod abſit) contingeret, Opuſculo hoc ex Parodiis & Centonibus Homericis conſuto ullatenus reſarciri poſſet. Neque hæc à me dicta ità accipi velim, ac ſi *Homeri* Opera ex Juvenum manibus, imò aut Virorum, excutere conarer; aut quaſi nullam Poëſin niſi Sacram in Scholas aut Academias admittendam cenſerem: Quàm procul à fanatico hoc errore & Anabaptiſtico delirio abſim, nôrunt ii qui me nôrunt; & ii certè me nôrunt contrà potiùs nimio nimis φιλόμηρον, & Philologiæ plus æquo amantem, & denique paulò fortaſſe quàm par eſt, ſeni præſer-

tim

tim Theologo, Veterum Poëtarum lectioni & studio addictiorem. Quamobrem neutiquā in me (opinor) hæc cudetur faba; imò longè, longè à me facessat hæc insania, quasi ad thus & scombros damnata vellem *Homeri* Poëmata, eorúmque loco Rhapsodias meas atque Centones substitutum, & Græcæ Poëseos studiosis commendatum irem; quod tamen alicubi factum audivi, at (quod palàm hîc testor atq; profiteor) Οὔτι κατ' ἡμέτερόν γε νόον,-- verùm inscio me & invito factum. Neminem sanè unquam legi neque fando accepi, præter illud *monstrum hominis* Caligulam, *de abolendis* Homeri *Carminibus cogitâsse.* Deus bone! quenquámne eò amentiæ prolapsum? equidem id vix facilè crederem, nisi Historicus fide dignissimus retulisset *Suetonius.* *Apollinaris* quidem, de quo fusè jam antea diximus, Hebraicam Archæologiam scripsit, utì Autor est *Sozomenus* suprà laudatus, ἀντὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, *ad exemplar Poëmatis Homerici*, ut *Christophersonus* interpretatur; *ad Homeri imitationem*, ut *Lil. Gyraldus*; perperam uterque, (ni fallor) potiùs, *pro Poësi Homerica*, vel *loco Poëseos Homericæ*: non quòd *Homeri* Poësin aut ipse supprimere, suámque in ejus locum subrogare & substituere hoc pacto voluerit, aut aliquando etiam ab aliis substitutum iri speraverit; nec enim tam inani spe lactaverit se vir tantus: sed ut ii, quibus jam non liceret *Homerum* in Scholis legere, aliquem saltem *Homeristam* ejus lo-

 co

eo haberent. Caverat nimirum Edicto publico *Julianus* ὁ Παραβάτης, nè *Homericorum* Poëmatum, aliorúmve *Gentilium* Librorum usus *Christianis* permitteretur: quod quidem Decretum Principis illius ingeniosissimè nequam, non solùm ut barbarum per se & inhumanum, sed ut rei *Christianæ* noxium atq; perniciosum, exagitant passim in Scriptis suis & execrantur Veteres Ecclesiæ Patres; inprimis S. *Gregorius Nazianzenus*, priore *Steliteuticâ* in *Julianum*. Unde & illud obiter lubet observare, quantopere scilicet literæ humaniores ad Divinam scientiam conducant, quámque utiliter Philologia Theologiæ subserviat, & ancilletur; quandoquidem is, qui ὁ Θεολόγος peculiari & proprio cognomento dici obtinuit, hoc ἀλογίας Decretum, quo *Christianæ* juventuti Philologiæ & literarum humaniorum studiis interdixit sceleratus ille Apostata, tam ægrè & acerbè tulit, ut omnes ingenii & eloquentiæ nervos ac vires, quibus plurimùm pollebat, contra illud intenderit. Jam verò, adversus insanum illud Imperatoris Edictum, hoc quasi antidotum invenerunt & opposuerunt Clarissima illa Ecclesiæ Lumina, Viri doctrinâ & sanctitate præstantes, qui iis temporibus vixêre; nimirum ut hanc literarum calamitatem utcunque pensarent, multa & ipsi ingenii sui monumenta atque Opera ad Veterum *Ethnicorum* imitationem scripserunt, eâdem ferè styli ac sermonis elegantiâ & venustate, quæ in *Gentilium*

Libris

Libris comparet. Hos inter *Apollinaris* noster, ut occurreret huic inopiæ, et (quemadmodum loquitur Doctissimus noster *Montacutius*, Notis in priorem *Nazianzeni* Invectivam) οἴκοθεν τὴν τῶν ἔξωθεν ἔνδειαν *suppleret*, ἐκ τῶν θείων Γραφῶν τὰς ὑποθέσεις λαβών, argumentis ex S. Scriptura depromptis, Libros non paucos composuit, eósque Metricos, ad exemplum et normam *Gentilium* Poëtarum; eorum præcipuè stylum et phrasin imitatus, qui in quoque genere excelluêre. *Menandrum* itaque in Comœdiis, in Tragœdiis *Euripidem*, *Pindarum* in Lyricis, in Epicis denique et Heroicis *Homerum* secutus, ad cujus exemplum Historiam Biblicam usque ad tempora Regis *Saulis* pro Græcarum Literarum numero 24 Voluminibus contexuit. Sed *Sozomeni* verba hùc apponere fortè non abs re fuerit. Ἀπολινάριος οὗτος εἰς καιρὸν τῇ πολυμαθίᾳ καὶ τῇ φύσει χρησάμενος, ἀντὶ μὲν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἐν ἔπεσιν ἡρῴοις τὴν Ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν συνεγράψατο μέχρι τῆς τοῦ Σαοὺλ βασιλείας, καὶ εἰς κδʹ μέρη τὴν πᾶσαν πραγματείαν διεῖλεν, ἑκάστῳ τόμῳ προσηγορίαν θέμενος ὁμώνυμον τοῖς παρ' Ἕλλησι στοιχείοις κατὰ τὸν τούτων ἀριθμὸν καὶ τὴν τάξιν. *Hist. Eccles.* Lib. 5. Cap. 17. Quorsum hæc? nempe ut appareat *Apollinarem*, etsi ἀντὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως Heroico Carmine & Psalterium *Davidis* transtulerit, et Archæologiam Hebraicam composuerit; non tamen eo animo id fecisse, ac si *Homeri* Poëmata ex *Christianorum* Scholis expelli, suáque illorum loco recipi et admitti voluerit; sed ut insigne hoc damnum, jacturam scilicet

Homericæ Poëseos, quam *Christianorum* scholis et manibus nefario illò Edicto excusserat *Julianus*, Carminibus suis *Homerico* filo contextis quomodocunque suppleret atque sarciret. Non eadem mihi *Homerum* imitandi ratio, nec occasio; nec enim sub *Juliano*, sed sub *Constantino* vivimus. Nequam ille Apostata hunc humanioris Disciplinæ thesaurum *Christianis* invidit, imò his armis atque subsidiis spoliare eos voluit ac denudare, nè ipse *propriis pennis configeretur*: At, quod idem ille Παραβάτης olim in *Misopogone* Sarcasticè nimis & Ironicè, id verissimum esse nos pro comperto habemus, Τὸ Χ ὐδὲν ἠδίκησε τὴν πόλιν, ὐδὲ τὸ Κ· nec Χριστός, nec Κωνσταντῖνος noster (Κάρολος), neuter Reipublicæ Literariæ infestus, neuter humaniores literas, nec *Gentilium* Autorum libros prohibet neque proscribit. Veteres inprimis Græcorum Poëtas quis unquam credet vel à *Christo* vel à Rege *Christiano* posse damnari, quorum tres citavit, adeóque eorum Versus (ut loquitur, ni fallor, *Tertullianus* alicubi) *sanctificavit* Doctor Gentium? Neutiquam igitur ad supplendam hujus thesauri inopiam, aureorum dico *Homeri* Carminum, opus mihi erat, ut *Apollinari* olim, *Homeristam* agere: Licet enim per leges *Dei* & *Cæsaris*, *Gentiles* Poëtas, & præ aliis eorum Principem, legere. Licet sanè, & per me liceat: Quid enim? egóne ut me legi velim, *Homerum* verò negligi? at ô quàm vanum, imò quàm ridiculum, hoc vel semel in animo habere! siquis hoc maximè vellet,

vellet, aut ſeipſum, aut alium quemvis in *Homeri* locum ſubrogare, næ is planè anſerem (quod aiunt) pro olore, & carbones pro theſauro. O quàm ridere ſoleo *Hadrianum*, qui de *Antimacho* in ejus locum ſubſtituendo cogitavit! Idem quippe eſt *Homero* verſum, ac *Jovi* fulmen extorquere. Virebit, virebit æternùm laurus *ſemper-florentis Homeri* (quàm *carus* mihi es, *Lucreti*, ob hoc Epitheton!) nullo unquam maligno aut peſtilenti ſidere afflata, nullâ invidiæ aut livoris ærugine contacta, nullo denique violentioris auræ aut ſiniſterioris famæ vento concuſſa. Me quod attinet, tantum abeſt ut laceris hiſce pannis & Parodiis, imò Rhapſodiis & Centonibus ex *Homero* conſutis & conſarcinatis, quicquam ei detractum aut derogatum iri putem, ut contrà potiùs exiſtimem, ſperem certè, imò confidam, eum propterea majori deinceps in honore & pretio futurum. Etenim poſt *Homericos* & *Virgilianos* Centones in quædam Hiſtoriæ Sacræ Capita jam olim ſcriptos, nunquis ex illo tempore aut *Mæoniden* minùs dilexit aut *Maronem*, ac non potiùs pluris æſtimavit, & magìs quàm antea in manibus & in deliciis habuit? utpote cùm viderit quàm facilè uterque & libenter migrent in caulam *Christi*, & quaſi proſelyti Eccleſiæ fiant; cùm animadverterit eorum Verſus tam feliciter παρῳδεῖσθαι, & à ſua ſede in aliam multò honorificentiorem tam nullâ aut levi mutatione transferri. Poſt S. *Gregorii* *Nazi-*

Nazianzeni Carmina, nunquis, cui ſanum ſinciput, τὺς ἔξωθεν Poëtas Græcos abjiciendos cenſuerit? aut poſt *Nonni* & *Apollinaris* Metaphraſes, *Homeri* Poëmata minoris æſtimanda duxerit? Longè alia mihi mens, alius animus; qui eo conſilio telam hanc filo (quantum potui) *Homerico* pertexui, non ut pios & *Christianos* juvenes in Principe Poëtarum evolvendo negligentiores redderem, ac ſi jam minùs utilis aut neceſſaria eſſet illius lectio; quin potiùs ut acriori in poſterum *Homericorum* fontium ſiti & ardore eorum animos accenderem & inflammarem. Fruatur itaque ille, per me licet, & certè fruetur, regno & ſolio ſuo ſupra omnes cujuſcunque ævi Poëtas, quod per tot jam annorum ſecula jure ſuo, junctíſque omnium eruditorum ſuffragiis atque ſententiis, ringente quantumvìs & frendente *Zoilo*, obtinuit & occupavit. Nihilominus tamen haud video, cur non ſimul conſiſtere, & in iiſdem ſtudiis ac ſcholis amicè conſpirare & poſsint & debeant Poëſis Sacra & Profana, Chriſtiana & Ethnica; modò hæc, utì par eſt, illi ſubſerviat ac famuletur. Et quàm bene inter ſe conveniunt *David* & *Homerus*; ille Regius Vates, hic Poëta Princeps; ille prīmus Hebræorum Pſaltes ſeu Hymnographus, nam *Moſes*, & *Debora*, & ſiqui fortè alii eo priores, unum aut alterum duntaxat Hymnum compoſuerunt, nec ὅλῳ τῷ θυλάκῳ ſed τῇ χειρὶ tantùm Divinum hoc melos nobis admenſi ſunt, nec idcirco Pſaltæ

aut

aut Psalmographi dici meruerunt; ille igitur primus *Judæorum* Μελοποιός, hic antiquissimus inter *Gentiles*; ille Lyricus, hic etiam Citharœdus, si modò (utì volunt nonnulli) sub persona vel *Phemii* vel *Demodoci* seipsum repræsentavit: Denique nec abludunt tempora; siquidem *Homerus*, nisi nos optimorum Chronologorum fallit calculus, aut *Davidi* ipsi, aut saltem filio ejus *Solomoni* suppar, si non omnino contemporaneus & æqualis fuit. Quamobrem fieri profectò non potest, quin primum hunc & summum inter Ethnicos Poëtam, Lyræ *Davidicæ* tam aptè & suaviter succinentem, ob hoc ipsum magìs in deliciis habeant, & impensiùs ament eruditi, ac admirentur: dum ingenti cum voluptate, nec minore cum fructu, legunt & intelligunt, quàm apposité atque concinnè illius Musa ad cœlestem Musicam, illius Carmina ad Divinum argumentum flecti & accommodari possint: præsertim cùm & illud etiam meminerint, quod jamdudum monui (in Præfatione *Gnomologiæ* nostræ *Homericæ* præfixa) nimirum esse & alioquin in ejus Poëmatis non pauca Divinis eloquiis apprimè consona, & penè ad amussim consentanea, quemadmodum & ibi in *Parallelismo Sacro*, adductis utrinque locis & simul comparatis, ὀφθαλμοφανῶς & evidenter ostendi. Equidem profiteor me seriò & ex animo suffragari atque subscribere sententiæ *P. Molinæi*, Tractatu de *Cognitione Dei*, ubi ait, Davidis

Poëmata

Poëmata enthea tantum distant ab Homero, *quantum cœlum à terra, & fabulæ humanæ à Veritate Divina.* Dùm itaque de *Homerica*, vel (si ità loqui liceat) *Homerocentrica Psalmorum* Versione aliquando cogitarem; animóque perpenderem, quàm ἀλλόκοτον, & παράδοξον, fortean & ἀδυνάτον nonnullis videri posset, Poëtæ Carmina in Prophetæ Cantica convertere, & quasi transformare, excidit mihi, nescio quomodo, veluti aliud agenti, hoc Distichon,

Ἶσον, ὃς ὕμνον Ὁμήρου ἀοιδὴν θῆκε Δαβίδου,
Ὃς δ᾽ ὕδωρ (μέγα θαῦμα) μελίφρονα οἶνον ἔθηκε.

Non quòd æquè difficilis & miraculosa utrinque sit transmutatio; (siquidem *hoc* à Domino nostro non nisi miraculo factum legimus in Evangelio, cùm *illud* levi quâdam verborum immutatione seu deflexione, (*Parodiam* vocant Grammatici) fieri possit, & à nobis etiam hîc quomodocunque factum sit) sed quòd innumeris adeò parasangis Hieropsaltes noster Vatésq; Divinus Ethnicum illum transscendat, eíque longissimè antecellat, tantum denique ab eo distet, quantum *vinum ab aqua*, aut *cœlum à terra*, ——— ὅσον οὐρανός ἐστ᾽ ἀπὸ γαίης· quo utique hemistichio *Homerico*, Latinè verso, immensam hanc disparitatem exprimendam censuit Clarissimus ille Theologus jam laudatus. Nam & illud fortasse obiter notare operæ pretium fuerit, quòd ubi *Mœoniden* nostrum sic in ordinem cogit, támq; longè, & meritò quidem, infra *Davidem* deprimit,

eodem

eodem in loco proverbiali hâc locutione ex eo ipſo deſumptâ, ad id nimirum quod voluit declarandum, ſive caſu, ſive conſilio & de induſtria, uſus eſt. Utcunq; verò inter duos hoſce tam latum & vaſtum diſcrimen ſit, ſive materiam & argumentum, ſive ſpiritum ac genium utriuſq; ſpectemus, quippe eorum unus θεόπνευστος & θεοδίδακτος, alter Φοιβόληπτος tantùm & μουσοπάτακτος fuit (quanquam & *Plato* in *Ione* eum ἔνθεον vocat, & *Julius Scaliger*, qui alioquin haud honorificè nimis de eo loqui ſolet, in *Poëtice*, pro ſuo more, fidenter nimis, etiam in θεοπνεύστων numero ponit). Ut ut, inquam, hæc ità ſe habeant, auſim tamen dicere cum Doctiſsimo noſtro *Bogano*, Libro, cui Titulus, *Homerus* Ἑβραΐζων, *Si complures phraſes & formulas loquendi* Biblicas & Homericas *inter ſe comparemus, neminem Poëtam tantopere referre Scriptores Sacros.* Nec verò intra phraſes tantùm & formulas quaſdam hæc affinitas conſiſtit; quinimò Narrationes non paucæ & Hiſtoriæ aut planè eædem, aut non prorsùs abſimiles, utrobique reperiuntur (ἵνα δείξωμεν τὸν ποιητὴν καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θείας τῆς Προφητῶν ἱστορίας πολλὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ μεταβαλόντα ποίησιν, Verba ſunt *Juſtini Martyris* in *Parænetico*) Nec Hiſtoriæ ſolummodo, ſed etiam Gnomæ, ſeu Sententiæ morales, (quarum Syllogen & Sylvam in Libro jam citato exhibemus) valde ſimiles, & propemodum parallelæ. Ubi *& illud inſuper* dixi *obſervatu dignum mihi videri, nempe*

in hoc Parallelismo Sacro, *in hac symphonia Divinæ, humanæque sapientiæ, maximum reperiri consensum inter Poëtarum Principem ejúsque* συγχρόνυς, *Duumviros dico illos, quorum temporibus vixisse creditur* Homerus, Davidem *&* Solomonem: *Siquidem ex horum Libris, utpote Gnomologicis & Poëticis, plures loci petuntur, quibus Sententiæ* Homericæ *quadantenus affines, quàm ex ullis aliis Scriptoribus Sacris, utì Scripturarum Indicem in calce* Gnomologiæ *nostræ annexum inspicienti patebit*: Quod & mihi tum temporis observatum, quando de hac *Davidicorum Psalmorum* Metaphrasi nè per somnium quidem cogitavi. Atque hæc de Phrasi & Stylo hujusce Operis (quàm vellem sanè ut sic maximè esset) *Homerico*, vel de meo (detur & voci pariter & rei venia) *Homerismo*: De quo plura non addam, postquam illud duntaxat adjecero, quod refert *Mollerus*, is cujus eruditæ in *Psalmos* extant *Prælectiones*; nempe Præceptorem suum, *Philippum Melancthonem*, dicere solitum, *Nullum esse Scriptum elegantius in mundo*, PSALTERIO DAVIDIS. Ut profectò nihil mirum, si nè *Homeri* quidem dictio utcunque elegans, concinna, & copiosa, inimitabilem hanc *Davidicæ* phraseos elegantiam assequi aut exprimere valeat. Et hactenus, nimium certè diu, velut in cortice hæsimus; jam verò quod ad Sensum verborum & medullam attinet, mentémque & sententiam Sacri Scriptoris, quomodo scilicet in ea reddenda processerim, & quibus auxiliis in ea eruenda

enda exprimendáque uſus fuerim, id demum reſtat, Benigne Lector, ut paucis te præmoneam. Inprimis itaque Tranſlationem noſtram Vernaculam, utpote omnium quas unquam Sol vidit accuratiſsimam, & Hebraicæ Veritati maximè conſentaneam, ubîque ferè ſecutus ſum. Dico *ferè*, nam ſiqua fortè erat diſcrepantia, aut vel diſcrepantiæ ſuſpicio, à Textu Hebræo, ſtatim ad Sacros illos Fontes recurri; haud priùs procedendum ratus, quàm diligenti cum iis collatione factâ, ad quorum fluxum ſcilicet & tenorem, tanquam ad certam & indubitatam Veritatis normam, me conformavi. Atque hactenus ſaltem Metaphraſin hanc noſtram, ut ut cæteroquin inferiorem, aliis præferendam cenſebit æquus & cordatus Lector, quòd nimirum Textum Originalem penè examuſsim ſequatur. Quoties ego iſtud audivi, cùm conſilium meum de hoc Opere quibuſdam communicavi, *At hoc jam antea fecerunt alii?* At, inquam ego, nullus ſtylo (nedum Centone) *Homerico*, de quo prolixè jam ſuprà egimus; imò nullus, quod rei caput eſt, ex Fonte Hebræo. Quotquot enim antehac *Pſalterium* Græco Verſu donârunt, ſeu Antiqui, ſeu Moderni, *Apollinaris* putà, & *Petavius*, (qui duo ſoli ἀξιόλογοι) ij vel ex Græca Verſione LXX Seniorum; vel, quod perinde eſt certè in hoc Libro *Pſalmorum*, ex Vetere Vulgata Latina, ut plurimùm ſuas adornârunt Metaphraſes. Quantum ad Græcam LXX-viralem, quis eſt,

qui non eam meritò magni æstimet, ac veneretur, sive Antiquitatem ejus & Excellentiam, sive Autoritatem & Usum, addo & Elegantiam, spectemus? Me quod attinet, siqui sunt, qui hanc Interpretationem summa in veneratione habent, eique proximum post Sacros Fontes locum, quem in Ecclesia semper obtinuit, tribuendum putant, ego certè in illorum numero me esse profiteor. Latinas quidem Versiones olim tam multas fuisse, ut *numerari nullo modo possent*, testatur S. *Augustinus*, De *Doctr. Christ.* Lib. 2. Cap. 11. Illas verò omnes (ut jam Orientales omittam) ante tempora *Hieronymi* ex hac Græca factas, Autor est alibi idem Sanctissimus Pater. Unde facilè conjicere licet, quanto in pretio & honore fuerit Versio hæc τῶν ό apud Veteres Ecclesiæ Patres, tam Græcos, quàm Latinos; si unum fortè excipiamus, quem dixi, *Hieronymum*; quem sanè, Virum alioqui Sanctissimum Doctissimúmque, sunt qui hac in re humani aliquid passum fuisse suspicantur. Imò & inter alios *Augustinus* ipse, & *Ruffinus* præsertim, ejus æmulus & contemporaneus, hanc ei dicam scribere videntur; ac si nimirum, ut novæ suæ Versioni Latinæ, quam ex Hebræo tum temporis adornabat, plus honoris atque autoritatis conciliaret, Græcæ huic paulò fuisset iniquior, dum nævos ejus & errores sæpiuscule adeò quæsitâ occasione detexit, aut saltem sibi detegere visus est: Quam ille suspicionem, utì pluribus ex locis

cis

cis Scriptorum ejus apparet, procul à se amoliri contendit. Fac tamen errâsse aliquoties Septuaginta Seniores; nec enim prorsùs ἀναμάρτητοι erant, nec, ut opinor, θεόπνευστοι (pace *Augustini* & aliorum id dixerim, qui Spiritu Prophetico, adeóque Divino, eos afflatos pronunciant). Esto autem, ut occurrant nonnulla in hac Versione, quæ scopum non omnino attingunt, sed à genuino Textu Hebræo nimium quantum aberrant atque deflectunt, quæ quis propterea non immeritò reprehendat; at videndum interim, ne non plura sint, quæ, nimio carpendi studio in transversum raptus, temere sugillet, aut in sequiorem partem detorqueat. Quicquid de his sit, non deerunt fortasse in posterum Viri Docti, qui adversùs *Hieronymi* & aliorum exceptiones & censuras pro LXX Interpretibus Apologiam aliquando suscipiant, & Græcæ Versionis Vindicias scribant; quarum etiam specimen nobis dedit Cl. noster *Pearsonus*, in *Præfatione* sua *Parænetica*, quam præfixit Græcis Bibliis apud nos *Cantabrigiæ* nuper impressis. Illud interim dissimulare non possum, quòd nempe in Epistola *Hieronymi* ad *Suniam* & *Fretelam* (quam eò diligentiùs legi, quòd in Græca *Psalterii* Translatione examinanda tota consumitur) quædam mihi videbar observâsse, unde meritò quis conjicere possit, Doctissimum hunc Patrem non tam infensum & inimicum fuisse Interpretationi τῶν ό, ac nonnulli fortasse

existi-

existimant. Primò enim, non procul ab initio illius Epistolæ affirmat *Græcam Editionem LXX Interpretum, quæ in Hexaplis reperiebatur, à se in Latinum sermonem fideliter versam fuisse.* Deinde cùm in tota illa Epistola, Græci *Psalmorum* Interpretis ab Hebræo Textu discrepantias ostendit, profitetur se non quidem temerè nec suâ sponte eam suscipere provinciam, utpote *rem* (utì ait) *magni operis & majoris invidiæ*, sed ab iis invitatum & rogatum per Epistolam, quarum piæ adeò & honestæ petitioni deesse non potuit. Postremò, quod palmarium erat, & me maximè movebat, ubicunque per totam illam Epistolam Græci Codicis ab Hebræo dissonantia notatur, id intelligendum subindicat, non de Versione Septuaginta Interpretum, sed de alia, quæ Κοινὴ, *Communis*, dicebatur. Ex. gr. *Calix meus inebrians quàm præclarus est, Pro quo in Græco legisse vos dicitis,* ποτήριόν σου, *id est, Calix tuus. Sed in* Κοινῇ *hic error obtinuit. Cæterùm & LXX, & Hebræi, & omnes Interpretes,* Calix meus *habent, & Hebraicè dicitur* כוסי, *alioqui si* Calix tuus *esset, diceretur* כוסך. Et sic alibi passim. At Græci Codices, qui nunc extant, omnes, ni fallor, etiamnum habent ποτήριόν σου. Atq; ità in singulis *Psalterii* locis, de quibus in illa Epistola sententiam & censuram suam tradit *Hieronymus*, eadem adhuc manet Versionis Græcæ ab Hebræo Fonte dissensio. Ex his jam duo hæc Porismata mihi colligere in promtu erat; primùm, Græcam hanc

hanc Editionem, quam nunc habemus, non esse eandem illam LXX Interpretum Versionem, quæ olim fuit temporibus *Hieronymi*; deinde & Græcam illam Editionem, de cujus adeò discrepantiis à Textu Originali, in ea Epistola responsum dat Doctissimus Pater, non esse Versionem τῶν ό, sed aliam potiùs, quæ Κοινὴ, *Communis* & *Vulgata*, & Λουκιανὸς, *Lucianea*, dicebatur. *Alia est*, inquit, *Editio*, *quam* Κοινὴν, id est, *Communem appellant, atque Vulgatam, & à plerisque nunc* Λουκιανὸς *dicitur, alia LXX Interpretum, quæ in* Ἑξαπλοῖς *Codicibus reperitur.* Atque hæc quidem speciosa mihi videbantur argumenta, quibus utcunque adduci possem ut crederem, imò sperarem, S. *Hieronymum* non tam rigidum nec severum fuisse Censorem Septuaginta Interpretum, ac plerique autumant. Sed decollavit mihi, fateor, ista spes, quando statim apud eum legi id, quod paulò pòst ibidem sequitur, ubi scilicet sibi ipsi tantùm non contradicit, (reconciliet qui potest) & quasi resorbet quod mox antea dixerat, hisce verbis, Κοινὴ *autem ista, hoc est, Communis Editio, ipsa est quæ LXX.* Ex quibus firmiter, ni fallor, concludere licet, planè contra quàm putâram, Et esse reverâ LXX-viralem Versionem, quam ille toties carpit & vellicat (quod ex *Quæstionibus* ejus *Hebraicis* in *Genesin* multò adhuc luculentiùs apparet): Et præterea eandem ipsam esse, quæ etiamnum hodie extat. Nam certè Κοινὴ illa, quæ & Λουκιανὸς, *Lucianea*, dicebatur, non

alia

alia erat quàm Vetus illa & Vulgata Versio τῶν ό, ex Editione *Luciani* Martyris; nec enim ille Novam cudit, sed Veterem tantùm recognovit emendavítq; Quamvìs autem hæc ità se habeant, nullus tamen, Græcæ huic Translationi vel maximè addictus, præstare poterit, eam omnino & ubîque puram & integram & illibatam ad nos pervenisse; quin id potiùs fateatur necesse est, & aliquibus saltem in locis corruptam & vitiosam esse; mendas denique nonnullas & maculas, sive injuriâ temporum, sive Librariorum incuriâ, contraxisse: in iis saltem, quæ hodie extant, Græcorum Bibliorum Exemplaribus; nè *Romano* quidem, nec *Alexandrino* excepto. Quòd si usquam fortè in reliquis Veteris Instrumenti Codicibus hæc LXX-viralis Versionis puritas integritásque desideretur, inprimis certè hac ex parte maximè laborat Liber *Psalmorum*, & pessimè omnium habitus, exceptúsque est. Et cùm summam esse oporteat in Psalmis Hymnísque Harmoniam, nescio quo fato fieri dicam, quòd in *Psalterio Davidis* plurimæ sint Græcæ Versionis ab Hebræo Textu Dissonantiæ Discrepantiæque; & quidem plures fortassis, quàm in ullo alio Codice Veteris Testamenti: eæque tam ἄσπονδοι & ἀκατάλλακτοι dissensiones, ut nullo concordiæ glutine inter se coalescere, nullo σοφῷ φαρμάκῳ connecti, nec reconciliari posse videantur: quoquo demum modo immutes, transmutes, flectas, torqueas Textum, sive Hebræ-

um, ſive Græcum, vel in Vocibus & Literis, vel etiam in Senſu & Significatu. Hoc jampridem obſervârunt Viri Doctiſsimi. Nec *Auguſtinum* hîc audio, *De Civit. Dei*, Lib. 18. Cap. 44. ubi ait, *In quibus ab Hebraica Veritate putantur LXX Interpretes diſcrepare, & bene intellecti inveniuntur eſſe concordes.* Imò verò *Græca Verſio, quam nunc habemus, ab Hebræis Codicibus mirificè diſcrepat, cùm in aliis locis atque libris, tum præcipuè in* Pſalmis Davidicis, inquit Clariſsimus noſter *Whitakerus*, De *S. Scriptura*, Controv.1. Quæſt. 2. Porrò ſiquis hac de re dubitet, & experiri velit, quanta & quàm frequens ſit hæc diſcrepantia, legat ſaltem *Pſalmum* ſexageſimum octavum ex verſione LXX Seniorum, comparétq; cum Codice Hebræo; & facilè videbit, quantopere & quàm multis in locis aberret atque diſſentiat Græca illa Interpretatio à Textu Originali. Has Hebræi Græcíque *Pſalterii* diſſonantias in unum quaſi faſciculum nobis collegit *Hieronymus*, Epiſtolâ ſuâ ad *Suniam* & *Fretelam* jam laudatâ; ubi *Pſalmorum* Codicem ordine percurrens, complures locos adducit, in quibus Græci Interpretes ab Hebræo Textu diſcedunt. Sunt quidem hæ Diſcrepantiæ in rebus fortaſſe non ità magni momenti, ſed tamen Diſcrepantiæ ſunt à Sacris Fontibus & Hebraica Veritate. Quin & eædem etiamnum occurrunt in iis, quæ hodie extant, Exemplaribus τῶν ό· unde non immeritò concludere licet, haud aliam eſſe ho-

diernam Græcam Versionem, quæ LXX-Virûm nomine circumfertur, quàm quæ olim fuit, ævo nimirum *Hieronymiano*. Atque hæc de Græca Versione, quam utique *Apollinaris* in Metaphrasi suâ secutus est. Jam quod ad Veterem Vulgatam Latinam spectat, cujus præcipuè rationem habuit *Petavius* in sua Paraphrasi, peculiaris utique & hîc ratio est, cur de illa pauca dicamus. Exercuit sanè eruditos jamdiu hæc Controversia de Autore hujus Translationis: Sunt qui *S. Hieronymo* prorsùs abjudicant, & incerto tribuunt Autori: Alii ex Italica Vetere (quam, ex LXX-virali Græca factam, aliis omnibus Latinis præferendam duxit S. *Augustinus*) & Nova *Hieronymiana* mixtam & conflatam volunt: Alii denique, quæ communis ferè Theologorum sententia est, & quam ego lubens me amplecti fateor, affirmare non dubitant, genuinum *Hieronymi* fœtum esse, maxima saltem ex parte, Vulgatam hanc Versionem Veteris Instrumenti: si modò *Psalmos* duntaxat excipias; siquidem luce clarius, & apud omnes in confesso est, hos nec ex *Hieronymi* Interpretatione esse, (quippe is aliam nobis ex Hebræo *Psalmorum* Versionem dedit, quæ hodiéque inter ejus Opera extat) nec ex Hebræo Codice conversos, sed ex Græco; quîcum etiam fermè ubîque consentiunt: Et hoc quidem fatentur ipsi Pontificii. *Interpres Latinus non ex Hebræo, sed ex Græco traduxit Psalmos*, inquit *Bellarminus*, ad *Versum* 13. *Psal*. 68. Et rursus,

rurſus, *Excepto* Pſalterio, *Latina Editio cum Hebræis Codicibus magis convenit, quàm cum Græcis*, De *Verbo Dei*, Lib. 2. Cap. 6. Videat ergò *Cardinalis*, an non ipſe ſua ipſius vineta cædat, quando eodem loco affirmat, *Græcam Interpretationem Septuaginta Seniorum adeò corruptam & vitiatam, ut omnino alia eſſe videatur*; cùm tamen Vetus & Vulgata *Pſalmorum* Verſio, quam pro Authentica habet *Bellarminus*, ex hac ipſa Græca Editione, etiam eo fatente, tranſlata ſit, & cum ea ferè ad amuſsim conveniat. Nunquid enim ex tam corrupto & vitiato Fonte traduci poterit Rivus tam purus, & limpidus, & incorruptus, ut pro Authentico S. Scripturæ Textu haberi debeat? Jam verò, ut Doctiſsimi quique Theologi ex Reformatis Vulgatum Interpretem, ejúſq; Verſionem, plurimi ſemper fecerunt, etiamſi Sacris Fontibus non æquandum, nedum in Ἀυθεντίας throno collocandum, duxerint; ità viciſsim errores ejus & nævos, & à Textu Hebræo (nam de Vetere potiſsimùm Inſtrumento jam loquor) diſſenſiones diſceſsionéſque non paucas, præſertim in hoc Libro *Pſalmorum*, agnoverunt jampridem, etiam Romano-Catholici non pauci, iíque nec infimæ Claſsis, Doctores; quotquot nimirum, ſepoſito præjudicio partiúmque ſtudio, ſobriè, candidè, & ingenuè in hac cauſa verſati, veritatem magìs quàm victoriam ſectari voluerunt. Quales ſunt (ut *Bellarminum* omittam, qui nec ipſe multùm diffitetur)

fitetur) *Isidorus Clarius*, *Augustinus Steuchus*, *Arias Montanus*, *Sixtus Senensis*, *Santes Pagninus*, *Lucas Brugensis*, Cardinalis *Cajetanus*, alii: Quorum nonnulli, etiam post Concilium *Tridentinum*, imò & post binas illas, *Sixti* Quinti, & *Clementis* Octavi, Editiones, ambas, utì volunt, *Emendatissimas*, (quibus tamen aliam *Emendatiorem* dari posse concedit *Serarius* ipse, in *Prolegomenis Biblicis*) varios Vulgati Interpretis nævos & errores agnoscere non dubitârunt: Præsertim verò, strenuus ille Hebraicæ Veritatis Assertor, & Vindex, & Hyperaspistes adversùs *Morinum*, Vir Doctissimus, *Simeon de Muis*, Sacrarum Hebræarúmq; Literarum in Academia *Parisiensi* non ità multis abhinc annis Professor Regius. Is igitur, cùm in *Psalmos* Commentarium ederet, & Veterem hanc Vulgatam Versionem vitiis & corruptelis passim scatere animadverteret; & hoc etiam apertè testaretur, Libello De *Hebraicæ Editionis Veritate*, quem Operi suo præfixit; Novam idcirco ex Hebræo Interpretationem sibi procudendam existimavit: Quod & fecit, eámque in Libro suo Commentario posuit, è regione Veteris Vulgatæ; hanc enim penitùs omittere & excludere non potuit, certè noluit, imò nec fortasse debuit, utpote quam *Tridentini* Patres, in Synodo congregati, solam pro Authentica habendam sanxerunt; ídque citra præjudicium, ut ille quidem opinatur, Textûs Originalis. *Neque verò*, inquit, *Hebraicæ Editioni derogat Sacrosan-*

Sacrosancta Synodus; *ibi enim Editio Vulgata cum aliis Latinis, non cum Hebraica Editione confertur.* Atque hanc esse mentem illius Decreti probat etiam Testimonio *Salmeronis* & *Vegæ*, qui ei Concilio interfuêre. Ad hanc itaque Versionem, in sua *Psalmorum* Paraphrasi, non quidem unicè, sed præcipuè, respexit *Petavius*. Quanquam enim ad Græcam se adhærere profitetur; tamen, quoniam ideò tantùm se hoc facere dicit, *quandoquidem ea cum Vulgata, quâ Ecclesia Catholica utitur, Editione concordat*, profectò non tam Græcam LXX-viralem, (nedum Hebraicam) quàm Latinam Veterem & Vulgatam Editionem, sequi censendus est. Quocirca, cùm alii omnes, qui *Psalterium* hactenus Græcis Versibus transtulêre, Metaphrases suas traduxerint ex Versionum rivulis, nè dicam lacunis, in quibus utique, Pontificiis ipsis fatentibus, hic inprimis *Psalmorum* Liber, præ reliquis Sacris Codicibus, turbidè admodum & lutulentè fluit; certè magna me spes tenet, quando *aquæ dulciùs bibuntur ex ipso Fonte*, Translationem hanc nostram vel eonomine bonis doctísq; omnibus gratiorem & commendatiorem fore, quòd ex puris illis & limpidis, quidni addam & (pace *Morini* & aliorum) incorruptis, Hebraicæ Veritatis Fontibus hauriatur ac derivetur. Ad hanc igitur Sacrorum Fontium normam atq; regulam me composui; ad hanc Cynosuram oculos intendi: Non quòd & ad Translationes etiam, suo loco

&

& ordine, non reſpexerim: Siquando enim dignus vindice nodus ſe obtulerit, (quod non raró accidit, ſunt enim, ut in Epiſtolis *Paulinis*, ſic & in Pſalmis *Davidicis*, δυσνόητά τινα, loca quædam obſcura & difficilia, *profunda*, *in quibus & Elephas natare poſsit*) tum veró præſertim conſului, præter Textum Originalem, Veteres etiam Interpretationes inſigniores, & maximè ἐπιπολάζουσαι, Græcam ſcilicet τῶν ό, & Vulgatam (quam vocant) Latinam, de quibus jam ſuprà dixi; Chaldaicam deinde, & Syriacam, aliáſque in *Polyglottis* illis *Waltonianis*, ſtupendæ induſtriæ, nec minoris eruditionis, Opere, exhibitas & repræſentatas. Quoniam veró etiam poſt tot varias inter ſe collatas Verſiones, nè ſic quidem interdum de ſenſu alicujus loci ſatis mihi liquidó cōnſtabat; idcirco opem petere, lucémq; fœnerari coactus ſum à laboribus & vigiliis Doctiſsimorum hominum, qui Divini noſtri Vatis tanquam tot Ὑποφῆται, ejúſque Oraculorum Interpretes & Expoſitores ſunt. Et certè magna eorum, quà Veterum, quà Recentiorum, copia, & vilis annona eſt. Cæterùm ex omni illo Commentatorum numero, qui in *Pſalmos* ſcripſerunt, (de Neotericis loquor) ut *Calvinum*, *Muſculum*, *Lorinum*, *Mollerum*, alios, omittam, duos præcipuè & præ aliis maximè mihi adjumento fuiſſe fateor. Ii ſunt, *Simeon de Muis*, in *Commentario*, de quo jam anteà dixi; & noſter *Hammondus*, ὁ Μακαρίτης, *in Paraphraſi* ſuâ & *Annotationibus* Vernaculo ſermone ſcriptis: (utinam

veró

verò & hæ, & illæ alteræ in Novum Fœdus, Latinè loquerentur, quò & ad Exteros etiam dimanaret tantus theſaurus!) Nobile par Interpretum, me quidem judice, & qui in indagando eruendóq; Literali (quem vocant) ſenſu Textûs *Davidici*, ſagaciſsimi feliciſsimíque. Sed & *Caſtellionis* Verſionem, doctam ſanè, & elegantem, & multa in paucis complectentem, (quam etiam in *Annotationibus* ſuis crebrò citat, & aliis præfert, *Paraphraſtes* ille noſter jam nominatus) haud rarò mihi uſui & auxilio fuiſſe non inficior. Alii fortaſſe aliter de hiſce Viris ſentient; & per me licet, modò et mihi integrum ſit meo etiã judicio frui. Quanquã verò tot tantósq; ὁδηγοὺς & δᾳδούχους habuerim, qui per loca obſcura incedenti viam mihi commonſtrârunt, facémq; prætulerunt; tamen ingenuè profiteor, me nihilominùs aliquando tam denſis obſeſſum tenebris, ut vix ſat lucis viderem ad iter tutò capeſſendum, nec certi quid haberem, in quo firmiter pedem figerem, mihíque planè & plenè ſatisfacerem: deniq; meræ conjecturæ aliquoties res erat. Nec profectò mirum, ſi Divini Vatis noſtri ambigua interdum ſint Oracula; de quorum mente atque ſententia *Qui bene conjexit, vatem hunc perhibebo optimum.* In his utcunque ſalebris ac tenebris locorum, quò minùs impingerem aut cæſpitarem, eam calcare ſemitam, eúmque tramitem ſequi conatus ſum, qui me rectà ad metam & ſcopum duceret; & equidem ſpero me à genuino Textûs ſcopo, ac vero ſen-

ſu

ſu Sacri Scriptoris, haud admodum adeò nec frequenter aberrâſſe nec deflexiſſe. Poſtremò (nè te diutiùs morer, Amice Lector, hoc anteloquio, nec in veſtibulo detineam) viſum eſt & Latinam Interpretationem Græcæ noſtræ Metaphraſi adjicere; in qua tamen, ut ingenuè fatear, haud planè & plenè mihi ſatisfeci, nonnullis præſertim in Locis & Verſibus ex *Homero* deſumptis. Nam & *Homerum* certè ipſum, quem paſsim ſequor, imò & multoties exſcribo, commodè Latio donare, ejúſque verba rectè & congruè interpretari, mentem denique ac ſententiam aptâ Verſione aſſequi & exhibere, haud cujuſvis eſt, ut nec *Corinthum* (quod aiunt) adire; fortè nec cujuſquam, qualia nunc hominum ſtudia & ingenia ſunt. Hoc jampridem obſervârunt Viri Doctiſsimi, & in politiori hoc literaturæ genere verſatiſsimi; præcipuè verò & præ aliis *M. Caſaubonus* Magni illius *Iſaaci* non degener filius, Vir ſiquis alius verè Φιλόμηρος, imò Ὁμηρικώτατος, id quod abundè teſtatum dedit, cùm alibi, tum verò inprimis in ſua de Nupera *Homeri* Editione *Hackiana* Diſſertatione. Equidem profiteor me omnino pedibus ire in Clariſsimi hujus Viri ſententiam: Bonam nimirum & probam & accuratam *Homeri* Verſionem, et quæ verum ac genuinum ejus ſenſum exactè et ad amuſsim exprimat ac repræſentet, nec vidi hactenus, & vix unquam me viſurum confido. Unde jam profluxerit hæc difficultas, ut

in

in multis tam δυσέφικτος & δυσερμήνευτος sit Poëta princeps, cujus alioqui tam purus & simplex stylus ac sermo est, impræsentiarū nec vacat nec libet disquirere. Ut ut verò sit de *Homeri* Versione, (de qua non est hic proprius, nec scio an unquam aliàs mihi erit, dicendi locus) at certè Latina hæc qualiscunque Interpretatio, quam *Metaphrasi* nostræ è regione apposuimus, nullus dubito, quin & Græcæ literaturæ peritioribus usui quadantenus et adjumento futura sit, tyronibus etiam in Lingua Græca, addo et Græcè nescientibus, utilis adeò et accommoda, ut in aliquammultis *Psalterii* locis obscurioribus facem iis prælucere, nè dicam, justi Commentarii et Paraphraseos loco esse possit. Atque hæc ferè sunt, Humanissime Lector, quæ in antecessum præmittere, téque præmonere, operæ pretium duxi. De cætero, vale, et fruere, & æqui boníque consule.

In Psalterium

DAVIDIS,

A

REVEREND O VIRO

JACOBO DUPORTO

Decano PETROBURGENSI

Græco Carmine donatum.

QUo pede, quo versu mysteria Condidit olim
Jessæus Vates, tempora scire negant.
Deplorant, quòd non numeros ut verba tenemus,
Et mutila amisso Carmine Sacra jacent.
Sed Tu *Davidem* dum donas *Hellade*, dum Tu
Vel Sacra Pieriis fontibus ora rigas,
Hebræi pereant apices; ea damna resarcit,
Dum spirat metro (docte Decane) Tuo.

Tho. Triplet, *S. T. P.*
Sub-Decanus
Westmonast.

'Eis

Εἰς ΔΑΒΙΔΗΝ Ἔμμετρον.

Τῷ Ἐντευξομένῳ.

Εἴ σε Παλαιστίνης τ' ἠδ' Ἑλλάδος ἵμερος αἱρεῖ,
  Οὐ χρεὼ ὁδοιπορίης, ἢ δολιχοῖο πλόου.
Πάρ γέ σοι ἀμφοτέρη. ἴδ' Ἰορδάνου ὧδε ῥέεθρα
  Ἵππου τε κρήνῃ μίσγεται ἱερὸν ὕδωρ.
Ἐς ῥόον οὖν τάχα βὰς, καθαροῖς χρόα νίπτε λοετροῖς,
  Καὶ γλυκεροῖς ἄκεε δίψαν ἴδ' ἄπτε ποτοῖς.
Ὧδε Σιῶνος ὄρος καὶ Παρνησσοῖο κάρηνα,
  Ἀμβατὰ ἄμφω ὁμοῦ ποσσὶ τεοῖσιν, ὁρᾷς.
Ὧδ' ἅμα Δαβίδης καὶ Ὅμηρος συνεχὲς αἰεὶ
  Φόρμιγξιν λιγυρῆς θεῖον ἱεῖσι μέλος.
Τοὺς ἄρα Δούπορτος μάλ' ὁμοφρονέοντας ἔθηκε·
  Τοῖσί γ' ἅμ' ἀμφοτέροις τὸ κλέος αἰὲν ἔχοι.

Τῷ Ποιητῇ.

Νεῖκος, Ὅμηρε, πάλαι μέγ' ἐν ἀνθρώποισιν ὄρωρεν,
  Ὁππόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὁππόθι σοί γε πόλις.
Ὀψὲ δὲ ἑπτὰ πόλεις ἔριδος νῦν λῆξαν ἀπρήκτου,
  Καὶ Παναχαιοὶ ἑκὰς στὰν σὲ ἀγασσάμενοι.
Κόσμου ἔσω ἐσχατιῆς μήτηρ σε ἔτικτε, παρ' ὄχθαις
  Κάμου· ὃς ἀέναον σοῦ ἄπο κῦδος ἔχει.
Ψυχὴ γὰρ πάλιν ἦλθ', ἢ δεύτερον αὖθις ἐτέχθης,
  Καὶ σύ γ' ὁ αὐτὸς ἀνήρ, ἢ πολύμορφος ἔφυς.
Εἷς νόος ἐν στήθεσσ', ἐνὶ χείλεσιν ἔσθ' ἴα φωνή·
  Πάντα σοι ὡς τὸ πάρος, φρήν, δέμας, ἔργα, φυή.
Ἓν μόνον ἔσθ' ὃ ἕκητι Θεοῖο σε ἄλλον ἔθηκε·
  Τὸ πρὶν τυφλὸς ἔης, νῦν δὲ μάλ' ὀξὺ βλέπεις.

Antonius Scattergood,
S. T. P. T. C.

AD

JACOBUM DUPORTUM
V. Cl.

Archipresbyterum PETROPOLITANUM,
De Psalmorum *Libro ex* Homero *elegantissimè, plenissiméque expresso.*

PEtroburgensis Princeps facunde Senatûs,
  Quod latè summa spargis ab Æde jubar:
Nam Tibi non pueri tantùm, Vernacula Turba,
  Nec qui *Stentoreâ* littora voce replent;
Sed *Solymæ*, Veterésque simul famulantur *Athenæ*,
  Atque isto tecum est *Græcia* tota loco.
Scilicet *Aönides*, *Cirrhâ*, *Pindóque* relictis,
  Sola *Sionæi* nunc juga Montis amant:
Sidereæ patuêre fores; *Phœbi* chorus omnis
  Delibrat sacros Te præeunte modos:
Nec mirum, si quo splendet *Solomonia* Suada,
  Expetat hic etiam Rex Pater ore loqui:
Hactenus *Isacidis* pulsavit Nablia Vates,
  Nec Sanctam audivit Terra profana Chelyn:
Nunc Orâcla autem *Duporto* vindice pandit
  Gentibus, & tanto Interprete lætus ovat.
Hoc alii petiêre decus, petiêre *Pelasgi*,
  Divinæ aptantes *Dorica* plectra Lyræ:
Sed frustrà; Græcè potuit nam *Hebræa* referre
  Non nisi quæ *Clario* proxima lingua Deo est:
Hinc legit affectu magno dum doctior Orbis
  Tam bene consutæ Relligionis opus;
Miratur certè multò se major *Homerus*
  Hæc de Carminibus Carmina facta suis.

O qui

O qui cœlestes depromens pectore rores,
    Regia *Cecropiis* imbuis ora favis!
Felicem imperii CAROLUM, mentísq; potentem,
    Jessæo Comitem redde, viæ'que Ducem;
Nam Regem si Argiva phalanx circumstet utrumque,
    Uni hoc debebit Numen utrumque Tibi.

R. Widdringtonus, *S.T.P.*

Academiæ Cantab.

Orator.

In Psalmos *A* REVERENDO D. DECANO PETROBURGENSI Homerico *versu donatos, &c.*

DIvinus, Sapiens! sic acclamavit *Homero*
    Vox seculorum consona,
Ore tamen non usa suo; dictaverat illam
    Fatum futuri conscium;
Non olim nisi per tenebrosam vera Prolepsin,
    Sit vera sensu ut limpido
Nunc habet; ætati nostræ sapientia Vatis
    Debetur, ac divinitas.
Grandia *Mæonides*, summæ'que capacia mentis,
    At parca mentis verba dat;

Verbis

Verbis *Duportus* dignam sublimibus indit
  Mentem, petitam coelitús;
(*Duportus*, Nomen clarum sapientia quantùm
  Omnigena, vel virtus valent;
Cuíque suas meritò tot linguas fama rependit,
  Quot ipse famæ credidit)
Exanimis procedit ab illo littera, vivax
  Ab hoc *Homero* spiritus.
Quid *Trojæ* fumos igitur, quid inania Regum
  Insanientûm jurgia,
Annorúmve decem errores, turbámve Deorum
  (Fictámne dicam an fictilem?)
Infantis mundi specioso carmine nugas
  Stultè decoras respicis?
Quin magìs *Ionii* recutitam suspice Musam,
  Et sorde purgatam senis,
Coeli magnificè pandentem oracula, tanto
  Res unicè stylo pares:
Incedit primo per *Iobi* fata Cothurno
  Adversa cincta prosperis,
Utraque, majestas ut rerum tanta Poëtam
  Despicere non possit suum.
Tum canit effusas Solymæi *Nestoris* ore
  E melleo sententias;
Ipsa sibi plaudens ut se prudentia tali
  Miretur auctam gratiâ.
Ulteriore gradų præconia numinis aptat
  Jam Regiæ chordis lyræ,
Restituens amissa *Davidi* Carmina (damno
  Ut penè proficiat suo)
Coelesti modulanda Choro; tam digna beatis
  Quàm grata, opinor, Angelis;
Queîs opus & vita est hymnos cantare, nec hymnos
  Cur præferant alios scio:
Te saltem decuit, sacri celeberrime Phoebi
  Antistes, hûc assurgere;

Non

Non aliam meliùs cœptis illustribus ullam
    Imponeres Coronidem:
Hanc sibi præscribit metam Divina Poësis,
    Suum hûc adurget *Pegasum*:
Quò vitæ scopus & Musæ sit terminus idem,
    Celebrare gloriam Dei.

Tutori suo æternùm observando accinuit

Isaac. Barrow, *S. T. B. Matheseos*

Professor Lucasianus.

MEnda Typographica in Accentibus, & Punctis, (quæ sanè leviora, & ea tamen ipsa haud admodum multa) Peritus Lector facilè deprehendet, Candidus facilè condonabit: Errata autem in Literis & Syllabis (quæ quidem majoris momenti, at ea longè adhuc pauciora) sic corrigantur.

Ψαλ. 7, 9. ἀπαθ-. 27, 10, -πλωσι. 35, 3, ὡς. 35, 6, -ἀδι. 37, 19, λυχνὶ. 46, 10, Σχέδη. 49, 20, πίπτουσιν. 53, 4, Σχέτ-. 56, 10, Ἀναχθ'. 59, 8, σύγ. 59, 16, -ζήλη. 74, 9, πῶμα. 84, 3, ἀπῶσι. 91, 8, χέτ-. 91, 10, χεδ-. 93, 3, -θρο. 100, 3, -δμωνι. 102, 20, Οἱ. 103, 5, -θέ τ'. 103, 14, -ηχθὼ. 105, 34, πασι-. 106, 20, ἐγγ'. 106, 23, Φινεα. 125, 2, ναῦ.

Pſal. 85, 6, náque. 89, 49, - miſiſti. 95, 7, quem. 105, 8, verbi. 105, 17, -bant. 105, 26, dil-. 106, 23, peſte. 106. 29, illo. 107, 5, baſc-. 109, 21, - ſtens. 139, 16, multos.

ΜΕΤΑ'Φ.

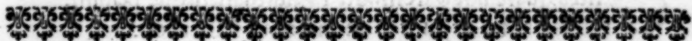

ΜΕΤΆΦΡΑΣΙΣ ἜΜΜΕΤΡΟΣ

τῶν τοῦ

ΔΑΒΊΔΟΥ ΨΑΛΜΩ͂Ν.

METAPHRASIS METRICA PSALMORUM DAVIDIS.

PSAL. I.

1 TER beatus hic vir, qui renuit prorsùs parere
Impiorum Consilio, eorûmq; post gressus ambulare;
Neq; stetit perniciosis in viis peccatorum;
Neque in cathedrâ derisorum sedit, neque concilio.
2 Lege autem Immortalis valdè intùs in animo delectatur,
Oracula verò divina in mente reponit jugiter, benéq; perpendit
Interdiu, noctúque, quoniam eum suavis *illorum* cupido capit.
3 Arbórq; veluti stat juxta fluvii decursus
Radicibus densis, ubi abundè scaturit aqua,
Pulchra, florescens, fructus autem *ejus* nascitur in tempore,
Ejus verò nunquam folia humi decident, neque peribunt:
Talis hic vir erit, quandóquidem ei omnia bene-succedent,
Quodcunq; operetur, multa autē eum comitabitur prosperitas.
4 Non tales unquam sunt improbi, sed ut pulvis,
Aut palea, quam turbinatim rotundas per areas
Celeriter admodum huc illuc dispergit vis venti.
5 Idcircò non stabunt improbi in judicio,
Nec unquam in bonorum concilio mala machinantes:.
6 Quoniam Dominus cognoscit in animo opera justorum;
Impiorum autem hominum omnes viæ operáque peribunt.

PSAL. ii.

1 GEntes quare adeò fremunt, tumultuantúrque populi,
Frustrà adeò irritum in animis opus habentes?
2 Unà steterunt, & congregati-sunt terrestres reges,
Et consilium simul inierunt frequentes principes virorum:
Contráque ipsum Deum, contráque Christum Dei
Eorum una-congregatorum callidum struebatur consilium.
3 Eorúmque unus dixit, intuens in proximum alterum,
Eja agite, illorum vincula abrumpamus singuli,
Et funes abjiciamus à nobis procul admodum.

ΨΑΛ. Α΄.

1 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἀμήνατο πάγχυ πιθέσθαι
Δυσσεβέων βουλῇ, αὐτῶν τε μετ' ἴχνια βῆναι·
Οὐδ' ἔστη ὀλοῇσιν ἐν ἀτραπιτοῖσιν ἀλειτέων·
Οὐδ' ἐν ἕδρῃ λωβητήρων κάθισ', οὐδὲ θοώκῳ.
2 Θεσμῷ δ' Ἀθανάτοιο μάλ' ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθη,
Θέσφατα δ' ἐν φρεσὶ θῆκε διαμπερὲς, οὐδ' ἐνόησεν
Ἠμάτιος νύχιός θ', ὅτι μιν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
3 Δένδρεον ὡς θ' ἕστηκε παραὶ ποταμοῖο ῥέεθρα
Ῥίζῃσιν πυκινῇς, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, καρπὸς δέ τε γίνεται ὥρῃ·
Τοῦ δέ κεν οὔποτε φύλλα χαμαὶ πέσοι, οὐδ' ἀπόλοιτο·
Τοῖος ὅδ' ἀνὴρ ἔσται, ἐπεί οἱ πάντ' ἀρετῶσι,
Ὅ,ττι κεν ἐργάζοιτο, πολὺς δέ οἱ ἕψεται ὄλβος.
4 Οὐ τοῖοί ποτ' ἔασιν ἀτάσθαλοι· ὡς δὲ κονίη,
Ἢ ἄχνη, ἣν στρομβηδὸν ἐϋτροχάλους κατ' ἀλωὰς
Ῥίμφα μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διεσκέδασ' ἲς ἀνέμοιο.
5 Τοὔνεκ' ἄρ' οὐ στήσονται ἀτάσθαλοι εἰνὶ δίκῃσιν,
Οὔτέ ποτ' ἐν ἐσθλῶν ἀγορῇ κακὰ μηχανόωντες.
6 Οὕνεκ' Ἄναξ γινώσκει ἐνὶ φρεσὶν ἔργα δικαίων·
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν πᾶσαι ὁδοὶ ἔργα τ' ὀλεῦνται.

Ψαλ. β΄.

1 Ἔθνεα τίπτ' οὕτω βρέμεται, ὁμαδοῦσι δὲ λαοὶ,
Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον ἐνὶ φρεσὶν ἔργον ἔχοντες;
2 Σὺν δ' ἔσταν καὶ ἄγερθεν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,
Καὶ συμφραδμόνες ἦσαν ἀολλέες ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Κατὰ δ' αὐτοῦ τε Θεοῦ, κατὰ δὲ Χριστοῦ τε Θεοῖο
Τῶνδέ θ' ὁμηγερέων πυκινὴ ἠρτύνετο βουλή.
3 Τῶνδέ τε τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Εἰ δ' ἄγετ' αὐτῶν δέσμα τ' ἀπορρήξωμεν ἕκαστος,
Καί λίν' ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμέων τηλόθι μᾶλλον.

4 Et tunc ridebit, qui in cœlo supernè sedet,
Eos deridebit Dominus, iisque illudet.
5 Tum etiam iis iratus sic dicet;
Et iis dolores dabit vehementer succensens,
Et eos graviter vexabit, postquam iram concepit animo.
6 Veruntamen & ego Sionis super montem pulchrum
Sanctum, meum regem perpetuò in solio collocavi,
Stabiliens, ut ibi valdè firmiter regnet.
7 Palàm hominibus oraculum edens,
Consiliúmque Immortalis enarrabo, qui mihi dixit,
Filius quidem tu mihi es, pater autem tibi profiteor esse,
Hodiè qui te genui, túque in lucem hodiè venisti.
8 Ora me tu, & pete; ego autem tibi gentes dabo,
Tibi hæreditatem esse, possessionémque fines terræ.
9 Eas autem ferreâ virgâ malleóque confringes,
Malleo valido percutiens, gentésque contundes,
Veluti cùm quis figulinam-ollam clavâ confringit gravi
Facilè, statim verò confractum vas perit.
10 Verùm agite nunc reges, & considerate in animo,
Nunc sapite & vos, quoniam sapere *est* melius,
Et prudentes estote judices, vobis verò consilium
Et prudentia ad mentem pertingat, quibuscunq; Deus præbuit
Sceptrúmque & jura super terrâ almâ.
11 Immortalem autem colite, & reverentiam *ejus* ponite in animo
Læti corde, simul & tremor vos occupet.
12 Osculamini verò Filium, ut vobis in animo propitius sit,
Nec eo irascente à viâ prorsùs pereatis:
Si ira ei vel tantillum in pectore accensa fuerit,
Beati qui in eo confisi, quicunque sint.

PSAL. iiii.

1 QUàm hominũ multitudo magnoperè augetur, qui me per-(turbant!
Quàm valdè innumeri sunt adversus me qui insurgunt!
2 Quàm valdè multi animæ meæ insultant!
Sic autem unus inquit intuens in proximum alium,

Solus·

4 Καὶ τότε μὲν γελάσει, ὃς ἐν οὐρανῷ ὕψι καθίζει,
Τοῖς ἔπι κεν γελάσειεν Ἄναξ καὶ ἐφεψιάσεται.
5 Ἔνθα καὶ αὐτοῖσιν κεχολωμένος ὧδ' ἀγορεύσει,
Καί σφισιν ἄλγεα δώσει ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνων, ζαφελὸς. vehemens.
Καὶ σφεας αἰνὰ ταράξει, ἐπεὶ χόλον ἔνθετο θυμῷ.
6 Ἀλλ' ἔμπης καὶ ἔγωγε Σιὼνος ἐπ' οὔρεϊ καλῷ
Παναγίῳ μου ἄνακτα διαμπερὲς ἐν θρόνῳ εἷσα,
Ἱδρύσας, ἵνα κεῖθι μάλ' ἔμπεδον ἐμβασιλεύῃ.
7 Ἀμφαδὸν ἀνθρώποισι θεοπροπίην ἀναφαίνων, φαίνω.
Βουλὴν Ἀθανάτοιο διίξομαι, ὅς μοι ἔειπεν,
Υἱὸς μὲν σύ μοι ἐσσί, πατὴρ δέ τοι εὔχομαι εἶναι,
Σήμερον ὅς σ' ἔτεκον, σὺ φόως δέ τε σήμερον ἦλθες.
8 Εὔχεό μοι σύ, καὶ αἴτει, ἐγὼ δέ τοι ἔθνεα δώσω,
Σοὶ κλῆρόν τ' ἔμεναι, κτῆσιν δέ τε πείρατα γαίης.
9 Τοὺς δὲ σιδηρείῃ ῥάβδῳ ῥαιστῆρί τε ῥήξεις,
Ῥαιστῆρι κρατερῷ, θείνων, σύν τ' ἔθνε' ἀράξεις,
Ὡς ὅτε τις κέραμον κορύνῃ ξυνέαξε βαρείῃ
Ῥηϊδίως, τὸ δέ τ' αἶψα διατρυφὲν ἄγγος ὄλωλεν.
10 Ἀλλ' ἄγετ' οὖν βασιλῆες, ἰδὲ φράζεσθ' ἐνὶ θυμῷ·
Νῦν πέπνυσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πεπνῦσθαι ἄμεινον,
Καὶ πεπνυμένοι ἔστε δικασπόλοι, ὔμμι δὲ μῆτις
Καὶ πινυτὴ φρένας ἵκοι, ὅσοις Θεὸς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
11 Ἀθάνατον δ' ἅζεσθε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Γηθόσυνοι κραδίῃ, ἅμα δὲ τρόμος ὔμμε λάβῃσι.
12 Κύσατε δ' Υἱόν, ἵν' ὔμμιν ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος εἴη,
Μηδ' ἕο χωομένοιο ὁδοῦ ἄπο πάμπαν ὄλοισθε·
Εἰ χόλος οἱ ὀλίγον περ ἐνὶ στήθεσσι δέδηεν,
Ὄλβιοι οἱ αὐτῷ γε πεποιθότες, ὅσσοι ἔασιν.

Ψαλ. γ'.

1 ὩΣ ἀνδρῶν πληθὺς μέγ' ὀφέλλεται, οἵ μ' ἐτάραξαν,
Ὡς μάλα μυρίοι εἰσ', ἐμοῦ ἀντίον οἵπερ ἀνέσταν.
2 Ὡς μάλα πολλοὶ ἐπὶ ψυχῇ ἐμῇ εὐχετόωνται·
Ὧδε τέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,

Solus-relictus-est hic homo; Deus ei adjutor non est,
Nec ullum ei ex illo malorum remedium, nec refugium.
3 Verùm tu, Immortalis, clypeus mihi & gaudium & gloriatio,
Qui caput mihi extulisti, & gloriam præstantem tribuisti.
4 Ore meo clamavi, clamor autem meus ad ætherem pervenit,
Ad Dominum clamavi, ille autem me clamantem audiit
Monte ex sancto, & non neglexit preces.
5 Jacebam securè, & me suavis somnus occupavit;
Rursùs verò experrectus sum, & me suavis somnus dimisit:
Quoniam mihi Immortalis adstitit, & me servavit.
6 Etiamsi circumquáq; insurgerent adversus me nationes hominū,
Innumeri, quot folia & flores oriuntur tempore-verno,
Neque sic tamen mihi pavebit in pectore charum cor.
7 Immortalis, ô Deus meus, age, surge, & me serva;
Inimicos meos omnes quoniam tu in maxilla percussisti,
Impiorúmque hominum perniciosos confregisti dentes.
8 Quoniam ab Immortali *provenit* salus; is enim est servator:
Populus tuus prosperè-agit benevolentiâ tuâ.

PSAL. iv.

1 OBsecro te, Domine, tu verò attende, & me audi,
Justitiæ qui meæ Deus utique & testis es,
Quoniam insons sum, & in animo recta sciens:
In angustiis me *positum* servâsti, ut latiori viâ incederem,
Et respirarem à malis, & calamitatis oblivíscerer:
Nunc etiam miserere, Domine, & propitius esto, & exaudi vocem *meam*
Audi me precantem, & in animo perpende sermonem.
2 O hominum genus, quamobrem adeò & quousque
Frustrà & incassùm vultis me ignominiâ afficere,
Improbi, & meo capiti opprobria offundere?
Quámdiu vobis placitum *erit* vana in mente consilia texere,
Mendaciáque struere, inaniáque operari?
3 Scite verò quòd Immortalis integrum elegit virum,
Quíque pius est, & sibi possessionem secrevit ipsi:
Idcircò & me clamantem audiet prompto animo.

4 Vos

Οἰωθῇ δ' ἀνήρ· Θεὸς ἔ οἱ ἐπίρροθός ἐστιν,
Οὔτε τι οἱ ἐκ τοῦδε κακῶν ἄκος, οὐτ' ἀλεωρή.
Ἀλλὰ σύ, Ἀθάνατ', ἀσπὶς ἐμοί, καὶ χάρμα, καὶ εὖχος,
Ὅς κεφαλὴν μοι ἄειρας, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὄπασσας.
4 Φωνῇ μου ἐβόησα, βοὴ δέ μου αἰθέρ' ἵκανε,
Πρὸς τὸν Ἄνακτ' ἐβόησ', οὐδέ μου βοόωντος ἄκουσεν
Οὔρεος ἐξ ἱεροῖο, καὶ οὐκ ἀμέλησε λιτάων.
5 Κείμην ἀσφαλέως, καί με γλυκὺς ὕπνος ἔμαρψεν·
Αὖτε δ' ἀν-ηγέρθην, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Ὅττι μοι Ἀθάνατος παρὰ θ' ἵστατ', καί με φύλαξεν.
6 Εἰ περὶ τ' ἀμφί τ' ὄρουσ' ἐμοῦ κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ,
Οὐδ' ὥς μοι ταρβήσει ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ.
7 Ἀθάνατ', ἄττα Θεός μου, ἄγ' ὄρσεο, καί με σάωσον·
Δυσμενέας μου πάντας ἐπεὶ σὺ γναθμὸν ἔτυψας,
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν ὅλους ἐξήραξας ὀδόντας.
8 Οὕνεκ' ἀπ' Ἀθανάτοιο φόως· ὁ γὰρ ἐστὶ σαωτήρ·
Λαοῖ σοῦ ἀρετῶσι φιλοφροσύνῃσι τεῇσι.

Ψαλ. δ'.

1 ΓΟυνοῦμαί σε Ἄναξ, σὺ δὲ σώθεο, καί μου ἄκουσον,
Εὐνομίης ὃς ἐμῆς γε Θεὸς καὶ μάρτυρός ἐσσι,
Οὕνεκ' ἀναίτιός εἰμι, καὶ ἐν φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
Στεινόμενόν μ' ἐσάωσας, ἵν' εὐρυτέρην ὁδὸν ἔλθω,
Ἀμπνεύσω τε κακῶν, καὶ ὀϊζύος ἐκλελάθωμαι
Νῦν τ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, ἵληθί τε, κλῦθί τε φωνῆς,
Κλῦθί μου εὐχομένοιο, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
2 Ὦ ἀνδρῶν γενεή, πίφθ' οὕτω καὶ τέο μέχρι
Μαψ αὔτως βόλεσθ' ἐμ' ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν,
Σχέτλιοι, ἠδὲ τ' ἐμῇ κεφαλῇ καὶ ὀνείδεα χεῦαι;
Ἕως πότε δ' ὔμμι φίλον, κενεὰ φρεσὶ μήδε' ὑφαίνειν,
Ψεύδεά τ' ἀρτύνειν, ἀνεμώλιά τ' ἐργάζεσθαι;
3 Ἴστε δ' ὅτ' Ἀθάνατος τὸν ἀμύμονα λέξατο φῶτα,
Ὅς τε ψευδὴς ἦσι, καί οἱ κῆρας ἐξέλετ' αὐτοῦ.
Τῷ καὶ ἐμοῦ βοόωντος ἀκούσει περίφρονι θυμῷ.

Ὑμέας

4 Vos autem timor gravis occupet, & nè quis peccare
Audeat, ſed veremini, & in lecto ſinguli
Cum ſuo colloquimini corde in animo, & eſtote tranquilli.
5 Offerte ſacrificia pulchra juſtitiæ amabilis,
Confidentes, fretique ſacro robore Immortalis.
6 Ita ferè loquitur multitudo hominum, Bonum quis nobis viderē
Dederit? tu autem nobis, Domine, ſplendidum tuum oſtende
7 Sic utiq; faciens mihi gaudium animo majus indidiſti, (vultum.
Et magis mihi mentem lætitiâ exhilarâſti,
Quàm hominibus, quando iis ingens opulentia,
Frumentum immenſum, & copioſum vinum adeſt.
8 Jacebo pariter quietus, & ſomni donum capiam,
Quoniam, Domine, tu mihi ſalvum habitare ſolus dediſti.

PSAL. V.

1 ATtende, Domine, & audi, meámque auſculta vocem,
Et mente tuâ percipe meì cogitationes animi.
2 Exaudi meam vocem, qui mihi Réxque Deúſque
Es, lamentantis, ſupplex autem tibi profiteor eſſe.
3 Diluculò meam, Domine, vocem audies precantis
Manè, manè autem ad te manus & oculos attollens
Orationem mittam ſimul ac aurora fulſerit.
4 Quia tu non es Deus, qui ſceleſta opera amas,
Neque improbitas tibi placet in animo, nec peccatum:
Neq; ſub-tuo-tecto-habitans tecum homo erit nefaria patrans.
5 Haud tu oculis ſtultos intueri
Coràm ſuſtinebis: abhorres autem omnes ſceleratos,
Qui mala opera faciunt improbitate mentis.
6 Illos diſperdes, quibus cordi eſt mendacia loqui:
Crudelis & infidus homo, qui & ſanguine inſatiabilis,
Et dolis, inviſus tibi, Domine, in corde *eſt*. (diæ,
7 Cæterùm ego tuam ad domum accedam, tuæ gratiâ miſericor-
(Valdè enim magna eſt) clementiæque amabilis:
Sacrúmque tuum templum intrabo, ibíque ego
Pronus-procumbens te reverebor, & tibi ſupplicabo.

8 Ad

4 Ὑμέας δὲ χόλος αἰνὸς ἔχοι, καὶ μήτις ἁμαρτεῖν
Τετλάτω, ἀλλ' αἰδεῖσθε, καὶ ἐν λέκτροισιν ἕκαστος
Ἢ διαλέξασθε κραδίῃ φρεσίν, ἔστε δ' ἄκηλοι.
5 Ἔρδετε ἱερὰ καλὰ δικαιοσύνης ἐρατεινῆς,
Θαρσαλέοι, πίσυνοί θ' ἱερῷ μένει Ἀθανάτοιο.
6 Ὡς φάτο ἡ πληθύς, Ἐσθλὸν τίς ἂν ἄμμιν ὁρᾶσθαι
Δῷ; Σὺ δέ τ' ἄμμιν, Ἄναξ, λαμπρὴν σοῦ δεῖξον ὀπωπήν·
7 Ὧδ' ἔρξας μοι χάρμα μετὰ φρεσὶ μεῖζον ἔθηκας,
Καὶ μᾶλλόν μοι θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἴηνας,
Ἠέ περ ἀνθρώποισιν, ὅτε σφίσιν ἄσπετος ὄλβος,
Σῖτος ἀπειρέσιος, καὶ ἀθέσφατος οἶνος ἔησι.
8 Κείσομ' ὁμῶς εὔκηλος, ἰδ' ὕπνου δῶρον ἕλωμαι,
Οὕνεκ', Ἄναξ, σύ-γέ μοι σόον οἰκεῖν οἶος ἔδωκας.

Ψαλ. ε.

1 ΣΥνθε', Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς δέ τε κέκλυθι φωνῆς,
Καὶ φρεσὶ σῇσι νόησον ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
2 Κέκλυθί μου φωνῆς, ὅς μοι Βασιλεύς τε Θεός τε
Εἷς, ὀλοφυρομένου, ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἰμί.
3 Ἠῶθέν μου, Ἄναξ, ὄπ' ἀκούσεαι εὐχομένοιο
Πρωΐ, πρωῒ δέ σοι χεῖράς τε καὶ ὄμματ' ἀνασχὼν
Εὐχωλὴν ἀναπέμψω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
4 Ὅττι σὺ οὐ Θεὸς εἶς, ὃς σχέτλια ἔργα φίλησας,
Οὐδ' ἄρ ἀτασθαλίη σοι ἅδε φρεσίν, οὐδέ θ' ἁμαρτάς·
Οὐδέ θ' ὑπωρόφιός σοι ἀνὴρ ἔσετ' ἄσυλα ῥέζων.
5 Οὐ σύ-γ' ἂν ὀφθαλμοῖσι χαλίφρονας εἰσοράασθαι
Ἀντία τετλαίης· συχέεις δέ τε πάντας ἀλιτρούς,
Οἳ κακὰ ἔργ' ἔρδουσιν ἀτασθαλίῃσι νόοιο.
6 Τοὺς-δ' ὀλέσεις, οἷσιν φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν·
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ, ὅς τ' αἵματος ἆτος
Ἠδὲ δόλων, ἐχθρός σοι, Ἄναξ, περὶ κῆρι τέτυκται.
7 Αὐτὰρ ἐγὼ σὸν ἂν οἶκον ἱκοίμην, σοῦ ἕνεκ' οἴκτου,
(Λίην γὰρ μέγας ἐστὶν) ἐνηείης τ' ἐρατεινῆς·
Ἐς δ' ἱερόν σου ναὸν ἐλεύσομαι, ἔνθα τ' ἔγωγε
Προπροκυλινδόμενός σ' αἰδέσσομαι, ἠδ' ἱκετεύσω.

8 Ad justitiam tendenti tu mihi viæ dux-esto,
Immortalis, æquitatísque tuæ mihi ostende semitas,
Inimicorum gratiâ, nè iis despicabilis sim;
Et coram me tuum dirige callem.
9 Non enim veritatem quis in ore habens proloqui (quisque
Eorũ vult, nec omninò fide-digna dicere, sed valdè nefaria unus-
Cogitat in corde, maláq; in animo intùs-agitat. (aperto-inhiat,
Veluti autẽ cùm, absorbere *eum* gestiens, sepulchrũ homini ore-
Ita eorum guttur exitialia-hominibus multa ebulliens,
Linguáque facilè sermonibus instructa blandis,
Fallit animo, dolosísque decipit hominem dictis.
10 Condemna verò illos, Deus, *ita* ut propter sua ipsorum consilia
Funditùs malè pereant, quandoquidem mala multa fecerunt,
Eósque deturba propter suam transgressionem;
Quoniam desciscere à te ausi-sunt, contráque te rebellare.
11 Qui autem in te confidunt, lætentur in animo,
Et in te exultantes in mente gaudeant universi
Perpetuò, quia tu eos defendens manu protegis;
Et in te lætentur, qui nomen tuum amant.
12 Quoniam tu virum justum, Domine, beatum reddes,
Et favore *tuo*, valido ceu scuto, circunteges.

PSAL. vi.

1 NE me increpes, Domine, irato animo,
Nec me percutias virgâ tuâ, graviter succensens.
2 Sed miserere *mei*, Domine, quia non *est* mihi vis in membris,
Jaceo languens, & meum robur periit:
Sana me, Domine, quia ossa mea conturbata-sunt.
3 Jam & mihi animus in pectore vexatus-est;
Verùm tu quousque, Domine, adeò continuè irasceris?
4 Revertere, Domine, libera animam meam, & me serva,
Libera bonitatis tuæ gratiâ, clementiæque.
5 Nec enim ulla recordatio tui in mortis utique statu
Fit; in sepulchro autem quis tuam laudem cantabit? (ctum
6 Crebrò admodum ingemiscendo defessus-sum, rigavi autem le-
Flens

8 Ἐς δὲ δίκην προϊόντι σύ μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε,
Ἀθάνατ', εὐνομίης τε τεῆς μοι δεῖξον ἀταρπὸν,
Εἵνεκα δυσμενέων, μή πω σφιν ἐπόψιος εἴω·
Ἠδ' ἐμέθεν προπάροιθε τεὴν ἴθυνε κέλευθον.
9 Οὐ γὰρ ἀληθείην τις ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύειν
Τῶν δ' ἔθελ', οὐδέ τι πιστὰ λέγειν, μάλα δ' αἴσυλ' ἕκαστος
Μήδεται ἐν κραδίῃ, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύει.
Ὡς δ' ὅτ' ἀναρροιβδεῖν μεμαὼς τάφος ἀνδρὶ κέχηνεν, τὸ ῥοιβδέω. sorbeo. τὸ χαίνω.
Ὣς σφιν λαυκανίη ὀλοφώϊα πόλλ' ἀνιεῖσα,
Γλῶσσά τε ῥεῖα λόγοισι κεκασμένη αἱμυλίοισι
Κλέψε νόῳ, δολίοις τε παρήπαφεν ἀνέρα μύθοις. τὸ ἀπαφάω. decipio.
10 Καδδὲ, Θεὸς, δικάσῃς αὐτῶν, ὡς σφᾶς διὰ βουλὰς
Πρόχνυ κακῶς ἀπολοίατ', ἐπεὶ κακὰ πολλά τ' ἔρεξαν,
Αὐτοὺς τε συμφέλιξον ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς· [illegible]
Οὕνεκ' ἀποστῆναι σέθεν ἔτλαν, σοί τε μάχεσθαι.
11 Οἱ δ' ἄρα σοί γε πεποίθασιν, κεχαροίατο θυμῷ, [illegible]
Σοί τ' ἐπαγαλλόμενοι φρεσὶ γηθήσειαν ἅπαντες
Νωλεμέως, ὅτι σύ σφιν ἀμύνων χεῖρ' ὑπερέσχες·
Σοὶ δέ τ' εὐφραινοίατο, οἳ οὔνομα σὸν φιλέουσιν·
12 Ὅττι σὺ ἄνδρα δίκαιον, Ἄναξ, εὐδαίμονα θήσεις,
Καὶ χάριτι, στιβαρῷ σάκεϊ ὡς, ἀμφικαλύψεις.

Ψαλ. ϛʹ.

1 ΜΗ μοι ἐπιπλήξειας, Ἄναξ, κεκοτηότι θυμῷ,
Μηδέ με πλήξειας ῥάβδῳ τεῇ, αἰνὰ χολωθείς.
2 Ἀλλ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, ὅτι οὔ μοι ἲς ἐνὶ γυίοις,
Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, καί μου σθένος ἐξαπόλωλεν·
Ἴησαί με, Ἄναξ, ὅτι ὀστέα μου ἐταράχθη·
3 Ἤδη μοι καὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀτύζη·
Ἀλλὰ σὺ ἕως πότ', Ἄναξ, τόσον ἀσπερχὲς μενεαίνεις; τὸ ἐπείγω. urgeo.
4 Στρέψον, Ἄναξ, ῥῦσαι ψυχήν μου, καί με σάωσον,
Ῥῦσαι ἐπηείης σῆς εἵνεκα μειλιχίης τε. τὸ μειλίσσω. demulceo.
5 Οὐ γάρ τις μνήμη σέθεν ἐν θανάτοιο τάφῳ ἔσσῃ
Γίνεται, ἐν δὲ τάφῳ τίς κεν τεὸν αἶνον ἀείδοι;
6 Πυκνὰ μάλα στενάχων ἔκαμον, κατέδευσα δὲ λέκτρον τὸ δεύω. rigo.

Flens totâ-nocte, luctuosum autem mihi est cubile
Jugiter lacrymis meis rorans, & manans.
7 Deformavit autem mihi oculos mæror animum rodens,
Luctúque incessanti ij mihi corrupti-sunt, velut seni,
Cujus obtusissimè ex capite cernunt oculi,
Tot mihi insurgunt adversarii, qui me perturbant.
8 Discedite à me omnes, quotquot mala machinamini,
Improbi, quoniam Dominus vocem mei flentis audivit.
9 Audiit me clamantem Dominus, & auscultavit preces,
Orationem meam Dominus excepit lubenti animo.
10 Qui me odio-habent, pudefiant omnes,
Multùm consternati, & revertantur retrò,
Et occupet eos statim ignominia & pudor.

PSAL. vii.

1 IN te spero, Domine Deus meus, & in te confido
Solo; ex omnibus tu me libera & serva,
Qui me persequuntur, conturbántque crudeli animo.
2 Nè *quis* me membratim tanquam leo robore fretus
Prorsus diripiat, dulcem *mihi* animam auferens,
Et nullus mihi adsit auxiliator, qui à me fatum propellat.
3 Si unquam à me istud, Domine Deus meus, opus factum-fuit,
Si unquam nefaria patravi viribus & robore manuum:
4 Si malum retribui rependíque *ei* qui me priùs-provocavit,
Injuriáque pro molesta gravem reposui compensationem:
Si eum, qui me odit gratìs, vestibus privavi,
Spolians, eúmque non potiùs à malo liberavi:
5 *Tum* animam meam vitámque persequatur infestus homo,
Et eam capiat, corripiátque, fundátque meum sanguinem humi;
Gloriámque meam & claritudinem pulvere inquinet.
6 Surge, Domine, impetu-concitatus-esto, & expergiscere, nec (cessa,
Et iram inducas in animum condignam *iis*, eò-quòd-sic fecerunt
Inimici mei, postquam vehemens eos rabies incessit:
Id verò judicium exuscita mei gratiâ, quod mandâsti,
7 Et *tum* innumeræ gentes te circuibunt hominum,

Undique

Κλαίων παννύχιος, στονόεσσα δέ μοι πέλεν εὐνή,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἠδὲ ῥένσα.
7 Κνύζωσεν δέ μοι ὄμματ' ἀνίη θυμὸν ἔδουσα,
Πένθεΐ τ' ἀλλήκτῳ γε μοι ἐφθίαθ', ὥστε γέροντι,
Οὔτε καὶ ἀμβλύτατον κεφαλῆς ἐνδέρκεται ὄσσε,
Τόσσοι μοι ἐπόρουσ' ἐναντίοι, οἵ μ' ἐτάραξαν.
8 Ἔρρετέ μου ἄπο πάντες, ὅσοι κακὰ μηχανάασθε,
Σχέτλιοι, οὕνεκ' Ἄναξ ὄπα μου κλαίοντος ἄκουσεν.
9 Ἔκλυέ μου φωνεῦντος Ἄναξ, καὶ ἄκουσε λιτάων,
Εὐχωλήν μου Ἄναξ ἀπεδέξατο πρόφρονι θυμῷ.
10 Οἱ ἔμ' ἀπεχθαίρουσι, καταισχυνοίατο πάντες,
Πολλὸν ἀτυζόμενοι, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Καὶ ἑλέτω σφέας αἶψα κατηφείη τε καὶ αἰδώς.

Ψαλ. ζ′.

1 ΣΟὶ ἔπι ἔλπομ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, σοί τε πέποιθα
Μούνῳ· ὑπ' ἐκ πάντων σύ με ῥύσαι ἠδὲ σάωσον,
Οἵ με διώκουσι, κλονέουσί τε νηλέϊ θυμῷ.
2 Μή με διαμελεϊστὶ λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθὼς
Πάγχυ διαρπάξῃ, μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρας,
Πὰρ δ' οὔτις τ' ἐπαρωγός, ἐμοὶ ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι.
3 Εἴ ποτέ μοι τόδ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἔργον ἐτύχθη,
Εἴ ποτ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ καρτεῖ χειρῶν·
4 Εἰ κακὸν ἀντιπέδωκ', ἀπέτισά τε, ὅσπερ ὑπῆρξεν,
Ὕβριος ἀργαλέης χαλεπὴν ἐπέθηκά τ' ἀμοιβήν·
Εἰ τόν-δ', ὅς μ' ἤχθηρεν ἀναίτιον, εἵματ' ἀπηύρων,
Συλήσας, αὐτὸν δὲ κακοῦ οὐ μᾶλλον ἔλυσα·
5 Ψυχήν μου ζωήν τε διώκοι δήϊος ἀνήρ,
Καί μιν ἕλοι, μάρψαι τε, χέοι δέ μου αἷμα χαμᾶζε,
Κῦδος ἐ[illegible] τε καὶ ἀγλαΐην κονίῃσι μιῆναι.
6 Ὄρσεο, Ἄναξ, μενέαινε, καὶ ἔγρεο, μηδέ τ' ἐρώει,
Καὶ χόλον ἔνθεο θυμῷ ἐοικότα, οἷ' ἔρεξαν
Δυσμενέες μου, ἐπεὶ κρατερή σφεας λύσσα δέδυκε·
Τὴν δὲ δίκην ἀνέγειρέ μου εἵνεκα, ἣν ἐπέτελλες.
7 Καὶ νύ κε μυρία φῦλά σε κυκλωσαίατο φωτῶν,

Undique congregatæ, eorum autem gratiâ sursum elatus
Tuum thronum conscende, ubi tibi mos est sedere.
8 Quamobrem tu, Domine, qui omnibus judex es mortalibus,
Et nunc mei gratiâ jus rectissimè dicas,
Et secundùm justitiam meam, integráque opera judices. (bos:
9 Non prosperè-succedũt mala opera, assequitur interitus impro-
Qui & ipsi nunc suâ nequitiâ peribunt;
Et stabilies super terrâ gentes justorum;
Quoniam justus Dominus cor renesque scrutatur,
Et cogitationes examinat, quas quis in mente profundè-agitat.
10 Clypeus & munimentum meum est Deus, qui & custodit
Viros pios, & integram mentem habentes.
11 Certè Deus apud omnes jus rectissimè dicit;
Qui & quotidiè irascitur, videns mala opera.
12 Quòd si converti noluerit improbus homo,
Ille acuit ensem, tensúmque suum præparavit arcum.
13 Contra eum verò iratus mortifera fabricavit tela;
Quique alios opprimunt vi & robore manuum, (tas.
Adversus eos suas instruxit protensas-cuspides-habentes sagit-
14 Improbitatem quidem gestat prægnanti animo
Parturiens, noxámque concepit in corde gravem,
Malam verò fraudem in lucem edidit, & injuriam.
15 Qui & postquàm foveam fecit profundam & fodit,
Quam ipse fecit, in cavatam incidit scrobem.
16 Ita hic stultitiâ *suâ* sponte-contractum malum habebit:
Ad eum in verticem suum redux *denuò* perveniet calamitas,
Aliis quam struxit, suóque ipsius capite pensabit
Suam injuriam & violentiam, & suo capite luet.
17 Hymnis-celebrabo Dominũ propter justitiam *suam*, uti par-est,
Altissimique Domini semper inclytum nomen c[illegible]bo.

P S A L. viii.

1 O Supreme-omnium Domine, qui & nobis Dominus es,
Quale tuum inclytũ nomen per terram totam admirabile!
Qui & gloriam tuam super coelum latum posuisti.

Infantes

Πάντη ἀγειρόμενοι· τῆς δ' εἵνεκεν ὑψόσ' ἀερθεὶς
Σὸν θρόνον εἰσαναβαῖν', ἵνα τοι θέμις ἐστὶ καθίζειν.
8 Τῷ σὺ, Ἄναξ, ὃς πᾶσι δικασπόλος ἐσσὶ βροτοῖσι,
Καὶ νῦν εἵνεκ' ἐμεῖο δίκην ἰθύντατα εἴπῃς,
Καδδὲ δικαιοσύνην μου, ἀμύμονά τ' ἔργα δικάσσῃς.
9 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, κιχάνει πότμος ἀλιτρούς·
Οἵ τ' αὐτοὶ νῦν σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλεῦνται.
Καί νύ κεν ἱδρύσειας ἐπὶ χθονὶ φῦλα δικαίων·
Ὅττι δίκαιος Ἄναξ καρδίην νεφρούς τε μεταλλᾷ,
Καὶ μελεδήματ' ἐρευνᾷ, ἅ τις φρεσὶ βυσσοδομεύει.
10 Ἀσπὶς καὶ ἔρυμ' ἐστὶν ἐμοῦ Θεὸς, ὅς τε φυλάσσει
Ἀνέρας εὐσεβέας, καὶ ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντας.
11 Ἦ ῥα Θεὸς μετὰ πᾶσι δίκην ἰθύντατα εἴπεν·
Ὅς τε κατ' ἦμαρ ὀδύσσεται, ὁρόων κακὰ ἔργα.
12 Εἰ δὲ μεταστρέψαι οὐκ ἤθελ' ἀτάσθαλος ἀνὴρ,
Αὐτὸς ἔθηξεν ἄορ, τανύσας δ' ὃν ἑτοίμασε τόξον.
13 Καδδ' ὅ γε χωόμενος θανατηφόρα τεῦξε βέλεμνα·
Οἵ τ' ἄλλους τεύχουσι βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Τοῖς ἐφ' ἑοῖς ἄπλοισι πανυγλώχινας ὀϊστούς. τὸ γλωχίν. cuspis.
14 Τὴν μὲν ἀτασθαλίην φορέει ἐγκύμονι θυμῷ
Ὠδίνων, ἄτην σύν τ' ἔλλαβε κῆρα βαρεῖαν,
Τὴν δὲ κακὴν ἀπάτην ἄγαγε προφόως-δε καὶ ὕβριν.
15 Ὅς καὶ ἐπεὶ κάπετον ποίησε βαθεῖαν ὀρύξας,
Ἣν αὐτὸς ποιήσεν ὀρυκτῇ ἔμπεσε τάφρῳ.
16 Ὡς ὅγε νηπιέῃσιν ἐπίσσυτον κακὸν ἕξει·
Αὐτὸν κακκορυφῆς μιν ὑπόδρομος ἵξεται οἶτος,
Ἄλλοις ὄντερ ἔτευξ', ᾧ τ' αὐτοῦ κεράατι πέσῃ
Ἣν ὕβριν τε βίην τε, καὶ ἣ κεφαλῇ ἀναμάξει.
17 Ὑμνήσω δὲ Ἄνακτα δίκης ἕνεχ', ἣν ἐποίησεν,
Ὑψίστοιό τ' Ἄνακτος ἀεὶ κλυτὸν οὔνομ' ἀείσω.

Ψαλ. ή.

1 Ὦ Παντέρτατ' Ἄναξ, ὃς Ἄναξ δέ τι ἄμμι τέτυξαι,
Οἷον σοῦ κλυτὸν οὔνομ' ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἄαπτον, τὸ ἄαπτον. stupor.
Ὃς δέ τε κῦδος ἑὸν ὑπὲρ οὐρανὸν εὐρὺν ἔθηκας.

Νήπιοι

2 Infantes recens-nati, qui adhuc olent partum,
Quíque lactentes sunt, & in gremio nutricis,
Parvulo ore tuum robur hymnis-resonabunt,
Tuis præceptis *instructi*, tu enim iis suggessisti cantilenas,
Propter tuos inimicos, ut & homines infestos,
Quíque alios lædunt, ulciscentes seipsos,
Ab injuriâ perniciosâ cohibeas, operibúsque violentis.
3 Cœlum dum contemplor, tuarum opus manuum,
Splendidum, suspiciens, tui digiti quod fecerunt,
Astráque fulgentia, lunámque *subinde*-plenam,
Et sidera omnia, quibus cœlum coronatum-est,
Mirum visu, quæ tu omnia sapienti fabricâsti consilio:
4 Homo quid tandem est, quòd memor-es ejus?
Aut filius hominis, ejus quòd inspector & visitator es?
5 Paululùm abfuisti, ferè autem illum æqualem fecisti
Cœlestibus Intelligentiis, tui nuntii qui sunt,
Iis ferè & illum æqualem, & non multò minorem fecisti,
Gloriáque & splendore circa caput coronâsti.
6 Omnibus ipsum imperare volebas, omnibúsque dominari,
Omnibúsque præesse, quæcunque manibus tuis fecisti,
Et tu hæc ferens sub pedibus ejus posuisti:
7 Omnia omninò, lanigerásque oves, & boves armentarias,
Ferásque agrestes, quæque in montibus pascuntur;
8 Et unà cum his avium volatilium gentes omnes,
Quæ alis volant sub æthere & nubibus;
Piscésque etiam, natatiliúmque genus, & belluas omnes,
Quæcunque permeant maris cani semitas.
9 O supreme omnium Domine, qui & nobis Dominus es,
Quale tuum inclytum nomen per terram totam admirabile!

PSAL. xi.

1 LAudabo te, Domine, & cantabo ex corde *adhuc* magis,
Omniáque miracula tua narrabo, stupendáque opera,
2 Lætabor in te exultans, & gloriabor:
Et tuum nomen canam, Domine supreme imperantium.

Cùm

2 Νήπιοι ἀρτιγενεῖς, οἳ ἔτι πνείουσι τόκοιο,
Οἵ θ' ὑποτίτθιοί εἰσι, καὶ ἐν κόλποισι τιθήνης,
Τυτθοῖσι στομάτεσσι τεὸν κράτος ὑμνήσουσι,
Σῆς ὑποδημιοσύνῃσι, Σὺ γάρ σφισιν ἔμβαλες οἴμας,
Εἵνεκα σῶν ἐχθρῶν, ἵνα τ' ἄνδρας δυσμενέοντας,
Οἵ τ' ἄλλους σίνονται ἀμυνόμενοί σφισιν αὐτοῖς,
Ὕβριος οὐλομένης παύσαις, ἔργων τε βιαίων.
3 Οὐρανὸν ὡς ἐνόησα, τεῶν ἔργον παλαμάων,
Ἀγλαὸν, εἰσανιδὼν, σοὶ δάκτυλοι ὅνπερ ἔτευξαν,
Ἄστρά τε λαμπετόωντα, σελήνην τε πλήθουσαν,
Ἠδὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἃ σὺ πάντα σοφῇ τεκτήναο βουλῇ·
4 Ἄνθρωπος τί ποτ' ἐστὶν, ἐπεὶ μιμνήσκεαι αὐτοῦ;
Ἢ παῖς ἀνθρώπου, αὐτοῦ ὅτ' ἐπισκοπ[illegible]εσαι;
5 Τυτθὸν ἐδεύησας, ὀλίγου δὲ μιν ἶσον ἔθηκας
Οὐρανίοισι νόεσσι, σοὶ ἄγγελοι οἵπερ ἔασι,
Τοῖς ὀλίγου μιν τ' ἶσον, ἰδ' οὐ πολὺ μείονα θῆκας,
Κύδεΐ τ' ἀγλαΐῃ τε περὶ κρατ' ἐστεφάνωσας.
6 Πάντων μιν κρατέειν ἔθελες, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ὅσα χερσὶ τεῇσιν ἔτευξας,
Καὶ σύγε πάντα φέρων ὑπὸ ποσσὶν ἑοῖσιν ἔθηκας·
7 Πάντα μάλ', εἰροπόκους τ' ὄϊας, καὶ βοῦς ἀγελαίας,
Θῆρας τ' ἀγροτέρους, οἵπερ τ' ἐν ὄρεσσι νέμονται·
8 Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πάντα,
Αἳ πτερύγεσσι ποτῶνται ὑπ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
Ἰχθῦς τ' αὖ, νεπόδων τε γένος, καὶ κνώδαλα πάντα,
Ὅσσα διαπορήσουσιν ἁλὸς πολιοῖο κελεύθους.
9 Ὦ πολυπέρτατ' Ἄναξ, ὃς Ἄναξ δέ τε ἄμμι τέτυξαι,
Οἷόν σου κλυτὸν οὔνομ' ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἀγητόν.

Ψαλ. θ'.

1 Αἰνήσω σε, Ἄναξ, καὶ ἀείσω κηρόθι μᾶλλον,
Πάντα δ' ἤ θαυμαστά σου καταλέξω μέρμερά τ' ἔργα. τὸ μηχανάζω. Curo.
Χαιρήσω σοι ἀγαλλόμενος καὶ ἐπαγλαϊοῦμαι: τό. ἀγλαὸς splendidus.
Καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσω, Ἄναξ ὕπατε κρειόντων.

Cùm inimici mei conversi retrò
Cesserint, coram te collapsi peribunt.
4 Quoniam tu, quando mihi cum iis lis oriebatur,
Tunc patronus *mihi* eras, & in judicio venisti defensor:
In throno autem sedisti juridicorum longè optimus;
Et inter litigantes jus æquissimè pronuntiâsti.
5 Gentes autem increpâsti, malum interitum immisisti
Gravem improbis, eorumq; nullam famam in posterum
Reliquisti, nec nomen, sed extinxisti in perpetuum usque.
6 O inimice, nequam caput, nunc quidem integrum *& completũ est*
Certè jam exitialia opera penitùs perfecta sunt, (grave exitiũ,
Omnia fecisti desolata, urbesq; devastâsti,
Earúmque nulla memoria inter homines relicta-est,
Sed sine-nomine [illegible] & ingloriè perierunt.
7 Verùm Dominus supremus habens sedem immotam semper
Indesinenter manebit; posuit autem sibi thronum, ubi judicare
8 Populos judicabit recto judicio, (poterit.
Quotquot habitant super terram almam:
Et apud eos in æquitate sancta decernet jura.
9 Erit Immortalis etiam afflictis auxiliator,
Adversus injuriam & vim refugium viro pauperi,
Quod ingressus incolumis sit, & tutũ propugnaculũ in tempore
Tempore in arduo, cùm calamitatis dies venerit. (opportuno,
10 In te autem confidunt, quicunque tuum nomen sciunt:
Non enim, Domine, unquam eos reliquisti, qui te quærunt.
11 Hymnis-celebrate Immortalem, habitatorem Sionis amœnæ,
Et per populum universum narrate quæ & qualia fecerit.
12 Quando inquiret de sanguine & cæde,
In judicio *hominibus* occurrens, valdè memor-erit pauperum,
Nec clamorem obliviscetur hominum qui-vi-opprimuntur.
13 Sed mei, Domine, miserere, & aspice me, qualia patiar,
Quibúsq; injuriis-affectus-sim ab inimicis,
Lubens qui me exaltâsti de lethi portis.
14 Palàm ut gloriam amplam, & laudem tuam enarrem
Omnem prorsus in portis, ubi conveniunt cives,

Innumeræ

3 Ὁππότε δυσμενέες μοι ἀποστρέψαντες ὀπίσσω
Χάσσονται, σεῖο προπάροιθε πεσόντες ὀλεῦνται.
4 Ὅττι σὺ, ἡνίκ' ἔμοιγε μετὰ σφίσι νεῖκος ὄρωρε,
Τόφρα συνήγορος ἦσθα, καὶ ἐν δίκῃ ἦλθες ἀμύντωρ·
Ἐν δὲ θρόνῳ ἐκάθησο θεμιστοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Ἐν δὲ δικαζομένοισι δίκην ἰθύντατα εἶπες.
5 Ἔθνεα δὲ στυφέλιξας, ἀεικέα πότμον ἐφῆκας
Αἰνὸν ἀλείτῃσιν, τῶν δ' οὔτινα φῆμιν ὀπίσσω
Κάλλιπες, οὐδ' ὄνομα, σβέσσας δέ τε νωλεμὲς αἰεί.
6 Ἐχθρὲ, κακὴ κεφαλὴ, νῦν μὲν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος,
Ἦ δὴ λοίγια ἔργα διαμπερὲς ἐκτετέλεσται,
Πάντα δ' ἔθηκας ἔρημα, πόλεις δέ τε ἐξαλάπαξας,
Τάων δ' οὔ τις μνήμη ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται,
Νώνυμνοι δέ τ' ἔασι, καὶ ἀκλειῶς ἀπόλοντο.
7 Αὐτὰρ Ἄναξ ὕψιστος ἔχων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί
Ἄλληκτον μίμνει· θέτο δ' οἱ θρόνον, ἔνθα δικάζῃ.
8 Λαοὺς κεν δικάσειεν ἐπ' ἰθείῃσι δίκῃσιν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Πὰρ δέ σφ' εὐνομίῃ ὁσίας κρίνει θέμιστας.
9 Ἔσσεται Ἀθάνατος καὶ τειρομένοισιν ἀρωγὸς,
Ὕβριος ἠδὲ βίης ἀλεωρὴ ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Ἥν καταδὺς σόος ἦσι, καὶ ἀσφαλὲς εἶλαρ ἐν ὥρῃ,
Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ, ὅτ' ὀϊζύος ἦμαρ ἱκάνῃ.
10 Σοὶ δέ τε θαρσήσουσιν, ὅσοι τεὸν οὔνομ' ἴσασιν·
Οὐ γὰρ, Ἄναξ, αὐτοὺς ποτε κάλλιπες, οἵ σε ματεῦσι·
11 Ὑμνεῖτ' Ἀθάνατον ναετῆρα Σιῶνος ἐραννῆς,
Καὶ ἀνὰ λαὸν ἅπαντ' ἀγγέλλετε οἷά τ' ἔρεξεν.
12 Ὁππότ' ἀνείρηται περὶ αἵματος ἠδὲ φόνοιο,
Ἐν δίκῃ ἀντιάσας, μάλα κεν μεμνέῳτο πενιχρῶν,
Οὐδὲ βοῆς λελάθοιτο βιαζομένων ἀνθρώπων.
13 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέαιρε, καὶ εἴσιδέ μ', οἷα πέπονθα,
Οἷά τ' ἐφυβρίσθην ἀνδρῶν πάρα δυσμενεόντων,
Πρόφρων ὅς μ' ἀνάγεις ὑπ' ἐκ θανάτοιο πυλάων.
14 Ἀμφαδὸν ὡς κλέος εὐρὺ καὶ αἶνόν σοι καταλέξω
Πάντα μάλ' εἰνὶ πύλῃσιν, ὅθι ξυνίασι πολῖται,

Cùm inimici mei converſi retrò
Ceſſerint, coram te collapſi peribunt.
4 Quoniam tu, quando mihi cum iis lis oriebatur,
Tunc patronus *mihi* eras, & in judicio veniſti defenſor:
In throno autem ſediſti juridicorum longè optimus;
Et inter litigantes jus æquiſſimè pronuntiâſti.
5 Gentes autem increpâſti, malum interitum immiſiſti
Gravem improbis, eorumq; nullam famam in poſterum
Reliquiſti, nec nomen, ſed extinxiſti in perpetuum uſque.
6 O inimice, nequam caput, nunc quidem integrum *& completū eſt*
Certè jam exitialia opera penitùs perfecta ſunt, (grave exitiū,
Omnia feciſti deſolata, urbeſq; devaſtâſti,
Earúmque nulla memoria inter homines relicta-eſt,
Sed ſine-nomine f[illegible] & ingloriè perierunt.
7 Verùm Dominus ſupremus habens ſedem immotam ſemper
Indeſinenter manebit; poſuit autem ſibi thronum, ubi judicare
8 Populos judicabit recto judicio, (poterit.
Quotquot habitant ſuper terram almam:
Et apud eos in æquitate ſancta decernet jura.
9 Erit Immortalis etiam afflictis auxiliator,
Adverſus injuriam & vim refugium viro pauperi,
Quod ingreſſus incolumis ſit, & tutū propugnaculū in tempore
Tempore in arduo, cùm calamitatis dies venerit. (opportuno,
10 In te autem confidunt, quicunque tuum nomen ſciunt:
Non enim, Domine, unquam eos reliquiſti, qui te quærunt.
11 Hymnis-celebrate Immortalem, habitatorem Sionis amœnæ,
Et per populum univerſum narrate quæ & qualia fecerit.
12 Quando inquiret de ſanguine & cæde,
In judicio *hominibus* occurrens, valdè memor-erit pauperum,
Nec clamorem obliviſcetur hominum qui-vi-opprimuntur.
13 Sed mei, Domine, miſerere, & aſpice me, qualia patiar,
Quibúſq; injuriis-affectus-ſim ab inimicis,
Lubens qui me exaltâſti de lethi portis.
14 Palàm ut gloriam amplam, & laudem tuam enarrem
Omnem prorſus in portis, ubi conveniunt cives,

Innumeræ

3 Ὁππότε δυσμενέες μου ἀποστρέψαντες ὀπίσσω
Χάσσονται, σεῖο προπάροιθε πεσόντες ὀλεῦνται.
4 Ὅττι σὺ, ἡνίκ' ἔμοιγε μετὰ σφίσι νεῖκος ὄρωρε,
Τόφρα συνήγορος ἦσθα, καὶ ἐν δίκῃ ἦλθες ἀμύντωρ·
Ἐν δὲ θρόνῳ ἐκάθισσο θεμιστοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Ἐν δὲ δικαζομένοισι δίκην ἰθύντατα εἶπες.
5 Ἔθνεα δὲ συνέλιξας, ἀεικέα πότμον ἐφῆκας
Αἰνὸν ἀλείτῃσιν, τῶν δ' οὔτινα φῆμιν ὀπίσσω
Κάλλιπες, οὐδ' ὄνομα, σβέσσας δέ τε νωλεμὲς αἰεί.
6 Ἐχθρὲ, κακὴ κεφαλὴ, νῦν μὲν σοὺς αἰπὺς ὄλεθρος,
Ἢ δὴ λοίγια ἔργα διαμπερὲς ἐκτετέλεσται,
Πάντα δ' ἔθηκας ἔρημα, πόλεις δέ τε ἐξαλάπαξας,
Τάων δ' οὔ τις μνήμη ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται,
Νώνυμνοι δέ τ' ἔασι, καὶ ἀκλειῶς ἀπόλοντο.
7 Αὐτὰρ Ἄναξ ὕψιστος ἔχων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἄλληκτον μίμνει· θέτο δ' οἱ θρόνον, ἔνθα δικάσσῃ.
8 Λαοὺς κεν δικάσειεν ἐπ' ἰθείῃσι δίκῃσιν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Πὰρ δὲ σφ' εὐνομίῃ ὁσίας κρίνει θέμιστας.
9 Ἔσσεται Ἀθάνατος καὶ τειρομένοισιν ἀρωγὸς,
Ὕβριος ἠδὲ βίης ἀλεωρὴ ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Ἣν καδδὺς σόος ᾖσι, καὶ ἀσφαλὲς εἶλαρ ἐν ὥρῃ,
Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ, ὅτ' ὀϊζύος ἦμαρ ἱκάνῃ.
10 Σοὶ δέ τε θαρσήσουσιν, ὅσοι τεὸν οὔνομ' ἴσασιν·
Οὐ γὰρ, Ἄναξ, αὐτοὺς ποτε κάλλιπες, οἵ σε ματεῦσι.
11 Ὑμνεῖτ' Ἀθάνατον ναετῆρα Σιῶνος ἐραννῆς,
Καὶ ἀνὰ λαὸν ἅπαντ' ἀγγέλλετε οἷά τ' ἔρεξεν.
12 Ὁππότ' ἀνείρηται περὶ αἵματος ἠδὲ φόνοιο,
Ἐν δίκῃ ἀντιάσας, μάλα κεν μεμνέωτο πενιχρῶν,
Οὐδὲ βοῆς λελάθοιτο βιαζομένων ἀνθρώπων.
13 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέαιρε, καὶ εἴσιδέ μ', οἷα πέπονθα,
Οἷά τ' ἐφυβρίσθην ἀνδρῶν πάρα δυσμενεόντων,
Πρόφρων ὅς μ' ἀνάγεις ὑπ' ἐκ θανάτοιο πυλάων.
14 Ἀμφαδὸν ὡς κλέος εὐρὺ καὶ αἶνόν σου καταλέξω
Πάντα μάλ' εἰνὶ πύλῃσιν, ὅθι ξυνίασι πολῖται,

Innumeræ tribus Sionis, ſimúlque congregantur;
Gaudebo, eò-quòd-talis tu ſalus mihi es, & defenſio.
15 In foveam autem deſcenderunt, ſubierúntq; gentes hominum,
Nequam, quam & ipſi tamen aliis foderunt; (derunt.
Et ſuum-ipſorum pedem corripuit rete, quod clàm *aliis* expan-
16 Facilè autem notus eſt Deus, eò-quòd-talia exercet-judicia,
Juſtè puniens maleficos: certè enim improbus
Illaqueatur operibus, quæ manibus ſuis fecit,
Ac ſi pernicioſi retis vinculis caperetur.
17 Tartarum in tenebroſum convertantur improbi,
Populíq; ſimul-omnes, qui obliviſcuntur Deum.
18 Non enim ſemper pauperum oblivio neglectúſq;
Erit: nec omninò indigentium ſpes peribit. (*nec prævaleant*;
19 Surge, Domine, neq; homines excellentiorem gloriã reportent
Gentes in conſpectu tuo judicium acerbum occupet.
20 Illis autem animo terrorem, Domine, incutias, ut ſciant
Gentes, quòd humani *tantùm* generis & ſanguinis ſunt.

PSAL. X.

1 QUare procul ſtas, Domine? utquid calamitatis die malo,
Temporéq; duro lates adeò, neq; appares?
2 Qui improbus eſt, egenum hominem perſequitur,
Infeſtus, injuriâ-afficiens, ſuperbiâ mentis:
Suis ipſorũ pravis-machinationibus improbi homines capiãtur.
3 Multum enim gloriatur improbus de iis quæ in animo cupit:
Avarus autem abhorret Deum, & laceſſit.
4 Non curat in animo ſuo Deum ſceleratus homo,
Adeò ſuperbus eſt: *imò* verò Deum eſſe non exiſtimat.
5 Ejus autem opera ſemper moleſta acerbáq; ſunt:
Procul autem ſupernè ab oculis *ſuis* tua judicia poſuit, (affectos
Neq; *ea* videt neque obſervat; homines verò erga eum malè-
Quotcunq; ſunt, ille neutiquam curat, nec cujuſquam æſtimat.
6 Lætabundus autem ſtrenuum ſuum ſic alloquitur animum,
Haudquaquam mihi metus eſt nè dimovear; certè enim ſemper
Salvus ero diebus omnibus, & nũquã ad me perveniet calamitas.

Repletum

Μυρία φῦλα Σιῶνος, ὁμηγερέες τε γίνονται·
Χαιρήσω ὅτι σὺ φόως ἐμοὶ ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ.
15 Κασδ' ἐς βόθρον ἔβαν δύσαντό τε ἔθνεα φωτῶν,
Σχέτλιοι, ὅν τε καὶ αὐτοὶ ὅμως ἄλλοισιν ὄρυξαν·
Καὶ σφέτερον πόδα μάρψε λίνον, τὸ κρύβδα πέτασσαν.
16 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος πέλεται Θεὸς, οἷα δικάζει,
Αἴσιμα πινυμένος κακοεργέες· ἢ γὰρ ἀλιτρὸς
Ἐμπλέκεται ἔργοισιν, ἃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξεν,
Ὡς εἰ ὑλομένοιο λίνου ἄψισιν ἁλῷη.
17 Τάρταρον ἐς ζοφόεντα μεταστρεφθεῖεν ἀλῖται,
Λαοί τε ξύμπαντες οἱ ἐκλελάθοντο Θεοῖο.
18 Οὐ γὰρ ἀεὶ πτωχῶν λήθη ἀκηδεσίη τε
Ἔσσεται· οὐδέ τι πάγχυ πενιχρῶν ἐλπὶς ὀλεῖται.
19 Ὄρσεο, Ἄναξ, μηδ' ἄνδρες ὑπέρτερον εὖχος ἄροιντο·
Ἔθνεά σου προπάροιθε δίκη δείμαιτα κιχάνοι.
20 Τοῖσι δ' ἐνὶ φρεσὶ τάρβος, Ἄναξ, θέο, ὄφρ' εἰδῶσιν
Ἔθνε', ὅτ' ἀνδρομένης γενεῆς τε καὶ αἵματός εἰσι.

Ψαλ. ι.

1 Τίφθ' ἑκὰς ἵστασ', Ἄναξ; τί δ' οἰζύος ἤματι λυγρῷ,
Ὥρῃ τ' ἀργαλέῃ ἔλαθες τόσον, οὐδὲ φαάνθης;
2 Ὅσσα περ ἀλιτρὸς ἔῃ, κεχρημένον ἄνδρα διώκει,
Δήϊος, ὑβρίζων, ὑπεροπλίῃσι νόοιο·
Σφῇσι κακορραφίῃσιν ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἁλῶεν.
3 Πολλὰ γὰρ εὔχετ' ἀλιτρὸς, ἐνὶ φρεσὶν οἷα μενοινᾷ·
Κερδαλεόφρων δὲ στυγέει Θεὸν, ἠδ' ἐρεθίζει.
4 Οὐκ ἀλέγει φρεσὶν ᾗσι Θεὸν κακομήχανος ἀνὴρ,
Ὡς ὑπερήφανός ἐστι, Θεὸν δ' ἔμεν οὔποτ' οἴει.
5 Τοῦ δέ τε ἔργ' αἰεὶ θυμαλγέα, λυγρά τ' ἔασι·
Τῆλε δ' ὕπερθεν ἀπ' ὀφθαλμῶν τεὰ θέσφατ' ἔθηκεν,
Οὔτ' ἴδεν, οὔτ' ἐνόησ'· ἀνδρῶν δ' ἄρα δυσμενεόντων,
Ὅσσοι ἔασιν, ὅδ' οὔτι μετατρέπετ' οὐδ' ἀλεγίζει.
9 Γηθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Οὔ νύ μοι ἐξυφελίξεσθαι ἔπι δέος· ἤτε γὰρ αἰεὶ
Σῶς ἔσομ' ἤματα πάντα, καὶ οὔποτέ μ' ἵξετ' οἰζύς.

7 Repletum ei imprecatione os *est*, & dolo, & fraudibus;
Et ei sub lingua noxa vanitásq; sunt.
8 Occultè ruri-in-villis, & in latibulis sedet;
Latebris in obscuris innocentem virum occidit:
Clanculùm verò in pauperem dolosos vibrat oculos.
9 Occultas insidias struit, sicut leo suo in denso-cubili:
Sedet diu insidians, ut rapiat virum pauperem,
Rapit virum pauperem, in suum rete cùm *eum* traxit.
10 Sedet contractus, inclinátque-se, dolos-meditans, in terram
Pronus spectans, parvúsque & despicabilis videtur esse
Præ astutia, grandis cùm-sit, insidians ut facilè lateat,
Ex studio-nocendi pernicioso, pauperum vero multa turba
Suis validis dentibus esca & præda fiat.
11 Et tamen horum Deum oblitum-esse ait in animo suo,
Nec unquam *ea* visurum, quandoquidem suam avertit faciem.
12 At verò tu, Immortalis, surge, tuámq; manum eleva:
Neque vi-oppressorum in animo obliviscere pauperum.
13 Quare Deum contemnit improbus & irritat?
Suo *nempe* in animo dicit, Tu hoc non inquires.
14 At tu *hoc* vidisti, noxam enim & insolentem injuriam aspicis,
Ut manibus tuis compenses, & pro operibus pæna vicissim ul-
Tibi autem seipsum committit egenus vir, (tióque sumatur.
Qui & pueri orphani custos & adjutor es.
15 Vim debilita, brachiúmque frange improbi,
Et mala-machinantis hominis: ejúsq; injuriam in posterum,
Et nequitiam quærens, non invenies.
16 Imperat Immortalis, Rex is *est* in perpetuum usque;
Prorsus malè perierunt gentes ejus ex terra.
17 Tu perfecisti, Domine, oppressis desiderium
Viris, & omnia dedisti quorumcunq; eos cupido incessit,
Propitius: sic *nempe* tu iis præparabis affectum
Et cor, ut id quod tibi gratum est petentibus
Annuens perficias, & promptus eos exaudias:
18 Ad tuendum *nempe* pueri orphani jus, pauperísq;
Afflicti, ut homines terrena sapientes,

Luciones-

7 Πλῆτο δέ οἱ ἀρῆς στόμα, καὶ δόλου, ἠδ' ἀπατάων·
Καί οἱ ὑπὸ γλώσσῃ ἄτη ματίη τε πέλονται.
8 Κρύβδην εἰν ἀγροῖσι καὶ ἐν κευθμῶσι κάθηστο·
Κεύθεσιν ἐν σκοπιῇσιν ἀναίτιον ἄνδρα κατέκτα·
Λάθρα δ' ἐπὶ πτωχὸν δολεροὺς ἐλέλιξεν ὀπωπάς.
9 Κρυπτάδιον λόχον εἷσε λέων ὡς ἣ ἐνὶ λόχμῃ·
Ἧσται δὴν λοχόων, ἵνα θ' ἁρπάσῃ ἄνδρα πενιχρὸν,
Ἥρπασεν ἄνδρα πενιχρὸν, ἐς ὃν λίνον ὁππότ' ἔρυσσεν.
10 Ἧστο δ' ἀλεὶς, κύψεν τε δολοφρονέων, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλίνας, μικρός τε καὶ οὐτιδανὸς δόατ' εἶναι
Κερδοσύνῃ, μέγας ὤν, λοχόων ἵνα ῥεῖα λάθῃσιν,
Ὕβριος ἐξ ὀλοῆς, πτωχῶν δέ τε πουλὺς ὅμιλος
Οἷς κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένηται.
11 Τὸν γὰρ Θεὸν λελαθέσθαι ὅμως ἔφαθ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ,
Οὐδέ ποτ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ ἣν ἀπέτρεψεν ὀπωπήν.
12 Ἀλλὰ Σύ, Ἀθάνατ', ὄρσο, τεὴν δέ τε χεῖρ' ἀνάειρε·
Μηδὲ βιαζομένων φρεσὶν ἐκλελάθοιο πενιχρῶν.
13 Τίπτε Θεόν τ' ἀθερίζει ἀτάσθαλος, ἠδ' ἐρεθίζει;
Ὃν κατὰ θυμὸν ἔειπε, Σὺ δ' οὐκ ἂν τοῦτ' ἐρεείνοις.
14 Ἀλλ' ἴδες· ἄτην γὰρ καὶ ὑπέρβιον ὕβριν ὄπωπας,
Χερσὶν ἀμείψασθαι, ἵνα τ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο.
Σοὶ δ' ἕε τ' αὐτὸν ἐπέτρεψεν κεχρημένος ἀνήρ,
Παιδός ὅ, τ' ὀρφανικοῖο φύλαξ καὶ ἐπίρροθός ἐσσι.
15 Ἶν', ἀμβλυνώωσόν τε, βραχίονά τ' ἆξον ἀλείτεω,
Καὶ κακομηχάνου ἀνδρός· ἑὴν δέ τε ὕβριν ὀπίσσω,
Ἠδέ τ' ἀτασθαλίην διζήμενος, οὐκ ἂν ἐφεύροις.
16 Ἄρχει ὁ Ἀθάνατος, Βασιλεὺς ὅδε νωλεμὲς αἰεί·
Πρόχνυ κακῶς ἀπόλωλεν ἑῆς ἐξ ἔθνεα γαίης.
17 Σὺ κρήηνας, Ἄναξ, ὑβριζομένοισιν ἐέλδωρ
Ἀνδράσι, καὶ πόσ' ἔδωκας ὅσων σφέας ἵμερος ἧρει,
Ἵλαος· ὥς κεν Σύ σφιν ἑτοιμάσσαιο μενοινὴν,
Καὶ κραδίην, ἵνα τοι καταθύμιον εὐχομένοισι
Καννεύων τελέσῃς, καὶ πρόφρων τῶνδ' ἐπακούσῃς·
18 Παιδός τ' ὀρφανικοῖο δίκην, πτωχοῖό τ' ἔρυσθαι
Τειρομένου, ἵνα τ' ἄνδρες ἐπιχθόνια φρονέοντες,

Τρῶκται,

Lucriones-callidi, non-ampliùs omninò vi & robore manuum
Alios sic lædant *opprimántq;* improbè injuriosi.

P S A L. xi.

1 IN-Immortali confido, eóq; fretus-sum quovis in incepto;
Quare ergo convitiantes meæ sic dicitis animæ,
Ad montem sicut avis avolans fuge quàm citissimè?
2 Certè enim improbi homines suum arcum tendunt,
Nervum mammæ adducunt, & arcui ferrum:
Viros ut feriant integram-&-inculpatam mentem habentes,
Clam improvisis collimantes sagittis.
3 Si destructa fundamenta subtus pereant,
Et dissoluta-sint fulcra omnia, quid faciet justus?
4 Suo in templo *est* Dominus, ubi ei sedes sancta semper,
Ejúsq; thronus est in cœlo stellato:
Oculis videt palpebrísq; gentes hominum,
Circumspiciens unumquemq; intuetur, eum explorans.
5 Qui utique justus fuerit, Dominus eum explorat:
Cui autem injuria & violentia, & mala opera curæ-sint,
Eum valdè odit, detestatúrq; suo in animo.
6 Certè super improbos, laqueos, ignem, & sulphur
Defundet, malum imbrem simul, gravémq; procellam;
Hæc *eorum* portio cælitus & fatalis sors est,
Perinde ac si iis ad bibendum hæc in cratere miscerentur.
7 Quoniam justus Dominus amat recta opera justitiámque:
Et ad integrũ-vitæ hominem lubens vertit oculos splendidos.

P S A L. xii.

1 SUrge quæso, Domine, nobísq; auxiliator veni,
Pii enim pauci sunt inter homines mortales,
Et minuuntur justi inter viros; utiq; periere
Quotquot optimi fuerant, propudia autem omnia relicta sunt.
2 Mendaces, fraudulentíque, dolos-consuere *artifices* optimi,
Et mendacia multa dicere veris similia,
Adeò mollibus semper blandísq; sermonibus

Demulcent

Τρῶκται, μηκέτι πάγχυ βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν
Ἄλλους ὡς σίνονται, ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχοντες.

Ψαλ. ιά.

1 Ἀθανάτῳ θάρσησα, πέποιθά τε πατρὸς ἐπ' ἰθύν·
Τίπτ' οὖν κερτομέοντες ἐμὸν προσεείπετε θυμόν,
Εἰς ὄρος ὡς ὄρνις πλάμβυλος φεῦγ' ὅττι τάχιστα;
2 Ἢ γὰρ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἑὸν βιὸν ἐκτανύσαντο,
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασαν, τόξῳ δὲ σίδηρον·
Ἀνέρας ὄφρα βάλωσιν ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντας,
Λάθρη ἀνωΐστοισι τιτυσκόμενοι βελέεσσιν.
3 Εἴγε διαῤῥαισθέντα θεμείλια νέρθεν ὄλοντο,
Καὶ λύθεν ἕρματα πάντα, τί κεν ῥέξειε δίκαιος;
4 Ὁ ἐνὶ νηῷ Ἄναξ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερὸν αἰεί,
Αὐτοῦ τε θρόνος ἐστὶν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι·
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾷ βλεφάροισί τε φῦλ' ἀνθρώπων,
Παπταίνων ἐφ' ἕκαστον ὁρᾷ, ἑὸ πειρητίζων·
5 Ὃς γε δίκαιος ἔῃσιν, Ἄναξ ἑὸ πειρητίζει·
Ὧ δ' ὕβρις τε βίη τε καὶ αἴσυλα ἔργα μεμήλῃ,
Τόν γε μάλ' ἐχθαίρει, στυγέει δέ τε ᾧ ἐνὶ θυμῷ.
6 Ἦ κ' ἐπ' ἀλιτροῖσιν παγίδας, πῦρ, ἠδὲ θεεῖον
Κακχεύαι, κακὸν ὄμβρον ὁμοῦ, δεινήν τε θύελλαν·
Ἣ μοῖρ' οὐρανόθεν καὶ θέσφατος αἶσα τέτυκται,
Ὡς εἴ σφιν πιέειν ταῦτ' ἐνὶ κρητῆρι μιγείη.
7 Ὅττι δίκαιος Ἄναξ φιλέει αἴσιμα ἔργα δίκην τε·
Καὶ ἐπ' ἀμύμονα φῶτα ἑκὼν τρέπει ὄσσε φαεινώ.

Ψαλ. ιβ'.

1 Ἔργεο λίσσομ', Ἄναξ, ἄμμιν δ' ἐπιτάῤῥοθος ἐλθέ,
Εὐσεβέες γὰρ παῦροι ἐνὶ μερόπεσσι βροτοῖσι,
Καὶ μινύθουσι δίκαιοι ἐν ἀνδράσιν· ἦ μὲν ὄλοντο,
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται.
2 Ψεῦσται, κερδαλέοι τε, δολοῤῥαφίῃσιν ἄριστοι,
Ἠδὲ ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ὡς αἰεὶ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι

Demulcent se-invicem: duplex autem cor habentes
Bona loquuntur, mala autem cogitant posteà.
3 Blanda labia Dominus abscindet omnia,
Linguámque fastuosorum, multúmque gloriantium hominum.
4 Qui superbè *sic* loquuntur præ insolentia mentis,
Lingua nostra nobis magnam gloriam parabit,
Labia *nostra* penes nos sunt, qui sermonum periti sumus omniū:
Quis vero nobis dictum reprehendet, nobísque dominabitur?
5 At propter injuriâ-oppressorum miseriam atque egenorum,
Pauperúmq; gemitûs, & calamitatis luctuosæ gratiâ,
Exurgam statim, & indigentem virum servabo
Ex manu oppressoris, & ex laqueo funesto:
Sic dixit Immortalis, ei autem firmum erat verbum.
6 Munda verba simul-omnia sunt verba Immortalis,
Et pura veluti argentum purgatum in camino,
Septies quod purgatum-fuit in perforatis vasis-fusoriis.
7 Illos tu propenso-animo, Domine, liberabis, servabísque,
Et ex *omni* malo, & à generatione ista semper *salvū* custodies.
8 Undique circumambulant catervatim improbi,
Dum sortiuntur honorem, contemptissimi qui priùs erant
Omnium hominum, & tanquam viles extorres.

PSAL. xiii.

1 QUousque mei, Domine, oblivisceris in-perpetuum?
Tuúmque placidum quamdiu procul à me vultum
Abscondes perpetuò, me autem non-ampliùs aspicies rursus?
2 Quousque anxius ero in mente dolores coquens-preménsque,
Quotidiè æger-animi, continuè mœrens corde?
Inimicus quousq; mihi insultabit arroganti animo?
3 Attende, & me audi, Domine, qui & Deus mihi es:
Caliginem autem dissipa, & da lucem oculis,
Ne me alioqui mortis atra nubes obtegat,
Ibíque dormiam sub terrâ ferreum somnum.
4 Inimicus nè-quando dicat se gloriam super me & victoriam re-
Hostésque insultantes lætentur in animo, (portâsse,
Si

Θέλγουσ' ἀλλήλους· δίδυμον δέ τε ἦτορ ἔχοντες
Ἐσθλ' ἀγορεύουσιν, κακὰ δὲ φρονέουσιν ὀπίσσω.
3 Αἰμύλα χείλε' Ἄναξ κεν ἀποτμήξειεν ἄπαντα,
Γλῶσσάν θ' ὑπερφιάλων τε, μέγ' εὐχομένων τ' ἀνθρώπων.
4 Οἳ δ' ὑπέροπλον ἔειπον ἀγηνορίῃσι νόοιο,
Γλώσσῃ κεν ἡμετέρῃ ἡμῖν μέγα κῦδος ἄροιτο,
Χείλε' ἐφ' ἡμῖν ἔστι, λόγων εὖ εἰδόσι πάντων·
Τίς δ' ἡμῖν ὁ μῦθον ὀνόσσεται, ἄμμι τ' ἀνάξει;
5 Ἀλλ' ὑβριζομένων ἕνεκ' ἄτης ἠδὲ πενιχρῶν,
Πτωχῶν τε στοναχῆς, καὶ ὀϊζύος εἵνεκα λυγρῆς,
Ἀνστὰς ἐμμαπέως κεχρημένον ἄνδρα σαώσω
Ἐκ χειρὸς ὑβριστέω, ἠδ' ἐκ παγίδος στονοέσσης·
Ὣς ἔφατ' Ἀθάνατος, τῷ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
6 Ἁγν' ἔπεα ξύμπαντα πέλει ἔπε' Ἀθανάτοιο,
Καὶ καθαρ' ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος εἰνὶ καμίνῳ,
Ἑπτάκις ὃς κεκάθαρται ἐνὶ τεχνητοῖς χοάνοισι.
7 Τοὺς δὲ σὺ περιφρονέως, Ἄνα, ῥύσεαι ἠδὲ σαώσεις,
Ἔκ τε κακοῦ, γενεῆς τ' αἰεὶ ἀπὸ τῆσδε φυλάξεις.
8 Ἀμφὶ περὶ στιχόωνται ὁμιλαδὸν ἄνδρες ἀλεῖται,
Ὄφρα λελόγχασι κῦδος ἀτιμότατοι πάρος ἐόντες
Πάντων ἀνθρώπων, ἀσύφηλοι θ' ὡς μετανάσται.

Ψαλ. ιγ'.

1 Ἕως πότ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἐπιλήσεαι ἐμμενὲς αἰεί;
Σὴν τ' ἀγανὴν τέο μέχρις ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ὀπωπὴν
Κρύψεις νωλεμέως, ἐμὲ δ' οὐκέτ' ἐσόψεαι αὖθις;
2 Ἕως πότε μερμηρίξω ἐνὶ φρεσὶ κήδεα πέσσων,
Ἤματά τ' ἀζαλέων, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ;
Ἐχθρός μοι τέο μέχρις ἐπαΐξει ἀγήνορι θυμῷ;
3 Σύνθεο καί μοι ἄκουσον, Ἄναξ, Θεὸς ὅς τέ μοι ἐσσί·
Ἀχλὺν δὲ σκέδασον, καὶ δὸς φάος ὀφθαλμοῖσι,
Μή μ' ἄλλως θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Ἔνθα τε κοιμήσωμαι ὑπὸ χθονὶ χάλκεον ὕπνον.
4 Ἐχθρὸς μήποτε φῇ ἐμοὶ ἔπι κῦδος ἀρέσθαι·
Δυσμενέες δέ τ' ἐπερχόμενοι κεχαροίατο θυμῷ,

Si lapsus aliquando pedibus malum in infortunium incidam.
5 Verùm ego in misericordia tua clementiáq; confisus sum;
Tuáque salus meum cor lætitiâ perfundet.
6 Cantabo Dominum, quia mihi benevolus adeò profuit,
Adeò mihi profuit amicus, tótq; *in me* beneficia contulit.

P S A L. xiv.

1 NOn esse Deum dixit insipiens suo in animo: (& pudor:
Corrupti-sunt mente omninò, intellectus autem *iis* periit
Certè admodum exitialia opera, infandáq; & abominanda per-
Nec quis inter mortales est, qui rectè facit. (petrârunt,
2 Ex solio, ubi sedebat sacrum robur Immortalis,
Cœlitùs despiciebat intuens in nationes hominum,
Ut videret an quis uspiam saperet, & ei mens esset pia, & Dei-
3 Omnes autem declinârunt, à via omnes aberrârunt, (timens.
Omnes simul inutiles *facti sunt*, eorúmq; teterrimus *est* odor;
Eò-quòd-talia operantur mala, quandoquidem nè unus quidē
4 Nihílne prorsus sciunt, quotquot mala machinantur? (benè agit.
Nihílne nôrunt, sed mente stolidi sunt?
Qui & populum meum comedunt crudeli animo,
Quemadmodum & panem comedunt, cùm eos fames occupat,
Improbi, neque Deo preces-fundunt sempiterno.
5 Ibi valdè expaverunt, & metuerunt in animo graviter,
Quoniam in generatione hominum Deus est justorum.
6 Pauperum ignominiosè-habuistis mentem prudénsq; consilium,
Quoniam Deum sibi fulcrum, & ingens propugnaculū fecerunt.
7 Utinam salus Israelis & præsidium.
Veniret ex Sione: quando Dominus populum suum
Ex captivitate reducet mala, tunc Jacobi
Gaudebit progenies, Israelísque filii,
Omnésq; Isacidæ admodum lætabuntur ex-animo.

P S A L. xv.

1 O Pater, ô Rex, qui supremas domos habitas,
Quis tecum sedem habebit, & sub-tecto tuo erit?

D

Tuo

Ἣν ἐρρίπτων ποτὲ ποσσὶ κακῷ ἐπὶ πήματι κύρσω.
5 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλέῳ σοῦ ἐνηείῃ τε πέποιθα·
Σόν τε φόως κ᾽ ἐμὸν ἦτορ ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνοι.
6 Μέλψω Ἄνακτ᾽, ὅτι με περίφρων τοσσοῦτον ὄνησε,
Τοσσοῦτόν μ᾽ ὤνησε φίλος, τόσα τ᾽ ἐσθλὰ ἔοργε.

Ψαλ. ιδ´.

1 ΟΥκ ἔμεναι Θεὸν εἶπε χαλίφρων ὃν κατὰ θυμόν·
Ἐφθίατο φρεσὶ πάγχυ, νόος δ᾽ ἀπόλωλε καὶ αἰδώς·
Ἢ μάλα λώϊα ἔργα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τέλεσσαν,
Οὐδέ τις εἰνὶ βροτοῖσι πέλει, ὅς τ᾽ αἴσιμα ῥέζει.
2 Ἐκ θρόνου ἔνθα κάθιζ᾽ ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Οὐρανόθεν καθορᾶτο ἰδὼν ἐπὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
Εἴ τις που πέπνυται, καί οἱ νόος ἦε θεουδής.
3 Πάντες δ᾽ ἐξέκλιναν, ὁδοῦ ἄπο πάντες ἅμαρτον,
Πάντες ἅμ᾽ ἀχρεῖοι, καί σφεων ὀλοώτατος ὀδμή·
Οἷα κάκ᾽ ἐργάζοντ᾽, ἐπεὶ οὐδ᾽ εἷς αἴσιμα ῥέζει.
4 Οὐδέ τι που ἴσασιν ὅσοι κακὰ μηχανόωνται;
Οὐδέ τι γινώσκουσι, νόον δ᾽ ἀποφώλιοί εἰσιν;
Οἳ δέ τε λαὸν ἐμὸν κατέδουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὡς κατὰ τὸν ἄρτον ἔδουσιν, ὅτε σφέας λιμὸς ἱκάνῃ,
Σχέτλιοι, οὐδὲ Θεὸν λιτανεύουσ᾽ αἰὲν ἐόντα.
5 Ἔνθα μάλ᾽ ἐζόμενοι καὶ ἐδείδισαν ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Οὕνεκ᾽ ἐν ἀνθρώπων γενεῇ Θεός ἐστι δικαίων.
6 Πτωχῶν λωβήσασθε νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν,
Ὅττι Θεόν σφισιν ἕρμα, καὶ ἄσπετον εἶλαρ ἔθεντο.
7 Ὡς ὤφελλε φόως Ἰσραήλοιο καὶ ἄλκαρ
Ἐλθέμεν ἐκ Σιῶνος· Ἄναξ ἑὸν ὁππότε λαὸν
Εἰρέρυ ἐξανάγκῃσι κακοῦ, τότε κεν τ᾽ Ἰακώβου
Γηθήσαι γενεή, Ἰσραήλοιό τε παῖδες,
Πάντες τ᾽ Ἰσακίδαι μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.

Ψαλ. ιε´.

1 ΩΠάτερ, ὦ Βασιλεῦ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις,
Τίς μετὰ σοῦ ἕδος ἕξει, ὑπωρόφιός τέ τοι ἔσται;

Tuo quis in tabernaculo ? quis in monte tuo amœno
Sacro incola, ut & firmiter ibi maneat ?
2 Qui inculpatus ipse fuerit, & inculpata noverit,
Cui & justitia chara est, & æqua opera curæ-sunt,
Qui & verum sermonem ex corde declarat,
Nec aliud occultat in animo, aliud autem dicit;
3 Neque convitia, & opprobria clanculùm loquitur,
Nec cuiquam igitur mala facit præ improbitate mentis,
Nec cuiquam odiosis contumeliis animum incessit.
Convitians, quandoquidem haud ei maledicentia grata est.
4 Ei autem homo pravus & reprobus despicabilis videtur esse,
Et propudium, tanquam aliquis contemptibilis exul;
Illos autem maximè honorat, quibus mens est pia:
Cujus etiam juramenta fida manent, postquam juraverit,
Neque pejerabit, etiamsi *ideò* in damnum inciderit.
5 Neque aliquid dedit, ut plus postea accipiat,
Ex amore-lucri, & indecoram mercedem referat
Suæ pecuniæ causâ, quod & fœneratorum præmium est.
Nec muneribus-corruptus obliqua decrevit jura,
Neque pro pretio insontem læsit virum,
Sed etiam gratìs adeò jus rectissimè dixit.
Qui talis est & hæc facit vir, ille in perpetuum semper
Stabit firmiter, eritque immotus.

P S A L. xvi.

1 Libera me & serva, Domine, quia in te confido.
2 Anima mea Deo dixit, Tu mihi Deus es solus:
Si boni quid *fortè* feci, at tibi nè sic quidem unquam profui,
Nec ullum tibi ex iis commodum, quæ mea fuerunt recta opera.
3 Certè quandóque *forsan* sanctis in terra alma
Profuerit id quod benè facio, quiq; præstantissimi sunt virorum,
Quósque aliis antefero, & colo præcipuè-præ omnibus.
4 Miseri, qui alium post deum celeriter currunt,
Iis dolores multi, malúmque erit in posterum;
Illis autem ego non sacrificabo, nec supplicabo, quibus ii,

Σῇ τίς ἐνὶ κλισίῃ; τίς ἐν οὔρεϊ σῷ ἐρατεινῷ
Ἱεροῦ ἐνναέτης, ἵνα τ' ἔμπεδον αὖθι μίμνῃσιν;
2 Ὅς κεν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
ᾯ τε δίκη φίλη ἐστὶ, καὶ αἴσιμα ἔργα μέμηλεν·
Ὅς δέ τ' ἀληθέα μῦθον ἀπὸ κραδίης ἀναφαίνει,
Οὐδ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει·
3 Οὐδέ τι κερτομίας καὶ ἐλέγχεα λάθρ' ἀγορεύει,
Οὔτέ τῳ οὐ κακ' ἔοργεν ἀπασθαλίῃσι νόοιο,
Οὔτέ τινα ξυγγεροῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνίπτει,
Λωβεύων, ἐπεὶ οὔ οἱ ἐπεσβολίη φίλη ἐστί.
3 Τῷ δέ τ' ἀνὴρ ἀσύφηλος ἐπόψιος εἴδεται εἶναι,
Καὶ λώβη, ὡσεί τις ἀτίμητος μετανάστης·
Τοὺς δὲ μάλιστα τίει, οἷσιν νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῖο καὶ ὅρκια πιστὰ μένει, ἐπεὶ ἄρ κεν ὀμόσσῃ,
Οὐδ' ἐπιορκήσει, εἴπερ καὶ πήματι κύρσῃ.
5 Οὐδέ τι δῶκεν, ἵνα πλεῖον μετόπισθε λάβῃσιν,
Ἐκ φιλοκερδείης, καὶ ἀεικέα μισθὸν ἄρηται,
Οὗ ἕνεκ' ἀργυρέοιο, τὸ καὶ προκλέων γέρας ἐστίν.
Οὐδέ τι δωροδόκος σκολιὰς ἔκρινε θέμιστας,
Οὐδέ γε τιμῆς εἵνεκ' ἀμύμονα σίνατο φῶτα,
Ἀλλὰ καὶ ὡς νηποινὶ δίκην ἰθύντατα εἶπεν.
Ὅς τοῖος, τά τ' ἔρεξεν ἀνὴρ, ὅδε νωλεμὲς αἰεὶ
Στήσεται ἀσφαλέως, ἔσεται δέ τι ἀσυφέλικτος.

Ψαλ. ις'.

1 Ῥῦσαί μ', ἠδὲ σάωσον, Ἄναξ· ὅτι σοίγε πέποιθα.
2 Ψυχή μου Θεῷ εἶπε, Σύ μοι Θεὸς ἔπλεο μοῦνος·
Εἰ ἐσθλόν τι ἔρεξα, σὲ δ' οὐδ' ὡς οὔποτ' ὄνησα,
Οὐδέ τι σοὶ τόδ' ἦδος, ἅ μοι πέλεν αἴσιμα ἔργα.
3 Ἢ ποτε τοῖς ὁσίοισιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Χραισμ', ὅσπερ οὐ ἔρδω, οἵ τε προφερέστατοι ἀνδρῶν,
Τοὺς τ' ἄλλων προβέβουλα, τίω δέ τε ἔξοχα πάντων.
4 Σχέτλιοι, οἳ ἕτερον μετὰ δαίμονα ῥίμφα θέουσι,
Τοῖσιν τ' ἄλγεα πολλὰ, κακὸν δέ τε ἔσσετ' ὀπίσσω·
Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ σπείσω, οὐδ' εὔξομαι, οἷσπερ ἐκεῖνοι,

Οὐ

Neque libamen fundam, libationémque ſanguineam,
Neque illa, quæ ii venerantur, in ore habens nominabo.
5 Immortalis mihi ſors eſt & hæreditas inſignis,
Portióque calicis mei, quam mihi ſtatutum-eſt aſſignari:
Túque ſortis meæ cuſtos, domúmq; *meam* ſuſtentas.
6 Cōmodè.a. mihi limites fixi ſunt(quandoquidē hominibus terra
Exiítq; ſors regione in deſiderabili, (diſtributa eſt)
Amœnâ, pingui, gratámque ſortitus-ſum conditionem,
Quam & ipſe velim, pulchráque mihi eſt portio.
7 Laudabo Dominum, qui mihi conſulendo-*ſuggeſsit* conſilia:
Jaceo in lecto,frequentes autem mihi circa continuè-*mæſtum* cor
Acerbæ curæ ſuboriuntur nocte intempeſtâ;
Et me graviter irritantes objurgant intus renes,
Et increpant intimæ cogitationes animi.
8 Dominum mihi ante oculos perpetuò poſui;
Qui quandoquidem adſtat mihi ad dexteram, non vacillabo.
9 Idcircò autem cor mihi lætitiâ exhilaratur,
Linguáque gaudet, quâ tuam gloriam præſtantem cano:
Caróque mihi tranquilla decumbet quietè dormiens,
Etiamſi mortua fuerit, adhuc verò ei etiam ſpei ſors.
10 Non enim meam animam relinques in barathro,
Sed Sancti tui vel in inferni ædibus
Memor-eris, neque omninò, poſtquam liquit oſſa ſpiritus,
Tabe odioſâ corrumpi cadaver ſacrum ſines,
Neque mortuum corpore penitùs totum putreſcere.
11 Sed mihi rectam oſtendes vitæ ſemitam,
Dux-viæ exiſtens: apud te jucunda gaudia manent
Innumera, & in vultu & *conſpectu* tuo *nos* gentes hominum
In voluptatem ingredimur toto pede; nec ulla ſimul
Amara intrat unà cum gaudiis & hilaritatibus triſtitia,
Tuam ad dexteram quæ in-perpetuum ſemper ſunt.

P S A L. xvii.

1 ATtende, Domine, & audi jus, clamantem exaudi,
Precationem meam exaudi, & in mente perpende tuâ,
Labiis

Οὐδὲ χοὴν χεύσω, λοιβὴν δέ τι αἱματόεσσαν,
Οὐδέ πω γ᾽, οἷα σέβονται, ἀνὰ στόμ᾽ ἔχων ὀνομήνω.
5 Ἀθάνατός μοι μοῖρα πέλει καὶ κλῆρος ἀμύμων,
Αἶσά τ᾽ ἐμῆς κύλικος, τήν μοι εἵμαρτο νέμεσθαι.
Σὺ κλήροιό τ᾽ ἐμοῖο φύλαξ, ὑπό τ᾽ οἶκον ἐρείδεις.
6 Εὖ δέ μοι οὖρα πέπηγ᾽, (ἐπεὶ ἀνδράσι γαῖα δέδασται,)
Ἐκ δ᾽ ἔξορε κλῆρος χώρῃ ἐνὶ ἱμερόεσσῃ,
Ἡδείῃ, λιπαρῇ, μυριοεικέα δ᾽ ἔλλαχον αἶσαν,
Ἣν αὐτός τ᾽ ἔθελον, καλὴ δέ μοι ἔπλετο μοῖρα.
7 Αἰνήσω τὸν Ἄνακτ᾽, ὅς μοι συμφράσσατο βουλάς·
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ᾽ ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὄρουσαν νυκτὸς ἀμολγῷ·
Καί μ᾽ αἰνῶς ἐρέθοντες ἐνείκεσαν ἔνδοθι νεφροί,
Ἠδ᾽ ἐπιτιμήσαντο μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ.
8 Ἀθάνατόν μοι ἐς ὦπα διαμπερὲς αἰὲν ἔθηκα·
Ὅς τ᾽ ἐπεὶ οὖν πάρα μοι ἐπὶ δεξιά, οὐκ ἂν ὀλισθῶ.
9 Τοὔνεκα καὶ κραδίη μοι εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Γλῶσσά τε γήθησεν, τῇ σὸν κλέος ἐσθλὸν ἀείδω·
Χρώς τέ μοι εὔκηλος καταχείσεται ἀτρέμας εὕδων,
Καὶ νεκρὸς περ ἐών, ἔπι δ᾽ οἱ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
10 Οὐ γὰρ ἐμὴν ψυχὴν καταλείψεις εἰνὶ βερέθρῳ,
Ἀλλ᾽ ὁσίοιο τεοῖο καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι
Μνήσεαι, οὐδέ γε πάμπαν, ἐπεὶ λίπεν ὀστέα θυμός,
Τηκεδόνι στυγερῇ φθίσθαι νέκυν ἱερὸν ἐάσεις,
Οὐδέ τι τεθνειῶτα κατὰ χρόα πάντα σαπῆναι.
11 Ἀλλά μοι ἰθεῖαν δείξεις βιότοιο κέλευθον,
Πομπὸς ἐών· παρὰ σοὶ μελιηδέα χάρματα μίμνει
Μυρία, πὰρ δὲ τεοῖσι προσώπασι. φῦλ᾽ ἀνθρώπων
Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σοὶ δέ τε ἦτις
Πικρὴ παρμέμβλωκεν εὐφροσύνῃσιν ἀνίη,
Σῇ ἐπὶ δεξιτερῇ αὖ νωλεμὲς αἰὲν ἔασι.

Ψαλ. ιζ.

1 ΣΥνθε᾽, Ἄναξ, καὶ κλῦθι δίκης, βοόωντος ἄκουσον,
Εὐχωλῆς μου ἄκουσον, ἰδ᾽ ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι,

Labiis quam sanctis & non dolosis fudi.
2 Judica me, Domine, ut apud te arbitrum *litis* exitum obtineā:
Quod rectum est, aspice oculis tuis.
3 Certè cor meum probâsti nocturno tempore,
Multúmq; perspiciens tanquā speculator me acriter observâsti,
Méque velut argentum explorans in ignis splendore,
Sed neque sic malam invenisti meam mentem, nec fallacem:
Non enim mihi dolosum unquā placuit consilium improborū,
Nec aliud occulto in mente, aliud loquor.
4 Multa admodum injuriam-*aliis*-inferentes mala machinantur
Homines, verùm ego tuis verbis confisus,
A malis declinavi, mihíque animus haudquaquam persuasit
Facere opera violenta, quæq; injuriosi-oppressores faciunt.
5 Vestigia mea dirige in semitis tuis,
Ut incedam tutò, & nunquam pedibus labar.
6 Ad te, Deus, clamavi, tu enim clamantem audies,
Nunc autem miserere, Domine, & meam exaudi vocem,
Vocem precantis, & in animo perpende sermonem.
7 Clementiam verò tuam, & bonitatem ostende
Quàm valdè magna sit: ut admirentur omnes
Qualis tu, benevolus, mansuetus & mitis sis:
Et quam tibi volupe *sit*, tuâ dexterâ & vi
Liberare ab hostibus illos homines & servare,
Qui freti te sunt, tuóque confidentes robori.
8 Libera me, velutíq; pupillam oculi serva
Incolumem; alarúmq; tuarum umbrâ circuntege.
9 Injuria-ab-insolente & perniciosâ hominū mala machinantiū,
Et ab inimicorum violentia, qui mihi lethum & interitum
Moliuntur funestum, & undique circa me congregantur.
10 Onustum est iis corpus carne & albo adipe,
Circumquáq;a.pinguedo tenet obesū os *eorum* totúmq;corpus:
Unde & præ insolentia fastuosa multa *superbè* loquuntur.
11 Gressibus meis insidiantes catervatim circumcurrunt,
Improbi, & me observant hùc illùc euntem;
Et deorsùm flectunt oculos dolosè inclinantes se humi.

Sicut

Χείλεσιν ἦν ὁσίοισι, καὶ οὐ δολίοισιν ἔχουσα.
2 Κρῖνέ με, Ἄναξ, ἵνα σοὶ ἐπὶ ἴσον πεῖραρ ἕλωμαι·
Ὅ,ττι περ ἰθὺ τέτυκται, ἴδ' ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν.
3 Ἦ μάλ' ἐμῆς κραδίης πειρήσαο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Πολλὰ διοπτεύων. σκοπὸς ὡς ἐμέ τ' ὀξὺ νόησας,
Ἠδέ μου ἀργύρου ὡς πειρώμενος ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἀλλ' οὐδ' ὡς κακὸν εὗρες ἐμὸν νόον, οὐδ' ἀπατηλόν·
Οὐ γάρ μοι δολόεσσά ποθ' ἥνδανε μῆτις ἀλιτρῶν,
Οὐδ' ἕτερον μὲν κεύθω ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζω.
4 Πολλὰ μάλ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
Ἀνέρες, αὐτὰρ ἔγωγε τεοῖς ἐπέεσσι πιθήσας,
Ἔκ τε κακῶν ἔκλινα, καὶ ὅ τι με θυμὸς ἀνῆκεν.
Ἔρδειν ἔργα βίαια, τά θ' ὑβριστῆρες ἔρεξαν.
5 Ἴχνιά μου ἴθυνον ἐν ἀτραπιτοῖσι τεῇσιν,
Ὄφρ' ἴω ἀσφαλέως, καὶ μήποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
6 Πρὸς σὲ, Θεὸς, φώνησα, σὺ γὰρ φωνεῦντος ἀκούεις,
Νῦν δ' ἵληθι, Ἄναξ, καὶ ἐμῆς ἐπικέκλυθι φωνῆς,
Φωνῆς εὐχομένοιο, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
7 Μειλιχίην δὲ τεὴν καὶ ἐνηείην ἀνάφαινε,
Ὡς λίην μεγάλην· ἵνα θαυμάσωσιν ἅπαντες
Οἷος σὺ πρόφρων ἀγανός τε καὶ ἤπιός ἐσσι·
Ὡς καὶ σοί γε φίλον, σῇ δεξιτερῇ τε βίῃ τε
Ῥύσασθαι ἀπ' ἀντιβίων τοὺς ἀνέρας ἠδὲ σαῶσαι,
Οἳ πίσυνοί τοι ἔασι, τεῇ δέ τε θάρσυνοι ἀλκῇ.
8 Ῥῦσαι ἐμὲ, γλήνην θ' ὡς ὀφθαλμοῖο φύλαξον
Ἀρτεμέα· πτερύγων τε τεῶν σκιῇ ἀμφικάλυψον.
9 Ὕβριος ἐξ ὀλοῆς ἀνδρῶν κακὰ μητιοώντων,
Δυσμενέων τε βίης, οἵ μοι θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάψαν ἀεικέλιον, περί τ' ἀμφί τέ μ' ἠγερέθονται.
10 Βέβριθεν σφι δέμας σάρκεσσι καὶ ἀργέτι δημῷ,
Ἀμφὶ δὲ πῖαρ ἔχει λιπαρὸν στόμα, καὶ χρόα πάντα·
Τῷ καὶ ἀγηνορίῃσιν ὑπέρβια πολλὰ λέγουσιν.
11 Ἴχνιά μου λοχόωντες ὁμιλαδὸν ἀμφιθέουσι,
Σχέτλιοι, ἠδ' ἐνόησαν ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα·
Ἠδὲ κάτω βάλον ὄσσε δόλῳ κύπτοντες ἔραζε.

12 Sicut quando leo infestus jacet condenso in nemore-ad-insidias-
Terribilis, valdè enim illum edulii appetitus tenet, (apto,
Catulúsque validi leonis in densitatibus sylvæ
Inclinat-se insidias-struens, sicubi magnam prædam assequatur.
13 Surge anticipans eum, Domine, ut ei spes pereat,
Et eum deturba: ex manu hominis improbi
Libera meam animam tuo gladio, & me defende.
14 Ab hominibus me libera, Domine, & manu tuâ serva,
Ab hominibus terrigenis, qui super terrâ portionem suā habent,
Quibus prosperitatem tu dans reples ventrem bonis,
Talibus *sc.* qualia tibi cimelia reposita *sunt* multa:
Utrumq; autem pariter & liberorum satis & divitiarū habentes,
Et ipsi multa absumunt, & affatim proli-suæ relinquunt.
15 Verùm ego in justitia tuam apertè faciem
Intuebor, teq; coràm videndo, abundè, quando experrectus
Surgam ex somno, tuo satiabor splendore.

PSAL. xviii.

1 CErtè te diligam, Domine, qui mihi fortitudo es & robur.
2 Immortalis mihi rupes, & ingens fulcrum est,
Liberator, & Deus meus, & robur in-quo confidam,
Clypeus meus, firmúmq; cornu, gloriáq; salúsque,
Excelsáque turris, & propugnaculum, quo salvus sum.
3 Immortali supplicabo, qui & eximiè præ-omnibus laudandus est;
Adeóq; servabor ab hominibus mihi infestis.
4 Dolores me atræ mortis circundederunt,
Et me tenuerunt tanquā funibus retis prehensū omnia-captātis
Quemadmodum autem cùm inundans fluvius in campū descen-
Torrens, qui & celeriter fluens dissipat pontes, (dit
Sonitu ingenti, contremiscunt autem gentes hominum;
Sic & contra me terribilis tumultus & strepitus oriebatur
Hominum impiorum, qui mihi magnum timorem incusserunt.
5 Dolores horribilis inferni mihi circumfusi-sunt,
Tanquā funes; & prævenientia-impacta-sunt *in me* mortis retia
6 Immortalem tum oravi malo calamitatis tempore, (funesta.

12 Ὡς ὅτε λῖς σίντης κέῖται πυκινῇ ἐνὶ λόχμῃ,
Σμερδαλέος, μάλα γάρ μιν ἐδωδῆς ἵμερος αἱρεῖ,
Σκύμνος τε κρατεροῖο λέοντος πόρφεσιν ὕλης
Κυπτάζει λοχόων, εἴπου μέγα κύρμα κιχείη.
13 Ὄρσο δὴ ὑποφθάμενός μιν, Ἄναξ, ἵν' οἱ ἐλπὶς ὄληται,
Καί μιν ἀποσφέλιξον· ὑπ' ἐκ χερὸς ἀνδρὸς ἀλείτεω
Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν σῷ ἄορι, καί μοι ἄμυνον.
14 Ἐξ ἀνδρῶν ἐμὲ ῥῦσαι, Ἄναξ, καὶ χειρὶ σάωσον,
Ἀνδρῶν ζηλημένων, οἳ ἐπὶ χθονὶ μοῖραν ἔχουσι,
Τοῖς ὄλβον σὺ δίδους ἐμπλήσαιο γαστέρ' ἐάων,
Τοίων, οἷά τέ σοι κειμήλια κείμενα πολλά·
Ἀμφότερον. δ', ἅμα τέκνα θ' ἅλις καὶ χρήματ' ἔχοντες,
Αὐτοὶ πολλά τ' ἄφυξαν, ἄδην τεκέεσσί τ' ἔλειψαν.
15 Ἀλλ' ἐγὼ ἐνδικίῃσι τεὴν ἀναφανδὸν ὀπωπὴν
Ἀθρήσω, σέ τ' ἐς ὦπα ἰδών, ἅλις, ὁππότ' ἀναστὰς
Ὄρσωμαι ἐξ ὕπνοιο, τεῆς κεκορέσσομαι αἴγλης.

Ψαλ. ιη΄.

1 Ἤ σε φιλήσω, Ἄναξ, ὅς μοι σθένος ἐσσὶ καὶ ἀλκή.
2 Ἀθάνατός μοι πέτρη, ὅθ' ἄσπετον ἕρμα τέτυκται,
Ῥύστης, ἠδὲ Θεός μου, ἰδὲ κράτος ᾧ κε πεποίθω,
Ἀσπὶς ἐμὴ, στιβαρόν τε κέρας, κῦδός τε φόως τε,
Ὑψηλός δέ τε πύργος, ἐπάλξις θ' ἡ σός εἰμι.
3 Ἀθάνατον λιτανεύσω, ὃς ἔξοχά τ' αἰνετός ἐστι·
Τῷ κε σαωθείην ἀνδρῶν ἀπὸ δυσμενεόντων.
4 Ἀμφὶ μοὶ ὠδῖνες μέλανος θανάτοιο κέχυντο,
Καί μ' ἔχον ὡς ἄψισι λίνου ἁλόντα πανάγρου·
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίον-δε κάτεισι
Χειμάῤῥους, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ζομέει δέ τε φῦλ' ἀνθρώπων·
Ὣς ἐπὶ μοὶ δεινός θ' ὅμαδος καὶ φλοῖσβος ὀρώρει
Ἀνδρῶν δυσσεβέων, οἵ μοι μέγα τάρβος ἔνωρσε.
5 Ἀμφὶ μοὶ ὠδῖνες στυγεροῦ ἀΐδαο κέχυντο,
Ὡς λίνα· προὔτυψαν θανάτοιό τε δίκτυα λυγρά.
6 Ἀθάνατον λιτάνευσα κακῇ ποτ' ἐϊζύος ὥρῃ,

Et ad Deum meum misi clamorem; ille autem exaudiit vocem
Ipso è templo *suo*, clamorémq; meum permisit venire
Confestim coram se, & auribus suis excepit.
7 Tunc concussa-est omnis, & tremuit commota terra:
Celsorúmq; montium simul quassata-sunt fundamenta,
Commotáq; sunt subtus, & tremuerunt, eò-quod ille iratus-fuit.
8 Ejus & è naribus exiliit sursum fumus,
Gravísq; ex ore flamma emicuit irati,
Et cum-impetu ruit ferventer, ignitas prunas evomens.
9 Cœlum inclinavit, & descendit: pedibus verò ejus
Caligo circumfusa est atra, & nox obscura.
10 Perniciter volavit Cherubo vectus tanquam equo:
Volavit autem alis multivagi venti.
11 Latibulum autem sibi circunfudit tenebras obscuras,
Caligine amictus; tentorium autem sibi esse fecit,
Ubi lateret, aquam caliginosam, quæq; in aere divino
Nascuntur, nubes collocans, densas, umbrosas.
12 Illo apparente nubes transibant præ fulgore ejus,
Et cum grandine simul ignis prunæ ardentis.
13 Et tunc Dominus tonuit de cœlo stellato,
Et Altitonans terribilem edidit vocem:
Horrenda autem flamma emicuit nubem per disruptam,
Et cum grandine simul ignis prunæ ardentis.
14 Statim vero ardentes suas emisit sagittas,
Eósque dissipavit; crebrísque fulgetris
In-eos collimans, magnoperè perterre-fecit omnes.
15 Apparuerunt autem fontes aquarum, & abyssi vastæ,
Abyssi vastæ, & penetralia grandisoni maris,
Et telluris latæ fundamenta subtùs discooperta sunt:
Ut *primùm* tu increpâsti, Domine, iratúsq; es ex animo,
Et è naribus tuis acrem halitum emisisti.
16 Cælitùs angelum misit, prehensúmq; me eduxit è periculo;
Multis ex aquis me liberavit, servavítque.
17 Liberavítq; ab inimico *meo* impetuoso induto robore,
Et ab infestis *mihi* hominibus; quandoquidem me fortiores erant

18 Qui

Πρὸς δὲ Θεόν μου ἧκα βοήν· ὁ δέ τ' ἔκλυεν αὐδῆς
Αὐτόθεν ἐξ ἱεροῖο, βοή τέ μου εἴασεν ἐλθεῖν
Εἶθαρ ἑὸ προπάροιθε, καὶ οὔασιν οἷσιν ἔδεκτο.
7 Τόφρ' ἐλελίχθη πᾶσα, καὶ ἔτρεμε κινυμένη χθών·
Αἰπεινῶν τ' ὀρέων ἄμυδις δεδόνητο θέμεθλα,
Κινήθη δ' ὑπένερθε καὶ ἔτρεμεν, ὡς ὁ χολώθη.
8 Τοῦ καὶ ἀπὸ ῥινῶν ἀνεκήκιεν ὑψόσε καπνός,
Δεινὴ δ' ἐκ στόματος φλὸξ ὤρετο χωομένοιο,
Θῦνε δέ τ' ἀμβολάδην, πυρὸς ἄνθρακας ἐξανιεῖσα·
9 Οὐρανὸν ἐγκλίνας κατέβη· ὑπὸ ποσσὶ δ' ἑοῖσιν
Ἀχλὺς ἀμφὶ μέλαινα χύθη, καὶ νὺξ ἐρεβεννή.
10 Ῥίμφα ποτᾶτο Χερουβῷ ὀχούμενος, ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ·
Ἵπτατο δὲ πτερύγεσσι πολυπλάγκτου ἀνέμοιο.
11 Ἀμφὶ δέ οἱ κευθμῶνα χέε ζόφον ἠερόεντα,
Ἀχλὺν ἑσσάμενος· κλισίην δέ οἱ ἔμμεναι ἔθηκεν,
Ἡ λάθοι, ὕδωρ τε δνοφερόν, τά τ' ἐν αἰθέρι δίῃ
Γίγνονται, νέφεα σπέσσας, πυκινά, σκιόεντα.
12 Τοῦ δ' ἀναφαινομένου νέφε' ᾤχετο μαρμαρυγῇσι,
Σὺν δὲ χαλάζῃ ὁμοῦ πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο.
13 Καὶ τότ' Ἄναξ βρόντησεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Καὶ Ὑψιβρεμέτης δεινὴν ἀνενείκατο φωνήν·
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο νέφεος διὰ ῥησσομένοιο,
Σὺν δὲ χαλάζῃ ὁμοῦ πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο·
14 Αὐτίκα δὲ φλογέντας ἑοὺς προέηκεν ὀϊστούς,
Σφέας τε διεσκέδασεν· πυκινῇσί τε ἀστεροπῇσι
Τῶν δὲ πτυσσόμενος, μεγάλ' ἐποίησεν ἀπάτας.
15 Ἐκ δ' ἔφανον πηγαὶ ὑδάτων, καὶ βένθεα δεινά,
Βένθεα δεινά, μυχοί τε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Καὶ χθονὸς εὐρυχόροιο θεμείλια νέρθε πέφανται·
Ὡς σύ-γ' ὁμοκλήσασκες, Ἄναξ, κεχόλωσο δὲ θυμῷ,
Ῥινῶν τε δριμεῖαν ἀϋτμὴν ἐξανιεῖκας.
16 Ὑψόθεν ἄγγελον ἧκε, λαβὼν δέ με ἐξάγεν ἄτης·
Πολλῶν τ' ἐξ ὑδάτων ἐμὲ ῥύσατο, καὶ ἐσάωσε.
17 Ῥύσατο δ' ἐξ ἐχθροῦ θοῦριν ἐπιειμένου ἀλκήν,
Δυσμενέων τ' ἀνδρῶν· ἐπειή μου κρείσσονες ἦσαν.

Οἳ

18 Qui & prævenientes me disperdere cupiebant
Calamitatis die funesto; Dominus autem mihi columen fuit.
19 Locum in ampliorem me ex angusta via traduxit:
Et ex malo servavit, quoniam ei gratus & acceptus eram.
20 Secundùm justitiam verò meam mihi gratiosam retributionem
Dedit Dominus: illiúsq; ergô, & propterea-quòd insontes erant
Et puræ mihi manus, congruam mercedem præbuit.
21 Memini enim præceptorum Domini, quæ mandavit;
Neque à Deo meo improbè descivi.
22 Ejus enim jura & edicta omnia coram me posui,
Ut *ea* custodirem; ejúsque nunquam à me repuli leges.
23 Apud eum verò integer fui; cavens utique hoc in animo,
Nè unquam scilicet nequitiæ indulgerem, aut improbè agerem.
24 Quamobrem mihi Deus gratam reddidit compensationem
Tum justitiæ meæ, tum etiam quia insontes erant
Et puræ mihi manus in conspectu ejus.
25 Certè quidem clementi viro tu clementiam ostendis,
Quíque integer fuerit, ei eris & ipse integer.
26 Et puro purus, perverso autem perversus
Profiteris esse, ut unusquisque dignam mercedem referat.
27 Afflictum enim populum ex miseria liberabis:
Consternabis autem oculos hominum fastu-elatorum,
Facilè utique superbum attenuans, & arrogantem debilitans.
28 Quia tu mihi lucernæ accendens flammam splendentem,
Statim, Domine Deus meus, amovebis omnes tenebras,
Caliginémque dispelles, & mihi lucem suppeditabis.
29 Etenim tuo consilio & ductu medias perrupi phalanges,
Facilè & murum transiliens, quoniam Deus meus
Robur mihi indidit, & adjutor fuit pedibus.
30 Hic mos est Dei, is autem omnia rectè facit;
Oracula autem Immortalis integra omnia perfectáq; sunt,
Et sermo, velut argentum probatum in ignis splendore
Purúmq; firmúmque; efficit autem *ille* omninò sicut promisit:
Clypeus ille est omnibus, qui in-eo confisi sunt
31 Quis Deus est nisi sacrum robur Immortalis?

Rupes

18 Οἵ καὶ ὑποφθάμενοί με διαῤῥαῖσαι μεμάασιν
Ἄτης ἤματι λυγρῷ· Ἄναξ δέ μοι ἕρμα τέτυκτο.
19 Χῶρον ἐς εὐρύτερόν μ' ἐκ στεινωποῖο μετῆγεν·
Ἔκ τε κακοῦ ἐσάωσ', ὅτι οἱ κεχαρισμένος ἦα.
20 Καδδὲ δικαιοσύνην μου ἐμοὶ χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Δῶκεν Ἄναξ· τῆς δ' εἵνεκ', ἰδ' οὕνεκ' ἀμύμονες ἦσαν
Καὶ καθαραί μοι χεῖρες, ἐοικότα μισθὸν ὄρεξε.
21 Μέμνημαι γὰρ Ἄνακτος ἐφετμέων, ἃς ἐπέτελλεν,
Οὐδέ τ' ἐμοῖο Θεοῖο ἀτασθαλίῃσιν ἀπέστην.
22 Τοῦ γὰρ θέσφατα πάντ' ἐμέο προπάροιθεν ἔθηκα,
Ὄφρα φυλαξαίμην· τοῦ δ' οὔποτ' ἀπῶσα θέμιστας.
23 Πὰρ δ' οἱ ἀναίτιος ἦα· σεβαζόμενος τόγε θυμῷ,
Μήποτ' ἀτασθαλίῃ εἴκειν, μήτ' αἴσυλα ῥέζειν.
24 Τοὔνεκ' ἔμοιγε Θεὸς μενοεικέα δῶκεν ἀμοιβὴν
Τῆς τε δικαιοσύνης μου, ἰδ' οὕνεκ' ἀμύμονες ἦσαν
Καὶ καθαραί μοι χεῖρες ἑῆς προπάροιθεν ὀπωπῆς.
25 Ἦ μὲν μειλίχῳ ἀνδρὶ σὺ μειλιχίην ἀναφαίνεις,
Ὅς δέ τ' ἀμύμων ᾖ, τῷ δ' ἔσσεαι αὐτὸς ἀμύμων.
26 Καὶ καθαρῷ καθαρός, σκολιόφρονι δὲ σκολιόφρων
Φὴς ἔμμεναι, ἵν' ἕκαστος ἐοικότα μισθὸν ἄρηται.
27 Τειρόμενον γὰρ λαὸν ὀϊζύος ἐξαναλύσεις·
Καδδ' ὄσσε πλήξεις ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων,
Ῥεῖά γ' ὑπερφίαλον μινύθων, καὶ ἀγήνορα κάρφων.
28 Ὅττι σύ μοι λύχνου δαίων φλόγα παμφανόωσαν,
Αὐτίκ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἀπώσεις πᾶσαν ὁμίχλην,
Ἠέρα τε σκεδάσεις, καί μοι φάος ἐγγυαλίξεις.
29 Καὶ γὰρ σεῖο ἕκητι μέσας ἔῤῥηξα φάλαγγας,
Ῥεῖα δὲ καὶ τείχους ὑπεράλμενος, ὅττι Θεός μου
Ἐν σθένος ὦρσεν ἐμοί, καὶ ἐπίῤῥοθος ἦε ποδοῖιν.
30 Ἡ δίκη ἐστὶ Θεοῦ, ὃ δὲ πάντα κατ' αἶσαν ἔρεξε·
Θέσφατα δ' Ἀθανάτοιο ἀμύμονα πάντα πέλονται,
Καὶ λόγος ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Λαμπρός τε, στερεός τε· πέλει δὲ μάλ' ὥσπερ ὑπέστη·
Ἀσπὶς ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν, οἳ αὐτῷ θαρσυνοί εἰσι.
31 Τίς Θεός ἐστ' ὅτε μὴ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο;

Rupes quis fortis præter nostrum Deum?
32 Robore Deus me præcinxit, viámque *meam* rectam fecit
In omnibus periculis casibúsque, & est ductor tutus.
33 Membra autem *mea* fecit velocia, valdè integer-pedibus ut sim,
Celerésque pedes, pedes ceu cervæ velocis: (vus sum.
Suprà me in montibus collocavit, super juga-montium, ubi sal-
34 Manus meas docuit præliúmque bellúmque,
Ejus me peritum fecit, pugnæque bene scientem omnigenæ:
Etiam ferreum fregi brachio arcum,
Tantum mihi robur bonum, & vires immensas dedit.
35 Tanquam scuto valido texisti me, & servâsti;
Dextera tua mihi magnum fulcrum & præsidium fuit,
Clementia autem tua honorem & gloriam præbuit.
36 Gressus meos dilatâsti, *ita* ut tutò gradienti
Necubi angustia esset, & nequando pedibus labarem.
37 Hostes igitur persecutus-sum pedibus velocibus urgens,
Illi quidem antè fugiebant, ego autem subegi assequens:
Neque retrò ivi, priusquam illic omnes perierint. (ri-potuit
38 Eos vulneravi fortiter, illi autem ceciderunt, nec ullo-modo fie-
Ut resurgerent denuò, meis autem sub pedibus collapsi
Jacebant miserè vulnerati sauciatíque.
39 Præcinxisti me robore strenuo pugnam ad præclaram:
Qui autem in me insurrexerunt ex-adverso pugnare,
Eos malè perdidisti, & sub me fortiter subegisti.
40 Inimicos meos in-fugam vertisti, illi autem præ-metu-fugerunt,
Ut eos-qui-oderunt me perdam ac decollem.
41 Illi quidem clamârunt, præstò autem iis non erat auxiliator;
Immortali supplicârunt, is autem non exaudiit *eorum* preces.
42 Tum verò eos contudi, confregíque, tanquam pulverem
Comminuens, quem statim dissipat vis venti,
Subtus autem pedibus *eos* delevi conterens veluti lutum,
Proculcans, quod in viis jacet affatim copiosum.
43 Hominum me è strepitu subduxisti salvum, éque tumultu,
Populi rixantis litem & jurgia sedans:
Gentibus autem principē me fecisti, ut *iis* imperarem; certè mihi
Alienigenæ

Πέτρη τίς κρατερὴ πλὴν γ' ἡμετέροιο Θεοῖο;
32 Ἀλκὶ Θεός με ζῶσεν, ὁδὸν τ' ἰθεῖαν ἔθηκεν
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, καὶ ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων.
33 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, μάλ' ἄρτιος ὄφρα γενοίμην,
Καρπαλίμους τε πόδας, πόδας ὡς ἐλάφοιο ταχείης·
Ὕψι μ' ἐν οὔρεσιν εἷσεν ἐπ' ἄκριας, ᾗ σόος εἰμί.
34 Χεῖρας ἐμὰς ἐδίδαξεν αὐτήν τε πόλεμόν τε,
Τοῦ μ' ἔμπαιον ἔθηκε, μάχης τ' εὖ εἰδότα πάσης·
Καί τε σιδήρεον κατέαξα βραχίονι τόξον,
Τόσσον μοι σθένος ἦν, καὶ ἶν' ἀπέλεθρον ἔδωκεν.
35 Ὡς σάκεϊ στιβαρῷ κρύψας τε με, καὶ ἐσάωσας·
Δεξιτερή σου ἔμοιγε μέγ' ἕρμα καὶ ἄλκαρ ἐτύχθη,
Μειλιχίη δὲ τεὴ τιμὴν καὶ κῦδος ὄρεξεν.
36 Ἴχνια μοι εὔρυνας, ἵν' ἀσφαλέως προβιβῶντι
Μήπου στεῖνος ἔῃ, καὶ μήποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
37 Δηΐους οὖν ἐδίωξα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
Οἱ μὲν προπάροιθεν ἔφευγον, ἐγὼ δ' ἐδάμασσα κιχάνων·
Οὐδ' ἄψορρον ἔβην, πρὶν αὐτόθι πάντας ὀλέσσαι.
38 Τοὺς ῥ' ἔβαλον κρατερῶς, τοὶ δ' ἤριπον, οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀνστῆναι σφισιν αὖθις, ἐμοῖς δ' ὑπὸ ποσσὶ πεσόντες,
Κείατο λευγαλέως βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
39 Ζώσαό με σθένος ἠῢ μάχην ἐς κυδιάνειραν·
Οἳ δέ τε μοι ἐπόρουσαν ἐναντίβιον πολεμίζειν,
Τοὺς-δὲ κακῶς ὄλεσας, καὶ ἐμοὶ ὕπο ἶφι δάμασσας.
40 Δυσμενέας δέ τε μοι φυγάδ' ἔτραπες, οἱ δ' ἐφέβοντο,
Ὡς ἔμ' ἀπεχθαίροντας ὀλέσσω δειροτομήσας.
41 Οἱ μὲν ἐφώνησαν, παρὰ δ' οὔ σφισιν ἔσκεν ἀμύντωρ·
Ἀθάνατον λιτάνευσαν, ὁ δ' οὐκ ἀΐεσκε λιτάων.
42 Ἔνθ' αὐτοὺς σύν τ' ἔθλασ' ἄραξά τε, ὥστε κονίην
Λεπτύνων, ἣν ῥίμφα διεσκέδασ' ἴς ἀνέμοιο,
Νέρθε δὲ ποσσ' ἔρραισα δατεύμενος ἠΰτε πηλὸν,
Στείβων, ὅς τ' ἐν ἀγυιῇσιν κέχυτ' ἤλιθα πολλός.
43 Ἀνδρῶν μ' ἐξ ὁμάδου ὕπαγες σόον, ἔκ τε κυδοιμοῦ,
Λαοῦ ὁμοκλήσαντος ἔριν καὶ νείκεα παύσας·
Ἔθνεσι δ' ἀρχὸν ἔθηκας ἀνασσέμεν· ἦ κεν ἔμοιγε

 Ἀλλοδα-

Alienigenæ & ignoti parebunt populi.
44 Qui parebunt mihi ſtatim poſtquam de-me audierint;
Et mihi utique ſubmittent-ſe multæ nationes hominum,
Peregrinorum, extraneorum, me metuentes, præ-neceſſitate,
Et mendaciis gratificantes mihi *&* palpum-obtrudentes.
45 Extraneis hominibus robur & fiducia peribit,
Qui etiam præ metu denſa latibula occupantes,
In ſpeluncis *ſuis* contremiſcent, ægrè autem in animũ inducent
Unquam vel repere extra penetrale *ſuum* foras.
46 Vivit Dominus; iſque ſemper canticis celebretur,
Columen meum, rupéſque; Deúſque valdè laudatus ſit,
Qui me ſemper ſervat, ſalúſque mihi eſt ſolus.
47 Ex Deo ultio eſt mei, qui mihi eſt defenſor,
Qui & populos ſubigit meis ſub pedibus.
48 Liberat me ab inimicis; tu verò ſupra eos ſurſum me attollis,
Qui contra me inſurgunt ex-adverſo pugnare,
Et ab homine me ſervâſti violento & injurioſo. (hi feciſti;
49 Quocirca, Domine, te laudabo inter gentes, eò-quòd-taliter mi-
Hymníſque ſacris tuum inclytum nomen cantabo.
50 Ingentem ſuo regi ſalutem & victoriam præbet,
Ei animitùs favens, cui ipſe ſceptrum dedit,
Quémque in ſolio collocavit, & unxit pingui oleo,
Davidi *ſc.* ejúſque ſoboli perpetuò diebus omnibus.

PSAL. xix.

1 Cœlum enuntiat magnam gloriam Immortalis:
Artifex qualis ſit, clarè oſtendit & ingens æther,
Qui illum ſcienter fabricavit manibus ſuis.
2 Atque hoc diei etiam dies manifeſtè declarat,
Et nox noctem docet, alternante quodam circulo
Ambæ cupientes ſacrum curriculum conficere.
3 Non iis, ut hominibus, ineſt ſermo, nec loquela,
Nec unquam eorum quis ab ore vocem audiit.
4 Eorum verò norma & menſuræ per tellurem totam feruntur,
Tanquam verba alata, per extremos fines terræ:

Ἀλλοδαποί τε καὶ ἀγνῶτες πήθοιαν λαοί.
44 Οἵ κε πίθοιντό μοι αὐτίκ', ἐπεὶ καὶ ἐμεῖο πύθοιντο·
Καί που ἐμοὶ ὑποείξουσιν πολλ' ἔθνεα φωτῶν,
Ξείνων, ἀλλοδαπῶν, ἐμ' ὑποδδείσαντες, ἀνάγκῃ,
Καὶ ψεύδεσσι χαριζόμενοι ἐμοὶ ἦρα φέροντες.
45 Ἀλλοθρόοις ἄνδρεσσι βίη τε θάρσος ὀλεῖται,
Οἵ καὶ ὑπαὶ δείους πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες,
Σπέεσιν ἐνὶ πτύξεσι, μόλις δέ κε θυμὸς ἀνείη
Οὐδέ ποθ' ἑρπύζειν ἔκτοσθε μυχοῖο θύραζε.
46 Ζώει Ἄναξ· ὁ δὲ τ' αἰὲν ἀοιδῇσι κλεέσθω,
Ἕρκος ἐμόν, πέτρη τε· Θεός τε μάλ' αἰνετὸς εἴη,
Ὅς τ' αἰεί μ' ἐσάωσε, φόως τέ μοι ἔπλετο μοῦνος.
47 Ἐκ Θεόφιν τίσις ἐστὶν ἐμοῦ, ὅ μοι ἔπλετ' ἀμύντωρ,
Λαοὺς ὅς τ' ἐδάμασσεν ἐμοῖιν ὑπένερθε ποδοῖιν.
48 Ῥύσατό μ' ἐξ ἐχθρῶν· Σὺ δὲ τούς-δ' ὑπὲρ ὕψι μ' ἄειρας,
Ὅσσοι μοι ἐπόρουσαν ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
Ἔκ τ' ἀνδρός μ' ἐσάωσας ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντος.
49 Τοὔνεκ', Ἄναξ, σ' αἰνήσω ἐν ἔθνεσιν, οἷά μ' ἔοργας·
Ὕμνοισίν θ' ἱεροῖσι τεὸν κλυτὸν οὔνομ' ἀείσω.
50 Ἄσπετον ᾧ βασιλῆϊ φόως καὶ κῦδος ὀπάζει,
Τῷγε φίλα φρονέων, ᾧ τ' αὐτὸς σκῆπτρον ἔδωκεν,
Ὃν δὲ τ' ἐπὶ θρόνῳ εἷσε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Δαβίδῃ, ἠδὲ γενεῇ τε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

Ψαλ. ιθ'.

1 ΟΥρανὸς ἐξήγγελλε μέγα κλέος Ἀθανάτοιο·
Τέκτων οἷος ἔῃ, σάφα δεῖξε τε ἄσπετος αἰθὴρ,
Ὅς μιν ἐπισταμένως τεχνήσατο χερσὶν ἑῇσι.
2 Καὶ τόδε γ' ἤματί τ' ἦμαρ ἀριφραδέως κατέλεξε,
Καὶ νὺξ νύκτα δίδαξεν, ἀμοιβαίῳ τινὶ κύκλῳ
Ἄμφω ἱεμένω ἱερὸν δρόμον ἐκτολυπεύειν.
3 Οὐ σφισιν, ὡς μερόπεσσιν, ἔνι θρόος, οὐδέ τι γῆρυς,
Οὐδέ ποτε σφετέρην τις ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἄκουσε·
4 Τῶν δὲ κανὼν καὶ μέτρα διὰ χθόνα πᾶσαν ἵενται,
Ὡς τ' ἔπεα πτερόεντα δι' ἔσχατα πείρατα γαίης·

In illis & soli tabernaculum benè-extructum posuit.
5 Qualis autem celso procedit sponsus è thalamo
Juvenis, gratiis ornatus & strenuitate,
Talis hic videtur conscendens cœlum stellatum,
Pergit autem currendo per circulum, suum cursum ut conficiat,
Glorians, radiisque exultans volat:
Sicut quando athleta aliquis valdè perniciter currit,
Utrúmque, tum robore, tum pedum-velocitate fretus.
6 Ei autem à carceribus extensus est cursus, surgítque ab extremo
Cœlo, tendítque rursus ad cœlum extremum pervenire,
Occidénsque, oriénsque perpetuâ circungyratione;
Nihil verò ejus splendoris, calorísque expers est.
7 Certè perfectissima lex est Immortalis,
Vivificátque *hominem*, inspirátque vim afflicto animo:
Ejus autem oraculum fidum, & firmum semper,
Et insipientem ad prudentiam pervenire-facit.
8 Immortalis admodum recta sunt judicia,
Et cor lætificant: præceptum autem Immortalis
Purum, & jucundum lumen oculis dat.
9 Reverentia Immortalis est munda & perfecta,
Manétque firmiter usque; vera à-Deo edita *judicia* omnia,
Omnia pariter Immortalis justa sunt jura.
10 Quæ & auro longè desiderabiliora sunt
Ad-possidendum, multo pretioso auro;
Et dulciora melle, & favo suaviter stillante.
11 Quæ & me etiam benè commonefaciunt,& quàm multa docent
Tuum famulum: quippe siquis homo iis obtemperet,
Eáque custodiat, merces illi sufficiens erit.
12 Delicta quis sua novit in animo, & quomodo peccaverit?
Quamobrem tu eorum malorum me purum & insontem reddas,
Præ-imprudentia quæ commisi, quæq; me latent,nec *ea* obser-
13 Cohibe à transgressione, & reprime tuum servum, (vo.
Nè quo-modo in te peccem arrogantiâ mentis,
Et *nè* ea mihi dominetur, & ego ei paream:
Sic inculpatus omninò, gravísque grandísque

Semper

Τοῖς ἔνι τ' ἠελίῳ κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
5 Ὅιος δ' ὑψορόφου κίε νυμφίος ἐκ θαλάμοιο
Κουρίδιος, χάρισίν τε κεκασμένος ἠνορέῃ τε,
Ὡς ὅγ' ἐείσατ' ἰὼν ποτὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Βῆ δὲ θέειν κατὰ κύκλον, ἑὸν δρόμον ὄφρα τελέσσῃ,
Κυδιόων, ἀκτῖσι δ' ἀγαλλόμενος πεπότηται·
Ὡς ὅτ' ἀεθλοφόρος τις ἀνὴρ μάλα ῥίμφα θέῃσιν,
Ἀμφότερον, σθένεϊ τε, ποδωκείῃ τε πιθήσας.
6 Τῷ δέ τ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, ὦρτο δ' ἀπ' ἄκρου
Οὐρανοῦ, ἵετο δ' αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἄκρον ἱκέσθαι,
Δυσόμενός τ' ἀνιών τε διηνεκέϊ στροφάλιγγι·
Οὔτι δ' ἔης αἴγλης ἀλέης δέ τε ἄμμορόν ἐστιν.
7 Ἦ ῥα τελειότατος θεσμὸς πέλει Ἀθανάτοιο,
Ζωγρεῖ τ', ἐμπνείει τε μένος τετιηότι θυμῷ·
Τοῦ δὲ θεοπρόπιον πιστόν τε, καὶ ἔμπεδον αἰεὶ,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησεν.
8 Ἀθανάτοιο μάλ' ἰθεῖαι τελέθουσι θέμιστες,
Καὶ κραδίην εὔφρηναν· ἐφετμὴ δ' Ἀθανάτοιο
Ἁγνὴ, καὶ γλυκερὸν φάος ὀφθαλμοῖσιν ἔδωκεν.
9 Αἰδὼς Ἀθανάτοιο πέλει καθαρὴ καὶ ἀμύμων,
Μίμνει τ' ἔμπεδον αἰεί· ἀληθέα θέσφατα πάντα,
Πᾶσαι ἅμ' Ἀθανάτοιο δίκαιαί τ' εἰσὶ θέμιστες.
10 Αἵπερ τε χρυσοῖο μέγ' ἱμεροέστεραί εἰσιν
Ἐκτῆσθαι, πολλοῦ ἐριτίμοιο χρυσοῖο·
Καὶ γλυκίους μέλιτος, καὶ κηρίου ἡδὺ ῥέοντος.
11 Αἵ τέ μοι οὖν θ' ὑπέθεντο, καὶ ὡς μάλα πόλλ' ἐδίδαξαν
Σὸν θεράποντ'· ἐπεὶ εἴ τις ἀνὴρ καὶ τῇσι πίθηται,
Τάς τε φυλάξῃσιν, μισθός κέν οἱ ἄρκιος εἴη.
12 Ἀμπλακίας τις ἑὰς ἔγνω φρεσὶν, οἷά θ' ἁμάρτῃ;
Τῷ σύ με τῶν-δε κακῶν καθαρὸν καὶ ἀμύμονα θείης,
Νηπιέῃ ἅ τ' ἔρεξα, λάθεν δέ με, οὐδ' ἐνόησα.
13 Ἴσχε δ' ὑπερβασίης καὶ ἐρήτυε σὸν θεράποντα,
Μή τι σε πως ἀλίτωμαι ἀγνοιῇσι νόοιο,
Αἳ δέ τ' ἐμοῦ κρατέωσιν, ἐγὼ δέ τε τῇσι πίθωμαι·
Ὡς κεν ἀμώμητος πάμπαν, δύνης τε κακῆς τε.

Αἰὲν

Semper ſceleris purus & expers fuero.
14 At te obſecro, Domine, qui meum robur es,& præſidium,
Quíque me benignè ex omni malo redemiſti,
Utique tibi placeant animitùs ambo pariter, gratáque ſint,
Et verba oris, & mei cogitata cordis.

PSAL. XX.

1 IMmortalis te exaudiat calamitatis die malo,
Jacobidarum autem Dei nomen te defendat. (beat,
2 Tibíque magnum ex Sanctuario auxilium & præſidium præ-
Et ex Sione tibi vires & robur augeat.
3 Et victimarum memor-ſit, & ſacrificiorum quæ obtuliſti,
Síntque ei grata, quæcunque ei femora combuſſiſti
Taurorum & caprarum, nidórque ad cœlum perveniat.
4 Promptus tibi tantum largiatur, quantum animo tuo expetis,
Et conſilia *tua,* mentíſque ſenſa *& propoſita* omnia perficiat.
5 Gaudium magnum erit nobis ſalus tua, quos ſervâſti;
Vexilla erigentes,& exultantes, Dei
In nomine & fortitudine confidentes noſtri,
Statuemus: Immortalis det tibi, quicquid petieris.
6 Benè certè nunc iſtud novi in mente & in animo,
Quòd Jmmortalis eſt regis ſui defenſor,
Et ex malo *eum* ſervavit,quandoquidem eum unxit oleo:
Et de-cœlo, ubi illi ſacra ſedes eſt, audiet,
Liberaturus eum ſuâ vi, dexteráque
Validâ & robuſtâ,& ad-ſervandum ſemper paratâ.
7 Alii quidem quadrigarum curruúmque, alii etiam equorum,
Nos verò Immortalis ſolius noſtri Dei,
Ejúſque nominis recordabimur, nec cujuſquam rei alſus.
8 Illi inclinati ſunt, & collapſi in pulverem;
Nos verò ſtantes *adhuc* erecti, & admodum firmi ſumus,
9 Regem ſalvum-fac, Domine; is autem die illo,
Quando eum invocabimus, nos propitius exaudiat.

'Αιὲν ἀπασθαλίης καθαρός τε καὶ ἄμμορος εἴην.
14 'Αλλά σε λίσσομ', Ἄναξ, ὅς ἐμὸν κράτος ἐστὶ καὶ ἄλκαρ,
Ὅς τέ με προφρονέως παντὸς κακοῦ ἐξανέλυσας,
Ἤ τοι ἅδοι φρεσὶν ἄμφω ὁμῶς, κεχαρισμένα τ' εἴη,
Καί τ' ἔπεα στόματος, καὶ ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.

Ψαλ. κ'.

1 Ἀθάνατός σευ ἀκούσαι ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ,
Τοῦν δ' Ἰακωβιαδέων Θεοῦ ὄνομά σοι ἐπαμύναι.
2 Σοὶ δὲ μέγ' ἐξ ἱεροῖο φάος τε καὶ ἄλκαρ ὀπάζοι·
Ἔκ τε Σιῶνος σοί-γε βίην καὶ κάρτος ὀφέλλοι.
3 Καὶ θυέων μεμνέῳτο, καὶ ἱρῶν ὅσσα τ' ἔρεξας,
Εἴη δ' οἱ χαρίενθ', ὅσα οἱ κατὰ μηρί' ἔκηας.
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, κνίσση δέ τε οὐρανὸν ἵκοι.
4 Προφρων σοι τόσα δοίη, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
Καὶ βουλάς, θυμοῦ τε νοήματα πάντα τελέσσαι.
5 Χάρμα μέγ' ἔσσεται ἄμμι φάος τεόν, οὓς ἐφύλαξας·
Σήματ' ἀείραμενοί τε, ἀγαλλόμενοί τε, Θεοῖο
Οὐνόματι κράτεΐ τε πεποιθότες ἡμετέροιο,
Στήσομεν· Ἀθάνατος δώη σοι ὅ, ττι κεν αἰτῇς.
6 Εὖ μὲν νῦν τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Οὕνεκα τ' Ἀθάνατος πέλεν οὗ βασιλῆος ἀμύντωρ,
Ἔκ δὲ κακοῦ ἐσάωσεν, ἐπεί μιν χρῖσεν ἐλαίῳ·
Οὐρανόθεν δ', ὅθι οἱ ἕδος ἱερὸν ἐστιν, ἀκούσῃ,
Ρύσεταί μιν μεμαὼς ᾧ κάρτεϊ, δεξιτερῇ τε,
Ἰφθίμῃ, σθεναρῇ τε, σαώσαι τ' αἰὲν ἑτοίμῃ.
7 Ἄλλοι μὲν τ' ὀχέων, δίφρων τ', ἄλλοι δὲ καὶ ἵππων,
Ἡμεῖς δ' Ἀθανάτου μόνου ἡμετέροιο Θεοῖο,
Τοῖο δὲ τ' οὐνόματος μεμνήσομεθ', οὔτε τευ ἄλλου.
8 Οἱ μὲν ἀνέκλινθεν, καὶ κάππεσον ἐν κονίῃσιν·
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες τ' ὀρθοί, μάλα τ' ἔμπεδοί εἰμεν.
9 Τὸν βασιλῆα σάωσον, Ἄναξ· ὁ δέ τ' ἤματι κείνῳ,
Ὁππόθ' ἑ λισσώμεσθ', ἡμέων ἵλαος ἀκούσαι.

PSAL. xxi.

1 IMmortalis, certè tuo rex lætabitur robore:
Quàm magnoperè in animo lætitiâ perfusus
Gaudebit, quandoquidem ei tu salus factus-es & præsidium.
2 Et tu quidem ei tot dedisti, quot in mente sua cupiebat:
Quicquid autẽ in ore habens aliquando te rogabat, non abnuisti.
3 Dona verò ei, præveniens *vota ejus*, dedisti valdè multa & bona:
Et ejus capiti coronam auream imposuisti.
4 Petiit quidem vitam à te, tu autem ei valdè longam dedisti,
Diúque adhuc vivere, & videre lucem solis:
Sed & perpetuò etiam, & omnibus diebus superstitem-esse
Dedisti, nè unquam omninò charâ vitâ privetur.
5 Robore tuo & auxilio ille ingentem reportavit gloriam:
Eíque honorem & decus multum accumulâsti.
6 Felicitatem ei prosperitatémque in-perpetuum præbuisti
Immensam, seculis etiam futuris auditu;
Subridens autem placido vultu clemens usque,
Valdè ei animum lætitiâ exhilarâsti.
7 Immortali enim rex confidit: ideóque stabilis erit,
Altissimi favore, qui ei fulcrum est.
8 Corripiet hostes tuos manus *tua* quotcunque sint:
Dextera autem *tua* exitialis assequetur eos qui *te* odio habent.
9 Eos autem combures, ignitúmque perinde ac caminum
Reddes die illo, quùm tibi ira graviter accensa-fuerit:
Eósque Immortalis deglutiet indignatus,
Devorabítque prorsus ignis instar ardentis.
10 Eorum verò sobolem funditùs à terrâ latâ
Disperdes, & ex hominum gente liberos, quos procreârunt,
Ut ipsis seminis-expers genus, & omninò-extinctum pereat.
11 Quoniam nefaria illi contra te machinabantur:
Et dolum struebant improbitate mentis,
Moliti malum opus, quod ad exitum perventurum non erat.
12 Quocirca & eos simul statues capútque & humeros
Coràm *te*, veluti metam, ut à nervo sagittis

Tuis

Ψαλ. κά.

1 Ἀθάνατ', ἦ ῥα τεῇ βασιλεὺς κεχαρήσεται ἀλκῇ
Ὡς λίην κατὰ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθεὶς
Γηθήσει, ἐπεί οἱ σὺ φόως ἐπέτευξας καὶ ἄλκαρ.
2 Καὶ σὺ μὲν οἱ ἴσα δῶκας, ὅσα φρεσὶν ᾗσι μενοίνα·
Ὅ,τι δ' ἀνὰ σόμ' ἔχων ποτέ σ' ἤπεεν, οὐκ ἀνένευσας.
3 Δῶρα δέ οἱ φθάμενος δῶκας μάλα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
Καί οἱ ἐπὶ κρατὶ στέφανον χρύσεον ἔθηκας.
4 Ἤπεε μὲν βίοτόν σε, σὺ δ' οἱ μάλα μακρὸν ἔδωκας,
Δηθά τ' ἐπὶ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο·
Ἀλλά γε νωλεμέως τε καὶ ἤματα πάντα βιῶναι
Δῶκας, μήποτε πάγχυ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆ.
5 Ἀλκῇ σου καὶ ἀρωγῇ ὅδ' ἄσπετον ἤρατο κῦδος·
Τῷ τιμήν τε καὶ ἀγλαΐην ἐπὶ πολλὴν ἔχευας.
6 Ὄλβον οἱ ἐνθένδε τε διαμπερὲς ἐγγυάλιξας
Θεσπεσίην, γλυκερῇσι καὶ εὐφροσύνῃσι πυκάζας·
Μειδιόων δ' ἀγανοῖσι προσώπασι μείλιχος αἰεί,
Ὡς λίην οἱ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἴηνας.
7 Ἀθανάτῳ γὰρ ἄναξ πίσυνος· διὰ τ' ἔμπεδος ἔσται,
Ὑψιμέδοντος ἐνηείῃ, ὅς οἱ ἔρμα τέτυκτο.
8 Μάρψει δυσμενέας σέο χείρ, ὅσσοι περ ἔασι·
Δεξιτερὴ δ' ὀλετῆρα κιχήσεται ἐχθαίροντας.
9 Τοὺς δὲ καταφλέξεις, πυρόεντι τ' ἶσα καμίνῳ
Θήσεις ἤματι διὰ ὅτε σοι χόλος αἰνὰ δέδηε·
Καδδέ καν Ἀθάνατός σφεας τε βρόξει χολωθείς,
Δαρδάψει τε πάγχυ πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
10 Τῶν δὲ γονὴν προθέλυμνον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ῥαίσεις, ἔκ τ' ἀνδρῶν δήμου τέκν', ὅσσα φύτευσαν,
Ὡς σφισιν ἀσπερμος γλυκερὴ καὶ ἄφαντος ὄληται.
11 Οὕνεκά τ' αἴσυλα τοί γε σέθεν κάτα μηχανόωντο
Ἠδὲ δόλον πολύπτυχον ἀταρτηρῇσι νόοιο,
Ῥάψαντες κακὸν ἔργον, ὃ οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.
12 Τῷ τέ σφεας αὖτις στήσεις κεφαλήν τε καὶ ὤμους
Ἀντικρὺ σκοπὸν ὥς, ἵν' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστοὺς

Tuis vulneres in-faciem, collimans telis.
13 Surge, Domine, tuo robore & viribus ſtrenuè fretus:
Nos autem benè-ſonantibus tuã potentiã cantabimus hymnis.

PSAL. xxii.

1 QUare, Deus, qui Deus meus es, quare me deſeruiſti,
Suſtinéſque adeò *me* derelinquere miſerum exiſtentem?
Quare ſalus *tua* procul eſt à *me*, quiritante licet *adeò*?
2 Interdiu clamavi, Deus meus, & tibi ſupplicavi
Multùm, tu verò non audis: ſilentiũ autẽ mihi, ne noctu quidem,
Nec ulla *tamen* mihi requies à malo eſt, neque ceſſatio.
3 At ſemper ſanctus tu manes, gratáque cantilena,
Laúſque Iſacidum, Iſraelíſque gloria.
4 In te confiſi-ſunt patres *noſtri* toleranti animo;
In te confiſi ſunt, tu verò à malis *eos* liberâſti omnibus.
5 Orantes te invocârunt, & ex miſeriâ ſervati-ſunt:
Te freti erant, & ipſis ſpes non periit.
6 Verùm ego vermis in *loco &* ſorte potiùs-quàm hominis ſum,
Hominibus probro malo, & deſpicatui aliis,
Et populorum magnum dedecus, probroſiſſimus viventium.
7 Omnes me intuentes ſuaviter me derident:
Labiiſque odioſis hiant, & ſubſannant,
Movéntque caput, & convitiantes dicunt;
8 Immortali confiſus *fuit*, putavítque eum ſe liberaturum:
Liberet eum, quandoquidem ipſius gratus eſt animo.
9 Sed tu me ex utero, quando me primùm peperit mater,
Eduxiſti in lucem, & ſolis vidi ſplendorem:
Mihi autem recens-nato inſtillâſti robur exinde à ſinu(porrexit,
Matris, quæ tunc mihi luctûs-*&-vagitûs*-ſedatricẽ mammã ex-
10 Tibi autem demandatus-fui ab utero, & curæ-ſum,
Et tu meus Deus es, ex quo me genuit mater.
11 Nè procul ſtes à me, adeò longè remotus;
Propè enim inſtat calamitas, nec præſtò *mihi* auxiliator eſt.
12 Multi ſanè boves undique circa me congregantur,
Pingues tauri Baſanis me circumcingunt:

Sicuti

Σοῖσι βάλῃς κατενῶπα, πιτυσκόμενος βελέεσσιν.
13 Ὄρσεο, Ἄναξ, σῇ τ' ἀλκῇ βίηφί τε ἶφι πιθήσας·
Ἡμεῖς δ' εὐκελάδοις σὺν χάρτει ἀείσομεν ὕμνοις.

Ψαλ. κβ'.

1 ΤΙπτε, Θεὸς, Θεὸς ὅς τε μου ἔπλεο, τίπτε μ' ἀνῆκας,
Τέτληκάς θ' οὕτω προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα;
Τίπτε φόως ἑκὰς ἐστὶ μινυρομένοιό περ ἔμπης;
2 Ἠμάτιός γ' ἐβόησα, Θεός μου, καί σ' ἱκέτευσα
Πολλὰ, σὺ δ' οὐκ ἀΐεις· σιγὴ δὲ μοι οὐδ' ἀνὰ νύκτα,
Οὐδέ τι μοι κατάπαυμα κακοῦ γένετ', οὐδέ τ' ἐρωή.
3 Ἀλλ' αἰεὶ ὅσιος σὺ μένεις, χαρίεσσά τ' ἀοιδὴ,
Αἶνός τ' Ἰσακιδέων, Ἰσραήλοιό τε κῦδος.
4 Σοί-γε πεποίθασιν πατέρες τετληότι θυμῷ·
Σοί-γε πεποίθασιν, σὺ κακῶν δ' ἐρρύσαο πάντων.
5 Λισσόμενοι σ' ἐκάλεσσαν, ὀϊζύος ἔκ τ' ἐσάωθεν·
Σοὶ πίσυνοι ἐγένοντο, καὶ οὐ σφισιν ἐλπὶς ὄλωλεν.
6 Αὐτὰρ ἐγὼ σκώληκος ἐν αἴσῃ ἤτε περ ἀνδρὸς,
Ἀνθρώπων λώβη τε κακὴ, καὶ ἐπόψιος ἄλλων,
Καὶ λαῶν μέγ' ὄνειδος, ἐλέγχιστος ζωόντων.
7 Πάντες μ' εἰσορόωντες ἐμοὶ ἔπι ἡδὺ γέλασσαν·
Χείλεσι δὲ συνεργοῖσι χάνον, καὶ ἐφεψιόωντο,
Κίνησαν δὲ κάρη, καὶ κερτομέοντες ἔειπον·
8 Ἀθανάτῳ πίσυνος, φάτο δ' ὡς ῥύσεσθαι ἔμελλε·
Ῥυσάσθω, ἐπεὶ ᾧ κεχαρισμένος ἔπλετο θυμῷ.
9 Ἀλλὰ σύ μ' ἐκ γαστρὸς, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
Ἐξάγαγες προφάως-δε, καὶ ἠελίου ἴδον αὐγάς·
Ἐν δὲ νεηγενέϊ στάξας μένος ἐξέτι κόλπου
Μητέρος, ἣ τότε μοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχε.
10 Σοὶ δ' ἐπιτέτραμμαι ἐκ γαστέρος, ἠδὲ μέμηλα,
Καὶ σύ-γ' ἐμὸς Θεὸς εἷς, ἐξ οὗ ἐμὲ γείνατο μήτηρ.
11 Μὴ ἑκὰς ἵστασ' ἐμεῖο, τόσον τ' ἄπο νόσφι λιασθείς·
Ἐγγύθι γάρ τ' ἄτη, παρὰ δ' οὐκ ἐπιτάρροθός ἐστι.
12 Πολλοὶ μέν τε βόες περί τ' ἀμφί τ' ἔμ' ἠγερέθοντο,
Ζατρεφέες ταῦροι Βασάνοιό με κυκλώσαντο.

13 Sicuti cùm Leo nocivus hiat faucibus suis,
Sævus, crudivorus, magnoperè autem robore ferociens
Torvúmque tuens rectâ ruit, carnes appetens,
Horrendum vociferans, terribilis verò sonus oritur:
Sic & mihi *aperto* ore inhiantes, isti *homines* in me irruunt. (nes,
14 Effusus-sum velut aqua, divulsíque-sunt-invicem artus *mei* om-
Nec ampliùs mihi carnes & ossa nervi retinent:
Cor autem mihi sicut cera est in pectore meo;
Quemadmodum igitur illa flagranti igne liquescit, sic mihi cor
Deficit, & media inter intestina liquescit.
15 Non ampliùs mihi membris suppetit vigor, quē anteà habebā,
Exaruit autem robur, velutiq; testa-figlina arida factum-est;
Membra mea exiccata-contabescunt, hæretq; lingua faucibus
Siti squalidis: tu autem ad mortem me pulverémque,
Ad mortémque pulverémque, aggestámque ad terram rediges.
16 Multi profectò canes circa me congregabantur,
Perniciosi, hominúmque malorum circumstabat caterva;
Manúsque meas pedésque penitùs transfoderunt.
17 Facilè omnia mea ossa dinumerare-queam: (dibrio sum.
Illi verò me mirabundi-intuentur, & ego illis spectaculo-&-lu-
18 Vestimenta mea partiti-sunt inter se, super tunicâ verò
Quatiebant, jaciebántq; sortes, quis *eorum sc.* sortitò-obtineret.
19 Verùm tu neutiquam à me, Domine, seorsum remotus-sis;
O robur & fulcrum meum, statim mihi adjutor veni.
20 Libera ab ense meam charam animam,
Unicámque dilectam meam canis à potentiâ & viribus
Dentes-asperos-habentis, ut ei nunquam esca & præda fiam.
21 Ex ore me serva, faucibúsque perniciosi leonis,
Terribilis: etenim tu aliquando exaudiisti precantem
Ex cornibus, & statim me liberasti, unicornium.
22 Nomen tuum gloriámque fratribus meis
Annuntiabo, media in concione tuam laudem cantabo.
23 Sed & laudate *eum* vos, quotquot animitùs reveremini
Immortalem; ejus autem gloriam præstantem canite omnes
Jacobi-posteri, ejúsque reverentiam in animum inducite
Univer-

13 Ὡς δ' ὅτε λῖς σίντης χαίνει γαμφηλῇσιν ἑῇσιν,
Ἄγριος, ὠμοφάγος, μέγα δὲ σθένεϊ βλεμεαίνων
Γλαυκιόων τ' ἰθὺς φέρεται, κρειῶν ἐρατίζων,
Σμερδαλέα ἰάχων, δεινὸς δὲ φθόγγος ὀρώρει·
Ὣς καί μοι στομάτεσσι κεχηνότες οἵ γ' ἐπόρουσαν.
14 Ἐκκέχυμ' ὡς ὕδωρ, διά τ' ἔτμαγεν ἄψεα πάντα,
Οὐδ' ἔτι μοι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι·
Κῆρ δέ μοι ἠύτε κηρὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν·
Ὡς ὁ μὲν ὃν μαλερῷ πυρὶ τήκεται, ὥς τέ μοι ἦτορ
Φθίνει, καὶ μέσσοισιν ἐνὶ σπλάγχνοισι τέτηκεν.
15 Οὐκέτι μοι μελέεσσιν ἔπι σθένος, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ξηράνθη δὲ βίη, ὥς τ' ὄστρακον αὖον ἐτύχθη·
Γυῖα κατεσκλήκασ', ἔχεται δὲ γλῶσσα λάρυγγος
Δίψῃ καρχαλέοιο· σὺ δ' ἐς θάνατόν με κόνιν τε,
Ἐς θάνατόν τε κόνιν τε, χυτήν τ' ἐπὶ γαῖαν ἀνῆγες.
16 Πολλοὶ μέν με κύνες περί τ' ἀμφί τε ἠγερέθοντο,
Οὐλόμενοι, ἀνδρῶν δὲ κακῶν περιίσταθ' ὅμιλος·
Χεῖρας ἐμάς τε πόδας τε διαμπερὲς ἐξεπέρησαν.
17 Ῥηιδίως κεν πάντα μου ὀστέα πεμπασσαίμην·
Οἱ δέ με θηεῦνται, καὶ ἐγώ σφιν ἐπόψιός εἰμι.
18 Εἵματά μου δάσσαντο μετὰ σφίσιν, ἀμφὶ χιτῶνος
Πάλλοντο, κλήρους ἔβαλόν τε, ὅς κε λάχῃσιν.
19 Ἀλλὰ σὺ μήποτ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἄπο νόσφι λιασθῇς·
Ὦ κράτος ἕρμα τε μου, τάχα μοι ἐπιτάῤῥοθος ἐλθέ.
20 Ῥῦσαι ὑπ' ἐκ ξίφεος τὸν ἐμὸν μηινδέα θυμόν·
Τόν τ' ἀγαπητὸν ἐμὸν κυνὸς ἐκ κράτεός τε βίης τε
Καρχάρου, ὄφρ' οἱ μήποθ' ἕλωρ καὶ κύρμα γένηται.
21 Ἐκ στόματός με σάω φάρυγγός τ' ὀλοοῖο λέοντος,
Σμερδαλέου· καὶ γὰρ σύ ποτ' ἔκλυες εὐχομένοιο
Ἐκ κεράτων, καὶ ἄφαρ μ' ἐῤῥύσαο, μονοκερώτων.
22 Οὔνομα σὸν κῦδός τε κασιγνήτοισιν ἐμοῖσιν
Ἀγγελέω, μέσσῃ τ' ἀγορῇ τεὸν αἶνον ἀείσω.
23 Ἀλλ' αἰνεῖτε καὶ ὔμμες, ὅσοι φρεσὶν αἰδέσσασθε
Ἀθάνατον· τοῦ δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀείδετε πάντες
Οἱ Ἰακωβιάδαι, τοῦ δ' αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ

Πᾶν

Universum Israelis genus, & eum valdè timete.
24 Hominis miseri votum vocémque non spernit:
Nec abhorret *ejus* miseriam, neque seorsum-stat
Ab eo subducens-se, sed clamantem exaudit.
25 Inde exorsus te laudabo, & ex te hymnum canam
In congregatione magna, & frequenti hominum in cœtu:
Et coram hominibus piam mentem habentibus,
Et te valdè reverentibus, vota mea persolvam.
26 Pauperes & mansuetudine præditi homines comedent,
Et satis ipsis fuerit; desiderantes autem Dominum,
Illum laudabunt, cor autem ipsis in perpetuum usque
Vivet, nec quis eos charâ vitâ privabit.
27 Omnes verò memores-erunt confertim Immortalis,
Et ad eum convertentur unanimes omnes fines terræ:
Et supplices tibi erunt omnes gentes populorum,
Pronæ-*in-terram*-provolutæ, & innumeræ nationes hominum.
28 Etenim Immortalis sceptrum tenet & jura *regalia*:
Et populis, quotcunque super terra habitant,
Omnibus imperat solus, omnibúsque dominatur.
29 Omnes divites & opimam domum habentes
Qualia adsunt comedent super terra alma,
Et postquam comederint, supplicabunt Deo æterno:
Ei autem genu flectent quotquot terram subeunt:
Neque suum quis restituit & vivificavit spiritum,
Neque suæ animæ revocabilem esse dedit,
Nec reparabilem, postquam *semel* transiit septum dentium.
30 Erit autem quædam hominum generatio in-posterum & stirps
Eum timentium, quíque eum revereantur animitùs:
Atque hæc generatio vocabitur *Dei* Immortalis,
Quoniam eum honorant, ejúsque mandatis obtemperant.
31 Illius autem justitia, opúsque quod fecit,
Profectò celebre erit etiam futuris auditu,
Qui id deinde narrabunt etiam posteris,
Posteri autem aliis, & posterorum adhuc nati,
Et nati natorum, & qui nascentur ab illis.

PSAL.

Πᾶν Ἰσραήλοιο γένος, καὶ ὑποδείδιτε λίην.
24 Ἀνδρὸς ὀϊζυροῦ εὐχὴν ὄπα τ' οὐκ ἀθερίζει·
Οὐδὲ τ' ἀποτρωπᾶται ὀϊζύος, οὐδὲ τ' ἀπέστη
Τοῖό τε νοσφισθεὶς, ἀλλ' οὖν βοόωντος ἄκουσε.
25 Ἔνθεν ἑλὼν σ' αἰνήσω, ἰδ' ἐκ σέθεν ὕμνον ἀείσω·
Εἰν ἀγορῇ μεγάλῃ, πολλῷ τ' ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ·
Ἀνθρώπων δὲ πάροιθε θεουδέα θυμὸν ἐχόντων,
Καί σε μάλ' ἀζομένων, εὐχωλὰς μὲν ἀποτίσω.
26 Πτωχοὶ ἐνηείῃ τε κεκασμένοι ἄνδρες ἔδονται,
Καί κεν ἄλις σφίσιν εἴη· ἱμειρόμενοι δέ τ' Ἄνακτος
Τόνδ' αἰνήσουσιν, κῆρ δέ σφισι νωλεμὲς αἰεὶ
Βείεται, οὐδ' ἄρα τις γε φίλης αἰῶνος ἀμέρσει.
27 Πάντα δὲ μεμνήσονται ὁμιλαδὸν Ἀθανάτοιο,
Καὶ ποτί μιν τρέψονται ὁμόφρονα πείρατα γαίης.
Καὶ ἱκέται σοί-γ' ἔσσονται πάντ' ἔθνεα λαῶν,
Προσπροκυλινδόμενοι, καὶ μυρία φῦλ' ἀνθρώπων.
28 Καὶ γὰρ ὁ Ἀθάνατος σκῆπτρόν τ' ἔχει ἠδὲ θέμιστας·
Καὶ λαῶν, ὅσσοι περ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Πάντων μὲν κρατέει μοῦνος, πάντεσσι δ' ἀνάσσει.
29 Πάντες οἱ ἀφνειοὶ καὶ πίονα οἶκον ἔχοντες
Οἷα πάρεσιν ἔδονται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὣς δ' ἔφαγον, λιτανεύσουσιν Θεὸν αἰὲν ἐόντα·
Τῷ δὲ γόνυ κλινέουσιν ὅσοι ὑπὸ γαῖαν ἔδυσαν·
Οὐδὲ θ' ἑόν τις ζωγρήσας ἐβιώσατο θυμὸν,
Οὐδὲ θ' ἑῇ ψυχῇ παλινάγρετον ἔμμεν' ἔδωκεν,
Οὐθ' ἐλεεινὴν, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
30 Ἔσται τις δ' ἀνδρῶν γενεὴ μετόπισθε καὶ αἷμα
Αὐτὸν δειδιότων, οἵ μιν θ' ἀζοίατο θυμῷ·
Αὕτη καὶ γενεὴ κεκλήσεται Ἀθανάτοιο,
Οὕνεκά μιν τίμησαν, ἑοῖς τ' ἐπέεσσι πίθοντο.
31 Τοῦ δὲ δικαιοσύνην, ἔργον δέ τε οἷον ἔρεξεν,
Ἤ κεν ἀοίδιμον ἦσι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Οἵ τόδ' ἔπειτ' ἐρέουσι καὶ ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν,
Ὀψίγονοι δ' ἑτέροισι, καὶ ὀψιγόνων ἔτι παῖδες,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

PSAL. xxiii.

1 PAstor meus Deus est, ille autem diligenter me curat:
Nec unquam igitur victu indigebo, nec ullâ aliâ-re.
2 In viridantibus pascuis, & in recens-florenti gramine,
Illuc me ducens requiescere facit juxta aquas leniter fluentes.
3 Sæpè mihi recreavit ægrè anhelantem spiritum,
Reduxit autem animam languescenti licet:
Et mihi viam-præivit in rectis semitis
Sui nominis gratiâ, & fuit dux itineris faustus.
4 Etsi per valles incedam in tenebris obscuris,
Ubi umbra dira habitat atræ mortis,
Verùm neque sic aliquid mali metuam in animo, neq; admodū
Pavebo: quia tu mecum unà *es*: tua autem virga,
Baculúsque tuus magnum mihi solatium erunt.
5 Epulas autem coram me apparâsti, & mensam,
Edulia multa apponens, multos dolores inimicis,
Qui me viderint deliciis replentem cor.
Unxisti caput meum, & illevisti pingui oleo;
Plenum mihi poculum, & coronatum suavi vino
Est, & ad-labra-usque-repletus calix, inebriatus potu.
6 Certè me bonitas, misericordiáque amabilis
Sequentur custodes & comites omnibus diebus
Quamdiu adhuc inter vivos fuero: in Dei autem
Domo habitabo, manebóque in perpetuum usque.

PSAL. xxiv.

1 IMmortalis *Dei* est terra, & quæcunque terra complectitur
Sinu in vasto; ejúsque est tota circumquaque tellus,
Omnésque qui habitant super tellure alma.
2 Eam enim radicavit super lata dorsa maris,
Fixítque firmiter fluvios super limpidos.
3 Quis ascendet mortalis in montem Immortalis?
Illic autem quis stabit, ubi ei locus sanctus est?
4 Cujus sunt puræ manus, & cor immaculatum;

Nec

Ψαλ. κγ΄.

1 Ποιμὴν μοῦ Θεός ἐστιν, ὁ δ' ἐνδυκέως με κομίζει·
Οὔτε ποτ' ὧν βρώμης δευήσομαι, οὔτε τοῦ ἄλλου.
2 Ἐν χλοερῇσι νομοῖσι, καὶ ἐν νεοθηλέϊ ποίῃ,
Ἔνθα μ' ἄγων ἀνέπαυσεν ἐφ' ὕδασιν ἦκα ῥέουσιν.
3 Πολλάκι μοι ζώγρησε κακῶς κεκαφηότα θυμόν,
Ἂν δ' ἄγαγε ψυχὴν ὀλιγηπελέοντι περ ἔμπης·
Ἠδέ μοι ἡγεμόνευσεν ἐν ἰθείῃσιν ἀταρποῖς
Οὗ ἕνεκ' οὐνόματος, καί τ' ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων.
4 Εἴ περ ἀν' ἄγκεα βαίνω ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι,
Ἣ σκιὴ εἰλομένη ναίει μέλανος θανάτοιο,
Ἀλλ' οὐδ' ὥς τι κακὸν δείσω φρεσίν, οὐδέ τι λίην
Ταρβήσω, ὅτι σὺ ξὺν ἐμοὶ ἅμα· σὴ δέ τε ῥάβδος
Σκηπάνιόν τε τεὸν μέγα μοι παραμύθιον ἐστι.
5 Δαῖτα δέ μοι προπάροιθεν ἐφώπλισας, ἠδὲ τράπεζαν,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθείς, πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
Οἵ κέ με λεύσσωσιν θαλέων ἐμπλησάμενον κῆρ.
Ἔχρισας κεφαλὴν μοῦ, ἰδ' ἤλειψας λίπ' ἐλαίῳ·
Πλεῖον ἔμοιγε δέπας καὶ ἐπιστεφὲς ἡδέος οἴνου
Ἔπλεθ', ὑπερχειλής τε κύλιξ, μεθύουσα ποτῆτι.
6 Ἦ μοι ἐνηείη ἐλεημοσύνη τ' ἐρατεινὴ
Ἕψονται φύλακες καὶ ὀπάονες ἤματα πάντα,
Ἕως ἔτι που ζωοῖσι μετέσσομαι· ἐν δὲ Θεοῖο
Δώμασιν οἰκήσω, μίμνω δέ τε νωλεμὲς αἰεί.

Ψαλ. κδ΄.

1 Ἀθανάτου πέλε γαῖα, καὶ ὅσσα τε γαῖα κεχάνδει
Κόλπῳ ἐν εὐρυχόρῳ· τοῦ δ' ἔπλετο πᾶσα περὶ χθών,
Πάντες θ' οἳ ναίουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
2 Τὴν γάρ τ' ἐρρίζωσεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πῆξέν τ' ἀσφαλέως ποταμοὺς ἐπὶ καλλιρεέθρους.
3 Τίς νύ κεν ἀμβαίη βροτὸς εἰς ὄρος Ἀθανάτοιο;
Κεῖθι δὲ τίς στήῃ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι;
4 Τοῦ τ' εἰσὶν καθαραὶ χεῖρες καὶ κῆρ ἀμίαντον·

Nec unquam per suam animam incassùm juravit temerè,
Neque pejeravit, ut homines decipiat.
5 Beatitudinē hic prosperitatémq; ex Immortali affatim habebit,
Eíque benignitas erit ex Deo, atque misericordia,
Qui eum solet servare, & ex malis eruere omnibus.
6 Hæc virorum generatio *est*, qui animitùs eum desiderant,
Et diligenter quærunt, quandoquidem eos cupido *illius* incessit,
Nempe Jacobi-progenies, gestiúntq; coram illo præsentes-esse.
7 Aperimini portæ, & attollite vestra capita,
Attollimini vos, januæ sacræ, perpetuæ:
Ut introeat per vos apertas
Gloriosissimus Rex, cujúsque fama perennis usque.
8 Quis verò hic *est* gloriosissimus Rex, cujúsque perennis usque
Fama? Immortalis, cujus robur haud ulli cedens,
Immortalis, fortis & strenuus bellator.
9 Aperimini verò portæ, & attollite vestra capita,
Attollimini vos, januæ sacræ, perpetuæ:
Ut introeat per vos apertas
Gloriosissimus Rex, cujúsque fama perennis usque.
10 Quis verò hic *est* gloriosissimus Rex? arbiter belli,
Immortalísque dux exercituum; hic ille est
Gloriosissimus Rex, cujúsque fama perennis usque.

PSAL. XXV.

1 IMmortalis, ad te mentem meam & animam attollo.
2 In-te confido, Deus meus, probro nè me exponas;
Nec pudore me suffundas malo, spem *meam* perdens,
Nec inimicos meos finas mihi gloriabundos-insultare.
3 Verùm *ij* utique omnes, quotquot confisi omninò in-te sunt,
Ignominiæ expertes sint, & probri gravis,
Neque pudefiant, neque iis spes pereat,
Bonum expectantibus: illi autem pudefiant omnes,
Quotquot fædifragi & infidi gratis peccant.
4 Ostende vias mihi, Domine, & tuas me-doce semitas.
5 Veritatísque tu mihi in via dux-sis,

Ut

5 Οὐδὲ ποθ' ἣν ψυχὴν μετ' ὤμοσεν ἀφραδίῃσιν·
Οὐδ' ἐπίορκον ὄμοσσεν, ἵν' ἀνέρας ἐξαπατήσῃ.
Ὄλβον ὅγ' εὐσθενίην τ' ἐξ Ἀθανάτε ἅλις ἕξει,
Τῷ τ' εὐεργεσίη ἔσετ' ἐκ Θεοῦ ἠδ' ἐλεητὺς,
Ὅς μιν ἔθων ἐσάωσε, κακῶν τ' ἐῤῥύσατο πάντων.
6 Ἥδ' ἀνδρῶν γενεὴ, οἵ τε φρεσί μιν ποθέεσι,
Σπουδῇ τε ζητοῦσιν, ἐπεὶ σφεας ἵμερος αἱρεῖ,
Οἱ Ἰακωβιάδαι, μέμασαν δ' ἔθεν ἄντα παρεῖναι.
7 Ἂν δ' οἴγεσθε, πύλαι, καὶ ἀείρετε ὑμὰ κάρηνα,
Ἠερέθεσθ' ὕμμες, θύραι ἱεραὶ, αἰὲν ἐοῦσαι·
Ὄφρα κεν εἰσέλθοι ὑμέων διὰ πεπταμενάων
Κύδιστος Βασιλεὺς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.
8 Τίς δ' ὅγε κύδιστος Βασιλεὺς, οὗ τ' ἄφθιτον αἰεὶ
Τὸ κλέος; Ἀθάνατος, τοῦ τε σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Ἀθάνατος, κρατερός τε καὶ ἴφθιμος πολεμιστής.
9 Ἂν δ' οἴγεσθε, πύλαι, καὶ ἀείρετε ὑμὰ κάρηνα,
Ἠερέθεσθ' ὕμμες, θύραι ἱεραὶ, αἰὲν ἐοῦσαι·
Ὄφρα κεν εἰσέλθοι ὑμέων διὰ πεπταμενάων
Κύδιστος Βασιλεὺς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.
10 Τίς δ' ὅγε κύδιστος Βασιλεὺς; ταμίης πολέμοιο,
Ἀθάνατός τ' ἀρχὸς στρατιάων· οὗτος ὅγ' ἐστὶ
Κύδιστος Βασιλεὺς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.

Ψαλ. κέ.

1 Ἀθάνατε, προτὶ σὲ φρένα μου καὶ θυμὸν ἀείρω.
2 Σοί-γε πέποιθα, Θεός μου, ἐλεγχέα μή με τιθείης·
Μηδὲ κατ' αἶσχος ἐμοὶ χεύαις κακὸν, ἐλπίδ' ὀλέσσας,
Μήτ' ἐχθρές μου ἔασον ἐμοὶ ἔπι καυχετιάασθαι.
3 Ἀλλά γε πάντες, ὅσοι πίσυνοι μάλα σοί-γε πέλονται,
Λώβης ἄμμοροι εἶεν, ἐλεγχείης τ' ἀλεγεινῆς,
Μήτ' αἰσχυνθεῖεν, μήτε σφίσιν ἐλπὶς ὄλοιτο,
Ἐσθλὸν ὀιομένοις· τοὶ δ' αἰσχυνθεῖεν ἅπαντες,
Ὅσσοι ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι μὰψ ἀλίτοντο.
4 Δεῖξον ὁδούς μοι, Ἄναξ, καὶ σὰς με δίδαξον ἀταρπούς.
5 Τῆς δέ τ' ἀληθείης σύ-γε μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε,

Ut nequando errem eundo; & me doce,
Quoniam Deus tu mihi es, salúsque magna, & *is* qui me servas:
Tibíque confisus præstolor *te* expectans diebus omnibus. (tuæ,
6 Nunc verò propitius esto, Domine, & memento misericordiæ
Tuæque clementiæ, quippe tu admodum mitis es
Semper ab initio, & amica in animo consilia meditans.
7 Nè unquam juventutis meæ delicta considera in mente,
Neq; nequitiæ *mea* memento, stultitiæque;
Nôsti quales adolescentis transgressiones sint,
Quæque fecerim jam-olim, dum adhuc tantillæ ætatis fui:
Illorum autem oblivio sit, nec memineris omninò. (mei,
Sed secundùm misericordiam tuam, Domine, memento potiùs
Propter clementiam tuam, & mitem sume animum.
8 Immortalis autem bonus est, & justitiâ eximiè-præditus;
Idcircò peccatores, quíque aberrârunt à via,
Rectam docebit, & erit dux-viæ tutus.
9 Qui autem mansueti sunt, & mitem animum habent,
Illis judicium benignus suggeret, suámque viam.
10 Utrúmque, & misericordia & veritas sunt
Omnes pariter Immortalis tramites ac semitæ,
Viris qui custodiunt ejus oracula, fœderáque:
Hæ ejus viæ sunt, *quacunque*, sive hâc sive illâc euntis.
11 Verùm te obsecro, Domine, propter nomen tuum,
Parce, & mei miserere, quoniam in-te peccator sum,
Et meæ iniquitati propitius esto, quia ingens est.
12 Immortalem quis animitùs colit & timet?
Eum ille deducet, dúxque ei erit tutus
In via selecta, quæque illi grata est.
13 Et locuples erit, durabítque ei magna prosperitas
Firma, nec ejus animus carebit bonis:
Ejúsque posteri isto sanguine prognati
Hæreditatem habebunt affatim, terrámque olim possidebun.
14 Ipsum reverentibus Dominus sua consilia pandit,
Quæque occulta sunt aliis, iis palàm facit,
Fœderáque fida pariter, & sui cogitata animi.

Oculos

Ὅππως μὴ ἀβροτάξω ἰὼν ποτε· καί με δίδασκε,
Ὅττι Θεὸς σύ μοι ἐσσὶ, φόως τι μέγ', ὅς με σάωσας·
Σοὶ πίσυνός τε μένω ποτιδέγμενος ἤματα πάντα.
6 Νῦν δ' ἵληθι, Ἄναξ, μνῆσαί τ' ἐλέοιο τεοῖο,
Σῆς τ' ἀγανοφροσύνης, ἐπεὶ σὺ μάλ' ἤπιός ἐσσι
Αἰὲν ἀπ' ἀρχῆθεν, φίλα τε φρεσὶ μήδεα εἰδώς.
7 Μή ποτε μου ἥβης ἀλιτήματα βάλλ' ἐνὶ θυμῷ,
Μηδέ τ' ἀπαιδαλίης μιμνήσκεο νηπιέης τε·
Οἷά τ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν,
Ὅσσα τ' ἔρεξα πάλαι, εἵως ἔτι τηλίκος ἦα·
Τῶν δ' ἔκλησις ἔοι, μηδὲ μνήσαιό γε πάμπαν.
Καδδ' ἔλεον σὸν, Ἄναξ, μιμνήσκεο μᾶλλον ἐμεῖο,
Σὴν δι' ἐνηείην, καὶ μείλιχον ἔνδοθι θυμόν.
8 Ἀθάνατος δ' ἐὺς ἐστι, καὶ εὐδικίῃσι κέκασται·
Τοὔνεκ' ἀλιτρὰς ἄνδρας, ὅσοι τ' ἀφάμαρτον ὁδοῖο,
Ἰθεῖάν τε διδάξει, ἰδ' ἔσται πομπὸς ἀπήμων.
9 Οἱ δ' ἀγανοί τ' εἰσὶν, καὶ ἐνηέα θυμὸν ἔχουσι,
Τοῖσι δίκην προφέρων ὑποθήσεται, ἣν τε κέλευθον.
10 Ἀμφότερον δ', ἔλεός τε, ἀληθείη τε πέλονται
Πᾶσαι ἅμ' Ἀθανάτοιο ἀπαρτιτοὶ ἠδὲ κέλευθοι,
Ἀνδράσιν οἳ ἐφύλαξαν ἃ θέσφατα, συνθεσίας τε·
Αἵ μεν ἑαὶ ὁδοί εἰσιν, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντος.
11 Ἀλλά σε λίσσομ', Ἄναξ, ὑπὲρ οὐνόματός γε τεοῖο,
Φείδεο καί μ' ἐλέαιρ', ὅτι σοι ἀλιτήμενός εἰμι,
Καί μου ἀπαιδαλίη ἵληθ', ἐπεὶ ἄσπετός ἐστιν.
12 Ἀθάνατον τίς ἀνὴρ φρεσὶν ἅζεται ἠδὲ φοβεῖται;
Τόν δ' ὅγ' ἀγήσεται, πομπός τε οἱ ἔσσετ' ἀπήμων
Εἰν ὁδῷ ἐξαιρέτῳ, ἥ θ' οἱ καταθύμιός ἐστιν.
13 Ἀφνειός τ' ἔσεται, μενέει δέ οἱ ἄσπετος ὄλβος.
Ἔμπεδος, οὐδέ τι οἱ θυμὸς δολήσεθ' ἑάων·
Καί κεν ἐὴ γενεὴ τοῦδ' αἵματος ἐκγεγαῶτες,
Κλῆρον ἔχοιεν ἅλις, γῆν τε κλήσαιατ' ὀπίσσω.
14 Τοῖσι μὲν ἁζομένοισιν Ἄναξ ἑὰ δήνεα φαίνει,
Ὅσσα τε κεκρύφαται ἑτέροις, σφίσιν ἀμφαδὰ θῆκεν,
Ὅρκια πιστά θ' ὁμῶς, καὶ ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ.

Ὄμματ'

15 Oculos ad Immortalem expectans ſemper attollo,
Quoniam meos extrahet pedes è pernicioſo reti.
16 Et tu converſus, me aſpice, & mei miſerere
Infelicis, ſolitarius quia ſum, calamitatéque afflictus gravi.
17 Ærumnæ mihi augentur, habeóq; dolores immenſos in animo:
Ex arduis me periculis, & miſeria libera.
18 Aſpice meam calamitatem doloréſque & luctus acerbos;
Placidum ſume animum, & remitte *mihi* peccata omnia.
19 Conſidera inimicos meos, quoniam valdè multi ſunt,
Et mihi infeſti-ſunt, méque deteſtantur odio funeſto.
20 Libera meam animam, & me ab exitio defende;
Nè me pudefieri ſinas, quia in te confido.
21 Quoniam inſons ſum, rectúmque ſapiens in animo,
Cor purum me cuſtodiat, viáque recta ſervet:
Quia te indeſinenter maneo expectans uſque.
Tu autem Iſacidis, Domine, adjutor adſis,
Liberáque Iſraelem ex omni *ejus* miſeria.

PSAL. xxvi.

1 JUdica me, Domine, ut apud te arbitrum litis terminum aſſe-
Qui & integer ipſe ſum, & integra ſciens: (quar,
Immortali autem confiſus ſum, confidámque firmiter uſque.
2 Proba me, Domine, cor & animum explora:
Renéſque & cor, velut argentum in ignis ſplendore.
3 Tua enim clementia mihi in-conſpectu *eſt* & in animo;
Juxtáque veritatem tuam meas direxi ſemitas.
4 Haud ego cum impoſtoribus, & nequicquam mentientibus
Hominibus verſatus-ſum, non mihi placet eorum conciliabulũ:
Neque comitem-me-adjunxi occultè mala molientibus.
5 Sed congregationem odi hominum mala machinantium,
Nec ſocius *iis* unquam fui, nec ſedi eorum in concilio
Pernicioſo, quibus ſemper improba opera curæ-ſunt.
6 Poſtquàm manus lavero, & meas ſordes omnes purgavero,
Ita *demùm* tuam, Domine, circuibo pulchram aram.
7 Voce clarâ ut miracula tua narrans

Jampridem-

15 Ὄμματ' ἐπ' Ἀθάνατον ποτιδέγμενος αἰὲν ἀείρω,
Ὅττι μοι ἐξερύσει πόδας ἐξ ὀλοοῖο λίνοιο.
16 Καί σύ μεταστρέψας, ἐμέ τ' εἴσιδε καί μ' ἐλέαιρε
Σχέτλιον, οἶος ὅτ' εἰμὶ, δύῃ τ' ἀρημένος αἰνῇ.
17 Κήδεα μὲν μοι ἀέξετ', ἔχω δὲ ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Ἀργαλέων με πόνων καὶ οἰζύος ἐξανάλυσον.
18 Εἴσιδ' ἐμὴν ἄτην ὀδύνας τε καὶ ἄλγεα λυγρά·
Ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, ἄφες τ' ἀλιτήματα πάντα.
19 Φράζεο δυσμενέας μου, ἐπεὶ μάλα πολλοί ἔασι,
Καί ἐμ' ἀπέχθηραν, κατὰ δ' ἔστυγον ἔχθεϊ λυγρῷ.
20 Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν, καί μοι ἀπὸ λοιγὸν ἄμυνε·
Μή με καταισχυνέεσθαι ἔα, ὅτι σοί-γε πέποιθα.
21 Οὕνεκ' ἀναίτιός εἰμ', ἰθὺ φρονέων τ' ἐνὶ θυμῷ,
Κῆρ καθαρόν με φυλάξαι, ὁδός τ' ἰθεῖα σαώσαι·
Ὅττι σε νωλεμέως μίμνω ποτιδέγμενος αἰεί.
22 Ἀλλὰ σύ γ' Ἰσακίδῃσιν, Ἄναξ, ἐπιτάῤῥοθος ἐλθὲ,
Ῥῦσαί τ' Ἰσραήλον ὑπ' ἐκ κακότητος ἀπάσης.

Ψαλ. κϛ'.

1 ΚΡῖνέ μ', Ἄναξ, ἵνα σοὶ ἐπὶ ἴσορι πεῖραρ ἕλωμαι,
Ὅς γε ἀμύμων αὐτὸς ἔω, καὶ ἀμύμονα εἰδώς·
Ἀθανάτῳ γὰρ πέποιθα, πιθήσω τ' ἐμμενὲς αἰεί.
2 Πειρῶ ἐμεῖο, Ἄναξ, κραδίην καὶ θυμὸν ἔταζε·
Νεφρούς τε κραδίην θ', ὡς ἄργυρον ἐν πυρὸς αὐγῇ.
3 Σὴ γὰρ ἐνηείη μοι ἐνωπῇ καὶ ἐνὶ θυμῷ·
Καδδέ τ' ἀληθείην σου ἐμὰς ἴθυνα κελεύθους.
4 Οὐκ ἐγὼ ὑπερόπλοισι γε αὔτως ψευδομένοισιν
Ἀνδράσιν ὡμίλησ', οὔ μοι ἅδε τῇδε θόωκος·
Οὐδὲ θ' ὁμάρτησα κρύβδην κακὰ μηδομένοισιν.
5 Ἀλλ' ἀγορὴν ἤχθηρα βροτῶν κακὰ μηχανοώντων,
Οὔθ' ἕταρός ποτ' ἔην, οὔθ' ἵζον τοῖσδ' ἐνὶ βουλῇ
Οὐλομένῃ, οἷς τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλε.
6 Χεῖρας νιψάμενος, καί μου ῥύπα πάντα καθήρας,
Ὡς σὸν, Ἄναξ, περί τ' ἀμφί τ' ἴω περικαλλέα βωμόν.
7 Φωνῇ ἀριζήλῃ ὡς θαύματά σου καταλέξαι

Jampridem-audita collaudem, tuáque illuſtria opera recenſeam,
Omnia omninò propalàm,ut & ſando-audiant & intelligant po-
8 Domum,Domine, tabernaculúmq; tuum corditùs amavi, (puli.
Et ſedem, quâ tua gloria delectatur, & ubi habitat.
9 Neutiquam meam animam *unà* cum peccatoribus ponas,
Neque meam-vitam cum hominibus ſanguinolentis;
– Neque idem nobis infortuniũ, unáq; *& eadem* utríſq; ſors.ſit;
10 Qui ſuis manibus flagitioſa multa patrant,
Dexteríſque multa & ſplendida dona capiunt.
11 Sed integer ero ego, & integra ſciens;
Benevolè tu me libera à malo, & miſerere *mei.*
12 Tutò pedibus ſto plano in loco:
Virorum in cœtibus, Domine, tuam laudem cantabo.

PSAL. xxvii.

1 IMmortalis lux eſt mea & ingens præſidium,
Et *is* qui me facilè ſervat: quis igitur mihi metum incutiet?
Columẽ vitæ *meæ* Dominus;quis ergo me perterrefaciet homo?
2 Quando mihi appropinquârunt, & in me irruerunt improbi,
Inimicíque in me & infeſti homines inſurrexerunt,
Crudum devorare geſtientes impetuosâ rabie,
Et carne *meâ* ſatiari, collapſi ceciderunt perierúntque.
3 Etſi exercitus contra me veniret, ſimúlq; turmæ collocarentur
Non admodum pavebo in animo, nec metuam: (populorũ,
Etiamſi adverſus me bellum luctuoſum concitaretur,
Sed & ſic etiam confidam, & mihi mens intrepida erit.
4 Unum hoc à Domino petii anteà, & hoc petam etiamnum,
Ut alicubi in Immortalis domo habitem
Perpetuò diebus omnibus, quoad vivis interero,
Pulchritudinémq; ejus intueri, & ejus templum perquirere.
5 Certè. n. in tabernaculo *ſuo* me abſcondet calamitatis tempore,
Et in domus *ſuæ* adyto latibulóque facilè teget:
Statuétq; tutò ſuper petra in altum attollens.
6 Nunc verò ſupra hoſtes, quicunque circumhabitant,
In-excelſis caput, gloriámque eminentiorem habebo:

Περίκλυτ' ἐπαινήσω, σά τε μέρμερα ἔργα διείπω
Πάντα μάλ' ἀμφαδίην, ἵνα καὶ πεύθοιατο λαοί.
8 Οἶκον, Ἄναξ, κλισίην τε τεὴν περὶ κῆρι φίλησα,
Καὶ ἕδος, ᾧ σὸν κῦδος ἀγάλλεται, ἔνθα τε ναίει.
9 Μήποτ' ἐμὴν ψυχὴν μεθ' ἁμαρτινόοισι πιθείης,
Μηδὲ τ' ἐμὴν αἰῶνα μετ' ἄνδρασιν αἱματόεσσι·
Μηδ' ἐμὸν ἄμμι κακόν, μία τ' ἀμφοῖν μοῖρα γένοιτο.
10 Οἵ γε σφῇσί τε χερσ' ἔρδουσιν ἀτάσθαλα πολλά·
Δεξιτερῇσι τε πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρα δέχονται.
11 Αὐτὰρ ἀμύμων ἔσσομ' ἐγὼ καὶ ἀμύμονα εἰδώς·
Πρόφρονέως σύ με ῥῦσαι ὑπὸ ἐκ κακοῦ, ἠδ' ἐλέησον.
12 Ἀσφαλέως ποσὶν ἑστήκειν ὁμαλῷ ἐνὶ χώρῳ·
Ἀνδρῶν ἐν ἀγορῇσιν, Ἄναξ, τεὸν αἶνον ἀείσω.

Ψαλ. κζ.

1 Ἀθάνατος φάος ἐστὶν ἐμὸν καὶ ἀθέσφατον ἄλκαρ,
Ὅς τέ με ῥεῖα σαώσει· τίς οὖν μοι τάρβος ἐνόρσει;
Ἕρμα βίοιο Ἄναξ· τίς τ' οὖν με δεδίξεται ἀνήρ;
2 Ὁππότε μοι χρίμφθησαν ἐπαΐξαντες ἀλῖται,
Δυσμενέες τ' ἐπὶ μοὶ καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες ὄρουσαν,
Ὠμὸν βεβρώθειν μεμαῶτες θέρεσι λύσσῃ,
Καὶ χερὸς ἆσαι, ὀλισθόντες πέσον ἠδ' ὀλέκοντο.
3 Εἴ μοι ἐπὶ στρατὸς ἦλθ', ἅμα τε στίχες εἵατο λαῶν,
Οὐ λίην ταρβήσω ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ὑποδείσω·
Εἴ περ καὶ ἐπὶ μοι πόλεμος πολύδακρυς ὄρηται,
Θαρσήσω δὲ καὶ ὥς, καί μοι νόος ἄζομος ἔσται.
4 Ἕν τόδ' Ἄνακτ' ᾔτησα πάρος, τόδε τ' εὔξομαι ἤδη,
Ὥς που Ἀθανάτοιο δόμῳ ἔνι ναιετάοιμι
Νωλεμὲς ἤματα πάντ', ὄφρα ζωοῖσι μετείω,
Κάλλος ἐόν τ' ἐσιδεῖν, καὶ ὃν ἱερὸν ἐξερεείνειν.
5 Ἦ γάρ ἐνὶ κλισίῃ με κρύψει ὀϊζύος ὥρῃ,
Ἐν δ' οἴκοιο μυχῷ κευθμῶνί τε ῥεῖα καλύψει·
Στήσει δ' ἀσφαλέως πέτρῃ ἐπ' ὑψόσ' ἀείρας.
6 Νῦν δ' ὑπὲρ ἀντιβίους, ὅσσοι περιναιετάουσιν,
Ὑψοῦ μοί τε κάρη, κῦδος δὲ θ' ὑπέρτερον ἕξω;

Idcirco exultans eum laudabo, victimas pulchras
Ejus in tabernaculo offerens læto animo;
Canam Immortalem, ſuavi *eum* celebrabo cantilenâ.
7 Verùm propitius-eſto *tu*, Domine, & me clamantem exaudi;
Attende, & mei miſerere, meámque auſculta vocem.
8 Dixit meum cor, & in pectore animus monuit,
Quòd ſc. valdè me decet, túque id etiam crebrò jubes,
Multùm te orare, ſupplicémq; tibi eſſe coràm;
Multùm te, Domine, orabo, ſupplexque tibi ero coràm.
9 Nè placidam à me tuam averte procul faciem,
Neque præ ira à me ſeorſum-te-ſubducas tuo ſervo,
Qui & mihi columen fuiſti, nè ergo me prorſus deſeras,
Neque me relinquas, Deus qui meus es, & ſalus.
10 Etſi enim me & pater & ipſa quæ peperit mater
Ambo relinquerent, deſererentque ſolum exiſtentem,
Suſtolleret tamen *me* Immortalis, & ſuo colligeret ſinu.
11 O Domine, tuam me doce viam, & fauſto comitatu
Ob inimicos meos duc in rectum tramitem.
12 Nè me hoſtium tradas animo & præcipiti furori:
Mendaces.n. contra me dolum machinantes inſurrexerunt
Teſtes, quíque violentiam ſpirant crudeli animo.
13 Et me certè defeciſſet anima niſi firmiter-credidiſſem,
Dum adhuc viverem ſuper terra alma,
Oculis videre miſericordiam multam Immortalis,
Et gratiam, qualiſque is bonus & clemens eſt:
14 Spera in Immortali confiſus *eum* expectans uſque;
Confide, ille autem cordi tuo inſtillabit robur bonum;
Spera in Immortali confiſus *eum* expectans uſque.

PSAL. xxviii.

1 AD te clamabo, Domine, tu verò nè me tranſi ſilentio;
Nè ſi quando tu me neglexeris, recuſaveriſq; ſilentio,
Iis ſimilis fiam, qui deſcenderunt in inferorum domum.
2 Audi me clamantem, meiſque attende precibus,
Quando ſupplico versùs tuam ſedem ſacram manus attollens.

Nè

Τοὔνεκ' ἀγαλλόμενός μιν ἐπαινέσω, ἱερὰ καλὰ
Αὐτοῦ ἐνὶ κλισίῃ ῥέξας κεχαρηότι θυμῷ·
Μέλψομαι Ἀθάνατον, λιγυρῇ ἀναμέλψομ' ἀοιδῇ.
7 Ἀλλ' ἵληθι, Ἄναξ, καί μου βοόωντος ἄκουσον·
Σώθεο καί μ' ἐλέησον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς.
8 Εἶπεν ἐμὴ κραδίη, καὶ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει,
Ὡς λίην μοι ἔοικε, Σὺ δ' αὖ θαμὰ καὶ τὸ κελεύεις,
Πολλά σε λίσσεσθαι, ἱκέτην δέ τοι ἔμμεναι ἄντην·
Πολλά σ', Ἄναξ, λίσσομαι, ἱκέτης δέ τοι ἔσσομαι ἄντην.
9 Μὴ ἀγανὴν ἀπ' ἐμεῖο τεὴν τρέπε τηλόθ' ὀπωπήν,
Μηδὲ κότῳ ἐμέθεν νοσφίζεο σοῦ θεράποντος·
Ὅς τέ μοι ἕρμα τέτυξο, μὴ αὖ ἐμὲ πάγχυ μεθείης,
Μηδέ με καλλείψαις, Θεὸς ὅς τέ μου ἐσσὶ φόως τε.
10 Εἴπερ γάρ με πατήρ τε καὶ αὐτὴ ἣ τέκε μήτηρ
Ἄμφω καλλιπέωσιν μεθῶσί τε μοῦνον ἐόντα,
Ἂν δ' ἕλετ' Ἀθάνατος, καὶ ἑῷ ἐσαγείρατο κόλπῳ.
11 Ὦ Ἄνα, σήν με δίδαξον ὁδὸν, καὶ ἀμύμονι πομπῇ
Εἵνεκα δυσμενέων μου ἄγ' εἰς ἰθεῖαν ἀταρπόν.
12 Μή μ' ἐχθρῶν προδιδοῖσθαι νόῳ καὶ θυέρωδι λύσσῃ·
Ψευδεῖς γὰρ κατ' ἐμεῖο δόλον ῥάπτοντες ἀνέσταν
Μάρτυροι, οἵ τε βίην πνείουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ.
13 Καί νύ κεν ἔκ μ' ἔλιπε ψυχὴ, εἰ μὴ ἐπεποίθεα,
Ὄφρα τ' ἔτι ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶν ἔλεον πολὺν Ἀθανάτοιο,
Καὶ χάριν, οἷός τ' αὐτὸς ἐΰς τε καὶ ἤπιός ἐστιν.
14 Ἔλπεο δ' Ἀθανάτῳ πίσυνος ποτιδέγμενος ἔμπης·
Θάρσει, ὁ δὲ κραδίην τοι ἐνιστάξει μένος ἠΰ·
Ἔλπεο δ' Ἀθανάτῳ πίσυνος ποτιδέγμενος ἔμπης.

Ψαλ. κη'.

1 ΠΡὸς σὲ βοήσω, Ἄναξ, Σὺ δὲ μή με πάρελθε σιωπῇ·
Μή ποτε σοῦ παρεόντος ἀνηναμένου τε σιωπῇ
Τοῖσιν ὁμοῖος ἔω, οἳ ἔβαν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
2 Κέκλυθί μου βοόωντος, ἐμῶν δὲ τ' ἄκουε λιτάων,
Ὡς λίτομαι ποτὶ σοῦ ἕδος ἱερὸν χεῖρας ἀνασχών.

3 Nè me cum malis hominibus,&quibus cordi-eſt improbè agere,
Simul trahas, neque eadem me pariter ac eos ſors aſſequatur,
Qui benè quidem loquuntur, mala autem cogitant in animo.
4 Luant ſua opera, & maleficentiam gravem,
Et ob ea quæ manibus fecerunt parem mercedem referant:
Redde iis nequitiæ condignam prorſus compenſationem,
Qualia fecerunt præbe iis, & jus æquum fiat.
5 Quoniam non reſpiciunt in animo opera Dei,
Nec unquam iis curæ-ſunt, quæ *ille* manibus ſuis fecit:
Eos deſtruet, haudquaquam ampliùs ædificaturus denuò.
6 Immortalis laudetur, meam quia exaudiit vocem,
Exaudiit precantis vocem, & attendit ſupplicationibus.
7 Columen & clypeus mihi ſacrum robur Immortalis,
In eo autem confidit cor meum, qui *&* mihi adjutor erit,
Nunc etiam ad me pervenit auxilium,quia ille mihi eſt defenſor:
Quamobrem mihi cor admodum lætitiâ perfuſum-eſt,
Et eum canticis celebrabo hymníſque meis.
8 Eorum autem robur Dominus, propugnaculúmq; ſalúſq; eſt
Ipſius regis,quem unxit pingui oleo.
9 Tuum populum ſerva,hæreditatíq; *tuæ* valdè propitius ſis,
Paſcéque *eos* & multùm promove,&extolle uſque in æternum.

PSAL. xxix.

1 AUdite me populorum ductores, & principes,
Fortitudine & potentiâ qui gloriamini eximiè eſſe optimi,
Si admodum fortes ac potentes eſtis,Deus hoc utiq; vobis dedit;
Ipſi igitur date gloriã (is, n. potẽtiſſimus fortiſſimúſq; *eſt*
Immortali date gloriã ſimul,honorémq; & robur. (omnium)
2 Immortalem honoribus condecorate, ita enim par-eſt,
Et ſecundùm ejus illuſtre nomen ſupremam ei date gloriam;
Reverentes honorate ſacrum robur Immortalis,
Atque adorantes ejus in pulchro templo.
3 Vox Immortalis ſuper aquas & nubes:
Supernè Deus grandem-ſonitum-edit,cujus gloria ſemper incor-
Horrendum ille tonat, remugit autem vaſtus æther, (ruptibilis,

3 Μή με κακοῖς ἄνδρεσσι, καὶ οἷς φίλον αἴσυλα ῥέζειν,
Σὺν τ' ἐρύσῃς, μηδέ σφιν ὁμῇ ἐμὲ μοῖρα κιχάνοι,
Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακὰ φρονέουσι δὲ θυμῷ.
4 Τίσαι σφέτερ' ἔργα, κακορραφίην τ' ἀλεγεινήν,
Οἷά τε χερσὶν ἔρεξαν, ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο·
Δός σφιν ἀτασθαλίης ἐπιεικέα πάμπαν ἀμοιβήν,
Οἳ ἔρξαν σφὶν ὅπαζε, δίκη τ' ἰθεῖα γένοιτο.
5 Οὕνεκ' ἄρ οὐκ ἀλέγουσιν ἐνὶ φρεσὶν ἔργα Θεοῖο,
Οὐ δέ ποτέ σφι μέμηλεν ἃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξε·
Τοὺσδε διαρραίσει, δείμει δ' αὖτ' οὐκέτι μέλλει.
6 Ἀθάνατος δ' αἰνείσθω, ἐμῆς ἐπεὶ ἔκλυε φωνῆς,
Ἔκλυεν εὐχομένου φωνῆς, καὶ ἄκουσε λιτάων.
7 Ἕρμα καὶ ἀσπὶς ἐμοὶ ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Τῷ δὲ πέποιθ' ἐμὸν ἦτορ, ὅ μοι ἐπιτάρροθός ἐστι,
Νῦν με καὶ ἵκετ' ἀρωγή, ἐπεὶ ὅ μοι ἐστὶν ἀμύντωρ·
Τοὔνεκά μοι κραδίη μάλ' εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Καί μιν ἀοιδῇσι κλείω ὕμνοισί τ' ἐμοῖσι.
8 Τῶνδέ τε ἄλκαρ Ἄναξ, εἶλάρ τε φόως τε τέτυκται
Αὐτοῦ τοῦ βασιλῆος, ὃν ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ.
9 Σὸν λαόν τε σάω, κλήρῳ τε μάλ' ἵλαος εἴης,
Βόσκε τε καὶ μέγ' ἄεξε, ἄειρέ τε νωλεμὲς αἰεί.

Ψαλ. κθ'.

Κέκλυτέ μου λαῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Κάρτει οἳ εὔχεσθε διακριδὸν εἶναι ἄριστοι,
Εἰ μάλα καρτεροί ἐστε, Θεός τοίγε ὔμμιν ἔδωκεν·
Αὐτῷ οὖν δότε κῦδος (ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων)
Ἀθανάτῳ δότε κῦδος ὁμοῦ τιμήν τε βίην τε.
2 Ἀθάνατον τιμῇσι γεραίρετε, ὡς γὰρ ἔοικε,
Καδδὲ θ' ἑὸν κλυτὸν οὔνομ' ὑπέρτατόν οἱ δότε κῦδος·
Ἀζόμενοι τιμᾶσθ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Ἠδὲ σεβαζόμενοι τῷ ἐν περικαλλέϊ νηῷ.
3 Φωνὴ Ἀθανάτοιο ἐφ' ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν·
Ὕψι Θεὸς βρέμεται, τοῦ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί,
Δεινὸν ὅγ' ἐβρόντησε, μέμυκεν δ' ἄσπετος αἰθήρ,

Τοῖο-

Illius tonitru, trepidántque gentes hominum:
Immortalis autem ſedet ſuper aquas ingentes.
4 Vocem Immortalis vis & potentia comitatur,
Vocem Immortalis terror & majeſtas comitatur.
5 Quamprimùm ille grande tonat ab æthere infrugifero,
Cœlum reboat, ingemiſcit autem terra,
Tremunt vero montes oblongi & ſylva, ibi autem cedri,
Cedri Libani odoriferæ confringuntur,
Sonitu ingenti, ſtrepitus autem *fit* fractarum.
6 Sicut autem cùm ruri-ſtabulantes vitulæ circa vaccas armentarias
Omnes ſimul ſaltant, parvulíque ut unicornes;
Sic Libani Syriíque ſimul excelſa capita
Saltántque tremúntque, Dei fragor cùm exoritur.
7 Immortalis tonat, mittens flammantia tela,
Coruſcationibus autem ſuis ignis fulgorem ardentis
Mittit cœlitùs, diffindítque huc illuc,
Terribilis autem flamma oritur nubem per diſruptam.
8 Tonitru Immortalis, cùm de cœlo reboat,
Subtùs quaſſata-eſt terra, tremunt autem ſaltus,
Saltúſque tremunt, & nemora vaſta Cadeſi.
9 Vox Immortalis obſtetrix eſt cervis,
Et arbuſta denudat profundæ in denſitatibus ſylvæ:
Omnes autem ejus in templo ejus gloriam amplam enarrant.
10 Immortalis ſedet ſuper aquas & nubes
Altè admodum, ubi imbrium promus-condus hominibus eſt,
Ibi & Immortalis regnat uſque in æternum.
11 Robur dabit Dominus ſuo populo; ejus.a. conſilio ac voluntate
Suo populo proſperitas & pax affatim erit.

P S A L. XXX.

1 EXaltabo te, Domine, celebrabóque hymnis meis,
Quoniam me ſurſum extuliſti, eduxiſtíque è barathro,
Neque me inimicis ludibrium, gaudiúmque feciſti.
2 Ad te, Domine, clamavi, Deus meus, multùm ſupplicans;
Et tu mihi medicus *fuiſti*, ſanâſtíque *me* dolores ſedans.

Τοῖο δ' ὑπὸ βροντῆς, τρομέει δέ τε φῦλ' ἀνθρώπων·
Ἀθάνατος δὲ καθίζει ἐφ' ὕδασι θεσπεσίοισι.
4 Φωνῇ Ἀθανάτοιο βίη καὶ κάρτος ὀπηδεῖ,
Φωνῇ Ἀθανάτοιο δέος καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
5 Ὡς ὁ μέγ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο,
Οὐρανὸς ἐσμαράγησεν, ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα,
Ἔτρεμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, ἔνθα δὲ κέδροι,
Κέδροι τοῦ Λιβάνοιο θυώδεες ἐρρήγνυντο,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων.
6 Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσι, νέοι θ' ὡς μουνοκέρωτες·
Ὣς Λιβάνου Συρίοιό θ' ὁμοῦ αἰπεινὰ κάρηνα
Σκαίρει τε τρομέει τε, Θεοῦ κτύπος ὁππότ' ὀρώρει.
7 Ἀθάνατος βρόντησεν ἱεὶς φλογόεντα βέλεμνα,
Μαρμαρυγῇσι δ' ἕησι πυρὸς σέλας αἰθομένοιο
Ἧκεν ἀπ' οὐρανόθεν, διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο νέφους διαρρηγνυμένοιο.
8 Βροντῇ ὑπ' Ἀθανάτοιο, ὅτ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ,
Νέρθ' ἐλελίχθη μὲν γαῖα, τρομέοντο δὲ βῆσσαι,
Βῆσσαί τε τρομέοντο, καὶ ἄλσεα μακρὰ Καδήσου.
9 Φωνὴ Ἀθανάτοιο μογοστόκος ἐστ' ἐλάφοισι,
Καὶ θάμνους γύμνωσε βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
Πάντες δ' ὧν ἐνὶ νηῷ ἑὸν κλέος εὐρὺ λέγουσιν.
10 Ἀθάνατος δὲ καθίζει ἐφ' ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν,
Ὑψιμάλ', ἔνθ' ὄμβρων ταμίης ἄνδρεσσι τέτυκται,
Ἔνθα καὶ Ἀθάνατος βασιλεύει νωλεμὲς αἰεί.
11 Ἀλκὴν δώσει Ἄναξ ᾧ λαῷ· τοῖο δ' ἕκητι
Ὦ λαῷ ὄλβος τε καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσται.

Ψαλ. λ'.

1 Ὑψώσω σε, Ἄναξ, κλείω θ' ὕμνοισιν ἐμοῖσιν,
Οὕνεκά μ' ὕψοσ' ἄειρας, ἀνήγαγες ἐκ τε βερέθρου,
Οὐδέ με δυσμενέεσσιν ἄθυρμά τε χάρμα τ' ἔθηκας.
2 Πρὸς σέ, Ἄναξ, ἐβόησα, Θεός μου, πόλλ' ἱκετεύων·
Καὶ σύ γέ μοι ἰητρός, ἀκέσσαό τ' ἄλγεα παύσας.

3 O Domine, tu animam meam reduxisti ab inferis,
Vivúmque-servâsti, ut nè sub terram irem, & in barathrum.
4 Cantate Dominum, quotquot ei famuli estis
Sancti & inculpati, & quibus mens est pia;
Ejúsque sacrum nomen canite & gloriam præstantem,
Memoriámque hymnis concelebrate divinis.
5 Non enim diu manet ejus ira, sed paululùm,
Ejus autem favor viventes continuè comitatur:
Etiamsi per noctem luctus fletúsque sit,
Manè tamen lætitia, unáq; cum diluculo gaudium apparet.
6 Donec mihi prosperitas aderat, dixi firmum me semper fore:
Nec quid mali animus suspicabatur me passurum in-posterum.
7 Tu robur monti meo, & mihi salvum esse dedisti,
Immortalis, ibidem manentem, favens *mihi* animitùs:
Ut vero placidos à me oculos avertisti,contristatum-est mihicor.
8 Ad te, Domine, clamavi, & Immortalem supplex-invocavi.
9 Quid profuerit meus sanguis? quid interitus meus magnũ *adeò* e-
Si quando moriar, aggestáque me terra tegat? (molumentum,
Num qui infrà est pulvis tuam laudem cantabit?
Et *num* tuam inferis veritatem declarabit *ille*?
10 Audi me, Immortalis, attende citò, & mei miserere,
Et própitius-esto, Domine, & adesdum mihi adjutor.
11 Nunc vero mihi vicissim malorum dedisti gratã compensationẽ,
Pro luctu *nempe* lætitiam, & jucundam cantilenam,
Saltationémq; pro lamentatione, choreámq; amabilem;
Et me denudâsti pannis, & amicivisti gaudiis.
12 Ut te gloria mea honoret ex-corde admodum,
Et lingua mea hymnis te perpetuis canat:
O gloriosissime Domine, qui mihi Deus es solus,
Certè te valdè laudabo, & celebrabo usque in æternum.

PSAL. xxxi.

1 TE, Domine, fretus sum, tu mihi robur in-quo confido.
Nè me pudefieri sinas unquam, neque probro
Esse; justitiâ tuâ libera me & serva.

2 Exaudi

3 Ὦ Ἄνα, σὺ ψυχὴν μου ἀνήγαγες ἐξ ἀΐδαο,
Ζωγρήσας, ἵνα μὴ ὑπὸ γῆν ἴω, ἔς τε βέρεθρον.
4 Μέλπετε Παμβασιλῆ, ὅσσοι οἱ ὀπάονές ἐστε
Ἁγνοὶ ἀμώμητοί τε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῦ δέ τε ἱερὸν οὔνομ' ἀείδετε καὶ κλέος ἐσθλόν,
Μνημοσύνην θ' ὕμνοισιν ἀγάλλετε θεσπεσίοισιν.
5 Οὐ μὲν γάρ τ' ἐπὶ δηρὸν ἔοι χόλος, ἀλλὰ μίνυνθα,
Ἡ δὲ χάρις ζωοῖσι διαμπερὲς αἰὲν ὀπηδεῖ·
Εἴπερ καὶ ἀνὰ νύκτα γόος κλαυθμός τε γένηται,
Πρωῒ δ' εὐφροσύνη, ἅμα τ' ἠοῖ χάρμα πέφανται.
6 Ὄφρα μοι ὄλβος ὀπήδει, ἔφην ἔμμεν ἔμπεδος αἰεί·
Οὐδέ τι θυμὸς ἔολπε κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω.
7 Σὺ κράτος ὤρεϊ μου, καί μοι σόον ἔμμεν' ἔδωκας,
Ἀθάνατ', αὖθι μένοντα, φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ·
Ὡς δ' ἀγλαὸν ἀπ' ἐμοῦ ὄσσε τρέπες, ἤχθετό μοι κῆρ.
8 Πρὸς σέ, Ἄναξ, ἐβόησα, καὶ Ἀθάνατον λιτάνευσα.
9 Τί κραίσμῃ ἐμὸν αἷμα; τί πότμος μου μέγ' ὄνειαρ,
Εἰ ποτέ κεν θανέοιμι, χυτὴ δέ με γαῖα καλύψαι;
Ἦ ῥ' ὑπένερθεν ἐοῦσα κόνις τεὸν αἶνον ἀείσει;
Ἠδὲ τεὴν ἐνέροισιν ἀληθείην καταλέξει;
10 Κλῦθί μου, Ἀθάνατε, ξυνίεις ὦκά τε, καί μ' ἐλέησον,
Καὶ ἵληθι, Ἄναξ, ἠδ' ἵκεό μοι ἐπαρωγός.
11 Νῦν δέ μοι αὖτε κακῶν δῶκας χαρίεσσαν ἀμοιβήν,
Πένθεος εὐφροσύνην τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν,
Ὀρχηθμόν τε γόοιο, χοροιτυπίην τ' ἐρατεινήν·
Ἠδέ με γυμνώσας ῥακέων περὶ χάρματα ἕσσας.
12 Ὄφρα σε κῦδος ἐμὸν τιμήσῃ κηρόθι μᾶλλον,
Γλῶσσά τέ μου ὕμνοισι διηνεκέεσσιν ἀείσῃ·
Ὦ κύδιστε Ἄναξ, ὅς μοι Θεὸς ἔπλεο μοῦνος,
Ἦ σε μάλ' αἰνήσω, κλείω δέ τε νωλεμὲς αἰεί.

Ψαλ. λα'.

1 ΣΟί, Ἄνα, θαρσυνός εἰμι, σύ μοι κράτος ᾧ τε πέποιθα·
Μή με καταισχύνεσθαι ἔα ποτέ, μηδέ τι λώβην
Ἔμμεναι· ἀλλὰ δικαίῃ σῇ ῥῦσαί μ', ἠδὲ σάωσον.

2 Exaudi meam vocem, liberáq; me quàm-celerrimè;
Rupésque mihi fortis sis, & ingens munimentum,
Tutum, quò fugiens incolumis statim fiam.
3 Rupes enim tu mihi & arx inexpugnabilis es;
Ideò mihi nominis tui gratiâ ductor eunti
Esto lubens, & mihi viam ut-dux-præeas.
4 Extrahe me è reti, quod mihi dolosè homines posuêre
Clanculùm; meum enim tu robur es & ingens præsidium.
5 Idcircò committo animam meam manibus tuis;
Infinita redemptionis-pretia dans tu me, Domine, à morte libe-
Qui veritatis Deus es, & me servâsti. (râsti,
6 Exosi mihi *sunt* qui vana in animo nequicquam curant:
In Immortali autem confido, eóque fretus sum.
7 Tuâ clementiâ lætabitur mihi charum cor,
Gaudebítque animus in pectore exhilaratus:
Nam rationem-habuisti mei ægrè-agentis præ calamitate gravi,
Animámque meam in periculis curâsti, & respexisti.
8 Neque me inimicorum hominum in manibus conclusisti;
Sed in viam latiorem pedes meos duxisti ex angustia.
9 Verùm mei, Domine, miserere, quia validas ærumnas patior,
Afflictúsque doloribus continuis consumor,
Oculísque & animâ, & ventre multùm laborante.
10 Adeò mihi misero vita consumitur, & anni,
Lacrymis & suspiriis, & mœroribus acerbis:
Nec mihi vis aut vigor adhuc reliquus-est in flexilibus membris,
Neque robur, sed deficit per nequitiam meam,
Ossa autem sicca computruêre, exaruerúntque membra.
11 Inimicis vero hominibus probro & despicatui eram.
Omnibus, iis autem præsertim, qui vicini erant mei,
Vicini & familiares me abhorrebant, secedentes à me;
Quotquot etiam me foris aliquando oculis aspiciebant,
Ut viderunt, ut fugerunt, & à me longè subduxerunt-se.
12 Oblivio autem mei est inter homines tanquam mortui,
Cujus & obliviscuntur jam olim defuncti,
Nec ulla ejus memoria inter homines relicta-est:

Sic

2 Κέκλυθι μου φωνῆς, ῥῦσαί τέ με ὀτλιτάχιςα·
Πέτρη μοι κρατερή τ' εἴης, καὶ ἀθέσφατον ἔλαρ,
Ἀσφαλὲς, ἔνθα φυγὼν ἀσκηθὴς αἶψα γένωμαι.
3 Πέτρη γὰρ σύ γέ μοι, καὶ πύργος ἀμήχανός ἐσσι·
Τῷ ῥά μοι οὐνόματος τεῦ εἵνεκα πομπὸς ἰόντι
Γίνεό τε προφέρων, καί μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε.
4 Ἐξέρυσαί με λίνοιο, τό μοι δόλῳ ἄνδρες ἔθηκαν
Λάθρη· ἐμὸν γὰρ σὺ κράτος ἐσσὶ, καὶ ἄσπετον ἄλκαρ.
5 Τοὔνεκ' ἐπέτρεψα ψυχὴν μου χερσὶ τεῇσι·
Μυρί' ἄποινα διδοὺς σύ μ', Ἄναξ, θανάτοιό τ' ἔλυσας,
Ὅς περ ἀληθείης Θεὸς ἔπλεο, καί με σάωσας.
6 Ἐχθροί μοι τὰ μάταια μετὰ φρεσὶ μαψ ἀλέγοντες·
Ἀθανάτῳ δὲ πέποιθ', αὐτὰρ δέ τε θαρσαλέος εἰμι.
7 Σῇ ἀγανοφροσύνῃ χαιρήσει μοι φίλον ἦτορ,
Γηθήσει δέ τε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰανθείς·
Κήδεο γάρ μογέοντος ἐμοῦ ὑπ' ὀϊζύος αἰνῆς,
Ψυχῆς τ' εἰνὶ πόνοισιν ἐμῆς ὅθε ἠδ' ἀλέγιζες.
8 Οὐδέ με δυσμενέων ἀνδρῶν ἐνὶ χερσὶν ἔελσας·
Ἐς δ' ὁδὸν εὐρυτέρην πόδας ἤγαγες ἐκ στεινωποῦ.
9 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέησον, ἐπεὶ κρατερ' ἄλγεα πάσχω,
Τειρόμενος δ' ὀδύνῃσι διηνεκέεσσι τέτηκα,
Ὄμματά τε ψυχήν τ', ἰδὲ γαστέρα πόλλ' ἀχέουσα.
10 Ὧς μοι ὀϊζυρῷ βίος ἄνεται ἠδ' ἐνιαυτοί,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν·
Οὐδέ μοι ἴς ἔπι λείπεται ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Οὐδὲ βίη, φθινύθει δέ τ' ἀπαλότησιν ἐμῇσιν,
Ὀστέα δ' ἄνα σέσηπε, κατεσκλήκασι δὲ γυῖα.
11 Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν λώβη, καὶ ἐπόψιος ἦα
Πάντων, τῶν δὲ μάλιστ', οἳ γείτονες ἦσαν ἐμεῖο,
Γείτονες ἠδὲ ἔται με κατέστυγον, ἀμφὶς ἰόντες·
Ὅσσοι καί με θύρηφι ποτ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο,
Ὡς ἴδον, ὡς ἔφυγον, καὶ ἐμοῦ ἄπο νόσφι λίασθεν.
12 Ἔκλησις δέ μου ἐστὶν ἐν ἀνδράσιν ἠΰτε νεκροῦ,
Οὗ τε καὶ ἐκλελάθοντο πάλαι καταπεθνειῶτος,
Οὐδέ τις αὐτοῦ μνήμη ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται·

Sic mei nemo in corde curam, nec rationem-habet;
Vasi autem similis sum inutili, quando periit,
Et fractum-est, id verò statim mutilum fit, & nullius pretii.
13 Multorum contumeliam audivi convitiantium;
Nec usquam tutus fui; undique timor, ubicunque eram:
Dum illi simul contra me perniciosa consilia struebant,
Unáque consultantes mihi mala machinabantur,
Cupientes *me* interficere, & mihi vitam eripere.
14 Verùm ego confisus in te, Domine, Deus tu mihi es, dixi.
15 Tempora mea, sortésque vitæ penes te sunt:
Inimicorum hominum liberes me è manibus,
Hostiúmque à violentia, quotquot malè erga me affecti-sunt.
16 Arridens placido vultu tuum servum
Aspice, & me serva propter clementiam tuam.
17 Nè pudefiam, Domine, supplex qui tibi sum;
Sed pudefiant improbi, & silentio
Descendant ad inferos, maléque prorsus pereant.
18 Labia, quibus semper placitum est mendacia loqui,
Facessant, tacitáque sint quæ irrident justos,
Convitiantes sugillantésque fædis probrosísque verbis,
Contumeliâ gravi, & insolentiâ mentis.
19 Qualia, quantáque bona sunt, quæ tibi cimelia sunt-reposita,
Ut sint semper parata, quæ *sc.* te timentibus conferas,
Prout velis, quæque viris in-te confidentibus fecisti
Propalàm, ut sciant etiam gentes hominum!
20 Statues eos in conspectu tuo, & oculis tuis
Incolumes salvósque ut in latibulo custodies,
Ab insolentia mala hominum superborum,
Et è noxa subducens, linguarúmque perniciosarum
Jurgio è gravi, tentorióque circunteges.
21 Laudatus sit Dominus, quoniam me dilexit, & *mei* misertus est
Admodum, mirificè, stupor autem occupavit aspicientes
Qualia mihi fecit munitâ inexpugnabilíque in urbe.
22 Profectò dixi festinans (in fugam-verterat me metus gravis)
Quòd exul sum tuo longè à conspectu,

Funditùs

Ὡς ἐμεῦ οὔ τις ἐνὶ κραδίῃ ὄθετ' οὔτ' ἀλεγίζει·
Ἄγχι δ' ἴκελος εἰμὶ ἀχρηΐῳ, ὁππότ' ὄλωλεν,
Ἠδ' ἐάγη, τὸ δέ τ' αἶψα κάλον γένετ', οὐδενόσωρον.
13 Πολλῶν ὕβριν ἄκουσα καὶ ἦν ἐπικερτομεόντων·
Οὐδέ πῃ ἀσκηθής· πάντῃ δέος, ἦ ποτ' ἔλω γε·
Ἕως οἳ ὁμοῦ ἐπὶ μοι ὀλοφώϊα δήνε' ὕφαινον,
Σὺν δέ τε φραζόμενοί μοι ἀτάσθαλα μηχανόωντο,
Ἱέμενοι κτεῖναι, καί μευ ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι.
14 Αὐτὰρ ἐγὼ πίσυνος σοί, Ἄναξ, Θεὸς εἷς σύ μοι, εἶπον.
15 Ὧραι μοῦ μοῖραί τε βίου ἐπὶ σοί γε πέλονται·
Δυσμενέων ἀνδρῶν ῥύσαιό με ἐκ παλαμάων,
Δηΐων ἔκ τε βίης, ὅσσοι κακά τε φρονέουσι.
16 Μειδιόων ἀγανοῖσι προσώπασι σὸν θεράποντα
Εἴσιδε, καί με σάωσον ἐνηείης ἕνεκεν σῆς.
17 Μή τι καταισχυνώωμαι, Ἄναξ, ἱκέτης ὅ τοι εἰμί·
Ἀλλὰ καταισχυνόωνται ἀλιτροί, καὶ δὲ σιωπῇ
Ἔλθωσ' εἰς ἀΐδαο, κακῶς τ' ἀπὸ πάμπαν ὄλωνται.
18 Χείλεα, τοῖς αἰεὶ φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν,
Σχοίατ', ἄκην τ' εἶεν, τά τε λωβεύουσι δικαίους,
Κερτομέοντ' αἰσχροῖσιν ἀταρτηροῖς τ' ἐπέεσσιν,
Ὕβριος ἐξ ὀλοῆς, καὶ ἀγηνορίῃσι νόοιο.
19 Οἷ', ὅσσα τ' ἐσθλὰ πέλει, ἅ τε σοὶ κειμήλια κεῖται,
Ὄφρ' ἔῃ αἰὲν ἑτοῖμα, σέ τ' αἰδομένοισιν ὀπάσσαι,
Ὡς ἐθέλεις, ἅ τε σοί γε πεποιθότας ἄνδρας ἔρεξας
Ἀμφαδίην, ὄφρα γνώωσί τε φῦλ' ἀνθρώπων!
20 Θήσεις σφέας τοι ἐς ὦπα, καὶ ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν
Ἀρτεμέας τε σόους θ', ὡς ἐν κευθμῶσι φυλάξεις,
Ὕβριος ἔκ τε κακῆς ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων,
Ἔκ τ' ἄτης ὑπάγων, γλωσσάων τ' οὐλομενάων
Νείκεος ἐκ λυγροῦ, κλισίῃ δέ τε ἀμφικαλύψεις.
21 Αἰνετὸς ἔστω Ἄναξ, ὅ μ' ἐφίλατο, καὶ ἐλέησεν
Ἔξοχα, θεσπεσίως, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Οἷά μ' ἔοργ', ὀχυρῇ ἀρρήκτῳ τ' εἰνὶ πόληϊ.
22 Ἦ ῥ' ἐφάμην σπεύδων, (φύγαδ' ἔτραπέ με τρόμος αἰνός)
Ὡς μετανάστης εἰμὶ τεῆς ἀπάτερθεν ὀπωπῆς,

Γεόχνυ

Funditùs malè perii, tu autem haud-ampliùs me videbis denuò:
Veruntamen preces vocémque exaudiisti orantis.
23 Diligite omnes animitùs *Dominum* omnium-regem,
Qui sancti ejus estis; quoniam Dominus fideles tuetur,
Et superbis condignam mercedem præbet.
24 Viri estote, ille autem vobis instillabit robur strenuum
Omnibus in cor, qui in-Domino confiditis.

P S *A L.* xxxii.

1 TEr beatus, cui iniquitatis mala vincula soluta-sunt,
Quibus anteà captus-tenebatur, & tectum-est omninò pec-
2 Ter beatus hic, cui delictum Deus non imputat, (catum.
Nec improbitatem, & cui dolus non est in animo.
3 Dum tacitus sedebam, silentióque peccata celabam,
Ossa mihi defecerunt, totó die lamentanti,
Cùm mei mœrentis gemitus ingens ortus-est.
4 Dies enim noctésque tuam sustinui manum gravem, (sum:
Totus. a. exarui, velutíque in æstate squalor & siccitas factus-
Sicut autem quando opera boum & arva canicula exiccat,
Et fert multam febrem miseris mortalibus,
Talis ego factus-eram, à corpore autem *meo* humiditas periit.
5 Tibi peccatum meum clarè narravi,
Nec iniquitatem meam in mente intus celavi:
Dixi, Transgressiones indicabo meas, improbáq; opera
Immortali, quæque feci delinquens, neque abscondam,
Sic dixi; tu vero statim mihi propitius eras,
Et mihi vincula solvisti iniquitatis gravis
Lubenter, nec injuriam ultus es, & mala opera.
6 Idcircò tibi quilibet homo, cui mens est pia,
Supplicabit die illo, quando tibi placitum est exaudire;
Sanè ei aquæ multæ haud unquam propè accesserint,
Etiamsi fluvius torrens cum æstu & impetu-ruat.
7 Apud te absconditus-sum, tu autem es mihi refugium,
Ubi tutus sum latens: tu me ex ærumna liberabis,
Multásque ingeres menti meæ suaves cantilenas,

Quibus

Πρόχνυ κακῶς ἀπόλωλα, σὺ δ' οὐκέτι μ' ὄψεαι αὖθις·
Ἀλλ' ἔμπης γε λιταῖς ὄπα τ' ἔκλυες εὐχομένοιο.
23 Ἀμφαγαπάζετε πάντες ἐνὶ φρεσὶ Παμβασιλῆα,
Οἵ ῥ' ὅσιοι ἑοὶ ἔασιν· ὅτ' Ἄναξ πιστοῖσιν ἀμύνει,
Ἠδὲ καὶ ὑπερφιάλοισιν ἐοικότα μισθὸν ὀπάζει.
24 Ἀνέρες ἔστε, ὁ δέ τ' ὔμμιν ἐνιστάξει μένος ἠΰ
Πᾶσιν ἐνὶ κραδίῃ, οἳ Ἄνακτί γε θαρσυνοί ἐστε.

Ψαλ. λβ'.

1 ΤΡὶς μάκαρ, ὧνπερ ἀτασθαλίης κακὰ δεσμὰ λέλυνται,
Τοῖς ἤλω τὸ πάρος, κεκάλυπτο δὲ πάμπαν ἀμπλακίας.
2 Τρὶς μάκαρ οὗτος, ᾧ ἀμπλακίην Θεὸς οὐκ ἀνέθηκεν,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνην, τῷ τ' οὐ δόλος ἔστ' ἐνὶ θυμῷ.
3 Ὄφρ' ἀκέων ἤμην, σιγῇ τ' ἀλιτήματ' ἔκευθον,
Ὀστέα μοι φθινύθεσκε παρημερίῳ γοόωντι,
Ὡς μου ἀκηχεμένου στοναχὴ ἀλίαστος ὀρώρει.
4 Ἤματα γὰρ νύκτας τε σοῦ ἔτλην χεῖρα βαρεῖαν,
Πᾶς δ' ἐξηράνθην, ὡς τ' ἐν θέρει αὐχμὸς ἐτύχθην·
Ὡς δ' ὁπότ' ἔργα βοῶν, καὶ ἀρούρας Σείριος ἄζῃ,
Καί τε φέρῃ πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι,
Τοῖος ἐγὼ γενόμην, ἀπὸ δὲ χροὸς ἰκμὰς ὄλωλε.
5 Σοὶ μὲν ἀτασθαλίην μου ἀριφραδέως κατέλεξα,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνην μου ἐνὶ φρεσὶν ἔνδον ἔκευσα·
Εἶπον, Ὑπερβασίας ἐρέω μου σχέτλιά τ' ἔργα
Ἀθανάτῳ, ἅ τ' ἔοργ' ἀλιτήμενος, οὐδ' ἐπικεύσω·
Ὡς ἐφάμην· σὺ δέ τ' αὐτίκ' ἐμοὶ ἵλαος ἔπλευ,
Καί μοι δέσματ' ἔλυσας ἀλιτροσύνης ἀλεγεινῆς
Προφρονέως, οὐδ' ὕβριν ἐπίσαο καὶ κακὰ ἔργα.
6 Τῷ σοι ἕκαστος ἀνήρ, ᾧ τ' ἂν νόος ᾖσι θεουδής,
Εὔξεται ἤματι τῷ ὅτε τοι φίλον ἐστὶν ἀκοῦσαι,
Ἦ ῥα οἱ ὕδατα πόλλ' οὐκ ἄν ποτε ἐγγύθεν ἔλθοι,
Εἴπερ καὶ ποταμὸς χειμάρροος οἴδματι θύνῃ.
7 Πὰρ δὲ σοὶ ἐκρύφθην, σὺ δέ τ' ἔπλεό μοι ἀλεωρή,
Ἡ σόος εἰμὶ λαθών· σύ μ' ὀϊζύος ἐξανελύσας,
Πολλάς τ' ἐμβαλέεις φρεσί μου μελιηδέας οἴμας,

Quibus tuáque laus, túque cantaberis, qui me servâsti.
8 Viam ego te docebo, & in calle vestigia pones,
In-quo ire te decet, meo fausto comitatu:
Tibi consiliarius erit meus, & inspector oculus.
9 Nè estote equo, mulóque prorsus similes,
Quibus sine mente cor, nec intelligentia intùs est;
Sed & ad os eorum coercendum camo opus-est & fræno,
Ne quando appropinquent, & lædant hominem.
10 Qui improbus est, ei dolores multi reliqui-sunt;
Qui autem in Deo confidit, circumquáque eum *cinget* misericor-
11 Gaudete in Immortali, & lætamini justi, (dia.
Et quibus rectum *est* cor, jubilate omnes.

PSAL. xxxiii.

1 LÆtamini in-Domino justi, quia sanctos decet
Illum laudare, bonúmque est cantare famam ejus.
2 Laudate Immortalem citharæ suavi voce,
Canentes, & nablio psallite ei decachordo.
3 Celebrate eum cantico, suavem modulamini cantilenam,
Quæ audientibus novissima sit:
Altum strepite, & peritiâ mentis.
4 Bona. n. & *recta* Immortalis *sunt* verba, operáque omnia justa,
5 Æquitatémque & judicium amat robur Immortalis:
Ejus autem beneficentiâ repleta-est terra alma.
6 Cœlum amplum supernè verbo factum-erat Domini,
Ibíque ordinatæ acies collocabantur, & turmæ astrorum,
Et sidera omnia, quibus cœlum coronatum-est,
Quæ & oris Divini fabricata erant spiritu.
7 Tanquam acervum aquas colligens maris, in unum congregat,
Et cumuli-instar-in-altum-attollitur mare, & stat sua in sorte:
Ponit autem abyssos ponti sub littoribus profundis,
Veluti in receptaculis cimelia reposita multa.
8 Quocirca terram universam occupet timor Immortalis:
Metuántque eum quotquot super terra habitant.
9 Ipse. n. verbum dixit, & statim-cum-dicto factus-est *orbis*,

Τῇσι πρός τ' αἶνος, σύ τ' ἀείσεαι, ὅς μ' ἐσάωσας.
8 Ὅρμον ἐγώ σε διδάξω, ὁδῷ ἔνι τ' ἴχνια θήσεις,
Ἥν ἰέναι σοι ἔοικεν, ἐμῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
Σοὶ βουληφόρον ἔσσεται ἐμὸν, καὶ ἐπίσκοπον ὄμμα.
9 Μὴ γένεσθ' ἵππῳ ὑβριστῇ τε ἡμιόνῳ ὁμοῖοι,
Τοῖς ἄνοος κραδίη, οὐδὲ φρένες ἐντὸς ἔασι·
Καὶ στόμα δ' ἰσχέμεναι χημοῦ χρεὼ ἠδὲ χαλινοῦ,
Μή ποτε χριμφθεῖεν, καὶ δηλήσαιντο φῶτα.
10 Ὃς μὲν ἀλιτρὸς ἔῃ, τῷ δ' ἄλγεα πολλὰ λέλειπται·
Ὃς δὲ Θεῷ πίσυνος, περί τ' ἀμφί τε τόνδ' ἐλεητύς.
11 Χαίρετε δ' Ἀθανάτῳ, καὶ εὐφραίνεσθε δίκαιοι,
Οἷσίν τ' ἰθεῖα κραδίη, ἀλαλάξατε πάντες.

Ψαλ. λγʹ.

1 Χαίρετ' Ἄνακτι δίκαιοι, ἐπεὶ ὁσίοισιν ἔοικε
Τόνδ' αἰνεῖν, καλὸν δέ τ' ἀειδέμεναι κλέος αὐτοῦ.
2 Αἰνεῖτ' Ἀθάνατον κιθάρης μελιηδέϊ φωνῇ,
Μελπόμενοι, καὶ νάβλῃ ἀείδετέ μιν δεκαχόρδῳ.
3 Κλείετέ μιν μολπῇ, λιγυρὴν ἐντύνετ' ἀοιδὴν,
Ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται·
Θεσπεσίως κελαδεῖτε, καὶ ἰδρείῃσι νόοιο.
4 Ἐσθλὰ γὰρ Ἀθανάτου ἔπε', ἔργα τε πάντα δίκαια.
5 Εὐνομίην τε δίκην τε φιλεῖ μέγας Ἀθανάτοιο·
Τοῦ δ' εὐεργεσίης πλῆτ' χθὼν πουλυβότειρα.
6 Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε λόγοισι γένετ' Ἀθανάτοιο,
Ἔνθα τε κοσμητοὶ στρατοὶ εἰσὶν, καὶ στίχες ἄστρων,
Ἠδὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Ἃ στόματος Θείοιο τετυγμένα τ' ἦεν αὐτμῇ.
7 Ὡς θημῶνα ὕδατα ξυνάγων ἁλὸς, εἰς ἓν ἄγειρε,
Κορθύεται δὲ θάλασσα, καὶ ἵσταται ἠὲ ἐνὶ μοίρῃ·
Θῆκε δὲ βένθεα πόντου ὑπ' ἠϊόνεσσι βαθείῃς,
Οἷα ταμείοισιν κειμήλια κείμενα πολλά.
8 Τοὔνεκα γαῖαν ἅπασαν ἔχοι φόβος Ἀθανάτοιο·
Δείσαιέν τέ μιν ὅσσοι ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
9 Αὐτὸς γάρ τ' ἔπος εἶπε, καὶ ἐμμαπέως ἐτέτυκτο,

Et confestim simul sermo erat, & perfectum-erat-opus,
Ejúsq; mandato omnia benè *&* ordine firmiter-compacta-sunt.
10 Immortalis consilia gentiū in medio māca-&-imperfecta-reddit;
Et populorum cassat cogitationes consiliáque hominum,
Adeò hi haud omnino finē & exitū sermonibus *suis* imponunt.
11 Consilia autem Immortalis perpetuò firma manent,
Quæcunque in-mente-agitat, & ejus cogitata animi
In sempiternas generationes, & non erunt *unquam* imperfecta.
12 Ter beatus, cujus Deus est sacrum robur Immortalis,
Génsque & populus quē elegit sibi *peculium &* possessionē esse.
13 De-cœlo prospicit Dominus super immensam terram,
Circunquaq; oculis-lustrans, omniúmq; videt gentes hominum.
14 Illinc, ubi ei sedes est, intuetur oculis
Omnes, quotquot habitant super terra alma.
15 Omnium-simul fingit corda, omnia opera observat.
16 Non turmæ bellatorum, nec exercitus ingens hominum
Fortis in prælio potest regem servare:
Neque magnum robur virum, quantumvis validum,
A calamitate liberat, nec ab eo propellit mortem atram.
17 Equus mendax *est* & impotens virum servare;
Nec quenquam suis viribus magnis liberat, nec robore.
18 Oculus Dei est super viros, qui eum animitùs
Reverentur, in eóque confidunt, quòd clemens est:
19 Liberare *eos* à morte, nè quis iis animam perdat,
Et, cùm fames fuerit, alere, vivósque custodire.
20 Anima nostra in-Deo sperat, & eum expectat
Continuè, qui & præsidium & defensor nobis est.
21 In eo enim exultans lætabitur nobis charum cor,
Munimentum quia nomen ejus est, in-quo confidimus.
22 Nobis, Domine, clemens & propitius ita sis,
Quemadmodum speramus ipsi, quandoquidem te freti sumus.

PSAL.

Αὐτίκα μὲν γὰρ ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δ' ἔργον,
Τοῦδέ τ' ἐφημοσύνῃ πάντ' εὖ κατὰ κόσμον ἄρηρεν.
10 Ἀθάνατος βουλὰς ἐθνέων μεσσηγὺ κολούει·
Καὶ λαῶν ἀλίωσε νοήματα, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Ὡς οἱ δ' οὐκ ἐπὶ πάγχυ τέλος μύθοισιν ἔθηκαν.
11 Δήνεα δ' Ἀθανάτοιο διαμπερὲς ἔμπεδα μίμνει,
Ὅσσα μενοινήσῃ, καὶ ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ
Ἀλλήκτοις γενεῇσι, καὶ ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
12 Τρὶς μάκαρ, οὗ Θεὸς ἐστ' ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Ἔθνος τε λαός γε, ὃν ἐλέξατό οἱ κλέρας εἶναι.
13 Οὐρανόθεν καθορᾶται Ἄναξ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Πάντη ὀπιπτεύων, πάντων τ' ἴδε φῦλ' ἀνθρώπων.
14 Ἔνθεν, ἣ οἱ ἕδος ἐστὶν, ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Πάντας, ὅσοι ναίουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
15 Συμπάντων τεῦξε κραδίας, πάντ' ἔργα νόησεν.
16 Οὐ στίχες αἰχμητέων, οὐδὲ στρατὸς ἄσπετος ἀνδρῶν
Ἄλκιμος ἐν πολέμῳ δύναται βασιλῆα σαῶσαι·
Οὐδὲ μέγα κράτος ἄνδρα, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Ἐξ ἄτης ῥύεται, οὐδ' οἱ ἐπήρκεσε κῆρα μέλαιναν.
17 Ἵππος ψευδαλέος, καὶ ἀμήχανος ἄνδρα σαῶσαι·
Οὐδέ τιν' ᾧ σθένεϊ μεγάλῳ ῥύεται, οὐδὲ βίηφι.
18 Ὀφθαλμοὶ Θεοῦ ἐστιν ἐπ' ἀνέρας, οἵ τε ἑ θυμῷ
Ἅζονται, αὐτῷ τε πεποιθότες, οὕνεκ' ἐνηής·
19 Ῥύσαι τ' ἐκ θανάτου, μή τις σφίσι θυμὸν ὀλέσσῃ,
Καὶ, ὅτε λιμὸς ἔῃ, θρέψαι, ζωούς τε φυλάξαι.
20 Ψυχὴ δ' ἡμετέρη Θεῷ ἔλπεται, ἠδὲ ἑ μίμνει
Συνεχές, ὅς τ' ἄλκαρ καὶ ἀμύντωρ ἄμμι τέτυκται.
21 Τῷ γὰρ ἀγαλλόμενον κεχαρήσεται ἄμμι φίλον κῆρ,
Εἵλαρ ὅτ' οὔνομ' ἑὸν πέλει ἱερὸν, ᾧ ἐπέπιθμεν.
22 Ἄμμιν, Ἄναξ, αἰδμός τε καὶ ἵλαος ὧδε γένοιο,
Οἷά περ ἐλπόμεθ' αὐτοὶ, ἐπεί τοι θαρσυνοί εἰμεν.

PSAL. xxxiv.

1 CElebrabo Dominum, & ei gratias agam diebus omnibus:
Perpetuò ejus laudem in ore habens enarrabo.
2 In Immortali valdè exultans beatus gloriabor esse,
Eóque lætans anima mea gestiet ac triumphabit:
Hoc viri fando-audient mansueti & pauperes,
Qui & postquam audierint multùm lætabuntur in animo.
3 Adeste agite, mecum hymnis cantate Dominum,
Ejus autem nomen in-altum simul communi evehamus cantico.
4 Immortali supplicavi, is autem audiit orantem;
Sed & ex omnibus me liberavit terroribus.
5 Qui autem eum intuebantur, lux super eos apparuit;
Neque consternationis nube obumbratus-est vultus eorum.
6 Multùm precatus-est iste vir egenus, & clamavit;
Immortalis autem *eum* exaudiit,& ex malis liberavit omnibus.
7 In circuitu castra ponit Angelus Immortalis
Circa eum reverentes, noxámque ab iis repellit.
8 Gustate & videte qualis Dominus, bonus & mitis:
Ter felix hic vir, qui animitùs in-illo confidit.
9 Reveremini vos Dominum, sancti ejus qui estis;
Quoniam eum reverentes nullius rei indigentes sunt.
10 Egestas quidem & fames occupat catulos leonum:
Qui autem Dei-timentes sunt, non victu, nec ullâ aliâ re
Unquam indigebunt, nec egestas ad eos perveniet.
11 Quare agite, adeste, chari liberi, meam autem audite vocem;
Pietatémque vos, timorémque Dei docebo.
12 Ecquis homo vult diu vivis interesse,
Et cupidus-est vitæ,bonis ut fruatur,
Et bonum traducat ævum prosperitate in multa?
13 Linguam coerce, ut nè-quid mali unquam loquatur,
Et cohibe labia tua, nè quo-modo fraudulenta-dicta effutiant,
Nec ullum tibi pravum noxiúmq; verbum fugiat vallum dentiũ.
14 Recede à maleficientia, & desiste omnino,
Tibi autem beneficentia semper corditùs curæ-sit;

Pacémq;

Ψαλ. λδ'.

1 Κλείω Ἄνακτα, καί οἱ εἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Νωλεμέως ἑὸν αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
2 Ἀθανάτῳ μάλ' ἀγαλλόμενος μάκαρ εὔξομαι εἶναι,
Τῷδέ τε χαίρουσα ψυχὴ ἐμὴ ἀγλαΐεται·
Τοῦ δ' ἄνδρες πεύσονται ἐνηέες ἠδὲ πενιχροί,
Οἵ κε ἀκούσαντες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.
3 Δεῦτ' ἄγετε, ξὺν ἐμοὶ ὕμνοισιν ἀείδετ' Ἄνακτα,
Τοῦ δ' ὄνομ' ὑψόσ' ἅμα ξυνῇ φορέοιμεν ἀοιδῇ.
4 Ἀθάνατον λιτάνευσα, ὁ δ' ἔκλυεν εὐχομένοιο·
Ἀλλὰ καὶ ἐκ πασέων ἐμὲ ῥύσατο ταρβοσυνάων.
5 Οἱ δέ μιν εἰσορόωντο, φάος ἐπὶ τοῖσι φαάνθη·
Οὔτε κατηφείης νέφεϊ σκιόωντο πρόσωπα.
6 Πόλλ' ἠρᾶθ' ὅδ' ἀνὴρ κεχρημένος, ἠδ' ἐβόησεν·
Ἀθάνατος δ' ἐπάκουσε, κακῶν τ' ἐκ ῥύσατο πάντων.
7 Κυκλόσε δ' αὖλιν ἔθηκεν ὁ Ἄγγελος Ἀθανάτοιο
Ἀμφί μιν αἰδομένοισιν, ἀρὴν τ' ἀπὸ τοῖσιν ἄμυνε.
8 Γεύσασθ' ἠδ' ἴδεσθ' οἷος Ἄναξ ἀγαθὸς καὶ ἐνηής·
Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνήρ, ὃς ἐνὶ φρεσὶ τῷδε πέποιθε.
9 Ἅζεσθ' ὕμμες Ἄνακτα, ὅσοι ἑοὶ οἵ νύ περ ἐστέ·
Ὅττι μιν ἁζομένοισι οὔ τευ ἐπιδευέες εἰσί.
10 Χρειοῖ μὲν λιμός τε κιχάνει τέκνα λεόντων·
Οἱ δὲ θεουδέες εἰσ', οὐ βρώμης οὔτε τευ ἄλλου
Πώποτε δευήσονται, ὅτε χρειὼ ἵξεται αὐτούς.
11 Δεῦτ' ἄγετ' οὖν φίλα τέκνα, ἐμῆς δ' ἐπικέκλυτε φωνῆς·
Εὐσεβίην δέ τε ὔμμε φόβον τε Θεοῖο διδάξω.
12 Τίς κεν ἀνὴρ ἐθέλει δηθὰ ζωοῖσι μετεῖναι,
Καὶ ἔραται αἰῶνος, ἑάων ὄφρα τ' ἐπαύρῃ,
Ἠδ' ἀγαθὸν ζώῃσι βίον δολιχῇ ἐνὶ πολλῇ;
13 Γλῶσσαν ἔεργ', ἵνα μή τι κακόν ποτε μυθήσαιτο,
Ἴσχε τε χείλεά σου, μή πως ἀπατήλια βάζοι,
Μηδέ τι τοι ἀσύφηλον ἔπος φύγοι ἕρκος ὀδόντων.
14 Χάζεο μὲν κακοεργίης, ἀπό τ' ἴσχεο πάμπαν,
Σοὶ δ' εὐεργεσίη αἰεὶ περὶ κῆρι μελέσθω·

Εἰρήνην

Pacémq; dilige, & eam insequere, si fugiat.
15 Immortalis oculi super viros sunt justos;
Aures autem *eorum* precantium vocem audire semper paratæ.
16 Immortalis autem facies contra viros est improbos,
Eorum etiam nomen delere è terra spatiosa,
Ut nequis *eorum* meminerit, nec de iis *quicquam* rescierit posteà.
17 Pii clamant, Dominus verò eorum vocem exaudit;
Et ex omnibus malis liberat,& ærumnâ gravi.
18 Immortalis propè est *viris* amarum animum habentibus,
Quibúsq; confractū-est charū cor in pectore, eò-quòd peccârūt;
Et in-animo afflictis salutem præbet, eósque servat.
19 Multæ quidem calamitates, & multa infortunia sunt justi;
Sed illum ex omnibus liberat robur Immortalis. (est.
20 Omnia *ejus* ossa servat,& nè unū quidē ex iis unquā confractum-
21 Sed malum malum hominem charâ vitâ privabit,
Miserum, qui & suâ nequitiâ peribit;
Eos autem occupabit exitium, qui oderunt justum.
22 Ex malo autem animam liberat Deus suorum servorum;
Incoluméſque omnes, quotquot confidunt in-ipso,
Et salvi erunt, neque ad eos pertinget interitus.

PSAL. XXXV.

1 CUM inimicis, Domine, mecum contendentibus contende,
Ex-adverso pugna cum pugnantibus mecum.(me manibus,
2 Contra-hos tu propugnator & antesignanus esto,& clypeum su-
Clypeum & scutum latum, & exurge mihi in auxilium.
3 Extrahénsq; lanceam hostibus meis
Venias in-occursum, ut nè ulteriùs procedant,
Nec mihi propiùs adveniant impetuosâ rabie:
Animæ meæ sic dicas, Salus tua *ego* & tutela sum.
4 Ignominiosi sint, & probro-affecti, qui mihi interitum
Struunt indignè, gestiúntque animam eripere:
Confundantur-præ-pudore pariter & convertantur retrorsùm
Nequicquam, ingloriè, qui mihi mala machinantur. (conquassat
5 Quemadmodū autē ventus vehementer-flans palearum acervum
Aridarum,

Εἰρήνην τ' ἀγάπαζε, καί οἱ ἕπεο ἄχρε φύγῃσιν.
15 Ἀθανάτου ὀφθαλμοὶ ἐπ' ἀνέρας εἰσὶ δικαίους,
Οὔατα δ' εὐχομένων ἐπ' ἀκουέμεν αἰὲν ἑτοῖμα.
16 Ἀθανάτοιο δ' ὀπωπὴ ἐπ' ἀνδράσιν ἐστὶν ἀλιτροῖς,
Τῶνδε καὶ οὔνομ' ὀλέσσαι ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ὡς μήτις μεμνέῳτο πύθοιτό τε ἔς-περ ὀπίσσω.
17 Εὐσεβέες βοόωσιν, Ἄναξ δέ σφεων ἐπ' ἀκούει·
Πάντων ἔκ τε κακῶν ῥύεται καὶ οἰζύος αἰνῆς.
18 Ἀθάνατος σχεδόν ἐστιν ἀδευκέα θυμὸν ἔχουσιν,
Οἷς τ' ἐάγη φίλον ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὕνεχ' ἅμαρτον·
Καὶ φρένα τειρομένοισι φόως πόρε, τοὺς τε σάωσε.
19 Πολλαὶ μέν τ' ἄται, καὶ πολλὰ κάκ' εἰσὶ δικαίου·
Ἀλλά μιν ἐκ πάντων ῥύεται μένος Ἀθανάτοιο.
20 Ὀστέα πάντα φύλαξε, καὶ οὔ νύ τι τῶν ποτ' ἀράχθη.
21 Ἀλλὰ κακὸν κακὸν ἄνδρα φίλης αἰῶνος ἀμέρσει,
Σχέτλιον, ὃς καὶ ἔῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλεῖται·
Τοὺς δὲ κιχήσετ' ὄλεθρος, οἳ ἐχθαίρουσι δίκαιον.
22 Ἐκ δὲ κακοῦ ψυχὴν ῥύεται Θεὸς ὧν θεραπόντων·
Ἀρτεμέες δέ τε πάντες, ὅσοι τε πεποιθότες αὐτῷ,
Καὶ σόοι ἔσσονται, οὐδέ σφεας ἵξετ' ὄλεθρος.

Ψαλ. λε´.

1 ΔΥσμενέεσσιν, Ἄναξ, μοι ἐριζόντεσσιν ἔριζε,
Ἀντίβιον μαχέσαιο μαχεσσομένοισιν ἔμοιγε.
2 Τοῖσι δὲ σὺ πρόμος ἐλθὲ, καὶ ἀσπίδα λάζεο χερσὶ,
Ἀσπίδα καὶ σάκος εὐρὺ, καὶ ὄρσεό μοι ἐπ' ἀρωγῇ.
3 Ἐκ δέ τε ἔγχος ἐρυσσάμενος δηΐοισιν ἐμοῖσιν
Ἔλθοις ἀντιόων, ἵνα μὴ προτέρω ἐλάσωσι,
Μηδέ μοι ἀσσοτέρω προμόλωσιν θυέριδι λύσῃ·
Ψυχῇ ἐμῇ ὦ εἰπὲ, Φόως τεόν εἰμι καὶ ἄλκαρ.
4 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαι ἀεικελίως, μέμασίν τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμοῦ μετά τε στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Αὔτως, ἀκλειῶς, οἵ μοι κακὰ μηχανόωνται.
6 Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ

Aridarum, quas quidem dissipat alias aliò :
Ita & dissipet eos angelus Domini.
6 Illis autem via tenebricosa, & in qua facilè quis labi-queat,
Fiat, ubi eunt ; angelus autem Immortalis
Semper urgens fugientes à-tergo persequatur.
7 Gratis enim & immeritò suum rete expanderunt,
Funestum, occultum ; foveam autem foderunt infernè
Etiam mihi immerenti & insonti viro, ut in malum infortunium (incidam.
8 Illum quidem ex-improviso mors & fatum occupet,
Et reti, quod occultè aliis posuit, ipse capiatur,
Exitiali, ut & illi ultrò-accersitum malum sit.
9 Idcirco verò in-Immortali lætabitur mihi charum cor,
Gaudebítque summoperè, salus quia ille mihi est.
10 Tum verò & omnia-simul mea ossa sic dicent,
Quis tibi similis, Domine, pauperem qui servas
Viro à forti, quíque eo potentior est,
Viro ab injurioso *& oppressore* egenum & pauperem;
11 Mendacia concinnantes contra me testes surrexerunt,
Qui me de-iis quæ non intellexi sciscitati sunt & interrogârunt,
Quorum & inscius ego, & omninò innocens eram.
12 Et malum pro bono mihi indignam mercedem reddiderunt,
Cupientes interficere me, charáque vitâ privare.
13 Verùm ego, quando illi morbo conflictabantur gravi,
Saccum corpori circunjeci, pannúmque mihi pro vestibus indui;
Oravi, & jejunus eram, mœrenti animo,
Incassũ, quãdoquidẽ hoc iis curæ non erat, ideò *&* nullũ-fructũ,
Quæ in sinũ utiq; meũ retrò redibãt (perceper. ex precibus *meis*,
In bonum saltem mihi, neque sic inanes erant.
14 Talis eram, ac si mihi charissimus fuisset amicus,
Aut frater, morbo afflictus gravi ;
Incedebam autem demisso-vultu, pullatus, luctu incurvus,
Sicut quando homini ob matrem desiderium excitatur luctûs.
15 Illi vero, postquã *ego* offendi, magnũ aliquod in malũ impingens,
Gavisi-sunt, & omnibus in corde animus lætatus-est :
Et contra me congregati-sunt, & in unum convenerunt,

Ipsi

Καρφαλέων, τοὺ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
Ὥς τε διασκεδάσαι σφέας ἄγγελος Ἀθανάτοιο.
6 Τοῖσιν ὁδὸς σκολιόεσσα, καὶ ἥ τις ῥεῖα κ' ὀλίσθοι,
Γίγνοιθ', ᾗπερ ἴωσιν· ὁ δ' ἄγγελος Ἀθανάτοιο
Αἰὲν ἐπισπέρχων φεύγοντας ὄπισθε διώκοι.
7 Μαψιδίως γὰρ ἐμοὶ σφέτερον λίνον ἐξεπέτασσαν,
Λυγρὸν, κρυπτάδιον· βόθρον δ' ὤρυξαν ἔνερθε
Καί μοι ἀναιτίῳ ἀνδρὶ, κακῷ ἵνα πήματι κύρσω.
8 Τὸν μὲν ἀνωϊστὶ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνοι,
Καὶ λίνῳ, ὃ κρύβδην ἄλλοις θῆκ', αὐτὸς ἁλῴη,
Λευγαλέῳ, ὥς καί οἱ ἐπίσπαστον κακὸν εἴη.
9 Τοὔνεκα δ' Ἀθανάτῳ χαιρήσεται μοι φίλον ἦτορ,
Γηθήσεται τε μάλιστα, σόως ὅ μοι αὐτὸς ἐτύχθη.
10 Καὶ τότε δὲ ξύμπαντά μου ὀστέα ὧδ' ἐρέουσι,
Τίς σοὶ ὁμοῖος, Ἄναξ, κεκριμένον ὅς τ' ἐσάωσας
Ἀνδρὸς ἀπ' ἰφθίμου, ὅς ἕο κρείσσων τε γένηται,
Ἀνδρὸς ἀφ' ὑβριστέω κεκριμένον ἠδὲ πενιχρόν;
11 Ψεύδεα δ' ἀρτύναντες ἐμοὶ ἔπι μάρτυρες ἔσταν·
Οἵ με τά τ' οὐκ ἐνόησα μεταλλήσαντο καὶ ἔροντο,
Τῶν δέ τε νῆϊς ἐγὼ, καὶ πάμπαν ἀναίτιος ἦα.
12 Καὶ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῦ μοι ἀεικέα μισθὸν ἔδωκαν,
Ἱέμενοι κτεῖναί με, φίλης τ' αἰῶνος ἀμέρσαι.
13 Ἀλλ' ἐγὼ, ὄφρα μὲν οἱ νούσῳ τείροντο βαρείῃ,
Σάκκον ἐπὶ χρόα θῆκα, ῥάκος δέ με εἵματα ἕσσα·
Ἐλλισάμην, καὶ ἄπαστος ἔην, τετιηότι θυμῷ,
Μάψ, ἐπεὶ οὔ σφι μέμηλε, τοὺς οὐκ ἀπόναντο λιτάων,
Αἵ τ' ἐς κόλπον ἐμὸν γε παλιμπετὲς ἀπονέοντο
Εἰς ἀγαθὸν περ ἐμοὶ, οὐδ' ὡς ἀνεμώλιοι ἦσαν.
14 Τοῖος ἔην, ὥς εἴ μοι φίλτατος ἦεν ἑταῖρος,
Ἠὲ κασίγνητος νούσῳ ἀρημένος αἰνῇ·
Βῆν δὲ κατηφήσας, μελανείμων, πένθεϊ κυφὸς,
Ὡς ὅτε τ' ἀνέρι μητρὸς ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
15 Οἱ δ', ἐπεὶ ἀασάμην, μεγάλῳ ἐπὶ πήματι κύρσας,
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καὶ ἐπ' ἐμοὶ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,

Ipsi contra me congregati-sunt viles profugi,
(Eos,a.ego non novi,omniúmq; insons fui *quæ mihi objectabant*)
Me convitiis-proscindẽtes, nec à probrorum-jactatione *ulla* erat
16 Qualia & multa mendicantes gulones, vafri impostores (cessat.
Probrosa loquuntur, & hominibus convitiantur;
Sic me mordebant dicteriis conviviorum destructores,
Improbi, & contra me sævis frendebant dentibus.
17 Verùm, Domine, quousque aspicies, & negliges?
Illorum è tumultu meam charam erue animam,
Et ab interitu, quem mihi moliuntur crudeles, & à leonibus
Unicam dilectam meam suavem libera.
18 Utique ego *tum* celebrabo te virorum cœtu in illustri,
Et tuam laudem cantabo, ubi plurimus est populus.
19 Nè mihi insultent inimici homines nequicquam,
Nec iis gaudio *ludibrióque* sim, neque in me oculis-nictent,
Qui me gratis & immerentem odio-habent.
20 Non enim benè loquuntur benigno-affectu-animi,
Neque pax iis grata, sed contra quietos
Et tranquillos super terrâ dolosa consultant & moliuntur.
21 Contra me vero ore hiantes sic dicebant
Mordacibus verbis, Ah, ah, vidimus oculis.
22 Certè tu hoc, Immortalis, vidisti, tacitus nè sis silentio;
Considera, nec à me, Domine, longè te-subducas.
23 Surge Deus meus & Dominus, & expergiscere mihi in auxiliũ;
Decerne autem litem meam,& mihi adsta in judicio.
24 Judica me,Domine Deus meus,qui benè admodũ nôsti judicare,
Æquitate tuâ, neque iis gaudium *ludibriúmque* fiam.
25 Neque dicant ad suum insolentem animum,
Papæ! profectò ut nobis placitum animo,ita factum-est,
Prorsus secundùm nostram mentem hæc opera patrata-sunt:
Neque glorientur, ac si me deglutientes perdidissent.
26 Illis autem propudia multa pariter maláque probra sint,
Qui superbè meâ lætantur molestiâ:
Pudorisque,& ignominiæ atrâ nube circumvestiantur,
Qui mihi insultant arrogantiâ mentis.

27 Illi

Οἱ δ' ἐπ' ἐμοὶ ἤγερθεν ἀτίμητοι μετανάσται,
(Τοὺς δ' ἐγὼ οὐκ ἔγνων, πάντων δὲ τ' ἀναίτιος ἦα)
Κερτομέοντες, ἐπεσβολίης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
16 Οἷά τε πολλὰ μολοβροὶ, ἐπίκλοποι ἠπεροπῆες,
Κέρτομα βάζουσιν, καὶ ἐπ' ἀνδράσιν ἑψιόωνται·
Ὥς μ' ἔδακον μύθοις, δαρτῆρες ἀπολυμαντῆρες,
Σχέτλιοι, ἠδ' ἐπὶ μοι ὀλοοὺς ἔβρυξαν ὀδόντας.
17 Αὐτὰρ, Ἄναξ, τέο μέχρις ἐπόψεαι, ἠδ' ἀλεγήσεις;
Αὐτὰρ ἐκ τε κυδοιμοῦ ἐμὸν φίλον ἔξελε θυμὸν,
Πότμου θ', ὅν μοι ῥάψαν ἀπηνέες, ἔκ τε λεόντων
Μουνογενῆ ἀγαπητὸν ἐμὸν μελιηδέα ῥῦσαι.
18 Ἦ κεν ἐγὼ κλείω σ' ἀγορῇ ἐνὶ κυδιανείρῃ,
Καὶ τεὸν αἶνον ἀείσω ὅπη πλεῖστος πέλε λαός.
19 Μή μοι ἐπευχετόωνται ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως,
Μή σφισι χάρμα τ' ἔω· μήτ' εἰς ἐμὲ δενδίλλωσιν,
Οἵ τε με μαψιδίως καὶ ἀναίτιον ἐχθαίρουσιν.
20 Οὐ γάρ τ' εὖ βάζουσι φιλοφροσύνῃσι νόοιο,
Οὔτ' εἰρήνη σφιν κατὰ θυμὸν, αὐτὰρ ἐκήλοις
Ἡσυχίοις τ' ἐπὶ γῇ ἀπατήλια μητιόωσι.
21 Κὰδ δ' ἐμέθεν στομάτεσσι κεχηνότες ὧδ' ἀγόρευον,
Κερτομίοις ἐπέεσσ', Αἶ, αἶ, εἴδομεν ὀφθαλμοῖσιν.
22 Ἦ σὺ τόδ', Ἀθάνατ', εἶδες, ἀκὴν μὴ ἧσθαι σιωπῇ.
Σεύεο, μηδέ τ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἀπὸ νόσφι λιασθῇς.
23 Ὄρσο, Θεός μου Ἄναξ τε, καὶ ἔγρεό μοι ἐπ' ἀρωγῇ·
Κρῖνε δὲ νεῖκος ἐμὸν, παρὰ θ' ἴσασο εἰνὶ δίκῃσι.
24 Κρῖνέ μ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ὃς εὖ περὶ οἶσθα δικάζειν,
Εὐνομίῃσι τεῇς, μηδέ σφιν χάρμα γένωμαι.
25 Μηδ' εἴπωσι ποτὶ σφέτερον μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ὡς ἄμμι φίλον φρεσὶν, ὡς ἐπελέσθη,
Πάγχυ καθ' ἡμέτερόν γε νόον τάδε ἔργα τέτυκται·
Μηδ' εὐχῶνθ', ὡς εἴ με καταβρόξαντες ὄλεσσαν.
26 Τοῖσιν δ' ἄλγεα πόλλ' ἄμυδις κάκ' ἐλέγχεά τ' εἴη,
Οἳ ὑπεροπλίῃσιν ἐμῇ χαίρουσιν ἀνίῃ·
Αἰδοῦς τε λώβης τε μέλαν νέφος ἀμφιέσαιντο,
Οἵ μοι ἐπευχετόωνται ἀγηνορίῃσι νόοιο.

27 Illi verò jubilantes magnoperè lætentur in-animo,
Qui mihi patroni ſunt in judicio, & causâ *meâ* (recta enim eſt)
Favéntque & gratificantur *mihi* innocenti; illíque ſemper
Sic dicant, Dominus eximiè-præ omnibus laudatus ſit,
Cui proſperitas ſervi ſui placet animitùs.
28 Juſtitiam verò tuam narrabit ſanctáque jura
Lingua mea, & toto-die tuam laudem cantabit.

PSAL. xxxvi.

1 Improbi hominis tranſgreſſio gravis
Dixit mihi in corde, quandoquidem benè id novi in animo,
Qualis ille, quod Deum *ſc.* nec reſpicit, nec curat,
Inſipiens, nec unquam eum coram ſe ponit,
Nec ullus ergo ejus timor illum poſſidet, nec ulla reverentia,
Non ulla Dei reverentia illi *eſt* in oculis ſuis.
2 Ideóque placet ſibi ipſi, & ſalvus videtur eſſe,
Donec iniquitas, quam in animo profundè-cogitat *celátque*,
Omnibus clarè-innoteſcat, odioſáque palàm fiat.
3 Improba oris ejus verba doloſáque ſunt:
Non-ampliùs ſapere vult, nec recta facere.
4 Jacens in lecto iniqua meditatur opera;
Pergítque in via alacer, quantumvis non recta,
Nec bona: neque abhorret malum operari.
5 Clementia tua, Domine, ad cœlum vaſtum pertingit;
Et tua veritas in æthere *eſt* & nubibus.
6 Tua autem juſtitia eſt ſicut montes magni;
Tuáque judicia cani maris abyſſis ſimilia,
Tremendis: homines tu, Domine, beſtiáſque ſervas.
7 Quàm ſuperabundanter bona, Deus, & pretioſa *eſt*
Tua clementia! ideóque admodum gentes hominum
Sperant incolumes eſſe ſub alis tuis;
Earum autem umbra quando eos utique circuntegit,
Eâ freti mox ſunt, confidúntque populi.
8 Illi autem replebuntur deliciis tuæ opimæ domûs,
Illíſque affatim bibere dabis de fluvio tuo,

Jugiter

27 Οἱ δ' ἀγαλλάξαντες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Οἵ μοι ἀρηγόνες εἰσὶ δίκῃ, (ἰθεῖα γάρ ἐστιν)
Ἠδ' ἐπίηρα φέρουσιν ἀναιτίῳ· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ περὶ πάντων αἰνετὸς εἴη,
Ὧ θαλίη θεράποντος ἑοῦ ἐπιλώδεται θυμῷ.
28 Εὐδικίην δὲ τεὴν ἐρέει ὁσίας τε θέμιστας
Γλῶσσά μου, ἠδὲ πανημερίη τεὸν αἶνον ἀείσει.

Ψαλ. λς'.

1 Ἦ μὲν ἀτασθάλου ἀνδρὸς ὑπερβασίη ἀλεγεινὴ
Εἶπέ μοι ἐν κραδίῃ, ἐπεὶ εὖ τόδε οἶδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οἷος ὅγ', οὐδὲ Θεοῖο μετατρέπετ' οὐδ' ἀλεγίζει,
Νήπιος, οὐδέ ποτ' αὐτὸν ἑὸ προπάροιθεν ἔθηκεν,
Οὔτε τι οὕτω αὐτοῦ μιν ἔχει δέος, οὔτε τις αἰδώς,
Οὐ Θεοῦ οἱ αἰδώς τις ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἑοῖσι.
2 Καὶ οὐδὲν οὕτω ἑοῖ αὐτῷ, ἰδ' ἀσκηθὴς δόατ' εἶναι,
Εἰσόκ' ἀτασθαλίη, τήν τε φρεσὶ βυσσοδομεύει,
Πᾶσιν ἀριγνώτη, στυγερή τ' ἀναφανδὰ γένηται.
3 Αἴσυλα οὗ ἔπεα στόματος, δολόεντά τ' ἔασιν·
Οὐκέτι πεπνύσθαι ἐθέλει, οὔτ' αἴσιμα ῥέζειν.
4 Κείμενος ἐν λεχέεσσιν ἀτάσθαλα μήδεται ἔργα·
Βῆ δ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς, οὐκ ἰθεῖάν περ ἐοῦσαν,
Οὔτ' ἀγαθήν· οὐδὲ στυγέει κακὸν ἐργάζεσθαι.
5 Μειλιχίη σου, Ἄναξ, εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
Καί σου ἀληθείη ἔν τ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
6 Σὴ δὲ δικαιοσύνη ὡς οὔρεα μακρὰ τέτυκται·
Σαί τε δίκαι πολιοῖο ἁλὸς βένθεσσιν ὁμοῖαι,
Δεινοῖς· ἀνθρώπους σύ, Ἄναξ, θῆράς τε φυλάσσεις.
7 Ὡς ἀγαθή τε, Θεός, περιώσιον, ἠδ' ἐρίτιμος
Σὴ ἀγανοφροσύνη· τῷ καὶ μάλα φῦλ' ἀνθρώπων
Ἔλπονται σοὶ εἶναι ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι·
Τάων δὲ σκιὴ ἡνίκ' ἄρα σφέας ἀμφεκάλυψε,
Τῇ πίσυνοι ἄφαρ εἰσί, τεθαρσήκασί τε λαοί.
8 Οἱ δ' ἐμπλήσονται θαλέων σοῦ πίονος οἴκου·
Καί σφιν ἄλις πιέειν δώσεις ποταμοῖο τεοῖο,

Jugiter voluptatibus mellifluis manante.
Oceanus enim tu es vitæ, & ex te fons
Ævi, bonorúmque ſcaturigines omnes manant,
Et fluvii, *utpote* qui origo omnibus es,
Et pater: in tuo autem lumine lumen videbimus nos.
10 Clementiâ & bonitate adhuc fruantur tuâ, qui te in animo
Nôrunt, & juſtitiâ, quibus mens recta eſt.
11 Nè pede *ſuo* lædat me quiſquam hominum ſuperborum;
Neque vi manúque validâ me protrudant improbi.
12 Collapſi-ſunt ibi homines, quibus ſceleſta opera curæ-erant;
Et poſtquā deturbati ſunt, ſimul cecidêre, nec ullatenus iis poſ-
Rurſus reſurgere, nec effugere miſeriam. (ſibile-erat

PSAL. xxxvii.

1 HOminibus nè invideas, quibus placitum eſt neſaria commit-
Neque erga maleficos livore-percitus ſis. (tere;
2 Exciſi enim illi ſtatim veluti gramen peribunt,
Et exareſcentes ſubitò ſicut teneri flores herbæ
Nequicquam virentes paululùm ſanè, haud admodum diu.
3 Immortali fretus eſto, ſimúlque bona fac:
Et tum quietus in terra habitabis,
Et reverâ paſcêris, victúſque tibi ſtabilis erit.
4 Immortalis tibi oblectamentum & gaudium ſit;
Et tibi dabit quæcunque mente tuâ concupiſcis.
5 Immortali valdè tranquillus committas tua opera;
In eóque confidas, is autem facilè perficiet *quod velis*:
Quorum verò te cupido tenet, ei hæc omnia curæ-erunt.
6 Tuámque juſtitiam velut lucem palàm faciet,
Velut lucem ſolis, judiciúmque tuum ſicut meridiem.
7 Faceſſe autem Immortalem tacitè expectans ſemper:
Nec unquam propterea animitùs iraſcaris, nec indigneris,
Quòd quis videatur felix eſſe improbus homo,
Et etiamſi benè proſperéq; vivat, qui nihil penſi habet quid ma-
8 Deſiſte, mitte iram, nec vehementer ſuccenſe, (li faciat.
Nec indignare, nè & pariter ac ille maleficus ſis.

9 Etenim

Αἰεὶ τερπωλῇσι μελισταγέεσσι ῥέοντος.
9 Ὠκεανὸς σὺ γάρ ἐσσι βίου, ἐκ σεῖό τε πηγὴ
Αἰῶνός τ', ἀγαθῶν τε φρείατα πάντα νάουσι,
Καὶ ποταμοί, ὅσσαπερ γλύεσαις πάντεσσι τέτυξαι,
Ἠδὲ πατήρ· ἐν σῷ δὲ φάει φάος ὀψόμεθ' ἡμεῖς.
10 Μειλιχίης ἔτ' ὄναιντο τεῆς, οἵ κέν σ' ἐνὶ θυμῷ
Γνῶσι, καὶ εὐδικίης, οἷσιν νόος αἴσιμος ἦσι.
11 Μὴ πόδι τις βλάψαι με ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων·
Μηδὲ βίῃ χειρί τε κρατερῇ μ' ὤσαιατ' ἀλιτροί.
12 Κάππεσον ἔνθ' ἄνδρες, τοῖς σχέτλια ἔργα μέμηλεν·
Καὶ ἐπεὶ οὖν συνεφέλιχθεν, ἅμ' ἤριπον, οὐδ' ἄρα πως ἦν
Αὖθις ἀναστῆναι, οὐδ' ἐκφυγέειν κακότητα.

Ψαλ. λζ.

1 ἈΝδράσι μὴ φθονέῃς, οἷσιν φίλον αἴσυλα ῥέζειν·
Μηδ' ἐπὶ τοῖς κακοεργοῖσιν δύσζηλος ἔησθα.
2 Ταμνόμενοι γὰρ τοί γε τάχ' ἠύτε χόρτος ὀλεῦνται,
Ἠδὲ μαραινόμενοι ἄφαρ ὡς τέρεν ἄνθεα ποίης,
Αὔτως τηλεθόωντα μινυνθάδι' ἄπερ, ἔτι μάλα δήν.
3 Ἀθανάτῳ πίσυνός τε πέλου, ἅμα τ' αἴσιμα ῥέζε·
Καί νύ κεν εὔκηλος γαίῃ ἔπι τ' οἰκία ναίοις,
Καί ῥ' ἑτεὸν βόσκοιο, βίος δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
4 Ἀθάνατός σοι τερπωλὴ καὶ χάρμα γένοιτο·
Καί κέν σοι τόσα δοίη, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
5 Ἀθανάτῳ μάλ' ἔκηλος ἐπιτρέψαις τὰ σὰ ἔργα·
Τῷ πίσυνός τ' εἴης, ὁ δέ κεν ῥέα ἐκτελέσειεν·
Ὧν δέ σε ἵμερος εἷλ', αὐτὸς τάδε πάντα μηχήσει.
6 Σήν τε δικαιοσύνην ὥσπερ φάος ἀμφαδὰ θήσει,
Ὡς φάος ἠελίοιο, δίκην τέ σου ὡς μέσον ἦμαρ.
7 Ἴσχεο δ' Ἀθάνατον σιγῇ ποτιδέγμενος αἰεί·
Μηδέ ποτ' ἐν θυμῷ τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά τις δοκέει μάκαρ ἔμμεν' ἀτάσθαλος ἀνήρ,
Εἴπερ τ' εὖ ζώῃσιν, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων.
8 Παῦε, ἔα δὲ χόλον, μηδ' ἀσπερχὲς μενέαινε·
Μὴ νεμέσα, μὴ καί οἱ ὁμῶς κακοεργὸς ἔησθα,

9 Etenim prorsus malè improbi homines peribunt:
Qui autem in Immortali confisi corditùs sunt,
Possidebunt terram, diu cum vivis versati.
10 Non enim longævus *est* improbus, sed paulisper
Manet: etsi ergo nunc est, statim verò non erit posteà:
Et sedem ejus diligenter quærens non invenies.
11 Terram autem possidebunt mansueti viri quieti,
Opulentiáque & pace oblectati charum cor.
12 In virum justum improbus molitur opus pravum,
Eíque indignatus sævis frendet dentibus.
13 Illum verò deridebit sacrum robur Immortalis;
Novit enim in animo, quòd illi propè *est* fatalis dies.
14 Evaginârunt ensem acutum, arcúmque tetenderunt improbi,
Cupientes pauperem dejicere in terram almam,
Pauperem miserum egenum, & interficere
Viros, qui vitam benè rectéque ordinant.
15 Illorum verò gladius acutus transfodiet etiam ipsos
Medium per caput, simul & fracto arcu.
16 Viri pii substantia, modicáque charáque,
Melior *est* quàm multorum opes & divitiæ improborum.
17 Etenim impiorum robur & brachia hominum
Extrema confringentur: Dominus autem fulcrum est justorum.
18 Immortalis autem virorum videt dies, & vitam novit,
Qui æqui rectíque sunt; integra igitur iis in-posterum
Hæreditas suppetet, possessióque valdè firma semper.
19 Tempore difficili, quando dies mali sunt,
Non confundentur pudore; & cùm fames etiam advenerit,
Erit satis ipsis, ut nè cibi indigentes sint.
20 Impii autem peribunt, & inimici Immortalis:
Quemadmodum verò cùm arietum & agnorum pinguē adipem
Ignis ardens consumit super benè-extructas aras,
Nidor autem ad cœlum pervenit involutus circa fumum:
Sic hi consumpti nidor fumúsque fiunt.
21 Non reddit debitum quod accepit improbus homo:
Quicunque autem bonus vir fuerit, etiam gratìs largietur,

Multis

9 Καὶ γὰρ πρόχνυ κακῶς οἱ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ὀλεῦνται·
Οἱ δέ τε Ἀθανάτῳ πίσυνοι περὶ κῆρι πέλονται,
Κτήσονται γαῖαν, δηθὰ ζωοῖσι μιγέντες.
10 Οὐ μὲν γὰρ δηναιὸς ἀλείτης, ἀλλὰ μινυνθὰ
Μίμνει· εἰ δ' οὖν νῦν ἐστιν, ἄφαρ δ' οὐκ ἔσσετ' ὀπίσσω·
Καὶ ἕδος ὃν αὐτοῦ δὴ διζήμενος οὐκ ἂν ἐφεύροις.
11 Γαῖαν δὲ κτήσονται ἐνηέες ἄνδρες ἕκηλοι,
Πλούτου τ' εἰρήνης τε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ.
12 Ἀνδρὶ δικαίῳ ἀλιτρὸς ἐμήσατο ἔργον ἀεικές,
Τῷ δὲ νεμεσσηθεὶς ὀλοοὺς ἔβρυξεν ὀδόντας.
13 Κὰδ δ' αὐτοῦ γελάσει ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο·
Ἔγνω γὰρ κατὰ θυμόν, ὅ οἱ σχεδὸν αἴσιμον ἦμαρ.
14 Σπάσσαντο ξίφος ὀξύ, βιόν τ' ἐτάνυσσαν ἀλιτροί,
Ἱέμενοι πτωχὸν πελάσαι χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Πτωχὸν λευγαλέον κεχρημένον, ἠδ' ἐναρίξαι
Ἀνέρας, οἳ βίον εὖ ἰθύνουσ', ἠδὲ κατ' αἶσαν.
15 Τῶν δέ τε φάσγανον ὀξὺ διὰ πρό τε εἴσεται αὐτῶν
Μέσσην κακοκραδίην, ἅμα τ' ἀγνυμένοιο βιοῖο.
16 Ἀνέρος εὐσεβέος ζωή, ὀλίγη τε φίλη τε,
Κρείσσων, ἢ πολέων ἄφενος καὶ πλοῦτος ἀλιτρῶν.
17 Καὶ γὰρ δυσσεβέων σθένος ἠδὲ βραχίονες ἀνδρῶν
Πρυμνοὶ ἀραχθήσονται· Ἄναξ δέ τε ἕρμα δικαίων.
18 Ἀθάνατος δ' ἀνδρῶν ἴδεν ἤματα καὶ βίον ἔγνω,
Οἵ περ ἐναίσιμοί εἰσιν· ἀκήρατος οὖν σφιν ὀπίσσω
Κλῆρος ἔπι, κτῆσίς τε μάλ' ἔμπεδος ἔσσεται αἰεί.
19 Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ ὅτε τ' ἤματα λυγρὰ πέλονται,
Οὔ νύ κεν αἰσχυνθεῖεν· ἐπὴν δέ τε λιμὸς ἵκηται,
Ἔσσεθ' ἅλις σφ', ἵνα μὴ βρώμης ἐπιδευέες ὦσι.
20 Δυσσεβέες δ' ἀπολεῦνται, ἰδ' ἐχθροὶ Ἀθανάτοιο·
Ὡς δ' ὁπότε κριῶν τε καὶ ἀρνῶν πίονα δημὸν
Πῦρ δήϊον φθίνῃσιν ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν,
Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ·
Ὣς οἱ ἀποφθίμενοι κνίσση καπνός τε γένονται.
21 Οὐκ ἀπέδωκε δάνειον, ὅ, τ' ἔλλαβ' ἀτάσθαλος ἀνήρ·
Ὅς τις δ' αὖ ἀγαθός, καί κεν προφρονέως χαρίσαιτο,

Multis multa donans, quandoquidem ei mens est misericors.
22 Erga-quos ille (*sc. Deus*) bene-affectus-est in animo, hi utiq; terrã
Hæreditario-jure possidebunt: contrà. a. quos ille abhorret execra-
23 Gressúsq; & vitam dirigit Deus viri boni; (túrque, ii peribunt.
Ejúsque vitam amat, & ejus delectatur operibus.
24 Etsi cadat, non *tamen* perit; Dominus enim *ei* supponit manũ.
25 Certè olim juvenis eram, nunc contrà senectus me invadit,
Sed non derelictum unquam virum justum vidi,
Neq; ejus liberos per populũ, quandoquidẽ pẽuria advenerit cibi,
Petentes frusta, nec, quoniam fames suadebat,
Vagantes, an fortè quis poculum & panem porrigeret:
Quales *sc.* mendici & errabundi homines sunt.
26 Diebus omnibus misericordiã-exercet, & indigenti mutuũ-dat:
Liberi ejus beati, & eos multa prosperitas comitatur.
27 Recede multùm longè à malo, & fac bonum;
Tibi autem sedes firma erit, quam inhabites in perpetuum usque.
28 Quoniam jus amat Deus; nec unquam suos servos
Deserit, sanctos, illi autem diebus omnibus salvi-sunt;
Impiorum verò hominum proles funditùs peribit.
29 Terram sortientur, & possidebunt justi
Jugiter incolentes, & extorres nunquam erunt.
30 Viri pii os sapientiam loquitur;
Ejúsque à lingua fluit æquitas & judicium.
31 Legem Dei sui charam in corde custodit
In pectore suo: ideóque pedibus non labetur.
32 Tanquam speculator virum justum improbus acriter observat;
Eíque insidias struit, interficere *eum* valdè-cupiens.
33 Sed nullatenus illum permittet manibus ejus
Immortalis, & eum nunquam sinet prædam fieri;
Eúmq; non condemnabit, quando adversus eum lis movetur.
34 Immortalẽ. v. præstolare, ejus expectans *mentem &* voluntatem;
In ejus autem viã ambules, nec alibi tuum pedem ponas;
Et te in-altum evehet, ut & terram possideas,
Impii autem peribunt, túque oculis *tuis* videbis.
35 Vidi impium validum prosperitate in multa,

Rebus-

Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς, ἐπεί οἱ νόος ἔστ᾽ ἐλεήμων.
22 Οἷς ὁ φίλα φρονέει ἐνὶ θυμῷ, τοί δ᾽ ἄρα γαῖαν
Κτήσονται· οὓς δ᾽ αὖθ᾽ ὁ κατεύχεται, τοί δ᾽ ἀπολεῦνται.
23 Ἴχνια τ᾽ ἰθύνει καὶ ὁδὸν Θεὸς ἀνέρος ἐσθλοῦ·
Ὅν τε βίον φιλέει, καὶ ἑοῖς ἐπιτέρπεται ἔργοις.
24 Εἰ πέσεν, οὐκ ἀπόλωλεν· Ἄναξ γὰρ ὑπέσχεθε χεῖρα.
25 Ἦ ποτε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτε με γῆρας ἱκάνει,
Ἀλλ᾽ οὐ καλλειφθέντα ποτ᾽ ἄνδρα δίκαιον ὄπωπα,
Οὐδ᾽ ἑὰ τέκν᾽ ἀνὰ δῆμον, ἐπεὶ χρεὼ ἵκεν ἐδωδῆς,
Αἰτίζοντ᾽ ἀκόλους, οὐδ᾽, οὕνεκα λιμὸς ἄνωγε,
Πλαγχθέντ᾽, αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ·
Οἷοί τε πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
26 Ἤματα πάντ᾽ ἐλεεῖ, καὶ χρηΐζοντι δανείζει·
Παῖδες ἑοὶ μάκαρες, καί σφιν πολὺς ὄλβος ὀπηδεῖ.
27 Χάζεο πόλλ᾽ ἀπάνευθε κακοῦ ἄπο, αἴσιμά τ᾽ ἔρδε·
Σοὶ δ᾽ ἕδος ἔμπεδον ἔσσεθ᾽, ὃ ναίοις νωλεμὲς αἰεί.
28 Ὅττι δίκην φιλέει Θεός· οὐδέ ποθ᾽ οὓς θεράποντας
Καλλείψει, ὁσίους, οἱ δ᾽ ἤματα πάντα σαώθεν·
Δυσσεβέων δ᾽ ἀνδρῶν γενεὴ προθέλυμνος ὀλεῖται.
29 Γαῖαν κεν λελάχοιεν, ἰδὲ κτήσαιντο δίκαιοι,
Νωλεμὲς οἰκεῦντες· μετανάσται δ᾽ οὔποτ᾽ ἔσονται.
30 Ἀνέρος εὐσεβέος στόμ᾽ ἐπιφροσύνας ἀγορεύει·
Τοῖο δ᾽ ἀπὸ γλώσσης ῥέει εὐνομίη τε δίκη τε.
31 Θεσμὸν ἑοῖο Θεοῖο φίλον περὶ κῆρι φυλάσσει
Ἐν στήθεσσιν ἑοῖς· τοῦ καὶ ποσὶν οὐκ ἂν ὀλίσθοι.
32 Ὡς σκοπὸς, ἄνδρα δίκαιον ἀτάσθαλος ὀξὺ νόησεν·
Τῷ δ᾽ ἔπι καὶ λόχον εἷσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
33 Ἀλλ᾽ οὔ πως μιν ἐπιτρέψει χείρεσσιν ἑῇσιν
Ἀθάνατος, καί ἑ οὔποτ᾽ ἐάσει κύρμα γενέσθαι·
Καδδὲ μιν οὐ δικάσει, ὅππῃ οἱ ἔπι νεῖκος ὀρώρῃ.
34 Ἀθάνατον δ᾽ ὑπόμεινον, ἑὴν ποτιδέγμενος ἰθύν·
Τοῦ δὲ θ᾽ ὁδὸν βαίνῃς, μηδ᾽ ἄλλοθι σὸν πόδα θείῃς,
Καί σε κεν ὕψοσ᾽ ἀείρει, ἵνα κτήσαιό τε γαῖαν,
Δυσσεβέες τ᾽ ἀπόλοιντο, σύ τ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιο.
35 Εἶδον δυσσεβέα κρατερὸν θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,

Rebus-ſecundis opibúſque florentem, viribúſque,
Arbori indigenæ ſimilem valdè virenti.
36 Veruntamen tranſivit, & ſtatim evanuit,
Nec-ampliùs erat; ſedulò perquirens haud eum inveni.
37 Aſpice integrum virum, juſtúmque hominem obſerva:
Viri enim talis felix-omninò eſt exitus.
38 Qui autem improbi ſunt, ſimul omnes peribunt;
Et ſceleratorum finis erit grave exitium.
39 Piorum verò ſalus ex Domino eſt,
Qui & ipſis robur fuerit malo calamitatis tempore.
40 Et eos adjuvabit Dominus, & liberabit; utique ab improbis
Liberabit *eos* & ſervabit, quia in ipſo confidunt.

P S A L. xxxviii.

1 NE me increpes, Domine, irato animo:
Neque me percutias virgâ tuâ, graviter ſuccenſens.
2 Infixæ enim mihi ſunt tuæ alatæ ſagittæ,
Acutæ; qui & vehementer me gravi manu premis.
3 Dum tu valdè iraſceris, tabeſcit mihi ſuper oſſa caro;
Nec quicquam mihi ſalvum eſt nec ſanum in membris
Præ noxa mea, morbi autem non eſt intermiſſio.
4 Etenim ſupergreſſæ ſunt caput meum iniquitates meæ,
Tanquam fluctus me ſubmerſum tenent; & me gravant,
Veluti cùm quempiam hominem ingens & vaſtum onus
Fatigat portantem, ferre autem is ampliùs haud poterit.
5 Tabeſco vulneribus, & ulceribus purulentis;
Putreſcentium verò eorum malus oritur ex carne odor,
Præ inſipientia mea, ſtultitiáque gravi.
6 Admodum verò inclinatus ſum, & præ doloribus incurvus;
Et ægrè-incedo totâ-die mærens corde,
Et me acerbi luctûs atra nubes circuntegit.
7 Lumbi *mei* morbo malo & renes undiquaque
Replentur, iliáque fædum occupat ulcus;
Nec quicquam mihi ſalvum eſt, nec ſanum in membris.
8 Non mihi ampliùs robur *eſt*; multis confractus-ſum doloribus:

In

Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε κεκασμένον ἠνορέῃ τε,
Δενδρέῳ αὐθιγενεῖ ἴκελον μάλα τηλεθόωντι.
36 Ἀλλά γε παρμέμβλωκε, καὶ αὐτίκα γίνετ᾽ ἄφαντος,
Οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἔην· σπουδῇ διζήμενος οὔ μιν ἔφευρον.
37 Εἰσιδ᾽ ἀμύμονα φῶτα, δίκαιόν τ᾽ ἄνδρα νόησον·
Ἀνδρὸς γὰρ τοιοῦδε παμόλβιός ἐστι τελευτή.
38 Οἱ δ᾽ ἄρ ἀτάσθαλοί εἰσιν, ὁμοῦ ἀπὸ πάντες ὀλεῦνται·
Τοῖσί τ᾽ ἀλιτροῖσιν τέλος ἔσσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
39 Εὐσεβέων δὲ φόως ἐξ Ἀθανάτοιο τέτυκται,
Ὅς σφίν τ᾽ ἄλκαρ ἔησι κακῇ ἐν οἰζύος ὥρῃ.
40 Καί σφιν ἀρήξει Ἄναξ, καὶ ῥύσεται· ἐκ δ᾽ ἄρ ἀλιτρῶν
Ῥύσεται, ἠδὲ σαώσει, ὅτ᾽ αὐτῷ θάρσυνοί εἰσι.

Ψαλ. λη'.

1 Μή μοι ἐπιπλήξειας, Ἄναξ, κεκοτηότι θυμῷ·
Μηδέ με πλήξειας ῥάβδῳ τεῇ αἰνὰ χολωθείς.
2 Ἐν γὰρ πήχθεν ἔμοιγε τεοὶ πτερόεντες ὀϊστοί,
Ὀξέες· ὅς τ᾽ ἄμοτόν με βαρείῃ χειρὶ πιέζεις.
3 Ὡς σύ μάλ᾽ ὠδύσαο, φθινύθει μοι ἐπ᾽ ὀστεόφι χρώς·
Οὐδέ τι μοι σόον ἐστ᾽, οὐδ᾽ ἀρτεμὲς ἐν μελέεσσιν
Εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἄτης, νόσου δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωή.
4 Καὶ γὰρ ὑπὲρ κεφαλὴν ἀλιτήματά μου βεβάασι,
Κύματά θ᾽ ὡς ἐμὲ θῆκεν ὑπόβρυχα· καί με βαρύνει,
Ὡς ὅτε τις τινὰ φῶτα πελώριον ὄβριμον ἄχθος
Τείρει βαστάζοντα, φέρειν ὁ δ᾽ ἔτ᾽ οὔ κε δύναιτο.
5 Τήκομαι ὠτειλῇσι καὶ ἕλκεσι μυδαλέοισι·
Σηπομένων δ᾽ ἄρα τῶν γε κακὴ γίνετ᾽ ἐκ χροὸς ὀδμή,
Νηπιέην δι᾽ ἐμήν, ἀεσιφροσύνην τ᾽ ἀλεγεινήν.
6 Λίην δὲ σκολιὸς γίνομαι, ὀδύνῃσί τε κυφός·
Ἑρπύζω δὲ πανημέριος τετιημένος ἦτορ,
Καί μ᾽ ἀδινοῖο γόοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε.
7 Ψοιαί μου νόσοιο κακῆς πλεῖ τ᾽ ἀμφί τε νεφροὶ
Πίμπλανται, κενεῶνά τ᾽ ἀεικέλιον λάβεν ἕλκος·
Οὐδέ τι μοι σόον ἐστ᾽, οὐδ᾽ ἀρτεμὲς ἐν μελέεσσιν.
8 Οὐ μοι ἔτ᾽ ἴς· πολλῇσι συνέρρηγμαι ὀδύνῃσι,

Στήθεσιν

In pectore fremit cor, jubétque me animus
Luctibus oppressus gemitum ingentem excitare.
9 Et tu quidē meum certò nôsti desideriū, quânā re mihi opus sit:
Neq; latent te, Domine, meæ lacrymæ, gemitúsque.
10 Quassatur mihi cor, & in pectore palpitat;
Et me languentem vires deficiunt, mihíque splendor
Ab oculis periit, mala autem offunditur caligo.
11 Longè amici sociíque ab ulcere steterunt meo;
Et à me seorsum ierunt affines *mei* & familiares
12 Cupientes mihi animam perdere laqueos ponunt:
Et qui mihi damnum struunt, improba multa dicunt,
Et toto-die malas fraudes meditantur.
13 Verùm ego veluti surdus eram, & quasi mihi frustrà
Aures ad audiendum essent, tolerabam patienti animo,
Et sicut tacitus ac mutus, qui nunquam vocem emittit.
14 Talis ego eram, & tanquam non audienti similis,
Et ut vir mitis, & lenia consilia sciens,
Quíq; neminem unquam objurgat acribus verbis,
Nec increpans quenquam acerbo corripit sermone.
15 In te enim spero, Domine; tu autem, Domine Deus meus, audies.
16 Dixi enim, Nè quo-modo gaudium inimicis fiam;
Qui mihi insultent, postquam pedibus lapsus fuerim.
17 Propè enim mihi noxa *est*, statimque casurum me puto;
Semper autem dolor meus mihi in-conspectu, & in animo *est*.
18 Certè enim iniquitatem meam clarè narrabo,
Et mihi gravis dolor in animo erit, eò-quòd peccavi.
19 At inimici mei adhuc vivi validíque sunt;
Quíque me odio-habentes immerentem, & injustè,
Nequicquam abhorrent, frequentes semper sunt.
20 Qui malum pro bono indignam rependunt compensationem,
Inimici mihi sunt, quia in mente honesta scio & probo,
Quicquid & bonum fuerit, mihi corditùs curæ-est.
21 Nè me, Domine, derelinque, Deus meus, neque recede
Nimis, nec à me seorsum-subducas-te longè admodum. (dium.
22 Festina, age, Domine, mihi auxiliare, salus qui mihi es & præsi-
PSAL.

Στήθεσιν ἐμβρέμεται κραδίη, κέλεται δέ με θυμὸς
Πένθεσι τειρόμενος στοναχὴν ἀλίαστον ὀρίνειν.
9 Καὶ σύ γ' ἐμὸν σάφα οἶδας ἐέλδωρ, ὅ, τι ἑό με χρεώ·
Οὐδ' ἔλαθόν σε, Ἄναξ, ἐμὰ δάκρυά τε στοναχαί τε.
10 Πάλλεται ἐμοὶ κραδίη, καὶ ἐνὶ στήθεσσι πατάσσει·
Καί μ' ὀλιγοδρανέοντα βίη λίπεν, ἐκ δέ μοι αἴγλη
Ὀφθαλμῶν ἀπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
11 Τῆλε φίλοι ἑταροί τε ἀφ' ἕλκεος ἔσταν ἐμοῖο·
Καὶ ἀπονόσφι λίασθεν ἐμεῦ πηοί τε ἔται τε.
12 Ἱέμενοί μοι θυμὸν ὀλέσσαι δίκτυα θῆκαν·
Οἵ μοι πήματά τε ῥάψαν, ἀπάσθαλα πολλά τ' ἔειπον,
Ἠδὲ πεφυρμένοι κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο.
13 Ἀλλ' ἐγὼ ἠΰτε κωφὸς ἔην, ὥς τ' εἴ νύ μοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἦεν, ἔμμορον τετληότι θυμῷ·
Ὥς τ' ἀκέων καὶ ἄναυδος, ὅ, τ' ἔπλετο γῆρυν ἵησι.
14 Τοῖος ἐγὼ γενόμην, ὥς τ' οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς,
Ὥς τ' ἀνὴρ ἀγανὸς, καὶ ἤπια δήνεα εἰδὼς,
Ὅς τ' οὔ πω τινὰ νεῖκος ἀπαρτηροῖς ἐπέεσσιν,
Οὐδὲ τὸν ὁμοκλήσας χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.
15 Σοὶ γὰρ ἐπ' ἔλπομ', Ἄναξ· σὺ δ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἀκούσεις.
16 Εἶπον γὰρ, μή πως χάρμ' ἀντιβίοισι γενοίμην·
Οἵ μοι ἐπευχετόωνται, ἐπὴν πότε ποσσὶν ὀλισθῶ.
17 Πὰρ γὰρ ἐμοὶ ἄτη, τάχα καὶ πεσέεσθαι ὀΐω·
Αἰεὶ δ' ἄλγος ἐμόν μοι ἐνωπῇ, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ.
18 Ἢ γὰρ ἀτασθαλίην μου ἀριφραδέως καταλέξω,
Ἠδέ μοι αἰνὸν ἄχος φρεσὶν ἔσσεται, ὅππως χ' ἄμβροτον.
19 Ἀλλ' ἐχθροί μου ἔπι ζωοὶ κρατεροί τε πέλονται·
Οἵ τέ μ' ἀπεχθαίροντες ἀναίτιον, οὔτι δίκῃσι,
Μαψιδίως στυγέουσιν, ἐπήτριμοι αἰὲν ἔασιν.
20 Οἳ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο ἀεικέα πότμον ἀμοιβὴν,
Δυσμενέες μοι ἔασιν, ὅτι φρεσὶν αἴσιμα ᾔδεα·
Ὅ, τι καὶ ἐσθλὸν ἔησιν, ἐμοὶ περὶ κῆρι μέμηλε.
21 Μή με, Ἄναξ, καταλείπε, Θεός μου, μηδ' ὑποχώρει
Λίην, μηδ' ἐμέθεν νοσφίζεο τηλόθι μᾶλλον.
22 Σπεῦδ' ἄγ', Ἄναξ, μοι ἄμυνε, φόως ὅ μοι ἐσσὶ καὶ ἀλκή.

PSAL. xxxix.

1 DIxi equidem impensè cautum me semper fore,
Nè unquam peccans-in-verbis versatilis mea lingua esset,
Nec ullum mihi pravum verbum fugeret septum dentium;
Ideóque frænaturum me os meum præsente improbo.
2 Sustinui, similis muto, tacitus autem eram silentio,
Nec ullum proloqui verbum volebam, ne bonum quidem:
Sed neque sic compescebatur dolor, verum *potiùs* concitabatur
3 Calescebat mihi cor in mente; dúmque in animo (magis.
Multa admodum cogitabam, ignis in pectore accensus-est:
Lingua autem *mea* necdũ cessavit, sed verbũ dixit, & elocuta est.
4 O Domine, ostende mihi meum finem, ut cognoscam
Dies meos, quamdiu vivis interfuturus-sim,
Sciámque quàm miserum & breve mihi ævum sit.
5 Ævum sicut palma, velut digiti dies *mei* sunt,
Adeò exiguam mihi metam, vitæque mensuram posuisti,
Et nihili instar coràm te ævum meum, & nullius-pretii *est*:
Certè quidem unusquisque homo, etsi prosperitate in multa
Vivus & salvus sit, totus *tamen* vanitas *est* & pulvis.
6 Profectò homo umbra est, vitáque *ejus* imago obscura:
Certè omninò frustrà conturbantur super terra gentes hominũ,
Divitias colligit vir, nec novit quis *iis* fruetur.
7 Nunc verò quæ, Immortalis, spes mea *est*? in-quo etiam confido?
Profectò tu spes mea solus es, in téque confido.
8 Libera & me serva meis ab iniquitatibus
Omnibus: nec me permitte propudium maláque probra esse
Homini insipienti, quíque mente stolidus est.
9 Silentio quietus eram, tacitúsque, quia tu fecisti.
10 Inhibe tuum flagellum à me, sistéque virgam:
Defecit me anima, & extremus-languor spiritum opprimit *meũ*,
Adeò ego tuâ plagâ & manu subactus-sum.
11 Propter improbitatem quando tu mortalem hominem affligis,
Graviter increpans, gratiam ei prorsus consumis,
Et formam, & carnem liquescere-facis tineæ similis,

Quæ

Ψαλ. λθ'.

1 Ἦ ῥ' ἐφάμην σπουδῇ περιφυλαξέμεν οἶμον ἑοῖο,
Μή ποθ' ἁμαρτοεπὴς στρεπτή μοι γλῶσσα γένοιτο,
Μηδέ τι μοι ἀσύφηλον ἔπος φύγοι ἕρκος ὀδόντων·
Τοὔνεκα χαλινώσω ἐν στόματι μου παρεόντος ἀλείτου.
2 Τέτληκ' ἶσος ἀναύδῳ, ἀκὴν δέ τε ἧκα σιωπῇ,
Οὐδέ τι ἐκφάμενος ἔπος ἔκβαλον, οὔτ' ἀγαθόν περ·
Οὐδ' ὥς μοι σχέτο πένθος, ἀτὰρ καὶ μᾶλλον ὀρίνθη.
3 Θέρμετο δὲ κραδίη μοι ἐνὶ φρεσίν· ἕως τ' ἐνὶ θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ὥρμαινον, πῦρ ἐν στήθεσσι δέδηε·
Γλῶσσα δ' ἄρ' ἱκέτ' ἐπαύσατ', ἔπος δ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
4 Ὦ Ἄνα, δεῖξον ἔμοιγε ἐμὸν τέλος, ὄφρα δαείω
Ἤματά μου, τέο μέχρις ἐπὶ ζωοῖσι μετείω,
Εἰδέω θ', ὡς δειλή τε μινυνθάδιός τέ μοι αἰών.
5 Αἰὼν ὡς παλάμη, ὡς δάκτυλοι ἤματ' ἔασιν,
Ὡς ὀλίγον μοι τέρμα, βιοιό τε μέτρον ἔθηκας,
Οὐδὲν θ' ὡς σέθεν ἄντ' αἰὼν ἐμή, οὐτιδανή τε·
Ἦ μάλ' ἕκαστος ἀνήρ, εἴπερ θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ζωὸς καὶ σῶος ἧσιν, ἅπας λῆρός τε κόνις τε.
6 Ἦ μάλ' ἀνὴρ σκιή ἐστι, βίος τ' εἴδωλον ἀμαυρόν·
Ἦ μάλα μὰψ κλονέονται ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων·
Χρήματ' ἀγείρει ἀνήρ, οὔτ' ἔγνω τίς κεν ἐπαύρῃ.
7 Νῦν δὲ τίς, Ἀθάνατ', ἐλπὶς ἐμή; ἢ τέῳ αὖτε πέποιθα;
Ἦ ῥα σύ γ' ἐλπὶς ἐμὴ μοῦνος ἔπλεο, σοί τε πέποιθα.
8 Ῥῦσαι, καί με σάωσον ἐμῶν ἀπ' ἀτασθαλιάων
Πασέων· μηδέ μ' ἔα λώβην κατ' ἐλέγχεά τ' εἶναι
Ἀνέρι νηπυτίῳ, νόον ὅς τ' ἀποφώλιός ἐστι.
9 Σιγῇ ἀτρέμας ἧσα, ἀκέων θ', ὅτι αὐτὸς ἔρεξας.
10 Ἴσχεο σὴν μάστιγα ἐμεῦ ἄπο, παῦε δὲ ῥάβδον·
Ἐκ μ' ἔλιπε ψυχή, ὀλιγηπελίη τ' ἔχε θυμόν,
Τόσσον ἔγωγε τεῇ πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσθην.
11 Εἵνεκ' ἀτασθαλίης ὅτε σὺ βροτὸν ἄνδρα χαλέπτεις,
Δεινὸν ἐπιπλήττων, χάριν οἱ ἀπὸ πᾶσαν μαραίνεις,
Καὶ κάλλος, κατὰ δὲ κηρὰ τήκεσθ' ἐοικώς,

Quæ vestes comedit: vanitas utique genus humanum.
12 Considera, & meam audi, Domine, vocem precantis,
Exaudi meam orationem, qui ad te altum-clamo vociferans:
Nec silentio praetereas meas lacrymas, quippe qui apud-te sum
Hospes & peregrinus super terra alma,
Sicut patres mei ad-unũ-omnes, quotquot ante me nati-fuerint.
13 Facesse, & me mitte, ut mihi vel paulisper liceat
Respirare à labore, & in mentem spiritum recolligere,
Priusquam abeam,& haud usquam amplius vivis intersim.

PSAL. xl.

1 SUstinui & permansi Deum expectans omninò;
Is autem *à me* exoratus-est, & me clamantem audiit.
2 Et me horrendo eduxit è barathro,
Lutóque è fœdo, & ex cœno profundo:
Et super petram firmiter meos gressus pedésque posuit.
3 Quíque novam mihi suggessit, & apparavit cantilenam,
Ut illam in ore habens Dei nostri laudem cantarem:
Multi hoc videbunt, & expavescent in-animo,
Et in Domino confidentes in-posterum erunt.
4 Ter beatus vir & quater, qui suum præsidium
Facit & spem sacrum robur Immortalis;
Neque superbos, nec mendaces curat.
5 Multa sunt, Domine Deus meus, divina opera,
Stupenda, quæ fecisti, admiratio autem tenuit aspicientes:
Multa autem sunt erga nos tui cogitata animi,
Haud quis ordine unquam ea tibi recensere-poterit;
Omnia omninò haud certè ego enarravero, nec nominavero,
Ne quidem si mihi decem linguæ, decémque ora essent;
Potiùs quis vel fluctus numeraverit maris,
Quandoquidem innumera sunt, quot arenæ pulverísque grana.
6 Nec victima tibi grata *est*, nec hecatombe:
Aures mihi perforâsti aperuistíque, ut obediam:
Sacrificia autem pulchra ut tibi pinguia femora cremarem
Taurorum & caprarum, non requisivisti, nec mandâsti,

Ὥς τε καὶ εἵματ' ἔδῃ· ματίη δ' ἄρα φῦλ' ἀνθρώπων.

12 Σύνθεο, καί μου ἄκουσον, Ἄναξ, ἐμὰ λισσομένοιο,
Κλῦθί μου εὐχωλῆς, ὅς σοί τε γέγωνα βοήσας·
Σιγῇ μήτε παρέλθῃς ἐμὰ δάκρυα, ὅς γε τοι εἰμὶ
Ξεῖνός τ' ἀλλοδαπός τε ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὥς πατέρες μου ἅπαντες, ὅσοι πρό τ' ἐμεῖο γένοντο.
13 Ἴσχεο, καί με ἔα, ἵνα μοι ὀλίγον περ ἔῃσιν
Ἀμπνεῦσαί τε πόνοιο, καὶ ἐν φρεσὶ θυμὸν ἀγεῖραι,
Πρίν με μολεῖν, καὶ μή πω ἔτι ζωοῖσι μετεῖναι.

Ψαλ. μ'.

1 Ἔτλην μὲν καὶ ἔμεινα Θεὸν ποτιδέγμενος ἔμπης·
Οὗτος δ' ἐπεγνάμφθη, καί μου βοόωντος ἄκουσε.
2 Καί μ' ἐκ σμερδαλέοιο ἀνήγαγεν ἔκ τε βερέθρου,
Πηλοῦ τ' ἐκ μυαροῦ, ἐξ ἰλύος τε βαθείης·
Πέτρῃ ἐπ' ἀσφαλέας ἐμὰ τ' ἴχνια θῆκε πόδας τε.
3 Ὅς τε νέον ὑπ' ἐμοὶ ἔθετ' ἠδ' ἔντυνεν ἀοιδήν,
Ὥς μιν ἀνὰ στόμ' ἔχων Θεοῦ ἀμοῦ αἶνον ἀείσω·
Πολλοί κεν τόδ' ὁρῷεν, ἰδὲ τρομέοιατο θυμῷ,
Καί νύ κεν Ἀθανάτῳ πίσυνοι μετόπισθε γένοιντο.
4 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνὴρ καὶ τετράκις, ὅς θ' ἑὸν ἄλκαρ
Θῆκε καὶ ἐλπωρὴν ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Οὔτ' ἄρ ὑπερφιάλων, οὔτε ψευδέσιν ἀλεγίζει.
5 Πολλὰ μέν εἰσιν, Ἄναξ ὁ Θεός μου, θέσκελα ἔργα,
Μέρμερα, ὅσσα τ' ἔρεξας, ἄγη δ' ἔχεν εἰσορόωντας·
Πολλὰ δ' ἔασιν ἐς ἄμμε τεοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Οὔ κέ τις ἐξερέοι ποτέ σοι τάδε πάντα παρισώσαιτο·
Πάντα μάλ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν·
Μᾶλλόν τις καὶ κύματ' ἀριθμήσειε θαλάσσης,
Οὕνεκα μυρία εἰσὶν, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.
6 Οὔτε θυηλή σοι καταθύμιος, οὐδ' ἑκατόμβη·
Οὔατα δ' οὖν μοι τέτρηνας ἀνοίξας τ', ὄφρα πίθωμαι·
Ἱρὰ δὲ καλ' ἵνα τοι χύτ' ἄποινα μηρία κήω
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, σὺ δ' ἤτεες οὐδ' ἐπέτελλες,

Neq; placent *tibi ea* sacrificia, quibus te placare-student homines,
Supplicantes, cùm quis transgressus-fuerit *legem* & peccaverit.
7 Et tum dixi, Ecce venio, de me vaticinia hæc
Scripta-sunt in tabella plicatili, libróque vetere:
8 Faciens ut *tu* vis, & tibi placitum est in-animo,
Delector, Domine Deus meus, mihi autem lex tua infixa-est
Intestinis *meis*, & eam in corde custodio.
9 Annuntiavi justitiam magno virorum in cœtu;
Neque *eam* silentio pressi, uti bene tu etiam, Domine, nôsti.
10 Neque justitiam tuam in mente intùs celavi,
Sed veritatem & opitulationem *salutémque* tuam declaravi:
Neque silentio pressi lenitatem amabilem
Clementiámque tuam, nec quàm tua fide-digna sint *omnia*,
Et quàm tu verax sis: mediâ autem hæc singula narravi
Hominum in congregatione, & ubi plurimus erat populus.
11 Sed miserere, Domine, & ne tuâ miserationem detine
Longè à me; tua vero clementia me servet,
Tuáque veritas me custodiat semper in æternum.
12 Undique enim me noxæ circundederunt graves
Innumeræ, quot folia & flores nascuntur tempore verno:
Apprehenderunt me tenuerúntq; mea peccata, nec ampliùs mihi
Videre, tanta me eorum nubes obtegit, (licuit *quid*
Quot nec capilli capitis sunt mei:
Unde & deficit me cor languénsque prorsus.
13 Tibi placeat, Domine, liberare me benevolenti animo;
Festina age, obsecro, Domine, statim autem veni mihi adjutor.
14 Ignominiosi sint, & probro affecti, qui mihi interitum
Struunt indignè, gestiúntque animam perdere:
Confundantur pariter & avertantur retrorsum,
Nequicquam, ingloriè, quotquot mala mihi cogitant.
15 Et disperditi dignam mercedem referant
Suæ noxæ, & pereant propter sua probra multa,
Qui mihi gloriabundi insultant, Ah, ah palàm dicentes.
16 In te magnopere lætentur, oblectentúrque animitùs omnes,
Qui supplices tibi sunt, & quibus mens est pia;
Quique

Οὐδὲ φίλ' ἱερά, τοῖς σε ἀγλαΐζουσ' ἄνθρωποι,
Λισσόμενοι, ἅτε καί τις ὑπὲρ βιότης καὶ ἀμαρτῆς.
7 Καὶ τότ' ἔφην, ἰδοὺ ἔρχομ', ἐμεῦ πέρι θέσφατα πάντα
Γεγράφαται ἐν πίναξι πτυχὸς δέλτῳ τε παλαιῇ·
8 Ἔρδων ὡς ἐθέλῃς, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τέρπομ', Ἄναξ ὁ Θεός μου· ἐμοὶ δ' ἐνὶ θεσμὸς ἄρηρε
Νηδυΐοισι τεός, καί μιν περὶ κῆρι φυλάσσω.
9 Κὰδ δ' ἄγγειλα δίκην μεγάλῳ ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ·
Οὐδ' ἄρ ἔχον σιγῇ, ὡς εὖ σύ γ', Ἀθάνατ', ἔγνως.
10 Οὐδὲ δικαιοσύνην σου ἐνὶ φρεσὶν ἐντὸς ἔκευθον,
Αὐτὰρ ἀληθείην καὶ σωτηρίην σου κατέλεξα·
Οὐδέ τι σιγῇ εἶχον ἐνηείην ἐρατεινήν
Μειλιχίην τε τεήν, οὐδ' ὡς σοι πιστὰ πέλονται,
Ὡς σύ τ' ἀληθὴς εἶς· μέσσῃ ταῦτα δὲ πάντα πιφαύσκον
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇ, ὅθι τε πλῆθος πέλε λαός.
11 Ἀλλ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, καὶ μὴ σὸν ἀπ' οἶκτον ἔρυκε
Νόσφιν ἐμεῖο· τεὴ γὰρ φιλοφροσύνη με σαώσαι,
Σὴ δέ τ' ἀληθείη με φυλάξαι νωλεμὲς αἰεί.
12 Πάντῃ γὰρ περί μ' ἆται ἐκυκλώσαντο βαρεῖαι,
Μυρίαι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ·
Μάρψασαί μ' εἶχόν μου ἀμαρτιάδες, οὐδ' ἔτι μοι ἦν
Δέρκεσθαι, τόσσον μ' αὐτέων νέφος ἀμφεκάλυψεν,
Ὅσσαι γὰρ τρίχες οὐδὲ καρήατός εἰσιν ἐμεῖο·
Τῷ μ' ἔλιπε κραδίη ὀλιγηπελέοντά περ ἔμπης.
13 Σοὶ φίλον εἴη, Ἄναξ, ῥύσασθαί με πρόφρονι θυμῷ·
Σπεῦδ' ἄγε, λίσσομ', Ἄναξ, τάχα δ' ἔρχεό μοι ἐπαρωγός.
14 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαν ἀεικελίως, μέμασάν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετόπισθε στρεφθεῖεν ἅπαντες,
Αὕτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσι.
15 Καί κεν ἀπορραισθέντες ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο
Σφῆς ἄτης, καὶ ὄλοιντο διὰ σφέτερ' αἴσχεα πολλά,
Οἵ μοι ἐπ' εὐχετόωνται, Αἶ αἶ ἀναφανδὰ λέγοντες.
16 Σοὶ μέγα χαίροιεν, τερπωλῇ τε φρένα πάλλοιεν,
Οἵ θ' ἱκέται σοι ἔασι, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·

Οἱ

Quíque tuam diligunt salutem, dicant simul
Continuè, exaltetur decus noménque Immortalis.
17 Cæterùm mei Dominus pauperis licet ac egeni
Rationem-habet: præsidium mihi tu & auxiliator es;
Ne mihi diu-moreris, Deus meus, sed statim venias.

PSAL. xli.

1 BEatus, qui pauperem curat in-animo, & respicit,
Immortalis eum liberabit calamitatis die malo.
2 Qui & eum salvum diúque in vivis existentem custodiet
Incolumem, ita-ut beatus sit super terra alma:
Neque eum inimicis sinet prædam fieri.
3 Quòd si aliquando in lecto cubat graves dolores tolerans,
Immortalis utique ei vires & robur immittet:
Totum verò ei apparabis lectum, si eum morbus occupet.
4 Dixi, Domine miserere mei, charum autem mihi cor sana,
Animæque medere, quoniam in te peccavi.
5 Multùm mihi convitiantur, malásque fundunt imprecationes
Inimici *mei*, quando ei mors & fatum validum
Erit, ejúsque nomen prorsus à terra peribit?
6 Illorum autem si quis me videre venit, vana loquitur,
Frustráque mihi sermonibus gratificans blandis
Bona quidem narrat, mala verò in animo profundè cogitat:
Et quod intus celabat, effatur, cùm vadit foras.
7 Omnes me odio-habentes contra me consilium texunt, (alii.
Propè.a. *sibi invicem* habent capita, ut ne audiant nec intelligãt
Et adversus me dolos nectunt, & perniciosum malum.
8 Sic vero inquiunt alter in alterum intuens,
Isti *homini* adhæret probrum malum, & morbus fœdus: (surgat.
Postquam. v. jam in noxam impegit, & cecidit, haud-ampliùs re-
9 Etiã amicus, in-quo cõfisus sum, quiq; fidissimus videbatur esse,
Qui mihi domesticus, meæq; particeps-fuit dapis & mensæ,
Quin & hic insolentiæ indulgens me calce petiit nihilominùs.
10 Verùm *tu*, Domine, propitius esto, & miserere, & me resuscita,
Ut illis condignam mercedem reddam, *pro iis* quæ mihi fecerunt.

Οἵ τε τεὸν φιλέουσι φόως, εἴποιεν ὁμαρτῇ
Συνεχές, ὑψούσθω κλέος οὔνομά τ' Ἀθανάτοιο.
17 Αὐτὰρ ἐμεῖο Ἄναξ πτωχοῖό περ ἠδὲ πενιχροῦ
Κήδεται· ἄλκαρ ἐμοί γε σὺ καὶ ἐπιτάρροθός ἐσσι·
Μή μοι δηθυνήσθαι, Θεός μου, αὐτίκα δ' ἔλθῃς.

Ψαλ. μα'.

1 Ὄλβιος, ὃς πτωχοῦ ὄθεται φρεσὶν ἠδ' ἀλεγίζει·
Ἀθάνατός μιν ῥύσετ' οἰζύος ἤματι λυγρῷ.
2 Ὅς τε σόον, δήν τε ζωοῖς μετεόντα φυλάξει
Ἄρτεμε', ὡς μάκαρ εἴη ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Οὐδέ θ' ἑ δυσμενέεσσιν ἐάσει κύρμα γενέσθαι.
3 Εἰ δέ ποτ' ἐν λέκτρῳ κεῖται χαλεπὰ ἄλγεα πάσχων,
Ἀθάνατος δ' ἄρα οἱ γε βίην καὶ κάρτος ἐνήσει·
Πᾶν δ' οἱ πορσυνέει λέχος, ἣν μιν νοῦσος ἔχῃσιν.
4 Εἶπον, Ἄναξ μ' ἐλέαιρε, φίλον δέ μοι ἦτορ ἄκεσσαι,
Ψυχήν τ' ἴησαι, ὅτι σοι ἀλιτήμενός εἰμι.
5 Πολλά με λωβήσαντο, κακὰς δέ τε χεῦαν ἐπαρὰς
Δυσμενέες, Πότε οἱ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεθ', ἑὸν δέ τε πάμπαν ἀπὸ χθονὸς οὔνομ' ὀλεῖται;
6 Τῶν δ' εἴ τις μ' ἰδέειν ἔλθῃ, ἀνεμώλια βάζει·
Μὰψ δέ τέ μοι μύθοισι χαριζόμενος μαλακοῖσιν
Ἐσθλὰ μὲν ἀγγέλλει, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύει·
Καὶ ὅταν ἔνδον ἔκδυθε, λέγει ὅτε εἰσὶ θύραζε.
7 Πάντες ἐμ' ἐχθαίροντες ἐμοὶ ἔπι μῆτιν ὕφαινον,
Ἆγχι δ' ἔχον κεφαλάς, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι·
Κατὰ δ' ἄρ ἐμεῖο δόλους ῥάψαν, καὶ πῆμα κακοῖο.
8 Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Τοῦδ' ἔχεται λώβη τε κακή, καὶ νοῦσος ἀεικής·
Νῦν δ' ὅτε πήματι κύρσε, καὶ ἔλπε, μηκέτ' ἀναστῇ.
9 Καὶ φίλος, ᾧ τε πέποιθ', ὅ, τε πιστότατος δοκεῖ εἶν,
Ὅς μοι ὑπωρόφιος, καὶ ἐμῆς ἐξέμμορε δαιτός,
Ἀλλ' ὕβρει εἴκων ὅγε μοι λὰξ ἔνθορεν ἔμπης.
10 Αὐτὰρ, Ἄναξ, ἵληθ' ἐλέαιρέ τε, καί μ' ἀνέγειρε,
Ὡς σφιν ἐοικότα μισθὸν ὀπάσσω, οἷά μ' ἔρεξαν.

11 Novi quòd mihi clemens es, favésque animitùs,
Quòd inimicus mihi non insultat insolentiâ mentis.
12 Columē causæ *mea* tu mihi es, & *me* innocens qui-sum custodis
In omnibus periculis, & in-conspectu tuo *me* semper constituis.
13 Æternùm laudetur Dominus Deus Israelis
Omnibus seculis perpetuò ; sic, sic fiat.

PSAL. xlii.

1 SIcut cùm sitibunda cerva fluvii rivos
Multùm desiderans aridam sitim pellere,
Anhelans clamat, bibere autem eam impellit animus ;
Ita te desidero ego, Deus, téque multùm desideranti
Anhelans mihi anima in pectore clamat.
2 Anima mea sitit Deum, Deum sempiternum:
Coram Deo quando mihi licebit venire & apparere ?
3 Dies noctésque mihi lacrymæ *meæ* sunt cibus ;
Dum me mordacibus *verbis* interrogantes alloquuntur
Continuè, Eia age nunc dic, ubi nimirum tuus Deus est ;
4 Hæc igitur dum considero in mente, quæ priùs fuêre
Recordanti cor mihi in pectore liquescit
Luctu afflictum, olim ut virorum in cætu
Processeram, iísque comes fueram ad domum Dei,
Et illuc *eos* duxeram, suavi ipsum simul celebrantes cantico,
Virorum in congregatione, quibus publicū & solenne erat festū ?
5 Utquid *adeò* mœsta-&-anxia-es, chara anima? cur intùs adeò con-
Terrori succumbis, consternationíque gravi ? (turbata
Confide, & in-Deo spera, quippe etiam adhuc spei sors & locus,
Certè enim adhuc celebrabo illum propter auxilium vultûs ejus.
6 Anima mihi, Deus, in pectore conturbata-est:
Idcircò tui recordabor Jordanis à terra,
Et ab Hermonitis, & à monte Mizari.
7 Et fluvius fluvium invocat, & abysso abyssus
Clamat ; ambo simul cónferunt ingentem aquam,
Dum canales ubíque tui cum-strepitu fluunt
Ex nubibus: sic me excipit malum ex malo semper:

Undæ

11 Οἶδ᾽ ὅ μοι ἤπιός ἐσσι, φίλα φρονέεις τ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Ἐχθρὸς ὅτ᾽ οὐ μοι ἐπαύχει ἀγλωοείησι νόοιο.
12 Ἔρμα δίκης σύ μοι εἶς, καὶ ἀναίτιον ὄντα φυλάσσεις·
Ἐν πάντεσσι πόνοις, σοὶ ἐνώπιον τ᾽ αἰὲν ἔθηκας.
13 Νωλεμέως αἰνείσθω Ἄναξ Θεὸς Ἰσραήλου
Πάσῃσιν γενεῇσιν ἀεί· ὧδ᾽, ὧδε γένοιτο.

Ψαλ. μβ΄.

1 ΩΣ ὅτε καρχαλέη ἔλαφος ποταμοῖο ῥοάων
Πολλὸν ἱμειρομένη, πολυκαγκέα δίψαν ἀφεῖναι,
Γνδισιόωσα μέμυκε, πρὶν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγῃ·
Ὡς σοῦ ἱμείρομ᾽ ἔγωγε, Θεός, σέ τε πολλὰ ποθεῦντι
Γνδισιόων μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μέμυκε.
2 Ψυχή μου δίψησε Θεόν, Θεὸν αἰὲν ἐόντα·
Ἄντα Θεοῦ πότε μοι ἔσετ᾽ ἐλθέμεν ἠδὲ φανῆναι;
3 Ἤματά μοι νύκτας τε τὰ δάκρυά ἐστιν ἐδωδή·
Ὄφρα με κερτομίοισιν ἀνειρόμενοι προσέειπον
Συνεχές, Εἰδ᾽ ἄγε νῦν λέγε ποῦ ἄρα σὸς Θεός ἐστιν;
4 Ταῦθ᾽ ὡς οὖν ἐνόησα μετὰ φρεσὶν ἃ πρὶν ἐτύχθη,
Μνωομένῳ κραδίη μοι ἐνὶ στήθεσσι τέτηκε
Πένθει τειρομένη, πάλαι ὡς ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
Ἤϊα, τοῖσι δὲ πομπὸς ἔην ἐπὶ δῶμα Θεοῖο,
Κεῖσε δ᾽ ἄγον, λιγυρῇ μὲν ἅμα κλείοντας ἀοιδῇ,
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇ, οἷς δήμιος ἦεν ἑορτή.
5 Τίπτ᾽ ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ᾽ ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ᾽ ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε᾽, ἐπεὶ σέ γ᾽ ἔτ᾽ ἐλπίδος αἶσα,
Ἦ γὰρ ἔπι κλείω μιν ἐῆς διά τ᾽ ἄλκαρ ὀπωπῆς.
6 Θυμὸς ἔμοιγε, Θεός μου, ἐνὶ στήθεσσι ταράχθη·
Τοὔνεκά σοῦ μεμνήσομ᾽ Ἰορδάνης ἀπὸ γαίης,
Ἔκ θ᾽ Ἑρμωνιτέων, ὄρεός τ᾽ ἀπὸ Μιζαρίοιο.
7 Καὶ ποταμὸς ποταμὸν καλέει, καὶ βένθεϊ βένθος
Ἠπύει· ἄμφω ὁμοῦ συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
Ὄφρ᾽ ὀχετοὶ αὐλοί τε τεοὶ καναχηδὰ ῥέουσιν
Ἐκ νεφέων· ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·

Undæ tuæ & fluctus omnes me supergressæ-sunt.
Veruntamen interdiù mihi favens animitùs
Bona dabit Dominus; noctu verò etiam eum cantabo,
Et eum precabor, Qui & Deus est vitæ meæ.
9 Nunc verò dicam Deo, Tu qui mihi robur es & munimentum,
Quare sic in animo tuo oblitus es mei?
Quare mœrens ægrè-incedo inimico *me* opprimente?
10 Veluti cùm quis gladium acutum per ossa hominis adigit,
Talia dicteria sunt hominum malevolorum,
Dum mihi convitiantur probrosis verbis,
Continuè quærentes, Ubi nunc scilicet Deus tuus est? (turbata
12 Utquid *adeò* mœsta-&-anxia-es, chara anima? cur intùs adeò con-
Terrori succumbis, consternationíque gravi?
Confide, & in-Deo spera, quippe etiamnum spei sors & locus,
Certè.n. adhuc celebrabo illum, & propter mei præsidiũ vultûs,
Quo me coràm servat, & quoniam Deus meus est.

PSAL. xliii.

1 JUdica, Deus, litem meam, opitulare mihi in jure;
Astans in judicio me ab injuria defende
Gentis perniciosæ, quæque in animo proba rectáq; non novit:
Libera me à dolosi & improbi hominis impetu.
2 Tu enim fortitudinis meæ Deus es, quare me repulisti?
Quare mœstus ægrè-incedo inimico *me* opprimente?
3 Mitte lucem tuam veritatémque, in-viâ mihi præire,
Et comites mihi esse tutas, ut me ducant
In sanctum tuum montem, tuámque domum incorruptã semper.
4 Ibo tum libenter ad Dei pulchram aram,
Ad Deum, qui mihi gaudium, & autor est omnis
Hilaritatis, & animum lætitiâ perfundit:
Et citharâ sonorâ, Domine, tuam laudem cantabo,
Et te, Deus, canam, qui mihi inprimis Deus es.
5 Cur adeò mœsta-&-anxia-es, chara anima? cur intùs adeò turbata
Terrori succumbis, consternationíq; gravi?
Confide, & spera in-Deo, quippe etiamnum spei sors & locus,

Ὕδατά σου καὶ κύματ' ἐμοὶ ἐπὶ πάντα βέβηκεν.
8 Ἀλλὰ καὶ ἦμαρ ἔμοιγε φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Ἐσθλὰ διδώσει Ἄναξ· ἀνὰ νύκτα δὲ καί μιν ἀείσω,
Ἠδέ οἱ εὔξομαι, ὃ καὶ Θεός ἐστιν ἐμοῖο βίοιο.
9 Νῦν ἐρέω δὲ Θεῷ, Σύ μοι ὁ κράτος ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ,
Τίφθ' οὕτω φρεσὶ σῇσι λελασμένος ἔπλευ ἐμεῖο;
Τίπτ' ἀχέων ἐρπύζω ἀναρσίου ὑβρίζοντος;
10 Ὡς δ' ὅτε τις ξίφος ὀξὺ δι' ὀστέα φωτὸς ἐλάσσῃ,
Τοῖαι ἐπεσβολίαι εἰσ' ἀνδρῶν δυσμενεόντων,
Ὄφρα με κερτομέουσιν ὀνειδίοις ἐπέεσσι,
Συνεχὲς εἰρόμενοι, Ποῦ νῦν ἄρα σὸς Θεός ἐστι.
11 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυζηθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἦ γὰρ ἔτι κλείω μιν ἐμῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς,
Τῷ μ' ἄντην ἐσάωσε, καὶ οὕνεκά μου Θεός ἐστι.

Ψαλ. μγʹ.

1 ΚΡῖνε, Θεός, νεῖκός μου, ἄρηγέ μοι εἰνὶ θέμισι·
Παρστὰς εἰνὶ δίκῃσιν ἐμοὶ ἀπὸ ὕβριν ἄμυνε
Ἔθνεος οὐλομένοιο, ὅ, τ' οὐ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη·
Ῥῦσαί μ' ἐκ δολίου καὶ ἀπατηλοῦ ἀνέρος ὁρμῆς.
2 Σὺ κράτεος γὰρ ἐμοῦ Θεὸς ἔπλεο, τίπτε μ' ἀπῶσας;
Τίπτ' ἀχέων ἐρπύζω ἀναρσίου ὑβρίζοντος;
3 Πέμπε φάος σὸν ἀληθείην τε, ὁδὸν ἡγεμονεύειν,
Καὶ πομπῆες ἔμμεναί μοι ἀπήμονας, ὄφρα μ' ἄγοιεν
Εἰς ἱερὸν σὸν ὄρος, καὶ τὰ τε δώματα ἄφθιτα αἰεί.
4 Εἶμι τότ' ἀσπασίως, Θεοῦ ἐς περικαλλέα βωμὸν,
Πρὸς Θεὸν, ὅς μοι χάρμα, καὶ αἴτιος ἔπλετο πάσης
Γηθοσύνης, καὶ θυμὸν εὐφροσύνῃσιν ἰαίνει·
Καὶ φόρμιγγι λιγείῃ, Ἄναξ, τεὸν αἶνον ἀείσω,
Καί σε, Θεός, μέλψω, ὅς τ' ἔξοχά μου Θεός ἐσσι.
5 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυζηθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,

Certè.n.adhuc celebrabo illum, & propter mei præsidium vultus
Quo me palàm servat, & quoniam Deus meus est.

PSAL. xliv.

1 TUi, Deus, antehac audivimus auribus famam, (mus,
Aliásq; rumorē latum etiā ex patribus *nostris* fando-accepi-
Qualia tu mira fecisti, quando vivebant illi,
Et prioribus seculis, antequam illi nutrirentur & nascerentur.
2 Quale & hoc opus erat magnúmque fortéque,
Quando gentes expulisti, ínque terrâ eos plantâsti
Manu tuâ,populos autem afflixisti & deturbâsti.
3 Non.n.terram obtinebant *patres* gladio suo, nec viribus,
Neque eos sui servavit brachii robur;
Sed dextera tua, tuúmque robur & brachium,
Tuúmque lumen dulce, & *iis* arridentes vultus,
Quoniam eos amabas, & tibi grati erant.
4 Certè, Deus, tu mihi rex & dominus es:
Victoriam & salutem Jacobidis præbe.
5 Inimicos per te quasi-cornu-petentes-prosternimus, hostésque
Nomen per tuum sub pedibus calcamus.
6 Non enim ego arcu fretus *sum*; gladius *meus* me non salvabit.
7 Verùm tu ab inimicis nos salvâsti,
Et eos, qui-oderunt-nos, malo probro affecisti.
8 Perpetua nobis Deus est lætandi gloriandíque-materia,
Et in-illo gloriantes exultamus totâ-die;
Laudamúsque tuum inclytum nomen in-æternum usque.
9 Veruntamen nunc repulisti nos, & ignominiosos reddis,
Et si in prælium eunt nostri exercitus, eos non comitaris,
Nec *nobis* auxiliator es pugna in præclara.
10 Nos ut ante hostes in fugam verteremur impulisti,
Et ut inimicis rapina & præda efficeremur.
11 Et velut oves escam nos hominibus fecisti,
Illi autem carnes nostras devorant; & huc illuc
Nos dispersisti inter populos alienigenos.
12 Populum tuum tanquam inglorios extorres

Vendens,

Ἦ γὰρ ἔτι κλείω μιν, ἐμῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς,
Τῷ μ' ἄντλην ἐσάωσε, καὶ οὕνεκά μοι Θεός ἐστι.

Ψαλ. μδ'.

1 ΣΕῖο, Θεός, τὸ πάροιθεν ἀκούσαμεν οὔασι φήμην,
Ἄλλοθί τε κλέος εὐρὺ καὶ ἐκ πατέρων πυθόμεσθα,
Οἷα σὺ μέρμερ' ἔρεξας, ὅτε ζώεσκον ἐκεῖνοι,
Καὶ προτέρης γενεῆσι, πρὶν οἳ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο.
2 Οἷον καὶ τόδε ἔργον ἔην μέγα τε κρατερόν τε,
Εὖτ' ἐξ ἔθνε' ἔλασσας, ἐνὶ χθονὶ τοὺς δ' ἐφύτευσας
Χειρὶ τεῇ, λαοὺς δ' ἐκάκωσας καὶ στυφέλιξας.
3 Οὐ γὰρ γαῖαν ἔχον ξίφεϊ σφῷ οὐδὲ βίηφι,
Οὐδ' αὐτοὺς σφετέροιο σάωσε βραχίονος ἀλκή·
Δεξιτερὴ δὲ τεή, σόν τε κράτος ἠδὲ βραχίων,
Σόν τε φάος γλυκερόν, καὶ μειδιόωντα πρόσωπα,
Ὅττι σφέας ἐφίλεις, καί τοι κεχαρισμένοι ἦσαν.
4 Ἦ ῥα, Θεός, σύ γέ μοι βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐσσι·
Νίκην ἠδὲ φόως Ἰακωβιάδῃσιν ὄπαζε.
5 Δυσμενέας διὰ σοῦ κεραΐζομεν, ἀντιβίους τε
Οὐνόματος διὰ σοῖο ποδῶν ὑπένερθε πατοῦμεν.
6 Οὐ γὰρ ἐγὼ τόξῳ πίσυνος· ξίφος οὔ με σαώσει.
7 Ἀλλὰ σὺ δυσμενέων ἐξ ἀνδρῶν ἄμμε σάωσας,
Ἠδ' ἡμέας ἐχθαίρουσιν κακὸν αἶσχος ἔχευας.
8 Ἄλληκτον Θεὸς ἄμμι τέτυκται χάρμα καὶ εὖχος,
Τῷ δέ τε κυδιόωντες ἀγαλλόμεσθα πρόπαν ἦμαρ·
Αἰνέομεν δὲ τεὸν κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
9 Ἀλλά γ' ἀπώσαο νῦν, καὶ ἐλεγχέας ἄμμε τίθησθα·
Εἰ πόλεμόνδε τ' ἴασ' ἀμφὶ στρατοί, οὔ σφιν ὀμαρτεῖς,
Οὐδ' ἐπιτάρροθός ἐσσι μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ.
10 Ἄμμε πρὸ ἀντιβίων φύγαδε τρωπᾶσθαι ἐφῆκας,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι δ' ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
11 Ὡς δ' οἵας βρώμην ἡμέας ἄνδρεσσιν ἔθηκας,
Οἱ δ' ἡμέων κρέα δάπτουσιν· διὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἡμέας ἐσκέδασας λαοῖσιν ἐν ἀλλοδαποῖσι.
12 Λαόν σου ὡσεί περ ἀτιμήτους μετημάσσας.

Περνὰς,,

Vendens, contemptibiléſque, vile accepiſti pretium,
Imò gratis ſine-pretio dimiſiſti, unde haud pro-merito inveneris.
13 Vicinis propudium maláque probra nos facis,
Opprobrium ludibriúmque omnibus, quotquot circumhabitant.
14 Probrúmque alienigenis, & gentibus irriſionem facis,
Et odioſam populis cantilenam; illi autem contra nos
Movéntque caput, & opprobria loquuntur.
15 Semper coram me *eſt* ignominia *mea* & opprobrium;
Pudor faciem *meam* & vultûs-demiſſio velat:
16 Convitiatorem ob perniciosum,& maledicum hominem,
Qui lædit ſermonibus, amátque opprobria loqui;
Et ob hoſtem infenſum, validúmque perditorem,
Cujus inſolens-injuria & violentia ad ferreum cœlum pervenit.
17 Hæc omnia nobis fiunt,tui tamen non obliti-ſumus:
Neque tua fœdera fidelia violavimus imprudenter.
18 Nec unquam retrocedens cor noſtrum à te declinavit;
Neque pedes deflexerunt extra viam, quam præcipis.
19 Etſi nos confregiſti, & ictibus *crebris* ſubegiſti
Loco in ſolitario, ubi & ſævæ gentes draconum
Habitant; quin & nube calamitatis velâſti,
Gravi, horrendâ, umbrâ ceu mortis atrâ.
20 Dei noſtri ſi nomen obliti-ſumus,
Et deo extraneo aliquando manus extendimus noſtras:
21 An non exquiret hoc Deus, faciléque inveniet?
Humani enim novit ille abditiſſima conſilia animi.
22 Tui autem gratiâ perditi totâ-die interfectique
Viris crudelibus præda nunc ſumus,
Albis ovibus ſimiles, quas ad cibum
Mactant homines, hic enim mos eſt pecudum. (num carpis?
23 Expergiſcere, utquid dormis? quare verò, Domine,tantum ſom-
Surge, neque nos à te repellas uſque in æternum.
24 Cur à nobis avertis oculos? quare te oblivio
Capit noſtræ calamitatis & miſeriæ gravis?
25 Anima enim *noſtra* collapſa humi pulvere mixta-eſt,

Ventér-

Πέρνας, οὐτιδανοῦς τε, ἀεικέλιον λάβες ὦνον,
Νήποινόν τ' ἐάας, ὅθεν οὔ νύ κεν ἄξιον ἄλφοις.
13 Γείτοσι μὲν λώβην καὶ ἐλέγχεά τ' ἄμμε τίθησθα,
Αἶσχος ἀθυρμά τε πᾶσιν, ὅσοι περιναιετάουσι.
14 Λώβην τ' ἀλλοδαποῖσι, καὶ ἔθνεσι μῶμον ἔθηκας,
Καὶ στυγερὴν λαοῖσιν ἀοιδήν· τοὶ δ' ἄρ ἐφ' ἡμῖν
Κίνησάν τε κάρη, καὶ ὀνείδεα μυθήσαντο.
15 Αἰεί μοι προπάροιθεν ἐλεγχείη καὶ ὄνειδος·
Αἰδὼς ἀμφὶ πρόσωπα κατηφείη τε κάλυψε.
16 Λωβητῆρα δι' οὐλόμενον καὶ ἐπεσβόλον ἄνδρα,
Ὃς βλάπτει μύθοισι, φιλεῖ δέ τ' ὀνείδεα βάζειν·
Καὶ διὰ δυσμενέα στυγερὸν, κρατερόν τ' ὀλετῆρα,
Τοῦ ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
17 Πάντα τάδ' ἄμμι γένοντ', ὅμως σέθεν οὐ λαθόμεσθα·
Οὐδὲ σοὶ ὅρκια πιστ' ἐψευσάμεθ' ἀφραδίῃσιν.
18 Οὐδέ ποτ' ἄψορρος κραδίη ἀπὸ σεῖο λιάσθη·
Οὐδὲ πόδες κλίναντο παρὲξ ὁδοῦ, ἣν ἐπιτέλλεις.
19 Εἴ γε σύ ἄμμε τ' ἄραξας, ἰδὲ πληγῇσι δάμασσας
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι τ' ἄγρια φῦλα δρακόντων
Ναίουσιν· νεφέλῃ δέ τ' ὀϊζύος ἀμφεκάλυψας,
Δεινῇ, σμερδαλέῃ, σκιῇ ὡς θανάτοιο μελαίνῃ.
20 Ἡμετέροιο Θεοῖο εἰ οὐνόματος λαθόμεσθα,
Καὶ θεῷ ἀλλοδαπῷ ποτε χεῖρας ὀρέξαμεν ἀμφίς·
21 Οὐ νύ κεν εἰρύσσαιτο Θεὸς τόδε, ῥεῖά τ' ἐφεύροι;
Ἀνδρομέου ὁ γὰρ οἶδε μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ.
22 Σεῦ δ' ἕνεκ' ὀλλύμενοι πρόπαν ἦμαρ κτεινόμενοί τε
Ἀνδράσιν ὠμησταῖσιν ἑλώρια νῶϊ πελόμεσθα,
Ἀρνειῆς ὀΐεσσιν ἐοικότες, ἅς τ' ἐπὶ δαῖτα
Σφάζουσ' ἄνθρωποι, ἣ γὰρ δίκη ἔπλετο μήλων.
23 Ἔγρεο, τίπτ' εὕδεις; τί δ', Ἄναξ, τόσον ὕπνον ἀωτεῖς;
Ὄρσεο, μηδ' ἡμέας σὺ ἀπώσον νωλεμὲς αἰεί.
24 Τίπτ' ἄρ' ἀφ' ἡμείων τρέπες ὄμματα; τίπτε σε λήθη
Αἱρεῖ ἡμετέρης τε δύης, καὶ ὀϊζύος αἰνῆς;
25 Ψυχὴ γάρ τε πέσουσα χαμαὶ κονίῃσιν ἐμίχθη,

Ventérque *noster* terræ affigitur & adhæret:
Surge & nobis opitulare, libera nos misericordiæ tuæ gratiâ.

PSAL. xlv.

1 CErtè mihi bonum verbum cor eructat, intùs
In mente volvens: & qualia in Regem
In animo composui, percurram, nec celabo:
Lingua mea celeriter currit, stylo periti viri similis,
Qui benè in tabella scribere didicit manu veloci.
2 Pulchritudine & gratiis excellis gentes hominum,
Multa tibi gratia undique coronat verba,
Quæ & circunfusa tuis labiis insidet;
Ideóque Deus tibi dedit beatissimum esse semper.
3 Accingere tuo gladio acuto, ter-fortis, tuum ad femur,
Indutus tuam gloriam præcellentem splendorémque.
4 Prosit tibi honor tuus; veneratio autem *tui* teneat aspicientes
Qualis sis: tu verò porrò perge gloriâ exultans,
Propter veritatem, eò quòd-talem sermonem dixeris,
Propterque mansuetudinem, & justitiam florentem:
Terribilia autem dextera *tua* te mirandáque opera docebit.
5 Tuæ,v. valdè acutæ sunt extensas-cuspides-habentes sagittæ,
Quas-figas in corde inimicorum Regis:
Etiam cadent populi sub pedibus tuis.
6 Tuus, Domine, diebus omnibus manet thronus stabilis semper;
Sceptrúmque æquitatis sceptrum tuum, quo omnibus
Dominaris, imperásque; justitiáque te semper comitatur.
7 Justitiam diligis tu, & bona opera hominum,
Invisæ autem tibi sunt iniquitas & injuria:
Quamobrem te Deus, Deus tuus, sociis tuis præ omnibus
Præcipuè, pingui & læto unxit oleo.
8 Myrrhæ fragrantis, aloes, casiæque amabilis
Omnia omninò vestimenta tua odorem suavem emittunt,
Ex ædibus peritè-extructis ex-secto ebore,
Pulchris, quibus tu in-animo oblectaris intùs lætitiâ-perfusus.
9 Pudicæ apud te multæ nobiléſque feminæ,

Γαστὴρ δ' ἡμετέρη χθονὶ πίλναται ἠδ' ἐπέπηγε·
Ὄρσο καὶ ἄμμιν ἄρηγε, λῦ' ἡμέας σοῦ ἕνεκ' οἴκτου.

Ψαλ. με'.

1 Ἦ μοι καλὸν ἔπος κραδίη ἀνερεύγεται, ἐντὸς
Ἐν φρεσὶ πορφύρουσα· καὶ οἷά περ ἐς Βασιλῆα
Ἐν θυμῷ ποίησα, διίξομαι, οὐδ' ἐπικεύσω·
Γλῶσσά μου ὠκέα δ' ἐστί, στύλῳ ἴδμονος ἀνδρὸς ὁμοίη,
Ὅς τ' εὖ ἐν πίνακι γράψαι μάλα δὴ χειρὶ ταχείῃ.
2 Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσι κέκασσαι φῦλ' ἀνθρώπων,
Πολλή τοι χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσιν,
Ἥτε περιπροχυθεῖσα τεοῖς χείλεσσιν ἐφίζει·
Τῷ τε Θεός σοι δῶκε μακάρτατον ἔμμεναι αἰεί.
3 Ζῶσαι σοῦ ξίφος ὀξύ, Τερισάλκιμε, σῷ παρὰ μηρῷ,
Ἀμφιέσαις σὸν κῦδος ἀριπρεπὲς ἀγλαΐην τε.
4 Σῆς τιμῆς ἀπόναιο· σέβας τ' ἔχοι εἰσορόωντας,
Οἶος ἔησθα· σὺ δὲ προτέρω ἄγε κύδεϊ γαίων,
Εἵνεκ' ἀληθείης, οἷον τὸν μῦθον ἔειπες,
Εἵνεκ' ἐνηείης τε καὶ εὐδικίης τεθαλυίης·
Δείξει δὲ δεξιτερή σ' ἔκπαγλά τε ἔργα διδάξει.
5 Σοὶ δὲ μάλ' ὀξέες εἰσὶ τανυγλώχινες ὀϊστοί,
Πῆξαι ἐνὶ κραδίῃ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλῆος·
Καί νύ κε πίπτοιεν λαοὶ ὑπὸ ποσσὶ τεοῖσι.
6 Σεῦ, Θεός, ἤματα πάντα μένει θρόνος ἔμπεδος αἰεί·
Σκῆπτρόν τ' εὐνομίης σκῆπτρον τεόν, ᾧ ῥά τε πάντων
Κοιρανέεις, κρατέεις τε· δίκη δέ τοι αἰὲν ὀπηδεῖ.
7 Εὐδικίην φιλέεις σύ, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων,
Ἐχθραί σοι δὲ πέλονται ἀτασθαλίη τε καὶ ὕβρις·
Τῷ σε Θεὸς ὁ Θεὸς σοῦ ἑταίρων σοῦ πέρι πάντων
Ἔξοχα, παλέῳ καὶ εὔφρονι χρῖσεν ἐλαίῳ.
8 Σμύρνης ἀμβροσίης, ἀλόης, κασίης τ' ἐρατεινῆς
Πάντα μάλ' εἵματά σου ὀδμὴν ἥδεσαν ἶσον,
Ἐκ μεγάρων πύκα ποιητῶν περιστοῦ ἐλέφαντος,
Καλῶν, τοῖσί τε σὺ φρένα τέρπεαι ἔνδον ἰανθείς.
9 Κεδναί τοι πάρα πολλαὶ ἀγακλειταί τε γυναῖκες,

Venerandæ, intérque eas Regum ſunt filiæ:
Tibi verò ad dexteram aſtat Regina,
Aureas veſtes habens, factas ex obryzo.
10 Audi, chara filia, & in animo perpende ſermonem,
Et mihi auſculta ſtatim: Tuæ obliviſcere patriæ,
Et gentis, ne tibi curæ-ſit paterna domus.
11 Et tum Regem tuæ dulce deſiderium capiet
Pulchritudinis; ille enim eſt Dominus tuus, cole autem *tu* illum.
12 Donúmque tibi populus navigatricis Tyri
Dabit, favorem tuum captans; ſupplicéſque tibi eſſe coram
Profitebuntur, qui locupletiſſimi è plebe ſunt.
13 Pulcra intùs tota eſt filia Regis:
Veſtes autem ei ex auro variegato benè elaboratæ ſunt.
14 Et ad Regem, circa corpus tenerum
Variegato amicta peplo acu-picto, ducetur:
Unáque cum illa virgines caſtæ, comites quæ eam ſequuntur,
Ad te, Rex, ducentur, quæ ei charæ ſunt ſodales.
15 Quæ cùm adductæ fuerint læto animo,
In thalamum ingredientur, domum intra regiam.
16 Pro patribus autem tuis filii tibi poſthac erunt
Serò-nati, quos ubique in terra alma
Conſtitues populorum duces ac principes.
17 Omnibus ſeculis tuum illuſtre nomen reddam,
Memoriámque, ut ſit etiam apud-poſteros decantata:
Adeóque laudabunt te populi in perpetuum uſque,

PSAL. xlvi.

1 FIducia & robur nobis eſt Deus, in quo confidimus,
Et præſtò auxilium paratum calamitatis die malo.
2 Nos ergo pavor non occupabit in-animo, nec terror,
Etiamſi ſuis unquam terra infrà-tremeret fundamentis
Mota, mediúmque caderent montes in mare magnum.
3 Quanquam & fluctus ingentes grandiſoni maris
Horrendum æſtuarent, ſtreperétque pontus immenſus;
Adeóque præ tumore impetuosè-ruentis multiflui oceani,

Et

Πότνιαι, ἐν δ' ἄρα τῇσιν Ἀνάκτων εἰσὶ θύγατρες·
Σοὶ δ' ἐπὶ δεξιτερῆφι παρίσταται ἡ Βασίλεια,
Χρύσεα εἵματ' ἔχουσα, τετυγμένα ὀβρύζοιο.
10 Κλῦθι, φίλη θύγατερ, καὶ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο μῦθον,
Ἠδ' ἐμέθεν ξυνίες ὦτα· Τεῆς ἐπιλήθεο γαίης,
Καὶ δήμου, μή σοι μελέτω πατρώϊος οἶκος.
11 Καὶ τότε κεν Βασιλῆα τεῆς γλυκὺς ἵμερος αἱροῖ
Ἀγλαΐης· ὃ γὰρ ἐστὶν Ἄναξ τεός, ἅζεο δ' αὐτόν.
12 Δῶρόν τοι λαός τε φιληρέτμοιο Τύροιο
Δώσει, ἦρα φέρων· ἱκέται δέ τοι ἔμμεναι ἄντην
Εὔξονται, ἀφνειότατοι οἵ τ' εἰσ' ἐνὶ δήμῳ.
13 Καλὴ ἐντὸς ἅπασα πέλει θυγάτηρ Βασιλῆος·
Εἵματα δ' οἱ χρυσῷ πολυδαιδάλῳ εὖ ἤσκηται.
14 Καί κεν πρὸς Βασιλῆα, περὶ χροῒ λειριόεντι
Ποικίλον ἑσσαμένη ἑανὸν πολύκεστον, ἄγοιτο·
Τῇ θ' ἅμα παρθένοι ἁγναί, ὀπάονες αἵ οἱ ἕπονται,
Πρὸς σέ, Ἄναξ, κεν ἄγοιαθ' αἵ οἱ φίλαι εἰσὶν ἑταῖραι.
15 Αἱ ἐπεὶ οὖν κεν ἄγοιατ' εὐφροσύνῃσι νόοιο,
Ἐς θάλαμόνδε τ' ἴασι, δόμον βασιλήϊον εἴσω.
16 Ἀντὶ δὲ τῶν πατέρων παῖδές τοι ὄπιθεν ἔσονται
Τηλύγετοι, τοὺς πάντῃ ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Θείης κεν λαῶν ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας.
17 Πάσῃσιν γενεῇσι τεὸν κλυτὸν οὔνομα θήσω,
Μνημοσύνην θ', ἵνα τ' ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή·
Τῷ τ' αἰνήσουσιν λαοί σε διαμπερὲς αἰεί.

Ψαλ. μς'.

1 ΘΑ'ρσος καὶ μένος ἄμμι πέλει Θεός, ᾧ τ' ἐπέπιθμεν,
Πὰρ δέ τε ἄλκαρ ἑτοῖμον ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
2 Ἡμέας οὖν τρόμος οὔ κεν ἕλοι φρένας, οὐδέ τι τάρβος,
Εἰ καὶ ἑοῖς ποτε γαῖα ὑποτρομέοιτο θεμέθλοις
Κινυμένη, μέσσην πέσοι οὔρεα τ' εἰς ἅλα δῖαν.
3 Εἰ καὶ κύματα μακρὰ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Δεινὸν παφλάζοι, σμαραγοῖ δέ τε πόντος ἀπείρων·
Οἴδματι δ' ὡς θύοντος ἀγαῤῥόου ὠκεανοῖο,

Et vi celsorum montium tremerent cacumina.
Est verò quidam amnis limpidus, cujus fluenta
Continuè rigantia civitatem lætificabunt Dei,
Pulchrúmque tabernaculum, sedem sanctam Altipotentis.
5 Quæ &, quandoquidem Deus ea in media domum habitat,
Stabit tutò manebítque firmiter in perpetuum;
Quoniam ei probè Deus, & diluculò valdè erit adjutor.
6 Furebant mirificè, & conturbatæ erant gentes populorum,
Et regiones: ille autem edidit suam vocem, & liquefacta erat (terra.
7 Dux cœlestis exercituum nobis auxiliator;
Munimentúmque firmissimum Deus est Jacobi.
8 Adeste, agite, aspicite insignia opera Dei,
Qualia & quam ardua fecerit in terra alma.
9 Qui bella sedat usque ad extremos fines terræ:
Arcum frangit, mutilam reddit longam hastam,
Currus benè-compactos comburit igni ardente.
10 Facessite, & benè hoc scite in mente & in animo,
Quod ego Deus *sum*, & supereminentem gloriam mihi
Gentes dabunt, & inter populos omnes
Altissimus ero, supremúsque super immensam terram.
11 Dux cœlestis exercituum nobis auxiliator;
Munimentúmque firmissimum Deus est Jacobi;

PSAL. xlvii.

1 MAnibus complodite omnes gentes hominum;
Vocéque exultantes Deo jubilate populi.
2 Immortalis enim Dominus supremus terribilis est,
Reverendúsque, magnus Rex super terram totam.
3 Populos omninò disperdet, sub nobis fortiter domans:
Gentésque deturbabit sub pedibus nostris.
4 Hæreditatem eligens valdè insignem nobis dabit,
Gloriam Jacobi excellentem, quem dilexit.
5 Surrexit, ascendítque Deus magno jubilo,
Exultans, in altum, claráque voce,
Tubæque sonitu sacrum robur Immortalis.

Venite

Καὶ βίῃ ὑψηλῶν ὀρέων σεισμέοιτο κάρηνα.
4 Ἔστι δέ τις ποταμὸς καλλίῤῥοος, οὗ τε ῥέεθρα
Συνεχὲς ἄρδοντα πόλιν εὐφραίνουσι Θεοῖο,
Καλλίω τε κλισίην, ἕδος ἱερὸν Ὑψιμέδοντος.
5 Ἥ τ', ἐπεὶ αὐτῷ Θεός οἱ ἐνὶ μέσσῃ οἰκία ναίει,
Στήσεται ἀσφαλέως, μίμνει δέ τε ἔμπεδον αἰεί·
Ὅττι οἱ ἄγχι Θεὸς, καὶ πρωῒ μάλ' ἐοντ' ἀμύντωρ.
6 Μαίνοντ' ἐκπάγλως, κλονέοντό τε ἔθνεα λαῶν,
Καὶ χῶραι· ὁ δ' ἧκεν ἑὴν ὄπα, τήκετο δὲ χθών.
7 Ἀρχὸς ἐπουράνιος στρατιάων ἄμμιν ἀρωγός·
Εἶλαρ δ' ἄῤῥηκτον Θεὸς ἔπλετο τοῦ Ἰακώβου.
8 Δεῦτ' ἄγετ' εἰσοράασθε περικλυτὰ ἔργα Θεοῖο,
Οἷά τε μέρμερα ῥέξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
9 Ὃς πολέμους κατέπαυσεν ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Τόξον ἔαξε, κολὸν θῆκεν δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἅρματα κολλήεντα κατέφλεξεν πυρὶ κηλέῳ.
10 Σχέσθε, καὶ οὖν τόδε ἴστε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Οὕνεκ' ἔγωγε Θεὸς καὶ ὑπέρτερον οὐχ ὅς ἔμοιγε
Ἔθνεα δώσουσιν, καὶ ἐνὶ λαοῖσιν ἅπασιν
Ὕψιστός τ' ἔσσομαι, ὕπατός τ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
11 Ἀρχὸς ἐπουράνιος στρατιάων ἄμμιν ἀρωγός·
Εἶλαρ δ' ἄῤῥηκτον Θεὸς ἔπλετο τοῦ Ἰακώβου.

Ψαλ. μζ'.

1 Χερσὶν συμπλαταγήσαθ' ὁμοῦ πάντ' ἔθνεα φωτῶν·
Φωνῇ ἀγαλλόμενοί τε Θεῷ ἀλαλάξατε λαοί.
2 Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ὕπατος, δεινός τε τέτυκται,
Αἰδοῖός τε, μέγας Βασιλεὺς ἐπὶ γαῖαν ἅπασαν.
3 Λαοὺς πάμπαν ὀλέσσει ὑφ' ἡμῖν ἶφι δαμάσσας·
Ἔθνεά τε συνελίξει ὑφ' ἡμετέροισι πόδεσσι.
4 Κλῆρον λεξάμενος μάλ' ἀριπρεπὲ ἄμμι δίδωσι,
Κῦδος Ἰακώβοιο ὑπείροχον, ὅν τ' ἐφίλησεν.
5 Ἂν δ' ἔστη, ἀνέβη τε Θεὸς μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Κυδιόων, εἰς ὕψος, ἀριζήλη δέ τε φωνῇ,
Σάλπιγγός τ' ἐνοπῇ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.

6 Venite, Deum ſuavibus cantate, cantate hymnis:
Noſtrum hymnis cantate, cantate Regem.
7 Deus enim eſt Rex-univerſæ terræ ſpatioſæ;
Ideóque eum hymnis cantate ſcitis & ſapientibus.
8 Gentium princeps eſt Deus, ille autem iis imperat,
Sedens in throno, ubi ei locus ſacer eſt.
9 Unà autem convenêrunt populorum duces & moderatores,
Omnes ſimul-congregati *venerunt* populo Dei Abramidûm:
Quoniã Dei in manibus *ſũt* cuſtodes *& muri* & munimẽta terræ;
Qui & in-ſublime admodũ elatus eſt, ſupremas domos habitans.

P S A L. xlviii.

1 IMmortalis magnus eſt, & laudabilis eximiè præ-omnibus,
Per civitatem Dei noſtri, & montem ſacrum ipſius.
2 Pulchritudine & gratiis fulget mons excelſus Sionis,
Adeò conſpicuus *eſt* támque belli ſitus præ-omnibus,
Ideóque totius magnum decus ornamentúmque terræ:
Ibi autem ad Aquilonem ſpectans apparet
Magni Regis præclara ſancta civitas:
3 Cujus & in turribus valdè notus Deus eſt,
Quam tutum columen, & ingens propugnaculum ſit.
4 Congregati enim ſunt reges, & in unum convenerunt:
Porrò autem proceſſerunt alacres frequentes, & tranſierunt.
5 Ut viderunt, ut obſtupuerunt, perplexitas autem invaſit animũ;
Præ-terrore autem in-fugam vertebantur ſinguli.
6 Expaverunt autem mirificè attoniti, certè eos admodum
Occupavit timor, dolórque timoris frigidi ſocius,
Ut quando parturientem tenet dolor acutus mulierem.
7 Et quemadmodũ cùm validus Eurus obſcurâ procellâ impetuo-
Surgens tuo arbitrio naves confringit Ciliſſas. (ſè-ruens,
8 Vidimus oculis, quod & anteà fando-accepimus,
In civitate Immortalis (qui & exercitibus imperat
Omnibus in bello) civitate Dei noſtri,
Quòd Deus ſtabiliet, reddétque eam firmam perpetuò.
9 Tuam clementiam, quámque *tu* mitis, quámque miſericors

6 Δεῦτε Θεὸν λιγυρῇσιν ἀείδετ' ἀείδετε μολπαῖς·
Ἡμέτερον μολπῇσιν ἀείδετ' ἀείδετ' Ἄνακτα.
7 Παμβασιλεὺς γάρ τ' ἐστὶ Θεὸς χθονὸς εὐρυοδείης·
Τῷ καί μιν μολπῇσιν ἀείδετε πευκαλίμῃσιν.
8 Ἐθνέων κοίρανός ἐστι Θεός, ὁ δὲ τοῖσιν ἀνάσσει,
Ἥμενος εἰνὶ θρόνῳ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι.
9 Σὺν δ' ἤλυθον λαῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Πάντες ὁμηγερέες λαῷ Θεοῦ Ἀβραμιδάων·
Ὅττι Θεοῦ ἐνὶ χερσ' ἔρυσί τε καὶ ἕρκεα γαίης·
Ὅς τε μάλ' ὕψος' ἄερθη, ὑπέρτατα δώματα ναίων.

Ψαλ. μή.

1 Ἀθάνατος μέγας ἐστί, καὶ αἰνετὸς ἔξοχα πάντων,
Ἄμ πόλιν ἡμετέρου Θεοῦ, ἠδ' ὄρος ἱερὸν αὐτοῦ.
2 Κάλλεϊ καὶ χαρίεσσι στίλβει ὄρος αὐτοῦ Σιῶνος,
Ὡς εὐδείελόν ἐστ', εὖ κεῖται καὶ περὶ πάντων,
Τοὔνεκα καὶ πάσης μέγα κῦδος ἄγαλμά τε γαίης·
Ἔνθα γὰρ πρὸς βορέην τετραμμένον ἐξεφάανθη
Τοῦ μεγάλου Βασιλῆος ἀγακλυτὸν ἱερὸν ἄστυ.
3 Τοῦδε καὶ ἐν πύργοισιν ἀριγνωτος Θεός ἐστιν,
Οἷόν τ' ἀσφαλὲς ἔρυμα, καὶ ἄσπετον εἶλαρ ἔησιν.
4 Ἤγρεθεν γὰρ ἄνακτες, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο·
Βὰν δ' ἰέναι μεμαῶτες ἀολλέες, ἠδὲ παρῆλθον.
5 Ὡς ἴδον, ὡς θάμβησαν, ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Ταρβοσύνη δέ τ' ἄφαρ φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
6 Ῥίγησαν δ' ἔκπαγλα τεθηπότες, ἠ μάλ' ἄρα σφέας
Εἷλε φόβος τ', ὀδύνη τε φόβου κρυόεντος ἑταίρη,
Ὡς ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ ἄχος ὀξὺ γυναῖκα.
7 Ὡς γὰρ ὅτε καρτερὸς οὖρος ἐρεμνῇ λαίλαπι θύων,
Ὀρνύμενος σὺ ἔκοπτε νέας κατέαξε Κιλίσσας.
8 Εἴδομεν ὀφθαλμοῖσιν, ἃ καὶ τὸ πρὶν πυθόμεσθα,
Ἐν πόλει Ἀθανάτοιο (ὅ, τε στρατιῇσιν ἀνάσσει
Πάσῃσ' ἐν πολέμῳ) πόλει ἡμετέροιο Θεοῖο,
Ὅττι Θεὸς στήσει, θήσει τέ μιν ἔμπεδον αἰεί.
9 Σῆς ἀγανοφροσύνης, ὡς τ' ἤπιος, ὡς τ' ἐλεήμων

Es, Deus, memorabimus medio tuo in templo.
10 Secundùm nomen verò tuum, Domine, sic tua *est* immensa laus,
Ampláque tua præstans gloria *usque* ad extremos fines terræ:
Dextera autem *tua* plena *est* justitiâ sanctísque judiciis.
11 Gaudeat, & exhilaretur mons excelsus Sionis;
Filiæ Judææ valdè lætentur in-animo,
Eò-quòd-talia tu in-æquitate *tuâ* justáque multáque fecisti.
12 Adeste circumambulate sacra mænia Sionis
Undique, enumerate, & in animo perpendite turres.
13 Benéque observate quot & qualia ei propugnacula sint,
Qualiáque palatia regia, & ædificia pulchra:
Et attendite, ut dicatis etiam in-posterum futuris *hominibus*.
14 Hic enim Deus nobis *est* Deus semper in perpetuum;
Dux-viæ is erit nobis etiam *usque* ad vitæ finem.

PSAL. xlix.

1 AUdite innumeræ nationes hominum, populíque omnes,
Vos audite omnes super terra habitantes.
2 Tum ignobiles, quibus genus est obscurum,
Tum & *vos* quotquot illustris prosapiæ & sanguinis estis,
Utrique promiscuè, divitésque & pauperes.
3 Prudentiam in ore habens sapientia multa loquar
Et prudentia in mente consilia, mei *erunt* meditationes animi,
4 Utrumque, & sapiens dicam verbum & vetus,
Benè & scienter quòd & in auribus & mente posui:
Ænigma canam explicans citharâ sonorâ.
5 Quare me timor occuparet exanimis die malo,
Quando me calcanei *mei* invisa circundabit noxa,
Ærumnas passum, & in extremo senectutis limine
(Statim enim in miseriâ mortales consenescunt)
Dum vitæ extremum perficio cursum, dolores concoquens:
6 Divitiis quidem suis confisi homines superbi,
Prosperitatéque & opulentiâ instructi jactant-se. (suis,
7 Eorum.a. nemo animã redimere-poterit *opibus &* possessionibus
Neque suam ipsius, neque fratris sui;

Nec

Ἔστι, Θεός, μέσσῳ μεμνήμεθα σεῖο ἐνὶ νηῷ.
10 Κατὰ δὲ σὸν οὔνομ᾽, Ἄναξ, οὕτω περὶ ἄσπετος αἶνος,
Εὐρύ τε σὸν κλέος ἐσθλὸν ἐπ᾽ ἔσχατα πείρατα γαίης·
Δεξιτερὴ δὲ δίκης πλείη ὁσίων τε θεμίστων.
11 Γηθήσαι καὶ εὐφραίνοιτ᾽ ὄρος αἰπὺ Σιῶνος·
Κοῦραι Ἰουδαῖαι λίην κεχαροίατο θυμῷ,
Οἷα σύ γ᾽ εὐνομίῃσι δίκαιά τε πολλά τ᾽ ἔρεξας.
12 Δεῦτε περισχάσασθ᾽ ἱερὰ κρήδεμνα Σιῶνος·
Κύκλῳ πεμπάζεσθε, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλετε πύργους.
13 Εὖ δὲ νοεῖθ᾽, ὅσσαι, οἷαί θ᾽ οἱ ἐπάλξιές εἰσιν,
Οἷαί τ᾽ αὐλαὶ ἀνάκτορεαι καὶ δώματα καλά·
Καὶ ξυνεῖτ᾽, ὄφρ᾽ εἴπητε καὶ ἐσσομένοισιν ὀπίσσω.
14 Οὗτος γὰρ Θεὸς ἄμμι Θεὸς διά τ᾽ ἀμπερὲς αἰεί·
Πομπὸς ὅδ᾽ ἔσσεται ἄμμι καὶ ἐς βιότοιο τελευτήν.

Ψαλ. μη'.

1 ΚΕκλυτε μυρία φῦλα βροτῶν, λαοί δέ τε πάντες,
Ὕμμες ἀκούσατε πάντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες.
2 Ἠμὲν νώνυμοι, τοῖσιν γένος ἐστὶν ἀφαυρόν,
Ἠδ᾽ ὅσσοι κλέα τῆς γενεῆς τε καὶ αἵματός εἰσι,
Ἀμφότεροί τ᾽ ἀναμὶξ, ἀφνειοί τ᾽ ἠδὲ πενιχροί.
3 Μῆτιν ἀνὰ στόμ᾽ ἔχων πεπνυμένα πόλλ᾽ ἀγορεύσω·
Καὶ πυκινὰ φρεσὶ μήδε᾽, ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
4 Ἀμφότερον, πυκινόν τ᾽ ἐρέω ἔπος ἠδὲ παλαιόν,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως ὅ, τ᾽ ἐν οὔασι καὶ φρεσὶ θῆκα·
Αἶνον ἀείσω ἀναπτύξας φόρμιγγι λιγείῃ.
5 Τίπτε μέ κεν δέος ἴσχοι ἀκήριον ἤματι λυγρῷ,
Ὁππότε με πτέρνης στυγερὴ κυκλώσεται ἄτη,
Κήδε᾽ ἀναγρόμενον, καὶ ἐν ἄκρῳ γήραος οὐδῷ,
(Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν)
Ὄφρα βίου πύματον τελέω δρόμον, ἄλγεα πάσχων;
6 Χρήμασι μὲν πολλοῖσι πεποιθότες ἄνδρες ἀγαυοί,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε κεκασμένοι εὐχετόωνται).
7 Τῶνδ᾽ οὔτις ψυχὴν πρίαιτο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Οὔτε θ᾽ ἑὴν αὐτοῦ, οὔθ᾽ οἷο κασιγνήτοιο·

Nec si quis redemptionis-pretia Deo infinita dederit,
Neque sic eum à morte tristi liberabit:
8 (Haud enim quicquam animæ æquipollens aliud fuerit,
Ne si quis tot dederit, quot arenulæ *sint* pulvisculíque:
Etsi igitur quis voluerit vitæ-servatæ-præmia innumera solvere,
Verùm nè *sic* aliquid efficiet, cessabit verò usque in æternum.)
9 Ut adhuc inter vivos versetur diebus omnibus,
Nec unquam ad inferos abiens mortuis intersit.
10 Videt enim quòd moriuntur viri, etiam prudentes;
Communis autem utrisque pariter vitæ terminus,
Et *ei* qui sapiens-est, & cui prudentiæ nè tantillum quidem:
Promiscuè-cum aliis pereunt stulti homines nequicquam,
Insipientes, inurbani, *improvidi &* præsentia *tantùm* curantes,
Et facultates *suas* aliis relinquunt, & divitias post-se.
11 Et iis quidem anteà erat in mente hæc cogitatio,
Quòd sibi ædificia pulchra extructa-erant immortalia semper,
Domiciliáque *ipsorum* infinitis perdurarent seculis:
Communiáque terrarum, suáque ipsorum nomina esse
Volebant, ut essent etiam posteris auditu.
12 Vir autem, quantumvis in honore sit manet haud valdè diu,
Sed paululùm, bestiis autem citò pereuntibus similis-est.
13 *Et* hic quidem mos est terrestrium hominum,
Qui & existimantes se intellectu-præditos, esse prudenti,
Insigniter præ-insipientia à mente aberrant bona.
Cæterùm eorum liberi *iis* applaudunt posteà
Quæ dixerint, patrúmque malum ipsis placet consilium.
14 Sicut ovis autem moriuntur, & in inferno positi-sunt,
Infelices, ubi mors iis velut pastor gregibus pecudum
Imperabit; iis autem dominaturi sunt justi
Manè resurgentes: corrumpetur autem iis forma spectabilis,
Et corpus in sepulchro, & domo ubi habitat.
15 Sed Deus animam meam liberabit à morte
Et ab inferni ædibus, ut nè dominentur mei,
Quoniam me prono-animo recipiet & salvabit.
16 Nè te pavor occupet, cùm quis locuples fit,

Ex

Οὐδ' εἴ τις κ) ἄποινα Θεῷ ἀφνειός ἐδοίη,
Οὐδ' ὥς μιν θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναδύη.
8 (Οὐ γάρ τι ψυχῆς ἀντάξιον ἄλλο γένοιτο,
Οὐδ' εἴ τις τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
Εἰ γὰ τις ἐν ἐθέλοι ζωάγρια μυρία τίσαι,
Ἀλλ' ἔ τι πρήξει, παύσῃ δέ τε νωλεμὲς αἰεί.)
9 Ὄφρ' ἔτι τις ζωοῖσιν ὁμιλέοι ἤματα πάντα,
Μηδέ ποτ' εἰς αἴδαο μολὼν φθιμένοισι μέτειη.
10 Εἶδε γὰ ὡς ἐκτανόν τ' ἄνδρες πινυτὰ περ φρονέοντες
Ξυνὴ δ' ἀμφοτέροισιν ὁμῶς βιότοιο τελευτή,
Ὅς δέ τε πέπνυται, ᾧ τε φρένες ἐδ' ἤθεαι.
Μίγδ' ἄλλοισιν ὄλοντο χαλίφρονες ἀνέρες αὐτως,
Νήπιοι, ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες,
Καὶ ζωὴν ἑτέροισι λίπον κ) πλῦτον ὀπίσσω.
11 Καὶ τοῖς μὲν πάρος ἔσκεν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα,
Ὡς σφιν δώματα καλὰ πέλοιτο ἀφθιτα αἰεί,
Οἰκία δ' ἀλλήκτοις μέλλει γενεῆσιν ἔσεσθαι
Ξυνά τε γαιάων, σφέων τ' αὐτῶν, ὀνόμαζ' εἶ
Ἤθελον, ὄφρα τ' ἔησι κ) ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
12 Ἀνὴρ δ' ἐν τιμῇ περ ἐὼν μένει ἔτι μάλα δηρὸν,
Ἀλλ' ὀλίγον, φηρσὶν δὲ τάχ' ὀλλυμένοισιν ἔοικεν.
13 Αὕτη μὲν δίκη ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἱ κ) οἰόμενοι φρεσί περ κεκάσθ' ἀγαθῆσιν,
Ἔξοχα νηπιέησι νοήματος ἡμβροτον ἐσθλοῦ·
Ἀλλ' οὖν τῶνδέ τε παῖδες ἐπευφημοῦσ' ὀπίσσω,
Οἵ εἶπον, πατέρων δὲ κακή σφισιν εὔαδε βουλή.
14 Ὡς δ' οἶες θνήσκουσι, κ) εἰν αἴδαο τίθενται,
Σχέτλιοι, ἢ θάνατος σφι νομεὺς ὡς πώεσι μήλων
Σημαίνει· τῶν δὲ κρατέειν μέλλουσι δίκαιοι,
Πρώϊοι ἀντιάαντες· φθίεται δέ σφ' εἶδος ἀγητὸν
Καὶ δέμας εἰνὶ τάφῳ, κ) δώμασιν ἔνθα τε ναίει.
15 Ἀλλὰ Θεὸς ψυχὴν μου ῥύσεται ἐκ θανάτοιο,
Ἔκ τ' αἴδαο δόμων, ἵνα μὴ κρατέωσιν ἐμεῖο,
Οὕνεκά με προφρων ὑποδέξεται, ἠδὲ σαώσει.
16 Μή τι σε τάρβος ἔχοι, ὅτε τις ἀφνειὸς ἔησιν,

Ex rei-familiaris-incremento, & eum magnæ opes sequantur.
17 Non enim quicquam mortuus unquam feret ad inferos,
Sed omnia relinquet, gloria autem ejus *eum* non sequetur.
18 Etiamsi, vivus dum esset, seipsum etiam beatum-putaverit,
Stolidus, nec quid sibi mali præsagierit animus: (in-posterum
Quòd si tibi benefeceris, túq; *ipse* exinde-fructû-percipies, & te
Viri laudabunt, famáque tibi erit bona.
19 Ad patrum *suorum* generationem, mortuorúmq; ad cœlum-ibit;
Nec unquam dulce lumen videbit oculis.
20 Qui ergo dives inter homines sortitus est honorem,
Nec omninò sapit, sed valdè mente stolidus est,
Certè admodum iste bestiis citò pereuntibus est-similis.

PSAL. L.

1 IMmortalis locutus-est Deus cœlitibus imperans,
Omnium-Rex verbum dixit, cujus potentia est maxima:
Convocavítque terram à sole oriente
Usque ad occidentem sub tenebris obscuris.
2 Monte ex Sione, qui præcipuè & præ omnibus
Pulchritudine & gratiis fulget, Deus apparuit.
3 Noster quidem Deus ipse veniet, haudquaquam silenter,
Nec tacitus erit, cùm olim venerit, nec tranquillus;
Sed coram eo ignis impetus ardentis
Per-omnia ruens furénsque, terribilísque, erit undique procella.
4 Proclamans ad concilium convocabit cœlum amplum,
Cœlum amplum supernè, & terram almam,
Suum populum ut judicet, sanctáque decernat jura.
5 Huc igitur mihi Sanctos meos congregantes adducite
Omnes in-unum-collectos, quotquot sacrificiis mecum
Pactum fecerunt, & juramenta fœderis.
6 Ejus autem justitiam magnum cœlum declarabit;
Ipse enim Deus est, qui inter populos judicat.
7 Apertè autem edicam, tu verò considera, & me audi,
Populus meus, sacra Israelis progenies;
Tibi autem testis ero, claréque & intrepidè eloquar,

Ἐξ οἰκοφθίτης, καί οἱ ἄσπετος ὄλβος ἕπηται.
17 Οὐ μὲν γάρ τι θανὼν ποτὲ οἴσεται εἰς ἀΐδαο,
Πάντα δὲ κάλλειψει, κῦδος δέ οἱ οὐκ ἂν ὀπηδοῖ.
18 Εἰ καὶ ζωὸς ἐὼν ἑέ τ' αὐτόν περ μακάριζε,
Νήπιος, οὐδέ τι οἱ γε κακὸν προτιόσσετο θυμός·
Ἢν δέ σε δὴ ἔρξῃς, σύ τ' ὀνήσεαι, ἠδέ σ' ὀπίσσω
Ἄνδρες ἐπαινήσουσι, φάτις δέ τοι ἔσσεται ἐσθλή.
19 Ἐς πατέρων γενεὴν, νεκύων τ' ἐφ' ὁμήγυριν εἶσιν·
Οὐδέ ποτε γλυκερὸν φάος ὄψεται ὀφθαλμοῖσιν.
20 Ὅσπερ τ' οὖν ἀφνειὸς ἐν ἀνδράσιν ἔμμορε τιμῆς,
Οὐδέ τι πέπνυται, μάλα δὲ φρένας ἠλεός ἐστιν,
Ἢ λίην ὅγε θηρσὶ πάγχ' ὀλλυμένοισιν ἔοικεν.

Ψαλ. ν'.

1 ἈΘάνατος φώνησε Θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Παμβασιλεὺς ἔπος εἶπεν, οὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Συγκάλεσεν δέ τε γαῖαν ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος
Μέχρις δυσομένοιο ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.
2 Οὔρεος ἐκ Σιὼνος, ὅ, τ' ἔξοχα καὶ περὶ πάντων
Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβει, Θεὸς ἐξεφαάνθη.
3 Ἡμέων μὲν Θεὸς αὐτὸς ἐλεύσεται, οὔ τι σιωπῇ,
Οὐδέ κ' ἄναυδος ἔοι ἐλθὼν ποτὲ, οὐδέ θ' ἕκηλος·
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε πυρὸς μένος αἰθομένοιο,
Πάντ' ἀναμαιμάων, δεινή τ' ἔσσετ' ἀμφὶ θύελλα.
4 Κηρύσσων ἀγορήνδε καλέσσεται οὐρανὸν εὐρὺν,
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν,
Ὃν λαὸν δικάσαι, ὁσίας κρῖναί τε θέμιστας.
5 Δεῦρό μοι οὖν Ὁσίους μου ἀολλίσσαντες ἄγοιτε
Πάντας ὁμηγερέας, ὅσσοι θυέεσσιν ἐμεῖο
Ῥήτρην ποιήσαντο καὶ ὅρκια συνθεσιάων.
6 Τοῦ δὲ δικαιοσύνην μέγας οὐρανὸς ἀμφαδὰ θήσει·
Αὐτὸς γὰρ Θεός ἐστιν, ὃς ἐν λαοῖσι δικάζει.
7 Ἀντικρὺ δ' ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μου ἄκουσον,
Λαός μου, ἱερὴ Ἰσραήλοιο γενέθλη·
Σοὶ δέ τε μάρτυρος ἔσσομ', ἀπηλεγέως τ' ἀγορεύσω.

Ἢ μάλ.

Certè omninò ego Deus ipse, ego verò Deus tuus sum.
8 Haudquaquam te ob sacrificia *tua* reprehendam, aut victimas,
Quæ & coram me perpetuò sunt.
9 Non ex domo & præsepi tuo bovem mugientem
Nec hircos unquam ego ex tua accipiam caula.
10 Omnes enim meæ sunt, quotquot alit ingens sylva,
Feræ agrestes, quæque nemora pulchra incolunt,
Flexipedúmque boum armenta, & greges ovium,
Hæc mea omnia sunt, quæque montes mille pascunt.
11 Sed & volucres omnes montanæ, quæque per sylvam
Huc illuc volant, liquidò notæ mihi sunt:
Apud me *sunt* agrestes feræ, & belluæ omnes.
12 Si ergo me aliquandò cibi desiderium in mente caperet,
Non *id* tibi narrarem, neque dicerem quânam-re mihi opus *esset:*
Omnia enim mea sunt, pariter terráque maréque,
Et quæcunque ibi pascuntur, ut hominibus edulium sint.
13 Taurinas carnes ederem *ego?* biberémque sanguinem caprinum?
14 *Imò* verò laudem, & gratiarum-actionem Deo pulchra sacrificia
Votáque tua solvas Altissimo. (offeras;
15 Et mihi multùm supplica calamitatis die malo,
Noxæque gravis; te autem liberabo & servabo,
Et tu me glorificabis, & meam inclytam laudem canes.
16 Improbo autem dixit Deus, & *eum* objurgavit sermone,
Quis tu es mortalium, ut oracula mea narrares,
Vel ut pactum meum in ore habens enuntiares?
17 Quandoquidem invisa monita *mea* tibi omnino sunt,
Et mandata mea non curas in animo, nec respicis.
18 Furi comes & consors eras, cùm alicubi eum vidisti;
Et cum adulteris versatus es, iisque socius fuisti.
19 Ad malum perniciosum os tuum paratum reddis:
Linguâ & sermonibus dolos & fraudes texis.
20 Convitians verbis fratri *tuo* prava loqueris,
Sedens in conciliabulo, & multa in eum opprobria fundis,
Et germanum fratrem malo probrosè insectaris sermone.
21 Et tu sanè hæc fecisti, ego verò tacitus etiam manebam,

Omniáque

Ἦ μάλ' ἐγὼ Θεὸς αὐτὸς, ἔγωγε δὲ Σὸς Θεός εἰμι.
8 Οὔ τοι Σοὶ θυέων ἐπιμέμφομαι, οὐθ' ἑκατομβέων,
Αἵ τ' ἐμέο προπάροιθε διαμπερὲς αἰὲν ἔασιν.
9 Ἐξ οἴκου φάτνης τε τεῆς οὐ βοῦν ἐρίμυκον,
Οὔτε τράγους ποτ' ἔγωγε τεῆς ἐκ δέξομαι αὐλῆς.
10 Πάντες γάρ τ' ἐμοί εἰσιν, ὅσους τρέφει ἄπειρος ὕλη,
Θῆρές τ' ἀγρότεροι, τοί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Εἰλιπόδων τε βοῶν ἀγέλαι, καὶ πώεα μήλων,
Ταῦτ' ἐμὰ πάντα πέλονται, ἅ τ' οὔρεα χίλια βόσκει.
11 Οἰωνοὶ δέ τε πάντες ὀρέστεροι, οἵ τε καθ' ὕλην
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται, ἀρίγνωτοί μοι ἔασι·
Πὰρ δέ μοι ἀγρονόμοι θῆρες καὶ κνώδαλα πάντα.
12 Εἴ με ποτ' οὖν σίτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱροῖ,
Οὐκ ἄν τοι ἐρέω, οὐδ' εἴπω τίπτε δέ με χρεώ·
Πάντ' ἐμὰ γάρ τε πέλονται, ἅμα τραφερή τε καὶ ὑγρή,
Ὅσσα τε κεῖθι νέμονται, ἵν' ἀνδράσιν εἶδαρ ἔωσι.
13 Ταύρεια κρέ' ἔδοιμι; πίοιμι δὲ αἷμα τράγειον;
14 Ἀλλ' αἶνόν τε χάριν τε Θεῷ καλ' ἱερὰ θύσαις·
Εὐχωλάς τε τεὰς ἀποτίσαις Ὑψιμέδοντι.
15 Ἠδέ με πόλλ' ἱκέτευσον ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ,
Ἄτης τ' ἀργαλέης· σὲ δὲ ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω,
Καὶ σύ με κυδαίνεις, καὶ ἐμὸν κλυτὸν αἶνον ἀείσεις.
16 Πρὸς δὲ τ' ἀλιτρὸν ἔειπε Θεός, καὶ ἐνείκεσε μύθῳ,
Τίς δὲ σύ ἐσσι βροτῶν, ἵνα θέσφατά μου καταλέξῃς,
Ἠ' ἵνα συνθεσίην μου ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσῃς;
17 Ἐχθραὶ ἐπεὶ ὑποθημοσύναι σοι πάμπαν ἔασι,
Καὶ ἐπέων μου σὺ οὐκ ὄθεαι φρεσίν, οὔτ' ἀλεγίζεις.
18 Κλέπτῃ μὲν συνέριθος ἔης, ὅτε πού μιν ὄπωπας·
Μοιχοῖσιν δὲ δὴ ὁμίλησας, καὶ ἑταῖρος ἔησθα.
19 Ἐς κακὸν οὐλόμενον στόμα σοὶ μάλ' ἑτοῖμον ἔθηκας·
Γλώσσῃ καὶ μύθοισι δόλους καὶ κέρδε' ὑφαίνεις.
20 Κερτομέων ἐπέεσσιν ἀδελφεὸν αἴσυλα βάζεις,
Ἥμενος ἐν λέσχῃ, καὶ πόλλ' οἱ ὀνείδεα χεῦας,
Αὐτοκασίγνητόν τε κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ.
21 Καὶ σὺ μὲν οὖν τάδ' ἔρεξας, ἐγὼ δ' ἀκέων περ ἔμεινα·

Omniáque celabam silentio, tanquam non audienti similis;
Putabas autem me talem esse, qualis eras & ipse:
Palam autem te redarguam, & in conspectu *tuo* opera *tua* ponã.
22 Considerate igitur hoc in-animo, qui obliti estis Dei,
Nè discerpam vos, nec quis præsto-sit adjutor.
23 Hymnum mihi laudémque dans, grata offert (callens
Sacrificia, & me maximè honorat: qui autem recta & honesta
Suam vitam benè ordinat, salutem huic exhibebo,
Ostendens cœlitùs, & ei ex Deo erit præsidium.

PSAL. LI.

1 SEcundùm tuã clemẽtiã, Deus, propitius-esto, & mei miserere,
Et secundùm misericordiam tuam omninò infinitam *ea* quæ
Prorsus dele & abole, & mea delicta destrue. (peccavi
2 Ablue iniquitates *meas* & sordes omnes purga,
Sordes omnes noxæ & culpæ quâ læsus-sum.
3 Transgressiones enim meas agnosco, neque occultabo;
Et mea improbitas mihi in-conspectu semper est.
4 Peccavi, deliqui in te, in te solum dico me deliquisse,
Et hoc commisi malum coram te; ut & inculpatus
Tu in sermonibus *tuis* sis, & insons in judiciis.
5 Et in peccato natus-sum, solísque *primùm* aspexi radios,
Et in iniquitate concepit me in utero mater *mea*.
9 Veneranda veritas valdè tibi grata & amica, intùs quæ-est,
Viri in præcordiis; tu verò etiam sapientiam me doces,
In occulto, ut benè sciens-sim in mente & intelligens.
7 Terge & purga me hyssopo, purúsque ero prorsus;
Lava me, & candidior nive statim fiam.
8 Gaudia mihi ostendas, bonúmque ex te audiam
Nuntium: ut lætetur aliquando mihi charum cor,
Ossáque, quæ confregisti, lætitiâ perfundantur.
9 Oculos tuos avertas meis ab iniquitatibus,
Omniáque mea peccata fac nè *ampliùs* appareant, neu mentio
10 Fac, Domine, cor mundũ mihi, & mentem bonam (eorum sit.
Iterum instilla, & da integrum in præcordiis spiritum.

11 Nè

Πάντα δ' ἔχον σιγῇ, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς·
Φῆς δέ με τοιόνδ' εἶναι, ὁποῖος ἔπλευ καὶ αὐτός·
Ἀμφαδίην δέ σ' ἐλέγξω, ἐνωπῇ ἔργα τε θήσω.
22 Φράζεσθ' οὖν τόδε θυμῷ, οἳ ἐκλελάθεσθε Θεοῖο,
Μή τι διαρπάξω ὑμέας, παρὰ δ' οὔτις ἀρωγός.
23 Ὕμνον ἐμοὶ αἶνόν τε διδοὺς, καταθύμια ῥέζει
Ἱερὰ, καί με μάλιστα τίει· ὅς τ' αἴσιμα εἰδὼς
Ὃν βίον οὖ ἴθυνε, φόως τόδ' ἐγγυαλίξω,
Φαίνων οὐρανόθεν, καί οἱ ἐκ Θεοῦ ἔσσεται ἄλκαρ.

Ψαλ. να΄.

1 Σὴν κατὰ μειλιχίην, Θεὸς, ἵλαθι, καί μ' ἐλέαιρε,
Καδδ' ἔλεόν τε τεὸν μάλα μυρίον ὅσσα θ' ἅμαρτον
Γράπτην ἀΐστωσον, καί μου ἀλιτήματ' ὄλεσσον.
2 Νίψον ἀλιτροσύνας, καὶ λύματα πάντα κάθηρον,
Λύματα πάντ' ἄτης καὶ ἁμαρτάδος, ἥπερ ἀάσθην.
3 Τὰς γὰρ ὑπερβασίας μου ἀνέγνων, οὐδ' ἐπικεύσω·
Καί μου ἀτασθαλίη μοι ἐνωπῇ αἰὲν ἐτύχθη.
4 Ἤμβροτον, ἠλιτόμην σέ, σὲ μοῦνόν φημ' ἀλιτέσθαι,
Καὶ τόδ' ἔρεξα κακὸν σοῦ ἐναντίον· ὄφρα τ' ἀμύμων
Εἰνὶ λόγοισιν ἔῃς, καὶ ἀναίτιος εἰνὶ δίκῃσιν.
5 Εἰνί τ' ἀτασθαλίῃ γόνον, ἠελίου τ' ἴδον αὐγάς·
Ἐν δέ τ' ἀλιτροσύνῃ σύν μ' ἔλλαβε γαστέρι μήτηρ.
6 Πότνι' ἀληθείη μάλα τοι φίλη, ἔνδον ἐοῦσα,
Ἀνέρος ἐν πραπίδεσσι· σὺ δ' αὖ πινυτήν με διδάσκεις,
Κρύβδην, ὄφρ' οὖν εἰδῶ ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ νοήσω.
7 Σμῆχε δ' ἔμ' ὑσσώπῳ, καθαρὸς δέ τε ἔσσομαι ἔμπης·
Νίζε με, λευκότερος χιόνος τε κεν αἶψα γενοίμην.
8 Χάρματά μοι φαίνοις, ἐσθλῆς τ' ἐκ σεῖο πυθοίμην
Ἀγγελίης· ἵνα γηθήσῃ ποτέ μοι φίλον ἦτορ,
Ὀστέα θ', ἃ ξυνέαξας, εὐφροσύνῃσιν ἰανθῇ.
9 Ὄμματά σου τρέψας ἐμῶν ἀπ' ἀτασθαλιάων,
Πάντα δέ μου ἀλιτήματ' ἄϊστά τ' ἄπυστά τε θείης.
10 Τεῦξον, Ἄναξ, κραδίην καθαρήν μοι, καὶ νόον ἐσθλὸν
Αὖθις ἐνίσταξον, δὸς δ' ἄρτιον ἐν φρεσὶ θυμόν.

11 Nè projicias me tuâ à facie,
Spiritúmque sanctum tuum nè auferas à me omninò.
12 Rursus me lætificet salus tua, & reddas mihi
Quod anteà mihi erat tui gaudium & oblectamentum auxilii;
Et mihi spiritus tuus liberrimus stabilimentum sit.
13 *Tum* verò ex te sacra-oracula suggeram & proponam sceleratis,
Et quà iis eundum sit, docebo *eos* tuam juxta legem:
Et ad te convertentur improbi qui fuerint.
14 Verùm me libera, Domine, à sanguine & à cæde
Libera me benevolus, qui mihi Deus es, salúsque:
Et tum exultans lætánsque lingua *mea* jubilabit,
Proclamabítque qualis, & *quàm* fidelis tu, mitísque sis.
15 Labia, Domine, mea aperi, valvásque & vallum dentium;
Et tum ego tuam laudem in ore habens enuntiabo.
16 Nec enim sacrificiis in-mente delectaris ut *ea* offeram,
Nec animo tuo grata sunt holocausta.
17 Sacrificia Deo grata, contritum hominis cor:
Qui hoc confregit, obtulit perfecta sacrificia:
Spiritus qui contritus-est in præcordiis suam ob noxam,
Et cor quod confractum-est in pectore charo,
Haudquaquam despicabilia sunt tibi, Deus, ista dona.
18 Benè facias Sioni, favórque ei ex te sit:
Sioni benè facias, Solymorúmque muros ædifices.
19 Tum. v. sacrificia pulchra, quibus & justitia comes-est,
Homines tibi offerent, tuo grata animo,
Sacrificia & holocausta, perfectásque victimas,
Et boves *juvenculos* offerent super tuum pulchrum altare.

P S A L. lii.

1 CUr superbè adeò gloriaris, viribus confisus,
Atrocia-patrans oppressor, pravis-machinationibus animi
Faciens opera violenta & iniqua? Deus. a. admodum clemens
Ejúsque bonitas manet firmiter diebus omnibus. (*est* semper,
2 Lingua verò tua damna & fraudes malas machinatur,
Improba, tanquam novacula acuta, quæ cutem facilè scindit.

3 Semper

11 Μήποτ' ἀπόρριψόν με τεῆς ἀπονόσφιν ὀπωπῆς,
Πνεῦμ' ἅγιόν τε τεὸν μή μου ἀποαίρεο πάμπαν.
12 Αὖθίς μ' εὐφρήνειε φόως τεὸν, ἠδ' ἀποδῴης,
Ὃ πρὶν ἔην γὰρ τεῆς μοι χάρμα καὶ ἦδος ἀρωγῆς·
Καί μοι πνεῦμα τεὸν περιελεύθερον ἕρμα γένοιτο.
13 Ἐκ δ' ἄρα σεῖο θεοπροπίας ὑποθήσομ' ἀλιτροῖς,
Ἥ τ' ἰέναι σφιν ἔοικε, διδάξω σὸν κατὰ θεσμόν·
Οἱ δ' ἐπὶ σὲ τρέψονται ἀτάσθαλοι οἵπερ ἔωσιν.
14 Ἀλλά με ῥῦσαι, Ἄναξ, ἔκ τ' αἵματος ἔκ τε φόνοιο
Ῥῦσαί με προφρονέων, ὅς μοι Θεός ἐσσι φόως τε·
Καὶ τότ' ἀγαλλομένη χαίρουσά τε γλῶσσ' ἀλαλάξει,
Ἔκ τ' ἐρέει, οἷος πιστὸς σὺ καὶ ἤπιός ἐσσι.
15 Χείλε', Ἄναξ, μου ἄνοιγε, πύλας τε καὶ ἕρκος ὀδόντων·
Καὶ τότ' ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
16 Οὔτε γὰρ ἱεροῖσιν φρένα τέρπεαι, ὄφρα τε ῥέζω,
Οὔτε τεῷ θυμῷ κεχαρισμέναι εἴσ' ἑκατόμβαι.
17 Ἱερὰ Θεῷ φίλα, συντετριμμένον ἀνέρος ἦτορ·
Ὃς τόδε ῥῆξεν, ἔρεξε τελήεσσας ἑκατόμβας·
Θυμὸς, ὃ συντέτριπται ἐνὶ φρεσὶν ἧς ἕνεκ' ἄτης,
Καρδίη, ἥ τ' ἔρρηκται ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ, Θεὸς, σοὶ ταῦτά γε δῶρα.
18 Εὖ ἔρξαις Σιῶνα, χάρις δέ οἱ ἐκ σέθεν εἴη·
Σιὼν εὖ ἔρξαις, Σολύμων δὲ τε τείχεα δείμαις.
19 Δὴ τότε δ' ἱερὰ καλὰ, δίκη δέ τε οἷσιν ὀπηδεῖ,
Ἄνδρες τοι ῥέξουσι, τεῷ κεχαρισμένα θυμῷ,
Ἱερὰ καὶ ὁλόκαυτα, τελήεσσας δὲ ἑκατόμβας,
Καὶ βόας ἱρεύσουσ' ἐπὶ σῷ περικαλλέϊ βωμῷ.

Ψαλ. νϐ'.

1 Τίπτ' ἄρ' ὑπερφιάλως τόσον εὔχεαι, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὀβριμοεργ' ὑβριστὰ, κακορραφίῃσι νόοιο
Ἔρδων ἔργα βίαια; Θεὸς δὲ μάλ' ἤπιος αἰεὶ,
Τοῦδε τ' ἐνηείη μίμνει ἔμπεδον ἤματα πάντα.
2 Γλῶσσα δέ σου ἄτας καὶ κέρδεα λυγρὰ φυτεύει,
Σχετλίη· ὡς ξυρὸς ὀξὺς, ὅ, τε χρόα ῥεῖα τάμῃσιν.

3 Semper tibi animitùs placet mala loqui
Potiùs quàm bona profari, & mendacia fundere
Temerè & perperam, *potiùs* quàm dicere uti fas est.
4 Lingua nequam, mendaciis instructa & dolis,
Quàm tu sermones amas, quicunque hominibus-exitiales sunt.
5 Etiam te funditùs malè disperdet Deus, & destruet,
Evellétque tuâ è domo, & abscindet
Radicitùs à terra, ut nè *ampliùs* vivis intersis.
6 Timebunt justi in animo, hoc videntes,
Eúmque irridentes inter se sic dicent;
7 Hic ille est homo, qui sibi Deum robur & præsidium non fecit,
Divitiis vero semper suis (multæ enim ei opes suppetebant)
Confisus erat, injuriâ & improbitate *suâ* fretus.
8 Cæterum ego tanquam oliva in domo sum Dei,
Viridis, florens; confido autem in-perpetuum usque
In illius clementia, quippe ei mens est misericors. (cisti:
9 Quamobrem te, Domine, indesinenter laudabo, eò-quod-sic fe-
Tuum vero nomen spes mea *est*, expectabo autem in eo confidēs,
Bonum enim hoc esse videtur Sanctis tuis.

P S A L. liiii.

1 NOn esse Deum dixit insipiens suo in animo:
Corrupti-sunt corde penitùs, mens. a. iis periit & pudor;
Certè admodum perniciosa *opera* & infanda patrârunt,
Nec quis inter mortales est, qui bona facit.
2 De throno, ubi sedebat sacrum robur Immortalis,
Cœlitùs despexit intuens in gentes hominum,
An quis uspiam saperet, & ei mens esset Dei-timens.
3 Omnes autem declinârunt, â via omnes aberrârunt,
Omnes simul inutiles, & eorum teterrimus *est* odor:
Eò-quòd talia mala operantur, quippe nè unus quidē bona facit.
4 Nec dum quicquam sciunt, quotquot mala machinantur?
Nec dum quicquam cognoscunt, mente autem fatui sunt?
Qui & populum meum comedunt crudeli animo,
Quemadmodum panem comedunt, cùm eos fames occupat,
Improbi,

3 Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μυθήσασθαι,
Μᾶλλον ἢ ἐσθλ' ἀγορευέμεναι· καὶ ψεύδεα βάζειν
Μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἢ εἰπεῖν ὡς θέμις ἐστί.
4 Γλῶσσα κακή, ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν,
Ὡς σὺ λόγους φιλέεις, ὅσσοι τ' ὀλοφώϊοί εἰσι.
5 Καί σε πρόχνυ κακῶς ὀλέσει Θεός, ἠδ' ἀλαπάξει,
Ἐξερύσει δὲ τεοῦ ἐκ δώματος, ἠδ' ἀποκόψει
Ῥιζόθεν ἐκ γαίης, ἵνα μὴ ζωοῖσι μετείης.
6 Ταρβήσουσι δίκαιοι ἐνὶ φρεσί, τοῦθ' ὁρόωντες,
Καδδ' αὐτοῦ γελόωντες ἐνὶ σφισιν ὧδ' ἐρέουσιν·
7 Οὗτος ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ, ὅς οἱ οὐ Θεὸν ἄλκαρ ἔθηκε,
Χρήμασι δ' αἰὲν ἑοῖσι (πολὺς γάρ οἱ ὄλβος ὀπήδει)
Θάρσυνος ἦν, ὕβρει καὶ ἀτασθαλίῃσι πιθήσας.
8 Ἀλλ' ἐγὼ ἠΰτ' ἐλαίη ἐν οἴκῳ εἰμὶ Θεοῖο,
Χλωρή, τηλεθόωσα· πέποιθα δὲ νωλεμὲς αἰεὶ
Αὐτοῦ ἐνηείῃ, ἐπεί οἱ νόος ἐστ' ἐλεήμων.
9 Τῷ σε, Ἄναξ, ἄληκτον ἐπαινέσω, οἷα ἔοργας·
Σὸν δ' ὄνομ' ἐλπὶς ἐμή, μνηέω δέ τε τῷδε πεποιθώς,
Ἐσθλὸν γὰρ τόδ' ἔμμεν δοκέει Ὁσίοισι τεοῖσιν.

Ψαλ. νγ'.

1 Οὐκ ἔμεναι Θεὸν εἶπε χαλίφρων ὃν κατὰ θυμόν·
Ἐφθίατο φρεσὶ πάγχυ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς·
Ἦ μάλα λοίγια ἔργα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τέλεσσαν,
Οὐδέ τις εἰνὶ βροτοῖσι πέλει, ὅς τ' αἴσιμα ῥέζει.
2 Ἐκ θρόνου ἔνθα κάθηται ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Οὐρανόθεν καθορᾶτο ἰδὼν ἐπὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Εἴ τις που πέπνυτο, καί οἱ νόος ἦε θεουδής.
3 Πάντες δ' ἐξέκλιναν, ὁδοῦ ἀπὸ πάντες ἅμαρτον,
Πάντες ἅμ' ἀχρεῖοι, καί σφεων ὀλοώτατος ὀδμή·
Οἷα κάκ' ἐργάζοντ', ἐπεὶ οὐδ' εἷς αἴσιμα ῥέζει.
4 Οὐδέ τι πω ἴσασιν ὅσοι κακὰ μηχανόωνται;
Οὐδέ τι γινώσκουσι, νόον δ' ἀποφώλιοί εἰσιν;
Οἳ δέ τε λαὸν ἐμὸν κατέδουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὡς κατά τ' ἄρτους ἔδουσιν, ὅτε σφέας λιμὸς ἱκάνει,

Improbi, neque Deo ſupplicantes vota fecerunt.
5 Ibi graviter metuebant, etiamſi non intelligerent,
Cur ipſos metus occuparet : Deus enim oſſa hominum
Qui circa *contráque* te caſtrametati-ſunt, diſperſit huc illuc:
Eos autem pudore-affeciſti, & iis probra offudiſti,
Quia Deus eos non curat in-animo, ſed contemnit.
6 Utinam ſalus Iſraelis & præſidium
Veniret ex Sione! quando Dominus populum ſuum
Captivitate reducet è mala, tum vero Jacobi
Lætabitur progenies, Iſraelíſque filii,
Omnéſq; Iſacidæ valdè gaudebunt ex-animo.

PSAL. liv.

1 MIſerere mei, Deus, & per nomen tuum me ſalvum-fac;
Tuâque vi libera me ab injuria in judicio.
2 Conſidera, & mei exaudi, Domine, vocem precantis;
Et verba oris mei in mente perpende tua.
3 Peregrini enim mihi inſurrexerunt infeſti, & contra *me* ſteterũt
Viri fortitudine freti & robore manuum,
Qui & interficere cupiunt, & animam *meam* perdere,
Neutiquam Deum ſibi ponentes ob oculos, nec curantes.
4 Eſt Deus mihi auxiliator, & ingens columen vitæ;
Immortalis cum iis *eſt*, defenſores qui mihi ſunt,
Tuentúrque animam meam, ut nè ad inferos deſcendam.
5 Inimicis meis condignam mercedem præbebit,
Et iis malam rependet compenſationẽ ſecundũ-id-quod fecerũt:
Eos tu diſperde, quandoquidem tibi veritas amica eſt,
Funditùs malè, ita enim mihi promiſiſti, & annuiſti.
6 Sacrificia tibi valdè lubens offeram, & prompto animo;
Et tuum nomen cantabo, Domine, quia bonum eſt.
7 Ex omni enim miſeria & calamitate me eripuit:
Inimicorum verò fatum malum oculis vidi.

Σχέτλιοι, οὐδὲ Θεὸν γινώμενοι ἐλλιτάνευον.
5 Ἔνθ' αἰνῶς φοβέοντ', εἴπερ τε καὶ οὔτι ἐνόησαν,
Τίπτε σφέας δέος εἷλε· Θεὸς γάρ τ' ὀστέα φωτῶν,
Οἵ σ' ἀμφεστρατόωντο, διεσκέδασ' ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τοὺς δὲ καταισχύνας, καί σφιν κατ' ὀνείδεα χεύας,
Ὅττι Θεὸς σφέας οὐκ ἀλέγει φρεσὶν, ἀλλ' ἀθετίζει.
6 Ὡς ὄφελε φόως Ἰσραήλοιο καὶ ἄλκαρ
Ἐλθέμεν ἐκ Σιῶνος· Ἄναξ ἑὸν ὁππότε λαὸν
Εἰρέρου ἐξαναλύσῃσι κακοῦ, τότε κεν τ' Ἰακώβου
Γηθήσαι γενεὴ, Ἰσραήλοιό τε παῖδες,
Πάντες τ' Ἰσακίδαι μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.

Ψαλ. νδ'.

1 Οἴκτειρόν με, Θεὸς, διά τ' ὄνομα σόν με σάωσον,
Σῇ τε βίῃ ῥῦσαί μ' ἐξ ὕβριος εἰνὶ δίκῃσι.
2 Σὺ Θεὸ, καί μου ἄκουσον, Ἄναξ, ὄπα λισσομένοιο·
Καὶ ἔπεα στόματός μου ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
3 Ξεῖνοι γάρ μοι ὄρουσαν ἀνάρσιοι, ἀντία δ' ἔστ' ἐμεῦ
Ἀνέρες ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Οἵ τέ μ' ἀποκτεῖναι μεμάασι, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι,
Οὔ τι Θεόν σφι τιθέντες ἐνωπῇ, οὔτ' ἀλέγοντες.
4 Ἔστι Θεός μοι ἀρωγὸς, ἰδ' ἄσπετον ἕρμα βίοιο·
Ἀθάνατος μετὰ τοῖσιν, ἀμύντορες οἵ μοι ἐόντες
Ῥύατ' ἐμὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ ἀΐδος δὲ κατέλθω.
5 Δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν ἐοικότα μισθὸν ὀρέξει,
Καί σφι κακὴν ἀποτίσετ' ἀμοιβὴν, οἷα ἔρεξαν.
Τοὺς σύγ' ὄλεσσον, ἐπεί σοι ἀληθείη φίλη ἐστὶ,
Πρόχνυ κακῶς, ὡς γάρ μοι ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
6 Ἱερά σοι μάλ' ἑκὼν ῥέξω, καὶ πρόφρονι θυμῷ·
Καί τεὸν οὔνομ' ἀείσω, Ἄναξ, ὅτι ἐσθλὸν ἐτύχθη.
7 Πάσης γάρ με δύης, καὶ ὀϊζύος ἐξανέλυσε·
Δυσμενέων δ' οἶτον κακὸν ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα.

PSAL. lv.

1 PErcipe meam vocem, Deus, orantémque exaudi;
Nec recede omninò meis seorsum procul à precibus.
2 Attende, & me audi, quandoquidem eructo prorsus
Multa verba gemibunda, luctúmque ingentem excito,
Miserabiliter lamentans, gravitérque vociferor clamans.
3 Utrumque, tùm ob inimici acerbam vocem
Perniciosi, tùm etiam ob injuriam insolentem hominis improbi:
Frustrà enim & immeritò improbitatē mihi impingunt, injustáq;
Quorum autor non eram, indignantur autem in animo, (opera,
Et postquam mihi irati fuerint, ego iis exosus sum.
4 Corde doleo, illud verò mihi & in pectore palpitat,
Et tremit doloribus transfixum acutis;
Et atræ mortis me terrores graves prehendunt.
5 Pavor me in animo cepit, tremórque occupavit membra:
Totúsque extemplò cohorrui, & expavi perquàm gravissimè;
Et me diri timoris atra nubes operuit.
6 Et tum dixi, Utinam alas aliquando haberem columbæ,
Ut avolarem, & respirarem à labore,
Et *sic* mihi, omnium malorum requies esset.
7 Procul admodùm vagatus tunc seorsum habitarem
Deserto in loco quietus longè semotus ab aliis.
8 Festinans autem quàm celerrimè vellem sic evitare
Turbinem ingentem, terribilémque venti procellam.
9 Disperde, Domine, Dissipa *eorum* linguas, & consilia callida,
Ut nè omnium sit idem sonus, nec una eadémque vox,
Nec unanimes sint, cùm conferunt inter se consilia: (vidi.
Quoniam violentiā, injuriámq; malámq; contentionē in civitate
10 Intùs quidem hæc mala sunt perpetuò, sed & undique
Dies noctésque eam super muros *ejus* circundant:
Ejus in medio pariter noxáque dolórque sunt.
11 Ejus in medio improbitas & scelesta opera;
Neque malæ fraudes unquam ejus deserunt plateas;
Fallaces autem semper & versuti sunt cives,

Quique

Ψαλ. νε΄.

1 ΚΕ΄κλυθί μου φωνῆς, Θεὸς, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον·
Μηδὲ λιάζεο πάμπαν ἐμῶν ἀπονόσφι λιταίων.
2 Σύνθεο, καί μευ ἄκουσον, ἐπεὶ ἀνερεύγομαι ἔμπης
Πόλλ' ἔπεα στονόεντα, γόον δ' ἀλίαστον ὀρίνω,
Οἰκτρ' ὀλοφυρόμενος, θρῆνόν τε γέγωνα βοήσας.
3 Ἀμφότερον, διά τ' ἀντιβίου θυμαλγέα φωνὴν
Οὐλομένου, διά θ' ὕβριν ὑπέρβιον ἀνδρὸς ἀλείτεω·
Μὰψ γὰρ ἀτασθαλίην ἐπ' ἐμοὶ θέσαν, αἴσυλά τ' ἔργα,
Τῶν οὐκ αἴτιος ἦα, νεμέσσηθεν δ' ἐνὶ θυμῷ,
Καί μοι ἐπεὶ κεχόλωνται, ἐγὼ σφισιν ἐχθοδόπησα.
4 Κῆρ ἄχθομαι, τὸ δὲ καί μοι ἐνὶ στήθεσσι πατάσσει,
Καὶ τρομέει ὀδύνῃσι πεπαρμένον ὀξείῃσι·
Καὶ μέλανος θανάτοιό με δείματα λυγρὰ κιχάνει.
5 Τάρβος με φρένας εἷλ', ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
Πᾶς δέ τ' ἄφαρ πέφρικα, καὶ ἔρριγ' αἰνόθεν αἰνῶς,
Καί μ' ὀλοοῖο φόβοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε.
6 Καὶ τότ' ἔφην, Εἴθε πτέρυγάς ποτ' ἔχοιμι πελείης,
Ὄφρα τ' ἀποπταίμην, καὶ ἀναπνεύσαιμι πόνοιο,
Καί κέν μοι πάντων τε κακῶν κατάπαυμα γένοιτο.
7 Τῆλε μάλα πλαγχθεὶς, τότ' ἀπόπροθι ναιετάοιμι
Οἰοπόλῳ ἐνὶ χώρῳ ἕκηλος νόσφιν ἀπ' ἄλλων.
8 Σπεύδων δ' ὅττι τάχιστ' ἐθέλοιμί κεν ὡς ἀλέασθαι
Λαίλαπα θεσπεσίην, δεινήν τ' ἀνέμοιο θύελλαν.
9 Ῥαῖσον, Ἄναξ, σκέδασον γλώσσας καὶ μήδεα πυκνὰ,
Ὡς μὴ πάντων ἦσιν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Μηδ' ἕνα θυμὸν ἔχωσ', ὅτε συμφρασσαίατο βουλάς·
Ὅττι βίην ὕβριν τε κακήν τ' ἔριδ' ἀμπόλιν εἶδον.
10 Ἔνδον μὲν τὰ κάκ' ἐστὶ διαμπερὲς, ἀλλά γε πάντῃ
Ἤματά μιν νύκτας τ' ἐπὶ τείχεσιν ἀμφιβέβηκε·
Τῆς δ' ἐνὶ μέσσῃ ὁμοῦ ἄτη ὀδύνη τε πέλονται.
11 Τῆς δ' ἐνὶ μέσσῃ ἀλιτροσύνη, καὶ σχέτλια ἔργα·
Οὐδὲ κακαὶ ἀπάται ποθ' ἑὰς λείπουσιν ἀγυιάς·
Κερδαλέοι δ' αἰεὶ καὶ ἐπίκλοποι εἰσι πολῖται.

Quíque dolos-meditantur continuò sibi-invicem.
12 Non enim inimicus erat, qui mihi probra offudit,
Utique tolerabilius hoc mihi, & commodius fuisset:
Nec quis adversariorum, qui ausus-est mihi insultare,
Utiq; illum lauuissem,& facilè mihi effugium fuisset. (omnium,
13 Sed tu æqualis meus & unanimis, amicorum multò dilectissime
Qui mihi charissimus sociorum eras, colendissimúsque,(negotio.
Intimè-familiaris, & cui potissimùm confisus-fueram quovis in
14 Semper. a. miti-dulcíq;-mente simul communicavimus consilia,
Nósque duo unà proficiscentes sacram ad domum Dei,
Ibi simul versabamur, concordem animum habentes.
15 Corripiens verò eos, statim finis mortis occupet,
Viventésque descendant ad inferni domos;
Quoniam improbitas iis domestica *est*, sceleratáque opera
Multa admodùm eorum simul in ædibus manent.
16 Verùm ego Deo supplicabo; Immortalis autem me servabit.
17 Precabor vesperi, & unà-cum aurora illucescente,
Et quando sol medium cœlum conscendit,
Altâ-voce ego clamabo; ille autem precantis vocem exaudiet.
18 Liberabit animam meam ex ardua pugna
Hostium, ut & denuò quietus & salvus sim:
Multi enim mihi, postquam ille adstat, sunt adjutores.
19 Profectò audiet me Deus, dolores verò dabit
Inimicis *meis*, Deus, cujus est immensum ævum:
Illi.a. quoniã in-prosperitate eandem diu sortiti-sunt conditionẽ,
Haudquaq.mutãtes,*nec vicissitudin.-experti*,Deũ nõ reverent.in
20 Qui.a.benè *erga eũ* affecti sũt,& nũquã eũ oppugnârũt,(animo.
Eos utique ille *(improbus sc.)* injuriosè-tractans oppressit manu
Pactum mendacio-violans, fœderáque fida conculcans. (gravi,
21 Cujus & à lingua dulcior fluebat butyro
Vox, leviórque *& lenior*, prælium verò ei in corde curæ-erat:
Blandi autem sermones molliores erant oleo,
Veruntamen gladiis similes ancipitibus:
Adeò ille bona loquebatur, mala in-animo occultè-struens.
22 Projice super Immortalem tuas solicitudines,ei autẽ curæ-erunt;

Οἵ τε δολοφρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν.
12 Οὐ γάρ τ' ἐχθρὸς ἔην, ὅς ἐμοὶ κατ' ὀνείδεα χεῦε,
Καί κεν ἀνεκτότερον τόδε μοι καὶ κέρδιον ἦεν·
Οὐδέ τις ἀντιβίων, ὃς πλῆ μοι ἐπιδεχετιάαδης,
Καί κέν μιν τ' ἔλαθον, καί μοι ῥέα φυκτὰ πέλοντο.
13 Ἀλλὰ σύγ', ἰσόψυχε, φίλων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ὅς μοι κήδιστος ἑταίρων ἦς κεδνότατός τε,
Γνωτός, τῷ τε μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
14 Αἰεὶ γὰρ γλυκύθυμοι ὁμοῦ συμφραδμονες ἦμεν,
Σύν τε δύ' ἐρχομένω ἱερὸν ποτὶ δῶμα Θεοῖο,
Ἔνθ' ἄμυδις πωλεύμεθ', ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντε.
15 Μάρψαι δέ σφεας ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη,
Ζώοντες γὰρ κατέλθοιεν δόμον Ἄϊδος εἴσω·
Οὕνεκ' ἀτασθαλίη σφιν ἐφέστιος, αἴσυλά τ' ἔργα
Πολλὰ μάλα σφετέροισιν ὁμοῦ ἐνὶ δώμασι μίμνει.
16 Αὐτὰρ ἐγὼ Θεῷ εὔξομαι· ὁ δ' Ἀθάνατός με σαώσει.
17 Εὔξομαι ἑσπέριος, καὶ ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Καὶ ὁπότ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Ὀρθί' ἔγωγε βοήσω· ὁ δ' εὐχομένου ὄπ' ἀκούσει.
18 Ῥύσει τ' ἐμὴν ψυχὴν ἐξ αἰνῆς δηϊοτῆτος
Ἀντιβίων, ἵνα τ' αὖθις ἔκηλος καὶ σόος εἴην·
Πολλοὶ γάρ μοι, ἐπεὶ ὁ παρίσταται, εἰσὶν ἀρωγοί.
19 Ἦ ῥ' ἐπακούσει ἐμεῖο Θεός, τοῖς δ' ἄλγεα δώσει
Δυσμενέεσσι, Θεός, τοῦ τ' ἐς ἀπερείσιος αἰών·
Οἱ δ' ἐπεὶ οὐν θαλίησιν ὁμὴν δὴν ἔλλαχον αἶσαν,
Οὔ τοι ἀμείβοντες, Θεὸν οὐχ ἅζοντ' ἐνὶ θυμῷ.
20 Οἱ γὰρ φίλα φρονέουσι, καὶ οὔποτε οἱ μαχέσαντο,
Τοὺς ἄρ' ὅγ' ὑβρίζων ἐβιήσατο χειρὶ βαρείη,
Ῥήτρην ψευσάμενος, κατά θ' ὅρκια πιστὰ πατήσας.
21 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης γλυκίων ῥέε βουτύροιο
Αὐδή, λειοτέρη τε, μάχη δ' οἱ κῆρι μέμηλε·
Αἱμύλιοι γὰρ λόγοι μαλακώτεροι ἦσαν ἐλαίου,
Αὐτὰρ ὅμως ξιφέεσσιν ἐοικότες ἀμφιγύοισιν·
Ὣς ὁ μὲν ἐσθλ' ἀγόρευε, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων.
22 Ῥίψον ἐπ' Ἀθάνατον τὰ σὰ κήδεα, τῷ γὰρ μελήσει·

Nec unquam ergo cibo indigebis, nec ullâ aliâ-re:
Nec enim dimoveri ſinet virum juſtum.
23 Verùm illos tu Deus ad domum inferni deduces:
Homines *adhuc* juvenes & præter *communẽ*-ſortẽ à vita peribũt
Hõicidæ, doloſiq; priuſquã ad pubertatis menſurã pervenerint:
Confidam autem ego, fretúſque te ero ſemper utcunque.

PSAL. lvi.

1 COnſidera,& mei miſerere, Deus,quia violentâ rabie
Crudum devorare geſtiunt me gentes hominum,
Totáque die præliantes opprimunt vi.
2 Inimici me deglutire geſtiunt quotidiè;
Multi enim, ſupreme-omniũ Domine, mecum ſtrenuè pugnant.
3 Quando me timor occupat, confiſus in-te ero nihilominùs.
4 Laudabo Deum, ob-id-quòd promiſit, dixítque mihi:
Fiducia mihi Deus eſt, in eo ſpero, nec admodùm (poterit.
Timebo, quicquid mihi quiſpiam terreſtrium hominum facere-
5 Quotidiè inſidiantur *mihi* pervertere cupientes
Sermonem meum; & aliorsùm torquere, quicquid dixero:
Eorúmque omnes cogitationes *ſunt,* mihi mala machinari.
6 Illi igitur poſtquam congregati ſunt, & in unum convenerunt,
Clam mihi inſidias collocant,meóſque greſſus acriter obſervant,
Sive huc ſive illuc eam, proníque-feruntur ad animam *meam* per-
7 Num iniquitate *ſuâ* evitabunt interitum? (dendam.
Populum tu diſturba, Deus, irato animo.
8 Vagationem meam migrationémque tu nôſti & obſervâſti,
Benè computans in-animo, quoties abii fugiens:
Tuum verò in utrem lacrymas meas, nequando pereant,
Infundas: annon ſcripta-ſunt iſta *omnia* tuo in libro?
9 Ad te clamante me, retrò revertentur
Inimici *mei:* & hoc utique novi,quoniam mihi Deus eſt adjutor.
10 Laudabo Deum, ob-id-quod mihi pollicitus-eſt ſermone ſuo,
Laudabo Dominum,ob-id-quod mihi pollicitus-eſt ſermone *ſuo.*
Fiducia mihi Deus eſt, in illo ſpero, nec admodùm (poterit.
Timebo, quicquid mihi quiſpiam terreſtrium hominum facere-

Vota

Οὔτε ποτ' ἐν βρώμῃσι δευήσεαι, οὔτε τοῦ ἄλλου·
Οὐδὲ γὰρ ἐστυφελίχθαι ἐάσεις ἄνδρα δίκαιον.
23 Ἀλλὰ σφέας σύ, Θεός, δόμον εἰς ἀΐδαο κατάξεις·
Ἄνδρες ἀπ' αἰῶνος νέοι ἠδ' ὑπὲρ αἶσαν ὀλεῦνται,
Ἀνδροφόνοι, δόλιοί τε, πρὶν ἥβης μέτρον ἱκέσθαι·
Θαρσήσω δ' ἄρ' ἐγώ, πίσυνός τε σοὶ ἔσσομαι ἔμπης.

Ψαλ. νϛ'.

1 ΣΥ'νθεο, καί μ' ἐλέαιρε, Θεός, ὅτι θέρσιδι λύσσῃ
Ὠμὸν βεβρώθειν μεμάασί με φῦλ' ἀνθρώπων,
Πᾶν δ' ἦμαρ πολεμίζοντες τείρουσι βίηφι.
2 Δυσμενέες με καταβρόξαι μεμάασι κατ' ἦμαρ·
Πολλοὶ γάρ, Πανυπέρτατ' Ἄναξ, ἐμοὶ ἶφι μάχονται.
3 Ὄφρα με τάρβος ἔχει, πίσυνος δέ τοι ἔσσομαι ἔμπης.
4 Αἰνήσω Θεόν, ὅς μ' ὑπέδεκτο, καί μοι ἔειπε·
Θάρσος μοι Θεός ἐστι, τῷ ἔλπομαι, οὐδέ τι λίην
Δείσω, ὅ, ττι με κέν τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.
5 Καὶ δ' ἦμαρ λοχόωσι παρατρέψαι μεμαῶτες
Μῦθον ἐμόν, καὶ στρέψαι ἀποκλίνδον, ὅ, ττι κεν εἴπω·
Τῶν δέ τε πάντα νοήματ', ἐμοὶ κακὰ μηχανάασθαι.
6 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγρεθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Κρύβδην μοι λόχον εἷσαν, ἐμ' ἴχνιά τ' ὀξὺ νόησαν,
Ἔνθ' ἢ ἔνθ' ἂν ἴω, μέμασαν δέ τε θυμὸν ὀλέσσαι.
7 Ἦ κεν ἀτασθαλίῃσιν ὑπεκπροφύγοιεν ὄλεθρον;
Λαὸν σὺ στυφέλιζε, Θεός, κεκοτηότι θυμῷ.
8 Πλαγκτοσύνην μου ἄλλην τε σὺ ἔγνως ἠδ' ἐνόησας,
Εὖ πεμπασσάμενος φρεσίν, ὁσσάκις ἤϊα φεύγων·
Ἐν δὲ τεῷ ἀσκῷ ἐμὰ δάκρυα, μή ποτ' ὄληται,
Χεύαις· οὐκ ἄρα γεγράφαται τάδε σῇ ἐνὶ βίβλῳ;
9 Πρὸς σὲ βοῶντος ἐμεῖο, παλιμπετὲς ἀπονέονται
Δυσμενέες· τόδε γ' οἶδ', ὅτι μοι Θεός ἐστιν ἀρωγός.
10 Αἰνήσω Θεόν, ὃς ἑῷ μοι ὑπέσχετο μύθῳ,
Αἰνήσω τὸν Ἄνακτ', οἷόν μοι ὑπέσχετο μύθῳ.
11 Θάρσος μοι Θεός ἐστι, τῷ ἔλπομαι, οὐδέ τι λίην
Δείσω, ὅ, ττι με κέν τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.

12 Εὐχὰς

Vota tibi persolvere me decet, quæ nuncupavi;
Propterea gratias agam tibi, & tuam, Deus, laudem cantabo.
13 Liberâsti enim animam meam,& à morte servâsti;
Nonne ergo & pedes mihi custodies, nequando labar,
Ut in via ambulem adhuc in conspectu Dei,
Inter vivos existens, & videns lucem solis?

PSAL. lvii.

1 MIserere mei, Deus, miserere mei, tibi enim ego
Confisus sum in animo sub alis tuis:
Illarúmque umbra erit mihi à calamitate refugium
Et tegumentum, donec hæ transierint procellæ.
2 Precabor altè-regnantem Deum, Deum, qui & mihi
In negotiis astat, mihíque omnia perficit.
3 De cœlo mittet suum angelum qui me salvabit;
Illi verò opprobria offundet, quicunque mihi molitur interitum,
Et me deglutire totum vellet crudeli animo:
Utramque autem & misericordiam, & veritatem amabilem
Suam cœlitùs Deus mittet mihi in suppetias.
4 Anima mea medios inter leones est,
Hominésque qui igni similem in præcordiis animum habent:
Medios inter illos jaceo, inter gentes hominum,
Quorum dentes hastæ & sagittæ, lingua gladius acutus.
5 Sursum, Deus, teipsum extolle super cœlum stellatum,
Et gloriam tuam totam super terram almam.
6 Pedibus meis tendiculam, & retia sæva expanderunt:
Declinavit autem *in terram* anima mea, & jamjam casura est:
Foveam foderunt mihi, eámque in mediam inciderunt ipsi.
7 Animus paratus *est* mihi, Deus, in præcordiis, animus paratus;
Modulans suavi celebrabo laudem tuam cantilenâ.
8 Expergiscere gloria mea, simul autem evigilate & vos
Nablium & cithara, dulcémque apparate cantionem:
Exurgam *ego* ipse unà-cum aurora illucescente.
9 Immortalis, celebrabo te medio populorum in cœtu,
Celebrabo te inter populos, inter gentes laudem cantabo *tuam*:

10 Quoniam

12 Εὐχάς σοι ἀποτίσαι ἔοικέ μοι, ἅσπερ ὑπέστην·
Τῷ χάριν εἰδέω σοι, καὶ σὸν, Θεὸς, αἶνον ἀείσω.
13 Ῥύσαο γὰρ ψυχήν μου ὑπ᾽ ἐκ θανάτοιο σαώσας·
Οὐ πόδας οὖν καὶ ἔμοιγε φυλάξεις, μήποτ᾽ ὀλισθῶ,
Ὄφρ᾽ ἂν ὁδὸν βείω ἔτι τῆς κατενώπα Θεοῖο,
Ζωοῖσιν μετεὼν, καὶ ὁρῶν φάος ἠελίοιο;

Ψαλ. νζ.

1 Οἰκτείρεόν με, Θεὸς, μ᾽ οἰκτείρεον, σοὶ γὰρ ἔγωγε
Θαρσυνός εἰμ᾽ ἐνὶ θυμῷ ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι·
Τάων δὲ σκιὴ ἔσσεται ἐμοὶ ἄτης ἀλεωρὴ,
Καὶ σκέπας, εἰσόκεν αἵδε παρωχήκασι θύελλαι.
2 Εὔχομαι Ὑψιμέδοντι Θεῷ, Θεῷ, ὅς τέ μοι αἰεὶ
Ἐν ἔργοισι παρέστατ᾽, ἐμοὶ δέ τε πάντα τελευτᾷ.
3 Οὐρανόθεν καταπέμψει ὃν ἄγγελον, ὅς με σαώσει·
Τῷ δ᾽ ἐπ᾽ ὀνείδεα χεύσει, ὅ, τις μοι μήσατ᾽ ὄλεθρον,
Καί με καταβρόξαι πάντ᾽ ἤθελε νηλέϊ θυμῷ·
Ἀμφότερον δ᾽, ἔλεόν τε, ἀληθείην τ᾽ ἐρατεινὴν
Αὐτοῦ ἀπ᾽ οὐρανόθεν Θεὸς ἥσει μοι ἐπ᾽ ἀρωγῇ.
4 Ψυχή μου μέσσοισιν ἐνὶ λείουσιν ἐτύχθη.
Ἀνδράσι θ᾽ οἳ πυρὶ ἶσον ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσι·
Τοῖς ἐνὶ μέσσοισιν κεῖμαι, ἀνὰ φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
Τῶνπερ ὀδόντες δοῦρα καὶ ἰοὶ, γλῶσσ᾽ ἄορ ὀξύ.
5 Ὕψι, Θεὸς, σ᾽ ἀνάειρ᾽ ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.
6 Ποσσὶν ἐμοῖσι λίνον, καὶ δίκτυα λυγρὰ πέτασσαν·
Κύψε δέ μου ψυχὴ, καὶ δὴ πεσέεσθαι ἔμελλε·
Βόθρον ὄρυξαν ἔμοιγε, μέσῳ τῷ τ᾽ ἔμπεσον αὐτοί.
7 Θυμὸς ἑτοῖμος ἐμοὶ, Θεὸς, ἐν φρεσὶ, θυμὸς ἑτοῖμος·
Μελπόμενος λιγυρῇ κλείω τεὸν αἶνον ἀοιδῇ.
8 Ἔγρεο κῦδος ἐμὸν, σὺν δ᾽ ἐγρήγορθε καὶ ὔμμες
Νάβλη καὶ κιθάρη, γλυκερὴν δ᾽ ἐντύνετε μολπήν·
Ἐγρήσσοιμί κεν αὐτὸς ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι.
9 Ἀθάνατε, κλείω σε μέσῳ λαῶν ἐν ὁμίλῳ,
Κλείω σ᾽ ἐν λαοῖσιν, ἐν ἔθνεσιν αἶνον ἀείσω.

10 Qũoniam clementia tua immensa *est*, & ad-cœlũ-pertingens ;
Tuáque veritas etiam ad ætherem clarum pervenit.
11 Sursum, Deus, teipsum extolle supra cœlum stellatum,
Et gloriam tuam totam supra terram almam.

PSAL. lviii.

1 NUm re verâ utique vobis jus rectum curæ-est,
Quando simul-congregati, consiliarii viri, estis?
Num in æquitate judicium-decernitis, gentes hominum?
2 Imò verò improba *opera* in-animo super terra machinamini ;
Injuriámque gravem struitis manibus, violentiámque.
3 Multùm admodum vagantur improbi, & errant,
Postquam *jam* à via declinaverint; recens-nati quantumvis fu-
Alias alio cùm primum ex utero venerint ; (erint,
Iísque semper cordi est vana multa dicere,
Didicerunt ergo, adhuc pueri cùm-essent mendacia loqui,
Sermonésque fallaces, qui iis à nativitate & infantia amici sunt.
4 Venenum autem tanquam serpentis lethiferum venenũ habent;
Neque volunt audire, similes aspidi surdæ,
Qua[illegible]ræ-astutia suam pulvere aurem obturat:
5 Nec incantationibus in-animo delectatur, nec vocem audit
Viri, quantumvis, incantator cum-sit, sapienter incantet,
Neque demulcetur, quandoquidem ei inflexibilis impetus-men-
6 Illorum utique in ore validos, Deus, confringe dentes; (tis est.
Molarésque juvenum in maxillis leonum
Contunde, Domine, sævos ut expuant dentes.
7 Quemadmodum vero aquæ, quæ citò diffluunt huc illuc,
Sic isti liquescentes, statímque diffluentes pereant.
Et siquis eorum arcu tenso emittat sagittas,
Illæ utique frustraneæ sint, veluti telum, quod & arcitenentis
In tria, quatuorve frustra disruptum excidit manu.
8 Sicut autem quando limaci humiditas perit, ea autem liquescit,
Sensim diffluens, valdéq; celeriter liquescendo-consumitur ei
Et velut cùm in utero mulieris est embryo immaturus, (dulce ævũ
Brevis-ævi, qui & perit, priúsquam solis aspicit lucem:

Ita

10 Οὕνεκα μειλιχίη σοῦ ἀθέσφατος, οὐρανομήκης·
Σὴ δέ τ' ἀληθείη καὶ ἐς αἰθέρα δῖαν ἱκάνει.
11 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.

Ψαλ. νη'.

1 Ἦρ' ἐτεόν γε, που ὔμμι δίκη ἰθεῖα μέμηλεν,
Ὁππόθ' ὁμηγερέες, βουληφόροι ἀνέρες, ἐστέ;
Ἦ ῥα καὶ εὐνομίῃσι δικάζετε, φῦλ' ἀνθρώπων;
2 Ἀλλά γ' ἀτάσθαλα θυμῷ ἐπὶ χθονὶ μηχανάασθε·
Ὕβριν δ' ἀργαλέην πολυπτοίητε χερσί, βίην τε.
3 Πολλὰ μάλα πλάζονται ἀτάσθαλοι, ἠδ' ἀλόωνται,
Ἐκκλίναντες ὁδοῖο, νεηγενέες περ ἐόντες,
Ἄλλυδις ἄλλῃ, ἐπεὶ τὰ πρῶτ' ἐκ γαστέρος ἦλθον,
Τοῖς τ' αἰεὶ φίλον ἐστ' ἀνεμώλια πόλλ' ἀγορεύειν,
Ἔμμαθον οὔπω παιδνοὶ ἔτ' ἐόντες ψεύδεα βάζειν,
Μύθους τε κλοπίους, οἵ σφιν πεδόθεν φίλοι εἰσίν.
4 Ἰὸν δ', ὡς ὄφιος θανατηφόρον ἰὸν ἔχουσιν·
Οὐδ' ἐθέλουσιν ἀκοῦσαι, ἐοικότες ἀσπίδι κωφῇ,
Ἥπερ κερδοσυνῃσιν ἑὸν κόνι οὖας ἔδυσεν·
5 Οὐδ' ἐπαοιδῇσι φρένα τέρπεται, οὐδ' ὅπ' ἄκουσεν
Ἀνέρος, εἰ ἐπαοιδὸς ἐὼν πύκα περ τ' ἐπαείδῃ·
Οὐδέ τ' ἐθέλχθη, ἐπεί οἱ ἀκήλητον μένος ἐστί.
6 Τῶν δ' ἄρ' ἐνὶ στόματι κρατεροὺς, Θεός, ἆξον ὀδόντας·
Συῶν τε μύλας νεαρῶν ἐνὶ γαμφηλῇσι λεόντων
Θλάσσον, Ἄναξ, ὀλοοὺς ἵνα τ' ἐκπτύσωσιν ὀδόντας.
7 Ὕδατα δ' ὥς, ἅτε ῥίμφα διέῤῥεεν ἄλλυδις ἄλλῃ,
Ὣς οἱ τηκόμενοι, διά τ' αἶψα ῥέοντες ὄλοιντο.
Τῶν εἴ τις τε βιὸν τανύσας προέηκεν ὀϊστούς,
Οἵ γ' ἅλιοι εἶεν, βέλος ὥς, ὅ, τε τοξοφόροιο
Τειχθεί τε καὶ τελεσχθεὶ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
8 Ὡς δ' ὅτε κοχλίη ἰκμὰς ἀπόλλυται, ὃς ᾗ τέτηκεν,
Ἤχι ῥέων, μάλα δ' ὦκα κατείβεται οἱ γλυκὺς αἰών·
Ὣς θ' ὅ τε γαστέρι γυναικὸς ἔνι βρέφος ἠλιτόμηνον,
Ὠκύμορον, τό, τ' ὄλωλε, πρὶν ἠελίου ἴδεν αὐγάς·

Ita hi quidem pereant, ſtatímque tranſeant omnes,
Neque videant ampliùs dulce lumen ſolis.
9 Priúſquam ſentiant lebetes ſpinas ardentes
Veſtri, aut ferveant incitati igni vehemente;
Hos ille ſubitò abripiet malo ceu venti turbine,
Crudóſque vivóſque tollet irato animo.
10 Lætabitur verò juſtus vir, vindictam cùm viderit,
Qualem jam mali homines condignam mercedem retulerint;
Greſſúsque ſuos impiorum lavabit ſanguine hominum.
11 Sic verò tum dixerit quis intuens alius in alium,
Certè juſtus vir operum *ſuorum* gratam compenſationem
Accepit; certè omninò eſt Deus, qui in terra
Judicans omnia dirigit, habétque vindicem oculum.

PSAL. lix.

1 AB hoſtibus libera me, Deus meus, & me defende
Ab hominibus, qui in me malè affecti inſurgunt.
2 Ab iis autem me ſerva, qui mala machinantur;
Nec me permitte homicidis rapinam & prædam fieri.
3 Animæ enim inſidiantes meæ cupiunt eam perdere:
Contráque me robuſti homines congregati-ſunt, non ob noxam
Nec iniquitatem, Deus, quam *ego* feci. (meam,
4 Illi verò currunt, ſimul ſeipſos inſtruentes, (fueram:
Haudquaquam jure *nec meritò*, quippe haud ego iis mali autor
Surge mihi in adjumentum, aſpice autem me, qualia paſſus-ſum.
5 Quamobrem tu, Domine, qui & exercituum dux & princeps es
Omnium, & inclyti Deus Iſraelis,
Expergiſcere ad puniendum omnes gentes, nationéſq; hominũ:
Nec perfidis unquam parce, nec miſerere cujuſquam,
Quem præ inſolentia peccantem animadverteris.
6 Multùm admodùm vagati-ſunt, veſperíque revertuntur;
Et eorum veluti canum clamor fit latrantium,
Per-civitatem dum vadunt errantes huc illuc.
7 Aſpera autem iis verba os eructat; velut gladiis (unt, audit?
Labiis cor-perſcindunt-convitiantes; quandoquidem quis, inqui-

8 Eos

Ὡς οἱ μὲν τ' ἀπολοίατ', ἄφαρ τ' οἰχοίατο πάντες,
Μηδὲ θ' ὁρῷεν ἔτι γλυκερὸν φάος ἠελίοιο.
9 Πρὶν γ' ᾔσθοντο λέβητες ἀκανθέων καιομενάων
Ὑμέτεροι, ἢ ζέσσαι ἐπειγόμενοι πυρὶ κηλέῳ·
Τοὺς ὅγ' ἀφαρπάξει κακῇ ὡς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ὠμοὺς τε ζωοὺς θ' ἐλέει κεκοτηότι θυμῷ.
10 Γηθήσει δ' ὁ δίκαιος ἀνὴρ, τίσιν ὁππόθ' ὁρῷτο,
Οἷον δὴ κακοὶ ἄνδρες ἐοικότα μισθὸν ἄροντο·
Ἴχνια δυσσεβέων τε λοέσσεται αἵματι φωτῶν.
11 Ὧδε κέ τις ζώει εἴποι ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ ῥα δίκαιος ἀνὴρ ἔργων χαριέσσαν ἀμοιβὴν
Ἔλλαβεν· ἦ ῥα μάλ' ἐστὶ μέγας Θεὸς, ὅς τ' ἐπὶ γαίῃ
Κρίνων πάντ' ἰθύνει, ἔχει δέ τε ἔκδικον ὄμμα.

Ψαλ. νθ'.

1 ἘΚ δηΐων ῥύσαι με, Θεός μου, καί μοι ἄμυνον
Ἀνέρας, οἳ ἐπ' ἔμοιγε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
2 Ἐκ δέ με τῶνδε σάω, οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται·
Μηδ' ἔα ἀνδροφόνοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
3 Ψυχὴν γὰρ λοχόωντες ἐμὴν μεμάασιν ὀλέσσαι·
Κὰδ δέ μου ἄλκιμοι ἄνδρες ἀγηγέραται· οὔτε μου ἄτης,
Οὐδὲ τ' ἀλιτροσύνης, Θεὸς, εἵνεκα, πλὴν περὶ ἔργα.
4 Οἱ δὲ θέουσιν, ἅμα σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Οὔτι δίκῃ, ἐπεὶ οὐ σφιν ἐγὼ κακοῦ αἴτιος ἦα·
Ὄρσεο μοι ἐπαρωγῇ, ὅρα δέ με, οἷα πέπονθα.
5 Τῷ σὺ, Ἄναξ, ὅς τε στρατιάων ὄρχαμός ἐσσι
Πασάων, καὶ ἀγακλειτοῦ Θεὸς Ἰσραήλου,
Ἔγρεο τίννυσθαι πάντ' ἔθνεα, φῦλά τε φωτῶν·
Μηδὲ θ' ὑπερφιάλων ποτὶ φείδεο, μηδ' ἐλέαιρε,
Ὅντιν' ἀγηνορίῃσιν ἀτασθάλλοντα νοήσῃς.
6 Πολλὰ μάλα πλάγχθεν, ποτὶ ἑσπέρα τ' ἀπονέονται·
Καὶ σφεων ὥς τε κυνῶν ἰαχὴ γένεθ' ὑλακομώρων,
Κὰπ πόλιν ὄφρα τ' ἴωσιν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα.
7 Ὀξέα δὲ σφ' ἔπεα στόμ' ἐρεύγεται· ὡς ξιφέεσσι
Χείλεσι κερτομέουσιν· ἐπεὶ τίς, φασὶν, ἀκούει;

8 Eos verò irridebis tu, Immortalis, atque contemnes;
Gentésque omnes deridiculum & ludibrium facies.
9 Eorum.a. etsi quis magnus sit, & robur ejus non infirmum,
At certè à potentia ejus apud te *manens* cavebo nihilominus;
Quia tu mihi, Deus, columen, & à malis refugium es.
10 Præveniet me Deus, proclivi-animo, qui erga me clemens *est*,
Quíque mei misereri solet: & videbo voluntate Dei
Inimicos id patientes, quod mihi gratum est animo.
11 Nè occidas *eos*, nè populus meus mente suâ obliviscatur;
Eos autem vi dissipa, & fortitudine manuum,
Et deturba, Domine, scutum amplum nostrum & auxilium.
12 Quoniā temerarii-&-imprudētes-in-sermone & peccātes-in-(verbis sūt
Et mala multa, superbáq; in ore habentes effutierunt;
Ipsi suâ arrogantiâ capti-teneantur,
Propter imprecationes, & mendacia quæ locuti-sunt.
13 Eos tu disperde, disperde, vehementer irascens,
Funditùs malè, ut nè uspiam ampliùs vivis intersint:
Et *ut* cognoscant quod Deus Jacobidis imperans
Latè-dominatur etiam ad extremas oras terræ.
14 Multùm autem vagentur, vesperíque revertantur;
Eorúmque clamor sit canum ceu latrantium,
Dum per urbem vadunt errantes huc illuc.
15 Huc illuc vagentur, appetentes cibi:
Murmure autem fremitúque obstreperi per plateas,
Si non habeant satis pascere suum ventrem insatiabilem.
16 Cæterum ego tuam potentiam & vim cantabo,
Sed & misericordiam tuā cantabo simul cum-aurora illucescenti
Voce clarâ: tu enim præsidium mihi fuisti,
Et à malo refugium calamitatis die funesto.
17 Te celebrabo, tibi *hymnos* cantabo, meum robur; quoniā defensor
Est mihi Deus, Deus, qui & mihi propitius semper *est*.

PSAL.

8 Καὶ δὲ σφεων γελάσεις σύγ', Ἀθάνατ', ἠδ' ἀλογήσεις·
Ἔθνεά τε ξύμπαντα γέλων καὶ ἀθύρματα θήσεις.
9 Τῶν δ' εἴπερ μέγας ἐστί, καί οἱ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
Ἀλλά γε κάρτος ἐὸν παρὰ σοὶ πεφυλάξομαι ἔμπης·
Ὅττι σύ μοι, Θεός, ἔρυμα, κἄντρον δέ τε εἰς ἀλεωρή.
10 Φθαίη κέν με Θεὸς λελιημένος, ὅς μοι ἐνηής,
Ὅς τε μ' ἐθὼν ἐλέησε· καὶ ὄψομ' ἕκητι Θεοῖο
Δυσμενέας τὸ παθόντας, ὅ μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
11 Μὴ κτείνῃς, μὴ λαὸς ἐμὸς φρεσὶν ἧσι λάθοιτο·
Τοὺς δὲ βίηφι διασκέδασον, καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Καὶ συμφέλιξον, Ἄναξ, ἡμέων σάκος εὐρὺ καὶ ἄλκαρ.
12 Οὕνεκά τ' ἀκρατόμυθοι, ἁμαρτοεπεῖς τε πέλονται,
Καὶ κακὰ πόλλ' ὑπέροπλά τ' ἀνὰ στόμ' ἔχοντες ἔειπον·
Αὐτοί κεν σφετέρῃσιν ἀγηνορίῃσιν ἁλῷεν,
Εἵνεκ' ἐπαράων, ψευδέων δέ, ἅ τε μυθήσαντο.
13 Τοὺς σύγ' ὄλεσον, ὄλεσον, ζαφλεγέως μενεαίνων,
Πάγχυ κακῶς, ἵνα μή που ἔτι ζωοῖσι μέτεσεν·
Καὶ γνοῖεν, Θεὸς ὡς Ἰακωβιάδῃσιν ἀνάσσων,
Ἐστ' εὐρυκρείων καὶ ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης.
14 Πολλὰ δὲ πλαγχθεῖεν, ποτὶ ἑσπερά τ' ἀπονέοιντο·
Τῶν δ' ἰαχή τε γένοιτο κυνῶν ὡς ὑλακομώρων,
Κατὰ πόλιν ὄφρα τ' ἴωσιν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα.
15 Ἔνθα καὶ ἔνθ' ἀλόῳντο ἱμειρόμενοί που ἐδωδῆς·
Κνυζηθμῷ δὲ φέροιατ' ἐρίβρομοι ἀμφὶς ἀγυιάς,
Εἰ μὴ ἔχωσιν ἅλις βόσκειν σφὴν γαστέρ' ἄναλτον.
16 Αὐτὰρ ἔγωγε τεὴν δύναμιν καὶ κάρτος ἀείσω,
Καὶ ἔλεον σὸν ἀείσω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Φωνῇ ἀριζήλῳ· σὺ γὰρ ἄλκαρ ἔμοιγε τέτυξο,
Ἠδὲ κακοῦ ἀλεωρὴ ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
17 Σὲ κλείω, σοὶ ἀείσω, ἐμὸν κράτος· οὕνεκ' ἀμύντωρ
Ἐστιν ἔμοιγε Θεός, Θεός, ὅς τέ μοι ἵλαος αἰεί.

Ψαλ.

PSAL. LX.

1 NOs Deus, vexâsti, repulistíque & dispersisti, (pitius sis.
Nobísque iratus-fuisti : conversus autem iterum *nobis* pro-
2 Terræ tremorem incussisti, cladémque gravem immisisti,
Valdéque eam malis confregisti multis.
Illam. a. restitue sanans *ejus* fracturas & vulnera, nè collabatur,
Quoniam nutat, & jamjam casuram se-putat.
3 Populum tuum valdè multa videre gravia fecisti ;
Et vinum bibere gravedinem-afferens nobis apposuisti.
4 Te autem timentibus, & animitùs reverentibus
Dedisti in prælio vexillum, ut attollatur,
Utrúmque, tum victoriæ tum & veritatis ipsius gratiâ.
5 Ut & liberatio à-malis & salus iis sit,
Qui tibi charissimi sunt in animo; quamobrem & tuâ
Nos dexterâ serva, & exaudi me.
6 Sacro in throno multa dixit Deus & promisit:
Lætabor quidem ego, Sicimorúmque dividam agros,
Et dimetiar profundas valles Succothi:
7 Meus est Galaadus, meúsque est Manasses ;
Firmamentum mei capitis sacrum robur Ephraimi :
Leges & jura mihi sceptriger Judas
Tractat, quâ non alia tribus regalior.
8 Moabus autem lebes, quando mihi lavacra-pedum curæ-sunt,
Fit *mihi* ; Idumeæ autem calceos sub pedibus meis
Projiciam, ut tollat, qui & famularum mos est:
Et tu Palæstina terrarum præcipuè omnium
Lætare, & jubila, & gloriare mihi succumbere subditáque esse.
9 Quis urbem in munitam ducere me volet ?
Quis mihi intra Idumeam in via præibit ?
10 Annon tu, Deus, etsi antea nos depuleris ?
Annon tu Deus propugnatoribus dux eris nostris ?
11 Tu propugnator veni nobis & auxiliator, nósque libera
A malo, quandoquidem vanum *est* mortalis hominis auxilium.

Ψαλ. ξ.

1 Ἄμμε, Θεός, συφέλιξας, ἀπώσαό τ', ἠδ' ἐκέδασσας·
Ἄμμι καὶ ὠδύσαο· στρέψας δ' αὖθ' ἵλαος εἴης.
2 Γαίην ἐν τρόμον ὦρσας, ἄραν τε βαρεῖαν ἐνῆκας,
Λίην μέν τε κακοῖσι συνέρρηξας πολέεσσι·
Τὴν δ' ἄκεσαι ῥωχμούς τε καὶ ἕλκεα, μὴ ἐρίπῃσιν,
Οὕνεκα νουσάζει, καὶ δὴ πεσέεσθαι ὀΐει.
3 Λαόν σοι μάλα πόλλ' ἰδέειν χαλέπ' αἰνά τ' ἀνῆκας·
Ἠδ' οἶνον πιέειν καρωτικὸν ἄμμιν ἔδωκας.
4 Τοῖς δέ σε δειδιόσιν, καὶ ἐνὶ φρεσὶν ἁζομένοισι
Δῶκας ἐνὶ πτολέμῳ σημήϊον, ὄφρα τ' ἀερθῇ,
Ἀμφότερον, νίκης τε ἀληθείης θ' ἕνεκ' αὐτῆς.
5 Ὥς τε κακῶν λύσις ἠδὲ φόως αὐτοῖσι γένοιτο,
Οἵ τοι φίλτατοί εἰσι μετὰ φρεσί· τοὔνεκα καὶ σῇ
Ἡμέας δεξιτερῆφι σάω, καὶ ἄκουσον ἐμεῖο.
6 Ἱερῷ ἐνὶ θρόνῳ πόλλ' εἶπε Θεὸς καὶ ὑπέστη·
Χαιρήσω μὲν ἐγώ, Σικίμων δ' ἀποδάσσομαι ἀγρούς,
Καὶ διαμετρήσω βαθέ' ἄγκεα Σοκχώθοιο.
7 Ἔστιν ἐμὸς Γαλάαδος, ἐμὸς δέ τε ἐστι Μανασσῆς·
Ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς ἱερὴ ἲς Ἐφραΐμοιο·
Θεσμοὺς ἠδὲ θέμιστας ἐμοὶ σκηπτοῦχος Ἰούδας
Ἀμφιέπει, τοῦ δ' οὐ φῦλον βασιλεύτερον ἄλλο.
8 Μώαβος δὲ λέβης, ὅτε μοι ποδάνιπτρα μέμηλε,
Γίνετ'· Ἰδουμαίῃ δὲ πέδιλ' ὑπὸ ποσσὶν ἐμοῖσι
Ῥίψω, ὄφρ' ἀνέλοιθ', ἣ τ' ἀμφιπόλων δίκη ἐστί·
Καὶ σὺ Παλαιστίνη γαιάων ἔξοχα πασέων
Χαῖρέ τε καὶ ἀλάλαζε, καὶ εὔχεό μοι ὑποείκειν.
9 Τίς πόλιν εἰς ἄρρηκτον ἀπηνέμεναί μ' ἐθελήσει;
Τίς μοι Ἰδουμαίην εἴσω ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
10 Οὐκ ἄρα σύ, πρίν εἰ, Θεός, ἄμμε περ ἐσυφέλιξας;
Οὐ σύ, Θεός, προμάχοις ἀγὸς ἔσσεαι ἡμετέροισι;
11 Σὺ πρόμος ἔλθ' ἡμῖν καὶ ἀμύντωρ· ἄμμε δὲ ῥῦσαι
Ἐκ κακότητος, ἐπεὶ ἄλιον βροτοῦ ἀνέρος ἄλκαρ.

12 Certè fortia opera Dei præstabimus auxilio
Facilè: ille enim hostes nostros sub pedibus calcabit.

PSAL. lxi.

1 ATtende meæ voci, Deus, & precantem exaudi.
2 Terræ ab extremitate ego mœrens & afflictus corde
Ad te clamavi supplex; tu verò duc me & colloca
Super rupe sublimi, quæ excelsior me est.
3 Quoniam tu tegumentum bonum, & à malis refugium mihi,
Turrísque fortis à facie hostium meorum fuisti.
4 Tuóque in tabernaculo habitabo in perpetuum usque:
Confidámque alarum tuarum umbrâ circuntectus.
5 Promptè enim meas, Deus, audiisti preces;
Noménque tuum reverentibus tu hæreditatem præbuisti.
6 Diù vivis interesse Regi dabis,
Longámque ei vitam, diebúsque dies addes,
Et multis seculis volventes annos.
7 Apud Deum incessanter manebit: misericordiam autem præbeas,
Simul & veritatem, custodes omninò ei esse paratas.
8 Tum verò te perpetuò celebrabo, tuúmque nomen canam,
Ut tibi diebus omnibus vota mea persolvam.

PSAL. lxii.

1 CErtè anima mea in Deo sperat, & eum semper
Expectat patiens; salus autem mihi ex eo venit.
2 Certè is solus mihi est rupésque salúsque,
Robur meum & columen: non valdè movebor.
3 Contra virum quousque in animo mala meditabimini?
Verùm omnes demùm interficiemini etiam vos;
Sicut quando declinans paries casurus est,
Maceriáque succussa vergens in terram:
Sic & vos cadetis, quandoquidem propè vobis *est* interitus.
4 Consilia ineunt, quo pacto hunc virum possint
Suo honore privare, & à sede sua deturbare:
Mendacia multa dicere semper iis placet animitùs;

Benè

12 Ἦ κεν καρτερὰ ἔργα Θεοῦ ῥέξαιμεν ἀεθλῇ·
Ῥεῖα· ὁ γὰρ ἀντηΐους ἡμέων ὑπὸ ποσσὶ πατήσει.

Ψαλ. ξα´.

1 Κέκλυθί μευ φωνῆς, Θεός, εὐχομένοιό τ᾽ ἄκουσον.
2 Γαίης ἐκ περάτηθεν ἐγὼ τετιημένος ἦτορ
Σοὶ ἐβόησ᾽ ἱκέτης· σὺ δ᾽ ἄγινεε καί με κάθιζε
Πέτρῃ ἐφ᾽ ὑψηλῇ, ἣ ὑπέρτερη ἐστὶν ἐμεῖο.
3 Οὕνεκα σὺ σκέπας ἦσ, κακῶν δέ τέ μοι ἀλεωρή,
Πύργος τε κρατερὸς δηΐων μου ἔναντ᾽ ἐτέτυξο.
4 Σῇ καὶ ἐνὶ κλισίῃ οἰκήσω νωλεμὲς αἰεί·
Θαρσήσω πτερύγων τε τεῶν σκιῇ ἀμφικαλυφθείς.
5 Προφρονέως γὰρ ἐμεῖο, Θεός, ἔκλυες εὐχωλάων·
Οὔνομα δ᾽ ἀζομένοισι τεὸν σὺ κλῆρον ὄπασσας.
6 Δηθὰ μετὰ ζωοῖσιν ἐμεῦ βασιλῆϊ διδώσεις,
Μακρὸν δ᾽ οἱ αἰῶν᾽, ἐπί τ᾽ ἤμασιν ἤματα θήσεις,
Καὶ πολλῆς γενεῇσι κυλινδομένους λυκάβαντας.
7 Παρ Θεῷ ἀλλήκτον μενέει· ἔλεον δὲ παράσχοις,
Σοὺ δέ τ᾽ ἀληθείην, φύλακας μάλ᾽ οἱ ἔμμεναι ἑτοίμους.
8 Τῷ κέ σε νωλεμέως κλείω, σόν τ᾽ οὔνομ᾽ ἀείσω,
Ὄφρα τοι ἤματα πάντ᾽ εὐχωλάς μου ἀποτίσω.

Ψαλ. ξβ´.

1 Ἤτοι ἐμὴ ψυχὴ Θεῷ ἔλπεται, ἠδὲ μιν αἰεὶ
Μίμνει πεπληγυῖα· φόως δέ μοι ἐξ ἔθεν ἦλθεν.
2 Ἤ τοι ὅγ᾽ οἶος ἐμοὶ πέλεται πέτρη τε φόως τε·
Ἄλκαρ ἐμόν τε ἐστὶν ἔρυμ᾽· οὐκ ἂν μάλα κινηθείην.
3 Καὶ δὴ ἀνδρὸς τίο μέχρι κακὰ φρεσὶ μητιάασθε;
Ἀλλά γε πάντες ἔπειτα κατακτενέεσθε καὶ ὔμμες·
Ὡς δ᾽ ὁπότε κλίνων τοῖχος πεσέεσθαι ἔμελλεν,
Αἱμασιή θ᾽ ὑποσχομένη νεύουσα χαμᾶζε·
Ὣς θ᾽ ὑμεῖς κε πέσοιτ᾽, ἐπεὶ σχεδὸν ὔμμιν ὄλεθρος.
4 Βουλὰς βουλεύουσιν, ὅπως τόνδ᾽ ἄνδρα διώκωσι
Ἧς τιμῆς στερέσαι, καὶ ἀφ᾽ οὗ ἕδεος συφῆξαι·
Ψεύδεα πολλὰ λέγειν αἰεί σφισιν ἅδε θυμῷ·

Benè enim loquuntur, malum autem ſimul cogitant,
Preces quidem ore, mente autem emittunt imprecationes.
5 Veruntamen patiens-eſto, chara anima, Deum expectans uſque;
Quoniam ſpes fiduciáque mihi ex illo eſt.
6 Profectò is ſolus mihi eſt rupéſque ſalúſque;
Robur meum & columen; non movebor omninò.
7 Ex Deo eſt mihi ſalus & gloria inſignis:
Rupes mea & robur & ſpes Deus eſt.
8 Eo autem ſemper freti confidite, ſperatéque populi;
Eíque effundite veſtri meditationes animi,
Precantes: Deus ſpes auxiliúmque nobis eſt.
9 Omnes nationes mortalium vanitas mendaciúmque ſunt
Omninò, inglorii pariter, quíque ſortiti-ſunt honorem,
Similes bullis, & ſicut umbræ vagantur:
Quòd ſi appenderentur omnes pariter in bilance,
Facilè elevarentur ſimul, vani nequicquam,
Et vanitate *ipsâ* eſſent inaniores utres.
10 Nè dolis malis confiſi & viribus
Audete injuriam-facere, vanitati nec indulgete pravæ:
Et ſi divitiæ augentur, affatímque opes ſuppetunt,
Veruntamen haud nimiùm vobis corditùs curæ-ſint.
11 Etiam Deus dixit ſemel, imò & bis dicentem audivi,
Quòd robur Deo eſt, & potentia inſuperabilis.
12 Etiam tibi, Domine, miſericordia præſtò eſt, lenitáſque mentis:
Hominibus enim operum, quæ faciunt, compenſationem
Rependis, & unicuíque dignam mercedem præbes.

PSAL. lxiii.

1 ES, Deus, tu Deus meus, diluculò ſurgam ego,
Et te valdè diligenter quæram, ſicubi invenire-potero:
Quemadmodum cùm quis potum appetit in animo ſuo
Vehementer, cupiens aridam ſitim eximere,
Ita & animam meam tui ingens deſiderium capit:
Caro mea te deſiderat pariter in ſiticuloſa terra
Squalida, quæ imbre non rigatur, nec rore.

2 Quem-

Εὖ μὲν γὰρ βάζουσι, κακὸν δ' ἄμυδις φρονέουσι,
Εὐχὰς μὲν στόματι, φρεσὶ δ' ἐκπέμπουσιν ἐπαράς.
5 Τλῆθι δ' ὅμως, φίλε θυμέ, Θεὸν ποτιδέγμενος αἰεί·
Οὕνεκεν ἐλπωρὴ θάρσος τέ μοι ἐξ ἔθεν ἐστί.
6 Ἤ τοι ὅγ' οἶος ἐμοὶ πέλεται πέτρη τε φόως τε
Ἄλκαρ ἐμόν τε καὶ ἕρμα· οὐ κινηθήσομαι ἔμπης.
7 Ἐκ Θεοῦ ἐστιν ἔμοιγε φόως καὶ κῦδος ἀγητόν·
Πέτρη ἐμὴ ἀλκή τε καὶ ἐλπωρὴ Θεός ἐστι.
8 Τῷ δ' αἰεὶ πίσυνοι θαρσεῖτ' ἐλπεῦντέ τε λαοί·
Ἔκ τ' ἄρα χεύατε οἱ ὑμοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Εὐχόμενοι· Θεὸς ἐλπὶς ἀρωγή τ' ἄμμι τέτυκται.
9 Πάντα τὰ φῦλα βροτῶν ματίη ψεῦδός τε πέλονται
Πάμπαν, ἄτιμοί ὁμῶς, οἵπερ τε λελόγχασι τιμήν,
Ἶσοι πομφολύγεσσι, καὶ ὡς σκιαὶ ἀΐσσουσιν·
Εἰ δ' ἱσταίατο πάντες ὁμοῦ ἐπὶ εἰνὶ ταλάντοις,
Ῥεῖά κεν ἠερέθοιαθ' ὁμοῦ, ἀνεμώλιοι αὔτως,
Καὶ κενεοφροσύνης εἶεν κενεώτεροι ἀσκοί.
10 Μή τι κακοῖσι δόλοισι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
Τολμᾶθ' ὑβρίζειν, ματίῃ μηδ' εἴκετε λυγρῇ·
Εἰ καὶ πλοῦτος ἀέξεθ', ἅλις δέ τε ὄλβος ὀπηδεῖ,
Ἀλλά γε μὴ λίην ὑμῖν περὶ κῆρι μεμήλη.
11 Καὶ Θεὸς εἶπεν ἅπαξ, καὶ δίς τ' εἰπόντος ἄκουσα,
Ὅττι βίη Θεοῦ ἐστιν, ἰδὲ κράτος σοῦ ἐπιεικτόν.
12 Καί σοι, Ἄναξ, ἔλεος πάρα, μειλιχίη τε νόοιο·
Ἀνδράσι γάρ τ' ἔργων, οἷ' ἐργάζονται, ἀμοιβὴν
Ἐκτελέεις, καὶ ἑκάστῳ ἐοικότα μισθὸν ὀπάζεις.

Ψαλ. ξγʹ.

1 Ἐσσί, Θεός, σὺ Θεός μου, ἅμ' ἠοῖ ὄρσομ' ἔγωγε,
Καί σε μάλα σπουδῇ διζήσομαι, εἴ που ἐφεύρω·
Ὡς ὅτε τις τε ποτῆτος ἱμείρεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Ἀσκελὲς, ἱέμενος πολυκαγκέα δίψαν ἀφεῖναι,
Ὣς καὶ ἐμὴν ψυχὴν σέθεν ἄσπετος ἵμερος αἱρεῖ·
Σάρκες ἐμαί σε ποθεῦσιν ὁμῶς ἐνὶ διψάδι γαίῃ
Λυγρῇ, ἥ τ' ὄμβρῳ οὐ δεύεται, οὐδὲ τ' ἐέρσῃ.

2 Quemadmodũ te aliquando in templo vidi, *sic* & te rursus videre
Liceat mihi, téque tuámque potentiam & gloriam mirabilem.
3 Quoniam favor tuus melior est vitâ,
Idcircò ego labiis meis tuam laudem cantabo.
4 Sic te laudabo, quoad vivis intero,
Inque tuo nomine ad te in-altum manus extendam.
5 Tanquam medullâ delicatè-nutrita & pingui adipe
Anima mea replebitur bonis, quando tuam laudem
Labiis lætis in ore habens eloquar:
6 Dum tui in lecto recordor, & te in animo
Cogito revolvens vigiliis in nocturnis.
7 Quoniam adjutor mihi, & ingens præsidium fuisti,
Ideò in-te exultabo sub alis tuis,
Earúmque umbrâ ibi lætabor circuntectus.
8 Anima mea firmiter adhæret tibi, tibíque affixa-est:
Dextera autem tua mihi tutum fulcrum est.
9 Qui verò me interficere gestiunt, & animam perdere,
Descendent in barathrum, & in inferiora viscera terræ.
10 Ense percussi cadent; ferísque præda,
Et vulpibus esca & ludibrium futuri sunt.
11 Sed in-Deo Rex lætabitur: qui per illum jurant,
Omnes gloriandi-ansam obtinebunt; quibus autẽ mendacia loqui
Placitum fuerit, certè iis quispiam os opprimet.

P S A L. lxiv.

1 ATtende meæ voci, Deus, orantémque exaudi;
Ex inimicorum autem hominum me gravi metu
Libera, nequis eorum charâ me vitâ privet.
2 Et me subducas è noxa, ut nequando consilia improborum
Noceant mihi, quæ & clanculùm consultant:
Et ex violentia hominum, qui prava machinantur,
Improbi, quíq; in me mala cogitantes impetum-faciunt.
3 Qui & velut extensam aciem-habentem gladiũ sibi linguã red-
Acuentes, & maledicta sicut amarulenta tela, (dunt,
Coràm convitiis, eminùs opprobriis-impetentes:

4 Occultè

2 Ὡς σὲ ποτ' εἰν ἱερῷ εἶδον, σὲ καὶ αὖθις ὁρᾶσθαι
Εἴη μοι, σέ τε, σήν τε βίην καὶ κῦδος ἀγητόν.
3 Ὅττι φιλοφροσύνη σου ἀμείνων ἐστὶ βίοιο,
Τοὔνεκ' ἐγὼ χείλεσσιν ἐμοῖς τεὸν αἶνον ἀείσω.
4 Ὡς σέ τ' ἐπαινήσω, ἕως ἂν ζωοῖσι μετείω,
Ἔν τε σῷ οὐνόματι πρὸς σ' ὑψόσε χεῖρας ὀρέξω.
5 Μυελῷ ὡς ἀπιαλλομένη καὶ πίονι δημῷ,
Ψυχή μου ἅλις ἕξει ἑάων, ὅτε σὸν αἶνον
Χείλεσι γηθοσύνοισιν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
6 Ὄφρα σου ἐν λέκτρῳ μέμνημαι, καί σ' ἀνὰ θυμὸν
Βάλλομαι ὁρμαίνων φυλακῆς ἐνὶ νυκτερινῇσιν.
7 Οὕνεκ' ἀρωγὸς ἔμοιγε καὶ ἄσπετον ἄλκαρ ἔπαθα,
Τῷ σοι ἐπαγλαΐευμαι ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι,
Τάων τε σκιῇ ἔνθα γλυκύσσομαι ἀμφικαλυφθείς.
8 Ψυχή μου κρατερῶς ἔχεται σέο, σοί τ' ἐπιδρήρει·
Δεξιτερὴ γὰρ τεὴ ἐμοὶ ἀσφαλὲς ἕρμα τέτυκται.
9 Οἳ δέ μ' ἀποκτεῖναι μέμασιν, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι,
Δύσονται ἔς τε βέρεθρα, ἐνέρτερά τ' ἔγκατα γαίης.
10 Ἄορι θεινόμενοι πεσέονται· θηρσί τε κύρμα
Μέλλουσιν καὶ ἀλωπέκεσσιν μέλπηθρα γενέσθαι.
11 Ἀλλὰ Θεῷ βασιλεὺς κεχαρήσεται· οἳ μὲν ὀμόσσαν,
Πάντες ἂν εὖχος ἀροίατ'· ὅσοις γὰρ ψεύδεα βάζειν
Ἦ φίλον, ἦ ῥά νυ τοῖς ἐπὶ μάστακα τις κε πιέζοι.

Ψαλ. ξδ'.

1 ΚΕ'κλυθί μου φωνῆς, Θεός, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον·
Ἐκ δέ με δυσμενέων ἀνδρῶν ὀλοοῖο φόβοιο
Ῥῦσαι, μήτις τῆσδε φίλης μ' αἰὼν ἀμέρσῃ.
2 Καί μ' ὕπαγ' ἐξ ἄτης, ἵνα μήποτε δῆμοι ἀλειτέων
Δηλήσαιντ' ἐμέ, κρύβδην ἅ τε μητιόωσιν·
Ἔκ τε βίης ἀνδρῶν, οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται,
Σχέτλιοι, οἵ τ' ἐπ' ἔμοιγε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
3 Οἵ τε καὶ ὡς τομύνηκες ἄορ σφι γλῶσσαν ἔθηκαν,
Θηξάμενοι, καὶ ἐπεσβολίας ὡς πικρὰ βέλεμνα,
Ἀντία κερτομέοντες, ἀπόπροθι λωβητῆρες·

4 Occultè collimantes, ut integrum-vitæ virum feriant; (animo *est*.
Quem *&* feriunt repentè, quandoquidē haud ei metus *periculi* in
5 Illi autem seipsos ad malè faciendum instigantes
Diligenter consultant, quomodo compedes vinculáq; aliis
Occultè-ponant dolosa; & dicunt, Quis videbit *nos*?
6 Qui & quandoquidem valdè-cupiunt mala struere hominibus,
Fraudes perscrutantur, vafri & solertes semper cùm-sint,
Omnifarióſque dolos, sedulóque perficiunt scrutinium;
Eorum verò versutum cor, consiliúmque profundum;
Cogitationésque callidas unusquisq; *eorum* in mente intus-celat.
7 At Deus in illos telum amarulentum jaculabitur
Terribile; & derepentè sauciati erunt.
8 Lingua ergò *sua* iis ultrò-accersitum malum immittet,
Ipsique suis convitiationibus contumeliisque peribunt:
Et qui *eos* viderint, statim in-fugam se-conjicient omnes.
9 Timebúntque omnes terrestres homines,
Opus autem sibi invicem narrabunt Dei:
Benè enim scient in animo, quale *is* fecerit,
10 Quotquot verò pii fuerint, multùm lætabuntur in-Domino,
Et in-eo confident; iique, quibus justa opera curæ-sunt,
Gloriabuntur, quibus mens est integra.

PSAL. lxv.

1 LAus te in Sione, Deus, manet semper parata,
Expectans; & tibi utique persolutum erit votum.
2 Qui & supplicum-curator es, & orantium vocem exaudis,
Certè ad te, quotquot sunt, accedent gentes hominum.
3 Superant me malæ-machinationes, & *me* potentiores sunt:
Quandoquidem verò deliquimus, tu propitius eris nobis,
Omnia nostra peccata criminaque purgans.
4 Beatus *ille*, quem tu tibi sumens præ aliis
Eximium eligis, tibique propè esse facis,
Ut tibi in-propinquo habitet in atriis tuis:
Nos satiabimur bonitate amabili,
Et virtute domicilii templique sancti tui.

5 Nos

4 Κρύβδα πιτυσκόμενοι, ἵν' ἀμύμονα φῶτα βάλωσιν·
Ὃν βάλον ἐξαπίνης, ἐπεὶ οὐ δέος οἵ ἐνὶ θυμῷ.
5 Οἱ δὲ σφέας τ' αὐτοὺς κακὸν ἔρδεμεν ὀτρύνοντες,
Ἀμφὶ μάλ' ἀμφραάσαντο, πέδας ὡς δέσμα τ' ἐπ' ἄλλοις
Κρύψαιεν δολόεντα· καὶ εἶπον, Τίς κεν ἴδοιτο;
6 Οἵ τ' ἐπεὶ οὕτω μέμασαν κακὰ ῥάπτειν ἀνθρώποισι,
Κέρδε' ἐρευνῆσαν πολυμήχανοι αἰὲν ἐόντες,
Παντοίους τε δόλους, σπουδῇ τ' ἐπέλεσσαν ἐρευνῶν·
Τῶν δὲ κλεψιφρόνων κραδίη μῆτίς τε βαθεῖα·
Μήδεα πυκνὰ δ' ἕκαστος ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδομεύει.
7 Ἀλλὰ Θεός κ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφείη
Δεινόν· καί νύ κεν ἐξαπίνης βεβλημένοι εἶεν.
8 Γλῶσσα μὲν οὕτω ἐπὶ σφίσιν ἐπίσπαστον κακὸν ἧκε,
Αὐτοὶ δὲ σφετέρῃσιν ἐπεσβολίῃσιν ὀλέωνται·
Καί κεν ὁρῶντες ἄφαρ φυγάδε μνωοίατο πάντες.
9 Ταρβήσουσί τε πάντες ἐπιχθόνιοι ἄνθρωποι,
Ἔργον δ' ἀλλήλοισιν ἀναγγελέουσι Θεοῖο·
Εὖ μὲν γὰρ γνώσονται ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσ' ἔρεξεν.
10 Ὅσσοι δ' εὐσεβέες, μέγα κεν κεχαροίατ' Ἄνακτι,
Τῷ πίσυνοί τ' εἶεν· τοῖς τ' αἴσιμα ἔργα μέμηλε,
Καί νύ κεν εὐχετόωνθ', ὅισιν νόος ἐστὶν ἀμύμων.

Ψαλ. ξε.

1 Αἶνός σ' ἐν Σιῶνι, Θεός, μένει αἰὲν ἑτοῖμος,
Δέγμενος· ἐκ τ' ἄρα τοι τετελεσμένη ἔσσεται εὐχή.
2 Ὅς θ' ἱκετήσιος ἐσσι, καὶ εὐχομένων ὄπ' ἀκούεις,
Ἤ σέ κεν, ὅσσοι ἔασιν, ἱκοίατο φῦλ' ἀνθρώπων.
3 Νικῶσίν με κακορραφίαι καὶ κρείσσονές εἰσιν·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμεσθα, σύ γ' ἵλαος ἔσσεαι ἡμῖν,
Πάνθ' ἡμέων ἀλιτήματ' ἀτασθαλίας τε καθαίρων.
4 Ὄλβιος, ὃν σύ γε τοι αἱρεύμενος ἔξοχον ἄλλων,
Ἐκπρεπέ' ἔκρινας, σοί τε σχεδὸν ἔμμεν' ἔθηκας,
Ὄφρα τοι ἐγγύθι ναίῃ ἐνὶ προθύροισι τεοῖσιν·
Ἡμεῖς κεν κορεσαίμεθ' ἐνηείης τ' ἐρατεινῆς,
Ἥδ' ἀρετῆς οἴκου νηοῦ θ' ἱεροῖο τεοῖο.

5 Nos in-justitia exaudies terribilia faciens,
Qui Deus es salúsque nostra, & qui solus nos servas;
In quo & confidunt, qui etiam extremas oras terræ
Incolunt: tu enim *es* spes pariter *&* terræ latæ
Totius, insularúmque quæ procul-remotæ in mari sitæ-sunt.
6 Qui & montes magnos perpetuis fundamentis
Stabilit suo robore, illi autem firmiter usque fixi-sunt:
Accingit autem se tanquam balteo potentiâ inexpugnabili.
7 Qui & strepitum compescit grandisoni maris;
Fluctúsque æstuantes maris, populorúmque tumultum.
8 Homines procul-habitantes, quíque telluris amplæ
Extremos fines possident, tuis signis portentísque consternãtur,
Eósque metus in-animo occupat, tua stupenda opera videntes:
Solem verò orientem *tu* lætificas, occidentémque.
9 Terrámque benè curas, crebrísque irrigationibus exhilaras,
Argenteis rivulis cœlitùs-cadentis fluvii
Pinguefaciens, cujus semper abundè scaturit aqua:
Ita enim mortalibus jucundam annonam auges
Facilè, postquàm sic iis præparâsti tellurem almam.
10 Sulcos bene irrigans reddis pingue arvum,
Novaléque molle, cedit autem subtùs gleba aratro:
Imbrium guttulis eam & pluviâ leniter fluenti
Liquefacis, ejúsque surculum, viridéque germen promoves.
11 Donis tuis, & bonitate tuâ annum coronas,
Quo circumvertente affatim recens usque bonorum
Terra fert: tua autem vestigia, qui in nubibus ambulas,
Destillãt aquã super terram, unde & valdè pingue subtùs solũ *est*.
12 Destillant etiam super deserta pascua, & siticulosam terram:
Lætitiâ autem saltus accincti sunt, collésque.
13 Replentur pecudibus prata; abundéque pascua gestant,
Et circunvestiuntur boum armentis & gregibus ovium:
Segete crescente simul horrent arva,
Vallésque almâ ubertim onustæ & luxuriantes fruge,
Triticóque hordeóque annuatim renidentes,
Præ-splendore exultant, & præ-lætitia canunt.

5 Ἡμέων εὐδικίησιν ἀκούσας μέρμερα ῥέζων,
Ὃς Θεός ἐστι φόως τ' ἡμέων, μοῦνος ἄμμε σαώσας·
Ὧ τε πεποίθασιν, τοί τ' ἔσχατα πείρατα γαίης
Ναίουσιν· σὺ γὰρ ἐλπὶς ἅμα χθονὸς εὐρυοδείης
Συμπάσης, νήσων τ' αὖ ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖνται.
6 Ὅς τε καὶ οὔρεα μακρὰ διηνεκέεσσι θεμέθλοις
Ἵδρυσ' ἧφι βίηφι, τὰ δ' ἔμπεδον αἰὲν ἄρηρε·
Ζώσατο δ' ὡς ζωστῆρα μέγα κράτος σὸν ἐπιεικτόν.
7 Ὅς τ' ἠχὴν κατέπαυσε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κύματα παφλάζοντά τ' ἁλὸς, λαῶν τε κυδοιμόν.
8 Ἄνδρες τηλεδαποὶ, οἵ τε χθονὸς εὐρυοδείης
Ἔσχατα πείρατ' ἔχουσι, τεοῖς τεράεσσιν ἄπυχθεν,
Τοὺς δὲ δέος φρένας εἷλε, καὶ μέρμερα ἔργ' ὁρόωντας·
Ἠέλιον δ' ἀνιόντ' εὔφρηνας, δυσόμενόν τε.
9 Γαῖάν τ' εὖ κομέεις, θαμέσιν τ' ἀρδμοῖσιν ἰαίνεις,
Ἀργυρέῃσι ῥοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο
Πιαίνων, τοῦ δ' αἰὲν ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ·
Οὕτω γάρ τε βροτοῖσι μελίφρονα σῖτον ὀφέλλεις
Ῥεῖ', ἐπεὶ ὥς σφιν ἑτοιμάσσαο χθόνα πουλυβότειραν.
10 Ὄγμους εὖ ἄρδων διῆκας πίειραν ἄρουραν,
Νειόν τε μαλακὴν, εἴκει δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
Ὄμβρων μὲν ψιάδεσσι καὶ ὑετῷ ἦκα ῥέοντι
Τήκεις, ὅν τε θάλλος, χλοερὸν δέ τε ἔρνος ἀέξεις.
11 Δώροις σοῖς καὶ ἐννείῃ ἔτος ἐστεφάνωσας,
Τοῦ περιτελλομένοιο ἄδην νέον αἰὲν ἑάων
Γαῖα φέρει· τεὰ δ' ἴχνι', ὃς ἐν νεφέεσσι βέβηκας,
Στάξεν ὕδωρ ἐπὶ γῆν, τῷ καὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.
12 Στάξ' ἐπ' ἐρημαίους τε νομοὺς καὶ διψάδα γαῖαν·
Ἀμφὶ δ' εὐφροσύνην βῆσσαι ζώσαντο λόφοι τε.
13 Πλεῖοι τοι βοτῶν λειμῶνες· ἄδην τε νομοὶ φορέουσιν,
Ἀμφί θ' ἕσσαντο βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων·
Λήϊα ἀλδήσκοντος ἅμα φρίσσουσιν ἄρουραι,
Ἄγκεά τε ζείδωρῳ ἅλις βεβριθότα καρπῷ,
Πυρῷ τε κριθῇ τε ἐπηετανὸν γεμόωντα,
Ἀγλαΐῃ τ' ἀλαλάζει, εὐφροσύνῃσί τ' ἀείδει.

PSAL. lxvi.

1 UNiversæ Deo jubilate super terra nationes hominum.
2 Gloriam nominis illius suavi decantate hymno;
Et eum laudantes celebri glorificate cantilenâ.
3 Sic autem dicatis Deo; Qualis tu es
Terribilísque venerabilísque! & quàm tua stupenda opera!
Cui & adversarii *tui*, quoniam tibi robur est maximum,
Nequicquam se-submittent, valdè obsequentibus similes.
4 Cominùs te venerabuntur, & canent gentes hominum,
Quotquot habitant super terra alma:
Terráque tota simul te & tuum nomen decantabit.
5 Adeste *&* videte opera Dei, & quàm hominibus
Terribilis ille venerabilísque, quandoquidẽ valdè stupenda facit.
6 Fecit mare purpureum tanquam aridam continentis;
Et pedites fluvium profundum transierunt;
Ibi nos in-illo magnoperè lætabamur, eò-quòd-taliter fecit.
7 Omnium Dominus est suâ virtute & potentiâ
Perpetuò; oculis & gentes etiam conspicatur:
Qui autem erga-eum immorigeri-sunt præ-insolentia mentis,
Haud unquam evecti superiorem gloriam reportabunt.
8 Eia agite, Deum nostrum glorificate populi;
Laudem ejus proclamate, *ita* ut fando-audiant omnes.
9 Qui & adhuc nobis dat charâ vitâ frui,
Animásque *nostras* in-vivis-servat, nec sinit *nos* pedibus labi.
10 Nos enim tu, Deus, exploràsti quales-nam simus;
Veluti cùm argentum probans in ignis splendore
Faber elaborat peritâ mente,
Ita & tibi nos probare placitum fuit.
11 In rete quo capti-sumus adduxisti nos omnia-implicans;
Lumbísque nostris gravem imposuisti calamitatem.
12 Capitibus nostris inequitare homines impulisti;
Utrúmque, & per ignem sævum, & per ingentem aquam
Ivimus; eduxisti verò nos in opimum locum.
13 Ibo in domum tuam, ut eximia holocausta

Tibi

Ψαλ. ξϛʹ.

1 ΠΆντα Θεῷ ἀλαλάξατ' ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
2 Οὗ κλέος οὐνόματός τε λιγυρῇ ἀναμέλψατ' ἀοιδῇ·
Καί μιν ἐπαινοῦντες κλειτῇ κυδαίνετε μολπῇ.
3 Ὧδε δὲ καὶ εἴποιτε Θεῷ· Οἷος σὺ τέτυξαι
Δεινός τ' αἰδοῖός τε; καὶ ὡς σέο μέρμερα ἔργα;
Ὥστε καὶ ἀντίβιοι, ὅτι τοι κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Μαψ ὑποείξουσιν, μάλα πειθομένοισιν ὁμοῖοι.
4 Ἄντην σ' αἰδέσεται, καὶ ἀείσει ἔθνεα φωτῶν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Γαῖά τε πᾶσ' ἅμυδίς σέ τε καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσει.
5 Δεῦτ' ἴδετ' ἔργα Θεοῖο, καὶ ὡς μερόπεσσι βροτοῖσι
Δεινός γ' αἰδοῖός τε, ἐπεὶ μάλα μέρμερα ῥέζει.
6 Θῆκ' ἅλα πορφυρέην ὥστε ξηρὸν ἠπείροιο·
Καὶ πεζοὶ ποταμὸν βαθυδινήεντα πέρησαν·
Ἔνθ' ἡμεῖς αὐτῷ μέγ' ἐχαίρομεν, οἷ' ἐν ἑορτῇ.
7 Πάντων κοίρανός ἐστιν ἑῇ ἀρετῇ τε βίῃ τε
Νωλεμές· ὀφθαλμοῖσι δὲ ἔθνεά τε σκοπιάζει·
Οἱ δ' αὐτῷ ἀπίθησαν ἀγηνορίῃσι νόοιο,
Οὐκ ἂν ἀειρόμενοι ποθ' ὑπέρτερον εὖχος ἄροιντο.
8 Εἶδ' ἄγεθ', ἡμέτερόν γε Θεὸν κυδαίνετε λαοί·
Αἶνον ὃν ἐξαγορεύεθ', ὅπως πεύθοιατο πάντες.
9 Ὅς καὶ ἔτ' ἄμμιν ἔδωκε φίλης αἰῶνος ἐπαυρεῖν,
Ψυχάς τε ζώγρησ', οὐδ' εἴασε ποσσὶν ὀλισθεῖν.
10 Ἡμέων γὰρ σὺ, Θεὸς, πειρήσαο οἵτινες εἰμέν·
Ὡς ὅτε τ' ἀργύρεον δοκιμάζων ἐν πυρὸς αὐγῇ
Τέκτων ἀμφιπονεῖται ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
Ὥς τε σοὶ οὕτω ἡμέας δοκιμαζέμεναι φίλον ἦε.
11 Ἐς λίνον, ᾧ θ' ἥλωμεν, ἀνήγαγες ἄμμε πάναγρον·
Ἰξύϊ δ' ἡμετέρῃ χαλεπὴν ἐπέθηκας ὀϊζύν.
12 Κρασὶν ἐφ' ἡμετέροισιν ἐφίζειν ἄνδρας ἀνῆκας·
Ἀμφότερον, διὰ πῦρ τ' ὀλοὸν, διά τ' ὄβριμον ὕδωρ
Ἤομεν· ἐκ δ' ἡμέας ἄγαγες ποτὶ πίονα χῶρον.
13 Βήσομαι ἐς τεὸν οἶκον, ἵν' ἐξαίτους ἑκατόμβας

Tibi ſacrificem; ſimul & vota mea perſolvam,
14 Quæ labiis meis proferens tibi nuncupavi,
Et os meum elocutum-eſt calamitatis die acerbo.
15 Victimas tibi offeram, pinguia femora comburens
Agnorum & hœdorum, unà cum arietum ſacrificiis:
Sacrificabo flexipedéſque boves, & balantes capras.
16 Adeſte, *agite,* audite omnes, quotquot timor occupat Dei,
Vobis autem narrabo, animæ meæ *quid &* quale fecit.
17 Eum in ore habens inclamavi, & obſecravi;
Lingua autem mea eum extulit, & ei magnam gloriam dedit.
18 Si mihi iniquitas in-animo improbáque opera curæ-ſunt,
Haudquaquam Immortalis vocem mei clamantis audiet.
19 Verùm enimverò me Deus exaudiit precantem,
Precantis vocem percepit,benevolúſque audiit.
20 Quapropter Deus laudetur,qui meam non averſatus-eſt-precem,
Néque ſuam clementiam à-me avertit, ſed miſertus-eſt *mei.*

P S A L. lxvii.

1 MIſericors nobis ſit Deus, valdéque *nos* felicitet,
Arridénſque placido vultu nobis affulgeat,
Nóſque intueatur, & miſericors nobis ſit.
2 Ut via operáque tua cognoſcantur per immenſam terram,
Tuáque ſalus vitalis inter gentes omnigenas.
3 Populi celebrent te, Deus, tuámque immortalem laudem;
Populi te ſimul-omnes canticis celebrent.
4 Lœtentur populi, & præ-gaudio animi
Omnes cantent: tu enim inter populos judicaturus
Es in-æquitate, & gentibus imperaturus,
Ductórque iis futurus ſuper terra alma.
5 Populi celebrent te, Deus, tuámque immortalem laudem;
Populi te ſimul omnes canticis celebrent.
6 Et tum fructum ſuum progignet fœcunda tellus, (dabit.
Nobis verò etiam Deus Deus noſter fauſta omnia proſperáque
7 Fauſta proſperáq; dabit nobis Deus, ſubſtantiā magnoperè au-
Omnéſque illum metuent almæ fines terræ. (gens:

Σοὶ ῥέξω· ἅμα δ' εὐχωλάς μου ἀποτίσω,
14 Ἃς χείλεσσιν ἐμοῖσι πιφαυσκόμενός τοι ὑπέστην,
Καὶ στόμα μου ἀγόρευσεν ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
15 Ἱερά τοι ῥέξω, κατὰ πίονα μηρία καίων
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ἅμα τε κριῶν θυέεσσιν·
Ἱρεύσω ἕλικάς τε βόας, καὶ μηκάδας αἶγας.
16 Δεῦτ' ἄρα, κέκλυτε πάντες, ὅσους φόβος εἷλε Θεοῖο,
Ὕμμι δ' ἀπαγγελέω, ψυχὴν μου οἷ' ἔρεξεν.
17 Αὐτὸν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἐβόησά τε καὶ ἱκέτευσα·
Γλῶσσα δέ μου μιν ἄειρε, καί οἱ μέγα κῦδος ἔδωκεν.
18 Εἰ μοι ἀτασθαλίη φρεσὶν αἴσυλά τ' ἔργα μέμηλεν,
Οὔ τι μου Ἀθάνατος φωνὴν βοόωντος ἀκούσῃ.
19 Ἀλλά γε μου ἔμπης Θεὸς ἔκλυεν εὐχομένοιο,
Εὐχομένοιό τ' ὄπα ξυνίεν, πρόφρων τ' ἐπάκουσεν.
20 Τῷ Θεὸς αἰνείσθω, ὃς ἐμῆς οὐ νοσφίσατ' εὐχῆς,
Οὐδ' ἣν μειλιχίην μου ἀπέτραπεν, ἀλλ' ἐλέησε.

Ψαλ. ξζ'.

1 Ἵλαος ἄμμι γένοιτο Θεός, μάλα τ' ὄλβια δοίη,
Μειδιόων τ' ἀγανοῖσι προσώπασιν ἄμμι φαείνοι,
Ἡμέας τ' εἰσορόων, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιτο.
2 Ὄφρ' ὁδὸς ἔργα τε σοῦ γνωσθῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν,
Σόν τε φόως ζωαρκὲς ἐν ἔθνεσι παντοδαποῖσι.
3 Λαοὶ κλειόντων σε, Θεός, σόν τ' ἄφθιτον αἶνον·
Λαοί σε ξύμπαντες ἀοιδῇσι κλειόντων.
4 Χαιρόντων λαοί, καὶ εὐφροσύνῃσι νόοιο
Πάντες ἀειδόντων· σὺ γὰρ ἐν λαοῖσι δικάζειν
Μέλλεις εὐνομίῃσι, καὶ ἔθνεσιν ἡγεμονεύειν,
Πομπός τέ σφισιν ἔμμεναι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
5 Λαοὶ κλειόντων σε, Θεός, σόν τ' ἄφθιτον αἶνον·
Λαοί σε ξύμπαντες ἀοιδῇσι κλειόντων.
6 Καὶ τότε καρπὸν ἑὸν φύσῃ ζείδωρος ἄρουρα,
Ἡμῖν δ' αὖτε Θεὸς Θεὸς ἡμέων ὄλβια δώσῃ.
7 Ὄλβια δώσῃ ἄμμι Θεός, βίοτον μέγ' ἀέξων·
Πάντα δέ μιν δείσῃ πολυφόρβου πείρατα γαίης.

PSAL. lxviii.

1 EXurgat Deus, dissipentur inimici;
Quíque eum oderunt, coram eo fugiant,
Illi à-facie-ejus fugiant simul, hic autem à-tergo persequatur.
2 Quemadmodum fumus perit dissipante vento,
Sic utique illos dissipes, ut non *amplius* appareant:
Et ut cera liquescit oppressa ignis impetu,
Sic & coram Deo pereant prorsus improbi.
3 Hilares autem viri, quibus mens est justa,
Sint, & Deo magnoperè lætentur in-animo;
Et valdè gaudio perfundatur iis charum cor.
4 Canite verò hymnis Deum immortalem, nomen autem ejus
Celebrate canticis; glorificate omnium-Regem,
Qui super cœlum sedet vectus veluti super equum,
In-alto-regnantem laudantes, cujus inclytum nomen JAH:
Vobis autem in pectore animus coram illo lætetur.
5 Orphanorúmque Deus *est* pater, viduarúmque adjutor
In judicio, suprà, ubi ei sedes sacra est.
6 Domum domesticósque Deus largitur unicè solitariis,
Et rei-familiaris-curam, quæque alit præclaros liberos:
Eos autem, qui & compedibus ferreis ligati erant,
E vinculis solvit, & è captivitate educit gravi:
Sed qui insolentes sunt, & nolunt obtemperare,
Siti squalentes aridam terram possident.
7 Quando tu populo tuo, Deus, in-via dux-eras,
Et in campo gradiebaris desertam per regionem:
8 Tum valdè tremebat terra, stillabat autem cœlum coram Deo;
Celsúsque mons Sinæus inclytus tremebat ipse,
Coram Deo, Deo insignis Israelis.
9 Pluebas super hæreditatem tuam ubertim, Deus, & ipsam imbre
Recreabas exoptato, labore lassatam gravi:
10 Ibi verò tuus etiam cœtus in tentoriis manebat;
Ita tu, Deus, pauperibus præparâsti miti animo
Pro tua clementia, quicquid iis sufficiens fuerit.

11 Hymnum

Ψαλ. ξη΄.

1 ἈΝσταίη ὁ Θεός, σκιδναίατο δυσμενέοντες,
Οἵ τέ μιν ἐχθαίρουσιν, ἔο προπάροιθε φύγοιεν,
Οἱ μὲν πρόσθε φύγοιεν ὁμοῦ, ὁ δ' ὄπιθε διώκοι.
2 Ἠΰτε καπνὸς ὄλωλε διασκιδνάντος ἀήτεω,
Ὣς ἄρα τοὺσδε διασκεδάσῃς, ἵνα τ' εἶεν ἄφαντοι·
Κηρὸς δ' ὡς καταπήκετ' ἐπειγόμενος πυρὸς ὁρμῇ,
Ὥς τε Θεοῦ προπάροιθεν ὀλοίατο πάμπαν ἀλιτροί·
3 Γηθόσυνοι δ' ἄνδρες, τοῖσιν νόος ἐστὶ δίκαιος,
Γίνοιντ', ἠδὲ Θεῷ μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ·
Καὶ μάλ' ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθείη σφισιν ἦτορ.
4 Μέλπετε δ' ὕμνοισιν Θεὸν ἄμβροτον, οὔνομα δ' αὐτοῦ
Κλείετ' ἀοιδῇσιν· κυδαίνετε παμβασιλῆα,
Ὃς θ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἵζει ὀχεύμενος ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ,
Ὑψιμέδοντ' αἰνεῦντες, οὗ κλυτὸν οὔνομ' ΙΑΩ·
Ὕμμιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἔο προπάροιθε χαρείη.
5 Ὀρφανικῶν ὁ Θεός τε πατήρ, χηρέων τ' ἐπαρωγὸς
Ἐνὶ δίκῃσιν, ὕπερθεν, ἵν' οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι.
6 Δώματ' ὑπωροφίους τε Θεὸς δῶκ' οἰόθεν οἴοις,
Ἠδ' οἰκωφελίην, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
Τοὺς δ', οἵπερ τε πέδῃσι σιδηρείῃσι δέδεντο,
Δεσμῶν ἐξανέλυσε, καὶ εἰρέρου ἐξάγεν αἰνοῦ·
Ἀλλ' οἱ ἀγήνορές εἰσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσι πιθέσθαι,
Δίψῃ καρχαλέοι πολυκαγκέα γαῖαν ἔχουσιν.
7 Ὁππότε σῷ λαῷ σύ, Θεός, ὁδὸν ἡγεμόνευες,
Κὰπ πεδίον δ' ἔστειχες ἐρημαίην διὰ χώρην·
8 Τόφρα μάλ' ἔτρεμε γῆ, ῥέε δ' οὐρανὸς ἄντα Θεοῖο·
Αἰπύ τ' ὄρος Σιναῖον ἀγακλυτὸν ἔτρεμεν αὐτό,
Ἄντα Θεοῖο, Θεοῖο ἀμύμονος Ἰσραήλου.
9 Ὕες ἐπὶ κλῆρον σὸν ἄδην, Θεός, ἠδὲ μὲν ὄμβρῳ
Ζώγρεις ἀσπασίῳ, καμάτῳ ἀδινηκότα λυγρῷ.
10 Κεῖθι δὲ σὸς καὶ ὅμιλος ἐνὶ κλισίῃσιν ἔμιμνεν·
Ὣς σύ, Θεός, πτωχοῖσιν ἑτοίμασας ἤπια εἰδώς,
Σῇ ἀγαθοφροσύνῃ, ὅ, τι σφίσιν ἄρκιον εἴη.

11 Hymnum in ore dedit Deus, gratúmque ſermonem:
Bona nuntiantium magnus chorus erat mulierum.
12 Terga-vertentes fugerunt præpotentes reges,
Et in-fugam ſe-dederunt, quibus exercitus ingentes erant:
Feminæ autem virorum-ſpolia multa diviſerunt,
Domi manentes, ſortitæque ſunt de præda portionem.
13 Etſi ſordidi, malis veſtibus induti, & in cinere
Squalentes medios inter tripodes jaceretis,
Attamen ſicut pennæ eritis columbæ pariter-ac argentum
Nitentes, flavóque alæ ejus auro ſimiles-ſunt.
14 Quando Deus, cujus robur immenſum, inexpugnabile,
Facilè diſſipavit reges hac in regione,
Ea licet miſeriis obfuſcata & nigricans anteà,
Alba *nunc* ſicut nix erit, quæ Salmonem conſpergit.
15 Ut Baſani mons, talis mons eſt Dei;
Ut Baſani mons cacuminoſi excelſi.
16 Cur adeò ſaltatis, montes excelſi bene-compacti?
Cur tantoperè verticibus exultantes gloriamini?
Hic mons eſt Dei, quem illi placitum eſt incolere,
Et in quo Immortalis habitabit uſque in æternum.
17 Currus quidem Dei famuli cælites *ſunt*,
Ingens circunfuſus multus exercitus, viginti millia,
Angeli celeriter-volantes valdè innumeri; inter illos verò
Uti olim Sinæo in monte ſalebroſo,
Ibi & Dominus apparet, ubi ei ſedes ſacra eſt.
18 In altum quidem aſcendiſti, *captivam* verò duxiſti prædã multã
Ab hoſtibus, ipſóſque, ferens ſpolia cruenta:
Multáque recepiſti dona quæ-dares hominibus,
Qui tibi non-auſcultabant, & non volebant obſequi,
Ut etiam inter eos Dominus Deus domum habitet.
19 Benedictus ſit Dominus, qui & nobis ſemper indies
Multa admodum bona confert; qui & Deus nobis ſalúſque.
20 Noſter qui Deus eſt, ille quidẽ Deus lenẽ mitémq; animũ habẽs,
Et vitam-ſervare benè novit, placitúmq; ei eſt *homines* ſalvare:
Ejus autem in poteſtate ſitus-eſt pariter mortis exitus;

Multæ

11 Ὕμνον ἀνὰ στόμ᾽ ἔδωκε Θεός, χαρίεντά τε μῦθον·
Ἐσθλ᾽ ἀγγελλουσέων πουλὺς χορὸς ἦε γυναικῶν.
12 Γεροντοπαίδων φοβέοντο ὑπερμενέες βασιλῆες,
Καὶ φύγαδ᾽ ἐμνώοντ᾽, οἷς τε στρατοὶ ἄσπετοι ἦσαν·
Αἱ δέ τε θηλύτεραι ἀνδράγρια πολλὰ δάσαντο,
Οἴκοι μίμνουσαι, ἔλαχόν τ᾽ ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
13 Εἰ καὶ αὐσταλέοι, κακὰ εἱμένοι, ἠδ᾽ ἐνὶ τέφρῃ
Αὐχμεῦντες μέσσοισιν ἐνὶ τριπόδεσσιν ἔκεισθε,
Ὡς πτέρυγες δ᾽ ἔσεσθε πελειάδος, ἀργύρῳ ἶσα
Στίλβουσαι, ξανθῷ πτερὰ δ᾽ αὐτῆς χρυσῷ ἔοικεν.
14 Ὄφρα Θεός, τοῦ τε κράτος ἄσπετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
Ῥεῖα διεσκέδασεν βασιλῆας τῇδ᾽ ἐνὶ χώρῃ,
Ἤδ᾽ εἰ καὶ ἄτῃσι κελαινιόωσα πάρος περ,
Λευκὴ ὥστε χιὼν ἔσεθ᾽, ἢ Σαλμῶνα παλαιῶς.
15 Ὡς Βασάνοιο ὄρος, τοῖόν τ᾽ ὄρος ἐστὶ Θεοῖο·
Ὡς Βασάνοιο ὄρος πολυδειράδος ὑψηλοῖο.
16 Τίφθ᾽ οὕτω σκιρτᾶτ᾽, ὄρε᾽ ὑψηλὰ ζοφόεντα;
Τίπτε τόσον κορυφῇσιν ἀγαλλόμεν᾽ ὀχετλιάασθε;
Τοῦτ᾽ ὄρος ἐστὶ Θεοῖο, ὃ οἱ φίλον ἔπλετο ναίειν,
Ὧπερ ἐν Ἀθάνατός τ᾽ οἰκήσει νωλεμὲς αἰεί.
17 Ἅρματα μέν τε Θεοῖο ὀπάονες οὐρανίωνες,
Ἄσπετος ἀμφιχυθεὶς πουλὺς στρατός, εἰκοσάχιλοι,
Ἄγγελοι ὠκυπέται μάλα μυρίοι· ἐν δ᾽ ἄρα τοῖσιν,
Ὡς τὸ πάλαι Σιναίῳ ἐν οὔρεϊ παιπαλόεντι,
Ἔνθα τ᾽ Ἄναξ ἐφάνη, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν.
18 Ὕψοσε μέν τ᾽ ἀνέβης, ἄγαγες δ᾽ ἀπὸ ληΐδα πολλὴν
Δυσμενέων, αὐτούς τε, φέρων ἔναρα βροτόεντα·
Πολλά τ᾽ ἐδέξαο δῶρα διδωσέμεν ἀνθρώποισιν,
Οἳ σέο νηκουστῆσιν, ἰδ᾽ οὐ βέλονται πιθέσθαι,
Ὄφρα καὶ ἐν τοῖσδεσσιν Ἄναξ Θεὸς οἰκία ναίῃ.
19 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ, ὃς δὴ ἡμέας αἰὲν ἐπ᾽ ἦμαρ
Πολλὰ μάλ᾽ ἐσθλὰ ἔοργεν· ὁ καὶ Θεὸς ἄμμι φόως τε.
20 Ἡμέων ὃς Θεός ἐστιν, ὁ μὲν Θεὸς ἤπια εἰδώς,
Ζωγρῆσαί τ᾽ εὖ οἶδε, φίλον τέ οἱ ἐστὶ σαῶσαι·
Τοῦ δ᾽ ἐν γουνάσι κεῖται ὁμῶς θανάτοιο τελευτή.

Multæ enim portæ fortium ſunt inferorum,
Omnes autem apertæ ſunt pro Dei Domini arbitrio.
21 In capite ergo Deus vulnerabit inimicos;
Suáque à-nequitia nondum ceſſantes improbos
Summo in vertice percutiet valdè licet comato.
22 Sic verò Dominus utique dixit; Meum nunc populum reducam,
Denuóque reverti-faciam, Baſanitide velut ex terra,
Et ſicut à mari cano, cùm abyſſos pedibus pertranſiêre.
23 Ut & tuum tingas pedem cruore ſanguineo
Inimicorum, linguámque canum tuorum illo inficias.
24 Tui incedentis viderunt, Deus, greſſus tuo in templo;
Greſſus viderunt Dei ſimul & Regis mei.
25 Coràm erant cantores, citharistæ autem ponè venerunt;
Puellæ autem in medio ſonora tympana habentes.
26 Virorum in congregationibus Deum glorificate omnes,
Laudate vos Dominum, ex Iſraelis fonte
Quotquot prognati eſtis, ejúſque ex ſtirpe oriundi.
27 Primus quidem parvus Benjaminus imperator omnium,
Deinde principes Judæ inclyti duces,
Unà verò *&* Zabulonis, & Nephthalii rectores.
28 Tuum autem robur ſtabilivit Deus tuus, potentiam præbens:
Firmum nobis, Deus, præſta, quod ipſe feciſti.
29 Propter templum tuum præclarum in Solymis,
Tibi aliquando dabunt reges pulchra dona.
30 Graviter increpans turmas hominum haſtatorum
Perterrefacias, taurorúmque armentum, vitulóſque in populo:
Ut & unuſquiſque *eorum* tibi procidens ad pedes tuos
Fragmentáque argenti ferat, & det redemptionis-pretia.
Populos autem diſſipa, ut trepidè-diffugiant alius aliò,
Quibus ſemper contentio amica, belláque pugnæque.
31 Principes populorum ex Ægypto huc advenient:
Æthiopúmque terra Deo celeriter manus extendet,
Æthiopum, qui & longè-remoti ſunt, extremi hominum.
32 Gentes omnes Deo, regiones ſimul cantate omnes,
Quibuſcunque uſpiam reges ſuper terra dominantur;
Laudémq;

Πολλαὶ γάρ τε πύλαι ἰφθίμου εἰσ' ἀΐδαο,
Πᾶσαι δ' οἴγνυνται Θεοῖο Ἄνακτος ἕκητι.
21 Κακκεφαλὴν Θεὸς οὖν οὐτήσει δυσμενέοντας·
Σφῆς δὲ κακορῥαφίης ἔπω λήγοντας ἀλιτροὺς
Ἄκρην κακκορυφὴν βλοσυρὴν μάλα περ κομόωσαν.
22 Ὧδε δ' Ἄναξ που ἔειπεν· Ἐμὸν νῦν λαὸν ἀνάξω,
Αὖτε δ' ἀναστρέψω, Βασανίτιδος ὡς ἀπὸ γαίης,
Ὥς τ' ἀφ' ἁλὸς πολιῆς, ὅτε βένθεα ποσσὶ πέρησαν.
23 Ὄφρα τεὸν βάψῃς πόδα τε βρότῳ αἱματόεντι
Δυσμενέων, γλῶσσάν τε κυνῶν σῶν τῶνδε μήνης.
24 Σεῦ προβιβῶντος ἴδον, Θεός, ἴχνια σῷ ἐνὶ νηῷ·
Ἴχνι' ὁρῶντο Θεοῦ ἅμα καὶ Βασιλῆος ἐμοῖο.
25 Πρόσθεν ἀοιδοὶ ἔσαν, κιθαρισταὶ δ' ἦλθον ὀπίσσω·
Κοῦραι δ' ἐν μέσσῳ πολυηχέα τύμπαν' ἔχουσαι.
26 Ανδρῶν εἰν ἀγορῇσι Θεὸν κυδαίνετε πάντες,
Αἰνεῖτ' ὕμμες Ἄνακτ', Ἰσραήλοιό τε πηγῆς
Ὅσσοι ἐκγεγαῶτες, ἑῆς τ' ἔξεσε γενέθλης.
27 Πρῶτος μὲν μικρὸς Βενιάμινος ἀρχὸς ἁπάντων,
Ἔνθ' ἄρχοντες Ἰούδεω ἀγακλυτοὶ ἡγεμονῆες,
Σὺν δὲ Ζαβουλῶνος καὶ Νεφθαλίοιο μέδοντες.
28 Σὴν δὲ βίην ἵδρυσε Θεός σου, κάρτος ὀπάζων·
Ἔμπεδον ἄμμι, Θεός, θείης, ὅπερ αὐτὸς ἔρεξας.
29 Εἵνεκα σοῦ νηοῦ περικαλλέος ἐν Σολύμοισι,
Σοί ποτε δώσουσιν βασιλῆες κάλλιμα δῶρα.
30 Δεινὸν ἐπιπλήσσων στίχας ἀνδρῶν ἐγχεσιμώρων
Δείδιξαι, ταύρων τ' ἀγέλην, πόρτιάς τ' ἐνὶ δήμῳ·
Ὄφρα δ' ἕκαστος σοί γε πεσὼν παρὰ ποσσὶ τεοῖσι
Κέρματά τ' ἀργυρέοιο φέρῃ, καὶ δῶσιν ἄποινα.
Λαοὺς δὲ σκέδασον, τρέσσωσιν ἵν' ἄλλυδις ἄλλῃ,
Τοῖσίν τ' αἰὲν ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε.
31 Ὄρχαμοι ἂν λαῶν Αἰγυπτόθεν ὧδ' ἀφίκοιντο·
Αἰθιόπων δέ τε γαῖα Θεῷ τάχα χεῖρας ὀρέξει,
Αἰθιόπων, οἳ τηλόθ' ἔασίν τ' ἔσχατοι ἀνδρῶν.
32 Ἔθνεα πάντα Θεόν, χῶραι ἅμ' ἀείδετε πᾶσαι,
Ὅσσων που βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέουσιν·

Laudémque Immortalis ſuavi celebrate cantico.
33 Qui & cœlo inſidet vectus tanquam equo,
Cœlo, quod olim fabricavit; ibi autem vocem
Deſuper è nubibus, fortem emittit vocem.
34 Deo igitur date gloriam, recognoſcentes hoc in-animo,
Quòd potentiâ excellit, & ei robur *eſt* cedere neſcium:
Præcipuè *verò* ſuper Iſraelem ſuam vim excitavit,
Decúſq; ſuū & ſplendorē oſtendit, & ſuā fortitudinē in nubibus.
35 Terribilis quidem Deus eſt ſuis in ſanctis ſedibus,
Quíque Iſraelis eſt Deus, magnum robur præbet
Et vim ac potentiam ſuo populo: ideóque Deus benedictus ſit.

PSAL. lxix.

1 AFflicto propitius eſto, Deus, mihi, & me ſerva: (tulerunt.
Aquæ enim mihi ſupervenerunt, penè a mihi animam abſ-
2 Palude in moleſta teneor, vorticéque profundo,
Cœno & luto implicatus, nec uſpiam licet
Stare, tantus mihi limus circunfuſus-eſt pedibus:
Subii aquam profundam, & me occupat fluctus undæ,
Quæ & me ſubmergit, obruítque, æſtu furens.
3 Defeſſus-ſum diu clamando, *adeóque* altè vociferando;
Et jam exilis adhuc mihi è gutture emittitur vox
Arido: defeſſus-ſum autem ad Deum meum oculos attollendo.
4 Certè me gratis & nulla-de-cauſa valde innumeri odio-habent,
Nec vel capilli tot capitis ſunt mei:
Quíque erga-me malè-affecti immerentem, & injuſtè,
Diſperdere *me* cupiunt, eorum vires non infirmæ *ſunt*:
Tum verò ego reddidi *id* quod nemini unquam abſtuli.
5 Profectò tu, Deus, clarè nôſti quæ præ-ſtultitia commiſi;
Néque mea clam te ſunt peccata, néque te latent.
6 Neutiquam pudefiant, Domine, (qui & exercituum
Fortis Deus es & dux) mei gratiâ,
Qui in-te ſperant: nè opprobria iis ſint
Contumeliáque mei causâ, quos valdè tui deſiderium capit,
Quíque diligenter te quærunt, Deus Iſraelis.

7 Dedecora

Αἰνόν τ' Ἀθανάτου λιγυρῇ ἀναμέλπετ' ἀοιδῇ.
33 Οὐρανῷ ὃς καὶ ἐφίζει ὀχεύμενος ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ,
Οὐρανῷ, ὅν τε πάλαι τεχνήσατο· ἔνθα δὲ φωνὴν,
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων, κρατερὴν ἀνενείκατο φωνήν.
34 Καὶ Θεῷ οὖν δότε κῦδος, ἀναγνόντες τόδε θυμῷ,
Ὡς κράτει προβέβηκε, καί οἱ σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ἔξοχ' ἐπ' Ἰσραήλων ἑὸν μένος ἄσπετον ὦρσεν,
Ἀγλαΐην τ' ἀνέφηνε, καὶ ὃν κράτος ἐν νεφέλησι.
35 Δεινὸς μὲν Θεός ἐστ' οἷς ἐν ἱεροῖσιν ἕδεσσιν,
Ὅς τ', Ἰσραήλοιο Θεὸς, μέγα κάρτος ὀπάζει
Καὶ μένος ᾧ λαῷ· τῷ καὶ Θεὸς αἰνετὸς ἔστω.

Ψαλ. ξθ'.

1 Τειρομένῳ ἵληθι Θεός μοι, καί με σάωσον·
Ὕδατα γάρ μοι ἐπῆλθ', ὀλίγου δέ με θυμὸν ἀπηύρα.
2 Λίμνῃ ἐν ἀργαλέῃ ἔχομαι, δίνῃ τε βαθείῃ,
Ἰλύϊ καὶ πηλῷ πεπεδημένος, οὐδέ πῃ ἔστιν
Ἑστάμεναι, τόσση μοι ἄσις κέχυτ' ἀμφὶ πόδεσσι·
Δῦνον ὕδωρ βαθὺ, καί με κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Ὅς τέ μ' ὑποβρύχα θῆκ', ἀπόερσέν τ', οἴδματι θύων.
3 Κάμνω δηθ' ἰάχων τε διαπρύσιόν τε γεγωνώς·
Καὶ ὀλίγη ἔπι μοι φάρυγός τ' ἐξέαυται αὐδὴ
Καρχαλέης· κάμνω δ' ἐς ἐμὸν Θεὸν ὄμματ' ἀνασχών.
4 Ἦ ῥα με μαψιδίως μάλα μυρίοι ἐχθαίρουσιν,
Οὐδὲ τρίχες τοσσαίδε καρήατός εἰσιν ἐμοῖο·
Οἵ τέ με δυσμενέοντες ἀναίτιον, ἔτι δίκῃσι,
Δηώσαι μεμάασι, τῶνδε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
Τόφρα δ' ἐγὼν ἀπέδωκα τό, τ' οὔτινος οὔποτ' ἀπηύρων.
5 Ἦ σὺ, Θεὸς, σάφα οἶσθ' ἃ χαλιφροσύνῃσιν ἔρεξα·
Οὐδ' ἐμὰ κρύβδα σοῦ ἐστ' ἀλιτήματα, οὐδέ σε λήθει.
6 Μή τι καταισχυνθεῖεν, Ἄναξ, ὅς τε στρατιάων
Ἴφθιμος Θεός ἐσσι καὶ ὄρχαμος, εἵνεκ' ἐμεῖο,
Οἳ σοὶ ἐέλπονται· μὴ ἐλέγχεα τοῖσι γένοιτο
Λώβη θ' εἵνεκά μευ, οὓς σεῖο μάλ' ἵμερος αἱρεῖ,
Οἳ σπουδῇ τε σε δίζονται, Θεὸς Ἰσραήλου.

7 Αἶσχεα

7 Dedecora enim tui gratiâ, opprobriáque multa ſuſtinui:
Oculos meos obtexit conſternatio & pudor.
8 Peregrinus ego factus-ſum fratribus meis,
Matris meæ liberis extorris & alienigena.
9 Tui confectus-ſum deſiderio, zelus autem domûs tuæ
Animum meum exedit: contumeliáque improba hominum,
Qui te contumeliâ-affecerunt, & probra mihi offuſa-ſunt.
10 Quando fletu utique ſatiatus frigido,
Jejunus & impaſtus eram, mœrenti animo,
Haud invitus: hoc etiam exprobrârunt atque vitio-verterunt.
11 Circa me verò pannum indui ſordidúmque malúmque:
Illi autem mihi convitiabantur, odioſámq; me fecerunt cantilenã.
12 Sedentes in porta contra me multa loquebantur:
Et in me per-ludibrium-jactabant impudentes meribibuli,
(Vinum enim impellit vel prudentem valdè cantare)
Multa quidem, ſed non vera, compotatio autẽ illa etiã ſuadebat.
13 Verùm ego te oro, Domine, grato tempore;
Exaudi autem me, Deus, tu enim eximiè es miſericors,
Pro clementia *tua*, quemadmodum reverâ me ſalvare promiſiſti.
14 Erue me è cœno, nè me ſubmergat;
Et ab hominibus ſervatus-ſim, quotquot me animitùs
Odio-habent, & ex aquis profundos-vortices-habentibus.
15 Neque me fluctus undæ nigricans ſupernè tegat,
Neque me obruat perdátque magnus fluvius vorticoſus,
Nec fauces mihi ſubtùs dehiſcant terribilis barathri,
Neque deglutiat me profundi os lacûs.
16 Attende, & me exaudi, Domine, bona enim eſt
Tua lenitas benignitáſque-mentis & clementia amabilis:
Secundũ miſericordiã verò magnã tuã, & immensã miſerationẽ
Converſus me aſpicias, favens *mihi* in animo.
17 Nec à tuo ſervo avertas faciem;
Calamitas enim me invaſit; tu autem confeſtim me audi.
18 Libera animam meam, & eam ſerva propè accedens:
Propter inimicos meos me à miſeria redime.
19 Contumeliã quidẽ tu & ignominiã meã, maláq; probra nôſti;
Et

7 Ἄισχεα γὰρ σέθεν εἵνεκ' ὀνείδεα πολλά τ' ἀνέτλην·
Ὄμματά μου ἐκάλυψε κατηφείη τε καὶ αἰδώς.
8 Ξεῖνος ἔγωγε τέτυγμαι ἀδελφεοῖσιν ἐμοῖσι,
Μητρὸς ἐμῆς τέκνοισιν ἀνέστιος ἀλλοδαπός τε.
9 Σοῖο τέτηκα πόθῳ, ζῆλος δ' οἴκοιο τεοῖο
Θυμὸν ἐμὸν κατέδει· λώβη δέ τ' ἀτάσθαλος ἀνδρῶν
Οἵ τέ σε λωβήσαντ', ἐπὶ μοὶ, καὶ ὀνείδεα χεῦτο.
10 Ὁππότ' ἄρα κλαυθμοῖο τεταρπόμενος κρυεροῖο,
Ἄκμηνος καὶ ἄπαστος ἔην, τετιηότι θυμῷ,
Οὐκ ἀέκων· τόδε καί μοι ὀνείδιον, ἠδ' ὀνόσαντο.
11 Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἔσκε ἀεικέλιόν τε κακόν τε·
Οἱ δέ με λώβευον, στυγερήν τέ με θῆκαν ἀοιδήν.
12 Ἥμενοι εἰνὶ πύλῃσιν ἐμοῦ κάτα πόλλ' ἀγόρευον·
Καί μοι ἐφεψιόωντο ἀναιδέες οἰνοποτῆρες,
(Οἶνος γάρ τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι)
Πολλὰ μὲν, οὐκ ἐπεὰ ἦν, πότος δέ τε καὶ τὰ κέλευεν.
13 Αὐτὰρ ἔγωγέ σε λίσσομ', Ἄναξ, μενοεικέϊ ὥρῃ·
Κλῦθι δ' ἐμεῖο, Θεὸς, σὺ γὰρ ἔξοχά τ' εἷς ἐλεήμων,
Μειλιχίῃ, ἐτεόν με σαωσέμεν ὥσπερ ὑπέστης.
14 Ῥῦσαί μ' ἐξ ἰλύος, ὑπόβρυχα μή με πιθεῖν·
Ἐξ ἀνδρῶν τε σαωθείην, ὅσσοι μ' ἐνὶ θυμῷ
Ἐχθαίρουσι, καὶ ἐξ ὑδάτων βαθυδινηέντων.
15 Μηδ' ἐμὲ κῦμα ῥόοιο μέλαν καθύπερθε καλύψαι,
Μηδέ μ' ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Μηδὲ φάρυγξ μοι ἔνερθε χάνοι δεινοῖο βερέθρου,
Μηδὲ καταβρόξειε βαθείης με στόμα λίμνης.
16 Σωώθεο, καί μου ἄκουσον, Ἄναξ, ἀγαθὴ γὰρ ἐτύχθη
Σή τ' ἀγανοφροσύνη καὶ ἐνηείη ἐρατεινή·
Κατὰ δ' ἔλεον μεγαλόν τε τεὸν καὶ ἀθέσφατον οἶκτον
Στρεφθείς μ' εἰσορόωο, φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ.
17 Μηδ' ἀπὸ σοῦ θεράποντος ἀποστρέψαις ὀπωπήν·
Ἄτη γάρ μοι ἐπῆλθε· σὺ δ' ἐμμαπέως μου ἄκουσον.
18 Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν, καί μιν σάω ἐγγύθεν ἐλθών·
Δυσμενέας δι' ἐμοὺς ἔμ' οἰζύος ἐξαναλύσον.
19 Λώβην μὲν σὺ καὶ αἶσχος ἐμὸν, κάκ' ἐλέγχεά τ' ἔγνως·

Et coram te sunt, quicunque in me hostilem-animum-habent.
20 Probro & contumeliâ mihi contractum-est charum cor ;
Luctum autem habebam ingentem in animo, expectans semper,
Nunquem fortè mei commiseratio caperet, sed nullus utiq; erat;
Et nunquis *me* consolaretur, at neminem inveni.
21 Ad-edendum verò & fel mihi amarum porrexerunt ;
Et quando sitis me occupavit, ad-bibendū mihi acetū dederunt.
22 Iis laqueus etiam sit, quæ ipsis apposita-est mensa ;
Ubi autem pacem magnam expectabat *eorum* animus,
Ibi iis in-fatis sit malum in damnum incidere.
23 Caliginis tetræ iis atra nubes vultum tegat,
Nè quid valeant omninò ampliùs oculis cernere ;
Eorum verò succutiens vexa lateráque & lumbos,
Ut incurvi doloribus semper inclinent humi.
24 Acrem tuam super eos iram funestam effundas ;
Furor *iræ tuæ* gravis indignatióque eos corripiat.
25 Domicilia autem iis desolata sint, neque in-posterum
Habitans quis eorum in ædibus relinquatur.
26 Illum enim vehementer persecuti-sunt crudeli animo,
Quem tu etiam percussisti : iis autem qui à te vulnerati-sunt
Majus adhuc aliud malum, & dolori dolorem addiderunt.
27 Idcircò & iniquitatem iniquitati adjicere
Da ipsis : neque ad justitiam unquam tuam *eos* pertingere-sinas.
28 E viventium autem tabula libróque hominum
Penitùs deleantur, & pereant ; nec cum-justis
Simul inscribantur, nec iis annumerentur.
29 Verùm ego miser pauper *sum*, & mœrens corde ;
Tua autem salus me servet, Deus, in-altum attollens.
30 Laudabo suavi Dei sacrum nomen cantilenâ ;
Et eum glorificabo, gratámque ei gratiam habebo.
31 Et hoc Domino magis placebit in-animo, quàm mugiens
Bos juvenis, qui cornibus exultat, ungulísque.
32 Hæc certè videbunt *viri* mitia in-animo consilia habentes,
Et valdè lætabuntur ; & vobis charum cor
Vivis interit, Deum qui quæritis animitùs.

33 Paupe-

Σοῦ προπάροιθέ τ' ἔασιν, ὅσοι μοι δυσμενέοντες.
20 Αἴσχεϊ μοι λώβῃ τε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
Πένθος δ' εἶχον ἄλαστον ἐνὶ φρεσί, δεδμημένος αἰεί,
Εἴ τινά που ἐμοῦ οἶκτος ἕλοι, ἀλλ' οὔτις ἔην γε·
Εἰ καί τις παραμυθήσαιτ', ἀλλ' οὔτιν' ἐφεῦρον.
21 Ἐσθέμεναι δὲ χολήν μοι ἀδευκέα τ' ἐγγυάλιξαν·
Ὄφρα με δίψα κίχανε, πιεῖν τέ μοι ὄξος ἔδωκαν.
22 Τοῖσι βρόχος τ' εἴη, ἥ σφιν παρέκειτο τράπεζα·
Ὁππόθι δ' εἰρήνην μεγάλην ᾤετο θυμός,
Ἔνθα σφ' αἶσα γένοιτο κακῷ ἐπὶ πήματι κύρσαι.
23 Ἀχλύος ὀλλυμένης σφι μέλαν νέφος ὄσσε καλύψαι,
Μή τι δυναίατο πάμπαν ἔτ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι·
Τῶν δὲ θ' ὑποστείων τεῖρε πλευράς τε καὶ ἰξύν,
Ὡς τρομεροὶ ὀδύνῃσιν ἀεὶ κύπτωσιν ἔραζε.
24 Δεμμιῷ σὺ ἐπὶ τοῖσι χόλον θυμαλγέα χεύαις·
Μῆνις σοῦ χαλεπή νέμεσίς τε σφέας καταμάρψαι.
25 Οἰκία δέ σφιν ἔρημα γένοιατο, μηδέ τ' ὀπίσσω
Ναίων τις μεγάροισιν ἐνὶ σφετέροισι λίποιτο.
26 Τὸν γὰρ ἐπιζαφελῶς ἐδίωξαν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὃν σύ περ ἔπληξας· τοῖς δ' ἐκ σέθεν ὑπτωμένοισι
Μεῖζον ἔτ' ἄλλο κακόν, καὶ ἐπ' ἄλγεϊ ἄλγος ἔθηκαν.
27 Τῷ καὶ ἀτασθαλίην ἐπ' ἀτασθαλίηφι πίθεσθαι
Δός σφισι· μηδὲ δικαιοσύνης ποτὲ σῆς ἐπίβησον.
28 Ἐκ δὲ ζωόντων πίνακος βίβλοιό τε φωτῶν
Πάγχυ τ' ἀλειφθεῖεν, καὶ ὀλοίατο· μηδὲ δικαίοις
Ἐγγραφθεῖεν ὁμοῦ, μηδέ σφ' ἐναρίθμιοι εἶεν.
29 Αὐτὰρ ἐγὼ δειλός πτωχός τε καὶ ἀχνύμενος κῆρ·
Σὸν δὲ φάος με σαώσειεν, Θεός, ὑψόσ' ἀεῖρον.
30 Αἰνήσω λιγυρῇ Θεοῦ ἱερὸν οὔνομ' ἀοιδῇ·
Καί μιν κυδανέω, μεγαλοφηκέα θ' οἱ χάριν εἰδέω.
31 Καὶ τόδ' Ἄνακτι κε μᾶλλον ἅδοι φρεσίν, ἢ ἐριμύκος
Βοῦς νέος, ὃς κεραέσσιν ἀγάλλεται, ὁπλῇσίν τε.
32 Ταῦτα μὲν ὄψονται ἀγαθὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες,
Καὶ μέγα χαιρήσουσι· καὶ ὕμμιν κεν φίλον ἦτορ
Ζωοῖσιν μετέοι, Θεὸν οἳ δίζεσθ' ἐνὶ θυμῷ.

33 Pauperes enim exaudit Dominus ; eos autem non despicit,
Qui ipsius sunt, etsi aliquando inclusi-fuerint in carceribus.
34 Cœlum laudet illum, & terra, & mare,
Et quicquid uspiam in iis vivit & repit.
35 Quoniam Deus lubens amabilem Sionem servabit,
Et Judææ sacras ædificabit civitates ;
Ita ut ibi domósque homines simul & possessiones habeant.
36 Eam verò possidebunt generatio servorum ejus,
Hæreditatem eam sortiti *suam* ; quíque nomen ejus diligunt,
Ædes pulchras habebunt in ea habitantes.

P S A L. lxx.

1 TIbi placitum sit, Domine, liberare me benignâ mente ;
Festina, age, obsecro Domine, statímq; veni mihi adjutor.
2 Ignominiosi sint & probrosi, qui mihi interitum
Struunt indignè, gestiúntque animam perdere :
Confundantur-præ-pudore pariter, & convertantur retrorsum
Nequicquam, ingloriè, quotquot mala mihi machinantur.
3 Et retroacti, dignam mercedem referant
Suæ noxæ, & pereant ob sua opprobria multa,
Qui mihi insultant, Ah, ah, palàm dicentes.
4 Te multùm lætentur, oblectentúrque in-animo omnes
Qui & supplices tibi sunt, & quibus mens est pia :
Quíque tuam amant salutem, dicant unanimiter,
Semper extollatur fama noménque Immortalis.
5 Verùm ego egenus sum & calamitosus ; tu autem succurre,
Festina age veniens mihi succurre, Deus ; tu mihi es adjutor,
Qui me à malo omni & miseriâ liberasti ;
Nè nunc cuncteris mihi, Immortalis, statim verò venias.

P S A L. lxxi.

1 IN te, Domine, confido, tu mihi robur es & præsidium
Quo fretus-sum ; nè ergo me præ-pudore-confundi sinas.
2 In justitia autem tua libera me, & da *mihi* refugium ;
Orantis autem mei vocem exaudi, & me salva.

3 Validum

33 Πτωχῶν γάρ τ' ἐπακούει Ἄναξ· τοὺς δ' οὐκ ἀθερίζει,
Οἵ θ' ἑοὶ εἰσ', εἰ καί ποτ' ἔεργαται ἐν φυλακῇσιν.
34 Οὐρανὸς αἰνείτω μιν, ἰδὲ χθών, ἠδὲ θάλασσα·
Καὶ ὅ, τι που αὐτῇσιν ἔνι ζωόν τε καὶ ἕρπει.
35 Ὅττι Θεὸς πρόφρων ἐρατὴν Σιῶνα σαώσει,
Καί κεν Ἰουδαίης ἱερὰς δείμαιτο πόληας·
Ὡς ἔνθ' οἰκία τ' ἄνδρες ὁμοῦ καὶ κτήματ' ἔχωσιν.
36 Αὐτὴν δὲ κτήσονται ἑοῦ γενεὴ θεραπόντων,
Κλῆρον τήνδε λαχόντες· οἱ οὔνομά θ' ὃν φιλέουσι,
Δώματα καλ' ἕξουσιν ἐν αὐτῇ ναιετάοντες.

Ψαλ. ο'.

1 ΣΟὶ φίλον εἴη, Ἄναξ, ῥύσθαι με πρόφρονι θυμῷ·
Σπεῦδ' ἄγε, λίσσομ', Ἄναξ, τάχα δ' ἔρχεό μοι ἐπαρωγός.
2 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαι ἀεικελίως, μέμασάν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω
Αὔτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσι.
3 Καί κε παλιμπλαγχθέντες, ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο·
Σφῆς ἄτης, καὶ ὄλοιντο διὰ σφέτερ' ἄλγεα πολλά,
Οἵ μοι ἐπεγχάζοντι, Αἲ αἴ, ἀναφανδὰ λέγοντες.
4 Σοὶ μέγα χαίροιεν, τερποίατό τε φρένα πάντες,
Οἵ θ' ἱκέται σοι ἔασι, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Οἵ τε τεὸν φιλέουσι φόως, εἴποιεν ὁμαρτῇ,
Αἰὲν ἀειρέσθω κλέος οὔνομά τ' Ἀθανάτοιο.
5 Αὐτὰρ ἐγὼ πτωχὸς καὶ ὀϊζυρός· σὺ δ' ἄμυνε,
Σπεῦδ' ἄγ' ἰὼν μοι ἄμυνε, Θεός· σύ μοι εἷς ἐπαρωγός,
Ὅς με κακοῦ πότμοιο καὶ ὀϊζύος ἐξανέλυσας·
Μὴ νῦν δηθύνησθαί μοι, Ἀθάνατ', αὐτίκα δ' ἔλθῃς.

Ψαλ. οα'.

1 ΣΟί, Ἄνα, θαρσυνὸς εἰμί, σύ μοι κράτος ἐστὶ καὶ ἄλκαρ
Ὧ τε πέποιθα· μή οὖν με καταισχυνέεσθαι ἔασον.
2 Εὐδικίῃ δὲ τεῇ ῥῦσαί ἐμέ, δὸς δ' ἀλεωρήν·
Εὐχομένοιο δέ μευ ὄπ' ἄκουσον, καί με σάωσον.

3 Validum munimentum mihi, & ingens columen ſis,
Tutum, quò fugiens incolumis ſim diebus omnibus;
Liberare me & ſervare promiſiſti & annuiſti,
Volens me ſemper ſalvum eſſe, nec perire:
Quoniam tu mihi petra, turríſque & ingens propugnaculum.
4 Libera itáque me, Deus meus, è manu hominis improbi;
E manu injurioſorum, & crudelem animum habentium.
5 Quoniam, Domine Deus, tu mihi ſpes fuiſti;
Tu robur *meum*, quo & confiſus-ſum, ex quo adhuc parvulus erã.
6 Columen & fulcrum tu mihi, ex quo primùm me edidit uterus,
Et tu me è viſceribus matris *meæ* extraxiſti foras,
Et in lucem prodii, & ſolis aſpexi radios:
Quamobrem laudabo te perpetuò diebus omnibus.
7 Multis tanquam portentum ſum, ſtupor autem tenet intuentes;
Sed tu validum munimentum, malorúmque mihi es refugium.
8 Plenum autem os meum erit laudis tuæ;
Et totâ-die tuam gloriam, & famam præſtantem cantabo.
9 Nè tibi rejectaneus unquam ſim in ſenectutis tempore: (ſunt,
Neque me derelinque quando haud-amplius mihi vires firmæ
Nec robur quale anteà erat in flexilibus membris.
10 Inimici enim multa in me unà-conſultantes dicunt;
Et adverſus me mala machinantes ſimul-conſilia-conferunt,
Quíque me interficere cupiunt, & animam perdere.
11 Dixerunt autem inter ſe, Deus utique eum dereliquit:
Eja agite, acriter eum perſequimini, donec ceperitis,
Haud enim adjutor quis, qui ab eo perniciem averruncet.
12 Verùm tu, Deus, nè me deſeras, miſer qui-ſum,
Nec recedens unquam à me longè te-ſubducas;
Propiùs verò accedens, Deus meus, ſtatim mihi auxiliator ſis.
13 Ignominioſi ſint & probroſi, qui mihi interitum
Struunt indignè, geſtiúntque animam perdere:
Confundantur-præ-pudore pariter, & convertantur retrorſum,
Nequicquam, ingloriè, quotquot mala mihi cogitant.
14 Sed *ego* adhuc confidam, fretúſque te ero ſemper:
Tuam verò laudem lubens adhuc etiam multò magis cantabo.

15 Juſti-

3 Καρτερὸν ἔρκος ἐμοὶ καὶ ἀθέσφατον ἕρμα γένοιο,
Ἀσφαλὲς, ἔνθα φυγὼν σόος εἴην ἤματα πάντα·
Ῥύσαο μ᾽ ἠδὲ σάωσαι ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
Βουλόμενός μ᾽ αἰεὶ σόον ἔμμεναι, οὐδ᾽ ἀπολέσθαι·
Ὅττι σύ μοι πέτρη πύργος τε καὶ ἄσπετον εἶλαρ.
4 Ῥῦσαι δ᾽ οὖν με, Θεός μου, ὑπ᾽ ἐκ χερὸς ἀνδρὸς ἀλείτου·
Ἐκ χερὸς ὑβριστέων, καὶ ἀπηνέα θυμὸν ἐχόντων.
5 Οὕνεκ᾽, Ἄναξ ὁ Θεὸς, σύ μοι ἐλπωρὴ ἐτέτυξο·
Σὺ κράτος, ᾧ τε πέποιθ᾽, ἐξ οὗ ἔτι τηλίκος ἦα.
6 Ἕρμα σύ μοι, ἐξ οὗ πρῶτόν με λοχεύσατο γαστὴρ,
Καὶ σύ με νηδυίων ἐρρύσαο μητέρος ἔξω,
Ἐκ δ᾽ ἦλθον προφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδον αὐγάς·
Τοὔνεκ᾽ ἐπαινήσω σε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
7 Πολλοῖς ὡς τέρας εἰμὶ, τάφος δ᾽ ἔχει εἰσορόωντας·
Ἀλλὰ σὺ καρτερὸν ἕρμα, κακῶν τε μοι εἰς ἀλεωρή.
8 Πλεῖον δὲ στόμα μου ἔσεται αἴνοιο τεοῖο·
Πᾶν δ᾽ ἦμαρ σὸν κῦδος ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀείσω.
9 Μή τοι ἀπόβλητός ποτ᾽ ἔω ἐνὶ γήραος ὥρῃ·
Μηδέ με κάλλιφ᾽, ὅτ᾽ οὐκέτ᾽ ἐμοὶ βίη ἔμπεδός ἐστιν,
Οὐδ᾽ ἴς, ἣ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
10 Δυσμενέες γὰρ πολλ᾽ ἐπὶ μοὶ συμφράδμονες εἶπον·
Καὶ δ᾽ ἐμέθεν κακὰ ῥάπτοντες συμμητιόωνται,
Οἵ τέ μ᾽ ἀποκτεῖναι μεμάασι, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι.
11 Φὰν γὰρ μετ᾽ ἀλλήλοισι, Θεὸς δ᾽ ἄρα μιν προλέλοιπεν·
Εἰ δ᾽ ἄγετ᾽, ἀσπερχὲς μιν ὀπάζετε, ἕως κεν ἕλητε,
Οὐ γάρ τις τ᾽ ἐπαρωγὸς, ὅς οἱ ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνῃ.
12 Ἀλλὰ σὺ μή με, Θεὸς, προλίπῃς δύστηνον ἐόντα,
Μηδ᾽ ἀποχωρήσαις ποτέ μου ἄπο νόσφι λιασθείς·
Ἆσσον ἰὼν δὲ, Θεός μου, ἄφαρ μοι ἐπίρροθος εἴης.
13 Λωβητοί τ᾽ εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαι ἀεικελίως, μεμάασίν τ᾽ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Αὔτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσιν.
14 Ἀλλ᾽ ἔτι θαρσήσω, πίσυνος δέ τοι ἔσσομαι αἰεί·
Σὸν δ᾽ αἶνον προφέρων ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἀείσω.

15 Justitiam tuam, & salutem, quæque mihi bona feceris
Liberando *me*, totq die in ore habens declarabo:
Eorum autem non novi numerum, quippe prorsus infinita sunt.
16 Incedam verò ego fretus robore Immortalis Dei:
Tuæ autem *solius* justitiæ recordabor, nec cujusquam alterius.
17 Tu in mentem mihi consilium, Deus, indidisti, & me docuisti,
Ex quo adolescens ego, juvenisque adhuc puerilia sapiens,
Tantulus eram; tu autē mihi bonus juventutis-educator utcunq;:
Ex illo autē *tempore* annuntiavi *hactenus* tua miracula, egregiáq;
18 Nunc verò nè me deseras, Deus, senex cùm-sim, (opera.
Et canus; tuam donec enarrem potentiámque fortitudinémque
Tum præsenti generationi, tum & omnibus in-posterum futuris.
19 Justitia etiam tua, Deus, excelsa est admodum,
Qui & multa magna & terribilia fecisti: quis, Deus, ausit
Æqualem tibi se profiteri, & assimilari coram? (dedisti,
20 Qui etiam postquam dolores acerbos, ærumnámq; mihi gravem
Vivificabis me denuò, miserè qui-efflaveram animam,
Et de-profundo ex terra me reduces; & ex barathro.
21 Magis *adhuc* honoratum me reddes, gloriam adaugens;
Et conversus me consolaberis.
22 Nablio sonoro téque & tuam laudem canam,
Tuámque, Deus meus, veritatem: citharâ canorâ
Modulans te laudabo, Sanctum decus Israelis.
23 Labia mea valdè lætabuntur, cùm te canam;
Etiam & anima mea, quæ tibi vitæ-servatæ-præmia debet,
Quoniam eam à morte lugubri redemisti.
24 Lingua autem mea palàm totâ-die enarrabit
Justitiámque tuam rectáque judicia:
Quoniam contumeliosi & probrosi sunt omnes,
Qui mihi damnum struunt mala meditantes.

15 Εὐδικίην σεῦ, ἠδὲ φόως, ἅ, τέ μ' ἐσθλὰ ἔοργας
Ῥυσάμενος, πρόπαν ἦμαρ ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
Τῶν δ' οὐκ οἶδά γ' ἀριθμὸν, ἐπεὶ μάλα μυρία εἰσίν.
16 Εἶμι δ' ἐγὼ πίσυνος βίῃ Ἀθανάτοιο Θεοῖο·
Σοῦ γὰρ δικαιοσύνης μεμνήσομαι, οὐδὲ τοῦ ἄλλου.
17 Σύ φρεσί μοι βουλὴν, Θεὸς, ἔνθεο, καί μ' ἐδίδαξας,
Ἐξ οὗ παιδνὸς ἔγωγε, νέος τ' ἔτι νήπια εἰδὼς,
Τηλίκος ἦν· σὺ δέ μοι ἀγαθὸς κουροτρόφος ἔμπης·
Ἐκ τοῦ δ' ἐξήγγελλα σεῖο θαύματα, θέσκελά τ' ἔργα.
18 Νῦν δ' ἄρα μή με, Θεὸς, προλίπῃσθα γηραιὸν ἐόντα,
Καὶ πολιόν· σὴν ὄφρα λέγω δύναμίν τε βίην τε
Τῇδέ τε νῦν γενεῇ, πᾶσ' ἐσσομένοισί τ' ὀπίσσω.
19 Εὐδικίη δέ σου ὑψηλὴ, Θεὸς, ἔπλετο λίην,
Ὃς μάλα μέρμερα πολλά τ' ἔρεξας· τίς, Θεὸς, ἔπλη
Ἶσόν τοι φάος, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην;
20 Ὅς τ' ἐπεὶ ἄλγεα λυγρὰ, πόνον τε μοι αἰνὸν ἔδωκας,
Ζωγρήσεις ἐμέ τ' αὖτε κακῶς κεκαφηότα θυμὸν,
Νειόθεν ἐκ γαίης τ' ἔμ' ἀνάξεις, ἔκ τε βερέθρου.
21 Μᾶλλον τιμήεντά με θήσεις, κῦδος ἀέξων·
Ἠδὲ μεταστρεφθεὶς ἐμέ κεν παραμυθήσαιο.
22 Ναβλίῳ εὐκελάδῳ σέ τε καὶ τεὸν αἶνον ἀείσω,
Σήν τε, Θεός μου, ἀληθείην· φόρμιγγι λιγείῃ
Μέλπων σ' αἰνήσω, Ὅσιον κλέος Ἰσραήλου.
23 Χείλεά μου λίην κεχαρήσεται, εὖτέ σ' ἀείδω·
Ἠδὲ τ' ἐμὴ ψυχὴ, ἥν τοι ζωάγρει' ὀφέλλει,
Οὕνεκά μιν θανάτοιο δυσηχέος ἐξανέλυσας.
24 Γλῶσσα δέ μου ἀναφανδὰ πανημερίη καταλέξει
Τήν τε δικαιοσύνην σου ἰθείας τε θέμιστας·
Οὕνεκα λωβητοὶ καὶ ἐλεγχέες εἰσὶν ἅπαντες,
Οἵ μοι πῆμα φυτεύουσιν κακὰ μητιόωντες.

PSAL. lxxii.

1 TUa regi da judicia, Deus, & jura;
Justitiam verò tuam filio regis præbe.
2 Et ille in-æquitate jus rectissimè dicet
Tuo in populo, & recta decernet jura
Inter pauperes tuos, ut ab iis injuriam propulset.
3. Hominibus pacem etiam montes magni ferent,
Et colles præ-justitia: statim verò ingens erit prosperitas (genr,
Ex bona-rerũ-administratione, populúsq; admodũ feliciter-de-
4 Lites verò disceptans iis in judicio erit patronus,
Qui in populo egeni homines sunt:
Oppressores autem disperdet arrogantes.
5 Idcircò te colentes in animo homines reverebuntur
Omnibus seculis perpetuò, quamdiu fuerit
Et sol splendens, & luna subinde-plena.
6 Erit autem veluti pluvia irrigans recens-virentem herbam,
Cœlitùs descendens, nuper quam messuerunt agricolæ;
Et velùti cùm crebræ guttæ cadunt in-terram
Aquæ suaves, super arva sensim stillantes.
7 Dum ille princeps fuerit, magnoperè florebunt justi:
Prosperitásque & opulentia & pax affatim erit,
Quamdiu splendida apparebit in nocte luna.
8 Ejus imperium latè-diffusum erit ab uno mari ad alterum,
A magno *illo* fluvio ad extremas oras terræ.
9 In-genua-procũbentes ei appropinquabunt ii qui procul habitant
Terra in deserta, supplices ejus genua prehendentes:
Et inimici homines, quique malè erga-eum affecti-sunt,
Proni in pulvere mordicùs prehendent terram.
10 Splendida dona ferent inclyti reges
Tarsi benè-extructæ, insularúmque quæ in mari sitæ-sunt:
Arabiæ, divitísque Sabæ reges illustres
Dabunt honoraria ei cimelia multa & bona,
Et eum muneribus tanquam Deum honorabunt.
11 Omnes eum honorabunt terrestres reges,

Supplices

Ψαλ. οβ'.

1 ΣΑ'ς βασιλῆϊ δίδωθι δίκας, Θεός, ἠδὲ θέμιστας·
Εὐδικίην δὲ τεὴν υἱῷ βασιλῆος ὄπαζε.
2 Καί κεν ὅγ' εὐνομίῃσι δίκην ἰθύντατα εἴποι
Σῷ ἐνὶ λαῷ, ἰδ' ἰθείας κρίνειε θέμιστας
Ἐν πτωχοῖσι τεοῖσιν, ἵνα σφίσιν ὕβριν ἀλάλκοι.
3 Ἀνδράσιν εἰρήνην κὰν οὔρεα μακρὰ φέρησι,
Καὶ λόφοι εὐδικίῃ· τάχα δ' ἄσπετος ἔσσεται ὄλβος
Ἐξ εὐηγεσίης, λαὸς δέ τε πόλλ' ἀρετήσει.
4 Νείκεα δὲ κρίνων τοῖς ἐν δίκῃ ἔσσετ' ἀρωγός,
Οἵτινες ἐν λαῷ κεχρημένοι ἀνέρες εἰσίν·
Ὑβριστὰς δὲ διαρραίσει ὑπερηνορέοντας.
5 Τῷ σε καὶ ἀζόμενοι φρεσὶν ἀνέρες αἰδέσονται
Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερές, εἰσόκ' ἔῃσιν
Ἠέλιος φαέθων τε, σελήνη τε πλήθουσα.
6 Ἔσται δ' ὑετὸς ὡς δρόσων νεοθηλέα ποίην,
Οὐρανόθεν καταβάς, νέον εὖ ἀμητὸν ἐέλδοι·
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ ψιάδες πίπτουσιν ἔραζε
Ὕδατος ἀμβροσίαι, ἐπ' ἀρούρας ἧκα ῥέουσαι.
7 Ἕως ὅγε κοίρανος ἔστι, μέγ' ἀνθήσουσι δίκαιοι·
Ὄλβος τε πλοῦτος τε καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσται,
Εἰσόκεν αἰγλήεσσα φανῇ ἀνὰ νύκτα σελήνη.
8 Τοῦ κράτος εὐρὺ θάλασσαν ἀπ' ἄλλης ἔσσετ' ἐπ' ἄλλην,
Ἐκ μεγάλου ποταμοῖο ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης.
9 Γνὺξ δέ οἱ ἐξερίμψουσιν ἀπόπροθι δώματ' ἔχοντες
Γῇ ἐν ἐρημαίῃ, ἱκέται ἑὰ γοῦνα λαβόντες·
Καί κεν ἀνάρσιοι ἄνδρες, ὅσοι κακὰ δ' οἱ φρονέουσι,
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λάζοιατο γαῖαν.
10 Ἀλλὰ δῶρ' οἴσουσιν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες
Τάρσου εὐκτιμένης, νήσων δ' αἳ εἰν ἁλὶ κεῖνται·
Ἀρραβίης, μάκαρός τε Σάβης βασιλῆες ἀγαυοὶ
Δώσουσιν γέρα οἱ κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά,
Καί κέν οἱ δωτίνῃσι Θεὸν ὡς τιμήσουσι.
11 Πάντες οἱ τιμήσουσιν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,

Supplices-provoluti; venerabuntur *eum* gentes omnes.
12 Quoniam lamentantem egenum hominem ſervabit,
Pauperem triſtem, cui & non eſt auxiliator.
13 Afflicti inopiâ egeni hominis miſerebitur;
Oppreſſorúmque animas miſerorúmque pauperum
Liberabit à noxa, & à morte ſervabit.
14 Animas verò ipſis à dolo & injuria redimet:
Eorúmque ſanguis illi *erit* pretioſus, cùm morientes videt.
15 Vivus diu erit, munúſque ei ex Arabia
Homines dabunt aurum pretioſum ferentes:
Ei etiam precabuntur proſpera omnia continuè ſemper,
Et eum laudabunt perpetuò diebus omnibus.
16 Si frumenti vel tantillum, quantum quis-prehenderit manu,
In terra ſeminetur ſuper altiſſimos montes,
At certè præ abundantia magnoperè horrebunt ſata,
Et ventus veniet, & in ſpicas incumbet
Segete creſcente copioſâ, veluti cùm procella
Quatiat profundam Libani fragrantis ſylvam:
Et ſicut herba in campis ſimul florebunt cives.
17 Immortale nomen ei, manebítque in perpetuum,
Indeſinentérque erit ſub ſplendore ſolis,
Et perventurum ad ejus filios in-poſterum,
Et filios filiorum, qui poſteà naſcentur:
Ex eo gentes omnes fructum-percipient eò-quòd-talis ſit,
Dicentes eum beatum, & per-omnia-felicem eſſe.
18 Benedictus ſit Dominus Deus, Deus Iſraëlis,
Miracula qui ſolus, & divina opera facit.
19 Perpetuóque nomen ejus inſigne benedictum ſit;
Gloriáque ejus plena ſit univerſa undíque terra.
Sic, ſic fiat: Deúſque hoc perficiat.
20 Hic precum Davidis Jeſſiadæ finis.

Περιπροκυλινδόμενοι, αἰδέονται ἔθνεα πάντα.
12 Οὕνεκ' ὀδυρόμενον κεχρημένον ἄνδρα σαώσει,
Πτωχὸν λευγαλέον, τῷ τ' οὐκ ἐπιτάῤῥοθός ἐστι.
13 Τειρόμενον πενίῃ κεχρημένον ἄνδρ' ἐλεήσει·
Τῶν δὲ βιαζομένων ψυχὰς δειλῶν τε πενιχρῶν
Ῥύσεται ἐξ ἄτης, καὶ ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσει.
14 Ψυχὰς δέ σφι δόλοιο καὶ ὕβριος ἐξαναλύσει·
Τῶν δὲ οἱ αἷμ' ἐρίτιμον, ὅτε θνήσκοντας ὁρᾶται.
15 Ζωὸς δὴν ἔσεται, δῶρον δέ οἱ Ἀῤῥαβίηθεν
Ἄνδρες δώσουσι χρυσὸν τιμῆντα φέροντες·
Τῷδε καὶ εὔξονται πάντ' ὄλβια συνεχὲς αἰεί,
Καί μιν ἐπαινήσουσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
16 Ει σίτου ὀλίγον περ, ὅσου τις ἐδράξατο χειρί,
Γαίῃ ἔνι σπείρηται ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀλλά γε βεβριθοσύνῃ μέγα κεν φρίσσοιεν ἄρουραι,
Καί κ' ἄνεμός τ' ἔλθοι, ἐπί τ' ἠέλιοι ἀσπαχύεσσι
Λήϊου ἀλδήσκοντος ἀθεσφάτου, ὡς ὅτ' ἀήτης
Κινήσῃ βαθεῖαν Λιβάνοιο θυώδεος ὕλην·
Ποίη δ' ὡς ἐν ἀγροῖσιν ἅμ' ἀνθήσουσι πολῖται.
17 Ἄφθιτον οὔνομά οἱ, μενέει δέ τε νωλεμὲς αἰεί,
Ἄληκτον δέ τε ἔσται ὑπ' αὐγαῖς ἠελίοιο,
Ἵξεσθαί που μέλλει ἑοὺς καὶ παῖδας ὀπίσσω,
Καὶ παῖδας παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται·
Τοῦ δέ κεν ἔθνεα πάντ' ἀπονήσεται οἷος ἔησι,
Φάντες μιν μάκαρ' ἠδὲ πολυόλβιον ἔμμεναι αἰεί.
18 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ ὁ Θεὸς, Θεὸς Ἰσραήλου,
Θαύματα ὃς μοῦνος, καὶ θέσκελα ἔργα τελεῖει.
19 Νωλεμέως δ' ἑὸν οὔνομ' ἀγακλεὲς αἰνετὸν εἴη·
Κύδεος οὗ πλείη τε πέλοι ξύμπασα περὶ χθών·
Ὧδε μὲν, ὧδε γένοιτο· Θεὸς δέ τε καὶ τὸ τελέσσαι.
20 Ἠδ' εὐχέων Δαβίδεω Ἰεσσιάδαο τελευτή.

PSAL. lxxiii.

1 CErtè bonus Deus est Israëlis prosapiæ,
Mundis corde, pura in-mente consilia habentibus.
2 Veruntamen penè me defecerunt pedes, nec usquam potui
Stare firmiter, propè autem mihi erat lapsus.
3 Valdè enim invidi & indignatus sum in-animo
Hominibus stolidis, quandoquidem prosperitate in multa
Locupletésq; observavi, & rebus-secundis-florentes improbos.
4 Neque enim iis vincula à-*mala*-sorte-allata,
Nec dolores, morbíque, fatáque gravia
Tabe tetrâ membris animam eripiunt:
Sed semper firmi artus & ossa onusta sunt
Pinguedine & carnibus; viribúsque strenuè fidunt.
5 Nec unquam adeò ipsis mala *ea* superveniunt, quæ aliis,
Ærumnæ & labores, quæque hominibus *ferè communia* sunt.
6 Igitur & superbiam tanquam monile circa se habent,
Injuriámque violentam & gravem induti velut pallium.
7 Oculi verò eorum prominent, tanta iis pinguedo superest;
Quicquid cor velit, & *quod* ipsis gratum est animo,
Hoc juxta mentem utique eorum fit, aut etiam melius.
8 Prava multa fundentes, hominibus maledicunt,
Oppressionémque & injuriam promunt præ-nequitia mentis,
Improbi, magniloqui, superbáque multáque dicunt.
9 Procax verò os *suum* ponunt in cœlum stellatum,
Contráque Deum ipsum valdè arrogans verbum projiciunt:
Lingua iis versatilis *est*, præveniénsque vadit totam per terram,
Lædens homines, & super virorum capita incedit.
10 Quamobrem populo ejus frequenter in mente *est* hæc cogitatio;
Et *iis* hoc meditantibus dolores multi affunduntur,
Quemadmodum cùm è pleno poculo fluit copiosa aqua. (ligit?
11 Sic verò dicunt, Quomodo cognoscit Deus in-animo, aut intel-
Nunquid Altissimus ista novit, quæ hìc infrà fiunt?
12 *Ecce* hi quidem improbi homines, qui felices sunt super terram,
Qui affatim locupletes, & abundè iis divitiæ suppetunt.

13 Certè

Ψαλ. ογ'.

1 Ἦ ῥ' ἀγαθὸς Θεὸς ἐς Ἰσραήλοιο γενέθλῃ,
Ἁγνοῖσι κραδίην, καθαρὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσιν.
2 Ἀλλ' ἔμπης ὀλίγου με λίπον πόδες, οὐδέ τι εἶχον
Στήριξαι ἀσφαλέως, σχεδόθεν δέ μοι ἦεν ὄλισθος.
3 Αἰνῶς γάρ τ' ἐμέγηρα νεμεσσήθην τ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀνδράσι νηπυτίοισιν, ἐπεὶ θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ἀφνειούς τ' ἐνόησα, καὶ δὴ ζώοντας ἀλιτρούς.
4 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ σφιν δεσμοὶ κηρεσσιφόρητοι,
Οὔτ' ὀδύναι, νοῦσοί τε, κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐκ θυμὸν ἕλοντο·
Αἰεὶ δ' ἔμπεδα γυῖα, καὶ ὀστέα βεβρίθασι
Δημῷ καὶ σάρκεσσι· βίηφί τε ἶφι πίθηκε.
5 Οὔτε ποτ' οὖν αὐτοῖς κακὰ ἐπήλυθεν, οἷά περ ἄλλοις,
Ἄλγεα καὶ κάματοι, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
6 Τούνεκ' ἀγηνορίην ὅρμον ὣς ἀμφὶς ἔχουσιν,
Ὕβριν δ' ἀργαλέην ἐπιειμένοι ἠΰτε φᾶρος.
7 Ὄμματα δ' ἐξέχουσι, τόσον σφιν πὰρ ἔπεστιν
Ὅ, ττι νυ κῆρ ἐθέλῃσι, καί σφιν φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τοῦτο κατὰ σφέτερόν γε νόον γίνετ', ἢ καὶ ἄρειον.
8 Αἴσχεα πολλὰ χέοντες, ἐπ' ἀνδράσιν ἑψιόωνται,
Ὕβριν τε προφέρουσιν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
Σχέτλιοι, ὑψαγόραι, ὑπέροπλά τε πολλά τ' ἔειπον.
9 Λάβρον δὲ στόμα θῆκαν ἐπ' οὐρανῷ ἀστερόεντι,
Καὶ δὲ Θεοῦ μάλ' ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλον αὐτοῦ·
Γλῶσσά σφι στρεπτή, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους, καὶ ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
10 Τούνεκεν οὖν λαὸς θάμ' ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα·
Καί τοδ' ὀϊομένοισιν ἐπ' ἄλγεα πολλὰ χέονται,
Ὡς ὁπότ' ἐκ πλείου δέπαος ῥέε ἄσπετον ὕδωρ.
11 Ὡς δ' ἔφασαν, Πῶς οἶδε Θεὸς φρεσὶν, ἢ ἐνόησεν;
Ἦ ῥ' Ὕπατος τάδε ἔγνω, ἅ, τ' ἐνθάδε νέρθε γίνονται;
12 Οἱ μὲν ἀτάσθαλοι ἄνδρες, οἳ ὄλβιοί εἰσ' ἐπὶ γαίης,
Οἱ ῥυδὸν ἀφνειοὶ, καὶ ἄλις σφι πλοῦτος ὀπηδεῖ.

13 Ἦ θὴν

13 Certè profectò ex corde meo sordes omnes purgavi
Frustrà; & lotis manibus & innocens *sum* nequicquam:
Etenim quæ mihi exinde utilitas, quandoquidē deteriora vincūt?
14 Quia toto die gemitus & luctus concoquo,
Diebus omnibus Dei plagâ & manu domitus & castigatus sum.
15 Sed cur mihi hæc charus arguit disseritque animus?
Si sic utique futilis essem & vaniloquus,
Certè in filiorum tuorum generationem peccarem.
16 Quando igitur sedulò inquirens, & perscrutans
Volebam adeò certò scire quomodo hæc facta se haberent,
Valdè mihi arduum & difficile videbatur esse:
Certè enim hæc Dei in potestate sita sunt; (persequens,
Frustrà autem & incassùm laboravi, mente incomprehensibilia
17 Donec in domum Dei inclytam ingrederer
Sacram, ibi autem deinde oracula sciscitarer:
Et tum verò hominum istorum finem benè intellexi.
18 Certè omninò hos collocâsti in lubricis sedibus,
Loco in declivi; facilè autem ab-alto deturbâsti *eos*
Et dejecisti, illi verò statim merito occubuerunt exitio.
19 Quàm funesta, quàm subitò eos invasit calamitas!
Prorsus malè dispereunt, Dei flagello domiti,
Diro, terribili, & iis certus & indubitatus *est* gravis interitus.
20 Quemadmodū verò cùm quis in somnio vir divitē se esse putat,
Experrectum autem è somno egestas eum occupat:
Sic tu, Domine, iis inhonoram-reddes imaginem evanidam,
Quam priùs effinxerunt sibi etiam in aureis somniis;
Eorū autē experrectorum mox abit prosperitas prorsus-extincta.
21 Verùm mihi intumescebat cor in pectore cogitanti:
Ut vidi, ut me dolor cepit, renes autē mei intus compuncti sunt.
22 Adeò ego *ceu* aliquis mente excussus eram,
Et valdè apud te stolidus atque insipiens,
Jumento omninò similis, cui intelligentiæ nè tantillum-quidem.
23 Veruntamen adhuc ego tecum perpetuò sum;
Et tu dexteram mihi prehendis, nè in infortunium incidam.
24 Consilio tuo me deduces, & tuto comitatu;

Et

13 Ἦ δὴν ἐκ κραδίης μου λύματα πάντα κάθηρα,
Μὰψ· καὶ νιψάμενος χεῖρας καὶ ἀναίτιος αὔτως·
Καὶ τί γὰρ οὖν ἐμοὶ ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ;
14 Ὅτι πημημένος στοναχὰς καὶ κήδεα πέσσω,
Ἤματα πάντα Θεοῦ πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσθην.
15 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διήξατο θυμός;
Εἰ γ' ὡς λαβραγόρης εἴην, ἀνεμώλια βάζων,
Ἦ κεν σῶν παίδων γενεῇ ἀλιτήμενος ἦα.
16 Ὄφρα μὲν οὖν σπουδῇ διζήμενος ἠδὲ μεταλλῶν
Ἤθελον ὡς σάφα ἴδμεν ὅπως τάδε ἔργα γένηται,
Λίην μοι χαλεπόν τε καὶ ἀργαλέον δόατ' ἔην·
Ἤ τοι μὲν γὰρ ταῦτα Θεοῦ ἐν γούνασι κεῖται·
Μὰψ δ' αὔτως ἐμόγησα, νόῳ ἀΐχνητα διώκων·
17 Εἵως δῶμα Θεοῖο περικλυτὸν εἰσαφικόμην,
Ἱερόν, ἔνθα δ' ἔπειτα θεοπροπίας ἐρέεινον·
Καὶ τότε δ' ἀνθρώπων τούτων τέλος εὖ ἐνόησα.
18 Ἦ μάλα τούσδε καθεῖσας ἐπὶ σφαλεροῖσιν ἕδεσσι,
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ· ῥέα δ' ὑψόθεν ἐστυφέλιξας
Ἠδ' ἔβαλες, τοὶ δ' εἶθαρ ἐοικότι κεῖατ' ὀλέθρῳ·
19 Ὡς χαλεπῇ, ὡς ἐξαπίνης σφιν ἐπῆλθεν ὀϊζύς·
Πρόχνυ κακῶς φθινύθουσι, Θεοῦ μάστιγι δαμέντες,
Δεινῇ, σμερδαλέῃ, καί σφιν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος·
20 Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐν ὀνείρῳ ἀνὴρ μάκαρ ἔμμεν' ὀΐει,
Ἐγρόμενον δ' ἐξ ὕπνοιο χρειὼ μιν ἱκάνει·
Ὡς σύγ', Ἄναξ, σφιν ἀτιμήσεις εἴδωλον ἀμαυρόν,
Ὃ πρὶν ἐπεκτήναντο καὶ ἐν χρυσέοισιν ὀνείροις·
Τῶν δὲ τ' ἀνεγρομένων ἄφαρ οἴχεται ὄλβος ἄφαντος.
21 Ἀλλά μοι οἰδάνετο κραδίη φρεσὶν ὁρμαίνοντι·
Ὡς ἴδον, ὥς μ' ἄχος εἷλε, νεφροὶ δέ μοι ἔνδον ἀμύχθεν.
22 Οὕτω πού τις ἐγὼ φρένας ἐκπεπαταγμένος ἦα,
Καὶ λίην παρὰ σοί γε θηρήεσσιν ἠδὲ χαλίφρων,
Κτήνει πάμπαν ὁμοῖος, ᾧ οὐ φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
23 Ἀλλ' ἔμπης ἔτ' ἐγὼ μετὰ σοί γε διαμπερές εἰμι·
Ἠδὲ σὺ δεξιτερῆς με λάβες, μὴ πήματι κύρσω.
24 Βουλῇ σῇ ἔμ' ἀγινήσεις, καὶ ἀμύμονι πομπῇ·

Et me ad gloriam deinde recipies incorruptibilem usque.
25 Quis mihi amabilis alius in cœlo stellato?
Nec me cujusquam in terra nisi tui desiderium capit.
26 Caro mea & cor defecerunt, nec amplius mihi vires *sunt*
Præ languore, è membris verò periit robur:
Stabilimentum.a.mihi cordis *est* Deus, portióq; usq; in æternũ.
27 Quotquot enim à te recedunt, procúlque sunt,
Peribunt, & eos occupabit grave exitium;
Omnes *tu* disperdes tanquam adulteros te derelinquentes.
28 Bonum autem mihi *est* Deo appropinquare sempiterno;
Ideóque propiùs accedens tibi, Domine Deus, fortiter confisus,
Bono-animo sum, ut omnia omninò opera tua enarrem.

PSAL. lxxiv.

1 UTquid adeò, Deus, nos penitùs in-æternum repulisti?
Cur autem tibi ira gravis augetur veluti fumus,
Tui ovibus pascui quando vehementer succenses?
2 Memento populi tui, olim quem acquisivisti,
Gentis, quam sortitus-es ipse, & hæreditatis tuæ,
Sionísque, sancti istius montis, ubi & habitas.
3 Huc age adveniens velocibus pedibus, & nobis auxiliare,
Contumeliam ulciscens, & perniciosa opera hominum,
Qui valdè funestum exitium & memorabile nobis struxerunt,
Perpetuámque calamitatem, ut desolati semper simus,
Et mala omnia, quæ tuo domicilio inimici homines fecêre.
4 Terribiliter autem rugierunt tuo in pulchro templo
Hostes *tui*, inque tuis horrendùm vociferantes cœtibus
Vexilla *sua* erexerunt tropæáque signa victoriæ.
5 Facilè autẽ valdéq; noti *sunt*, postquã jam strepitus *eorũ* ortus-est,
Sicut quando quis securibus acutis arbores succidit,
Sursum elevatis, adhibétque vim ingentem,
Montis in convallibus, profundæ in densitatibus sylvæ:
6 Sic & isti variegata opera omnia simul & monumenta templi
Acutis jam securibus & asciis exscindentes,
Et ornamenta-visu-miranda, destruxerunt, malleísq; confregerũt.

7 Tuum

Καί μ' ἐς κῦδος ἔπειτ' ἀναδέξεαι ἄφθιτον αἰεί.
25 Τίς μοι ἐπήρατος ἄλλος ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι;
Οὔτι μὲ τοῦ ἐπὶ γῇ, ὅτι μὴ σέθεν, ἵμερος αἱρεῖ.
26 Σάρκες ἐμαὶ κραδίη τε λελοίπασιν, οὐδ' ἔτι μοι ἴς,
Ἐξ ὀλιγηπελίης, μελέων δ' ἐξέφθιτο κίκυς·
Ἕρμα δέ μοι κραδίης Θεός, αἶσα τε νωλεμὲς αἰεί.
27 Ὅσσοι γὰρ τ' ἀπὸ σοῦ χάζονται, τῆλέ τ' ἔασι,
Φθήσονται, καὶ τούσδε κιχήσεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Πάντας ἀπορραίσεις μοιχοὺς ὥς σε προλιπόντας.
28 Ἐσθλὸν ἐμοὶ δὲ Θεῷ χρίμψαι πέλας αἰὲν ἐόντι·
Τοὔνεκά τ' ἄσσον ἰὼν τοι, Ἄναξ Θεός, ἶφι πιθήσας,
Θαρσυνός εἰμ', ἵνα πάντα μάλ' ἔργα τε σοῦ καταλέξω.

Ψαλ. οδ'.

1 ΤΙ'φθ' οὕτω, Θεός, ἄμμε διαμπερὲς αἰὲν ἀπώσεις;
Τίπτε δέ τοι χόλος αἰνὸς ἀέξεται ἠΰτε καπνός,
Σοῖς οἴεσσι νομοῖο ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις;
2 Μνῆσαι σοῦ λαοῦ, πάλαι ὃν κεκτημένος ἦσθα,
Ἔθνεος, ὃ λάχες αὐτός, ἰδὲ κλήροιο τεοῖο,
Σιωνός θ', ἱεροῦ τοῦδ' ὄρεος, ἔνθα τε ναίεις.
3 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν κραιπνοῖσι πόδεσσι, καὶ ἄμμιν ἄρηγε,
Λώβην πινυμένος καὶ λοίγια ἔργ' ἀνθρώπων,
Οἳ μάλα λυγρὸν ὄλεθρον ἄλαστόν τ' ἄμμι φυτεῦσαι,
Ἄλληκτόν τ' ἄπιαν, ἵν' ἔρημοί τ' αἰὲν ἔωμεν,
Καὶ κακὰ πάνθ', ἃ σὸν οἶκον ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔρεξαν.
4 Δεινὸν δ' ὠρύσαντο σοῦ ἐν περικαλλέϊ νηῷ
Δήϊοι, ἐν δὲ τεοῖς σμερδνὸν βοόωντες ὁμίλοις
Σημαίας στήσαντο τροπαῖά τε σήματα νίκης.
5 Ῥεῖα δ' ἀριγνωτοί, ἐπεὶ αὐτῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει,
Ὥς ὅτε τις πελέκεσσι νεήκεσι δένδρεα τάμνει,
Ὑψόσ' ἀειρομένοις, ἐπέρεισε δὲ ἶν ἀπέλεθρον,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέῃς ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
6 Ὣς δ' οἱ δαίδαλα πάντ' ἄμυδις καὶ ἀγάλματα νηοῦ
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι ταμόντες,
Γλυφέα τ', ἔρραισαν, ξυὰ τε σφύρῃσιν ἔαξαν.

7 Tuum perpulchrum templum incenderunt igni ardenti;
Prorsus autem demoliti ad terram fœdârunt polluerúntque
Domum benè-extructam, quam & tuum nomen incoluit.
8 Dixerunt in anima, Eos disperdamus pariter: (ciliabula,
Et quotquot hac in terra Dei cœtus & synagogæ *erant*, & con-
Hæc simul omnio incendamus igni ardenti.
9 Haud-amplius signa *nostra* videmus, quæ priùs apparuere;
Nec ampliùs vates superest nobis, oraculorum bene sciens:
Nec quis qui certò nôrit in animo & intellexerit,
Usquequò hæc futura-sint, & ecquando mali fuerit cessatio.
10 Cæterùm, ô Deus, quousque inimici homines temerè
Convitia, & *dicta* iniqua multa jactaturi sunt?
Quamdiu hostes opprobria loquentur?
Num contumeliâ-afficient nomen tuum in perpetuum usque?
11 Utquid verò manum tuam sistis? cur retrahis rursum
Dexteram tuam, postquam eam semel contra eos extendisti?
Medio è sinu tuam retrò exere manum,
Ut eos graviter percutiens omninò perdas.
12 Quia Deus Rex meus erat olim, & etiamnum est;
Auxilium is nobis salúsque per terram almam.
13 Pontum quidem tu vi tuâ divisisti huc illuc;
Contudisti autem in aquis capita crebra draconum.
14 Balænæ sævæ capita tu confregisti,
Et populo eam dedisti escam & prædam fieri,
Populo per sterilem & desertam terram itineranti.
15 Tu fontes fluviósque olim in siticulosa terra,
Mirum visu, aperuisti, ut viri illic biberent:
Et tu exiccâsti aquam fluviorum grandisonorum,
Fortium, ii autem haud ultrà fluebant cupientes licet.
16 Tuus est & dies, tua etiam *est* nox caliginosa;
Et tu fecisti splendidum lumen & solem.
17 Terminos omnes tu statuisti, ingentísque limites terræ:
Tu flammeámque æstatem, & hyemem pluviosam formâsti.
18 Memento, Domine, quòd inimicus homo mala probra loquitur,
Et gentes stolidæ tuum nomen contumeliâ-afficiunt.

19 Libera

7 Σὸν περικαλλέα νηὸν ἐνέπρησαν πυρὶ κηλέῳ·
Πάγχυ δ' ἀμαλδύναντες ἀεικίσσαντο χαμᾶζε
Οἶκον ἐϋκτίμενον, σέο καὶ τεὸν οὔνομα ναίειν.
8 Εἶπον ἐνὶ φρεσὶ, Τούσδε διαρραίσωμεν ὁμαρτῇ·
Ὅσσοι γῇ τ' ἐνὶ τῇδε Θεοῦ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι,
Τοὺς δ' ἅμα πάντας ἐνέπρησαν πυρὸς αἰθομένοιο.
9 Οὐκέτι σήμαθ' ὁρῶμεν, ἅ, τε προπάροιθε πέφανται·
Οὐδ' ἔτι μάντις ἔτ' ἄμμι, θεοπροπίων δ' εὖ εἰδώς·
Οὐδέ τις, ὃς σάφα οἶδεν ἐνὶ φρεσὶν, ἠδ' ἐνόησεν,
Εἰσόκε τοῦτα γένοιτο, κακοῦ πότε τ' ἔσσετ' ἐρωή.
10 Ἀλλὰ, Θεὸς, τέο μέχρις ἀνάρσιοι ἀνέρες οὕτως
Κερτομίας μέλλουσι, καὶ αἴσυλα πόλλ' ἀγορεύειν;
Δυσμενέες τέο μέχρις ὀνείδεα μυθήσονται;
Ἢ λωβήσονται τεὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί;
11 Τίπτε δὲ χεῖρα τεὴν παύσας; τί δ' ἀνέσπασας αὖτε
Δεξιτερὴν, ἐπεὶ ἄρ μιν ἅπαξ ἐπὶ τοῖσιν ὄρεξας;
Μεσσόθεν ἐκ κόλποιο τεὴν πάλιν ἔξχε χεῖρα,
Ὄφρ' αὐτοὺς βαρέα πλήξας ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσῃς.
12 Ὅττι Θεὸς Βασιλεύς μοι ἔην πάλαι, ἐστὶ καὶ ἤδη·
Ἄλκαρ ὅδ' ἄμμι φόως τε κατὰ χθόνα πουλυβότειραν.
13 Πόντον μὲν σὺ βίηφι διέτμησας ἔνθα καὶ ἔνθα·
Θαλάσσης δ' εἰν ὑδάτεσσι καρήατα πυκνὰ δρακόντων.
14 Κήτεος οὐλομένοιο καρήατα σὺ ξυνέαξας,
Καὶ λαοῖς μιν ἔδωκας ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
Λαοῖς ἀνὰ λυπρὴν καὶ ἐρημάδα γαῖαν ὁδίτῃ.
15 Σὺ κρήνας ποταμούς τε πάλαι ἐνὶ διψάδι γαίῃ,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἀνέῳξας, ἵν' ἀνέρες ἔνθα πίωσι·
Καὶ σὺ καταζήνασκες ὕδωρ ποταμῶν ἐριδούπων,
Ἰφθίμων, τοὶ δ' οὐ πρόσσω ῥέον ἱέμενοί περ.
16 Σὴ μὲν θ' ἡμέρη ἐστὶ, τεὴ δέ τε νὺξ ἐρεβεννή·
Καὶ σύ γ' ἐποίησας λαμπρὸν φάος, ἠέλιόν τε.
17 Πείρατα πάντα σὺ θῆκας, ἀθέσφατα οὖρά τε γαίης·
Σὺ φλογερόν τε θέρος, καὶ χεῖμ' ὀμβρηρὸν ἔτευξας.
18 Μνῆσαι, Ἄναξ, ὅτι τ' ἐχθρὸς ἀνὴρ κάκ' ὀνείδεα βάζει,
Ἔθνεα καὶ νεγίηλα σὸν οὔνομα λωβεύουσι.

19 Libera autem animam turturis tuæ & ſerva,
Neque malæ eam congregationi permitte prædam fieri;
Nec obliviſcere prorſus tui pauperis populi.
20 Pactum in animo perpende,quandoquidē fœdera fida percuſſiſti:
Ubique enim incolunt atræ latibula terræ
Homines crudeles, & improbè injurioſi.
21 Quin age ab afflictis vim & perniciem propulſa;
Nec *eos* pudore-affectos, inanéſque dimitte redire:
Tuum autem nomen collaudent egeni & pauperes.
22 Surge, tuámque cauſam judica, Deus,injuriam propellens;
Contumeliæ autem memento gravis, quâ te quotidiè
Semper afficiunt ſtulti homines temerè & inconſultò.
23 Nè unquam inimicorum hominum obliviſcere vocis,
Nec quàm magniloqui-ſint: tumultus autem ingens eſt
Contra-te inſurgentium, & continuè ſemper exoritur.

PSAL. lxxv.

1 CElebramus hymnis te, Deus, te celebramus nos:
Atq; tibi inceſſantes gratias agimus, eò-quod-talia feceris:
Propè enim tuum nomen *eſt*, quod & tua terribilia opera
Miraculáque multa declarant, ut palàm omnibus fiat.
2 Quando bonum judicii gratúmque nactus ſum tempus,
Certè recta adminiſtraturus ſum jura:
3 Tota terra, & omnes in terra habitantes
Liqueſcentes concutiuntur: ego autem columnas ejus
Tutò ſuſtento, ut firmiter ibidem maneant.
4 Dixi ſtolidis, Nè adeò ſtolidi eſtote,
Nec amentes valdè tales: improbos autem ſic allocutus ſum,
Nè exaltetis cornu, neque fruſtrà adeò gloriamini.
5 Nè cornu veſtrum extollatis præ-inſolentia mentis;
Nec unquam altiloqui, nec cervicoſi eſtote,
Nec arrogans verbum projicite inſipienter.
6 Non enim viris *venit* honos à ſole oriente,
Nec ab occidente, nec à celeri Auſtro:
7 Sed Deus diſpenſat proſperitatem prout vult unicuique,

Hominibus

19 Ῥῦσαι δὲ ψυχὴν σῆς τρυγόνος ἠδὲ σάωσον,
Μηδὲ κακόφρονι μὲν ὁμίλῳ ἔα ποτὲ κύρμα γενέσθαι·
Μηδ' ἐπιλήθεο πάγχυ τεοῦ λαοῖο πενιχροῦ.
20 Ῥήτρην ἐν φρεσὶ βάλλευ, ἐπεὶ τάμες ὅρκια πιστά·
Πάντη γὰρ ναίουσι μελαίνης κεύθεα γαίης
Ἀνέρες ὠμησταὶ καὶ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχοντες.
21 Ἀλλ' ἄγε τρυχομένοισι βίην καὶ λοιγὸν ἄμυνε·
Μηδ' αἰσχυνομένους, κενεοὺς τ' ἀπόπεμπε νέεσθαι·
Σὸν δ' ὄνομ' αἰνείοντων κεχρημένοι ἠδὲ πενιχροί.
22 Ὄρσεο, σὴν τε δίκην δίκασον, Θεός, ὕβριν ἀλάλκων·
Λώβης δὲ μνῆσαι θυμαλγέος, ἥν σε κατ' ἦμαρ
Αἰεὶ λωβήσαντο χαλίφρονες ἀνέρες αὔτως.
23 Μήποτε δυσμενέων ἀνδρῶν ἐπιλήθεο φωνῆς,
Ὡς λαβροῦνται· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη
Σοὶ ἐπιμαστάντων, καὶ συνεχὲς αἰὲν ὀρώρει.

Ψαλ. οε'.

1 Κλείομεν ὕμνοισίν σε, Θεός, σὲ κλείομεν ἡμεῖς·
Ἠδέ τοι ἄλληκτον χάριν οἴδαμεν, οἷά τ' ἔοργας·
Ἐγγύθι γὰρ τεὸν οὔνομ', ὃ καὶ τεὰ μέρμερα ἔργα
Θαύματα πολλά τ' ἔδειξεν, ἵν' ἀμφαδὰ πᾶσι γένηται.
2 Κλεινὴν ὅτε δίκης μενοεικέα τ' ἔλλαχον ὥρην,
Ἦ νύ κεν ἰθείας κρίναι μέλλοιμι θέμιστας·
3 Πᾶσα χθών, καὶ πάντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες
Τηκόμενοι σείονται· ἐγὼ δέ τε κίονας αὐτῆς
Ἀσφαλέως ἀνέχω, ἵνα τ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
4 Εἶπον νηπυτίοισι, Μὴ οὕτω νήπιοι ἐστέ,
Μηδ' ἄνοοι μάλα τοῖοι· ἀλιτροῖς δ' ὧδ' ἀγόρευον,
Μὴ ὑψοῦτε κέρας, μηδ' αὔτως ὀυχετιάσαθε.
5 Μὴ κέρας ὑμέων ἀείρετ' ἀγηνορίῃσι νόοιο·
Μηδέ ποθ' ὑψαγόρεαι, μηδὲ σκληραύχενές ἐστε,
Μηδὲ θεοῦ ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβάλετ' ἀφραδίῃσιν.
6 Οὐ γάρ τ' ἀνδράσι τιμὴ ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος,
Οὔτ' ἀπὸ δυομένου, οὔτ' ἀργέσταο νότοιο·
7 Ἀλλὰ Θεὸς νέμει ὄλβον ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ,

Ἀνδράσιν

Hominibus rerum-inventoribus ſuper almam terram,
Fortunámque infortuniúmque : ille enim promus-condus eſt
Bonorum & malorum ; hunc igitur dejicit in-terram,
Et vilem reddit, ignominiâ-afficiens,
Illi autem decus & gloriam ſuperiorem præbet :
Adeò ei facile *eſt*, cùm ei collibitum eſt animo,
Sive ad-honorem-evehere mortalem hominem, ſive affligere.
8 In manu enim Dei calix eſt vini rubri
Plenus, exuberans, mixti : ex illo utique
Effundit multis ad-bibendum ; fæcem autem exugere,
Et ebibere futuri-ſunt improbi quotquot fuerint,
Impiíque omnes ſuper terra alma.
9 Verùm ego Jacobidarum Deum jugiter canam,
Ejúſque laudem annuntiabo, & decus immortale prorſus.
10 Sed impiorum cornua hominum omnia confringam,
Ut bonorum cornua in-altum attollantur florentia.

PSAL. lxxvi.

1 TErra in Judæa notus *eſt* Deus ; nomen verò ejus
In Iſraëlis ſtirpe magnum & venerandum.
2 Illius & ſacris tabernaculum eſt in Solymis ;
Domúſque in Sione illuſtris, ubi habitat.
3 Ibi ille confregit arcûs ignitas ſagittas,
Clypeum, & gladium acutum, & grave prælium.
4 Certè tu præſtantior, & honoratior es,
Gloriáque multò magis & potentiâ excellis,
Quàm deſertorum montium excelſa capita,
Multæ ubi crudivoris feris prædæ ſunt.
5 Viri fortes ſtrenuum & magnanimum cor habentes
Armis ſpoliati præda hoſtibus fiunt,
Dormierúntque magnum interminabilem ferreum ſomnum :
Qui autem aliquando viribus-pollebant, iis fortitudo periit,
Suúmq; robur ſolutum-eſt,& eorũ nulli manus *ſua* in-promptu.
6 Quam-*primum* tu objurgans acrem iis ſermonem mandâſti,
Qui Deus es Jacobi, ſimul aurigæque & equi

Somnum

Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Μοῖράν τ' ἀμμορίην τε· ὁ γὰρ ταμίης ἐτέτυκτο
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν· ὃς μέν τ' οὖν κάββαλ' ἔραζε,
Ἠδ' ἀσύφηλον ἔθηκεν ἀτιμήσιν ἰάλλων,
Τῷ δ' εὖχος καὶ κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν·
Ὡς οἱ ῥηΐδιόν γ', ὅτε οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι.
8 Ἐν γὰρ χειρὶ Θεοῦ δέπας ἔστ' οἴνοιο ἐρυθροῦ
Πλεῖον, ὑπερχειλὲς, κεκερασμένου· ἐκ δ' ἄρα τοῦδε
Ἐξέχεεν πολλοῖσι πιεῖν· τρύγα δ' ἐκμυζῆσαι,
Καὶ πιέειν μέλλουσιν ἀτάσθαλοι ὅσσοι ἔασι,
Δυσσεβέες δέ τε πάντες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
9 Αὐτὰρ ἐγὼ Ἰακωβιαδέων Θεὸν αἰὲν ἀείσω,
Τοῦ δ' αἶνον καταλέξω, ἰδὲ κλέος ἤματα πάντα.
10 Ἀλλά γε δυσσεβέων κέρα ἀνδρῶν πάντα κατάξω,
Ὡς ἀγαθῶν κέρα ὑψόσ' ἀερθῇ πληθόωντα.

Ψαλ. ος΄.

1 ΓΗ͂ ἐν Ἰουδαίῃ γνωστὸς Θεός· οὔνομα δ' αὐτοῦ
Εἰν Ἰσραήλου γενεῇ μέγα τ' αἰδοῖόν τε.
2 Τοῦδε καὶ ἱεροῖσι κλισίη πέλει ἐν Σολύμοισιν·
Οἶκός τ' ἐν Σιῶνι περικλυτὸς, ὁππόθι ναίει.
3 Ἔνθ' ἄρ' ὅγε ξυνέαξε βιοῦ πυρόεντας ὀϊστοὺς,
Ἀσπίδα, καὶ ξίφος ὀξὺ, καὶ αἰνὴν δηϊοτῆτα.
4 Ἦ σὺ πολὺ κρείσσων, καὶ τιμηέστερός ἐσσι,
Κύδεϊ καὶ πολὺ μᾶλλον ἰδὲ κράτεϊ προβέβηκας,
Ἠέ περ οἰοπόλων ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Πόλλ' ὅθι τ' ὠμοφάγοισιν ἑλώρια θηρσὶν ἔασιν.
5 Ἀνέρες ἴφθιμοι μεγαλήτορα θυμὸν ἔχοντες
Τεύχεα συληθέντες ἕλωρ δηΐοισι γένονται,
Κοιμήσονται δὲ μακρὸν ἀπέρμονα χάλκεον ὕπνον·
Οἱ δέ ποτ' ἄλκιμοι ἦσαν, ἀπὸ σφίσι κάρτος ὄλωλε,
Σφὴ δὲ βίη λέλυται, τῶν δ' οὔτινι χεῖρες ἑτοῖμαι.
6 Ὡς σύγ' ὁμοκλήσας κρατερὸν σφ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλες,
Ὅς Θεὸς εἷς Ἰακώβου, ἅμ' ἡνίοχοί τε καὶ ἵπποι

Somnum dormierunt germanum mortis,
Profundum, metuerunt enim tuam terribilem increpationem.
7 Verendus tu, tu es, terribiliſque; quis coram te
Stare, etſi admodum audax-animi ſit,
Suſtineat, poſtquam tibi ſemel ira inceſſit animum?
8 Cœlitùs tu judicia inter populos dediſti,
Tui autem jus dicentis vocem audierunt gentes hominum;
Expavit autem vehementer, ſiluítque terra nigra:
9 Quùm Deus exurgeret ad judicandum nationes hominum,
Omnes autem pauperes & manſuetos veniret ſervare
Viros, quotquot ſunt in terra alma.
10 Furore ex funeſto, acerbáque ex ira
Hominis injurioſi tibi decus erit bonum,
Qui eum cohibuiſti, dū adhuc ſæviret haud-ampliùs tolerabiliter:
Si verò iram poſteà retineat in pectore ſuo, (um impeditor.
Tamen haud quicquam proficiet, tu enim ejus virium & conatu-
11 Vovete vota Deo veſtro & Domino, (iit ſeptum dentium:
Neq; irritū verbū, nec revocabile ſit, ſed perficite, poſtquā tranſ-
Quotquot autem circa eum ſunt amici ſacro in circulò,
Splendida etiam date ei & convenientia dona ferentes,
Qui præ omnibus reverendus terribilíſque eſt.
12 Qui & virorum nobilium charam perdit animam,
Populorúmque principibus è pectore eripit ſpiritum;
Et terribilis eſt regibus terræ latè-patentis.

PSAL. lxxvii.

1 VOce meâ oravi Deum, Deum oravi,
Voce meâ clamans: ille autem attendit, & me audiit.
2 Immortalem oravi malo in calamitatis *meæ* tempore:
Purulentum autem mihi ulcus diffluebat, liqueſcebat autem caro
Continuè, nec vel in nocte mali mihi erat ceſſatio,
Nec ulla erat requies atrorum dolorum,
Nec ſolatium, illud enim mihi renuebat animus.
3 Recordabar autem Dei, & intùs in-animo conturbatus-eram,
Multa verò deinde querens lamentánſq; in mēte anxiè-cogitavi,
Et mihi in pectore confractum-fuit charum cor. 4 Oculos

Ὕπνον κοιμήσασθαι κασίγνητον θανάτοιο,
Νήγρετον, ἐδδείσασι γὰρ τὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν.
7 Αἰδοῖος σὺ, σὺ εἶς, δεινός τε· τίς ἀντία σεῖο
Ἐστήμεναι, εἰ καὶ μάλα περ θρασυκάρδιος ἦσι,
Τετλαίη, ἐπεὶ ἄρ τοι ἅπαξ χόλος ἔμπεσε θυμῷ;
8 Οὐρανόθεν σὺ θέμιστας ἐνὶ λαοῖσιν ἔδωκας,
Σοῦ δὲ δίκην εἰπόντος ὅτ᾽ ἔκλυε φῦλ᾽ ἀνθρώπων·
Δεῖσε δ᾽ ἐπιζαφελῶς, σίγησέ τε γαῖα μέλαινα·
9 Ὁππότε μὲν Θεὸς ὦρτο δικαζέμεν ἔθνεα φωτῶν,
Πάντας δὲ πτωχοὺς καὶ ἐνηέας ἦλθε σαῶσαι
Ἀνέρας, ὅσσοι ἔασιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
10 Μήνιος ἐξ ὀλοῆς, θυμαλγέος ἔκ τε χόλοιο
Ἀνέρος ὑβριστέω, σοί γε κλέος ἔσσεται ἐσθλόν,
Ὅς μιν ἐρήτυες, ὄφρ᾽ ἔτι μαίνετ᾽ ἀνεκτῶς·
Εἰ δὲ χόλον μετόπισθ᾽ ἔχοι ἐν στήθεσιν οἷσιν,
Ἀλλ᾽ οὔ τι πρήξει, σὺ γὰρ ὧν μηνέων ἀπερωεύς.
11 Εὔχεσθ᾽ εὐχωλὰς Θεῷ ὑμετέρῳ καὶ Ἄνακτι,
Μηδ᾽ ἀτελεύτητόν γ᾽ ἔπος, ἢ παλινάγρετον ἔστω,
Ἐκ δὲ τελεῖτ᾽, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων·
Ὅσσοι δ᾽ ἀμφί μιν ἐστὲ φίλοι ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
Ἀγλαὰ καὶ δότε οἱ καὶ ἐναίσιμα δῶρα φέροντες,
Ὃς πάντων πέρι τ᾽ αἰδοῖος δεινός τε τέτυκται.
12 Ὅς τ᾽ ἀνδρῶν εὐπηγμέων φίλον ὤλεσε θυμόν,
Λαῶν τ᾽ ἀρχοῖσι στηθέων ἐξήρπασ᾽ ἀϋτμήν·
Καὶ δεινὸς βασιλεῦσι πέλει χθονὸς εὐρυοδείης.

Ψαλ. οζ.

1 ΦΩνῇ μοῦ λιτάνευσα Θεόν, Θεὸν ἐλλιτάνευσα,
Φωνῇ μοῦ βοόων· ὁ δὲ συνθέτο, καί μου ἄκουσεν.
2 Ἀθάνατον λιτάνευσα κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ·
Μυδαλέον δέ τέ μοι ἕλκος ῥέε, τήκετο δὲ χρὼς
Συνεχὲς, οὐδ᾽ ἀνὰ νύκτα κακοῦ μοι γίνετ᾽ ἐρωή,
Οὐδέ τι ἦν καταπαυμα μελαινάων ὀδυνάων,
Οὐδέ τι θαλπωρή, πῶ γάρ μοι ἀνήνατο θυμός.
3 Μέμνημαι δὲ Θεοῖο, καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἀτύχθην,
Πολλὰ δ᾽ ἔπειτ᾽ ὀλοφυρόμενος φρεσὶ μερμήριξα,
Καί μοι ἐνὶ στήθεσσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.

4 Oculos *meos* insomnes reddis, & vigilare cogis: (tero,
Pavor mihi mentē occupat, loqui. a. haud ampliùs quicquam po-
Diu autem me taciturnitas cepit mœrentem corde.
5 Dies verò *tunc*, qui olim præterlapsi fuerant, benè consideravi,
Et perpendi jampridem circunvertentes annos,
Et antiquiorum seculum & dies hominum.
6 Et tum meam apparavi cantilenam nocturno tempore
Recordans suavem; & in pectore charo
Multa mihi cor disseruit intùs-volvens,
Multáque in præcordiis animus sciscitabatur & inquirebat.
7 Nunquid Immortalis repellet usque in perpetuum?
Neque benevolum-se-præbens ampliùs propitius erit rursus,
Ut priùs erat, nec mitia consilia in-animo-agitans?
8 Evanuit clementia, misericordiáque ei prorsus periit?
Num vana semper *nec implenda unquam* promissio quam fecit?
Et irritum verbum *ejus* est in perpetuum, & infectum?
Num id omninò ferunt abripientes procellæ?
9 An Deus oblitus-est in animo suo clemens esse?
Neque ampliùs ei placet animitùs lenitas amabilis,
Nec benevolentia, quandoquidem *sic* continuè irascitur?
10 At cur mihi hæc charus disserit animus?
Certè dixi; Hic mihi vehemens dolor mentē impetit profundā,
Morbúsque gravis: adhuc verò spei sors apparet
Consideranti *mihi* anteà circumvolventes annos,
Et quæ dextera fecit olim Dei Excelsi.
11 Operum insignium recordabor Immortalis;
Miracula tua recolam, pristináque terribilia portenta.
12 Opera tua omnia in mente revolvam
Cogitans, quæque fecisti in ore habens loquar.
13 Tibi, Deus, in sanctuario *est* via, qui Deus sanctus es:
Tibi Deo nostro quis Deus æquiparari-poterit?
14 Profectò tu valdè terribilis Deus es miracula-faciens;
Tu robur tuum propalàm inter homines ostendisti,
Et tuam potentiam egregiè-notam inter populos fecisti.
15 Populum ex miseria tu brachio tuo servâsti & liberâsti.

Fortiter

4 Ὄμματ' ἄϋπνα τίθηκα, καὶ ἐξεπτοήθην ἀνίῃσι·
Τάρβος με φρένας εἶχ', εἰπεῖν δ' οὔ πω τι δυναίμην,
Δὴν δέ με ἀμφασίη ἐπέων λάβεν ἀχνύμενον κῆρ.
5 Ἤματα δ' ἄσσα παρῴχηκεν πάλαι, εὖ ἐνόησα,
Καὶ φρασάμην τὰ πάροιθε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς,
Ἠδὲ παλαιοτέρων γενεήν τε καὶ ἤματα φωτῶν.
6 Καὶ τότ' ἐμὴν ἔντυνον ἀοιδὴν νυκτὸς ἀμολγῷ
Μνωόμενος λιγυρήν· ἐν γὰρ στήθεσσι φίλοισι
Πολλά γέ μοι κραδίη διελέξατο πορφύρουσα,
Πολλά τ' ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνείρετο ἠδὲ μετάλλα.
7 Ἦ ῥα που Ἀθάνατος συφηίξεται νωλεμὲς αἰεί;
Οὐδὲ φιλοφρονέων ἔτι ἵλαος ἔσσεται αὖθις,
Ὡς τὸ πάρος περ ἔην, οὔτ' ἤπια δήνεα εἰδώς;
8 Ὤχετο μειλιχίη, ἔλεός τ' οἱ πάμπαν ὄλωλεν;
Ἦ ῥ' ἀνεμώλιος αἰὲν ὑπόσχεσις, ἥν περ ὑπέστη;
Καὶ ἅλιον ἔπος ἐστὶ διαμπερὲς, ἠδ' ἀτέλεστον;
Ἦ ῥα τὸ πάγχυ φέρουσιν ἀναρπάξασαι ἄελλαι;
9 Ἦ Θεὸς ἐκλάθετο φρεσὶν ἧσιν μείλιχος εἶναι;
Οὐδ' ἔτι οἱ ἅδε θυμῷ ἐνηείη ἐρατεινή,
Οὐδὲ φιλοφροσύνη, ἐπεὶ ἀσπερχὲς μενεαίνει;
10 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ἦ ῥ' ἔφάμην, Τό μοι αἰνὸν ἄχος φρένα τύψε βαθεῖαν,
Νοῦσός τ' ἀργαλέη· ἔτι δ' ἐλπίδος αἶσα πέφανται
Φραζομένῳ τὰ πάροιθε κυλινδομένους λυκάβαντας,
Δεξιτερὴ ἅ, τ' ἔρεξε πάλαι Θεοῦ Ὑψιμέδοντος.
11 Ἔργων θεσπεσίων μεμνήσομαι Ἀθανάτοιο·
Θαύματα σὰ φράσομαι, τὰ παλαιά τε δεινὰ πέλωρα,
12 Ἔργα τεὰ ξύμπαντα μετὰ φρεσὶ μερμηρίξω
Ὁρμαίνων, ἅ, τ' ἔρεξας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
13 Σοὶ, Θεὸς, εἰν ἱερῷ ὁδὸς, ὃς Θεὸς ἱερός ἐστι·
Σοὶ Θεῷ ἡμετέρῳ τίς κεν Θεὸς ἰσοφαρίζοι;
14 Ἦ σὺ μάλ' ἔκπαγλος Θεὸς ἔπλεο θαυματοεργός·
Σὺ σθένος ἐξαναφανδὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔδειξας,
Καὶ σὸν ἀρίγνωτον κράτος ἐν λαοῖσιν ἔθηκας.
15 Λαὸν ὑπ' ἐξ ἄτης σῷ βραχίονι σὸν ἐσάωσας

Fortiter tuum; Jacobi Josephíque filios.

16 Aquæ viderunt te, Deus, te viderunt aquæ, timuerúntq; graviter;
Abyssíque expaverunt maris cani infrà.

17 Ingens imber erat, & copiosissima fluxit aqua
Desuper è nubibus; sonuit autem immensus æther;
Crebra autem circunvolabant tua ardentia tela.

18 Terribile verò tonitru tuum de cœlo fragorem-edidit;
Fulguribúsque tuis vastus resplenduit orbis,
Expavítque infrà, tremuit concussáque tellus.

19 Conficis quidem tu iter per obscurum pontum;
Pedester viam incedis transiens magnum æquor maris
Medias per aquas multas; tua autem vestigia non apparent,
Neque valdè-nota sunt terrestribus hominibus.

20 Tanquam ovium magnum gregem populum tuum deduxisti
Manu Mosísque & insignis Aaronis.

PSAL. lxxviii.

1 ATtendite popule mi, & meam audite legem;
Audite meos sermones, & percipite *id* quod dixero.

2 Parabolam in ore habens eloquar, & oràcula dicam,
Et verba tenebricosa, veteráque multa enuntiabo.

3 Quæ & fando-accepimus, quorum & famam audivimus nos,
Benè autē ea in animo novimus, dixerúntque nobis patres *nostri*.

4 Non ea celabimus filios ipsorum, sed palàm
Declarabimus, posteri ut etiam intelligant homines,
Cògnoscántque laudem, magnámque famam Immortalis,
Et potentiam, quantáque miracula inter homines fecerit.

5 Oracula enim olim inter Jacobi-posteros dedit,
Firma perpetuò, Israelísque filiis
Legem tulit, patribus quam nostris mandavit,
Hæc ut suis etiam narrarent liberis.

6 Ut & futura generatiò ista omnia resciret,
Seri & nepotes *suis & ipsi* narrarent liberis,
Et filii filiorum, qui posteà nascerentur.

7 Ut in Deo sperantes admodum confidentes sint,

Nec

Ἶφι τεόν, Ἰακώβου Ἰωσήφοιό τε παῖδας.
16 Ὕδατ' ἴδεν σε, Θεός, καὶ ἴδεν ὕδατα, δείδιε τ' αἰνῶς·
Βένθεά τ' ἐρρίγησεν ἁλὸς πολιοῖο ἔνερθε.
17 Ἄσπετος ὄμβρος ἔην, καὶ λαβρόταζον ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων· σμαράγησε δ' ἀθέσφατος αἰθήρ·
Ταρφέα δ' ἀμφεποτῶντο τεὰ φλόγεντα βέλεμνα.
18 Δεινὴ δὲ βροντή σου ἀπ' οὐρανόθεν παταγῆσεν·
Ἀστεροπῇσί τε σῇσιν ἐλάμπετο γαῖα πελώρη,
Τάρβησεν δ' ὑπένερθε, καὶ ἔτρεμε κινυμένη χθών.
19 Γρήσσεις μὲν σὺ κέλευθον ἀν' ἠεροειδέα πόντον·
Πεζὸς ὁδὸν βαίνεις περόων μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Μέσσα δι' ὕδατα πολλά· σοὶ δ' ἴχνια οὐκ ἐφάανθη,
Οὐδέ τ' ἀριγνωτ' ἐστὶν ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν.
20 Ὡς οἴων μέγα πῶϋ πάλαι σὸν λαὸν ἀγίνεις
Χερσί τε Μωϋσέω καὶ ἀμύμονος Ἀαρῶνος.

Ψαλ. οη'.

1 ΚΈκλυτε λαός μου, καὶ ἐμοῦ ἐπακούετε θεσμοῦ·
Κέκλυτέ μου μύθων, ἠδὲ ξυνίεθ', ὅ, τί κεν εἴπω.
2 Αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἐρέω, καὶ θέσφατα λέξω,
Καὶ ἔπεα σκολιόεντα, παλαιά τε πόλλ' ἀγορεύσω.
3 Τῶν τε πάλαι πυθόμεσθα, κλέος δέ τ' ἀκούσαμεν ἡμεῖς,
Εὖ δὲ τάδε φρεσὶν ἴδμεν, ἔειπόν τ' ἄμμι τοκῆες.
4 Οὐκ αὐτῶν παῖδας τάδε κεύσομεν, ἀλλ' ἀναφανδὰ
Δείξομεν, ὀψίγονοι ἵνα καὶ πεπυθοίατο φῶτες,
Γνώωσίν τ' αἶνον, μέγα τε κλέος Ἀθανάτοιο,
Καὶ κράτος, ὅσσα τε θαύματ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔρεξε.
5 Θέσφατα γὰρ πάλαι εἰν Ἰακωβιάδησιν ἔθηκεν,
Ἔμπεδα νωλεμέως, Ἰσραήλιό τε παισὶ
Θεσμὸν ἔθηκε, τοκεῦσιν ὃν ἡμετέροις ἐπέτελλε,
Ταῦθ' ἵνα τε σφετέροισιν ἀπαγγείλωσι τέκεσσιν.
6 Ὄφρα καὶ ἐσσομένη γενεὴ τάδε πάντα πύθηται,
Ὀψίγονοι δέ τε παῖδες ἀπαγγείλωσι τέκεσσι,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
7 Ὄφρα Θεῷ ἐπ' ἐλπόμενοι μάλα θάρσυνοι ὦσι,

Nec operum obliviſcantur in-animo, quæ fecit:
Sed ei obediant, & ejus perficiant mandata.
8 Nec quales *eorum* patres generatio contumax ſit,
Et obſtinata, quæque ſemper recuſavit ei obtemperare;
Hominum generatio, cui mens firma & integra non erat,
Nec unquam rectum cor, *ſed* Deo ſemper infidum.
9 Arcitenentes Ephraimitæ exultantes telis
Terga-vertentes fugiebant, & trepidabant in pugna acri,
Et fugam capeſſebant per belli tramites,
Quanquam ad prælium armati acuto ferro.
10 Neque Dei pactum nec fœdera fida ſervârunt;
Sed ſecundum illius legem recusârunt vivere.
11 Operum autem ejus obliti-ſunt in animo, qualia-fecerit,
Quótque terribilia patrârit, quæque iis miracula oſtenderit.
12 Miracula multa fecit coram patribus eorum;
Eóſque admiratio tenuit Ægyptiorum in pingui ſolo,
Tanios in campo frumentoſæ, eo-quod-talia viderent.
13 Qui & mare purpureum diviſit huc illuc,
Illíſque id medium dedit etiam pedibus pertranſire,
Undas ſiquidem cacuminavit, & velut acervos fecit.
14 Cæruleam verò nubem iis tutam viæ-ducem dedit
Interdiu, & totâ-nocte ignis ſplendorem ardentis.
15 Terra in deſerta ſiticuloſa fidit petras,
Ex iis autem affatim ipſis-fudit, & copioſam aquam
Dedit ad-bibendum, tanquam ex profundo oceano.
16 Et ex præcelſa rupe fudit alta fluenta,
Multáſque aquas miſit manare fluviis ſimiles.
17 Verùm & ſic nihilominùs adhuc in-eum peccârunt, deſerta
In terra provocantes Deum in-alto regnantem
18 Et tentârunt Deum in animo, & eum interrogârunt,
An ipſis deſiderantibus præbere-potuerit gratum cibum.
19 Sed & oblocuti ſunt Deo, quandoquidem ſic dixerunt,
Nunquid Deus in eremo parare-poterit menſam?
20 Petram quidem percuſſit, effluxitque abundans aqua,
Siticuloſáque in terra apparebant pulchra fluenta:

Sed

Μηδ' ἔργων λελάθωνται ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσα ἔοργε·
Τῷ δ' ἐπιπείθωνται, καὶ ἑὰς τελέσωσιν ἐφετμάς.
8 Μηδ' οἷοι πατέρες γενεὴ ἀτέραμνος ἔωσι,
Καὶ στερεὴ, ἥ τ' αἰὲν ἀνήνατο τῷ γε πιθέσθαι·
Ἀνθρώπων γενεὴ, τοῖς οὐ φρένες ἔμπεδοι ἦσαν,
Οὐδέ τι τ' ἰθεῖα κραδίη, Θεῷ αἰὲν ἄπιστος.
9 Τοξόται Ἐφραῒμ δὲ ἀγαλλόμενοι βελέεσσι
Περιτροπάδην φοβέοντο καὶ ἔπεσσαν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Καὶ φύγαδ' ἐμνώοντο κατὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Καί περ ἐφ' ὑσμίνην κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
10 Οὐδὲ Θεοῦ ῥήτρην, οὐδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξαν·
Αὐτὰρ ἑὸν κατὰ θεσμὸν ἀπηνήναντο βιῶναι.
11 Ἔργων δ' ὧν λελάθοντο μετὰ φρεσὶν, οἷά τ' ἔρεξεν·
Ὅσσα τε μέρμηρ' ἔτευξεν, ἅ τέ σφισι θαύματ' ἔφηνε.
12 Θαύματα πόλλ' ἔρξε σφετέρων προπάροιθε τοκήων·
Τοὺς δέ τ' ἄγη ἔχεν Αἰγυπτίων ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Τάνιος ἐν πεδίῳ πολυπύρου, οἱ ὁρόωντο.
13 Ὅς ῥ' ἅλα πορφυρέην σχίζε τ' ἔστησεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τοῖσί τε μιν μέσσην δῶκεν καὶ ποσσὶ περῆσαι,
Ὕδατ' ἐπεὶ κορύφωσε, καὶ ὡς θημῶνας ἔθηκε.
14 Κυάνεον δὲ νέφος σφιν ἀπήμονα πομπὸν ἔδωκεν
Ἤματα, παννύχιον δὲ πυρὸς σέλας αἰθομένοιο.
15 Γῆ ἐν ἐρημαίῃ πολυδιψίῳ ἔσχισε πέτρας,
Τάων δ' ἔκ σφιν χεῦεν ἅλις, καὶ ἀθέσφατον ὕδωρ
Δῶκε πιεῖν, ὡς ἔκ τε βαθυρρόου ὠκεανοῖο.
16 Ἐκ δὲ καὶ αἰγίλιπος πέτρης χέεν αὐτὰ ῥέεθρα·
Ὕδατα πολλὰ δ' ἧκε ῥέειν ποταμοῖσιν ὁμοῖα.
17 Ἀλλὰ καὶ ὧς ἔτι οἱ ἀλιτήμενοι ἦσαν, ἐρήμῃ
Ἐν γαίῃ ἐρεθίζοντες Θεὸν ὑψιμέδοντα.
18 Καὶ πειρῶντο Θεοῖο μετὰ φρεσὶ, καί μιν ἔροντο,
Εἴ σφιν ἐελδομένοισι πόροι μενοεικέ' ἐδωδήν.
19 Ἀλλά γ' ἐρεψιόωντο Θεῷ, ἐπεὶ ὧδ' ἀγόρευον,
Ἦ ῥα Θεὸς κ' ἐν ἐρήμῳ ἐφοπλίσσειε τράπεζαν;
20 Πέτρην μὲν τ' ἔπληξ', ἐκ δ' ἔσσυτο νήχυτον ὕδωρ,
Διψάδι δ' ἐν γαίῃ ἀνεφαίνετο καλὰ ῥέεθρα·

Sed *num* & panem pariter novit cibúmque dare?
Num *&* carnes populo suo apparare-poterit ad-vescendum?
21 Idcircò Dominus hoc audiit, ira autem ejus incessit animum;
Et contra Jacobidas Israelisque filios
Accensus-est ignis exitialis, gravísque indignatio orta est.
22 Quoniam Deo neutiquam confisi erant, quicquid dixerat;
Nec persuasi utique erant, salutem eum ipsis futurum.
23 Quanquam & is adeò desuper pluere nubibus mandavit,
Illísque januas aperuit cœli stelliferi.
24 Mannáque ad-edendum iis suavem imbrem misit,
Frumentum cœleste etiam ab æthere sterili.
25 Panem autem fortium mortales edebant cœlitum:
Affatímque ut satiarentur, sat iis misit edulii.
26 Misit impetuosum Eurum & sub cœlo excitavit ut-flaret;
Suáque vi adduxit robur velocis Noti.
27 Et iis de cœlo carnes ad-edendum pluebat in-terram,
Infinitas, mirum visu, quæ & iis circumfusæ-erant,
Quemadmodum æstivo tempore plurimus pulvis circa vias:
Pluebat autem volucrum alatarum gentes multas,
Tanquam arenas in litore grandisoni maris,
Quas impossibile est homini numerare aut nominare.
28 Et illas per-medium campum fudit humi,
Ubi illi castra posuerunt, per aciem hinc inde,
Circũ circa *eorum* tabernacula, ut nequis de-longinquo inveniret.
29 Illi autem eduliis paratis appositis manus injecerunt,
Epulantes carnes innumeras, satias autem iis erat cibi;
Abundè enim iis dedit ad-comedendum, quæ & voluerunt ipsi.
30 Epulabantur, nec ullatenus carebat *eorum* animus dape æquali,
Nec omnino iis destituti-erant, quorum eos desiderium cepit:
Verùm cùm necdum jam edulii appetitum exemissent,
Cibum adhuc suo in ore habentes;
31 Ira eos corripuit Dei, qui & graviter succensens
Morbum exercitui inflixit malum, peribant autem populus;
Quíque proceriores aliis & pinguiores aspectu,
Electi Israelis, eximiique & decori præ aliis erant,

Hos

Ἀλλὰ καὶ ἄρτον ὁμῶς οὐδὲν σῖτόν τε διδοῦναι;
Ἦ κρέα ᾧ λαῷ κεν ἑτοιμάσσειε πάσασθαι;
21 Τοὔνεκ' ἄναξ τόδ' ἄκουσε, χόλος δέ οἱ ἔμπεσε θυμῷ·
Καδδ' Ἰακωβιαδέων Ἰσραήλιό τε παίδων
Δαίετο πῦρ ὀλοόν, χαλεπὴ δέ τε μῆνις ὄρωρεν.
22 Ὅττι Θεῷ οὔτοι πίσυνοι ἔσαν, οἷον ἔειπεν·
Οὐδὲ πεποίθασιν γε, φόως ἔμμεν ὅ σφιν ἔμελλεν.
23 Εἰ καὶ ἔγ' οἷον καθύπερθ' ὕειν νεφέεσσι κέλευσε,
Τοῖσι πύλας ἀνέῳξε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
24 Μάννα δέ τ' ἐδέμεναί σφιν ἐπήρατον ὄμβρον ἧκε,
Σῖτον ἐπουράνιον καὶ ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
25 Ἄρτον δ' ἰφθίμων βροτοὶ ἤσθιον οὐρανιώνων·
Ἀδδὴν δ' ὡς κορέσωνται, ἅλις σφίσιν ἧκεν ἐδωδήν.
26 Πέμψας ἴκμενον οὖρον ὑπ' οὐρανὸν ὦρσεν ἀῆναι·
Ἧφι βίηφί τ' ἄγεν μένος ἀργέσταο νότοιο.
27 Καί σφιν ἀπ' οὐρανόθεν κρέα ἔδμεναι ὗεν ἔραζε,
Μυρία, θαῦμα ἰδεῖν, τὰ δέ τ' ἀμφ' αὐτοῖσι κέχυντο,
Ὥς τε θέρευς ὥρῃ πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους·
Ὗε δέ τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
Ὡς ψάμαθος ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἃς οὐκ ἔστιν ἀριθμῆσαι βροτόν, οὔτ' ὀνομῆναι.
28 Καὶ τάδε καμμέσσον πεδίον κατέχευε χαμᾶζε,
Ἧ περ οἱ αὐλὴν ἔθεντο, διὰ στρατόν, ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀμφὶ περὶ κλισίας, ἵνα μή τις τηλόθεν ἄλφοι·
29 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον,
Δαινύμενοι κρέα ἄσπετ', ἀδδὴν δέ σφ' ἦεν ἐδωδῆς·
Ἀθρόα γάρ σφιν ἔδωκεν ἔδειν, ὅσα τ' ἤθελον αὐτοί.
30 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐδέ τι τῶνδ' ἀφάμαρτον, ὅσων σφέας ἵμερος ᾕρει·
Αὐτὰρ ὅτ' ἔπω ἤδη ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μάσταχ' ἔτι σφετέροισιν ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες·
31 Μῆνις σφέας κατέμαρψε Θεοῦ, ὅς τ' αἰνὰ χολωθεὶς
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Μείζονες οἵ τ' ἄλλων καὶ πάσσονες εἰσοράασθαι,
Ἔκκριτοι Ἰσραήλου, ἀριπρεπέες τε πέλοντο,

Hos ille occidit, plagâ & manu *suâ* subigens.
32 Veruntamen nè sic quidem adhuc ab iniquitate cessabant gravi,
Sed miracula ejus vilipenderunt, & signis non obtemperârunt:
Semper enim iis animus in pectore *erat* incredulus.
33 Ideóque eorum vanitate in miserabili dies perdidit;
Unde & vitam peregerunt in vagatione & miseria multa
Mensibus exeuntibus, circumvertentibúsque annis.
34 Quando is interfecit *ipsos*, tum eum quærentes veniebant,
Et diligenter *eum* orabant conversi retrò,
Manè autem sub diluculo quærentes sciscitantésque,
Et valdè multùm obsecrantes Deum, an *fortè* misereretur.
35 Benè.a.illud meminerât, quòd ipsis Deus columē & præsid.*esset*
Altissimus Deus & averruncus & defensor.
36 Verùm & sic mollibus & blandis sermonibus
Frustrà eum delinibant in ore fallacias habentes,
Mendaciis verbísque dolosis ejus gratiam-captantes;
Bene quidem lingua *eorum* loquebatur, mens. a. aliud cogitabat.
37 Nec enim rectum cor iis fuit;
Eum enim deceperunt, & offenderunt, ejus autem præter fas
Statutum violârunt, nec fœdera fida servârunt.
38 Veruntamen ille clemens cùm semper esset, mitique animo,
Populo propitius erat peccanti licet,
Neque eos perdidit ob suam improbitatem:
Sæpiusculè ergo & suam restinxit iram, cohibuítque animum
Excandescentem, nec voluit vehementer succensere.
39 Bene enim meminit hoc in-animo atque consideravit,
Quòd imbecillis caro erant, spiraculo venti
Similes, quod valdè celeriter transit, nec revertitur.
40 Quoties solitario in loco eum provocârunt?
Quoties ei terra in deserta animum irritârunt?
41 Tentârunt Deum semel, & iterum etiam;
Sed & præscribere sancto Deo Israelis
Ausi sunt arroganter, & limites ponere.
42 Nec omninò manûs ejus meminerunt, nec defensionis,
Nec *temporis* quando ex inimicorum vi eos liberavit.

43 Quomodo

Τοὺς ὅγ᾽ ἀπέκτεινε, πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσσας.
32 Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς που ἀτασθαλίης παύσαντ᾽ ἀλεγεινῆς,
Θαύματα τοῦ δ᾽ ἀνόσαντο, καὶ οὐ τεράεσσι πίθοντο·
Αἰεὶ γὰρ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος.
33 Τῷ τε σφέων ματίῃ ἐλεεινῇ ἤματ᾽ ὄλεσσεν,
Ὥς τε βίον πολύπονον ἄλῃ καὶ ὀϊζύϊ πολλῇ
Μινυθόν φθινόντων, περιτελλομένων τ᾽ ἐνιαυτῶν.
34 Ὡς ὅγ᾽ ἀπέκτεινεν, τότε μὲν διζήμενοι ἦλθον·
Καὶ σπουδῇ λίσσοντο μεταστρέψαντες ὀπίσσω,
Πρωῒ δ᾽ ὑπ᾽ ἠοῖοι διζήμενοι εἰρόμενοί τε,
Καὶ μάλα πόλλ᾽ ἱκετεύοντες Θεὸν, αἴκ᾽ ἐλεήσῃ.
35 Ἐν δὲ τόδ᾽ ἐμνώοντο, ὅ σφιν Θεὸς ἕρμα καὶ ἄλκαρ,
Ὕψιστος δὲ Θεὸς καὶ ἀλεξίκακος καὶ ἀμύντωρ.
36 Ἀλλὰ καὶ ὣς μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Μαψιδίως μὲν ἔθελγον ἀνὰ στόμα κέρδε᾽ ἔχοντες,
Ψεύδεσίν οἱ ἔπεσίν τε χαριζόμενοι δολίοισιν·
Ἐν μὲν γλῶσσ᾽ ἀγόρευε, νόος δέ τι ἄλλο μενοίνα.
37 Οὐδὲ γὰρ ἰθεῖα κραδίη αὐτοῖσι τέτυκτο·
Ἐκ γάρ μιν τ᾽ ἀπάτησαν ἰδ᾽ ἤλιτον, ὃν δ᾽ ὑπὲρ αἶσαν
Θεσμὸν ἐδηλήσαντ᾽, οὐδ᾽ ὅρκια πιστὰ φύλαξαν.
38 Αὐτὰρ ὁ μείλιχος αἰὲν ἐὼν φρεσί τ᾽ ἤπια εἰδὼς,
Λαῷ ἵλαος ἦεν ἀλιτραίνοντί περ ἔμπης,
Οὐδ᾽ αὐτοὺς ἀπόλεσσεν ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς·
Πολλάκις οὖν καὶ ἑὸν σβέσσεν χόλον, ἔσχε δὲ θυμὸν
Σκυζομαίνοντ᾽, οὐδ᾽ ἤθελ᾽ ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνειν.
39 Ἐν μὲν γὰρ μέμνητο τόδε φρεσὶν ἠδ᾽ ἐνόησεν,
Ὡς ἀμενηναὶ σάρκες ἔσαν, πνοιῇ ἀνέμοιο
Ἴκελοι, ἣ μάλα ῥίμφα παρέρχεται, οὐδ᾽ ἀπονοστεῖ.
40 Ὁσσάκις οἰοπόλῳ ἐνὶ χώρῳ τόνγ᾽ ἐρέθιζον;
Ὁσσάκις οἱ γαίῃ ἐν ἐρήμῃ θυμὸν ὄριναν;
41 Πειρήσαντο Θεοῖο ἅπαξ καὶ δεύτερον αὖθις·
Ἀλλά γε σημῆναι ὁσίῳ Θεῷ Ἰσραὴλ
Τετλήκασιν ὑπερφιάλως, καὶ τέρματα θεῖναι.
42 Οὐδέ τι χειρὸς ἑῆς μεμνήαται, οὐδὲ τ᾽ ἀρωγῆς,
Οὐδ᾽ ὅτε δυσμενέων τε βίης σφέας ἐξανέλυσεν.

43 Quomodo prodigia Ægyptiorum in terra Nili ad ripas,
Et sua signa ostendit (stupor autem tenuit aspicientes)
Taneos in agris, suáque miracula multa fecit.
44 Quomodo fluminum ipsis reddidit rubescentes rivos
Sanguineósque, mirum visu; manabat autem sanguine Nilus,
Nilus, qui & anteà mittebat limpidam aquam;
Ne quis sitiens utique biberet fluvii ex undis.
45 Misit autem muscarum frequentium gentes multas
Cum omnibus copiis, miseros autē mortales cynomyia domuit:
Et ranarum malas nationes, quæ & iis perniciem intulere.
46 Eorum verò plantas bruchis permisit prædam fieri
Perniciosis, plantas pulchras, dulcémque fructum telluris:
Venerunt deinde quot folia & flores nascuntur vere
Locustæ horribilia-patrantes, vilis exercitus alius,
Harum enim is excitavit robur magnum, hísque sata *illorum*
Pinguia, & herbæ teneros flores dedit depasci.
47 Vites autem vigentes percussit grandine;
Fructúsque iis perdidit vinearum florentium:
Congelatum autem imbrem misit & frigus acerrimum,
Eóque percussit proceras perdiditque sycomoros.
48 Eorum autem equos, & boves, & pingues oves grandini,
Greges & armenta dedit ardenti fulmini.
49 Iis autem vehementer succensuit, iráque ipsum atrox cepit,
Acrē vero suum *iis* immisit furorem, indignationē, & calamitatē
Et dæmonas *in eos* concitavit malos, qui invaderent eos.
50 Furorem suum emisit, & semitam, quâ ferretur,
Complanans ei fecit, iræque non erat cessatio:
Eorum autem animas impetuosè ad inferos demisit,
Nec ulla erat pereuntium mora aut inhibitio, nec commiseratio:
Pestémque adduxit eos charâ vitâ privare
Tabe tetrâ, & iis certus *erat* gravis interitus.
51 Primogenitis autem omnibus in Ægypto fertili
Mortem atram immisit: & in Chami ædibus
Principium & apicem vigoris perdidit & juventutis.
52 Eduxit verò suum populum exinde veluti pecudes,

Et

43 Ὡς τέρα Αἰγυπτίων ἐνὶ γῇ Νείλοιο παρ' ὄχθαις,
Καὶ τὰ σήματ' ἔφηνε (τάφος δ' ἕλεν εἰσορόωντας)
Τάνιος εἰν ἀγορῇσιν, ἃ θαύματα πολλά τ' ἔρεξεν.
44 Ὡς ποταμῶν σφιν ἔθηκεν ἐρυθριόωντα ῥέεθρα,
Αἱματόεντά τε, θαῦμα ἰδεῖν· ῥέε δ' αἵματι Νεῖλος,
Νεῖλος, ὃ καὶ τὸ πρόσθεν ἵει καλλίρροον ὕδωρ·
Μή τις διψάων γε πίοι ποταμοῖο ῥοάων.
45 Ἧκε δὲ μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ
Πανσυδίῃ, δειλοὺς δὲ βροτοὺς κυνόμυια δάμασσε·
Καὶ βατράχων κακὰ φῦλα, τά τε σφίσι λοιγὸν ἔφηκαν.
46 Τῶν δὲ φυτὰ βρούχοισιν ἔα μελιηδέα γλυκέας
Οὐλομένοις, φύλα καλ', ἡδὺν δέ τε καρπὸν ἀρούρης·
Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ
Ἀκρίδες ὀβριμοεργοί, ἀεικέλιος στρατὸς ἄλλος,
Τάων μὲν γὰρ ὄγ' ὦρσε μένος μέγα, τῇσί τε ἔργα
Πίονα, καὶ ποίης τέρεν' ἄνθεα δῶκε νέμεσθαι.
47 Ἡμερίδας δ' ἡβώωσας ἔπληξε χαλάζῃ,
Καρποὺς τέ σφιν ὄλεσσεν ἀλωάων ἐριθηλέων·
Παχνήεντα δὲ ὄμβρον ἵει καὶ ῥῖγος ἄλαστον,
Τῶν δ' ἔβαλε βλωθρὰς ἐρράισέ τε συκομορέας.
48 Τῶν δ' ἵππους τε, βόας τε, καὶ ἴφια μῆλα χαλάζῃ,
Πώεα καὶ ἀγέλας δῶκε ψολόεντι κεραυνῷ.
49 Τοῖς δ' ἄμοτον χαλέπαινε, χόλος δέ μιν ἄγριος ἥρει,
Δριμὺ δ' ἑὸν προέηκε μένος νέμεσίν τε καὶ ἄτην,
Καὶ ἐπὶ δαίμονας ὦρσε κακούς, οἵ τ' ἔχραον αὐτοῖς.
50 Μῆνιν ἑὴν ἀφίει, καὶ ἀταρπιτόν, ἥ κε φέροιτο,
Λειῆναι οἱ ἔθηκε, χόλου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή·
Τῶν δέ τ' ἐπιστροφάδην ψυχὰς ἀΐδι προΐαψεν,
Οὔτ' ἦν ὀλλυμένων τις ἐπίσχεσις, οὔτ' ἐλεητύς·
Λοιμόν σφεας τ' ἀνέηκε φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι
Τηκεδόνι στυγερῇ, καί σφιν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
51 Πρωτοτόκοισι δὲ πᾶσιν ἐν Αἰγύπτῳ πολυπύρῳ
Κῆρα μέλαιναν ἔφηκε· καὶ ἐν Χάμοιο δόμοισιν
Ἀρχὴν καὶ κορυφὴν ἀδροτῆτος ὄλεσσε καὶ ἥβης.
52 Ἐκ δ' ἑὸν ἤγαγε λαὸν ἀπ' αὐτόθεν ἠΰτε μῆλα,

Καὶ

Et per eremum deduxit tanquam gregem magnum ovium.
53 Duxit autem securè, iisque haud erat metus pereundi:
Inimicos vero *eorum* operuit, absorpsitque fluctus maris.
54 Adduxit autem eos ad terram ubi illi sedes sacra est,
Ad hunc montem, quem sibi acquisivit dexterâ.
55 Et quidem coram iis è terra gentes expulit;
Iis verò ordine hæreditatem & sortem præbuit,
Distribuens mensurâ divisam; Israelisque tribubus
Habitare illorum in tabernaculis dedit.
56 Tentârunt autem ii nihilominùs Deum in-alto-regnantem,
Gravitérque eum irritârunt, & decreta ejus non custodierunt.
57 Sed retrogressi, sicut patres *eorum*, erant increduli;
Velutique arcus dolosi reflexi, convertebantur retrorsum.
58 Eúmque suis irritârunt nemoribus;
Suísque idolis ad indignationem eum commoverunt.
59 Quando Deus hoc audiit, succensuit ex corde;
Itaque Israelidarum genus abhorruit animitùs.
60 Quare abiit, & à Siluntis domo longè se-subduxit,
Et tabernaculum reliquit quod inter homines posuerat.
61 Suum autem robur in-bello-captum hostibus dedit,
Gloriámque suam permisit & splendorem amabilem
Hominibus infestis rapinam & prædam fieri.
62 Et suum perdidit populum in gravi prælio,
Hostium sub manibus, & occidit acuto ferro;
Succensuítque suæ hæreditati, postquam ei ira incessit animum.
63 Et eorum quidem juvenes ignis absumpsit; virgines autem
Periêre ingloriè, ignobilésque erant in posterum,
Neque ulla de iis nuptialis erat cantilena.
64 Gladio percussi sacerdotes *eorum* fato functi-sunt,
Viduæ autem non lamentatæ-sunt super occisis mortuis,
Nec ulla ex iis incepit luctum.
65 Expergefactum est autem repentè sacrum robur Immortalis,
Velutique à somno dulci statim surrexit;
Ut cùm quis altè-vociferatur clamans robustus vir,
Heros, quando ei vim & vigorem magnum vinum auget.

66 Hostes

Καὶ δι' ἔρημον ἀγίνεσκεν ὡς πῶϋ μέγ' οἰῶν.
53 Ἤγαγε δ' ἀσφαλέως, τοῖς δ' οὐ δέος ἦν ἀπολέσθαι·
Δυσμενέας δ' ἐκάλυψ' ἀπόερσέ τε κῦμα θαλάσσης.
54 Ἂν δ' ἄγαγεν ποτὶ γαῖαν, ἥ οἱ ἕδος ἱερὸν ἐστιν,
Ἐς τόδ' ὄρος, τὸ γάρ οἱ ἐκτήσατο δεξιτερῆφι.
55 Καὶ πρό τε αὐτῶν μὲν γαίης ἐξ ἔθνεα βάλλε·
Τοῖσιν δ' ἑξείης κλῆρον καὶ μοῖραν ὄπασσε,
Δασσάμενος μέτρῳ· Ἰσραήλοιό τε φύλοις
Ναιέμεναι σφετέρῃσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔδωκεν.
56 Οἱ δέ τε πειρήτιζον ὅμως Θεοῦ ὑψιμέδοντος,
Αἰνῶς μιν τ' ἐρέθιζον, ἃ θέσφατα δ' οὐκ ἐφύλαξαν.
57 Ἀλλ' ἀναχασσάμενοι, πατέρες ὡς, ἦσαν ἄπιστοι·
Ὡς τ' ἀπατήλια τόξα παλίντονα τρέφθεν ὀπίσσω.
58 Αὐτόν τε σφετέροισιν ἐπώτρυνον τεμένεσσι·
Σφοῖσίν τ' εἰδώλοισι νεμεσσηθῆναί μιν ἔφηκαν.
59 Ὄφρα Θεὸς τόδ' ἄκουσεν, ὀδύσατο περὶ κῆρι·
Καὶ δ' ὅλον Ἰσραηλιαδέων γένος ἔστυγε θυμῷ.
60 Τῷ ῥ' ἴε, καὶ Σιλόεντος ἀπ' οἴκου νόσφι λιάσθη,
Καὶ κλισίην λίπε, τήν γε μετ' ἀνθρώποισιν ἔθηκεν.
61 Ἦν δὲ βίην δυσεκτήτην δηΐοισιν ἔδωκε,
Κῦδος ἑόν τ' εἴασε καὶ ἀγλαΐην ἐρατεινὴν
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
62 Καὶ ἑὸν ὤλεσε λαὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσί, καὶ ἔκταμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Μήνιε δ' ᾧ κλήρῳ, ἐπεί οἱ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
63 Τῶν μέν τ' ἠϊθέους πῦρ ἤνυσε· παρθενικαὶ δὲ
Ὤλοντ' ἀκλειῶς, νώνυμοί τ' ἦσαν ὀπίσσω,
Οὐδέ τις ἀμφ' αὐλῇσι γαμήλιος ἦεν ἀοιδή.
64 Ἄορι δηϊόμενοι ἱερῆες πότμον ἐπέσπον,
Χῆραι δ' οὐκ ᾤμωξαν ἐπὶ κταμένοισι νέκυσιν,
Οὐδέ τις αὐτάων ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.
65 Ἔγρετο δ' ἐξαπίνης ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Ὡσεί τ' ἐξ ὕπνοιο μελίφρονος αἶψ' ἀνόρουσεν·
Ὡς ὅτε τις τε γέγωνε βοήσας ἄλκιμος ἀνήρ,
Ἥρως, ὁππότε οἱ γε μένος μέγα οἶνος ἀέξει.

66 Hostes autem à tergo percussit fœdis plagis,
Atque tergum sauciavit; malum autem iis probrum inussit,
Perpetuum, ignominiámque, etiam posteris auditu.
67 Sed & Josephi tabernaculum sprevit, & domum;
Nec tribum elegit insignis Ephraimi.
68 Sibi autem elegit tribum Judæ leoninum-animum-habentis,
Et montem celsum Sionis, quem & ex corde dilexit.
69 Ibíque suam excelsam & sacram domum ædificavit,
Sicut terram *eam* stabiliens, quam firmam semper posuit.
70 Sibi verò selectum utique exemit suum servum Davidem,
Illum autem à caula vocavit pecudum pastorem:
71 Cepit verò *eum* albarum ovium custos cùm esset
Femellarum, fœtarum, fecítque pastorem populorum,
Ut Jacobidis, pastor ceu gregibus ovium,
Suo populo dux esset, Israëlique imperaret,
Quem & hæreditatem propriam sortémque sibi voluit esse.
72 Sic ille quidem recto corde eos benè pavit,
Prudentiáque mentis, peritísque manibus deduxit.

PSAL. lxxix.

1 INfestæ gentes ad tuam, Deus, venerunt hæreditatem,
Atq; eam ingressi-sunt, destruxerúntq; tuam sacram domum,
Improbi, & Hierosolyma vastantes perdiderunt.
2 Multa autem corpora projecerunt insepulta tuorum servorum,
Volucribúsque cœli dederunt cruda discerpere,
Et iis prædam fecerunt, crudelem animum habentes:
Tuorúmque sanctorum carnes pariter mortuorum
Feris terrestribus dederunt escam ludibriúmque fieri.
3 Eorúmque sanguinem sicut aquam circa Hierosolyma fuderunt;
Nec quisquam erat cadaveribus fusilem terram injicere.
4 Vicinis nostris contumelia, maláque probra sumus,
Finitimísque risus & ludibrium, & propudium;
Qui & nobis illudunt, & opprobria ingerunt.
5 At *tu* Domine, quousque irascêris indesinenter usque?
Nunquámne irâ abjectâ amicus eris nobis?

Nunquam-

66 Δυσμενέας δ' ὄπιθεν βάλ' ἀεικέεσσι πληγῇσιν,
Ἠδὲ μετάφρενον ἔπταιε· κακὸν δέ σφ' αἶσχος ἔχευε,
Ἄλληκτον, λώβην τε, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
67 Ἀλλά γ' Ἰωσήφου κλισίην ἀθέριζε καὶ οἶκον·
Οὐδ' ἐκ φῦλον ἐλέξατ' ἀμύμονος Ἐφραΐμοιο.
68 Ἐκ δέ οἱ εἵλετο φῦλον Ἰούδεω θυμολέοντος,
Ἠδ' ὄρος αἰπὺ Σιῶνος, ὃ καὶ περὶ κῆρι φίλησεν.
69 Ἔνθ' ἑὸν ὑψηλόν τε καὶ ἱερὸν οἶκον ἔδειμεν,
Ὡς γαῖαν στήσας, τὴν ἔμπεδον αἰὲν ἔθηκεν.
70 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κριτὸν εἵλεθ' ἑὸν θεράποντα Δαβίδην,
Τὸν δ' ἀπὸ μεσσαύλοιο καλέσσατο μηλοβοτῆρα·
71 Εἵλετο δ' ἀργεννῶν οἴων ἐπίουρον ἐόντα
Θηλειῶν, τοκάδων, θῆκεν δέ τε ποιμένα λαῶν,
Ὄφρ' Ἰακωβιάδῃσι, νομεὺς ὡς πώεσι μήλων,
Ὧ λαῷ ἀγὸς ἦ, Ἰσραήλοιό τ' ἀνάσσῃ,
Ὃν κλῆρον τ' ἴδιον μοῖράν τε οἱ ἤθελεν εἶναι.
72 Ὡς ὁ μὲν ἰθείῃ κραδίῃ σφέας εὖ ἐνόμευεν,
Ἰδρείῃ τε νόου, πινυτῇσί τε χερσὶν ἀγίνει.

Ψαλ. οθ'.

1 ΔΥσμενέοντα τεὸν, Θεὸς, ἔθνεα κλῆρον ἵκοντο,
Ἠδὲ μὲν εἰσῆλθον, φθίσαν δὲ σὸν ἱερὸν οἶκον,
Σχέτλιοι, Ἱερόσολυμά τ' ἀμαλδύναντες ὄλεσσαν.
2 Πολλὰ δὲ σώματα ῥίψαν ἀκηδέα σῶν θεραπόντων,
Οἰωνοῖσι θ' ὑπουρανίοις δόσαν ὠμὰ δάσασθαι,
Καί σφιν ἐλώρια τεῦξαν, ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες·
Σῶν δ' ὁσίων καὶ σάρκας ὁμῶς κατατεθνειώτων
Θηρσὶν ἐπιχθονίοις δῶκαν μέλπηθρα γενέσθαι.
3 Τῶνδ' αἷμ' ὥσπερ ὕδωρ ἀμφ' Ἱερόσολυμά τ' ἔχευαν·
Οὐδέ τις ἦν νεκύεσσι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἱῆλαι.
4 Γείτοσιν ἡμετέροις λώβη κακ' ἐλέγχεά τ' εἰμέν,
Τοῖς δὲ περικτιόνεσσι γέλως καὶ ἄθυρμα καὶ αἶσχος·
Οἱ δέ τ' ἐφεψιόωνται, ὀνείδεά τ' ἄμμι τιθεῖσι.
5 Αὐτὰρ, Ἄναξ, τέο μέχρι χολώσεαι ἀσκελὲς αἰεί;
Οὔποτε μῆνιν ἀπορρίψας φίλος ἔσσεαι ἡμῖν;

Nunquámne tuum extingues furorem, qui flagrat
Perpetuò, veluti ignis impetus ardentis?
6 Effundas verò iram tuam potiùs, & animum incites
Homines in extraneos, qui te in-mente ignorârunt,
Et regiones, quas impii reges tenent,
Et quarum incolæ nunquam nomen tuum invocârunt.
7 Illi enim Jacobum insignem impetuosâ rabie
Occiderunt, eúmque devorârunt valdè immisericordi animo;
Et postquã eum consumpserint, ejus domicilia fecerunt desolata.
8 Contra nos autem priorum nè memineris iniquitatum,
Sed nostri miserere, propitiúsque esto *nobis* quàm-celerrimè,
Clementiâ *tuâ nos* præveniens, quoniam afflicti-sumus perquam
9 Nos adjuva, qui & Deus noster es, salúsque, (graviter.
Liberáque *nos* propter nomen tuum gloriosum,
Et propitiare nostris peccatis proper nomen tuum,
Nostræque vitæ purga labes omnes.
10 Quare gentes sic inter se-invicem inquirerent,
Ubi utique eorum Deus? Nota verò etiam gentibus sit,
Nobísque clara & manifesta sit oculis visu
Tua indignatio, vindictáque, & ultio tuorum servorum,
Tristísque eorum cædis, & sanguinis effusi.
11 Eorum autem luctus gemitúsque coram te veniat,
Quos insolubiles compedes & fortia vincula tenent:
Et quia tibi magnum & intolerandum est brachium,
Et robur cedere nescium, age surge, eos autem serva,
Qui putant se morituros, malo destinati fato.
12 Ter quatérque repende vicinis nostris
Sinum in eorum contumeliam & opprobria refundens,
Quæcunque tibi oggesserunt, Domine, & exprobrârunt palam.
13 Et *tum* nos simul, qui populus tuus sumus,
Populus tuus & grex, tuíque oves pascui,
Tibi gratias propter hæc agemus diebus omnibus,
Perpetuísque seculis tuam celebrabimus laudem.

Ἦ ῥα σὸν ἄχρι ποτὲ σβέσσεις χόλον, ὅς τε δέδηεν
Νωλεμέως, ὡσεί τε πυρὸς μένος αἰθομένοιο;
6 Ἐκ δὲ χόλον χεύαις μᾶλλον, καὶ θυμὸν ὀρίναις
Ἄνδρας ἐπ' ἀλλοδαποὺς, οἵ σε φρεσὶν ἠγνοίησαν,
Καὶ χώρας, ἃς δυσσεβέες βασιλῆες ἔχουσιν,
Οὐδέ ποτ' ἐνναετῆρες ἐπ' οὔνομα σὸν καλέσαντο.
7 Οἱ μὲν γὰρ τ' Ἰάκωβον ἀμύμονα θέρειδι λύσσῃ
Δήωσαν, κατὰ μὲν τ' ἔφαγον μάλα νηλέϊ θυμῷ·
Ἠδὲ μὲν ἐξανύσαντες, ἃ οἰκία θῆκαν ἔρημα.
8 Καδδ' ἡμέων προτέρων μὴ μνῆσαι ἀτασθαλιάων,
Ἀλλ' ἡμέας ἐλέαιρε, ἵληθί τε ὅττι τάχιστα,
Μειλιχίῃ φθάνων, ὅτι τειρόμεθ' αἰνόθεν αἰνῶς.
9 Ἄμμιν ἄμυν', ὃς καὶ Θεὸς ἡμέων ἐσσί, φόως τε,
Ῥῦσαί τ' οὐνόματος σοῦ εἵνεκα κυδαλίμοιο,
Ἵληθ' ἡμετέρης διὰ σὸν τ' ὄνομ' ἀμπλακίῃσιν,
Ἡμετέροιο βίοιο κάθηρόν τε ῥύπα πάντα.
10 Ἔθνεα τίπτε κεν ὧδε μετ' ἀλλήλοισιν ἔροιντο,
Ποῦ ἄρα τῶνδε Θεός; Γνωτὸν δὲ καὶ ἔθνεσιν εἴη,
Ἄμμι τ' ἀρίζηλον πέλοι ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι·
Σὸν μνῆμά τ', ὅπις τε, τίσις δέ τε σῶν θεραπόντων,
Λυγρῆς τῶνδε φονῆς τε καὶ αἵματος ἐκχυμένοιο.
11 Τῶν δὲ γόος, στοναχή τε σέο προπάροιθεν ἵκοιτο,
Τοὺς ἄλυτοί τε πέδαι, καὶ καρτερὰ δέσματ' ἔχουσιν·
Οὕνεκά σοί τε μέγας καὶ ἀάσχετός ἐστι βραχίων,
Καὶ μένος σὸν ἀπεικτὸν, ἄγ' ὄρσεο, τοὺς δὲ σάωσον,
Οἵ φασιν θανέειν, στυγερῇ πεπρωμένοι αἴσῃ.
12 Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀπότισαι γείτοσιν ἀμοιβὰς
Κόλπον ἐπὶ σφέτερον λώβην καὶ ὀνείδεα χεύας,
Ὅσσα σε λωβήσαντο, Ἄναξ, καὶ ὀνείδισαν ἄντην.
13 Καί νύ κεν ἄμμες ὁμοῦ, οἳ λαὸς σοὶ πελόμεσθα,
Λαός σου καὶ πῶϋ, τοῦ ὄϊές τε νομοῖο,
Σοὶ χάριν εἵνεκα τῶνδ' εἰδήσομεν ἤματα πάντα,
Ἀλλήκτοις γενεῇσι τεόν τε κλείομεν αἶνον.

PSAL. lxxx.

1 O Pater Abramidûm, Iſraeliſque paſtor,
Qui Joſephi chari progeniem, veluti gregem,
Ovium ceu cuſtos deducis atque ſervas,
Noſtram vocem audi, & precantibus opitulare:
Quíque ſedes in medio Cherubæorum volatilium,
Propitius nobis affulge, & ſplendidum vultum exere.
2 Coram Ephremo, Beniamino, & Menaſſe,
Surge nunc promptus nobis adjutor eſſe;
Tuúmque robur excita, & veni nos ſervare.
3 Converte *nos* Domine, ut & nobis in integrum res reſtituantur:
Nobis autem coràm aſpicere placidam tuam oſtende faciem;
Splendidum vultum exere, & bene utique erit nobis.
4 Propitius-eſto, Domine Deus, exercituum Dux omnium,
Propitius-eſto Omnium-rex, cujus robur eſt inſuperabile,
Tuo populo, quouſque iraſceris *iis* precantibus?
5 Plorantibus autem iis lacrymas cibum feciſti,
Lacrymáſque affatim multas pariter potum eſſe dediſti.
6 Vicini homines nobis malam litem intentant,
Sic enim tibi placitum *eſt*, probroſos autem nos reddis;
Inimici autem homines nobis illudunt,
Nóſque ſubſannant, inter ſe ridentes.
7 Propitius-eſto Domine, bellator præpotens, in cœlo habitans,
Cui exercitus cœlites terreſtréſque obtemperant;
Da autem *nobis* converti, ſplendidum verò tuum oſtende vultum
Nobis coràm intueri, *&* ſalvi erimus ſtatim omnes.
8 E longinqua terra ex Ægypto vitem ſacram
Duxiſti; ſimul verò ejeciſti gentes, eámque plantâſti.
9 Ei autem fertile-ſolum poſuiſti planitiei vitibus-ſerendis-aptæ
Amplum: ejus autem radices ſtatim in viſceribus terræ
Infrà defixæ-ſunt, oppletáque eſt *eâ* tota circunquaque terra.
10 Ejus verò creſcentis umbra montes magnos operuit:
Fruticéſque frondoſi pulchris cedris ſimiles *fuêre*.
11 Adeò hæc, magnum miraculum, crevit florens,

Ad

Ψαλ. ϖ'.

1 Ὦ Πάτερ Ἀβραμιδέων, Ἰσραήλοιό τε ποιμὴν,
Ὃς τὸ Ἰωσήφοιο φίλον γένος, ἠΰτε πῶϋ,
Οἰῶν ὡς ἐπίουρος ἄγεις ἠδὲ φυλάσσεις,
Ἡμετέρην ὄπ' ἄκουε, καὶ εὐχομένοισιν ἄμυνε·
Ὃς δ' ἵζεις ἀνὰ μέσσα Χερουβαίων πετεηνῶν,
Ἵλαος ἄμμι φάανε, καὶ ἀγλαὸν ὄμμα τίταινε.
2 Ἀντίον Ἐφραίμου, Βενιαμίνου, ἠδὲ Μανασσῆ,
Ὄρσεο νῦν προφέρων ἡμῖν ἐπιτάῤῥοθος εἶναι·
Σήν τε βίην ὄτρυνε, καὶ ἔρχευ ἄμμε σαῶσαι.
3 Στρέψον Ἄναξ, ἵνα τ' ἄμμι μετάτροπα ἔργα γένοιτο·
Ἄμμι δ' ἐσάντα ἰδεῖν ἀγλαὴν σοῦ δεῖξον ὀπωπήν·
Ἀγλαὸν ὄμμα τίταινε, καὶ οὐ ἄρα γ' ἔσσεται ἡμῖν.
4 Ἵλαθ' Ἄναξ ὁ Θεὸς, στρατιάων Ὄρχαμε πασέων,
Ἵλαθι Παμβασιλεῦ, οὗ τε σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Σῷ λαῷ, τέο μέχρι χολώσεαι εὐχομένοισι;
5 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι τὰ δάκρυα σῖτον ἔθηκας,
Δάκρυά τ' ἤλιθα πόλλ' ἄμυδις ποτὸν ἔμμεν' ἔδωκας.
6 Γείτονες ἀνέρες ἄμμι κακὴν ἔριδα προφέρονται,
Ὡς γὰρ σφίσι φίλον, λωβητοὺς δ' ἄμμε τίθενται·
Οἱ δέ τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐφ' ἡμῖν καγχαλόωσιν,
Ἄμμι δ' ἐφεψιόωνται ἐν ἀλλήλοισι γελῶντες.
7 Ἵλαθ' Ἄναξ, πολεμιστὰ μεγασθενὲς, αἰθέρι ναίων,
Ὦ στρατοὶ οὐρανίωνες ἐπιχθόνιοί τε πίθοντο·
Δὸς δὲ μεταστρέψαι, λαμπρὴν δέ τε δεῖξον ὀπωπὴν
Ἄμμιν ἐσάντα ἰδεῖν, σόοι ἐσσόμεθ' αὐτίκα πάντες.
8 Ἐξ ἀπίης γαίης Αἰγυπτόθεν ἄμπελον ἱρὴν
Ἤγαγες· ἐκ δ' ἄμυδις βάλες ἔθνεα, τὴν δὲ φύτευσας.
9 Τῇ δέ τε γουνὸν ἔθηκας ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Εὐρύχορον· τῆς δὲ ῥίζαι τάχ' ἐν ἔδκασι γαίης
Νέρθεν ἐρηρέδαται, βέβριθε δὲ πᾶσα περὶ χθών.
10 Τῆς δ' ἡβωούσης σκιὴ οὔρεα μακρὰ κάλυψε·
Θάμνοι δ' ἀμφίκομοι κλάδης κέδροισιν ὁμοῖοι.
11 Ὡς ἡ μὲν, μέγα θαῦμα, πεφύκει πληθόωσα,

Ἐς

Ad mare autem nigricans protrusit extensos ramos
Vitis bene-comata, & circum circà racemos suos
Ad fluvium uvis valdè onustos emisit.
12 Quare ergo maceriam, quare ergo ejus sepimentum destruxisti
Undique diruens, ut & *eam* vindemient viatores,
Illâc transeuntes, uvas vi rapientes?
13 Eam verò etiam in-gramine-cubans aper agrestis sylvicola
Cum ipsis radicibus penitùs vastat;
Ferísque monticolis esca & præda fit.
14 Propitius-esto Domine Deus omnibus exercitibus imperans,
Obsecro te Pater, tu verò mitem indue animum,
Atque convertere; hanc autem vineam intuere benignus
De cœlo despiciens, misereréque, & rationem-habe ejus.
15 Et respice fertile-solum vineæ viniferæ,
Pulchri viridarii, dexterâ tuâ quod plantâsti,
Ramúmque quem tibi ipsi enutriisti, robur *ei* augens.
16 Nunc quidem funesto igni uritur, nunc verò rursus
Ferro excisa teneras terræ frondes allidit:
Te autem torvè intuente, increpantéque peribunt.
17 Illum verò tu hominem adjuves, manúque protegas,
Quem tua dextera magnificavit & servavit:
Filióque hominis propugnator, & opitulator sis,
Quem tibi *ipsi* confirmâsti, præque *aliis* fortem esse dedisti.
18 Tum nos à te non discedemus retrò:
Vivifica *nos*, & nomen tuum invocabimus.
19 Propitius esto Domine bellator præpotens, in cœlo habitans,
Cui exercitus cœlites terrestrésque obtemperant;
Da autem *nobis* converti, splendidum verò tuum ostende vultũ
Nobis coràm intueri, *&* salvi erimus statim omnes.

PSAL. lxxxi.

1 AGite utique exultantes hymnis-canite Dominum
Divinis, nostrum qui robur est & fortitudo:
Cantantes autem Deo jubilate Jacobi.
2 Hymnum parate, dulcem instruite cantilenam;

Cantum

Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην ἔβαλεν τανυήκεας ὄζους
Ἡμερὶς ἠΰκομος, περί τ' ἀμφί τε βότρυας αὐτῆς
Ἐς ποταμὸν σταφυλῇσι μέγα βρίθοντας ἧκε.
12 Τίπτ' οὖν αἱμασιὴν, τίπτ' οὖν ἑὸν ἕρκος ἔρειψας,
Πάντοσ' ἀμαλδυνέων, ἵνα τε τρυγόωσιν ὁδῖται,
Τῇ μετανεισσόμενοι, σταφυλὰς βίῃ ἁρπάζοντες;
13 Τὴν δέ τ' ἄρα χλούνης σῦς ἄγριος ὑληκοίτης
Αὐτῇσι ῥίζῃσι διαμπερὲς ἐξαλάπαξε·
Θηρσί τ' ὀρεσκῴοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα τέτυκται.
14 Ἵλαθ' Ἄναξ ὁ Θεὸς πάσῃς στρατιῇσιν ἀνάσσων,
Γουνοῦμαί σε Πάτερ, σὺ δὲ μείλιχον ἔνθεο θυμὸν,
Ἠδὲ μετάστρεψον· τὴν δ' ἄμπελον εἴσιδε περίφρων
Οὐρανόθεν καθορῶν, ἐλέαιρέ τε, κήδεό τ' αὐτῆς.
15 Καὶ ποτιδέρκεο γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο,
Καλῆς φυταλιῆς, σῇ δεξιῇ ἣν ἐφύτευσας·
Ὄζον δ' ὃν σοί τ' αὐτῷ ἐθρέψαο, κάρτος ἀέξων.
16 Ἄλλοτε μέν τ' ὀλοῷ πυρὶ καίεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Χαλκῷ τεμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πέλασσε·
Σεῖο δ' ὑπόδρα ἰδόντος, ἐνίσσοντός τ' ἀπολοῦνται.
17 Τῷ δὲ σύγ' ἀνθρώπῳ ἐπιτιμωώοις, χεῖρά θ' ὑπέρσχοις,
Ὃν σὴ δεξιτερὴ κύδηνέν τ' ἠδ' ἐσάωσεν·
Υἱῷ τ' ἀνθρώποιο πρόμος καὶ ἐπίρροθος εἴης,
Ὃν σοι ἐκάρτυνας, περί τ' ἄλκιμον ἔμμεν' ἔδωκας.
18 Τῷ ῥ' ἡμεῖς, ἀπὸ σεῦ οὐκ ἂν χαζοίμεθ' ὀπίσσω·
Ζώγρει, καὶ νύ κεν ἄμμες ἐπ' οὔνομα σὸν καλέσαιμεν.
19 Ἵλαθ' Ἄναξ, πολεμιστὰ μεγασθενὲς, αἰθέρι ναίων,
Ὦ στρατοὶ οὐρανίωνες ἐπιχθόνιοί τε πίθοντο·
Δὸς δὲ μεταστρέψαι, λαμπρὴν δέ τε δεῖξον ὀπωπὴν
Ἄμμιν ἐσάντα ἰδεῖν, σῷοι ἐσσόμεθ' αὐτίκα πάντες.

Ψαλ. πά.

1 ΔΕῦτ' ἄρ' ἀγαλλόμενοι ὕμνοισιν ἀείδετ' Ἄνακτα
Θεσπεσίοις, ἡμέων ὅσπερ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή·
Μελπόμενοι δὲ Θεῷ ἀλαλάξατε τοῦ Ἰακώβου.
2 Ὕμνον ἑτοιμάσατε, γλυκερὴν ἐντύνατ' ἀοιδὴν·

Cantum verò ordientes simul ferte tympanum suave,
Ferte autem & citharam concavam, nabliúmque stridulum.
3 Sonet tuba mense nuper ineunte,
Ut mos *est*, in tempore quando venit sancta dies,
Et purum, apud populum, festum Dei.
4 Hoc enim jus & statutum erat Israelis prosapiæ,
Et decretum, quod tulit olim Deus Jacobi.
5 Hoc autem Josepho monumentum esse dedit
Die illo, cùm per mediam Niloticam terram
Egressus est transiens, ubi linguam barbaram
Ignotam, loquelámque audivimus peregrinam.
6 Onus humeris detrahens, & ab olla-figlina *facienda* manus
Cessare faciens, ab ærumnoso labore eum liberavit.
7 Vexatus ærumnâ me orabas, & *ad me* clamabas,
Tum te ego liberavi, multa licet perpessum,
Et è miseria servavi, & calamitoso labore:
Horrendum verò tonui, & ex caligine furva
Latibulóque sancto respondens te allocutus sum,
Et te tentavi apud aquas contentionis gravis.
8 Audite meam vocem, populus meus qui estis,
Vobis autem testis ero verus fœdera feriens;
O Israelis charum genus, si mihi auscultaveris:
9 Non extraneus apud te deus erit, néque dei
Reverentia, nec veneratio te unquam habebit alieni.
10 Ipse Dominus Deus tuus *sum*, qui ex Nilôtica terra
Liberavi te, eduxíque, tibíque eram dux-viæ tutus;
Eia age, tuum os aperi, ego autem *id* replebo bonis.
11 Veruntamen populus meus meo non paruit sermoni,
Sed erga me inobedientes-erant, méque aversati sunt,
Et me respuerunt Israelis progenies.
12 Idcircò iis permisi habere, quicquid mente suâ concupivere,
Faceréque prout volebant, & ipsis gratum erat animo:
Ipsíque suis malis consiliis obsecuti-sunt.
13 Utinam me audiisset, meísque mandatis obtemperâsset
Populus meus, & meas Israel calcâsset semitas.

14 Certè

Μολπῆς δ' ἐξάρχοντες ἅμ' οἴσετε τύμπανον ἡδύ,
Φέρτε δὲ φόρμιγγα γλαφυρήν, νάβλην τε λίγειαν.
3 Ἰάχοι ἡ σάλπιγξ μηνὸς νέον ἱσταμένοιο,
Ἣ θέμις, εἰν ὥρῃ ὅτε τ' ἤλυθεν ἱερὸν ἦμαρ,
Ἠδ' ἁγνὴ κατὰ δῆμον ἑορτὴ ποῖο Θεοῖο.
4 Ἡ μὲν γὰρ δίκη ἐστὶν Ἰσραήλοιο γενέθλῃ,
Καὶ θεσμός, τὸν ἔθηκε Θεός ποτε τοῦ Ἰακώβου.
5 Τοῦτο δ' Ἰωσήφῳ μνημήϊον ἔμμεν' ἔδωκεν
Ἤματι τῷ ὅτε κατὰ μέσσην Νειλωΐδα γαῖαν
Ἐξῆλθεν διαβάς, γλώσσης ὅθι βαρβαροφώνου
Ἀγνώστου, φθόγγοιό τ' ἀκούσαμεν ἀλλοδαποῖο.
6 Ἄχθος ἀπ' ὤμοιϊν καθελών, κεράμοιό τε χεῖρας
Παύσας, δυσπονέος καμάτοιό μιν ἐξανέλυσα.
7 Τειρόμενος κακότητι μοι εὔχεο ἠδ' ἐβόησας,
Ἔνθα σ' ἐγὼ ῥυσάμην, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα,
Ἔκ τ' ἐσάωσα δύης καὶ οἰζυροῖο πόνοιο·
Δεινὸν δ' ἐβρόντησα, καὶ ἀχλύος ἐξ ἐρεβεννῆς
Κευθμῶνός τε ἱεροῖο σ' ἀμειβόμενος προσέειπον,
Καὶ σέο πειρήτιζον ἐφ' ὕδασι νείκεος αἰνοῦ.
8 Κέκλυτέ μου φωνῆς, λαός μου οἵτινές ἐστε,
Ὕμμι δὲ μάρτυρος ἔσσομ' ἐπήτυμος ὅρκια τέμνων·
Ὦ Ἰσραήλοιο φίλον γένος, αἴ μου ἀκούσαις.
9 Οὐ ξεῖνος παρὰ σοὶ θεὸς ἔσσεται, οὔτε θεοῖο
Αἰδώς, οὔτε σέβας σέ ποθ' ἕξει ἀλλοδαποῖο.
10 Αὐτὸς Ἄναξ ὁ Θεός σου, ὅς ἐκ Νειλωΐδος αἴης
Ῥυσάμενός σ' ἄγαγόν τε, σοὶ ἦα τε πομπὸς ἀπήμων·
Εἰ δ' ἄγε σὸν στόμ' ἄνοιξον, ἐγὼ δ' ἐμπλήσω ἐάων.
11 Ἀλλ' ἔμπης λαός μου ἐμῷ οὐ πείθετο μύθῳ·
Καί μου ἀνηκούστησαν, ἐμεῖό τε νοσφίζοντο,
Ἠδέ μ' ἀπηνήναντ' Ἰσραήλοιο γενέθλη.
12 Τῷ σφέας εἴασ' ἔχειν, φρεσὶν ὅ, ττι σφῇσι μενοίνων,
Ἔρξαι τε ὡς ἔθελον, καί σφιν φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Αὐτοὶ δὲ σφετέρῃσι κακῆς βουλῇσι πίθοντο.
13 Αἴθ' ὄφελέν μου ἀκοῦσαι, ἐμοῖς τ' ἐπέεσσι πιθέσθαι
Λαός μου, καὶ ἐμοῖς ἴμεν Ἰσραῆλος ἀταρπούς.

14 Certè citò hostes eorum sub pedibus subegissem,
Manúmque meam vertens contra inimicos extendissem.
15 Immortali mendaciis gratificantes succubuissent,
Qui eum odio-habent, maléque affecti sunt *in eum* animitùs:
Illis verò incorruptibilis fuisset vita, & interminabile ævum.
16 Dedissem autem iis albam farinam, medullam hominum,
Frumentúmque præcipuum, triticique adipem ad-edendum:
Et melle dulci de petra molliter fluente
Benignè saturans te aluissem, & delicatè-nutriissem.

PSAL. lxxxii.

1 POtentium virorum in consilio atque consessu
Astans, inter deos Deus medios judicat.
2 Quoúsque verò in foro perversa placet vobis judicia
Ferre, & gratificari hominibus improbis?
3 Pauperibus & orphanis adjutores estote;
Viris autem, quos vis valida, inopiáque subigit,
Justitiam exhibentes, ab injuria tristi *eos* defendite.
4 Pauperes miseros, indigentiáque defessos gravi
Liberate, déque manu servate hominis improbi.
5 Nihil sciunt, quandoquidem iis inest mentis nè tantillum,
Nec omninò sapiunt, sed umbræ errant,
Stolidi, & vagantur per tenebras obscuras;
Subtùs verò moventur simul omnia fundamenta terræ.
6 Certè dixi, Dii estis, & filii altipotentis,
Omnésque ex immortali nati-estis parente:
7 Verùm licet honorem nacti estis æqualem diis,
Cœlitúsque talis ex sanguine estis generis,
At morituri tamen estis perinde ac cæteri mortales,
Et velut quispiam alius princeps terrestris casuri.
8 Exurge Deus, dijudica autem causas per terram universam;
Gentes enim omnes hæreditas tibi integra erunt.

PSAL.

14 Ἦ τάχα κεν δηΐους αὐτῶν ὑπὸ ποσσὶ δάμασσα,
Χεῖρά τέ μου τρέψας ἐπὶ δυσμενέεσσιν ὄρεξα.
15 Ἀθανάτῳ ψεύδεσσι χαριζόμενοι ὑπόειξαν,
Οἱ μὲν ἀπεχθαίρουσι, κακὰ φρονέουσί τε θυμῷ·
Τοῖσι δ' ἂν ἄφθιτος ἦε βίος, καὶ ἀπείριτος αἰών.
16 Δῶκε δ' ἂν αὐτοῖσιν λευκ' ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
Σῖτόν τ' ἔξαιτον, πυροῖό τε πῖαρ ἔδεσθαι·
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ ἐκ πέτρης ἦκα ῥέοντι
Ἐνδυκέως κορέσαις σ' ἔθρεψά τε καὶ ἀτίταλλα.

Ψαλ. πϐ.

1 Ἰφθίμων ἀνδρῶν ἐνὶ βουλῇ ἠδὲ θοώκῳ
Παρστὰς, εἰνὶ θεοῖσι Θεὸς μέσσοισι δικάζει.
2 Ἕως πότε δ' εἶν ἀγορῇ σκολιὰς φίλον ὔμμι θέμιστας
Κρῖναι, καὶ ἐπίηρα φέρειν ἄνδρεσσιν ἀλιτροῖς;
3 Πτωχοῖσίν τε καὶ ὀρφανικοῖς ἐπιτάρροθοι ἐστέ·
Ἀνδράσι δ', οὕς τε βίη κρατερὴ, πενίη τε δαμάζει,
Ἐυδικίας ἀνέχοντες, ἀφ' ὕβριν ἀμύνετε λυγρήν.
4 Πτωχοὺς λευγαλέους, πενίῃ τ' ἀδδηκότας αἰνῇ
Ῥύσασθ', ἐκ χειρός τε σαώσατε ἀνδρὸς ἀλείτου.
5 Οὐδὲν ἴσασιν, ἐπεί σφιν ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί,
Οὐδέ τι πέπνυνται, ἀλλὰ σκιαὶ ἀΐσσουσι,
Νήπιοι, οὐδ' ἀλόωνται ἀνὰ ζόφον ἠερόεντα·
Νέρθε δὲ κίνυνται ἅμα πάντα θεμείλια γαίης.
6 Ἦ ῥ' ἐφάμην, Θεοί ἐστε, καὶ υἱοὶ Ὑψιμέδοντος,
Σύμπαντές τ' ἐξ ἀθανάτου ἐγένεσθε τοκῆος.
7 Ἀλλ' εἴπερ τιμήν τε λελόγχατε ἶσα θεοῖσιν,
Οὐρανόθεν τοίης τ' ἐξ αἵματός ἐστε γενέθλης,
Μέλλετε δ' οὖν θανέεσθαι ὁμῶς μερόπεσσι βροτοῖσι.
Ὥς τέ τις ὄρχαμος ἄλλος ἐπιχθόνιος πεσέεσθαι.
8 Ὄρσο Θεὸς, δίκασον τὲ δίκας ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν·
Ἔθνεα γὰρ πάντα κλῆρός τοι ἀκήρατος ἔσται.

PSAL. lxxxiii.

1 NEutiquam tace, Deus, nec quietus sede silenter,
Nec tacitus sustineas, tanquam non audienti similis.
2 Inimicorum enim tuorum cœtus ingentem excitavit tumultum;
Quíque te oderunt infesti homines nequicquam,
Sursum capita habentes insolenter se-jactant.
3 Adversus populum utique tuum consilium dolosum texuerunt,
Contráque absconditos tuos malas fraudes consultò-struxerunt.
4 Sic vero dixit quis *eorum* intuens in proximum alium,
Adeste agite ergo deleamus à terra átque perdamus
Eos cum-omnibus-copiis,ut & natio haud-ampliùs sint,
Nec nomen Israelis inter homines relinquatur.
5 Consultantes enim unanimem mentem habent,
Pacta adversus te & fœdera fida ferientes.
6 Contra te tentoriis in suis congregati-sunt,
Idumæi simul, Ismaelisque filii,
Moabitæ illustres, superbique Hagareni:
7 Quique Gebalum tenebant, & strenui Ammonitæ,
Unà & Amalecitæ, internecioni destinata gens,
Quique Palæstinæ invisum solum habitabant,
Quique Tyrum antiquam habebant, navibus-inclyti viri.
8 Unà autem cum iis Assyrii magnanimi congregabantur,
Et iis socii erant, & cum Loti filiis versabantur,
Et robore validóque brachio iis auxiliabantur.
9 His verò omnibus par struas fatum, perindéque facias,
Ac Madianitis, ac Sisaræ, ac Jabini,
Apud fluvium resonantem, Cisonisque profunda fluenta:
10 Qui olim Endoræ funestam mortem obierunt,
Prorsúsque malè perierunt, & tanquam fimus super terra
Jacuerunt, pinguefacturi arva albo adipe.
11 Qualis autem Orebúmque Zeebúmque calamitas occupavit,
Talis & eorum principibus ex te sors sit;
Eorúmque duces par sustinentes fatum,
Zebæ, Salmunæque fiant omnes similes.

12 Qui

Ψαλ. πγ'.

1 ΜΗ'τι, Θεὸς, σίγα, μηδ' ἀτρέμας ἧσο σιωπῇ,
Μηδ' ἀκέων τλαίης, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
2 Δυσμενέων γὰρ ὅμιλος ἀθέσφατον ὦρσε κυδοιμόν·
Οἵ τέ σ' ἀπεχθαίρουσιν ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως,
Ὑψοῦ κρᾶατ' ἔχοντες ὑπέρβιον εὐχετόωνται.
3 Καδδ' ἄρα σοῦ λαοῦ μῆτιν δολόεσσαν ὕφηναν·
Σῶν δὲ κατὰ κρυφίων κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο.
4 Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Δεῦτ' ἄγετ' οὖν, φθίσωμεν ἀπὸ χθονὸς ἠδ' ὀλέσωμεν
Αὐτοὺς πανσυδίῃ, ἵνα τ' ἔθνος μηκέτ' ἔωσι,
Μήτ' ὄνομ' Ἰσραήλου ἐν ἀνθρώποισι λίπηται.
5 Σὺν γὰρ βουλεύοντες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι,
Συνθεσίας κατὰ σεῖο καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες.
6 Ἀντία σοῦ κλισίῃσιν ἐνὶ σφετέρῃσιν ἄγερθεν,
Ἰδουμαῖοι ὁμοῦ, Ἰσμαηλοιό τε παῖδες,
Μωαβῖται ἀγαυοὶ, ὑπερφίαλοί θ' Ἁγαρηνοί·
7 Οἵ τε Γέβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται,
Σὺν δ' Ἀμαληκῖται, πότμῳ πεπρωμένον ἔθνος,
Οἵ τε Παλαιστίνης στυγερὸν πέδον ἀμφενέμοντο,
Οἱ Τύρον ὠγυγίην τ' εἶχον, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
8 Τοῖσι δ' ἅμ' Ἀσσύριοι μεγαλήτορες ἠγερέθοντο,
Καί σφιν ἑταῖροι ἔσαν, καὶ Λωτιάδῃσιν ὁμίλευν,
Καὶ σθένεϊ στιβαρῷ τε βραχίονι τοῖσιν ἄμυνον.
9 Τοῖσι δὲ πᾶσιν ὁμὸν τεύξαις μόρον, οὐδέ τι ῥέξαις,
Ὡς Μαδιανίτης, ὡς Σισάρῃ, ὡς Ἰαβῖνι,
Παρ ποταμὸν κελάδοντα, Κισῶνος τ' αἰπὰ ῥέεθρα·
10 Οἳ πάλαι εἰν Ἐνδώρῃ ἀεικέα πότμον ἐπέσπον,
Πρόχνυ κακῶς τ' ἀπόλοντο, καὶ ὄνθος ὡς ἐπὶ γαίῃ
Κέατο, πιανέοντες ἀρούρας ἀργέτι δημῷ.
11 Οἷος δ' Ὠρηβόν τε Ζήβον τ' οἶτος ἵκανε,
Τοίη τῶνδε μέδουσι καὶ ἐκ σέο μοῖρα πέλοιτο·
Τῶν δέ τε ἡγεμόνες ὁμὴν ἀναδέγμενοι αἶσαν,
Ζηβαῖ Σαλμουνᾷ τε γενοίατο πάντες ὅμοιοι.

12 Οἱ

12 Qui dixerunt, Eia agite, nobis ſumamus domos pulchras,
Domos pulchras Dei ſortem & poſſeſſionem habeamus.
13 Qualis autem rota vadit volvens per terram,
Inſtabilis, ſic tu iis, Deus meus, damnum advolve
Perpetuò, ut nulla malorum requies ſit:
Sicut autem ventus vehemens palearum acervum concutit
Aridarum, eas autem celeriter diſſipat vis venti;
Ita & tu facilè diſſipa eos huc & illuc.
14 Quemadmodum autem furit per profundas valles ingens ignis
Montis aridi, profunda autem comburitur ſylva,
Et undique agitans ventus flammam circumvolvit:
15 Sic iis conſternatis tuâ procellâ terrorem incutias,
Eóſque turbans tuâ perterrefacias tempeſtate.
16 Eorum autem facies reple ignominiâ & pudore,
Et contumeliæ nebulâ & opprobrii obvela;
Ut tuum nomen, Domine, quærentes ſciſcitentur.
17 Pudor ſimul & terror occupet eos in perpetuum uſque;
Sint probroſiſſimi viventium, & ſic pereant.
18 Ut manifeſtum hoc hominibus fiat,
Notúmque, quòd tu ſolus cujus nomen eſt Jehova,
Es ſupremus totam ſuper terram almam.

PSAL. lxxxiv.

1 O Domine, domus tua quàm pulchra, & deſiderabilis,
Quàm amabilia tabernacula tua, exercituum Princeps, ſunt!
2 Atriorum Dei me in mente cupido inceſſit
Ingénſque deſiderium, deſiderantémque me defecit anima.
3 Paſſer ſibi ipſi domicilium, nidum invenit hirundo,
Ubi cubile implumibus pullis *ſuis* ſternat;
Juxta altaria tua, qui mihi rexque Deúſque
Et diſpenſator belli, & princeps es exercituum.
4 Beati, qui tua in domo habitant:
Illi te laudabunt jugiter diebus omnibus.
5 Beati, quibus tu robur ingens es & præſidium,
Quibus & ſemper corditùs amicæ ſunt tuæ ſemitæ.

6 Quiſque

12 Οἱ φάσαν, Εἶδ' ἄγε, ἄμμιν ἑλώμεθα δώματα καλά,
Δώματα καλὰ Θεοῦ κλῆρον καὶ κτῆσιν ἐχοίμεθα.
13 Οἷος δὲ τροχὸς εἰσὶ κυλινδόμενος διὰ γαίαν,
Ἄστατος, ὥς τε σὺ τοῖσι, Θεός μου, πῆμα κύλινδε
Πολεμέοις, ἵνα μήτι κακῶν καταπαυμα γένοιτ'·
Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων ἀπομόρξατο πινάξῃ
Καρφαλέων, τὰ δὲ ῥίμφα διεσκέδασ' ἴς ἀνέμοιο·
Ὥς τε σὺ ῥεῖα διασκέδασόν σφεας ἔνθα καὶ ἔνθα.
14 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
15 Ὡς σφιν ἀτυζομένοις σῇ λαίλαπι τάρβος ἐνόρσαις,
Αὐτοὺς τε κλονέων σῇ δειδίξαιο θυέλλῃ.
16 Τῶν δὲ προσώπατα πλῆσον ἐλέγχεις τε καὶ αἰδοῦς,
Καὶ λώβης νεφέλῃ καὶ ὀνείδεος ἀμφικάλυψον·
Ὄφρα σὸν οὔνομ', Ἄναξ, διζήμενοι ἐξερέωνται.
17 Αἶσχος ὁμοῦ καὶ τάρβος ἔχοι σφέας πολεμέας αἰεὶ·
Εἶεν ἐλέγχιστοι ζωόντων, ὥς τ' ἀπόλοιντο.
18 Ὄφρα τ' ἀρίζηλον τόδε ἀνθρώποισι γένοιτο
Γνωτόν γε, ὅτι σὺ μοῦνος, οὗ ὄνομ' ἐστὶν ΙΑΩ,
Εἷς ὕψιστος ἅπασιν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.

Ψαλ. πδ'.

1 Ὦ Ἄνα, δώματά σου ὡς καλὰ καὶ ἱμερόεντα,
Ὡς ἐραταὶ κλισίαι, στρατιάων Ὄρχαμ', ἔασιν.
2 Αὐλάων με Θεοῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ
Θεσπεσίῃ τε ποθῇ, ποθέοντά με καὶ λίπε θυμός.
3 Στρουθὸς οἱ αὐτῇ δῶμα, καλιὴν εὗρε χελιδών,
Ἔνθ' εὐνὴν ἀπήσι νεοσσοῖσι στορέσῃσι·
Πὰρ βωμοῖσι τεοῖσιν, ὁ μοι βασιλεύς τε Θεός τε
Καὶ ταμίης πολέμοιο, καὶ Ὄρχαμος εἷς στρατιάων.
4 Ὄλβιοι, οἵ γε τεῷ οἴκῳ ἔνι ναιετάουσιν·
Αὐτοί σ' αἰνήσουσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
5 Ὄλβιοι, οἷσί τε σὺ κρατερὸς ἄσπετον ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ·
Οἷς τ' αἰεὶ φίλαι εἰσὶ τεαὶ περὶ κῆρι κέλευθοι.

6 Quíque dum viam eunt per vallem mori,
Multos eam fontes & puteos longos efficiunt,
(Ne quando siti iis solvantur genua euntibus,
Affectantibus iter) stagnósque pluvia adauget.
7 Semper crescentes robori robur addunt;
Omnes autem in Sione Deo apparent coràm.
8 Orationem meam, Domine, exercituum Dux, audi,
Quíque Jacobidarum Deus es, exaudi vocem.
9 Aspice, Deus, scutum nostrum & ingens munimentum;
Propitiúsque faciem intuere Christi tui.
10 In atriis tuis, & in vestibulo domûs *tua*
Melius *est* diem unam solam, quàm alibi mille manere:
Malim sub porticu esse, liménque servare
Domûs Dei mei, quàm in tabernaculis improborum
Versari, & eorum quantumvis præclaras ædes habitare.
11 Etenim Dominus Deus est & sol & clypeus;
Utrámque, gratiam Immortalis & gloriam præbebit,
Nec bonum quid dare unquam recusat, nec renuit
Viris, quibus via recta, & justitia curæ est.
12 Ter-felix qui, Domine exercituum, in te confidit.

P S A L. lxxxv.

1 CErtè tu valdè propitius tuæ, Immortalis, fuisti terræ,
Utpote qui liberâsti Jacobum, & ex captivitate redemisti.
2 Quíque remisisti iniquitatem populi tui,
Eorúmque omnem improbitatem operuisti.
3 Omnem iram *tuam* extinxisti tristem, furori renuntians
Gravi, qui anteà vehementer excanduisti.
4 Verùm convertere *ad nos*, Deus qui & nobis salúsque *es*
Desiste, nec incessanter admodum irascere, nolíque nobis
Indesinenter usque indignari, cohibe verò animum.
5 Nobis verò vehementer succensebis diebus omnibus?
Pérque infinita secula iram in pectore retinebis?
6 Nonnè conversus nos à morte servabis
Ut in-te exultans populus tuus animitùs lætetur?

7 Clemen-

6 Οἱ δ᾽ ὁδὸν ὁππότ᾽ ἴωσι δι᾽ ἄγκεος συκαμίνοιο,
Πολλὰς μὲν κρήνας καὶ φρείατα μακρὰ τιθεῖσι,
(Μή ποτε δίψῃ ὑπό σφι λυοίατο γυῖα τ᾽ ἰοῦσιν,
Ἱεμένοισιν ὁδοῦ,) λίμνας δέ τε ὄμβρος ἀέξει.
7 Αἰὲν ἀεξόμενοι, ἐπὶ κάρτεϊ κάρτος ἐλόντες·
Πάντες δ᾽ ἐν Σιῶνι Θεῷ φαίνονται ἐνωπῇ.
8 Εὐχωλῆς μου, Ἄναξ, στρατιῶν ὄρχαμ᾽, ἄκουσον,
Ὅς τ᾽ Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἔπλεο, κέκλυθι φωνῆς.
9 Λεῦσσε, Θεὸς, σάκος ἡμέτερον καὶ ἀθέσφατον εἶλαρ·
Ἵλαος ἔς τε πρόσωπον ἴδε Χριστοῖο τεοῖο.
10 Ἐν αὐλῇσι τεῇσι, καὶ ἐν προθύροισι δόμοιο
Βέλτερον ἦμαρ ἓν οἶον, ἢ ἄλλοθι χίλια μίμνειν·
Βούλομ᾽ ὑπ᾽ αἰθούσῃ ἔμεναι, πρόθυρόν τε φυλάσσειν
Οἴκου ἐμοῖο Θεοῖο, ἢ ἐν κλισίῃσιν ἀλιτρῶν
Πωλεῖσθαι, καὶ τῶν περ ἀγακλυτὰ δώματα ναίειν.
11 Καὶ γὰρ Ἄναξ ὁ Θεὸς πέλει ἠέλιός τε καὶ ἀσπίς·
Ἀμφότερον, χάριν Ἀθάνατος καὶ κῦδος ὀρέξει,
Οὐ τ᾽ ἀγαθόν τι δόμεν ποτ᾽ ἀναίνεται, οὔτ᾽ ἀνανεύει
Ἀνδράσιν, οἷσιν ὁδός τ᾽ ἰθεῖα, δίκη τε μέμηλε.
12 Τρισμάκαρ ὅσπερ, Ἄναξ στρατιῶν, σοί γε πέποιθε.

Ψαλ. πε΄.

1 Ἦ σύ μάλ᾽ ἵλαος τεῇ, Ἀθάνατ᾽, ἔπλεο γαίῃ,
Ῥυσάμενός τ᾽ Ἰάκωβον, ἰδ᾽ εἰρέρυ ἐξαναλύσας.
2 Ὅς τ᾽ ἀφέηκας ἀτασθαλίην λαοῖο τεοῖο·
Αὐτῶν τε ξύμπασαν ἀλιτροσύνην ἐκάλυψας.
3 Πάντα χόλον σβέσσας θυμαλγέα, μῆνιν ἀπειπὼν
Ἀργαλέην, ὃ πρόσθεν ἐπιζαφελῶς χαλέπηνας.
4 Ἀλλὰ μεταστρέψον, Θεὸς ὅσπερ τ᾽ ἄμμι σόως τε·
Ἄγχεο, μηδ᾽ ἄμοτον μάλα χώεο, μηδ᾽ ἔθελ᾽ ἄμμιν
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν, παῦε δὲ θυμόν.
5 Ἄμμι δέ τ᾽ ἀσπερχὲς κεχολώσεαι ἤματα πάντα;
Ἀλλήκτοις γενεῇσι κότον τ᾽ ἐν στήθεσιν ἕξεις;
6 Οὔ τι μεταστρέψας ἄμμ᾽ ἐκ θανάτοιο σαώσεις,
Ὡς σοὶ ἀγαλλόμενος λαὸς σὸν θυμὸν ἰανθῇ;

7 Clementiã autẽ tuam nobis, Domine, misericordiámq; ostende;
Promptéque opitulare, salutémque tuam nobis præbe.
8 Immortalis Dei vocem audiam, quid nempe mihi dixerit;
Pacem etenim benè affectus in animo
Ait se populo suo daturum, sanctísque suis:
Nè igitur amplius omninò ad priora mala opera
Iterum revertantur præ stultitia mentis.
9 Profectò & salus & auxilium ejus iis propè adest,
Qui ipsum reverentur, & quibus mens est Dei-timens;
Terram ut nostram honos & gloria incolant.
10 Misericordia veritásque sibi obviârunt:
Exceperunt-comiter se-mutuò, amplexæq; se invicẽ salutârunt
Et osculatæ-sunt justitiáque & pax florescens.
11 Veneranda pax, filia magni Dei
Plantæ instar germinabit è terra orta;
Justitia autem simul prospiciet de cœlo stellifero.
12 Bona autem etiam dabit sacrum robur Immortalis:
Terráque nostra suum congruum fructum præbebit.
13 Ante eum verò ibit justitia, quando in via gressus ponit.

PSAL. lxxxvi.

1 ATtende, Domine, & audi, meámque ausculta vocem;
Quoniam ego miser egenus & pauper.
2 Animam ergo tu custodi meam, sanctus enim ego:
Et quoniam mihi Deus es, tuum famulum serva,
Qui & semper prorsus in te confisus-sum omni in negotio.
3 Miserere mei Domine, quoniam ad-te clamo toto die.
4 Animum tui servi lætitiâ perfunde;
Ad te enim, Immortalis, animam meam sursum levavi.
5 Quoniam tu, Domine, bonus, mitísque & mansuetus es;
Eximiéque clementiam lenitatémque ostendis
Omnibus tuis supplicibus, téque invocantibus.
6 Orationem meam, Domine, placidis omninò auribus excipe;
Audíque meam vocem, & meas ausculta preces.
7 Die illo cùm gravis me occupabit calamitas,

7 Μειλιχίην δὲ σὴν ἄμμιν, Ἄναξ, ἔλεόν τ' ἀνάφαινε·
Προφρονέως τ' ἐπάμυνε, φόως τε σὺν ἄμμιν ὄπαζε.
8 Ἀθανάτοιο Θεοῦ ὄπ' ἀκούσομαι, ὅ, τί μοι εἴπῃ·
Εἰρήνην μὲν γάρ τε φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Φησὶν ἑῷ λαῷ δώσειν, ὁσίοισί θ' ἑοῖσι·
Τῷ καὶ μηκέτι πάμπαν ἐπὶ προτέρ' αἴσυλα ἔργα
Αὖθις ἀναστρέψωσι χαλιφροσύνῃσι νόοιο.
9 Ἦ ῥα φόως τι καὶ ἄλκαρ ἑὸν τοῖσδ' ἄγχι παρέστη,
Οἵ τέ μιν ἅζονται, οἷς καὶ νόος ἐστὶ θεουδής·
Γαῖαν ἵν' ἡμετέρην τιμὴ καὶ κῦδος ἔχῃσιν.
10 Οἶκτος ἀληθείη τ' ἀλλήλοις ἀντεβόλησαν·
Δεξάντ' ἀλλήλας, περιφῦσαί τ' ἠσπάζοντο,
Καὶ κύσαν εὐδικίη τε καὶ εἰρήνη τεθαλυῖα.
11 Πότνι' ἀληθείη, κούρη μεγάλοιο Θεοῖο,
Ἔρνεϊ ἶσ' ἀναθηλήσει χθονὸς ἐκγεγαυῖα·
Εὐδικίη δ' ἅμα κύψει ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
12 Ἐσθλὰ γὰρ καὶ δώσει ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Γαῖα καὶ ἡμετέρη ὃν ἐοικότα καρπὸν ὀρέξει.
13 Τοῦ γὰρ δίκη προηγήσεται, ὅτ' εἰν ὁδῷ ἴχνια θήσει.

Ψαλ. πϛ'.

1 ΣΎνθε', Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς·
Οὕνεκ' ἐγὼ δειλός κεχρημένος ἠδὲ πενιχρός.
2 Ψυχὴν οὖν σὺ φύλαξον ἐμήν, ὅσιος γὰρ ἔγωγε·
Καί μοι ἐπεὶ Θεός ἐσσι, τὸν θεράποντα σάωσον,
Ὅς τ' αἰεὶ μάλα σοί γε πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
3 Οἴκτειρόν με, Ἄναξ, ὅτι σοὶ ἐβόησα πανῆμαρ.
4 Θυμὸν σοῦ θεράποντος εὐφροσύνῃσιν ἴαινε·
Ἐς σὲ γάρ, Ἀθάνατε, ψυχὴν μου ὑψόσ' ἀνέσχον.
5 Ὡς σύ γ', Ἄναξ, ἀγαθός τ' ἀγανός τε καὶ ἤπιος ἐσσί·
Ἔξοχα μειλιχίην τε ἐνηείην τ' ἀναφαίνεις
Πᾶσιν σοῖς ἱκέτῃσι, τοῖς δέ τε εὐχομένοισι.
6 Εὐχωλὴν μου, Ἄναξ, ἀμφοῖσι μάλ' οὔασι δέξο·
Κλῦθί τε μου φωνῆς, καὶ ἐμῆς ἐπάκουε λιτάων.
7 Ἤματι τῷ ὅτε τ' ἀργαλέη με κιχήσεται οἶζυς,

Orans te invocabo, quoniam tu reſpondebis rurſus,
Et vocem meam propitius exaudies precantis.
8 Immortalis, haud quiſquam in-animo auſit inter deos
Æqualem ſe tibi profiteri, & aſſimilari coràm;
Nec ulla opera operibus tuis unquam comparari-queant.
9 Immortalis, certè tibi venient omnes gentes populorum,
(Feciſti etenim tu illas) téque reverebuntur palàm;
Ii autem ſimul-congregati tuum nomen glorificabunt.
10 Quoniam tu quidem magnus es, & facis mirabilia opera;
Facis mirabilia opera, tu & Deus es ſolus.
11 Viam tuam ergo, Immortalis, tu doce me, ut ſciam,
Et tunc tuæ veritatis calcabo ſemitam;
Adapta cor meum, ut tibi animitùs compactus & adunitus
Nomen tuum glorioſiſſimum in mente reverear.
12 Laudabo te, Domine Deus meus, ex corde penitùs
Glorificans, celebrabóque tuum nomen uſque in æternum. (eſt;
13 Quoniam valdè miſertus-es mei, quippe tibi miſericordia magna
Animam meam ab inferno triſti liberâſti,
Infimo, ubi profundiſſimum ſub terra eſt barathrum.
14 Adverſum me, Deus, homines ſuperbi inſurrexerunt;
Violentorúmque cœtus mihi mortémque & interitum
Struxerunt, & cupierunt me charâ vitâ privare,
Nec igitur te ſibi poſuerunt in-conſpectu, nec in animo,
Nec omninò reverentiâ tui inſolentiâ *ſuâ* gravē compeſcuerunt.
15 Verùm tu Deus es valdè mitis & miſericors,
Immortalis, ſuavis-animi, benignus & clemens;
Eximiéque lenitate veritatéque ornatus-es.
16 Huc age veniens converſus, propitiúſque ſis, & mei miſerere,
Da verò tuum robur bonum, & fortitudinem ſervo tuo
Benevolè, filiúmque ſerva famulæ tuæ.
17 Signum autem mihi oſtende omninò evidens in bonum,
Ut & inimici *mei* id oculis videant,
Pudórque iis videntibus, conſternatióque ſit,
Propterea-quòd adjutor, Domine, tu mihi, atq; conſolator fueris.

Λισσόμενός σ' ἐπιβώσομ', ἐπεὶ σύ γ' ἀμείψεαι αὖτις,
Καί ὄπα μου ἵλαος ἀκούσεαι εὐχομένοιο.
8 Ἀθάνατ', οὔ νύ τις ἂν πλαίη φρεσὶν εἰνὶ θεοῖσιν
Ἶσον σοὶ φαέθων, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην·
Οὐδέ τιν' ἔργ' ἔργοισι τεοῖσι ποτ' ἰσοφαρίζοι.
9 Ἀθάνατ', ἢ σοὶ ἐλεύσονται πάντ' ἔθνεα λαῶν,
(Τεῦξας γὰρ σὺ καὶ αὐτά) σέ τ' αἰδέσσονται ἐνωπῇ·
Τοὶ δέ θ' ὁμηγερέες τεὸν οὔνομα κυδαίνουσιν.
10 Ὅττι σὺ μὲν μέγας ἐσσί, καὶ ἔρδεις θέσκελα ἔργα·
Ἔρδεις θέσκελα ἔργα, σὺ καὶ Θεὸς ἔπλεο μοῦνος.
11 Σὴν ὁδόν, Ἀθάνατ', οὖν σὺ δίδασκέ με, ὄφρα δαείω,
Καί τότε σῆς ἂν ἀληθείης στείχοιμι κέλευθον·
Ἄρσον ἐμὴν κραδίην, ἵνα τοι σὴν θυμὸν ἀρηρὼς
Οὔνομα σὸν κύδιστον ἐνὶ φρεσὶν αἰδέσσωμαι.
12 Αἰνήσω σε, Ἄναξ ὁ Θεός μου, κηρόθι μᾶλλον
Κυδαίνων, κλείω τε σὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
13 Ὅττι μάλ' ᾤκτειρας με, ὅ σοι ἔλεος μέγας ἐστί·
Ψυχὴν μου ἀΐδαο δυσηχέος ἐξανέλυσας,
Νειάτου, ἠχὶ βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.
14 Καὶ δή ῥ' ἄρ' ἐμεῦ, Θεός, ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἀνέσταν.
Ὑβριστέων δέ θ' ὅμιλος ἐμοὶ θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάψαι, καὶ μέμασαν με φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι.
Οὔτ' οὖν σέ σφιν ἔθηκαν ἐνωπῇ, οὔτ' ἐνὶ θυμῷ
Οὔτε τι αἰδοῖ σοῦ ὕβριν θυμαλγέα παῦσαν.
15 Ἀλλὰ σὺ μὲν Θεός ἐσσι μάλ' ἤπιος ἠδ' ἐλεήμων,
Ἀθάνατε, γλυκύθυμος, ἐνηής ἠδ' ἀγανόφρων·
Ἔξοχα μειλιχίη τε ἀληθείη τε κέκασσαι.
16 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν στρέψας, ἵληθι δέ, καί μ' ἐλέησον,
Δὸς δὲ τεὸν μένος ἠΰ καὶ ἀλκὴν σῷ θεράποντι
Προφρονέως· υἱὸν δὲ σάω σῆς ἀμφιπόλοιο.
17 Σῆμα δέ μοι δεῖξον μάλ' ἀριφραδὲς εἰς ἀγαθόν περ,
Ὄφρα γε δυσμενέες τάδε τ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶεν,
Αἰδώς τέ σφιν ὁρῶσι, κατηφείη τε γένοιτο·
Οὕνεκ' ἀρωγός, Ἄναξ, σύ μοι, ἠδὲ παρήγορος ἦσθα.

Ψαλ.

PSAL. lxxxvii.

1 IN ſacris montibus fundamenta ejus ſunt.
2 Magis diligit Dominus portas Sionis amabilis,
Quàm Jacobidarum omnes domóſque urbéſque alias.
3 Qualis tua celebritas latè-diffuſa per terram almam,
Quàm te illuſtrant ſermonibus, ſupráque alias eſſe
Omnes, ô tu Dei amica civitas, dicunt homines.
4 Apud familiares meos Ægypti & Babylonis,
Palæſtinæque mentionem-faciam, & Tyri,
Terræque Æthiopum, Iſte alicubi illa in regione
Primum venit in lucem, & ibi eum peperit mater.
5 De Sione autem, Solymáque viris-præclaris-abundante
Sic dicent homines, narrabúntque poſthàc,
Hac natus-eſt ex terra inclytus vir alius poſt alium,
Multorum autem heroum iſta eſt patria tellus:
Hanc etiam celſiſſimus omnium ſupremúſque principum
Stabiliet fortiter, ut permaneat firmiter perpetuò.
6 Quando Dominus populos recenſebit, nationéſque hominum,
Et benè diſcernens numerabit ſuo in libro,
Scribet diſertè hunc virum ibi natum-fuiſſe.
7 Unà cantores erunt, ſimul cum his etiam citharœdi;
Omnes mei fontes in te & putei ſunt.

PSAL. lxxxviii.

1 IMmortalis imperator, qui meus Deus es ſalúſque,
Dies ego noctéſque queritans tibi ſupplico.
2 Exaudi meam vocem, & tibi grata accedat
Oratio mea ob oculos, clamórque *meus* ad aures tuas veniat.
3 Valdè etenim malis confractus-ſum multis, (nimo;
Affligor calamitate gravi, ſuſtineo autem dolores immenſos in a-
Adeò languens, & *ſubinde* expectans mori
Tabeſco, & haud diù ampliùs vivam, quin mihi ævum
Deficiens odiosè, propè advenit inferni ædibus.
4 Perinde videor eſſe ac mortuorum imbecillia capita,

Talis

Ψαλ. πζ.

1 Ἐν ἱεροῖσιν ὄρεσσι θεμείλια τῆσδε πέλονται.
2 Μᾶλλον Ἄναξ ἐφίλησε πύλας Σιὼν Θ· ἱεράν
Ἢ Ἰακωβιαδέων πάντ' οἰκία τ', ἄστεά τ' ἄλλα.
3 Οἷόν σοι κλέος εὐρὺ κατὰ χθόνα πουλυβότειραν·
Οἷά σε κυδαίνουσι λόγοις, περί τ' ἔμμεναι ἄλλων
Πασέων, ὦ σὺ Θεοῖο φίλη πόλι, φάσ' ἄνθρωποι.
4 Γάρ γνωτοῖσιν ἐμοῖς Αἰγύπτου, καὶ Βαβυλῶνος,
Τῆς τε Παλαιστίνης μεμνήσομαι, ἠδὲ Τύροιο,
Γαίης τ' Αἰθιόπων, Ὅδε τίς που τῇδ' ἐνὶ χώρῃ
Πρῶτ' ἤλυθε πρὸς φάος δε, καὶ ἔνθα ἑ γείνατο μήτηρ.
5 Ἀμφὶ δὲ Σιὼν Θ, Σολύμης δέ τε κυδιανείρης
Ὧδ' ἐρέουσι βροτοί, διά τ' ἀγγελέουσιν ὀπίσσω,
Τῆς γένετ' ἐκ γαίης κλυτὸς ἀνὴρ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Πολλῶν δ' ἡρώων ἠδ' ἔπλετο πατρὶς ἀρίστη·
Τὴνδε καὶ ὕψιστος πάντων ὕπατός τε μεδόντων
Στηρίξει κρατερῶς, ἵνα μίμνῃ τ' ἀσφαλὲς αἰεί.
6 Ὁππότ' Ἄναξ λαοὺς καταλέξῃ φῦλά τε φωτῶν,
Εὖ τε διακρίνων πεμπάσσεται ἠ' ἐνὶ βίβλῳ,
Γράψει ἀριφραδέως τόνδ' ἀνέρα κεῖθι γενέσθαι.
7 Σὺν μὲν ἀοιδοὶ ἔσονθ', ἅμα τοῖσι δὲ καὶ κιθαρισταί·
Πᾶσαί μου κρῆναι ἐνὶ σοὶ καὶ φρείατ' ἔασιν.

Ψαλ. πη'.

1 Ἀθάνατε κρείων, ὅς μου Θεὸς ἔσσι φόως τε,
Ἦμαρ ἐγὼ νύκτας τε μινυνθάδιος σ' ἱκετεύω.
2 Κέκλυθί μου φωνῆς, καί τοι κατὰ θυμὸν ἔλθοι
Εὐχωλή μου ἐς ὦτα, βοὴ δέ τε οὖαθ' ἵκοιτο.
3 Λίην γάρ τε κακοῖσι συνέρρηγμαι πολέεσσι,
Τείρομ' οἰζύϊ λυγρῇ, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Ὡς ὀλιγηπελέων, καὶ οἰζυρὸς θανέεσθαι
Τήκομαι, οὐ δηρόν τ' ἔτι βείομαι, ἀλλά μοι αἰὼν
Φθίνουσα συντόμως, σχεδὸν ἤλυθ' ἀΐδαο δόμοισι.
4 Τοὺς δοκέω ἔμμεν ὡς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Talis aspectu, quasi me aggesta terra texisset:
Veluti vir aliquis debilis, infirmúsque, nulliúsque pretii.
5 Sum qualis manium quis inter umbras defunctorum,
Qui & expers *est* operum, quæ in vivis fiunt:
Illis similis, interfecti qui jacent in sepulcris,
Quorum & tu haud-ampliùs recordaris, neq; rationem-habes,
Tua à cura & manu quippe prorsus periêre
Excisi, eósque haud respicis animo, utpote non-amplius jam ex-
6 Infrà collocâsti me profundissimâ miseriæ in voragine,(istentes.
In tenebras obscuras & ingentes abyssos præcipitâsti.
7 Iræ gravis arduum me omninò onus urget
Te valdè succensente; vexas autem me perquàm gravissimè
Inundationibus malorum, & fluctibus tuis omnibus.
8 Familiares meos affinésque seorsim à me posuisti;
Qui mihi charissimi, & amicissimi erant sodalium
Anteà, nunc verò utique abhorrent me ex-corde magis
Universi, siquidem tu eos mihi insensos-esse-fecisti:
In carcere detineor inclusus; nec ullatenus licet
Egredi, nec exinde mihi ampliùs effugium est.
9 Oculi autem mihi lugentésque plorantésque
Miserrimum-in-modum deficiunt, ærumna præ gravi:
Ad te, Domine, clamavi, supplex verò tibi profiteor esse
Continuè diebus omnibus, tibi sursum manus extendens.
10 Nunquid defunctorum in cœtu miracula facies?
Num, ut te celebrent, mortuorum imbellia capita
Rursum resurgent è tenebris obscuris?
11 Nunquis inter vitâ-functos vir tuam in-apricum proferet
Clementiam, aut veritatem unquam tuam declarabit
In sepulcro, & interitu sepulcri frigidi socio?
12 Nota autem miracula tua erunt terræ in penetralibus,
Ubi caligo exitialis habitat, & nox tenebrosa?
Aut justitia tua in obscura regione,
Ubi oblivio somnolenta habet ædes umbrosas?
13 Verùm tibi, Domine, supplicavi, & precibus meis
Te præveniens orabo simul ac aurora illuxerit.

14 Utquid

Τοῖος ἰδεῖν, ὡς εἴ με χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι·
Ὥς τις ἀνὴρ ἀλαπαδνὸς ἄκικυς τ' οὐτιδανός τε.
5 Εἰμ' οἷος νεκύων τις ἐν εἰδώλοισι καμόντων,
Ἄμμορος ὅς τ' ἔργων, τά τ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται·
Τοῖς ἴκελος, κταμένοι οἳ κείαται εἰνὶ τάφοισι,
Τῶν τε σὺ οὐκέτι που μιμνήσκεαι, οὔτ' ἀλεγίζεις,
Σῆς κομιδῆς καὶ χειρὸς ἐπεὶ ἀπὸ πάμπαν ὄλοντο
Ταμνόμενοι, τῶν τ' οὐκ ἄνθεαι φρεσὶν οὐκέτ' ἐόντων.
6 Νέρθ' εἴσας με βαθίστῳ ὀϊζυρῷ εἰνὶ βερέθρῳ,
Ἐς ζόφον ἠερόεντα, καὶ ἄσπετα βένθεα ῥίψας.
7 Μήνιος ἀργαλέης χαλεπόν με μάλ' ἄχθος ἐπείγει
Σοῦ μέγα χωομένου· τείρεις δέ με αἰνόθεν αἰνῶς
Πλημμυρίδεσσι κακῶν, καὶ κύμασι πᾶσι τεοῖσι.
8 Γνωτούς μου πηούς τε ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ἔθηκας·
Οἵ μοι κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἑταίρων
Τὸ πρὶν, ἀτὰρ νῦν γε στυγέουσί με κηρόθι μᾶλλον
Πάντες, ἐπεὶ σύ σφεας ἐμοὶ ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆκας·
Ἐν φυλακῇ κατερύκομ' ἐελμένος· οὐδέ πη ἐστὶν
Ἐκβῆναι, οὔτ' ἔνθεν ἐμοὶ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
9 Τὼ δέ μοι ὀφθαλμὼ γοόωντέ τε μυρομένω τε
Οἴκτιστα φθινύθουσιν, ὀϊζύος ἐξ ἀλεγεινῆς·
Πρὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησ', ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι
Συνεχὲς ἤματα πάντα, σοὶ ὕψοσε χεῖρας ὀρεγνύς.
10 Ἦ ῥα καταφθιμένων ἐν ὁμίλῳ θαύματα ῥέξεις;
Ὄφρα σε κλείωσιν, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αὖθις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος;
11 Ἦ ῥα τις ἐν φθιμένοισιν ἀνὴρ σὴν ἀμφαδὰ θήσει
Μειλιχίην, ἢ ἀληθείην ποτὲ σοῦ καταλέξει
Εἰνὶ τάφῳ, πότμῳ τε τάφου κρυόεντος ἑταίρῳ;
12 Γνωτὰ δὲ θαύματά σου ἔσσεται χθονὸς εἰνὶ μυχοῖσιν,
Ἢ ζόφος οὐλόμενος ναίει, καὶ νὺξ ἐρεβεννή;
Ἠὲ δικαιοσύνη σου ἐν ἠεροειδέϊ χώρῃ,
Ἢ λήθη πολύυπνος ἔχει μέγαρα σκιόεντα;
13 Ἀλλά σ', Ἄναξ, ἱκέτευσα, καὶ εὐχωλῇσιν ἐμῇσι
Σὲ φθάμενος λιτανεύσω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.

14 Utquid verò, Domine, animam meam repellis atque despicis?
Utquid verò à me longè tuam abscondis faciem?
15 Affligor calamitate gravi, habeoq;. dolores innumeros in-animo:
Jaceo languens, mors autem mihi propè instat,
Ex quo adolescens eram: tuos autem terrores animo consternato
Patior, quando tu ingentem mihi menti pavorem incussisti.
16 Tua me vehemens ira invasit, & me turbavit;
Terrores tui me profligârunt, à terra perdiderúntque prorsus.
17 Sicut torrentes fluvii circunquáque irruerunt;
Totâ autem die mihi supervenerunt, simúlque me circundede-
18 Procul seorsim posuisti à me sodalésque amicósque, (runt.
Et qui familiares mihi priùs erant, nunc haud-apparent *ampliùs*,
Et latebras occupant, nè eos ampliùs viderem.

PSAL. lxxxix.

1 CLementiam semper cantabo Immortalis;
Tuámque veritatem, quàmq; fœdera *tua* fida sint,
Omnibus generationibus in ore habens enarrabo;
2 Certè enim ego dixi, lenitatem misericordiámque
Firmam semper futuram: in cœlo stellato
Tuæ etiam veritati pones sedem stabilem perpetuò.
3 Fœdera fida percussi, & electo meo servo
Assensi, dixique, & juravi validum juramentum,
Juravi validum juramentum meo servo Davidi.
4 Dabo tibi natos natorum in-posterum futuros
Perpetuò, nec unquam adeò genus *tuum* improle peribit
Sine-nomine; stabiliam verò thronum tuum firmiter usque.
5 Cœlum amplum supernè, Domine, tua miracula canet,
Tuámque veritatem sanctorum in concilio virorum.
6 Quis enim in cœlo est, qui Domino æquabitur?
Aut quis Immortali filius fortium quantumvis
Ausit parem se dicere, & assimilari coràm?
7 Hominum in sanctorum cœtu Deus atque consessu
Valdè reverendus est; terribilísque magnúsque
Omnibus planè hominibus, qui circa eum sunt.

8 Quis

14 Τίπτε δ', Ἄναξ, ψυχήν μου ἀπώσεαι ἠδ' ἀθερίζεις;
Τίπτε δέ μου ἄπο νόσφι τεὴν κρύψας ὀπωπήν;
15 Τείρομ' ὀϊζυῖ λυγρῇ, ἔχω δ' ἄχε' ἀχρεῖα θυμῷ·
Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, θάνατος δέ μοι ἄγχι παρέστη,
Ἐξ οὗ παιδνὸς ἔην· σοὶ γὰρ δείματι θυμὸν ἀτυχθεὶς
Πάγχυ, ἐπεί σύ-γ' ἄλαστον ἐμοὶ φρεσὶ τάρβος ἐνῶρσας.
16 Σός μοι ἐπιζάφελος χόλος ἔχραε, καί μ' ἐσπάραξε·
Δείματά σου μ' ἔρραισεν ὅλον, φθόνος ὤλεσέ τ' ἔμπης.
17 Ἠΰτε χείμαρροι ποταμοὶ περί τ' ἀμφί τ' ὄρουσαν.
Πᾶν δ' ἦμαρ μοι ἐπῆλθον, ὁμοῦ δέ με κυκλώσαντο.
18 Τῆλ' ἀπάτερθεν ἔθηκας ἐμοῦ ἑτάρους τε φίλους τε·
Γνωτοί τε πρὶν ἐόντες ἐμοί, νῦν εἰσιν ἄφαντοι,
Καὶ κευθμῶνας ἔχουσιν, ἵνα σφέας μηκέθ' ὁρῶμαι.

Ψαλ. πθ'.

1 ΜΕιλιχίην αἰεὶ ἀναμέλψομαι Ἀθανάτοιο·
Σὴν δέ τ' ἀληθείην, ὡς θ' ὅρκια πιστὰ πέλονται,
Πάσῃσιν γενεῇσιν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
2 Ἦ γὰρ ἐγὼν ἐφάμην, ἀγανοφροσύνην ἐλεόν τε
Ἔμπεδον αἰὲν ἔσεσθαι· ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Σῇ καὶ ἀληθείῃ θήσεις ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
3 Ὅρκια πιστὰ ταμών, ἐξαίτῳ μου θεράποντι
Σοί τ' ἐθέμην, ἐφάμην τε, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον ἐμῷ θεράποντι Δαβίδῃ.
4 Δώσω τοι παῖδας παίδων μετόπισθεν ἔσεσθαι
Νωλεμές, οὐδέποτ' σῶν γενεὴ ἄσπερμος ὀλεῖται
Νώνυμος· ἱδρύσω γὰρ τεὸν θρόνον ἔμπεδον αἰεί.
5 Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Ἄναξ, τεὰ θαύματ' ἀείσει,
Σὴν δέ τ' ἀληθείην ὁσίων ἀν' ὁμήγυριν ἀνδρῶν.
6 Τίς γὰρ ἐν οὐρανῷ ἐστ', ὅς Ἄνακτί κεν ἰσοφαρίζοι;
Ἠὲ τίς Ἀθανάτῳ παῖς ἰφθίμων περ ἐόντων
Τλῆ ἶσον φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην;
7 Ἄνδρασιν ἐν ὁσίων ἀγορῇ Θεὸς ἠδὲ θοώκῳ
Λίην αἰδοῖος πέλεται· δεινός τε μέγας τε
Πᾶσι μάλ' ἀνθρώποις, οἵ μιν περί τ' ἀμφί τ' ἔασι.

8 Τίς

8 Quis tibi, Domine Deus, æqualis, similémq; *tibi* fortitus est hon.
Quis tibi, dominus fortis licet fuerit, robore æquiparari-queat,
Qui dispensator belli es, exercitibúsque imperas?
Veritas autem te tua circundat undique.
9 Tu imperas ponto, & sævum æstum maris
Compescis, cohibésque undam, cùm fluctus oriuntur.
10 Ægyptum ceu mortuum in-prælio-occisum confregisti:
Hostes autem dissipâsti forti robore,
Tuóque brachio, ii autem diffugêre aliàs aliò.
11 Tuum quidem cœlum est, tua autem etiam terra nigra;
Tu telluris latæ fundamenta infra posuisti,
Tu terrarum-orbem fecisti pariter, & quæcunq; orbem incolunt.
12 Utrúmque verò tu fecisti, Boreámque Notúmque:
In-te lætabuntur Thabori Hesperii,
Eoíque Hermonis pariter excelsa capita;
Et nomen utique tuum iis magnum gaudium erit.
13 Tibi fortitudine roboréque instructum est brachium;
Validáque manus, & dextera altipotens.
14 Æquitásque justitiáque tui throni fulcrum sunt;
Clementia & veritas coram te adsunt.
15 Beatus est populus, cantilenæ non inscius,
Qui bene novit suo in animo tibi jubilare:
Illi quidem tui, Domine, lumen aspicient vultûs,
Tuâ freti placidâ facie, clementiáque,
Tuti viventes, quoniam tibi grati sunt.
16 Illi tuo nomine animitùs oblectabuntur diebus omnibus,
Semper hilares, & lætum animum habentes
Justitiâ tuâ continuè gloriabundi-se-efferent.
17 Tuâ enim voluntate robur iis augetur; qui & totius
Gloria iis & decus fortitudinis & potentiæ es:
Tuâ autem benevolentiâ cornu nobis exaltabitur.
18 Ex Immortali enim tutamen firmum nobis & scutum
Est, & ex Sancto Israelis duce,
Noster rex, cui & ipse sceptrum dedit.
17 Erat. n. olim verum-visum bonum, quod & perfectum erat,
Quando

8 Τίς τοι, Ἄναξ Θεός, ἶσος, ὁμοίιος ἔμμορε τιμῆς;
Τίς τοι ἄναξ, κρατερός περ ἐών, ἀντίθεος ἰσοφαρίζοι,
Ὃς ταμίης πολέμοιο πέλεις, στρατιῇσί τ' ἀνάσσεις;
Ἀμφὶ δ' ἀληθείη σε τεὴ κυκλώσατο πάντῃ.
9 Σὺ κρατέεις πόντοιο, καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης
Ἰσχανάεις, παύεις δὲ τὸ ὕδωρ, ὅτε κύματ' ὀρώρῃ.
10 Αἴγυπτον νέκυν ὥς τε δαϊκτάμενον ξυνέαξας·
Δυσμενέας δὲ διεσκέδασας κρατερῆφι βίηφι,
Σῷ τε βραχίονι· τοὶ δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλῃ.
11 Σὸς μὲν τ' οὐρανός ἐστι, τεὴ δέ τε γαῖα μέλαινα·
Σὺ χθονὸς εὐρυχόροιο θεμείλια νέρθεν ἔθηκας,
Σὺ χθόνα τεῦξας ὁμοῦ, ὅσοι τε χθόνα ναιετάουσιν.
12 Ἀμφότερον δὲ σὺ ποίησας, Βορέην τε Νότον τε·
Σοὶ δὲ ἀγαλμύσσονται Θαβώρου ἑσπερίοιο,
Ἠῴου δ' Ἑρμῶνος ὁμοῦ αἰπεινὰ κάρηνα·
Καί νύ κεν οὔνομα τοῖσι τεὸν μέγα χάρμα γένοιτο.
13 Σοὶ κράτεϊ, σθένεϊ τε κεκασμένος ἐστὶ βραχίων·
Ἰφθίμη δέ τε χείρ, καὶ δεξιὴ ὑψιμέδουσα.
14 Εὐνομίη τε δίκη τε τεοῦ θρόνου ἕρμα πέλονται·
Μειλιχίη καὶ ἀληθείη σέθεν ἄντα πάρεισιν.
15 Ὄλβιος ἔπλετο λαός, ἀοιδῆς σεῖο δαήμων,
Ὅς τ' εὖ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ σοὶ ἀλαλάξαι.
Κεῖνοι σῆς γε, Ἄναξ, φάεος ἀθρήσουσιν ὀπωπῆς,
Σοῖς πίσυνοι ἀγανοῖσι προσώπασι, μειλιχίῃ τε,
Ἀσκεθέες ζώοντες, ὅ τοι κεχαρισμένοι εἰσί.
16 Οἳ δὲ σῷ οὐνόματι φρένα τέρψοντ' ἤματα πάντα,
Αἰεὶ γηθόσυνοι· καὶ εὔφρονα θυμὸν ἔχοντες
Εὐδικίῃσι τεῇσι διαμπερὲς ἀγλαϊοῦνται.
17 Σεῦ γὰρ ἕκητι μένος σφιν ἀέξεται· ὅς δέ τε πάσης
Κῦδος σφιν καὶ ἄγαλμα βίης καὶ κάρτεός ἐσσι·
Σῇ δὲ φιλοφροσύνῃ καί κεν κέρας ἄμμιν ἀερθῇ.
18 Ἐκ γάρ τ' Ἀθανάτου ἔρυμ' ἀσφαλὲς ἄμμι καὶ ἀσπὶς
Γίνεται· ἐκ δ' Ὁσίου Ἰσραήλοιο μέδοντος,
Ἡμέτερος βασιλεύς, ᾧ τ' αὐτὸς σκῆπτρον ἔδωκεν.
19 Ἦν δὲ πάλαι ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ καὶ τετελεσμένον ἦεν,

Ὁππότε

Quando apparens sancto tuo venisti manifestus,
Et sic utique dixisti (divina autem ei circumfusa-est vox)
Strenuo heroi auxilium & præsidium contuli,
Gloriáque-ornans in-excelso quendã egregiũ virum collocavi,
Eum postquam elegeram, totique anteposui populo.
20 Inveni meum servum Davidem, & eum oleo
Benignè unxi, sacro meo pingui oleo.
21 Ei manus mea prope aderit semper parata,
Facilè *eum* defendere, cùm ei malum præstò advenerit,
Eíque brachium meum dabit robur cedere-nescium.
22 Nullus inimicorum eum lædet, substantiam auferens,
Nec dolo nec vi; malum autem ei nullus inferet
Hominum impiorum, & improbam injuriam exercentium.
23 Prorsus disperdam hostes *ejus*, corámque eo subigam,
Adeò ut hi antè fugiant, is autem ponè insequatur;
Eum odio-habentibus funestam cladem immittam.
24 Illi autem veritas mea simul misericordiáque aderit:
Et nomen meum cornu ei & gloriam augebit.
25 Tradam verò ei in manus magnum imperium & mare,
Et in dexteram & potestatem fluvios in-mare-cum-sonitu-se-
Ut omnium-rex, & latè-imperans sit (exonerantes
Ex placidè-fluente profundo oceano
Assyrii fluvii ad Euphratis fluenta.
26 Sic & mihi dicet, & me compellabit coràm,
Venerande, Pater tu mihi es, Deus, rupésque, salúsque.
27 Primogenitum meum ipsum faciam, fratrum longè optimum:
Dabo autem ei dominium habere, supráque omnes esse alios,
Quotquot reges *sunt* super terra alma.
28 Clementiam autem ei semper meam misericordiámq; retinebo;
Pactúmque firmiter meáque foedera fida custodiam.
20 Perpetuum genus, nè unquam nominis-expers sit,
Faciam ei diebus omnibus, & ejus solium stabile semper,
Incessanter ut maneat unà-cum coelo stellato.
30 Si autem filii ejus legem meam atque jura
Dereliquerint, meáque transgressi-fuerint statuta:
31 Si

Ὁππότε φαινόμενός γ' ὁσίῳ τεῷ ἤλυθες ἐναργὴς,
Ὧδέ τέ που εἶπες, (θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφὴ)
Ἰφθίμῳ ἥρωϊ φόως τε καὶ ἄλκαρ ἔθηκα,
Κυδήνας δ' ὕψου τιν' ἀμύμονα φῶτα καθέσσα,
Τόνδ' ἐπεὶ ἐξελόμην, πρῶτος προβέβηλά τε λαοῦ.
20 Εὗρον ἐμὸν θεράποντα Δαβίδην, καί μιν ἐλαίῳ
Ἐνδυκέως ἔχρισα, τῷ ἱρῷ μου λίπ' ἐλαίῳ.
21 Τῷδέ τ' ἐμὴ χεὶρ ἄγχι παρέσσεται αἰὲν ἑτοίμη,
Ῥεῖ' ἐπαμυνέμεναι, ὅτε οἱ κακὸν ἐγγύθεν ἔλθῃ·
Τῷ τε βραχίων μου δώσει κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
22 Οὔτις ἐ δυσμενέων βίοτον δηλήσετ' ἀπείρας,
Οὐ δόλῳ οὐδὲ βίηφι· κακὸν δέ οἱ ἔτις ἐποίσει
Ἀνδρῶν δυσσεβέων, καὶ ἀτάσθαλον ὕβριν ἐχόντων.
23 Πάγχυ διαρραίσω δηΐους, ἑὸ τ' ἄντα δαμάσσω,
Ὡς οἱ μὲν προπάροιθεν φεύγωσ', ὁ δ' ὄπισθε διώκῃ·
Τοῖσί μιν ἐχθαίρουσιν ἀεικέα λοιγὸν ἐφήσω.
24 Τῷ δέ τ' ἀληθείη μου ὁμοῦ ἔλεός τε παρέσται·
Καί νύ κεν οὔνομά μου κέρας οἱ καὶ κῦδος ὀφέλλοι.
25 Θήσω δ' οἱ ἐν χερσὶ μέγα κράτος ἠδὲ θάλασσαν,
Καὶ ἐνὶ δεξιτερῇ ποταμοὺς ἁλιμυρήεντας·
Ὄφρα τε παμβασιλεὺς, εὐρυκρείων τε γένηται
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο
Ἀσσυρίου ποταμοῖο ἐς Εὐφρήταο ῥέεθρα.
26 Ὧδέ τέ μοι ἐρέει, καί με προσπτύξεται ἄντην,
Ἄττα, πατὴρ σύ μοι ἐσσὶ, Θεὸς, πέτρη τε φόως τε.
27 Πρωτότοκόν μου ἐ θήσω, ἀδελφειῶν ὄχ' ἄριστον·
Δώσω δ' οἱ κρατέειν, πάντων πέρι τ' ἔμμεναι ἄλλων,
Ὅσσοι γὰρ βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
28 Μειλιχίην δέ οἱ αἰὲν ἐμὴν ἔλεόν τε καθέξω·
Ῥήτρην δ' ἀσφαλέως, ἐμά γ' ὅρκια πιστὰ φυλάξω.
29 Ἄλληκτον γενεὴν, ἵνα μή ποτε νώνυμος εἴη,
Θήσω οἱ ἤματα πάντα, καὶ ἐν θρόνον ἔμπεδον αἰεί,
Νωλεμὲς ὄφρα μένῃσιν ἅμ' οὐρανῷ ἀστερόεντι.
30 Ἢν δέ τε παῖδες ἑοὶ θεσμόν μου ἠδὲ θέμιστας
Καλλείπωσιν, ἐμὰς τε παρεκβαίνωσι δικάων·

31 Si & improbè adversus decreta mea peccaverint,
Nec voluerint meis mandatis obedire:
32 Virgâ eos plagísque fœdis domabo,
Noxam puniens eorum, & scelesta opera,
Et verberabo flagellis malorum gratiâ quæ fecerunt.
33 Veruntamen clementiam misericordiámque meam non cassabo,
Neque perdam, quam anteà ei pollicitus præstiti;
Fœdera fida postquàm percussi, non mentiar nec fallam.
34 Sponsionis autem memor ero & pactorum,
Haudquaquam *ea* transgrediens; quippe haud revocabile rursus,
Nec irritum utique verbum erit, quodcunque dixerim,
Faciam autem quicquid mihi unquam transiit septum dentium.
35 Juravi semel per sanctitatē meā, quod mihi juramētū magnū est,
Nunquam Davidi me mentiturum, fœdera autem semper
Fida servaturum, perfecturúmque ei sicut promisi.
36 Nec unquam improlis soboles ei *ingloria &* sine nomine peribit;
Indesinens autem ejus genus erit semper in-posterum,
Et thronus ei apud me jugiter, solis instar.
37 Perpetuò erit, manebítque veluti luna;
Et testis tanquam fidelis in cœlo stellifero.
38 At verò tu Christum tuum repulisti procul admodum,
Is & ingratus tibi, & ei vehementer iratus-es.
39 Pactum irritum-fecisti, & fœdera tui servi;
Coronam autem ejus de capite dejectam pulvere sordidâsti.
40 Omnes ejus sepes & macerias destruxisti, & muros magnos:
Pinnas quidem turrium detraxisti, & diruisti propugnacula.
41 Omnibus transeuntibus rapina & præda fit;
Propudiúmque opprobriúmque finitimis suis.
42 Hostium *ejus* dexteram atque potentiam in-altum extulisti;
Inimicósque ejus omnes lætitiâ perfudisti.
43 Et ei reflexisti *& retudisti* gladii magni aciem,
Neque ei gloriam dedisti in sævo prælio,
Nec victoriam; inanis autem ei ensis *est* impetus.
44 Cessare-fecisti ejus honorem & splendorem amabilem,
Eúmque deturpâsti; solium autem ejus dejecisti in-terram.

45 Citò

31 Ἢν δέ τ' ἀτασθαλίῃσι τὰ θέσφατά μου ἀλίτωνται,
Μηδ' ἐθέλωσιν ἐμῇσιν ἐφημοσύνῃσι πιθέσθαι·
32 Ῥάβδῳ σφέας, πληγῇσί τ' ἀεικελίῃσι δαμάσσω,
Ἄτην τινύμενος σφετέρην, καὶ σχέτλια ἔργα·
Καὶ ἱμάσω μάστιξι, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔρεξαν.
33 Ἀλλά γε μειλιχίην ἔλεόν τε μου οὐχ ἀλιώσω,
Οὔτ' ὀλέσω, ὃν πρίν οἱ ὑποστὰς ἐξετέλεσσα·
Ὅρκια πιστὰ ταμὼν, οὐ ψεύσομαι οὔτ' ἀπατήσω.
34 Ῥήτρης δὲ μνήμων ἔσομαι, καὶ συνθεσιάων,
Οὔτοι ὑπερβαίνων· ἐπεὶ οὐ παλινάγρετον αὖθις,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ἔπος ἔσσεται, ὅ, τι περ εἶπον,
Ἔρξω δ' ὅ, τι νύ μοι ποτ' ἀμείψατο ἕρκος ὀδόντων.
35 Ὤμοσ' ἅπαξ ὁσίην μου, ὅ μοι ὅρκος μέγας ἐστὶ,
Μήποτε Δαβίδῃ ψευσσέμεν, ὅρκια δ' αἰεὶ
Πιστὰ φυλαξέμεναι, τελέσαι τε οἱ ὥσπερ ὑπέστην.
36 Οὐδέ ποτ' ἄσπερμον τέκος οἱ νώνυμνον ὀλεῖται·
Ἄλληκτον δ' αὐτοῦ γένος ἔσσεται αἰὲν ὀπίσσω,
Καὶ θρόνος οἱ παρ' ἐμοίγε διαμπερὲς, ἠέλιος ὥς.
37 Νωλεμέως ἔσεται, μηνὴ δέ τε ὥστε σελήνη·
Μάρτυρος ἠΰτε πιστὸς ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι.
38 Ἀλλά γε σὺ Χριστὸν σὸν ἀπώσαο τηλόθι μᾶλλον,
Ὅς τ' ἀπὸ θυμοῦ σοι, καί οἱ ἀσπερχὲς κεχόλωσο.
39 Συνθεσίην ἀλίωσας, ἰδ' ὅρκια σοῦ θεράποντος·
Κὰδ δ' οἱ στέμμα βαλὼν κεφαλῆς κονίῃσι μίηνας.
40 Πάντα δ' ἄ' ἕρκε' ἀμάλδυνας, καὶ τείχεα μακρά·
Κέρσας μὲν πύργων ἐρύσας, καὶ ἐρείψας ἐπάλξεις.
41 Πᾶσι παρερχομένοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα τέτυκται·
Αἰδώς τε λώβη τε περικτιόνεσσιν ἑοῖσι.
42 Δηΐων δεξιτερὴν ἠδὲ κράτος ὕψοσ' ἀείρας·
Δυσμενέας δ' οἱ πάντας εὐφροσύνῃσιν ἴηνας.
43 Καί οἱ ἀνέγναμψας ξίφεος μεγάλοιο ἀκωκὴν,
Οὐδ' οἱ κῦδος ἔδωκας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Οὐδέ τι καμμονίην, μελέη δέ οἱ ἄορος ὁρμή.
44 Παῦσας μὲν τιμῆς τε καὶ ἀγλαΐης ἐρατεινῆς,
Σιφλώσας· κὰδ δὲ θρόνον ὃν βέβληκας ἔραζε.

45 Citò autem illi juventutis florem perdidisti, statim verò senectus
Ante tempus occupavit; ignominiâ verò eum cooperuisti.
46 Verùm tuam quousque à me omninò faciem,
Immortalis, abscondes? latebis autem me perpetuò usque?
Nunquid te incessanter ira capiet, acrísque indignatio,
Flagrans, tanquam ignis impetus ardentis?
47 Memento mei, quàm fragilis sim & citò-moriturus,
Quàm brevis vita sit, pauxillúmque mihi ævum:
Hæc tu omninò in animo recole: utquid verò omnium
Frustrà adeò & incassum fecisti in terra gentes hominum?
48 Quis uspiam homo vivit, & videt lucem solis,
Qui mortémque fatúmque non videbit oculis
Letho vitato, animam autem liberabit ab inferis?
49 Ubi tua, Domine, misericordia, benignitásque antiqua,
Fida, quam Davidi promisisti juramentum juratus.
50 Memento, Domine, ignominiæq; & opprobrii tuorũ famulorũ,
Consideráque, ut mihi animus in pectore meo
Multorúmque fortiúmque ferat mala probra populorum:
51 Quales & inimici tui convitiatores sint,
Quale dedecus,* Domine, & quàm multa opprobria offuderint,
Quàm gravem ignominiam, Christi tui
Vestigiis & pedibus ignominiam asperserint.
52 In-æternum laudetur Dominus: sic, sic fiat.

PSAL. XC.

1 CErtè tu munimentũ, Domine, refugiúmque, quo salvi sumus,
Per-omnia secula penitus nobis fuisti.
2 Priusquàm montes magnos chaos in-lucem ederet,
Aut tu peritè fabricares inclytos fines terræ,
Et tellurem almam sedem variis-linguis-loquentium hominum,
Semper à principio Deus eras tu anteà,
Eras tu anteà, & eris semper in-posterum,
3 Ad interitum vero redigis miserum mortalem, & ad pulverem:
Dicísque, Convertimini retrò gentes hominum,
Illuc unde exorti-estis, & rursus terra fiatis.

45 Ὦκα δ' οἱ ἥβης ἄνθος ἀπώλεσας, αἶψα δὲ γῆρας
Πρὶν ὥρη μιν ἔχεν· λώβῃ δέ μιν ἀμφεκάλυψας.
46 Ἀλλὰ πόσον τὸ μέχρις ἐμεῦ ἄπο πάμπαν ὀπωπῆν,
Ἀθάνατε, κρύψεις; λήσεις δέ με νωλεμὲς αἰεί;
Ἦ σ' ἄμοτον χόλος αἱρήσει, δριμεῖά τε μῆνις,
Καιομένη, ὡσεί τε πυρὸς μένος αἰθομένοιο;
47 Μνῆσαι ἐμεῖ', ὡς ἀβληχρός τ' εἰμ' ὠκύμορός τε,
Ὡς ὀλίγος βίος ἐστί, μινυνθάδιός τέ μοι αἰών·
Τῶν σὺ μάλ' ἐν θυμῷ μιμνήσκεο· τίπτε δὲ πάντων
Μὰψ αὔτως ποίησας ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων;
48 Τίς που ἀνὴρ ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ὃς θάνατόν τε μόρον τ' οὐκ ὄψεται ὀφθαλμοῖσι,
Κῆρα φυγών, ψυχὴν δ' ἣν ῥύσεται ἐξ ἀΐδαο;
49 Ποῦ σοι, Ἄναξ, ἔλεός τε φιλοφροσύνη τε παλαιή,
Πιστή, ἣν Δαβίδῃ ὑπέσχεο ὅρκον ὀμόσσας;
50 Μνῆσαι, Ἄναξ, λώβης τε καὶ αἴδους σῶν θεραπόντων,
Φράζεό θ', ὡς μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι
Πολλῶν τε κρατερῶν τε φέρει κάκ' ὀνείδεα λαῶν·
51 Οἷοι δυσμενέες σοὶ λωβητῆρες ἔασιν·
Οἷον ὄνειδος, Ἄναξ, ὡς ἄλγεα πολλά τ' ἔχουσιν,
Ὡς θυμαλγέ' ἐλεγχείην, Χριστοῖο τεοῖο
Ἴχνεσιν ἠδὲ πόδεσσιν ἐλεγχείην ἀνέθηκαν.
52 Νωλεμέως αἰνείσθω Ἄναξ· ὧδ', ὧδε γένοιτο.

Ψαλ. ϟ.

1 Ἦρα σύ γ' ἔλαρ, Ἄναξ, ἀλεωρή θ', ἧ σόοι εἰμέν,
Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς ἄμμι πέτυξαι.
2 Πρὶν ἢ ὄρεα μακρὰ χάος προφόωσδε τεκέσθαι,
Ἠέ σε τεκτοσύνῃσι καμεῖν κλυτὰ πείρατα γαίης,
Καὶ χθόνα πουλυβότειραν ἕδος μερόπων ἀνθρώπων,
Αἰὲν ἀπ' ἀρχῆθεν Θεὸς ἔπλεο σὺ προπάροιθεν,
Ἔπλεο σὺ προπάροιθε, καὶ ἔσσεαι αἰὲν ὀπίσσω.
3 Κὰδ δ' ἐς ὄλεθρον ἄγεις δειλὸν βροτόν, ἔς τε κονίην·
Εἶπες δέ, Στρέψατε παλιμπετὲς ἔθνεα φωτῶν,
Κεῖσ' ὅθεν ἐκγεγάατε, καὶ αὖθις γαῖα γένοισθε.

4 Etenim in-conspectu tuo, hesterna velut dies sola,
Postquàm transierit, & sicut vigilia nocturno tempore
Facilè præteriens, sic mille sunt anni.
5 Illos vero opprimis simul fluvio inundanti similis
Torrenti; illi autem celeriter transeunt veluti somnium
Manè evanescens, & sicut gramen floridum:
6 Quod & manè efflorescit, & crescens oritur,
Sed citò succisum-est ad vesperam, & marcescit.
7 Etenim te irascente perimus, nósque mœror
Pavórque animum occupat, cùm *tu* acriter succenses.
8 Nostra mala opera coram te posuisti,
Et peccata *nostra* occulta tui ad lumen vultûs.
9 Celeriter enim nostrum ob tuam iram transit ævum,
Fugiunt autem dies *nostri* omnes volventibus annis,
Iísque statim absumptis vita conficitur, velut cogitatio.
10 Septem annorum decades meta *sunt* vitæ nostræ,
Quòd si octoginta circunvertentes annos
Videmus præ vigore & robore (pauci autem viri viderunt)
At verò etiam juvenes-cùm-sumus exantlamus mala multa,
Et præ infirmitate priusquàm ad senectutis limen perveniamus,
Vivimus mœrentes, labore defessi gravi;
Adeò citò ævum succisum-est, & avolamus nos.
11 Quis novit quanta *sit* potentia iræ tuæ?
Prout te veretur homo, sic ei tua videtur ira.
12 Dies numerare vitæ sic nos doce,
Corde ut sciamus prudentiam amplecti.
13 Convertere, Domine; usque quò? tu verò propitiũ indue animũ;
Nec-ampliùs jam irascere adeò servis tuis.
14 Manè admodum miseratio te capiat; satis autem nobis sit
Clementiæ tuæ: tum verò lætabimur
Animitùs perpetuò, gaudebimúsque diebus omnibus.
15 Bona da iterum nobis, sítque saltem in-posterum
Prosperitas, at nunc certè diu malis conflictamur multis:
Lætifica autem nos *tantisper*, quot dies ex te erant
Dudum tristes & acerbi cùm ærumnas nobis infligeres.

Bonum

4 Καὶ γὰρ ἐναντία σεῖο, χθιζὴ ὡς ἡμέρη οἴη,
Ὄφρα παροίχηκεν, φυλακὴ δ' ὡς νυκτὸς ἀμολγῷ
Ῥεῖα παρερχομένη, τοὺς χίλιοι εἰσ' ἐνιαυτοί.
5 Τοὺς δ' ἀπερείσιος ὁμοῦ ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
Χειμάρρῳ· οἱ δ' ὦκα παρήλυθον ἠΰτ' ὄνειρος.
Πρωῒ παροιχόμενος, ποίη δ' ὡς ἀνθεμόεσσα.
6 Ἤ τε πρωῒ πέθηλε, καὶ ἀλδήσκουσα πέφυκεν,
Ἀλλὰ τάχ' ἐξεταμὴν ποτὶ ἕσπερα, καὶ ἐμαράνθη.
7 Καὶ γὰρ σοῦ κοτέοντος ἀπολλύμεθ', ἄμμε τ' ἀνίη
Τάρβος τε φρένας εἷλεν, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
8 Ἡμέτερ' αἴσυλα ἔργα σέο προπάροιθεν ἔθηκας·
Καὶ ἀλιτήματα κρυπτὰ τεῆς μετὰ φέγγος ὀπωπῆς.
9 Ῥίμφα γὰρ ἡμετέρη διὰ σὸν χόλον οἴχεται αἰών·
Φθόγγος δ' ἤματα πάντα κυλινδομένων λυκαβάντων,
Τῶν γὰρ τάχα φθιμένων βίος ἄνεται, ὥς τε νόημα.
10 Ἑπτ' ἐτέων δεκάδες πέρας ἡμετέροιο βίοιο,
Εἰ δὲ καὶ ὀγδώκοντα περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Εἰδόμεν ἠῶ ὁρέῃ, (παῦροι δέ τε ἀνέρες εἶδον)
Ἀλλ' οὖν ἡβώοντες ὀϊζύομεν κακὰ πολλά,
Ἔκ τ' ὀλιγηπελίης, πρὶν γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι,
Ζώομεν ἀχνύμενοι, καμάτῳ ἀεθληκότες αἰνῷ·
Ὡς ἄφαρ ἔκ τ' αἰὼν ἐτάμη, καὶ ἀφιπτάμεθ' ἡμεῖς.
11 Τίς ῥ' ἔγνω ὅσσον κράτος ἔπλετο σοῖο χόλοιο;
Οἷα σε αἴδεται ἀνήρ, ὡς οἱ σοῦ δείσατο μῆνις.
12 Ἤματ' ἀριθμῆσαι βιότου ὡς ἄμμε δίδασκε,
Καρδίῃ ὄφρ' εἰδῶμεν ἐπιφροσύνας ἀγαθάς.
13 Στρέψον, Ἄναξ· τέο μέχρι; σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν·
Μηκέτι νῦν χαλέπαινε τόσον δμώεσσι τεοῖσι.
14 Πρωῒ μάλ' οἶκτος ἕλοι σε, ἅδην δέ τε ἄμμι γένοιτο
Σῆς ἀγανοφροσύνης· καί κεν τότε γηθήσαιμεν
Θυμῷ νωλεμέως, κεχαροίμεσθα τ' ἤματα πάντα.
15 Ἐσθλὰ δίδου πάλιν ἄμμι, γένοιτό τε ἐς περ ὀπίσσω
Ὄλβος, ἀτὰρ νῦν δηθὰ κακοῖς ἐχόμεσθά γε πολλοῖς·
Εὔφρηνον δ' ἡμέας, ὅσαι ἡμέραι ἐκ σέθεν ἦσαν
Πενίην λευγαλέαι, ὅτε κήδεά τ' ἄμμιν ἐφῆκας·

Ἐσθλὸν

Bonum verò pro malo dans gratam compensationem
Nunc perficias, pro annis quibus toleravimus miseriam.
16 Opus manifestum sit famulis tuis,
Ipsísque opus tuum, gloriáque *tua* eorum liberis.
17 Splendor autem nobis affulgeat homines-oblectans Immortalis,
Dei nostri; tu verò propitius nobis sis,
Manuúmque opus promove dirigéque nostrarum,
Manuum opus promove dirigéque nostrarum.

P S A L. xci.

1 IN latibulo Dei qui supremi domum habitat,
Manet valdè quietus sub umbra Immortalis,
(Qui omnipotens est, quandoquidem ei robur insuperabile)
Securè ibi dormiens, ubi tegumentum & defensio est à malo.
2 Confidens dicam, Deus est mihi refugium,
Præsidium meum, magnúmq; columen, Deúsq; meus, cui fidã.
3 Certè te eruet de laqueo funesto
Aucupis, & à te sævam pestem propulsabit.
4 Ejus alæ tibi tegumentũ erunt,quod & umbrâ *suâ te* circunteget,
Incolumísque eris, confisus pennis ejus:
Ejus autem veritate velut scuto fretus eris,
Velut scuto firmo, velutíque clypeo umbilicato.
5 Non tibi nocturni animo terrores metum incutient;
Nec amarulenta sagitta, quæ huc illuc volat
Interdiu, mortémque ferens & parcam nigram.
6 Non mala vis pestis, & in-caligine-ambulans erinnys,
Quæ & clanculùm vagatur acerbum morbum mittens:
Non parca perniciosa, quæ & meridie furit
Propalam corripiens, & in luce homines perdit.
7 Mille prope tibi, & circum circa te gravi exitio
Miserè peribunt frequentes hinc inde:
Innumeri quot & folia & flores nascuntur vere,
Omnes densi & conferti à dextera tua cadent;
Verùm tu incolumis & sanus hisce cadentibus
Stabis in tanta licet pereuntium caterva,

Neque

Ἐσθλὸν δ' ἀντὶ κακοῖο διδοὺς χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Νῦν τελέσῃς, ἐτέων ἀνθ', οἷς ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
16 Ἔργον ἀρίζηλον τελέθοι δμώεσσι τεοῖσιν,
Αὐτοῖς τ' ἔργον σὸν, κῦδός τε σφοῖσι τέκεσσιν.
17 Αἴγλη δ' ἄμμι φάοι τερψίμβροτος Ἀθανάτοιο,
Ἡμετέροιο Θεοῖο· σὺ δ' ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Χειρῶν τ' ἔργον ἄεξ' ἴθυνέ τε ἡμετεράων,
Χειρῶν ἔργον ἄεξ' ἴθυνέ τε ἡμετεράων.

Ψαλ. ϟα'.

1 ἘΝ κευθμῶσι Θεοῦ ὃς ὑπερτάτου οἰκία ναίει,
Μιμνάζει μάλ' ἕκηλος ὑπὸ σκιῇ Ἀθανάτοιο,
(Ὃς πάντων κρατέει, ἐπεί οἱ σθένος οὐκ ἐπιεικτόν)
Ἀτρέμας ἔνθ' εὕδων, ὅτ' ἐπὶ σκέπας ἐστὶ κακοῖο.
2 Θαρσήσας ἐρέω, Θεὸς ἔπλετό μοι ἀλεωρὴ,
Ἄλκαρ ἐμὸν, μέγα τ' ἕρμα, Θεός τε μου, ᾧ κε πεποίθω.
3 Ἦ νύ κέ σε ῥύσαιτο ὑπ' ἐκ παγίδος στονοέσσης
Ἰξευτέω, καί σοι ἀπ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι.
4 Ἃ πτερά σοι σκέπας ἔσσεται, ὅ, τε σκιῇ ἀμφικαλύψει,
Ἀσκηθὴς τ' ἔσεαι, πίσυνος πτερύγεσσιν ἑῇσι·
Τῷ δέ τ' ἀληθείῃ σάκεϊ ὡς θάρσυνος ἔσσεαι,
Ὡς σάκεϊ στιβαρῷ, ὡς ἀσπίδι τ' ὀμφαλοέσσῃ.
5 Οὔ σοι νυκτερινὰ φρεσὶ δείματα τάρβος ἐνόρσει·
Οὐδέ τι πικρὸς ὀϊστὸς, ὅ, τ' ἔνθα καὶ ἔνθα ποτᾶται
Ἤματι, θάνατόν τε φέρων καὶ κῆρα μέλαιναν.
6 Οὐ κακὴ ἴς λοιμοῖο, καὶ ἠερόφοιτις ἐρίννυς,
Ἥ τε κρυφηδὸν ἀλᾶται ἀδευκέα νοῦσον ἱεῖσα·
Οὐ κὴρ οὐλομένη, ἣ καὶ μέσῳ ἤματι θύει
Ἀμφαδίην μάρψασα, καὶ ἐν φάει ἄνδρας ὄλεσσε.
7 Χίλιοι ἐγγύθι τοι παρεί τ' ἀμφί τέ σ' αἰπὺν ὄλεθρον
Λευγαλέως ἀπολεῦνται ἐπιτέρμιοι ἔνθα καὶ ἔνθα·
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ·
Πάντες ἐπασσύτεροι ἐπὶ δεξιά σοι πεσέονται·
Ἀλλὰ σύ γ' ἀσκηθὴς καὶ ἄνουσος τῶνδε πεσόντων
Στήσεαι ἐν τοσσούτῳ ἀπολλυμένων περ ὁμίλῳ,

Neque tibi propiùs malum erit, nec tantillum quidem
Unquam perstringet cutem tuam lethalis sagitta.
8 Sed tu oculis aspicies, & animadvertes
Qualem scelerati homines condignam mercedem tulerint,
Suáque improbitate sævam mortem obierint.
9 Quoniam tibi fiduciam sacrum robur Immortalis
Et fortitudinem esse dixisti, Deúmque in-alto-regnantem
Præsidium tibi & arcem, propugnaculúmque firmum posuisti.
10 Nec ullum damnum *magni* mali *procreativum* tibi erit, nec ulla
Nec ulla adeò pestis hominum perditrix, nec ullus alius (noxa,
Morbus infestus propè ad te accedet ubi habitas.
11 Angeli cœlites (Deus enim sic mandat,
In omnibus viis *tuis* ut astantes te custodiant)
12 Manibus sustentantes tibi auxiliatores semper erunt
Quacunque incedas; nè unquam in infortunium incidas,
Nec pedem lædas, offendásque, & in-lapidem impingas.
13 Ideò valdè confides, etiam calce feras premens,
Terribilémque leonem, & aspidem cruentam;
Catulum autem leonis, draconémque pedibus conculcabis.
14 Quoniam ei charus sum, amátque me ex-corde admodum,
Eximiè *præ aliis* idcircò & ego eum liberabo atque servabo;
Munimentum autem ero ei, quia nomen meum clarè novit.
15 Orans me clamabit, ego autem exaudiam eum;
Et eum comitabor, præsénsque ero *ei* die malo,
Promptus, & eum è tristi calamitate eruam,
Liberabóque à malo, & ei magnam gloriam præbebo.
16 Sed & ei dabo diu vivis interesse,
Ut affatim ævi habeat longíque charíque,.
Semper & salvus sit; salutem autem meam ei ostendam.

PSAL. xcii.

1 IMmortalis, certè bonum *est* te celebrare, & tuam cantare
Laudem, & inclytum nomen, Domine, supreme regnantiū:
2 Tuámque clementiam simul ac aurora illuxerit,
Atque veritatem *tuam* annuntiare nocturno tempore.

3 Instru-

Οὐδέ τοι ἀσπίδες ἀμφὶ κακὸν ἔσονται, οὐδ' ὀλίγον περ
Οὔποτ' ἐπιγράψει χέρα σὴν θανατηφόρος ἰός.
8 Ἀλλὰ σύ γ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι ἠδὲ νοήσεις,
Οἷον σχέτλιοι ἄνδρες ἐοικότα μισθὸν ἄρνυνται,
Σφῇσί τ' ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
9 Ὅττι σοι ἐλπωρὴν ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Καὶ κράτος ἔμμεναι ἔφρασας· Θεὸν δέ τε ὑψιμέδοντα
Ἄλκαρ σοι πύργον τ' εἴλαρ τ' ἄρρηκτον ἔθηκας.
10 Οὔτε τι πῆμα κακοῖο τοι ἔσσεται, οὔτε τις ἄτη,
Οὔτε τις οὖν λοιμὸς φθισίμβροτος, οὔτε τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ σχεδὸν ἵξεται ὅππόθι ναίεις.
11 Ἄγγελοι οὐρανίωνες (ὃ γὰρ Θεὸς ὧδ' ἐπιτέλλει,
Ἐν πάσῃσιν ὁδοῖσι παρεσταμένοις σε φυλάσσειν)
12 Χερσ' ὑποφείδοντές σοι ἀμύντορες αἰὲν ἔσονται
Ὁππόθι κεν βαίνῃς· ἵνα μήποτε πήματι κύρσῃς,
Μηδὲ πόδα βλάψῃς, κόψῃς τε, λίθοιό τ' ἐπαυρῇς.
13 Τῷ μάλα θαρσήσεις, καὶ λὰξ ἐν θηρέσι βαίνων,
Σμερδαλέῳ τε λέοντι καὶ ἀσπίδι φοινηέσσῃ·
Κὰδ δὲ νέον γε λέοντα δράκοντά τε ποσσὶ πατήσεις.
14 Οὕνεκά οἱ φίλος εἰμί, τίει δέ με καὶ ἔτι μᾶλλον,
Ἔξοχα, τῷ καὶ ἐγώ μιν ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Ἕρκος δ' ἔσσομαι αὐτῷ, ὅτ' οὔνομά μου σάφα οἶδε.
15 Λισσόμενός με βοήσει, ἐγὼ δ' ἐπακούσομαι αὐτοῦ
Καί οἱ ὁμοῦ πάρ τ' ἔσσομαι ἤματι λυγρῷ,
Θρέψω αὐτόν, καί μιν ἀτερπέος οἰζύος ἐξαναλύσω,
Ῥύσομαι ἔκ τε κακοῖο, καί οἱ μέγα κῦδος ὀρέξω.
16 Ἀλλὰ καί οἱ δώσω δηθὰ ζωοῖσι μετεῖναι,
Ὄφρα τ' ἄδην αἰῶνος ἔχῃ μακροῖς τε φίλης τε,
Αἰεὶ καὶ σόος ᾖσι· φόως δὲ μοῦ οἱ ἀναδείξω.

Ψαλ. ϟβ'.

1 Ἀθάνατ', ἦ καλόν σε κλείειν, καὶ σὸν ἀείδειν
Αἶνον, καὶ κλυτὸν οὔνομ', Ἄναξ, ὕπατε κρειόντων·
2 Σὴν ἀγλαοφροσύνην ἅμα τ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Ἠδέ τ' ἀληθείην ἀγγέλλειν νυκτὸς ἀμολγῷ.

3 Instrumento hymnum *tibi* canere decachordo multisono,
Cantilenámque ordiri, & nablio sonoro,
Et bellè psallere citharâ suavi.
4 Quoniam lætitiâ, Domine, mihi mentem exhilarâsti,
Eò-quòd-talia fecisti; ego autem animitùs exultabo
Lætabórque operibus, quæ manibus tuis peregisti.
5 Quàm magna & mirabilia tua, Immortalis, opera sunt,
Quámque profundæ sunt tui cogitationes animi!
6 Insipiens hoc non novit, & non intelligit stultus:
7 Quòd paululùm improbi succrescant, veluti gramen,
Floreántque omnes nefaria machinantes,
Ut funditùs malè pereant in perpetuum.
8 Verùm tu semper, Domine, omnium-supremus *es* diebus omni-
9 Inimici enim tibi & infensi qui sunt, (bus.
Inimici tui peribunt, Domine; & alias aliò
Diffugient omnes, quibus gratum *est* mala patrare.
10 Sed meum certè cornu, cornu ceu unicornis,
Sursum attollens mihi eminentem gloriam dedisti;
Et delibutus ero recenti quandóque & pingui oleo.
11 Inimicos autem *meos* patientes *id* quod mihi placitum est animo
Videbo oculis: & auribus interitum improborum. (*eos pati*
Audiam, qui in me mala cogitantes insurgunt.
12 Florebit verò justus vir palmæ similis
Pulchræ, crescens cedrus veluti florida,
Procera, quæ in saltibus Libani exoritur,
Quæque ad cœlum latum mittit expansos ramos.
13 Qui plantati sunt in domo Immortalis,
Florebunt in atriis Dei nostri.
14 Ferent autem adhuc fructum in extremo senectutis limine;
Et pingues, floridíque etiamnum multò magis erunt.
15 Homines ut sciant, quòd Dominus est justus;
Robur meum, in eo autem nulla iniquitas est omninò.

3 Ὀργάνῳ ὑμνεύειν δεκαχόρδῳ αἰολοφώνῳ,
Μολπῆς τ' ἐξάρχειν, καὶ ναβλίῳ ἠχήεντι,
Καὶ καλὸν κιθαριζέμεναι φόρμιγγι λιγείῃ.
4 Οὕνεκ' εὐφροσύνῃσιν, Ἄναξ, μοι θυμὸν ἴηνας,
Οἷον ἔοργας· ἐγὼ δὲ μετὰ φρεσὶν ἀγλαϊεῦμαι,
Χαιρήσω τ' ἔργοισιν, ἃ χερσὶ τεῇσιν ἔρεξας.
5 Ὡς μεγάλ' ἠδ' ἔκπαγλα σοῦ, Ἀθάνατ', ἔργα πέλονται,
Ὡς πολυβενθέα τ' εἰσὶ τεοῦ μηδεήματα θυμοῦ.
6 Νήπιος οὐ τόδε οἶδε, καὶ οὐκ ἐνόησε χαλίφρων·
7 Ὡς ὀλίγον περ ἀλιτροὶ ἀνέδραμον, ἠΰτε χόρτος,
Τηλεθόωσι δὲ πάντες ἀτάσθαλα μηχανόωντες,
Ὄφρα πρόχνυ κακῶς ἀπολοίατο νωλεμὲς αἰεί.
8 Ἀλλὰ σύγ' αἰὲν, Ἄναξ, πανυπέρτατος ἤματα πάντα.
9 Δυσμενέες γάρ σοι καὶ ἀνάρσιοι οἵπερ ἔασι,
Δυσμενέες σοὶ ὀλεῦνται, Ἄναξ· διὰ δ' ἄλλυδις ἄλλῃ
Τρέσσουσιν πάντες, τοῖσιν φίλον αἴσυλα ῥέζειν.
10 Αὐτὰρ ἐμόν γε κέρας, κέρας ἠΰτε μονοκέρωτος,
Ὑψόσ' ἀειράμενός μοι ὑπέρτερον εὖχος ἔδωκας·
Καί κεν ἀλειφοίμην χλωρῷ ποτε καὶ λίπ' ἐλαίῳ.
11 Δυσμενέας δὲ παθόντας ὃ μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ὄψομαι ὀφθαλμοῖσι· καὶ οὔασι πότμον ἀλειτέων
Πεύσομαι, οἵ ἐπ' ἐμοί γε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
12 Ἀνθήσει δὲ δίκαιος ἀνὴρ φοίνικι ἐοικὼς
Καλῇ, ἀεξόμενος κέδρος ὣς μάλα τηλεθόωσα,
Βλωθρὴ, ἣ βήσσῃσιν ἐνὶ Λιβάνοιο πέφυκε,
Ἥ τε πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἵει πανυψήκεας ὄζους.
13 Οἱ πεφυτευμένοι εἰσὶν ἐν οἴκῳ Ἀθανάτοιο,
Καί κεν τηλεθάῳεν ἐν αὐλῇσιν Θεοῦ ἁμοῦ.
14 Οἴσουσιν δ' ἔτι καρπὸν ἐν ἄκρῳ γήραος οὐδῷ·
Καὶ λιπαροὶ, θαλεροί τ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔσονται.
15 Ἀνέρες ὄφρ' εἰδῶσιν, Ἄναξ ὅτι ἐστὶ δίκαιος·
Ἄλκαρ ἐμὸν, τῷ δ' ἔτις ἀτασθαλίη ἔνι πάμπαν.

PSAL. xciii.

1 IMmortalis regnat Dominus, & excellens *est* præ-aliis;
Gloriáque ſplendoréque indutus, indutus robore
Accinxit-ſe: terra.a.compacta fixáque eſt, & nunquam tremet.
2 Etiam olim ſtabilitum eſt tuum ſolium firmiter perpetuò;
Túque ipſe ſemper eras, ante omnia ſecula.
3 Graviter, Domine, fremunt fluminum moleſta fluenta;
Strepitum ingentem fluvii reſonantes edunt.
Stridet magnus fluctus ad aridam continentis,
Surſúmque in-cumulũ-attollitur, faſtigiatúrq; immenſa aqua.
4 In-excelſo verò Dominus potentior eſt multarum aquarum ſtre-
Etſi fluctus longi grandiſoni maris (pitu;
Horrendùm murmurant, longè tamen hic eos fortitudine ſuperat.
5 Oracula tua valdè fida firmáque ſunt; tuæ, Immortalis domûs
Ornatus ſemper eſt ſanctitas, & decora-admodum pulchritudo.

PSAL. xciiii.

1 EXurge Domine Deus, cujus ultio eſt, vindictáque
(Quæ & à-tergo veniens, aſſequitur hominem, qui peccave-
Cujus ultio eſt, vindictáque, Deus huc nobis affulge. (rit)
2 Exurge nunc, qui & totius terræ es judex,
Judicans gentes omnes; & in thronum ſurſum elatus
Superbis condignam mercedem præbe.
3 Quoúſque improbi, Domine, & ſcelerati homines nequicquam,
Quoúſque impii, & ſcelerati exultabunt efferéntque-ſe?
An utique ſupra fas vani-jactatores ſemper erunt?
4 Quoúſque præ arrogantia verba contumacia effundent
Altiloqui? quamdiu quicúnque mala machinantur
Fruſtrà adhuc audebunt ſuperbè gloriari?
5 Populum tuum perfundunt, Domine, affligúntque hæriditatem.
6 Viduáſque peregrinóſque occidunt crudeli animo;
Pueríſque orphanis cædem & necem inferunt.
7 Dicunt autem, Immortalis iſtum non videt quomodo factũ ſit,
Nec Jacobidarum Deus cognoſcit nec intelligit.
8 Verùm intelligite & vos, quotquot mente ſtolidi eſtis

In

Ψαλ. ϟγ΄.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει Ἄναξ καὶ ὑπείροχος ἄλλων·
Κῦδός τ', ἀγλαΐην τ' ἐπιειμένος, εἱμένος ἀλκήν.
Ζώσατο· γαῖα δ' ἄρηρε, καὶ οὔποτε κεν τρομέοιτο.
2 Καὶ πάλαι ἐστήρικτο τεὸς θρόνος ἔμπεδον αἰεί·
Αὐτὸς τ' αἰὲν ἔησθα, πρὸ πασάων γενεάων.
3 Δεινὸν, Ἄναξ, βρέμεται ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα·
Ἠχὴν θεσπεσίην ποταμοὶ κελάδοντες ἱεῖσι·
Ῥοχθεῖ μὲν μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο,
Ὕψι δὲ κορθύεται, κορυφοῦταί τ' ἄσπετον ὕδωρ.
4 Ὕψι δ' Ἄναξ κρείσσων πολλῶν ὑδάτων ὀρυμαγδοῦ·
Εἰ καὶ κύματα μακρὰ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Δεινὸν μορμύρει, πολλὸν δ' ὅδε κάρτεϊ νικᾷ.
5 Θέσφατα σοῦ μάλα πιστὰ πέλει· τεῷ, Ἀθάνατ', οἴκῳ
Κόσμος ἀεὶ ὁσίη, καὶ ἀριπρεπὲς ἔπλετο κάλλος.

Ψαλ. ϟδ΄.

1 Ὄρσευ, Ἄναξ ὁ Θεὸς, οὗπερ τίσις ἐστὶν ὄπις τε,
(Ἥ τ' ὀπίσω περ ἰοῦσα, κίχε βροτὸν, ὅς κεν ἁμάρτῃ)
Οὗ τίσις ἐστὶν ὄπις τε Θεὸς δεῦρ' ἄμμι φάανε.
2 Ὄρσεο νῦν, πάσης ὅς τε χθονός ἐσσι δικαστὴς,
Κρίνων ἔθνεα πάντα· καὶ ἐς θρόνον ὕψόσ' ἀερθεὶς
Τοῖσιν ὑπερφιάλοισιν ἐοικότα μισθὸν ὄπαζε.
3 Ἕως πότ' ἀλῆται, Ἄναξ, καὶ ἀτάσθαλοι ἀνέρες αὔτως,
Ἕως πότε δυσσεβέες καὶ ἀτάσθαλοι ἀγλαϊεῦνται;
(Ἤπου ὑπὲρ μοῖραν κενεαυχέες αἰὲν ἔσονται);
4 Ἕως πότ' ἀγηνορίῃ ἔπεα στερε' ἐκβαλέουσιν
Ὑψαγόραι; πό μέχρις ὅσοι κακὰ μηχανόωνται,
Μὰψ ἔπι τολμήσουσιν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι;
5 Λαὸν σὸν ῥαίουσιν, Ἄναξ, τεύχουσί τε κλῆρον.
6 Χήρας τε, ξείνους τ' ὀλέκουσιν ἀπηνέι θυμῷ·
Παισί τ' ἐπ' ὀρφανικοῖσι φόνον καὶ κῆρα φέρουσιν.
7 Εἶπον δ', Ἀθάνατος τοῦτ' οὐκ ἴδεν ὡς ἐτέτυκτο·
Οὔτ' Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἔγνω, οὔτ' ἐνόησεν.
8 Ἀλλὰ νοεῖτε καὶ ὕμμες ὅσοι φρένας ἠλεοί ἐστε

In populo; prudentes quando eritis, stulti adeò?
9 Qui aurem fecit, is expers erit auditus?
Qui & oculum fabricavit, non videbit?
10 Qui autem gentes flagello domat, non puniet improbos?
Quíque homines sapientiam, & consilia prudentia docet.
11 Humani benè novit Dominus curas animi,
Quòd omninò vanæ; & quòd inanes sunt *ejus* cogitationes.
12 Ter fœlix hic vir & quater, Immortalis, est,
Quem tu puniens tua ex lege doces.
13 Ut eum securum reddas in tempore calamitatis,
Ne quid patiatur mali, donec improbo fovea fodiatur.
14 Non enim Dominus suum populum repellet, neque deseret,
Nec prorsus derelictam suam hæreditatem solitariam dimittet.
15 Tum rursus ex æquitate jus rectum fiet;
Et salvi erunt posthàc, quotquot mente bonâ sunt.
16 Quis in maleficos mihi homines insurget?
Quis stabit mei gratiâ adversus improbos?
17 Nisi Dominus mihi adjutor fuisset, propè cum-mortuis
Versatus fuissem, & ferè descendissem ad inferni domum,
18 Si quando labi me dicerem pede, & casurum *me*
Putarem, misericordia tua Domine, mihi fulcrum fuit.
19 Cùm frequentes anxiæ-cogitationes mihi erât circa tenerũ cor
Acutæ, tuæ mihi consolationes animum oblectabant.
20 Nunquid tu improbis, eorum in solio & consessu
Sociaberis, qui etiam lege vim & injuriam moliuntur?
21 Catervatim in concionem coeunt contra virum justum;
Ejúsque animam perdunt, innocentémque sanguinem fundunt,
Eum vero condemnant, & inculpatum hominem occidunt.
22 Immortalis autem magnum columen, & à-malis refugium est,
Et rupes excelsa Deus meus, cui confido.
23 Qui maleficentiæ iis condignam mercedem præbebit,
Ipsósque suâ improbitate perdet;
Ipsos Immortalis Deus noster omninò perdet.

PSAL

Ἐν λαῷ· πινυτοὶ πότ᾽ ἔσεσθ᾽, ἀποφώλιοι αὔτως;
9 Ὃς μὲν τ᾽ οὖας ἔτευξεν, ὅδ᾽ ἄμμορος ἔσσετ᾽ ἀκουῆς;
Ὅς τε καὶ ὀφθαλμὸν τεκτήνατο, οὐκ ἂν ἴδοιτο;
10 Ἔθνεα δ᾽ ὃς μάστιγι δαμᾷ, οὐ τίσετ᾽ ἀλιτρούς;
Ὅς τ᾽ ἄνδρας πινυτὴν καὶ μήδεα πυκνὰ διδάσκει.
11 Ἀνδρομέου δ᾽ οἶδεν Ἄναξ μελεδήματα θυμοῦ,
Ὡς μάλα κεινά, καὶ ὡς ἀνεμώλιοί εἰσι μέριμναι.
12 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνὴρ καὶ τετράκις, Ἀθάνατ᾽, ἐστίν,
Ὅν τε σὺ πινύμενον τεοῦ ἐκ θεσμοῖο διδάσκεις.
13 Ὄφρα μιν εὔκηλον θείης ἐν ὀϊζύος ὥρῃ,
Μή τι πάθῃ κακόν, εἰσόκ᾽ ἀλείτῃ βόθρος ὀρυχθῇ.
14 Οὐ γὰρ Ἄναξ ὃν λαὸν ἀπώσεται, οὐδὲ μεθήσει,
Οὐδέ τι καλλείψας ὃν κλῆρον ἔρημον ἐάσει.
15 Ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἐν νομίῃσι δίκη κ᾽ ἰθεῖα γένοιτο·
Καὶ σόοι εἶεν ὄπισθεν, ὅσοι φρένας αἴσιμοί εἰσι.
16 Τίς κακοεργοῖσίν μοι ἐπ᾽ ἀνθρώποισιν ὀρεῖται;
Τίς νύ κεν ἀντίον ἐσταίη, ἐμεῦ εἵνεκ᾽, ἀλειτέων;
17 Εἰ μὴ Ἄναξ μοι ἀρωγὸς ἔην, σχεδὸν ἂν νεκύεσσιν
Ὡμίλεον, ὀλίγου δέ τ᾽ ἔβην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
18 Εἴποτ᾽ ὀλισθαίνειν ἔφαμην ποδί, καὶ πεσέεσθαι
Ὠΐσθην, ἔλεός σευ, Ἄναξ, ἐμοὶ ἕρμα τέτυκται.
19 Ὡς πυκιναὶ μελεδῶναι ἐμοὶ ἔσαν ἀμφ᾽ ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι, τάς μοι παραμύθια θυμὸν ἔτερπεν.
20 Ἦ σύγ᾽ ἀλιτροῖσιν τῶνδ᾽ ἐν θρόνῳ ἠδὲ θώκῳ
Μίξεαι, οἳ θεσμῷ τε βίην, ὕβριν τε φυτεύουσι;
21 Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν συνίασιν ἐπ᾽ ἀνδρὶ δικαίῳ·
Ὅν τ᾽ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, ἀναίτιον αἷμά τε χεῦαι,
Καδδ᾽ αὐτοῦ δικασπόλιες ἀμύμονα φῶτα φόνευσαν.
22 Ἀθάνατος δ᾽ ἐστὶ μέγ᾽ ἕρμα, κακῶν τέ μοι ἐστ᾽ ἀλεωρή,
Καὶ πέτρη αἰπεῖα Θεός μου, ᾗ τε πέποιθα.
23 Ὃς κακοεργίης σφιν ἐοικότα μισθὸν ὀρέξει,
Αὐτοὺς τε σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλέσσει·
Αὐτοὺς Ἀθάνατος Θεὸς ἡμέων πάμπαν ὀλέσσει.

PSAL. XCV.

1 VEnite agite, in Immortali exultemus lætantes
Eíque jubilemus, robur qui nobis est salúsque.
2 Et eum laudemus ejus præoccupantes faciem;
Eíque jubilantes suavi oblectemur cantico.
3 Quoniam magnus Deus est sacrum robur Immortalis,
Et rex magnus, quíque deos est super omnes.
4 Ejus in manu penetralia, & infima latibula terræ,
Ejus sunt verticésque montium & promontoria summa.
5 Ejus est mare, is enim fecit etiam illud;
Sed & aridam quoque fabricavit manibus suis.
6 Adeste agite ergo supplices veneremur Omnium-regem
Proni-provoluti; & procidamus coram Domino,
Qui nos fecit, priùs etiam nihil existentes.
7 Ipse enim Deus est noster, nos autem populus
Quem pascit studiosè, oviúmque sumus grex,
Cujus curam-habet ipse, *quam* & suâ protegit manu:
Hodiè si obtemperabitis, & ejus audietis vocem,
8 Nè-ampliùs cor durum in pectore vobis sit,
Quale & priscis erat hominibus contentionis tempore
Gravis, tentationísque die terra in deserta:
9 Quando me patres vestri olim tentabant,
Et probare me ausi-sunt animo, divina opera
Multa quantumvis oculis videntes, qualia & feci.
10 Hâc hominum generatione vexabatur mihi charum cor
Quadraginta annis, eorum improba opera videnti:
Et tum dixi, Iste populus semper mente stolidus est,
Delirúsque erránsque corde, & meas non novit vias.
11 Quamobrem irascens animitùs juravi validum juramentum,
Nunquam introituros eos meam in requiem.

PSAL.

Ψαλ. ϟε'.

1 Δεῦτ' ἄγετ', Ἀθανάτῳ ἐπαγαλλώμεθα χαρέντες·
Τῷ τ' ἀλαλάξωμεν, κράτος ὅς πέλει ἄμμι φόως τε.
2 Καί μιν ἐπαγνήσωμεν ἑὴν φθάνοντες ὀπωπήν·
Τῷ τ' ἀλαλάξαντες γλυκερῇ τερπώμεθ' ἀοιδῇ.
3 Ὅττι μέγας Θεός ἐστ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Καὶ βασιλεὺς μέγας, ὅς τε θεῶν ὕπερ ἐστὶν ἁπάντων.
4 Τοῦ δ' ἐν χερσὶ μυχοὶ, καὶ νείατα κεύθεα γαίης,
Τοῦ δ' εἰσὶν κορυφαί τ' ὀρέων καὶ πρώονες ἄκροι.
5 Τοῦδε θάλασσα τέτυκται, ὃ γὰρ τεχνήσατο καὶ τήν·
Ἀλλά γε καὶ τραφερὴν τεκτήνατο χερσὶν ἑῇσι.
6 Δεῦτ' ἄγετ' οὖν ἱκέται ἀζώμεθα Παμβασιλῆα
Προπροκυλινδόμενοι· καὶ προσπίπτωμεν Ἄνακτι,
Ἡμέας ὅσπερ ἔτευξε, πάρος καὶ μηδὲν ἐόντας.
7 Αὐτὸς γὰρ Θεός ἐστ' ἡμέων, ἡμεῖς δέ τε λαὸς
Ὃν τρέφει ἐνδυκέως, οἵων πελόμεσθα τε πῶϋ,
Τοῦ περικήδεται αὐτὸς, ἑὴν ὑπερέχε τε χεῖρα·
Σήμερον εἰ πείσεσθε, καὶ ἧς ἐπακούσετε φωνῆς,
8 Μηκέτι κῆρ ἀτέραμνον ἐνὶ φρεσὶν ὔμμι γένοιτο,
Οἷόν τε προτέροις πέλεν ἀνδράσι νεῖκος ὥρῃ
Λυγροῦ, πειρασμοῖό τε ἤματι γῇ ἐν ἐρήμῃ·
9 Ὄφρα μου ὑμέτεροι πατέρες ποτὲ πειρήτιζον,
Καὶ δοκιμαζέμεναί μ' ἔτλαν φρεσὶ, θέσκελα ἔργα
Πολλά περ ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενοι, οἷά τ' ἔρεξα.
10 Τῇ δ' ἀνδρῶν γενεῇ μάλ' ἐτείρετό μοι φίλον ἦτορ
Τεσσαράκοντ' ἔτεα, σφέτερ' αἴσυλα ἔργ' ὁρόωντι·
Καὶ τότ' ἔφην, Ὅδε λαὸς ἀεὶ φρένας ἠλεός ἐστι,
Πλαγκτός τε κραδίην, καὶ ἐμὰς οὐκ οἶδε κελεύθους.
11 Τοὔνεκα χωόμενος φρεσὶν ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐλεύσεσθαι αὐτοὺς ἐμὸν ἐς κατάπαυμα.

PSAL. xcvi.

1 IMmortali novum hymnum cantate; celebrate Dominum
Quicunque in terra habitatis, cantico celebrate omnes.
2 Celebrate Dominum, laudantes ejus inclytum nomen cantico,
Populo annuntiantes ejus robur diebus omnibus,
Qualis *nimirum* ille est viros tueri & servare.
3 Gloriam ejus declarate inter gentes, suspiciendáque opera,
Qualiáque miracula fecit, inter populos omnes.
4 Immortalis enim & magnus, & magnoperè laudabilis est,
Terribilísque, verendúsque longè præ diis est omnibus.
5 Omnes enim dii gentium, idola sunt,
Non dii: Immortalis verò etiam cœlum amplum fecit.
6 Apud eum verò honos & excellens est gloria;
Ejus verò in templo simul robur & decor sunt.
7 Eja agite, Immortalem glorificate gentes hominum,
Dicite verò illum tum honore tum & fortitudine excellere.
8 Honorate Immortalis nomen illustre, uti par-est:
Splendida dona ferentes ejus domum introite.
9 Proni venerantes in sanctitate supplicate Domino,
In pulcherrima sanctitate; & eum time tota circunquáq; terra.
10 Dicite & inter gentes, quòd Immortalis regnat,
Stabilitus autem est terrarum orbis penitùs bene compactus,
Nec omninò motus suis tremet fundamentis,
Stat autem valdè firmiter, quippe ei justitia fulcrum est,
Quoniam populos ille in-æquitate est judicaturus.
11 Cœlum lætetur, exultans autem gaudeat
Terra lata; perstrepat verò æstus maris,
Et omnia quæ in eo sunt, & quæcunque in-mari-nutrita.
12 Lætentur agri, & quæcunque in agris nascuntur;
Tum & arbores omnes præ-gaudio-gestient, quotquot & sylva
Florescens parit, & præ-lætitia exultabunt,
13 Coram Domino, quoniam venit, quoniam venit judicare
Terram omnem; quandoquidem is recto judicio
Judicabit totum orbem, & in-veritate populos.

Ψαλ. ϞϚ'.

1 Ἀθανάτῳ νέον ὕμνον ἀείδετε· κλείετ' Ἄνακτα
Ὅσσοι ἐπὶ χθονὶ ναίετ', ἀοιδῇ κλείετε πάντες.
2 Κλείετ' Ἄνακτ', αἰνεῦντες ἑὸν κλυτὸν ὄνομ' ἀοιδῇ,
Λαῷ ἀπαγγέλλοντες ἑὸν μέγα ἤματα πάντα,
Οἷος ὅδ' ἀνέρας ἐστὶ φυλάξαι ἠδὲ σαῶσαι.
3 Κῦδος ἑὸν καταλέξατ' ἐν ἔθνεσι, μέρμερά τ' ἔργα,
Οἷά τε θαύματα ῥέξεν ἐνὶ λαοῖσιν ἅπασιν.
4 Ἀθάνατος μὲν γάρ τε μέγας, μέγα τ' αἰνετός ἐστι·
Δεινός τ', αἰδοῖός τε θεῶν πέλει ἔξοχα πάντων.
5 Πάντες γάρ τε θεοὶ ἐθνέων, εἴδωλα πέλονται,
Οὐ θεοί· Ἀθάνατος δὲ καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔτευξε.
6 Πὰρ δέ τέ οἱ τιμή, καὶ ὑπείροχον ἔπλετο κῦδος·
Ὧ δ' ἐνὶ νηῷ ὁμοῦ χάριτος καὶ κάλλεος ἔασιν.
7 Εἰδ' ἄγετ', Ἀθάνατον κυδαίνετε φῦλ' ἀνθρώπων,
Φάσθε δέ μιν πέρι μὲν τιμὴν πέρι δ' ἔμμεναι ἀλκήν.
8 Τιμᾶτ' Ἀθανάτου ὄνομα κλυτὸν ὡς ἐπέοικεν·
Ἀλλὰ δῶρα φέροντες ἑὸν δόμον εἰσαφίκεσθε.
9 Πρηνέες ἀζόμενοι ὁσίῃ ἱκετεύετ' Ἄνακτα,
Καλλίστη ὁσίη· καὶ ἑ δείδιθι πᾶσα περὶ χθών.
10 Φάσθε καὶ ἐν ἔθνεσιν, ὅτ' Ἀθάνατος βασιλεύει,
Ἱδρυνθη δέ τε γαῖα διαμπερές, ἠδ' ἀραρυῖα,
Οὐδέ τι κινυμένη κεν ἑοῖς σεισμέοιτο θεμέθλοις,
Στῆ δὲ μάλ' ἀσφαλέως, ἐπεί οἱ δίκη ἕρμα τέτυκται,
Λαοὺς οὕνεκα μέλλει ὅγ' εὐνομίῃσι δικάζειν.
11 Οὐρανὸς εὐφραινέσθω, ἀγαλλομένη δὲ χαρήτω
Γαῖ' εὐρύστερνος· Σμαραγείτω δ' οἶδμα θαλάσσης,
Πάντα τε τῇ ἐνεόνθ', ἁλιοτρεφέ' ὅσσα τ' ἔασι.
12 Χαιρόντων δ' ἀγροί, ὅσα τ' ἐν ἀγροῖσι πεφύκει·
Καὶ τότε δένδρεα πάντα γηθήσεται, ἄσσα δὲ θ' ὕλη
Τηλεθόωσα φύει, καὶ εὐφροσύνῃ ἀλαλάξει,
13 Ἀντίον Ἀθανάτου, ὅτι ἦλθ', ὅτι ἦλθε δικάζειν
Γαῖαν ἅπασαν· ἐπεὶ ὅ κεν ἰθείῃσι δίκῃσι
Κρίνει χθόνα πᾶσαν, ἀληθείῃσί τε λαούς.

PSAL. xcvii.

1 IMmortalis regnat, quapropter lætitiâ
Terráque exhilaretur, ſimul & lætentur inſulæ
Omnes, quas pontus immenſus circundat.
2 Ei verò undique nubes umbroſæ circumfuſæ-ſunt,
Et tenebræ obſcuræ: ſimul autem juſtitiáque judiciúmque
Ejus ſolium ſtabilierunt, & ei ſedes firma ſunt.
3 Coram eo ibat ignis, & hoſtes undique vaſtabat.
4 Ejus & fulgura circunquáque terrarum orbem colluſtrârunt;
Ut vidit, ut horruit & tremuit tota undique tellus.
5 Veluti autem cùm cera liquefit agitata ignis impetu
Propè excitati, ſic montes liquefiunt Domino
Propè eunte, Dominus qui & totius eſt terræ.
6 Præco juſtitiæ ejus *eſt* cœlum amplum supernè:
Et populi omnes ejus magnam gloriam vident.
7 Illi autem pudore-confundantur, quotquot idola colunt,
Diis gloriantes, & dæmonibus nullius-pretii;
Eum verò adorate quotquot dii & dæmones eſtis.
8 Audiens iſtud lætata & gaviſa eſt veneranda Sion,
Filiabúſque Judææ valdè animus exhilaratus-eſt,
Propter tua juſta, Domine, & ſancta jura.
9 Etenim tu, Domine, totam ſuper terram elatus es
Facilè; ſupremúſque, deorúmque longè præcipuus es omnium.
10 Vobis odio-habeatur malum, quotquot Dominum diligitis;
Qui ſuorum ſanctorum animas vitámque cuſtodit,
Et eos eruit valida è manu improborum.
11 Nunc lux ſeminata-eſt (naſcitur autem fructus poſthàc)
Juſtis jucunda lux; viris etiam
Gaudium & lætitia rectum in pectore cor habentibus.
12 Lætamini in-Domino juſti; ejus autem celebrate gloriam
Nominiſque ſancti, & ejus memoriam laudis.

Ψαλ. ϟζ'.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, οὗ εἵνεκ' ἐϋφροσύνῃσι
Γαῖά τ' ἰανθείη, ἅμα καὶ κεχαρείατο νῆσοι
Πᾶσαι, ταῖς περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.
2 Ἀμφὶ δέ οἱ κύκλῳ νέφεα σκιόεντα κέχυντο,
Καὶ ζόφος ἠερόεις· ἅμα δ' εὐνομίη τε δίκη τε
Ὃν θρόνον ἱδρύσαντο, καί οἱ ἕδος ἀσφαλές εἰσι.
3 Τοῦ πρὸ μὲν ἤϊε πῦρ, πάντη δηΐους τ' ἀμάθυνε.
4 Τοῦδε καὶ ἀστεροπαὶ περί τ' ἀμφί τε γαῖαν ἔλαμψαν·
Ὡς ἴδεν, ὣς ῥίγησε καὶ ἔτρεμε πᾶσα περὶ χθών.
5 Ὡς δ' ὅτε κηρὸς τήκεται ἐπερχόμενος πυρὸς ὁρμῇ,
Ἐγγύθεν ὀρνυμένου· ὣς οὔρεα τήκετ' Ἄνακτος
Ἐγγὺς ἰόντος, Ἄναξ ὅς τε χθονὸς ἔπλετο πάσης.
6 Κήρυξ εὐδικίης τῆς οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε·
Καὶ λαοὶ σύμπαντες ἐὸν μέγα κῦδος ὁρῶνται.
7 Τοὶ δὲ καταισχυνθεῖεν, ὅσοι τ' εἴδωλα σέβονται,
Θεοῖσιν ἀγαλλόμενοι καὶ δαίμοσιν οὐτιδανοῖσι·
Τὸν δ' ἄζεσθ', ὅσσοι τε θεοὶ καὶ δαίμονές ἐστε.
8 Πυθομένη τόδ' ἔχαιρε, γέγηθέ τε πότνια Σιών,
Κούρησιν δέ τ' Ἰουδαίης μάλα θυμὸς ἰάνθη,
Σῶν τε δικαίων εἵνεκ', Ἄναξ, ὁσίων τε θεμίστων.
9 Καὶ γὰρ, Ἄναξ, σύ γε πάσης ὑπὲρ χθόνα πολλὸν ἀέρθης
Ῥεῖ' ὕπατός τε, θεῶν τε μάλ' ἔξοχος ἔπλεο πάντων.
10 Υ̓́μμιν ἀπεχθέσθω κακόν, ὅσσοι Ἄνακτα φιλεῖτε·
Ὅσπερ ἑῶν ὁσίων ψυχὰς ζωήν τε φύλαξε,
Καί σφεας εἰρύσατο κρατερῆς ἐκ χειρὸς ἀλειτρέων.
11 Νῦν φάος ἔσπαρται, (φύεται δέ τε καρπὸς ὀπίσσω)
Τοῖσι δικαίοισι γλυκερὸν φάος· ἀνδράσι δ' αὖτε
Χάρμα τ' ἐϋφροσύνη τ' ἰθὺ φρεσὶν ἦτορ ἔχουσι.
12 Χαίρετ' Ἄνακτι δίκαιοι· εὖ δὲ κλείετε κῦδος
Οὐνόματος τοῦ ἱεροῖο, καὶ οὗ μνημήϊον αἴνου.

Ψαλ.

PSAL. xcviii.

1 Eia agite, Immortali novum cantate canticum,
Quoniam ſtupenda opera, & ingentia miracula fecit;
Dexterâ autē *ſuâ* ſibi operatus-eſt ſalutē, ſanctúmq; brachiū *ejus*
Dedit *ipſi* victoriam, & excellentiorem retulit gloriam.
2 Immortalis magnam oſtendit ſalutem miſeris mortalibus;
Et valdè-notum hoc fecit, quòd facilè ſervat
Homines, promptéque; juſtitiámque ſuam, & æqua opera
Omnibus omninò palam fecit, ut & gentes intueantur.
3 Miſericordiæ veritatíſque *ſuæ* recordatus-eſt ſuo in animo
Erga domum Iſacidæ: extremi autem fines terræ
Omnes viderunt & obſervârunt Dei opera noſtri,
Qualia & propitius fecit, cum ad ſervandum homines exurgit.
4 Omnes omninò Immortali jubilate fines terræ;
Eóque exultantes *vos* qui terram habitatis
Lætamini, vobíſque omnibus in ore gaudium ſit,
Et eum laudantes ſuavem apparate cantilenam.
5 Modulatione & citharâ canorâ celebrate Dominum:
Pſallite ei citharâ ſuavibúſque cantilenis.
6 Tubarúmque clangore, cornuúmque ſonorâ voce
Voce clarâ jubilate Regi.
7 Pontus ſimul perſtrepat immenſus cum æſtu & impetu ruens,
Et quæcunque in eo ſunt (clamor verò ingens oriatur)
Terráque, & omnes quotquot eam incolunt.
8 Manibus complodentes ſimul fluvii grandiſoni
Lætentur, unà etiam montium celſa cacumina;
9 Coram Immortali, quoniam venit ut judicet
Terram: gentes hominum is in-æquitate judicabit,
Rectáque inter populos decernet jura.

Ψαλ. ϟη΄.

1 Εἴδετ᾽ ἄγετ᾽, Ἀθανάτῳ καινὴν ἀναμέλψατ᾽ ἀοιδὴν,
Οὕνεκα μέρμερα ἔργα, καὶ ἄπιστα θαύματ᾽ ἔρεξε·
Δεξιτερῇ δ᾽ οἱ ἔτευξε φόως, ὅσιός τε βραχίων
Δῶκεν χαρμονίην, καὶ ὑπέρτερον ἤρατο κῦδος.
2 Ἀθάνατος μέγ᾽ ἔφηνε φόως δηλοῖσι βροτοῖσιν·
Ἠδέ τ᾽ ἀρίγνωτον τόδε δεῖχ᾽, ὡς ῥεῖα σαώσεν
Ἀνέρας, ἐνδυκέως τε· δίκην τε καὶ αἴσιμα ἔργα
Πᾶσι μάλ᾽ ἀμφαδὰ δεῖξεν, ἵν᾽ ἔθνεά τ᾽ εἰσορόωσι.
3 Οἴκτου ἀληθείης τ᾽ ἐμνήσατο ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἐς δόμον Ἰσακίδαο· τὰ δ᾽ ἔσχατα πείρατα γαίης
Πάντ᾽ ἴδεν ἠδ᾽ ἐνόησε Θεοῦ ἔργ᾽ ἡμετέροιο,
Ἵλαος οἷά τ᾽ ἔοργ᾽, ὅτε τ᾽ ἀνέρας ὦρτο σαώσαι.
4 Πάντα μάλ᾽ Ἀθανάτῳ ἀλαλάξατε πείρατα γαίης·
Τῷδέ τ᾽ ἀγαλλόμενοι οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες
Γηθεῖτ᾽, ὔμμι τε πᾶσιν ἀνὰ στόμα χάρμα γένοιτο,
Καί μιν ἐπαινεῦντες λιγυρὴν ἐντύνατ᾽ ἀοιδήν.
5 Μολπῇ καὶ φόρμιγγι λιγείῃ κλείετ᾽ Ἄνακτα·
Μέλπετέ μιν φόρμιγγι, μελιφθόγγοισί τ᾽ ἀοιδῆς.
6 Σαλπίγγων τ᾽ ἐνοπῇ, κεράων τ᾽ εὐηχέϊ φωνῇ,
Φωνῇ ἀριζήλῃ ἀλαλάξατε τῷ Βασιλῆϊ.
7 Πόντος ἅμα σμαραγείτω ἀπείριτος οἴδματι θύων,
Ὅσσα τ᾽ ἐν αὐτῷ ἔασι, (βοὴ δ᾽ ἁλίαστος ὀρώρῃ·)
Γαῖά τε καὶ σύμπαντες ὅσοι μιν ναιετάουσι.
8 Χερσί τε συμπλαταγεῦντες ὁμοῦ ποταμοὶ ἐρίδουποι
Χαιρόντων· ἄμυδις τ᾽ ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα·
9 Ἀντίον Ἀθανάτου, ἐπεὶ ἔρχεται ὄφρα δικάζῃ
Γαῖαν· φῦλα βροτῶν ὅ κεν εὐνομίῃ δικάσσειεν,
Θείαις λαοῖσί τ᾽ ἔνι κρίνῃσε θέμιστας.

PSAL. xcix.

1 IMmortalis regnat, ſimul contremiſcant populi:
Ei etiam in medio ſacrorum ſedes eſt Cheruborum,
Ibi ſedet Dominus, commoveatur tota undequaq; terra.
2 In Sione magnus eſt Deus; ſurſum autem elatus-eſt
Cunctos ſuper populos, ſuper omnes nationes hominum.
3 Reverendum magnúmque terribiléque tuum nomen populi
Concelebrent ſimul omnes, quando & valdè ſanctum eſt.
4 Cœleſtis Rex, cujus potentia eſt maxima,
Colit juſtitiam, amátque recta omnia;
Æquitatem tu ordinas hominibus, ſanctáque jura,
Et inter Jacobidas jus rectiſſimè dicis.
5 Venite agite hymnis canoris glorificate Dominum,
Deum noſtrum, & ad ſcabellum pedibus ejus
Proni-provoluti adorate, quoniam ſanctus eſt.
6 Inter ſacerdotes ejus ſimul Moſéſque Aarónque,
Intérque eum orantes Samuelis prudens cor:
Hi quidem Dominum orabant, ille.a.orantiū vocem exaudieba
7 Hos quidem ille è columna allocutus-eſt caliginoſa,
Mediáque è nube terribilem edidit vocem:
Oracula autem *ejus* hi cuſtodierunt, præceptúmque quod dedi
8 Eos autem exaudiiſti, Domine Deus, iiſque propitius eras,
Clemens Deus eras, quanquam & poſteà animadvertens
Noxámque eorum ultus-es & mala opera.
9 Eia agite hymnis canoris glorificate Dominum,
Noſter qui Deus eſt, ejúſque ad montem accedite
Sanctum, ibíque eum ſuppliciter-orantes veneramini:
Immortalis enim Dominus noſter Deus ſanctus eſt.

PSAL. c.

1 CElebrantes Dominum unâ jubilate voce;
In eóque exultans jubilet tota circunquáque terra,
Gentéſque omnes, mortaliúmque infinitæ nationes.
2. Immortali ſervite lætitiâ mentis;

Cantilenis

Ψαλ. ϟθ΄.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, ἅμα τρομεοίατο λαοί·
Τῷδε καὶ ἐν μέσσῳ ἱερῶν ἕδος ἐστὶ Χερούβων,
Ἔνθα καθέζετ᾽ Ἄναξ, κλονέοιτό γε πᾶσα περὶ χθών.
2 Ἐν Σιῶνι μέγας πέλεται Θεός· ὕψι δ᾽ ἀέρθη
Πάντας ὑπὲρ λαούς, ὑπὲρ ἔθνεα πάντ᾽ ἀνθρώπων.
3 Αἰδοῖον μέγα τε δεινόν τε σὸν οὔνομα λαοὶ
Κλειόντων ἅμα πάντες, ἐπεὶ μάλα θ᾽ ἱερόν ἐστιν.
4 Οὐράνιος Βασιλεὺς, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Τίει τ᾽ εὐδικίην, φιλέει δέ τε αἴσιμα πάντα·
Εὐνομίην σὺ πέπηγας βροτοῖς, ὁσίας τε θέμιστας,
Ἔν τ᾽ Ἰακωβιάδῃσι δίκην ἰθύντατα εἶπες.
5 Δεῦτ᾽ ἄγεθ᾽ ὕμνοισιν λιγυροῖς κυδαίνετ᾽ Ἄνακτα,
Ἡμέτερόν γε Θεόν, παρά τε θρήνυϊ ποσὶν αὐτοῦ
Προπροκυλινδόμενοι ἄζεσθ᾽, ἐπεὶ ἱερός ἐστιν.
6 Ἐν ἱερεῦσιν ἑοῖσιν ὁμοῦ Μωσῆς τ᾽ Ἀαρών τε,
Ἔν τέ οἱ εὐχομένοισι Σαμουήλου λάσιον κῆρ·
Οἱ μὲν Ἄνακτ᾽ εὔχοντο, ὁ δ᾽ εὐχομένων ὄπ᾽ ἄκουσε.
7 Τοὺς μὲν ὅ γ᾽ ἐκ στήλης προσεφώνεεν ἀχλυοέσσης,
Μέσσου τ᾽ ἐκ νέφεος δεινὴν ἀνενείκατο φωνήν.
Θέσφατα δ᾽ οἱ ἐφύλαξαν, ἐφετμὴν θ᾽ ἣν παρ᾽ ἔδωκε.
8 Τῶν δ᾽ ἐπάκουσας, Ἄναξ ὁ Θεός, Σφίσι δ᾽ ἵλαος ἦσθα·
Μειλίχιος Θεὸς ἦσθ᾽, εἰ καὶ μετόπισθε νοήσαις
Ἄτην τε σφετέρην ἀπετίσαο καὶ κακὰ ἔργα.
9 Εἶδ᾽ ἄγεθ᾽ ὕμνοισι λιγυροῖς κυδαίνετ᾽ Ἄνακτα,
Ἡμέων ὅς Θεός ἐστιν, ἑὸν δ᾽ ὄρος εἰσαφίκεσθε
Ἱερόν, ἔνθα τέ μιν γουνέμενοι αἰδέσσασθε·
Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ἡμέων Θεὸς ἱερός ἐστι.

Ψαλ. ρ΄.

1 Κλείοντες τὸν Ἄνακτα, μιῇ ἀλαλάξατε φωνῇ·
Τῷδέ τ᾽ ἀγαλλομένη ἀλαλάξαι πᾶσα περὶ χθών,
Ἔθνεά τε ξύμπαντα, βροτῶν τ᾽ ἀπερείσια φῦλα.
2 Ἀθάνατον θεραπεύετ᾽ εὐφροσύνῃσι νόοιο·

Cantilenis suavibus in ejus conspectum venite.
3 Scitote, quòd solus Dominus est Deus, nec quis alius;
Nos.*a.* ille fecit, non autē sumus à-*nobis*-ipsis-fusi *nec fabricati*,
Necomninò à-*nobis* ipsis-nati-factiq; manuúmq; opera nostrarū
Sed à-Deo-conditi, ejus autem sumus populus,
Populus quidem ejus, ovésque pascui ejus.
4 Introite portas ejus, pulchrúmque atrium,
Hymnis sonoris ejus gloriam *celebrandam* accurantes,
Et ejus domum intrate cantantes simul.
5 Immortalis enim Dominus bonúsque & mitis est,
Cujus & lenitas misericordiáque perpetuò semper
Manet, veritásque per indefectibiles generationes.

PSAL. ci.

1 CLementiámque justitiámque unâ celebrabo cantilenâ,
Quâ te cantabo, Domine, tu enimutrísque excellis.
2 Ibo autem in-via prudenter, & inculpatam calcabo semitam
Benè & scienter: quando verò ad me venies? domo
In mea recto corde versabor omninò,
Ut & integer ipse sim, & integra sciens.
3 Oculis haud quidpiam lubens malum videbo, nec pravum,
Iniquum nec mihi quicquam collocabo in conspectu:
Invisa autem mihi *sunt* eorum opera, extra viam qui vagantur,
Et à te declinant, eorum verò nihil unquam adhærebit mihi.
4 Perplexum autem cor perversi hominis recedat
Procul à me; malum autem non cognoscam nec amabo.
5 Eum autem qui probro clanculùm afficit socium,
Et eum absentem malè vituperat, prorsus disperdam:
Neque sustinere superbientem potero,
Vultúmque fastu elatum, & insolentem animum habentem.
6 Oculi autem mei sunt super fidelissimos homines
Regione in nostra, ut domestici mihi sint:
Et famulus meus erit vir integer animi.
7 Qui autem malam fraudem consultat, haud utique meam
Chœnicem attingere eum patiar, neque meam domum
Habitare, nec coram me manere *eum* qui mendacia loquitur.

8 Diluculò

Μολπῇσι γλυκερῇσιν ἑῆς ἀντίσατ' ὀπωπῆς.
3 Ἴστ' ὅτι μοῦνος Ἄναξ πέλεται Θεὸς, οὐδέ τις ἄλλος·
Ἡμέας δ' αὐτὸς ἔτευξ', οὐκ εἰμὲν δ' αὐτοχόωνοι,
Οὐδέ τι αὐτογενεῖς, χειρῶν τ' ἔργ' ἡμετεράων,
Ἀλλὰ Θεόδμητοι, αὐτοῦ πελόμεσθα δὲ λαὸς,
Λαὸς μὲν τ' αὐτοῦ, ὄϊες δέ τε οἷο νομοῖο.
4 Εἰσοιχνεῖτε πύλας αὐτοῦ, περικαλλέα τ' αὐλὴν,
Ὕμνοισι λιγυροῖσιν ἑὸν κλέος ἀμφιέποντες,
Καὶ ἑὸν οἶκον ἐσέλθετ' ἀοιδιάοντες ὁμαρτῇ.
5 Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ἀγαθός τε καὶ ἤπιός ἐστι,
Τοῦ καὶ ἐνηείη, ἔλεος δέ τε νωλεμὲς αἰεὶ
Μίμνει, ἀληθείη τε δι' ἀλλήκτων γενεάων.

Ψαλ. ρα'.

1 ΜΕιλιχίην τε δίκην τε μιῇ ἀναμέλψομ' ἀοιδῇ·
Τῇ σ' ἀναμέλψομ', Ἄναξ, σὺ γὰρ ἀμφοτέρῃσι κέκασσαι.
2 Εἶμι δ' ὁδὸν πινυτῆς, καὶ ἀμύμονα βήσομ' ἀταρπὸν
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· πότε δ' ὡς ἔμ' ἐλεύσεαι; οἴκῳ
Ἐν ἐμῷ ἰθείῃ κραδίῃ πωλήσομαι ἔμπης,
Ὡς καὶ ἀμύμων αὐτὸς ἐὼν, καὶ ἀμύμονα εἰδώς.
3 Ὄμμασιν οὔτι ἑκὼν κακὸν ἄψομαι, οὔτ' ἀσύφηλον,
Αἴσυλον οὐδέ τι μοι ὀπίσω προπάροιθεν ὀπωπῆς·
Ἐχθρὰ δέ μοι τῶνδ' ἔργα, παρὲξ ὁδοῦ οἵ τ' ἀλόωνται,
Καὶ σὲ ἀπέκλιναν, τῶν δ' οὔτι ποθὴ ἕξετ' ἐμεῖο.
4 Στρεπτὴ δὲ κραδίη σκολιόφρονος ἀνέρος ἔρροι
Τῆλ' ἀπ' ἐμεῖο· κακὸν δ' οὐ γνώσομαι οὐδὲ φιλήσω.
5 Τὸν δ' ὃς ἐλεγχείην λάθρη ἀνέθηκεν ἑταίρῳ,
Καί μιν ἀπόντα κακῶς μωμήσατο, πάμπαν ὀλέσσω·
Οὐδέ κ' ἀνασχέσθαι ὑπερηφανέοντα δυναίμην,
Ὄμμα θ' ὑπερφίαλον, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντα.
6. Ὀφθαλμοὶ δ' ἐμοί εἰσ' ἐπὶ πιστοτάτους ἀνθρώπων,
Χώρῃ ἐν ἡμετέρῃ, ἵν' ὑπωρόφιοί μοι ἔωσι·
Καὶ θεράπων ἐμὸς ἔσται ἀνὴρ, ὃς ἀμύμονα εἰδῇ.
7 Ὃς δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύεται, οὔτοι ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτεσθαί μιν ἀνέξομαι, οὐδέ τ' ἐμὸν δῶ
Ναίειν, οὐδέ μευ ἄντα μένειν, ὃς ψεύδεα βάζει.

8 Diluculò autem omnes perdam, improbi qui sunt
Terra in nostra; ut ab Immortalis civitate
Omnes funditùs deleam, quotquot mala machinantur.

PSAL. cii.

1 ORationem meam exaudi, Domine, supplicis vocem suscipe
Propitius, & ad te vox mei clamantis veniat.
2 Nè à me avertas oculos malo calamitatis tempore,
Secedens: valdè paratæ tibi aures ad-audiendum sint,
Die tristi statim me vociferantem audi.
3 Dies enim mei perierunt, & abierunt veluti fumus;
Ossa autem exaruerunt tanquam focus in ignis splendore.
4 Veluti autem cùm sol percutit recens-florentem herbam
Radiis suis, ea verò percussa exaruit;
Sic & mihi exaruit in pectore charum cor:
Quippe & mente oblitus sum cibo pasci.
5 Miserabiliter lugenti, & vocem gemibundam edenti
Carnes mihi consumuntur, arescunt autem membra
Tabe funestâ, cuti autem ossa adhærent.
6 Loco in solitario sicut pelicanus solus errat,
Talis ego miser; velutique noctua noctis socia,
Quæ semper-sola-est, desertásque domos habitat.
7 Jaceo vigilans, & insomnes noctes traduco:
Ac si passer essem super tecta solitariè solus.
8 Hostes *mei* totâ die probris me afficiunt
Temerè; contráque me valida eos rabies incessit,
Simúlque contra me juramentū jurati-sunt, mihi mala molientes.
9 Idcircò autem velut panem cinerem fuliginosum edi:
Lachrymis meis potùm miscui, & bibi salsam aquam;
10 Idque propter vehementem iram tuam, indignationémq; gravē;
Quia me primùm extulisti, deinde verò etiam deturbâsti.
11 Dies mei perinde-ac umbra transeunt, quæ citò perit;
Et carne attenuatus exarui sicut gramen.
12 Verùm tu, Immortalis, es, manésque in perpetuum;
Memoriáque tui per sempiterna secula.

13 Exurges

8 Πρωῒ δὲ πάντας ὀλέσσω, ἀτάσθαλοι ὅσπερ ἔασι
Γαίῃ ἐν ἡμετέρῃ· ἵν' ἀπ' Ἀθανάτοιο πόληος
Πάντας ἀποῤῥαίσω, ὅσσοι κακὰ μηχανόωνται.

Ψαλ. ρβ'.

1 Εὐχωλῆς μου ἄκουσον, Ἄναξ, ἱκέτεω ὄπα δέξο
Ἵλαος, σέ τε φωνὴ ἐμοῦ βοόωντος ἱκέσθω.
2 Μὴ ἀπ' ἐμεῦ τρέπε ὄσσε κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ,
Νοσφισθείς· μάλ' ἑτοῖμος τοι ἔατ' ἀκουέμεν ἔσω,
Ἤματι λευγαλέῳ τάχα μου φωνεῦντος ἄκουσον.
3 Ἤματα γάρ μου ὄλωλε, καὶ οἴχεται ἠΰτε καπνός·
Ὀστέα δ' αὐάνθη, ὡς ἐσχάρη ἐν πυρὸς αὐγῇ.
4 Ὡς δ' ὅταν ἠέλιος βάλλῃ νεοθηλέα ποίην
Ἀκτίνεσσιν ἑῆς, ἡ δὲ βληθεῖσα μαράνθη·
Ὡς καὶ ἐμοὶ ἐμαράνθη ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ·
Οὕνεκά τε φρεσὶν ἐκλαθόμην σίτοιο πάσασθαι.
5 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένῳ καὶ ὄπα στονόεσσαν ἱέντι
Σάρκες μοι φθινύθουσι, καπεσκλήκασι δὲ γυῖα
Τηκεδόνι στυγερῇ, ῥινοῖο δέ τ' ὀστέ' ἔχονται.
6 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ πελεκὰν ὡς οἶος ἀλᾶται,
Τοῖος ἐγὼ δῆλος· ὥς τε γλαὺξ νυκτὸς ἑταίρη,
Ἥ τ' αἰεὶ μινύθεται, ἐρημάσι οἰκία ναίει.
7 Κεῖμ' ἐγρηγορέων, καὶ ἄϋπνος νύκτας ἰαύω·
Ὡς εἰ στρουθὸς ἔην ἐπὶ δώμασιν οἰόθεν οἶος.
8 Δυσμενέες προτί αν ἦμαρ ἐμοὶ κατ' ὀνείδεα χεῦαν
Αὔτως· καὶ δ' ἄρ' ἐμεῦ κρατερὴ σφέας λύσσα δέδηκε,
Σὺν δέ τε ὅρκον ὄμοσσαν, ἐμοὶ κακὰ μητιόωντες.
9 Τοὔνεκα δ' ὡς σῖτον κόνιν αἰθαλόεσσαν ἔδηδα·
Δάκρυσι' ἐμοῖσι ποτὸν μίξας, πῖον ἁλμυρὸν ὕδωρ·
10 Σὸν διὰ ζάφελόν τε χόλον μῆνίν τε βαρεῖαν·
Ὅττι με πρῶτ' ἀνάειρας, ἔπειτα δὲ καὶ συνέλιξας.
11 Ἤματά μου σκιῇ ἶσα παρέρχεται, ἠ τάχ' ὄλωλε·
Καὶ χρόα καρφόμενος ξηράνθην ἠΰτε ποίη.
12 Ἀλλὰ σύγ', Ἀθάνατ', ἐσσί, μένεις δέ τε νωλεμὲς αἰεί·
Μνημοσύνη δέ τε σεῖο διὰ ἀλλήκτων γενεάων.

13 Ὄρσεο

13 Exurges igitur, Sionísque calamitosæ misereberis:
Jam enim tempus venit, grataque miserationis opportunitas.
14 Quoniam tui servi etiam rudera diligunt,
Ipsósque *adeò* lapides ejus, & ejus pulverem valdè amant,
Venerantes utique eam etiam in pulvere collapsam.
15 Gentes autem adeò timebunt nomen inclytum Immortalis,
Adorantes; omnésque tuam gloriam, quotquot sunt,
Sceptrigeri reges in terra alma.
16 Cùm Dominus Sionem charam, & ejus muros ædificaverit,
Gloriâ suâ fulgens tum splendoréque apparebit.
17 Hominum vero solitariorum, & ad quos magna pervenit neces-
Precationem propitius exaudies, & non spernes. (sitas,
18 Scribet aliquis hoc deinde etiam posteris auditu,
Ut & decantatum sit etiam apud seros nepotes:
Laudabunt autem Dominum, qui in posterum nati fuerint.
19 E solio sublimi, ubi ei sedes sacra est,
Immortalis prospexit, & aspexit in terram infrà,
Desuper aspexit in terram de cœlo stellato:
20 Virorum, qui firmis conclusi sunt in carceribus,
Eorum gemitúmque audire, & vincula disrumpere:
Ipsos & à morte lugubri liberare,
Qui destinati letho putant se *mox* morituros:
21 Omnibus omninò palàm facere illustre nomen Domini
Sanctâ in Sione, & ejus gloriam in Solymis,
22 Catervatim cùm populi congregati sunt, & ex civitatibus,
Et ex regionibus, quibus imperant insignes reges,
Omnes simul, ad colendum sacrum robur Immortalis.
23 Læsit me in via, debilitavítque mihi vires,
Et me infirmum reddidit, charum ævum *mihi* decurtans.
24 Dixi utique, Nè mihi, Deus meus, dimidium ævi auferas,
Neque mihi in medio curriculo sit terminus vitæ:
Tui anni indesinentes *sunt*, vivísque in perpetuum usque.
25 Terræ spatiosæ olim tu fundamenta posuisti;
Cœlúmque stelliferum tuis manibus fecisti.
26 Sed hoc quidem peribit, tu autem eris incorruptibilis semper;
Et

13 Ὄρσεαι δὴ νῦν, Σιὼνά τ' οἰζυρὴν ἐλεήσεις·
Ἤδη γὰρ χρόνος ἦλθε, φίλη τ' ἐλεητύος ὥρη.
14 Ὅττι τεοὶ θεράποντες ἐρείπια τῆς φιλέουσι,
Τούς τε λίθους αὐτῆς, καὶ ἑὴν κόνιν ἀμφαγαπῶσιν,
Αἰδόμενοι ἄρα πίονγε καὶ ἐν κονίῃσι πεσοῦσῃ.
15 Ἔθνεα δ' ὡς δείσουσ' ὄνομα κλυτὸν Ἀθανάτοιο,
Ἀζόμενοι· πάντες γὰρ τεὸν κλέος, ὅσσοι ἔασι,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
16 Ὁππότ' Ἄναξ Σιὼνα φίλην, καὶ ἃ τείχεα δείμῃ,
Κύδεϊ ᾧ στίλβων τότε ἀγλαΐῃ τε φανεῖται.
17 Ἀνδρῶν δ' οἰοπόλων, μεγάλη θ' ὡς ἵκετ' ἀνάγκη,
Εὐχωλῆς ἵλαος ἀκέσσεται, οὐδ' ἀλογήσει.
18 Γράψει τις τόδ' ἔπειτα καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Ὄφρα τ' ἀοίδιμον ᾖσι καὶ ὀψιγόνοις ἀνθρώποις·
Αἰνήσουσι δ' Ἄνακτα, οἵ κεν μετόπισθε γένωνται.
19 Ἐκ θρόνου ὑψηλοῦ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν,
Ἀθάνατος καθορᾶτο, καὶ εἴσιδε γαῖαν ἔνερθεν,
Ὑψόθεν εἴσιδε γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
20 Ἀνδρῶν, οἳ κρατερῇσιν ἐέρχαται ἐν φυλακῇσι,
Τῶνδε τ' ἀκοῦσαί τε στοναχὴν, καὶ δέσματα ῥῆξαι·
Αὐτοὺς καὶ θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναδῦσαι,
Αἳ πεπρωμένοι αἴσῃ ὀΐονται θανέεσθαι·
21 Πᾶσι μάλ' ἀμφαδὰ θεῖναι ἀγακλυτὸν οὔνομ' Ἄνακτος
Ἱερῇ ἐν Σιὼνι, καὶ ὃν κλέος ἐν Σολύμοισιν·
22 Ἰλαδὸν ὁππότε λαοὶ ἀγηγέρατ', ἔκ τε πολήων,
Χωρέων θ', ὧν κρατέουσιν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες,
Πάντες ἅμ', ἅζεσθαι ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
23 Ἔβλαψέν μ' ἐν ὁδῷ, ἀμαλδύνωσεν δέ μοι ἀλκήν,
Καί μ' ἀλαπαδνὸν ἔθηκε, φίλην αἰῶνα κολούων.
24 Φῆν ἄρα, Μή με, Θεός μου, ἀφ' ἥμισυ αἴρεο ζωῆς,
Μηδέ μοι ἐν μεσάτῳ δρόμῳ εἴη τέρμα βίοιο·
Σοῦ ἔτε' ἄλληκτα, ζώεις δέ τε νωλεμὲς αἰεί.
25 Γαίης εὐρυχόροιο πάλαι σὺ θεμείλια θῆκας·
Οὐρανὸν ἀστερόεντα τεῇσί τε χερσὶν ἔτευξας.
26 Ἀλλ' ὁ μὲν δὴ νῦν κεν ὄλοιτο, σὺ δ' ἔσσεαι ἄφθιτος αἰεί·

Et vetus quidem hoc totum fiet veluti vestimentum:
Quemadmodum verò cùm quis lænam à se deposuit veterem,
Aliud autem induit pallium, quod ei fuerit mutatorium;
Sic tuâ voluntate *mutabitur &* aliusmodi erit hoc, quàm anteà.
27 At tu semper idem, seniique-expers & immortalis;
Nec annorum tibi unquam erit, aut vitæ finis.
28 Te autem colentium filii manebunt prorsus,
Et apud te stabiles semper erunt, iisque in-posterum
Nunquam improlis generatio & obscura peribit.

PSAL. ciii.

1 LAuda, anima mea, sacrum robur Immortalis,
Et cor, & quæcunque sunt in pectore meo,
Omnia simul glorificent nomen sanctum ejus.
2 Lauda, anima mea, sacrum robur Immortalis;
Nec obliviscere eorum, quæ tibi unquam fecit, bonorum.
3 Qui tibi benignè peccata omnia remittit;
Qui & tibi medicus, morbos & sanat omnes.
4 Qui vitam tuam tuetur, téque servat ab interitu;
Clementiâque misericordiâque tuum coronat caput.
5 Quíque benevolus os tibi replet bonis: (nectus occupat,
Quemadmodum autem cùm aquila volucris, postquàm eam se-
Fit denuò juvenis, pennas exuens, quas antea habuit:
Sic ille te, vitæ licet tibi flos perierit,
Senectute abrasâ, efficiet juvenem pubescentem.
6 Omnibus vi-oppressis Dominus adjutor est;
Eorúmque gratiâ recta semper decernit jura,
Æquitatem præstans, molestámque injuriam propellens.
7 Quíque olim ostendit suas Mosi vias
Legislatori, suáque opera Israëlis filiis.
8 Mitis est Dominus, & clemens, & lenis-animi:
Subit verò tardè eum ira, valdè autem ei mens est misericors.
9 Non ei contentio grata est, non objurgabit assiduè semper:
Iram abjiciet, nec pertinaciter in animo
Succensebit, nec iram in mente diebus omnibus retinebit.

10 Patiens

Καὶ γὰρ παλαιὸς ἅπας ὅ γ᾽ ἠμύοιτό κεν ἠΰτε λώπη·
Ὡς δ᾽ ὅτε τις τε χλαῖναν ἀπαὶ ἑο θῆκε παλαιὰν,
Ἄλλο δ᾽ ἕσσατο φᾶρος, ὅ οἱ παρεχέσκετ᾽ ἀμοιβάς·
Ὡς σὺ ἕκητ᾽ ἀλλοῖος ὅδ᾽ ἔσσεται, ἢ τὸ πάρος περ.
27 Ἀλλὰ σὺ αἰὲν ὁ αὐτός, ἀγήρως τ᾽, ἀθάνατός τε·
Οὐδ᾽ ἐτέων ποτέ σοι ἔσετ᾽, ἢ βιότοιο τελευτή.
28 Τῶν δὲ σέ θ᾽ ἁζομένων παῖδες μιμνέουσί περ ἔμπης,
Πὰρ δέ σοι ἔμπεδοι αἰὲν ἔσονται, τοῖσί τ᾽ ὀπίσσω
Οὐδέποτ᾽ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀλεῖται.

Ψαλ. ργ΄.

1 Αἶνε, ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Καὶ κραδίη, ὅσα τ᾽ ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι,
Πάντ᾽ ἄμυδις κυδαινόντων ὄνομ᾽ ἱερὸν αὐτοῦ.
2 Αἶνε, ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Μηδ᾽ ἐπιλήθεο τῶνδ᾽, ὅσα τοι ποτὲ ἐσθλὰ ἔοργεν.
3 Ὅς τοι παρφρονέως ἀλιτήματα πάντ᾽ ἀφέηκεν·
Ὅς τέ τοι ἰητρός, νούσους καὶ ἀκέσσατο πάσας.
4 Ὅς βίοτόν σου ἔρυτο, σέ τ᾽ ἐξεσάωσεν ὀλέθρου·
Μειλιχίῃ τ᾽ ἐλέῳ τε τεὸν στεφάνωσε κάρηνον.
5 Ὅς τε φίλα φρονέων στόμα σοι ἔμπλησεν ἐάων·
Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ αἰετὸς ὄρνις, ἐπεί μιν γῆρας ἱκάνει,
Γίνεται αὖτε νέος, πτερά τ᾽ ἐκδύς, ἃ πρὶν ἔχεσκεν·
Ὡς ὅγε σε, ζωῆς εἴπερ τέ τοι ἄνθος ὄλωλη,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσει νέον ἡβώοντα.
6 Πᾶσι βιαζομένοισιν Ἄναξ ἐπιτάρροθός ἐστι·
Τῶνδ᾽ ἕνεκ᾽ ἰθείας αἰεί τ᾽ ἔκρινε θέμιστας,
Εὐδικίας ἀνέχων, θυμαλγέα δ᾽ ὕβριν ἀλάλκων.
7 Ὅς τε πάλαι ἀνέφηνεν ἑὰς Μωσῆϊ κελεύθους
Θεσμοφόρῳ, τὰ δ᾽ ἃ ἔργ᾽ Ἰσραήλοιό τε παισίν.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ καὶ μείλιχος ἠδ᾽ ἀγαθόφρων·
Δὺ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ᾽ οἱ νόος ἐστ᾽ ἐλεήμων.
9 Οὐ οἱ ἔρις φίλη ἐστ᾽, οὐ νεικέστει ἐμμενὲς αἰεί·
Μῆνιν ἀπορρίψει, οὔτ᾽ ἀσκηθέως ἐνὶ θυμῷ
Χώσεται, οὔτε χόλον φρεσὶν ἤματα πάντα καθέξει.

10 Patiens-est, nec nobiscum agit juxta ea quæ peccavimus;
Neque maleficentiæ mercedem malam nobis præbet.
11 Quantum verò cœlum est super terram almam,
Tantum & super viros quibus mens est pia,
Quíque eum reverentur, gratia ejus & misericordia.
12 Quantum verò sol oriens *distat* ab occidente,
Tantum à nobis nostra peccata posuit.
13 Quemadmodum autem pater suorum liberorum benevolus miseretur,
Sic & in-mente sua Dominus miseretur hominum,
Qui ipsum reverentur, Dei-timentem animum habentes.
14 Nostram enim naturam novit, corpúsque quàm infirmum;
Bene hòc etiam meminit, quòd fragilis pulvis sumus.
15 Nec enim quicquam uspiam est brevioris-ævi quàm homo,
Cujus & citò-interitura est vita, velut gramen;
Perinde autem ac flos viget, paululùm, haud admodum diu,
Flos in agris, cujus & ævum est brevissimum.
16 Venit enim repentè ventus, ille autem abit evanidus,
Statim marcescens; locus autem suus haud *ampliùs* eum novit.
17 Immortalis autem misericordia & ante omnes generationes,
Et ad omnes perpetuò erit deinceps rursus
Eum reverentibus in-animo; justitiáque *ejus*
Ad natos natorum, & qui nascentur ab illis.
18 Erga eos autem quicunque ejus fœdera fida custodiunt,
Et recordantur verborum ejus, ut perficiant mandata.
19 Thronum suum benè stabilivit in cœlo stellato
Immortalis, & sceptrum ejus omnibus dominatur.
20 Laudate vos Dominum, ejus Angeli cœlites,
Qui robore excellitis, ejúsque præstatis sermonem
Prompti, nec inobsequentes estis præceptis ejus.
21 Laudate vos Dominum, quotquot utique ejus exercitus estis,
Diligentes ministri, ejus perficientes mandata.
22 Sed & laudate vos Dominum, ejus etiam opera omnia,
Locis in omnibus, in quibuscunque regnum-obtinet:
Eja age, anima mea, quin & tu etiam lauda Dominum.

PSAL.

10 Τέτληκ᾽, οὐθ᾽ ἡμέας ἔρδει οἷ᾽ ἠλιτόμεσθα·
Οὔτε κακορραφίης μισθὸν κακὸν ἄμμιν ὀπάζει.
11 Ὅσσον δ᾽ οὐρανός ἐστιν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν,
Τόσσον ὑπὲρ τ᾽ ἄνδρας, τοῖσιν νόος ἐστὶ θεουδής,
Οἵ τέ μιν ἅζονται, χάρις αὐτοῦ καὶ ἐλεητύς.
12 Ὅσσον δ᾽ ἠέλιός τ᾽ ἀνιὼν ἀπὸ δυσομένοιο,
Τόσσον ἀφ᾽ ἡμείων ἡμέων ἀλιτήματ᾽ ἔθηκεν.
13 Ὡς δὲ πατὴρ ἑὰ τέκνα φιλοφρονέων ἐλέησεν·
Οὕτω καὶ φρεσὶν ᾗσιν Ἄναξ ἐλέησεν θεράποντας,
Οἵ τέ μιν ἠδέσσαντο, θεουδέα θυμὸν ἔχοντες.
14 Ἡμέων γὰρ φύσιν οἶδε, δέμας δέ τε, ὡς ἀλαπαδνόν·
Εὖ τόδε καὶ μέμνηται, ὅτ᾽ ἀβληχρὴ κόνις εἰμέν.
15 Οὐ μὲν γάρ τι που ἐστὶ μινυνθαδιώτερον ἀνδρός,
Οὔτε καὶ ὠκύμορος πέλεται βίος ἠύτε ποίη·
Ἄνθει δ᾽ ἶσα τέθηλε, μινυνθά περ, ἔτι μάλα δηνί,
Ἄνθει εἰν ἀγροῖσιν, οὐκ αἰὼν τ᾽ ὀλιγίστη.
16 Ἦλθε γὰρ ἐξαπίνης ἄνεμος, τὸ δέ τ᾽ οἴχετ᾽ ἄφαντον,
Αἶψα μαραινόμενον· χῶρος δ᾽ ἑὸς ἔτι μιν ἔγνω.
17 Ἀθανάτου δ᾽ ἔλεος πρό τε παντοίων ἡμεράων,
Ἐς πάσας τε διηνεκέως ἔσεθ᾽ ὕστερον αὖθις
Τοῖσί μιν ἁζομένοισιν ἐνὶ φρεσίν· εὐδικίη τε
Ἐς παῖδας παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
18 Ἐς δ᾽ αὐτοὺς, ὅσοι τὰ ἃ ὅρκια πιστὰ φυλάξαν,
Καὶ μνήσαντ᾽ ἐπέων, ἵν᾽ ἑὰς τελέσωσιν ἐφετμάς.
19 Ὃν θρόνον δὲ ἵδρυσεν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἀθάνατος, καὶ σκῆπτρον ἑὸν πάντεσσιν ἀνάσσει.
20 Αἰνεῖτ᾽ ὔμμες Ἄνακτ᾽, ἑοὶ Ἄγγελοι οὐρανίωνες,
Οἳ κράτεϊ προβεβήκατ᾽, ἑόν τ᾽ ἐτελέσσατε μῦθον.
Πρόφρονες, οὐδ᾽ ἀπιθήσατ᾽ ἐφημοσύνῃσιν ἑῇσιν.
21 Αἰνεῖτ᾽ ὔμμες Ἄνακτ᾽, ὅσοι ἄρα οἱ στρατοί ἐστε,
Ὀτρηροὶ θεράποντες, ἑὰς τελέοντες ἐφετμάς.
22 Ἀλλ᾽ αἰνεῖτε καὶ ὔμμες Ἄνακτ᾽, ἑὰ ἔργα τε πάντα,
Χώροις ἐν πάντεσσιν, ὅσοισι καὶ ἐμβασιλεύει·
Εἶδ᾽ ἄγ᾽, ἐμὴ ψυχή, σὺ δέ τ᾽ αἴνεε καὶ σὺ Ἄνακτα.

PSAL. civ.

1 LAuda, anima mea, sacrum robur Immortalis:
Certè quidē valdè magnus es, Domine, qui Deus meus es;
Gloriámque splendorémque tibi *tanquam* vestes circundedisti.
2 Indutus splendidâ luce tanquam benè-compositâ veste;
Cœlum amplum supernè extendens veluti pellem,
Ut cùm quis extendens tentorium benè-extructum fecit.
3 Qui & trabes conclavium, & tabulata suorum cœnaculorum,
Mirum visu, collocavit in aquis & nubibus;
In sublimi autem cæruleis insidens nubibus
Exultans fertur tanquam curribus *benè* conglutinatis,
Perniciter incedens alis multivagi venti.
4 Et spiritus cœlestes, ejus Angeli qui sunt,
Incorporeos fecit, velocésque tanquam ventos;
Et famulos suos ignis velut flammam ardentis.
5 Qui olim spatiosæ fundamenta posuit terræ
Tuta, ut maneret omnino firma, semper existens,
Nunquam mota, sed perpetuò stabilis.
6 Abysso eam primùm tanquam vestimento cooperuisti,
Nec dum emergere poterat arida continentis,
Subsidens præ-gravitate; & nullo cohibente
Aquæ audaces super montes magnos ascenderunt.
7 Te verò increpante statim fugerunt, & simulac tu voce
Terribiliter tonuisti, illæ festinanter diffugiebant,
Et te metuentes descendebant multùm infrà,
In conflugem, concursúmque aquarum valdè-sonantium.
8 In montes retrò ascendunt subterraneis canalibus,
Et rursus descendunt, & è fontibus profluentes
De montibus præcipites pérque valles & per saltus
Ruunt-præproperè, donec perveniant ad oceanum profundum,
Ubi tu communem ipsis sedem & locum posuisti.
9 Terminum autem tu iis statuisti, quem haud fas est transire,
Neque denuò terram transcendere, nec operire,
Etiamsi & fluctus ebulliat, multúmque æstu furens

Murmuret

Ψαλ. ρδ'.

1 Αἶνε, ἐμὴ ψυχὴ, ἱερὸν μέλος Ἀθανάτοιο·
Ἦ μάλα μὲν μέγας ἔπλευ, Ἄναξ, ὃς ἐμὸς Θεός ἐσσι·
Κῦδός τ' ἀγλαΐην τε τεῒν περὶ εἵματ' ἔθηκας.
2 Ἑσσάμενος λαμπρὸν φάος ὡς εὐεργέα λώπην·
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθε τανύσσας, ἠΰτε δέρμα,
Ὡς ὅτε τις τανύσας κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
3 Ὅς τε δοκοὺς θαλάμων, ἠδ' ἴκρια ὧν ὑπερῴων,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἔστησεν ἐν ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν·
Ὕψι δὲ κυανέοισιν ἐφεζόμενος νεφέεσσι,
Κυδιόων φέρεται, ὡς ἅρμασι κολλητοῖσι,
Ῥίμφα βιβὰς πτερύγεσσι πολυπλάγκτου ἀνέμοιο.
4 Καὶ Νόας οὐρανίους, ἑοὶ Ἄγγελοι οἵ τε πέλονται,
Οὐ γὰρ ἔχοντας ἔτευξε, θοοὺς δέ τε ὥσπερ ἀήτας·
Καὶ θεράποντας ἑοὺς πυρὸς ὡς φλόγα αἰθομένοιο.
5 Ὅς πάλαι εὐρυχόροιο θεμείλια θήκατο γαίης
Ἀσφαλέ', ὄφρα μένῃσι μάλ' ἔμπεδος, αἰὲν ἐοῦσα,
Οὔποτε κινυμένη, διὰ δ' ἀμπερὲς ἑστηκυῖα.
6 Βένθεϊ μὲν τὰ πρῶθ' ὡς φάρεϊ ἀμφεκάλυψας,
Οὐδέ πω ἀνερθέειν δύνατο ξερὸν ἠπείροιο,
Ἶσον βενθοσύνῃσι· καὶ ἔπινος ἰχανόωντος
Ὕδατα τολμήεντ' ὑπὲρ οὔρεα μακρὰ βέβηκε.
7 Σεῖο δ' ὁμοκλήσαντος ἄφαρ φύγεν, ὥς τε σὺ φωνῇ
Δεινὸν βροντήσας, τάδε τ' ἐσσυμένως ἐφοβεῖτο,
Καί σε ὑποδδείσαντα κατήιε πολλὸν ἔνερθεν,
Ἐς μισγάγκειαν, ξυνιέσιν θ' ὑδάτων ἐριδούπων.
8 Εἰς ὄρε' ἄψ ἀναβαίνει ὑπὸ χθονίοισιν ἐναύλοις,
Καί ῥ' αὖθις καταβαίνει, ἰδ' ἐκ πηγέων προρρέοντα
Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας
Σεύεται, ὄφρα θ' ἱκάνῃ ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὁππόθι σὺ ξυνόν σφιν ἕδος καὶ χῶρον ἔθηκας.
9 Τέρμα δὲ σύ σφιν ἔταξας, ὃ οὐ θέμις ἐστὶ περῆσαι,
Οὐδ' ἐξαῦθις ὑπὲρ χθόνα βήμεναι, οὐδὲ καλύψαι,
Εἴπερ κῦμά τε παφλάζῃ, μέγα δ' οἴδματι θῦον

Μορμύρῃ

Murmuret pelagus, ultrà fluens continuè semper,
Litora tamen neque sic transilit, quantumvis cupiens.
10 Fontes in fluvios & loca-uliginosa herbida
Vallésque emittit per montes medios fluentes.
11 Feris monticolis inde potus est omnibus;
Et asini agrestes sedant aridam sitim.
12 Juxta verò genus habitant aërearum volucrum,
Arborum in ramis cantans densis.
13 E cænaculis *suis* irrigat imbribus cacumina
Celsorum montium, ut nè humectatione careant
Compluta cœlitùs: onusta-est frugibus tuis
Terra, tuísque operibus repleta-est tellus alma.
14 Hæc verò etiam ejus arbitrio ac jussu progignit florens gramen,
Jumentis quidem gramen, herbam autem hominibus:
Sed & *ille* è terra producit jucundum panem;
15 Vinúmque, quod & viri cor & mentem exhilarat,
Atque etiam oleum, quòd & nitidam ei reddit faciem;
Panémque, cordis qui robur est & fortitudo,
Panémque sustentaculum vitæ, & farinas medullam hominum.
16 Arbores etiam Immortalis valdè crescentes florent,
Nec unquam adeò humore indigent, nec ullâ re aliâ;
Et cedri Libani odoriferi, quas plantavit.
17 Ibi suos aves fabricant nidos,
Ramis in densis *benè*-extructa ædificia habentes:
Intérque eas, domos pulchras, charos curans parentes
Inhabitat abietibus in excelsis ciconia.
18 Sylvestres capræ tenent montium sublimes vertices;
Rupésque cavæ refugium sunt leporibus:
Ubi salvi utrique, & iis receptacula sunt quò fugiant
Nè quomodo crudivoris præda feris fiant. (pore
19 Ejus autē voluntate & decreto luna inter stellas nocturno tem-
Crescítque, decrescítque, & benè tempestatibus dominatur:
Toto autem die fertur splendidum lumen solis,
Qui & postquàm ab aurora procedens cursum suum peregerit,
Benè novit occidere, cùm niger hesperus venerit.

Μορμύρη πέλαγος, προρέοντο ῥέον ἐμμενὲς αἰεί,
Ἠϊόνας δ' οὐδ' ὡς ὑπεράλλεται ἱέμενόν περ.
10 Πηγὰς ἐς ποταμοὺς, καὶ πίσεα ποιήεντα,
Ἄζκεά τε προέηκεν ἀν' οὔρεα μέσσα ῥεούσας.
11 Θηρσὶν ὀρεσκώοις ἔνθεν ποτὸν ἔπλετο πᾶσι·
Καὶ ὄνοι ἀγρότεροι ἄφεσαν πολυχανδέα δίψαν.
12 Πὰρ ᾗ γένος ναίουσιν ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Δενδρέων ἐν ὄζοισιν ἀοιδιάον πυκινοῖσιν.
13 Ἐξ ὑπερωϊόφιν δεύει ὄμβροισι κάρηνα
Ἠλιβάτων ὀρέων, ἵνα μὴ ἀρδμοῖο χατίζῃ
Ὑομένη οὐρανόθεν· βρίθει καρποῖσι ποίοισι
Γαῖα, τεῶν τ' ἔργων πλῆτο χθὼν εὐρυόδεια.
14 Ἡ δέ τε τοῖο ἕκητι φύει ἐριθηλέα ποίην,
Κτηνέεσι μὲν ποίην, βοτάνην δέ τε ἀνθρώποισιν·
Ἀλλὰ καὶ ἐκ γαίης προφέρει μενοεικέα σῖτον·
15 Οἶνόν θ', ὅς τ' ἀνδρὸς κραδίην καὶ θυμὸν ἰαίνει,
Ἠδέ τ' ἔλαιον, ὃ καὶ λιπαρὴν οἱ θῆκεν ὀπωπήν·
Ἄρτον τε, κραδίης ὅσπερ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή,
Ἄρτον θ' ἕρμα βίοιο, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν.
16 Δένδρεά τ' Ἀθανάτοιο μάλ' ἀλδήσκοντα πετήλοις,
Οὔτε ποτ' οὖν νοτίης ἐπιδεύεται, οὔτε τευ ἄλλου·
Καὶ κέδροι Λιβάνοιο θυώδεος, ἃς ἐφύτευσεν.
17 Ἔνθα σφὰς ὄρνιθες ἐπεκλίναντο καλιάς,
Ὄζοις ἐν πυκινοῖσι πετυγμένα δώματ' ἔχουσαι·
Τῇσι μετ' οἰκία καλά, φίλους κομέων τε τοκῆας,
Ναιετάει ἐλάτῃσιν ἐν ὑψηλῇσι πελαργός.
18 Ἄγριοι αἶγες ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα·
Πέτραι τε γλαφυραὶ ἀλεωρή εἰσι λαγωοῖς·
Ἠ σόοι ἀμφό[illegible]αί τε σφιν φυκτὰ πέλονται,
Μήπως ὠμησ[illegible]ελα θηρσὶ γένωνται.
19 Τοῖο δ' ἕκητι σελήνη ἐν ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Πλήθει τε φθίνει τε, καὶ εὖ ὥρῃσιν ἀνάσσει.
Πᾶν δ' ἦμαρ φέρεται λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἠῶθεν περάτων δρόμον ὃν τολύπευσεν,
Εὖ οἶδεν καταδῦναι, ὅτε μέλας ἕσπερος ἔλθῃ.

20 Tu tenebras ſacras mittis, & venit nox obſcura,
Et obumbrantur viæ in terra alma:
Et tùm feræ omnes, quas & alit ingens ſylva,
Repentes foras (mala enim fames jubet)
Prodeunt, ſiquam fortè eſcam & prædam aſſequi-poterint.
21 Et hanc quidem juvenes perquirunt leones,
Miſerabiliter rugientes, rugitus autem ad cœlum pervenit;
Adeò hi cibum etiam à Deo mendicant.
22 Cæterùm quando ſol utique recens percuſſit arva
In-cœlum aſcendens, tum frequentes congregantur,
Retrò autem, poſtquam adeò edulii cupiditatem exemerunt,
Dormiturientes vadunt, & in cubilibus jacent.
23 Diluculò rurſus homo procedit laboris curam-habens,
Interdiù ſua opera exequens, donec venerit
Veſpera ſerò ſubiens, obumbraverítque fertilem tellurem.
24 Quàm immenſa tua, quàm variáque opera ſunt,
Immortalis! *ea* certè prorſus omnia intelligentiâ & prudenti cō-
Feciſti: terra nigra tuis repleta-eſt bonis. (ſilio
25 Sic & vaſtum hoc & latè fluens mare,
Ibi autem univerſum piſcium genus, & innumeræ gentes
In pelago natantium, ſimul parvorúmque magnorúmque.
26 Ibi & naves eunt multa-tranſtra-habentes, quæ & maris equi
Hominibus ſunt, pertranſeunt autem multum mare.
Ibi autem maris magnum miraculum, monſtroſus ingens piſcis,
Cetus, quem & tu feciſti ad-ludendum in ponto.
27 In te hæc utique ſperant expectantia omnia,
Donec in tempore illis eſcam gratam des.
28 Hanc verò tu quidem das, illa autem colligunt datam;
Téque aperiente manum, implentur bonis,
29 Ab iis autem ſeorſim tuam te avertente fac
Vehementer conturbantur: ſpiritum verò *eorum* ſi auferas,
Moriuntur, citóque rurſus pulvis & terra fiunt.
30 Spiritum tuum ſi emittas, illa alia poſt alia facta ſunt;
Nec natura unquam perit, ſemper enim veris tempore
Telluris almæ novam tu faciem reddis,

31 Incor-

20 Σὺ κνέφας ἱερὸν ἧκας, ἰδ' ἤλυθε νὺξ ἐρεβεννή,
Καὶ σκιόωνται ἀγυιαὶ ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Καὶ τότε θηρία πάντα, τά τε τρέφει ἄσπετος ὕλη,
Ἐξέρποντα θύραζε (κακὸς γὰρ λιμὸς ἀνώγει)
Περιβλώσκουσ', εἴπου τι ἕλωρ καὶ κύρμα κιχεῖεν.
21 Καὶ τόδε μέν τε νέοι ἀναμαστεύουσι λέοντες,
Οἶκτρ' ὠρυόμενοι, βρυχὴ δέ τε οὐρανὸν ἵκει·
Ὡς οἵγε βρώμην τε παραὶ Θεοῦ αἰτίζουσιν.
22 Αὐτὰρ ὅτ' ἠέλιος γε νέον προσέβαλλεν ἀρούρας
Οὐρανὸν εἰσανιών, τότ' ἀολλέες ἠγρέθοντο,
Ἄψορρον δ', ἐπεὶ οὖν καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Κακκείοντες ἴασι, καὶ εἰν εὐνῇσι κέονται.
23 Πρωΐος αὖτ' ἀνὴρ πρόμολεν καμάτοιο μεμηλώς,
Ἠμάτιος τὰ ἃ ἔργα πονεύμενος, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
24 Ὡς ἀπερείσιά σοι, ὡς ποικίλα τ' ἔργα πέλονται,
Ἀθάνατ'· ἦ μάλα πάντα νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ἔρξας· γαῖα μέλαινα τεῶν ἔμπλητο ἐάων.
25 Ὡς καὶ ἀθέσφατος ἥδε καὶ εὐρὺ ῥέουσα θάλασσα,
Ἔνθα δ' ἄπειρον νεπόδων τε γένος, καὶ μυρία φῦλα,
Εἰν ἁλὶ νηχομένων, ἅμα μικρῶν τε μεγάλων τε.
26 Ἔνθα δὲ νῆες ἴασι πολύζυγοι, αἳ θ' ἁλὸς ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν·
Ἔνθα δ' ἁλὸς μέγα θαῦμα, πελώριος ὄβριμος ἰχθύς,
Κῆτος, τόν τε σὺ τεύξας ἀταλλέμεναι ἐνὶ πόντῳ.
27 Σοὶ ἔπι ταῦτά γ' ἐέλπονται ποτιδέγμενα πάντα,
Εἰσόκ' ἐν ὥρῃ σφιν βρωτὺν μενοεικέα δοίης.
28 Τὴν γὰρ σὺ μὲν δῶκας, τὰ γὰρ συλλέξαντο δοθεῖσαν·
Σεῖό τ' ἀνοίξαντος χεῖρα πλήθουσιν ἐάων.
29 Τῶν δ' ἀπονόσφι τεὴν σοῦ ἀποστρέψαντος ὀπωπήν,
Ἔκπαγλα κλονέονται· αὐτμὴν δ' ἣν ἀφέλῃαι,
Θνήσκουσιν, τάχα δ' αὖτε κόνις καὶ γαῖα γίνονται.
30 Πνεῦμά σου ἣν προΐηθα, τὰ δ' ἄλλα μετ' ἄλλα τέτυκται·
Οὐδὲ φύσις ποτ' ὄλωλεν, ἀεὶ γάρ τ' εἴαρος ὥρῃ
Γαίης ζειδώροιο νέον σὺ πρόσωπον ἔθηκας.

31 Incorruptibilis indesinénsque erit gloria Immortalis:
Immortalis magnoperè lætabitur operibus suis.
32 Eo ipsam intuente tremor occupat terram;
Eo & *ipsos* tangente è montibus fumus oritur.
33 Dum adhuc vivo, & video lumen solis,
Celebrabo Dominum, cantabo Deum meum, quamdiu spiritus
In pectore manet, & mihi chara genua moventur.
34 Jucundæ mihi erunt mei meditationes animi,
Quando considerans eum in mente cogito:
Et Dominus mihi oblectamentum & gaudium erit.
35 De terra pereant, peccatores qui sunt:
Nec improbi homines ampliùs vivis intersint:
Lauda tu, anima mea, Dominum. Celebrate Dominum.

PSAL. CV.

1 Celebrate Dominum, ipsúmque & nomen ejus invocantes;
Operáque quotquot ipse fecit, inter populos palàm facite.
2 Hymnis eum canite, canite eum suavibus,
Omnia ejus mira opera inter vos-invicem narrantes.
3 Sanctúmque nomen ejus magnum vobis gaudium sit;
In eo exultantes valdè animitùs gloriamini:
Illísque lætetur cor, qui Immortali
Semper *frui*-cupiunt, & eos dulce ipsius desiderium capit.
4 Immortalem quærite, & fortitudinem Immortalis;
Quærite constanter usque ejus gratiosam faciem.
5 Benè autem mementote in animo, qualia & fecit,
Divina, stupendáque opera, (admiratio. a. tenuit *ea* aspicientes)
Miracula; qualiáque dixit, ejus oracula & jura.
6 Vos qui Abrami insignis servi ejus
Sanguine prognati, & ex illius estis prosapia;
Filii Jacobi, quem & elegit præ omnibus.
7 Ipse *est* Dominus Deus noster, cujus judicia atque jura
Per totam illustria sunt terram almam.
8 Pacti sui memor-fuit, & fœdera fida servavit
Perpetuò, & verbi, quod posteris mandavit,

Usque

31 Ἄφθιτον, ἄλληκτόν τ' ἔσεται κλέος Ἀθανάτοιο·
Ἀθάνατος μέγα χαιρήσει ἔργοισιν ἑοῖσι.
32 Τοῦδέ μιν εἰσορόωντος ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γαῖαν·
Τοῦδε καὶ ἁπτομένου ὀρέων ἐκ καπνὸς ὄρουσεν.
33 Ὄφρα γ' ἔτι ζώω, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο,
Κλείω Ἄνακτα, ὑμνήσω ἐμὸν Θεόν, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
34 Ἡδέα μοι ἔσσονται ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Ὁππότε βουλόμενός μιν ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
Καί κεν Ἄναξ μοι τερπωλὴ καὶ χάρμα γένοιτο.
35 Γαίης ἐξαπολοίατ', ἀλιτροί οἵπερ ἔασι·
Μηδέ τ' ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔτι ζωοῖσι μετεῖεν·
Αἴνεε σύ, ψυχή μου, Ἄνακτα. Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρε'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', αὐτόν τ' ἐπί τ' οὔνομ' ἑὸν καλέοντες·
Ἔργ' ὅσα τ' αὐτὸς ἔρεξ', ἐνὶ λαοῖς ἀμφαδὰ θέσθε.
2 Ὕμνοισίν μιν ἀείδετ', ἀείδετέ μιν λιγυροῖσι,
Πάνθ' ἑὰ μέρμερα ἔργα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες.
3 Ἱερὸν οὔνομ' ἑὸν μέγα τ' ὔμμιν χάρμα γένοιτο·
Τῷ δ' ἐπαγαλλόμενοι μάλ' ἐνὶ φρεσὶν εὐχετάασθε·
Τοῖσί τε γηθήσαι κραδίη, οἵ τ' Ἀθανάτοιο
Αἰὲν ἐέλδονται, καί σφεας γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
4 Ἀθάνατον ζητεῖτε, τό, τε κράτος Ἀθανάτοιο·
Δίζεσθε νωλεμὲς αἰεὶ ἑὴν χαρίεσσαν ὀπωπήν.
5 Εὖ δέ τε μιμνήσκεσθε τάδε φρεσίν, οἷά τ' ἔρεξε,
Θέσκελα, μέρμερά τ' ἔργα (τάφος δ' ἔχεν εἰσορόωντας)
Θαύματα· οἷά τ' ἔειπεν, ἃ θέσφατα, ἠδὲ θέμιστας.
6 Ὑμμεῖς οἱ Ἀβραάμοιο ἀμύμονος οὗ θεράποντος
Αἵματος ἐκγεγαῶτες, ἑῆς τ' ἐξ ἐσθλῆς γενέθλης·
Παῖδες Ἰακώβου, ὃν ἐλέξατο καὶ πέρι πάντων.
7 Αὐτὸς Ἄναξ Θεὸς ἁμός, οὗ δίκαι ἠδὲ θέμιστες
Πᾶσαι ἀγακλυταί εἰσιν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν.
8 Ῥήτρης ἧς μέμνηται, ἰδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξε
Νωλεμές, ἠδὲ λόγου, τὸν ἐπ' ἐσσομένοισιν ἔτελλε,

Usque ad mille generationes, firmum esse.
9 Cum amico Abramo pepigit fœdera conventionum;
Isaco autem, ut fida manerent, magnum juramentum juravit.
10 Illam verò penitùs Jacobo legem tulit,
Pactum Israëli usque in æternum.
11 Sic ergo dixit & promisit; Ego Chananeidem terram
Dabo vobis habere, possessionem, sortémque dividere,
Vobísque & filiis *vestris* hæreditas ut paterna sit.
12 Dum adhuc perpauci, populíque exigui-numeri erant,
Inque ea peregrini, & alienigenæ homines.
13 Et transmigratores erant, terrâque terram permutabant,
Multorum & populorum viderunt urbes, & regum,
Vagantes, & ab alio populo ad alium venerunt.
14 Nec quenquam injuriâ-afficere eos sivit, aut *iis* malefacere;
Eorum verò gratiâ increpuit præpotentes reges.
15 Nullatenùs tangite Christos meos, sed manus
Abstinete, reveriti *eos*: meos autem nequis inter vos
Prophetas injuriâ-afficiat, nec iis damnum struat.
16 Sic ille objurgans sermonem dixit: verùm deinde
Terræ famem inflixit malam, macerabantur autem populi,
Cibum quippe iis perdidit, & farinas medullam virorum,
Panémque humanæ magnum sustentaculum & robur vitæ.
17 Virum autem præmisit viam iis præparare,
Divinum Josephum, quem & hominibus peregrinis,
Servus ut esset, vendentes, libertate privabat.
18 Ejus autem pedes ligârunt indecoris compedibus
Improbi, & læserunt; grave autem eum vinculum domuit,
Cruciatúmque doloribus ad animam *usque* pervenit ferrum.
19 Donec verbum firmum erat, quod vaticinans loquebatur,
Neque imperfectum aut irritum: tum verò oracula Immortalis,
Et sermo purum & insontem eum reddiderunt.
20 Misit rex nuntium, & ex calamitate eum solvens-eripuit
Et vinculis, & dimisit liberum princeps virorum.
21 Dedit autem ei rectorem esse, & præfectum suæ domûs,
Curámq; habere substantiæ *suæ*, & possessionibus suis dominari,
Omnia

Μέχρι τε χιλιάδος γενεάων ἔμπεδον εἶναι.
9 Πρὸς φίλον Ἄβραμον τάμεν ὅρκια συνθεσιάων·
Ἰσάκῳ δ', ἵνα πιστὰ μένῃ, μέγαν ὅρκον ὄμοσσε.
10 Τὸν δὲ διηνεκέως Ἰακώβῳ θεσμὸν ἔθηκε,
Συνθεσίην Ἰσραήλῳ διά τ' ἀμπερὲς αἰεί.
11 Ὣς ἔφατ' οὖν καὶ ὑπέσχετ'· Ἐγὼ Χανανηΐδα γαῖαν
Δώσω ὔμμιν ἔχειν, κτῆσιν, μοῖράν τε δάσασθαι,
Ὕμμι τε καὶ παισὶ κλῆρον πατρώϊον εἶναι.
12 Ὄφρ' ἔτι παυρότεροι, λαοί θ' ὑπολίζονες ἦσαν,
Ἐν δ' αὐτῇ ξεῖνοί τε καὶ ἀλλοδαποὶ ἄνθρωποι.
13 Καὶ μετοχμάσται ἔσαν, γαίης δέ τε γαῖαν ἄμειβον,
Πολλῶν καὶ δήμων ἴδον ἄστεα, καὶ βασιλήων,
Πλαγχθέντες, λαοῖό τ' ἀπ' ἄλλου ἄλλον ἵκοντο.
14 Οὐδέ τιν' ὑβρίζειν σφέας εἴασεν, ἢ κακὰ ῥέζειν·
Τῶν δ' ἕνεκεν νείκεσσεν ὑπερμενέας βασιλῆας.
15 Μή πως ἅπτεσθε Χριστῶν μου, ἀλλ' ἀπὸ χεῖρας
Ἴσχεσθ', αἰδεσθέντες· ἐμοὺς δέ τε μή τις ἐν ὔμμιν
Μάντιας ὑβρίζοι, μηδέ σφιν πῆμα φυτεύοι.
16 Ὣς ὅγ' ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα· αὐτὰρ ἔπειτα
Γαίῃ λιμὸν ἐνῶρσε κακόν, τεύχοντο δὲ λαοί,
Σῖτον ἐπεί σφιν ὄλεσσε καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν,
Ἄρτον τε βροτέοιο μέγ' ἔρμα μένεός τε βίοιο.
17 Ἀνέρα δὲ προὔπεμψεν ὁδόν σφιν ἑτοιμάσσοντα,
Δῖον Ἰώσηφον, τόν τ' ἀνδράσι τηλεδαποῖσι
Δμῶ' ἔμεναι περνάντες, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπηύρων.
18 Τὸν δὲ πόδας δήσαντες ἀεικελίῃσι πέδῃσι
Σχέτλιοι ἔβλαψαν· χαλεπὸς δέ οἱ δεσμὸς ἐδάμνα,
Τειρόμενόν τ' ὀδύνῃσι περὶ φρένας ἷκε σίδηρος.
19 Ὄφρ' ἔπος ἔμπεδον ἦεν, ὃ θεοπροπέων ἀγόρευεν,
Οὐδ' ἀτελεύτητον· τότε θέσφατα δ' Ἀθανάτοιο
Ἠδὲ λόγος καθαρόν καὶ ἀναίτιον αὐτὸν ἔθηκε.
20 Πέμψεν ἄναξ κήρυκα, δύης τέ μιν ἐξανέλυσε
Καὶ δεσμῶν, καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον ὄρχαμος ἀνδρῶν.
21 Δῶκε δ' οἱ ἀρχὸν ἔμεν, καὶ ἐπίσκοπον οἷο δόμοιο,
Κήδεσθαί τε βίου, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσειν,

Πάντα

Omnia prorſus ut adminiſtraret, ejúſque poteſtas eſſet in domo.
22 Ut & populi ſui duces atque moderatores
Vinciret, coercerétque, prout ei libitum eſſet animo:
Viríque ab illo conſiliarii ac ſenes
Venerandi ſapientiam & conſilia prudentia diſcerent.
23 Venit in Ægyptum ſacrum robur Iſraëlis;
Inque terra Chamiadum Jacobus domos habitavit.
24 Ibi populum ſuum auxit, & ei magnum robur adjiciens
Fortiorem hoſtibus, & ſuperiorem eſſe dedit.
25 Illorum autem cor convertit, & *eos*-infeſtos-eſſe fecit
Populo ſuo, & cum ſervis ſuis doloſè agere.
26 Moſem iis miſit inſignem ſuum ſervum;
Et Aaronem delectum, quem elegerat ſibi ſacerdotem.
27 Illi autem ejus prodigia ipſorum in medio oſtenderunt,
Multáque miracula fecerunt in Chameïde terra.
28 Ei verò tenebras immiſit nigras veluti picem,
Caligo autem erat obſcura in terra; illi autem perfecerunt
Omnia omninò ſicut mandavit, & non inobedientes-erant *ejus*
29 Aquas autẽ *eorũ* in ſanguinẽ vertit,& perdidit piſces.(præcepto.
30 Scatebat autem terra tota paluſtribus ranis;
Quæ & ſaltantes regum *ipſorum* in domos venerunt,
Et in eorum cubilia cœnaculáque aſcenderunt.
31 Venerunt muſcarum frequentium gentes multæ
Illo mandante: pediculíque per terram totam.
32 Pro imbre grandinem miſit frugum perditricem,
Eorúmque in terra fulgur, ignı́ſque flammam ardentis.
33 His autem uvarum-feraces eorum percuſſit vineas,
Ubi & vites erant, & ficus florentes:
Eas percuſſit de-cœlo, earúmque fructum perdidit,
Arboréſque celſas per eorum terram fregit.
34 Ut primùm is verbum dixit, ſtatim exercitus ingens venit,
Locuſtæ pernicioſæ, cicadarúmque agreſtes ſævæque gentes,
Innumeræ, quot folia & flores naſcuntur vere.
35 Comederunt autem herbam, graménque florens omne
In eorum terra, devorârúntque fructum telluris.

36 Primo-

Πάντα μάλ' ὡς διέπῃ, τοῦ τε κτέατος ἦ ἐνὶ οἴκῳ.
22 Ὄφρα καὶ οὓς λαοῦ ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Δήσαι, ἐρητύσαιτό θ', ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Ἀνέρες ἔκ τ' αὐτοῦ βουληφόροι ἠδὲ γέροντες
Αἰδοῖοι πινυτὴν, καὶ μήδεα πυκνὰ δαεῖεν.
23 Ἤλυθεν Αἴγυπτόν δ' ἱερὸν μένος …ήλου·
Γῇ ἐνὶ Χαμιαδέων Ἰακώβός τ' οἰκία ναῖεν.
24 Ἔνθ' ὅγε λαὸν ἄεξε, καί οἱ μέγα κάρτος ὀφέλλων.
Κρείσσονα δυσμενέων καὶ ὑπείροχον ἔμμεν' ἔδωκε.
25 Τῶν δέ τε κῆρ ἔτρεψε, καὶ ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆκεν
Ὦ λαῷ, θεράποντας ἑοὺς ἀπατήλιά τ' ἔρδειν.
26 Μωσῆα σφιν ἔπεμψε περικλυτὸν ὃν θεράποντα·
Ἠδ' Ἀαρῶνα φίλον, τὸν ἐλέξατό οἱ ἱερῆα.
27 Οἱ δ' αὐτοῦ τέρατά σφισιν ἐν μέσσοισιν ἔφηναν,
Πολλά τε θαύματ' ἔρεξαν ἐνὶ Χαμητίδι γαίῃ.
28 Τῇ δέ τ' ἐνὶ ζόφον ἧκε μελάντερον ἠΰτε πίσσην,
Ἀχλὺς δ' ἦεν ἐρεβεννὴ ἐπὶ χθονί· τοὶ δ' ἐτέλεσσαν
Πάντα μάλ' ὡς ἐκέλευε, καὶ οὐκ ἀπίθησαν ἐφετμῇ.
29 Ὕδατα δ' εἰς αἷμα τρέψεν, καὶ ἀπώλεσεν ἰχθῦς.
30 Ἔβρυε δὲ χθὼν πᾶσ' ἐλεοθρέπτοις βατράχοισιν·
Οἵ τε σκιρτήσαντες ἀνάκτων δώμαθ' ἵκοντο,
Αὐτοὺς καὶ θαλάμους, ὑπερώϊά τ' εἰσανέβησαν.
31 Ἤλυθε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ
Τοῦ δ' ἐπιτελλομένου· φθεῖρές τ' ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν.
32 Ἀντ' ὄμβροιο χάλαζαν ἰδὲ καρπῶν ὀλέτειραν,
Τῶν δ' ἐπὶ γῇ στεροπήν τε, πυρὸς φλόγα τ' αἰθομένοιο.
33 Τῆσι δ' ἐρισταφύλους αὐτῶν ἔπληξεν ἀλωάς,
Ἄμπελοι ἔνθα τ' ἔσαν, καὶ συκαῖ τηλεθόωσαι·
Τὰς δ' ἔβαλ' οὐρανόθεν, τῶν δέ τε καρπὸν ὄλεσσε,
Δένδρεά θ' ὑψίκομα σφετέρων κατὰ γαῖαν ἔαξεν.
34 Ὡς ὅγε μῦθον ἔειπεν, ἄφαρ στρατὸς ἄσπετος ἦλθεν,
Ἀκρίδες οὐλόμεναι, τέττιγων τ' ἄγρια φῦλα,
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
35 Καὶ δ' ἔφαγον βοτάνην, ποίην τ' ἐριθηλέα πᾶσαν
Γαίῃ ἐνὶ σφετέρῃ, βρῶσαν δέ τε καρπὸν ἀρούρης.

36 Primogenita simul omnia interfecit eorum in terra,
Primitiásque eorum virilitatísque roborísque.
37 Eduxit autem populum suum, ii verò egressi ibant
Pleniore cum manu, & ex Nilotide terra
Argentum gradiebantur affatim aurúmque ferentes:
Nec profectò quis in tribubus eorum infirmus,
Nec debilis erat; omnibus autem valdè integrum robur.
38 Nec quis ideò luctus Nilotidem ad terram pervenit,
Neque enim Ægyptiis dolor fuit, eò quod exirent *illi*;
Lætabātur verò potiùs animitùs, quippe eos metuebant graviter.
39 Cæruleam autem nubem tegumentum esse expandit,
Lucerêque per noctem ignis splendorem ardentis.
40 Illi quidem epulum petiêre, is autem ex mari coturnices misit;
Cælestémque abundè iis ab æthere panem dedit.
41 Petram quidem aperuit, effluxítque copiosa aqua,
Siticulosa autem in terra manavit, tanquam amnis rivi,
Mirum visu, ut neutiquam potûs indigentes essent.
42 Etenim promissionis sanctæ recordatus est in animo,
Quam olim Abraamo promisit servo suo.
43 Ita suum eduxit populum præ lætitiâ gestientem;
Quos & elegit, liberavit valdè cupientes itineris,
Illi verò exultantes & cantantes ibant.
44 Illis verò etiam regiones gentium, & terram præbuit;
Populorúmque exterorum arva, pinguiáque sata,
Alienúmque laborem possidere gratis dedit.
Ut custodirent ejus decreta, sicut mandavit,
Et legibus ejus obedirent. Celebrate Dominum.

PSAL. cvi.

1 CElebrate Dominum, quoniam bonus & clemens est,
Quoniam clemens est, misericordiáq; ejus nunquam perit.
2 Quis fortia præclaráque opera eloqui potest Immortalis?
Quis autem ejus laudem omnem enarrare, & gloriam amplam?
3 Beati, quibus justitiam placitum est custodire,
Quibúsque æquitas semper corditùs curæ est.

4 Memento

36 Πρωτόγονα ξύμπαντα κατέκτανε πάντοθ' ἐνὶ γαίῃ,
Ἄρματά τε σφετέρης ἀλεωρῆτός τε σθένεός τε.
37 Ἐκ δ' ἄγεν ὃν λαὸν, τοὶ δ' ἐξελθόντες ἔβησαν
Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ, καὶ ἐκ Νειλώιδος αἴης
Ἀργύρεον ἐπιχώοντο ἅλις χρυσόν τε φέροντες·
Οὐδ' ἄρα τις φύλοισιν ἐνὶ σφετέροισιν ἄκικυς,
Οὔτ' ἀλαπαδνὸς ἔην, πάντων δὲ μάλ' ἔμπεδος ἀλκή.
38 Οὐδέ τι οἷον πένθος Νειλωίδα γαῖαν ἵκανεν,
Οὐδὲ γὰρ Αἰγυπτίοισιν ἄχος γένετ' ἐξιόντων·
Γήθησαν δέ τε θυμῷ, ἐπεὶ σφέας δείδισαν αἰνῶς.
39 Κυάνεον δὲ νέφος σκέπας ἔμμεναι ἐξεπέτασσε,
Λαμπέμεναί τ' ἀνὰ νύκτα πυρὸς σέλας αἰθομένοιο.
40 Οἱ μὲν δαῖτ' αἴτιζον, ὃ δ' ἐξ ἁλὸς ὄρτυγας ἧκεν·
Οὐράνιόν τε ἅλις σφιν ἀπ' αἰθέρος ἄρτον ἔδωκε.
41 Πέτρην μέν τ' ἀνέῳγ', ἐκ δ' ἔσσυτο νήχυτον ὕδωρ,
Διψάδι δ' ἐν γαίῃ νάεν, ὡς ποταμοῖο ῥέεθρα,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἵνα μή τι ποτοῦ ἐπιδευέες ὦσι.
42 Καὶ γὰρ ὑποσχεσίης ἱερῆς μιμνήσκετο θυμῷ,
Τὴν πάλαι Ἀβραάμῳ ὑπέσχετο ᾧ θεράποντι.
43 Ὡς ἑὸν ἐξάγε λαὸν ἐϋφροσύνῃσι χαρέντα·
Οὓς καὶ ἐλέξατο, ῥύσατ' ἐχθομένους μάλ' ὀδοῖο,
Οἱ δέ τ' ἀγαλλόμενοι, καὶ ἀοιδιόωντες ἔβησαν.
44 Τοῖσι δὲ καὶ χώρας ἐθνέων καὶ γαῖαν ὄπασσε·
Λαῶν ἀλλοδαπῶν τε ἀρούρας, πίονά τ' ἔργα,
Ἀλλότριον κάματόν τ' ἐχέμεν νηποινὸν ἔδωκεν.
45 Ὄφρα φυλάξαιεν τὰ ἃ θέσφατα, ὡς ἐπέτελλε,
Καὶ θεσμοῖσιν ἑοῖσι πιθοίατο. Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρς'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
2 Τίς κρατερὰ κλυτά τ' ἔργα λέγειν δύναιτ' Ἀθανάτοιο;
Τίς δ' ἑὸν αἶνον ἅπαντα διειπεῖν, καὶ κλέος εὐρύ;
3 Ὄλβιοι, εὐδικίην οἷσιν φίλον ἐστὶ φυλάσσειν,
Οἷσίν τ' εὐνομίη αἰεὶ περὶ κῆρι μέμηλε.

4 Memento mei, Domine, ut tibi gratus acceptúsque sim,
Velut populus tuus, quem & favore-complectens diligis ;
Et mihi visitator veni, & vide, et me serva.
5 Ut unà cum tuis electis fruar bonis,
Et populi tui lætitiâ perfundar,
Et perinde ac hæreditati tuæ mihi eximia gloriatio sit.
6 Nos patribus cum nostris peccavimus,
Nefaria multa patrantes improbitate mentis,
7 Patres *nostri* tua miracula non animadverterant,
Qualiáque terribilia fecisti in Ægypto tritici feraci ;
Néque tuæ beneficentiæ recordati-sunt in animo
Multæ, útque eorum misertus-fuisti : sed juxta mare
Non audierunt *te*, sed provocarunt, *juxta* rubrum mare.
8 Verùm & sic *nihilominùs* ille eos liberavit, & servavit
Sui nominis gratiâ, & ut suam vim non infirmam
Et potentiam palàm omnibus & valdè-notam faceret.
9 Sed & rubrum acriter increpuit mare ;
Hoc autem metuens fugit, sistebatur autem ingens aqua
Exiccata ; pontus verò divisus-est huc illuc ;
Ii igitur per abyssos maris ibant infrugiferi,
Tanquã per sitibundam aridámq; terram ejus præ insigni ductu.
10 Eos autem ex infestorum hominum liberavit manu ;
Et ex hostium manu & injuria redemit.
11 Hostes *eorum* fluctus absorpsit, operuítque æstus maris:
Nemo eorum relictus-erat, néque nuntius reverti,
Sed periit unusquísque, postquam bibit salsam aquam.
12 Tunc crediderunt verbis ejus, & ejus laudem cantârunt.
13 Haud *sanè* diu : operum verò citò obliti, quæ iis fecerat
Multa admodum, non-amplius ejus consilium expectabant,
Improbi, neque ei committere seipsos volebant.
14 Esuriebant. a. in eremo, quæq; haud fas vehementer appetentes,
Ventri indulgentes, & eos malum desiderium capiebat :
Deserto autem in-loco tentârunt Deum.
15 Et hi quidem petebant escam, ille. a. perficiebat *iis* desiderium,
Morbum verò simul iis inflixit malum, peribant autem populi:
Néque

4 Μνῆσαι ἐμεῖο, Ἄναξ, ἵνα κεχαρισμένος εἴης,
Ὡς λαοὺς σοὺς, οὕς τι φιλοφρονέων ἀγαπάζεις·
Καί μοι ἐπίσκοπος ἔλθε, καὶ εἴσιδε, καί με σάωσον.
5 Ὄφρα ποιοῖσιν ἐπαυρέω ἅμ' ἐκλεκτοῖσιν ἑοῖσιν,
Καὶ λαοῖο τεοῖο εὐφροσύνῃσιν ἰανθῶ,
Κλήρῳ τ' ἶσον τεῷ μοι ὑπέρτερον εὖχος ἔῃσιν.
6 Ἡμεῖς ἡμετέροις σὺν πατράσιν ἠλιτόμεσθα,
Αἴσυλα πόλλ' ἔρδοντες ἀτασθαλίῃσι νόοιο.
7 Οἱ πατέρες τεὰ θαύματ' ἐνὶ φρεσὶν οὐκ ἐνόησαν,
Οἷά τε μέρμερα ῥέξας ἐν Αἰγύπτῳ πολυπύρῳ·
Οὐδὲ τεῆς εὐεργεσίης μνήσαντ' ἐνὶ θυμῷ
Πολλῆς, ὥς τε σφέας ἐλέησας· πὰρ δὲ θαλάσσῃ
Οὐ κλύον, ἀλλ' ἐρέθιζον, ἐρυθραίῃ δὲ θαλάσσῃ.
8 Ἀλλὰ καὶ ὣς ὁ σφέας ἐρρύσατο, καὶ ἐσάωσεν
Οὗ ἕνεκ' οὐνόματος, καὶ ἵν' ὃν σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν
Καὶ κράτος ἀμφαδὰ πᾶσιν ἀρίγνωτόν τε τιθῆσιν.
9 Ἀλλά γ' ἐρυθραίην κρατερῶς ἐνένιπε θάλασσαν·
Ἡ δέ θ' ὑποδδείσασα φύγε, χέτο δ' ἄσπετον ὕδωρ
Ξηρανθέν· πόντος δὲ διέτμαγεν ἔνθα καὶ ἔνθα·
Οἱ μὲν τ' οὖν διὰ βένθε' ἁλὸς κίον ἀτρυγέτοιο,
Ὡς διὰ διψάδα γαῖαν ἑῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.
10 Τοὺς δ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν ἐρρύσατο χειρὸς·
Καὶ δηΐων χειρός τε καὶ ὕβριος ἐξανέλυσε.
11 Δηΐους κῦμ' ἀπόερσε, κάλυψέν τ' οἶδμα θαλάσσης·
Οὔτις τῶνδ' ἐλέλειπτ', οὔτ' ἄγγελος ἀπονέεσθαι,
Ἀλλ' ἀπόλωλεν ἕκαστος, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
12 Τόφρα πίθοντ' ἐπέεσσιν ἑοῖς, καὶ ὃν αἶνον ἄεισαν.
13 Οὐ δήν· ἔργων δ' αἶψα λελασμένοι, ἅ σφιν ἔοργε
Πολλὰ μάλ', οὐκέτ' ἐὴν βουλὴν ποτιδέγμενοι ἦσαν,
Σχέτλιοι· οὐδ' οἱ ἐπιτρέψαι σφέας ἤθελον αὐτούς·
14 Πείνασαν δ' ἐν ἐρήμῳ, ἅ τ' οὐ θέμις, αἰνὰ ποθεῦντες,
Γαστρὶ χαριζόμενοι, καί σφεας κακὸς ἵμερος ᾕρει·
Οἰοπόλῳ δ' ἐνὶ χώρῳ ἐπειρήσαντο Θεοῖο.
15 Οἱ μὲν τ' ἤτεον εἶδαρ, ὁ δὲ κρήηνεν ἐέλδωρ,
Νοῦσον ἅμα σφι δ' ἔνωρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί·

Néq; robur iis augebat, nec medicinam, ad quod concupiscebant:
Macilentiores enim erant, & pejores quàm anteà,
Et debiliores, & cibo non fruebantur.
16 Et Mosi inviderunt, indignati valdè animitùs,
Aaroníque, Dominus quem sibi voluit sanctum esse.
17 Tum verò suâ sponte horrendùm hiavit ampla tellus,
Deglutivit autem Dathanum superbum, principem virorum,
Et arrogantem coetum Abirami operuit:
Sic hi quidem viventes descendebant in inferni domum,
(Miraculũ magnum) & in profundissimo sub terra sunt barathro,
18 Medio eorum in coetu ardebat vehemens ignis;
Combustíque exitiali flammâ absumpti-sunt improbi.
19 Aureum verò juxta pedem infimum Horebi
Vitulum fabricârunt, velutíque Deum coluerunt,
Venerantes idolum, quod & in vasis-fusoriis fecerunt.
20 Sic hi in imaginem bovis suam gloriam commutabant,
In agro stabulantis bovis, qui comedit teneros flores graminis.
21 Obliti-sunt Dei salvatoris sui,
Qui & nuper tam magna fecerat in Nilotide terra.
22 Miracula multa terribilia, quæ vidit Chami terra,
Terribilia, funestáque opera rubrum juxta pontum.
23 Dixit ergo se eos perditurum, nisi eum obsecrasset Moses,
Bonus ejus servus, quem & elegit præ omnibus,
Qui & ei obviam-factus, pesti jam præsente,
Sedavit iram *ejus*, populi ut nè omnes perirent.
24 Sed & pinguem terram, amabilem, uberrimum solum,
Haud curârunt animo, neque ejus verbis crediderunt.
25 Suis autem in tentoriis rixabantur indignantes,
Nec placuit iis quicquã eorũ, satietas autem *eos* cepit *omniũ*, quæ (habebant:
Néque præcepto obtemperabant Immortalis.
26 Quamobrem & suam sustulit contra eos manum gravem,
Ut eos perderet pessundans in deserto:
27 Eorúmque filios postmodùm inter gentes consumeret,
Et per terras dissipans eos huc illuc
Inter populos redderet inglorios profugos.

28 Quin

Οὐδὲ μὲν ἦν σφιν ἄεξ’, ἢ μινύθεσκ’ ὅ,τι μὲν οἴκων·
Λεπτότεροι γὰρ ἔσαν, [illegible] χείρονες ἢ τὸ πάρος περ,
Ἠδέ τ’ ἀφαυρότεροι, καὶ ἐδητύος οὐκ ἀπόναντο.
16 Καὶ Μωσῆϊ μέγηραν [illegible]στάμενοι μάλα θυμῷ,
Ἀαρῶνί τ’, Ἄνακτ’ ὅν οἱ ἤθελεν ἱερὸν εἶναι.
17 Καὶ τότε δ’ αὐτομάτη δεινὸν χάνεν εὐρέα χθών,
Καὶ δ’ ἔπιεν Δάθανον ὑπέρβιον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Καὶ ἀγέρωχον ὅμιλον Ἀβειράμοιο κάλυψεν.
Ὡς οἱ μὲν ζώοντες ἔβαν δόμον Ἀΐδος εἴσω,
(Θαῦμα μέγ’) ἐν γὰρ [illegible] ὑπὸ χθονὸς εἰς βερέθρα.
18 Μέσσ[illegible] δ’ ἐν ὁμίλῳ ἐκαίετο θεσπιδαὲς πῦρ·
Σμυχόμενοι δ’ ὀλοῇ φλογὶ [illegible] ἀλιτροί·
19 Χρύσεον γὰρ παρὰ πόδα νείατον Ὠρήβοιο
Πόρτιν ἐπιπλάσαντο, Θεὸν δέ τε ὥς μιν ἔπισαν,
Ἁζόμενοι εἴδωλον, ὅ,τ’ ἐν χοάνοισιν ἔτευξαν.
20 Ὡς ὅγ’ εἰδώλοιο βοὸς σφὸν κῦδος ἄμειβον,
Ἀγραύλου βοὸς, ὃς νέμεται τέρεν’ ἄνθεα ποίης.
21 Ἐκλελάθοντο Θεοῖο σαωτῆρος σφετέροιο,
Ὃς τεῦχεν [illegible] ἔοργε ἀνὰ Νειλώϊδι γαίῃ.
22 Θαύματα πόλλ’ ἔκπαγλα, τά οἱ [illegible] Χαμιὰς αἶα,
Μέρμερα, λοίγιά τ’ ἔργα ἐρυθραίῳ παρὰ πόντῳ.
23 Φῆρ’ οὖν σφέας ὀλέσσειν, εἰ μὴ μιν ἐλίσσατο Μωσῆς
Ἐσθλὸς ἑὸς θεράπων, ὃν ἐλέξατο καὶ περὶ πάντων,
Ὅς καί οἱ ἀντιάσας, ἤδη λοιμοῖο παρόντος,
Σβέσσε χόλον, λαοὶ ἵνα μὴ ἀπὸ πάντες ὄλωνται.
24 Ἀλλὰ καὶ πίονα γαῖαν, ἐπήρατον, οὖθαρ ἀρούρης,
Οὐκ ἄλεγον φρεσὶν, οὐδὲ θεοῖο ἔπεσσι πίθοντο.
25 Σφῇσι δ’ ἐνὶ κλισίῃσιν ἐνείκεον ἀσχαλόωντες,
Οὔθ’ ἅδε τι σφιν τῆλος, κόρος δ’ ἔλεν, οἷά τ’ ἔχησιν·
Οὐδέ τ’ ἐφημοσύνῃ ἐπεπείθοντ’ Ἀθανάτοιο.
26 Τῷ καὶ ἑὴν ἐπάειρ’ αὐτοῖς ἐπὶ χεῖρα βαρεῖαν,
Ὄφρα σφέας ὀλέσειε διαρραίσας ἐν ἐρήμῳ·
27 Τῶνδέ τε παῖδας ὀπίσσω ἐν ἔθνεσιν ἐξαμύσσε,
Καὶ διὰ γαιάων σκεδάσας σφέας ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐν λαοῖσι τιθείη ἀπηνέσι [illegible].

28 Ἀλλά

28 Quin & Beelphegorem deorum turpissimum omnium
Colebant, gentium more, eisque consociati erant :
Victimas autem comedentes mortuorum defunctorum
Ex idolothytis odiosum sibi epulum apparabant.
29 Sic hi quidem operibus commentisque suis
Illi animum concitabant, illi autem vehementer succensebat :
Inter eos utique exarsit statim & grassata est pestis.
30 Surrexit autē acerrimus, valdéq; vehementer indignatus-est,
Probra multa videns, Phineas, & ultus est peccatores,
Prout fas erat, confestim, Deum autem placavit iis interfectis:
Cessavit autem vis pestilentiæ, malíque fuit remissio.
31 Ita ille justissimus videbatur, eo-quod-taliter fecit ;
Illius autem justitiæ monumentum semper manebat,
Pulchrúmque erit in-posterum *hominibus* etiam futuris auditu,
Infinitis seculis perpetuò diebus omnibus.
32 Veruntamen ipsum etiam provocabant apud aquas jurgii gravis;
Adeóque Mosi malè erat eorum ob noxam.
33 Mordax enim fuit sermo *eorum*, irritârunt autem eum adeò,
Ut & ei etiam futile verbum aufugerit septum dentium,
Nec uti decuit locutus-fuerit, quippe ira ingruit in animum *ejus*.
34 Sed nec gentes illas profligantes perdiderunt,
Quas & Dominus jussit, severúmq; *de iis* sermonem mandavit.
35 Verùm postquam populis etiam alienigenis permixti-fuerant,
Et iis assimulati-sunt, & eorum didicerunt opera.
36 Eorúmque idola colebant, tanquam Deos *illa* intuentes ;
Quæ & iis laqueus erant, magníque detrimenti origo.
37 Sacrificârunt autem deinde cacodæmonibus etiam liberos *suos*,
Filios filiásque, crudelem animum habentes.
38 Papæ! qualem utique fundebant illum insontem sanguinem,
Sanguinem liberûm suorum, quos idolis Chananes
Immolabant invisis ; polluebatur autem sanguine terra.
39 Sic hi quidem operibus contaminati sunt suis :
Multa autem machinantes itabant huc illuc,
Veluti cùm præ lascivia mulier, postquā maritū suum deseruerit,
Multa *secum* cogitat, ubique & discursitans furit.

40 Ideóque

28 Ἀλλά γε Βηλφηγῶρα θεῶν αἴσχιστον ἁπάντων
Ἅζοντ', ἔθνεα ὥς, αὐτῷ τε συνήορον ἦτορ·
Ἱερὰ δ' ἔδοντες νεκύων κατατεθνειώτων,
Ἐξ εἰδωλοθύτων στυγερὴν σφισι δαῖτ' ἀλέγυνον.
29 Ὣς οἱ μὲν τ' ἔργοισι νοήμασί τε σφετέροισιν
Αὐτοῦ θυμὸν ὄρινον, ὁ δ' ἀστεμφὲς μενέαινεν·
Ἐν δ' ἄρα τοῖσι δέδηεν ἄφαρ καὶ ἀέξετο λοιμός.
30 Ὦρτο δὲ δεινὸς ἀνὴρ μάλα τε κρατερῶς ἐνεμέσσα,
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, Φινέης, καὶ πίσατ' ἀλείτας,
Ἣ θέμις, αἶψα, Θεὸν δ' ἱλάσσατο τέσδε καταπτάς·
Παύσατο δ' ἲς λοιμοῖο, κακοῖό τε γένετ' ἐρωή.
31 Ὣς ὁ δικαιότατος δόατ' ἔμμεναι, οἷ' ἔρεξεν·
Ἧς δὲ δικαιοσύνης μνημήϊον αἰὲν ἔμιμνε,
Καλόν τ' ἔσσετ' ἔπειτα καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Ἀλλήκτοις γενεῇσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
32 Ἀλλά γε μὲν τ' ἐρέθιζον ἐφ' ὕδασι νείκεος αἰνοῦ·
Ὣς τε κακῶς Μωσῆϊ πέλε σφετέρης ἕνεκ' ἄτης.
33 Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνον δέ μιν οὕτως,
Ὡς καί μιν τ' ἀσύφηλον ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐδὲ κατ' αἶσαν ἔειπεν, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
34 Ἀλλ' οὐδ' ἔθνεα κεῖνα διαρραίσαντες ὄλεσσαν,
Ἅσσα τ' Ἄναξ κέλετο, κρατερόν τ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
35 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν λαοῖσι καὶ ἀλλοδαποῖσι μίγησαν,
Καί σφιν ὁμοιώθησαν, ἴδε σφέτερ' ἔμμαθον ἔργα.
36 Τῶν τ' εἴδωλα σέβοντο, θεοὺς ὡς εἰσορόωντες·
Ἃ σφισι τε βρόχος ἦν, μεγάλοιό τε πήματος ἀρχή.
37 Ἱρεύσαντο δ' ἔπειτα κακοῖσί τε δαίμοσι τέκνα,
Υἱας θυγατέρας τε, ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες.
38 Ὢ πόποι, οἷ δή νυ χέον τόδ' ἀναίτιον αἷμα,
Αἷμα σφῶν τεκέων, ἅπερ εἰδώλοισι Χανάνης
Ἵρευον στυγεροῖσι· παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
39 Ὣς οἱ μὲν τ' ἔργοισι μιάνθησαν σφετέροισι·
Πολλὰ δὲ μηχανόωντες ἐφοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ὡς ὅτε μαχλοσύνῃσι γυνὴ πόσιν ὃν προλιποῦσα
Πολλὰ μενοινώει, πάντη φοιτῶσά τε θύει.

40 Ideóque contra populum suum ira Immortalis exarsit;
Hæreditásque, quam elegit, exosa-est ei corditùs.
41 Eos autem permisit exterorum hominum manibus subjugari,
Gentibúsque servos dedit esse perniciosis;
Inimici autem iis potentiores, & *eorum* domini erant.
42 Hostibus igitur esca & præda fiebant,
Qui eos opprimebant, postquam & manibus subegerant,
Graviterque vexabant, indulgentes impetu suo.
43 Eos verò ille sæpe liberavit; irritârunt tamen illum rursus,
Suo consilio provocantes: ille autem ægrè-tulit, ii verò ipsi
Suis iniquitatibus præter fatum dejecti-sunt.
44 Eorũ tamen calamitatẽ vidit, lamentantiúmq; vocem exaudiit.
45 Recordatus est autem sui pacti, quod anteà cum iis fecerat,
Feriens fœdera firma: destitítque ab ira,
Et conversus-est *ad eos*, valdè enim mens ei misericors.
46 Quin & inimicos *eorum*, quíque eos procul-à patria
Terram in extraneam exilio mulctantes abduxerant,
Omnes inflexit, quibus & misericordiam concitavit,
Ut erga-eos clementes essent, amica in animo consilia habentes.
47 Nos salva, Domine Deus noster, & ex populis
Reduces collige dispersos per terram:
Ut tuum sanctum nomen canticis celebrantes,
Oblectatíque laudibus exultemus tuis.
48 Benedictus & laudatus Israelis Dominus Deus, laudatus sit
Perpetuò diebus omnibus per infinita secula:
Omnísque applaudat consonâ quâdam voce.
Populus simul, Sic fiat, dicens. laudate autem Dominum.

PSAL. cvii.

1 CElebrate Dominum, quia bonus & mitis est,
Quia mitis est, misericordiáque ejus nunquam perit.
2 Viri sic dicant, Dominus quibus est opitulator,
Quos ille redemit ex ærumna & calamitate gravi,
Liberavítque ex hostium manu & vi,
3 Eque terris collegit omnigenis,

Ubi

40 Τῷ τε καθ' οὗ λαοῦ χόλος Ἀθανάτοιο δέδηε·
Κλῆρος δ', ὅνπερ ἐλέξατ', ἀπήχθετό οἱ περὶ κῆρι.
41 Τοὺς δ' ἔα ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι,
Ἔθνεσί τε δμῶας δῶκ' ἔμμεναι οὐλομένοισι·
Δυσμενέες δὲ σφεων κρείσσους, καὶ κοίρανοι ἦσαν.
42 Ἀνδράσιν οὖν δηΐοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοντο,
Οἵ σφεας ὑβρίζεσκον, ἐπεὶ καὶ χερσὶ δάμασσαν,
Αἰνῶς τε τρύχεσκον, ἐπισπόμενοι μενέϊ σφῷ.
43 Τοὺς δ' ὅγε πολλάκι ῥύσατ'· ἐπώτρυνον δέ μιν αὖθις,
Σφῇ βουλῇ ἐρέθοντες· ὁ δ' ἄχνυτο, τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἐστυφέλιχθεν.
44 Τῶνδέ τ' ὀϊζὺν εἶδεν, ὀδυρομένων τ' ὄπ' ἄκουσε.
45 Μνήσατο δ' ἧς ῥήτρης, τὴν τὸ πρὶν τοῖσιν ἔθηκε,
Τέμνων ὅρκια πιστά· μετέλληξεν δὲ χόλοιο,
Ἠδὲ μετέστρεψεν, μάλα γὰρ νόος οἱ ἐλεήμων.
46 Ἀλλά γε δυσμενέας, τοί τέ σφεας τηλόθι πάτρης
Γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν μετοχμασήσαντες ἀπῆγον,
Πάντας ἐπέγναμψεν, τοῖσιν δέ τε οἶκτον ὄρινεν,
Ὡς σφισιν ἤπιοι ὦσι, φίλα φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
47 Ἄμμε σάωσον, Ἄναξ Θεὸς ἡμέων· ἐκ δέ τε λαῶν
Ἀψόῤῥους συνάγειρε κεδασθέντας κατὰ γαῖαν·
Ὄφρα σὸν ἱερὸν οὔνομ' ἀοιδῇσι κλείοντες,
Τερπόμενοί τ' αἴνοισιν ἀγαλλώμεσθα τεοῖσιν.
48 Αἰνετὸς Ἰσραήλου Ἄναξ Θεὸς, αἰνετὸς εἴη
Νωλεμὲς ἤματα πάντα δι' ἀλλήκτων γενεάων·
Πᾶς δέ τ' ἐπευφημήσαι, ὁμοφθόγγῳ τινὶ φωνῇ
Λαὸς ἅμ', Ὧδε γένοιτο, λέγων· αἰνεῖτε δ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρζ'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
2 Ἀνέρες ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ οἷς ἐστιν ἀρωγὸς,
Οὕσπερ ὅγ' ἐξανέλυσε δύης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς,
Ῥύσατο δ' ἐκ δηΐων ἀνδρῶν χερός τε βίης τε.
3 Ἔκ τ' ἄρα γαιάων συλλέξατο παντοδαπάων,

40 Ideóque contra populum suum ira Immortalis exarsit;
Hæreditásque, quam elegit, exosa-est ei corditùs.
41 Eos autem permisit exterorum hominum manibus subjugari,
Gentibúsque servos dedit esse perniciosis;
Inimici autem iis potentiores, & *eorum* domini erant.
42 Hostibus igitur esca & præda fiebant,
Qui eos opprimebant, postquam & manibus subegerant,
Graviterque vexabant, indulgentes impetu suo.
43 Eos verò ille sæpe liberavit; irritârunt tamen illum rursus,
Suo consilio provocantes: ille autem ægrè-tulit, ii verò ipsi
Suis iniquitatibus præter fatum dejecti-sunt.
44 Eorũ tamen calamitatẽ vidit, lamentantiúmq; vocem exaudiit.
45 Recordatus est autem sui pacti, quod anteà cum iis fecerat,
Feriens fœdera firma: destitítque ab ira,
Et conversus-est *ad eos*, valdè enim mens ei misericors.
46 Quin & inimicos *eorum*, quíque eos procul-à patria
Terram in extraneam exilio mulctantes abduxerant,
Omnes inflexit, quibus & misericordiam concitavit,
Ut erga-eos clementes essent, amica in animo consilia habentes.
47 Nos salva, Domine Deus noster, & ex populis
Reduces collige dispersos per terram:
Ut tuum sanctum nomen canticis celebrantes,
Oblectatíque laudibus exultemus tuis.
48 Benedictus & laudatus Israelis Dominus Deus, laudatus sit
Perpetuò diebus omnibus per infinita secula:
Omnísque applaudat consonâ quâdam voce.
Populus simul, Sic fiat, dicens: laudate autem Dominum.

PSAL. cvii.

1 CElebrate Dominum, quia bonus & mitis est,
Quia mitis est, misericordiáque ejus nunquam perit.
2 Viri sic dicant, Dominus quibus est opitulator,
Quos ille redemit ex ærumna & calamitate gravi,
Liberavítque ex hostium manu & vi,
3 Eque terris collegit omnigenis,

Ubi

40 Τῷ τε καθ' οὗ λαοῦ χόλος Ἀθανάτοιο δέδηε·
Κλῆρος δ', ὅνπερ ἔλεξατ', ἀπήχθετό οἱ περὶ κῆρι.
41 Τοὺς δ' ἔα ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι,
Ἔθνεσί τε δμωὰς δῶκ' ἔμμεναι οὐλομένοισι·
Δυσμενέες δὲ σφέων κρείσσους, καὶ κοίρανοι ἦσαν.
42 Ἀνδράσιν οὖν δηΐοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοντο,
Οἵ σφεας ὑβρίζεσκον, ἐπεὶ καὶ χερσὶ δάμασσαν,
Αἰνῶς τε τρύχεσκον, ἐπισπόμενοι μενέϊ σφῷ.
43 Τοὺς δ' ὅγε πολλάκι ῥύσατ'· ἐπώτρυνον δέ μιν αὖθις,
Σφῇ βουλῇ ἐρέθοντες· ὁ δ' ἄχνυτο, τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἐξυφέλιχθεν.
44 Τῶνδε τ' ὀϊζὺν εἶδεν, ὀδυρομένων τ' ὄπ' ἄκουσε.
45 Μνήσατο δ' ἧς ῥήτρης, τὴν ὃ πρὶν τοῖσιν ἔθηκε,
Τέμνων ὅρκια πιστά· μετέλληξεν δὲ χόλοιο,
Ἠδὲ μετέστρεψεν, μάλα γὰρ νόος οἱ ἐλεήμων.
46 Ἀλλά γε δυσμενέας, τοί τέ σφεας τηλόθι πάτρης
Γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν μετοχμασήσαντες ἀπῆγον,
Πάντας ἐπέγναμψεν, τοῖσιν δέ τε οἶκτον ὄρινεν,
Ὥς σφισιν ἤπιοι ὦσι, φίλα φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
47 Ἄμμε σάωσον, Ἄναξ Θεὸς ἡμέων· ἐκ δέ τε λαῶν
Ἀψόῤῥους συνάγειρε κεδασθέντας κατὰ γαῖαν·
Ὄφρα σὸν ἱερὸν οὔνομ' ἀοιδῇσι κλείοντες,
Τερπόμενοί τ' αἴνοισιν ἀγαλλώμεσθα τεοῖσιν.
48 Αἰνετὸς Ἰσραήλου Ἄναξ Θεὸς, αἰνετὸς εἴη
Νωλεμὲς ἤματα πάντα δι' ἀλλήκτων γενεάων·
Πᾶς δέ τ' ἐπευφημήσαι, ὁμοφθόγγῳ τινὶ φωνῇ
Λαὸς ἅμ', Ὧδε γένοιτο, λέγων· αἰνεῖτε δ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρζ'.

1 ΚΛείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχος ἔστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
2 Ἀνέρες ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ οἷς ἐστιν ἀρωγὸς,
Οἵσπερ ὅγ' ἐξανέλυσε δύης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς,
Ῥύσατο δ' ἐκ δηΐων ἀνδρῶν χειρός τε βίης τε.
3 Ἔκ τ' ἄρα γαιάων συλλέξατο παντοδαπάων,

Ubi prius dispersi-erant; à sole oriente
Et ab occidente versùs tenebras obscuras;
Ex Aquilone frigido, & ex Austro celeri.
4 Loco in solitario vagabantur per terram desertam:
Multa igitur perpessi-sunt errantes huc illuc,
Nec dum alicubi civitatem invenerunt,in qua iis habitare liceret.
5 (Tales errones sunt super terra) vexabat utique eos
In-ventre fames, siti autem genua labescebant;
Defecit autē *eorū* anima, pauxillum. v. adhuc spiritûs *iis* inerat.
6 Tum quidem Immortalem dirâ oppressi calamitate
Obsecrâ unt, & clamârunt, ille autem ex ærumna *eos* liberavit.
7 Iis autem in-viâ præibat, & erat ductor tutus,
Rectâ autem viâ *eos* ducebat *illuc*,ubi civitatem habitare liceret.
8 Celebrent itaque illi sanctum robur Immortalis
Suam ob clementiam, & sua miracula, terribiliáque opera,
Quæ mortalibus fecit, quæque viderunt nationes hominum.
9 Quoniam animam abundè satiavit indigentis viri,
Dedítque ei quantum voluit; famelicum autem replevit bonis.
10 Qui autem malè squalore-&-sordibus-oppleti-sunt, in caligine
Sedentes, & in umbra mortis atra, (obscura
Vinculis perdomiti calamitatis atque ferri;
11 Quia Dei transgressi-sunt mandata, nec perfecerunt,
Consilium autem Altissimi,& oracula prudentia contempserunt:
12 Propterea eos labore cor & animum subjugavit,
Inciderúntque in miseriam, & non erat *iis* auxiliator.
13 Tum quidem Immortalem dirâ oppressi calamitate
Obsecrârunt & clamârunt, ille autem ex ærumna *eos* liberavit.
14 Eos verò ille è tenebris eduxit, & è caligine obscurâ:
Nec ampliùs eos mortis tenebat umbra, nec vincula:
Verùm ille hæc quidem disrupit,eos autem à captivitate redemit.
15 Celebrent itaque ii sanctum robur Immortalis,
Suam ob clementiam, & sua miracula terribiliáque opera,
Quæ mortalibus fecit, quæque viderunt gentes hominum.
19 Æreas enim perrupit portas, & perfregit repagula,
Faciléque dissecuit, ferrea licet fuerint.

17 Certè

Ὁππόθι πρὶν ἐκέδασσεν· ἀπ' ἠοῦς ἀνιόντος,
Καὶ ἀπὸ δυσομένοιο ποτὶ ζόφον ἠερόεντα·
Ἔκ βορέω κρυεροῖο, καὶ ἐκ νότου ἀργέσταο.
4 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ πλάγχθεν διὰ γαῖαν ἐρήμην·
Πολλὰ μὲν οὖν ἐμόγησαν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα,
Οὐδ' ἔτι που πόλιν εὗρον, ἐν ᾗ σφίσι ναιέμεν εἴη.
5 (Τοῖοι ἀλῆται εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ) τεῖρεν ἄρα σφέας
Γαστέρα μὲν λιμὸς, δίψη δ' ὑπὸ γυῖα λέλυντο·
Ἐκ δ' ἔλιπε ψυχὴ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆε.
6 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
7 Τοῖς δ' ὁδὸν ἡγεμόνευε, καὶ ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων,
Τὴν δ' ἰθεῖαν ἄγεν, πόλιν ὁππόθι ναιέμεν εἴη.
8 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
9 Οὕνεκα θυμὸν ἄδην ἤρεσεν κεχρημένου ἀνδρὸς,
Δῶκε δ' οἱ ὅσσ' ἔθελεν· πεινῶντα δὲ πλῆσεν ἐάων.
10 Οἳ δὲ κακῶς αὐχμεῦσιν, ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι
Ἑζόμενοι, ἠδὲ σκιῇ ἐν θανάτοιο μελαίνῃ,
Δεσμοῖσι δμηθέντες ὀϊζύος ἠδὲ σιδήρου·
11 Ὅττι Θεοῦ ἀλίτοντο ἐφετμὰς, οὐδ' ἐτέλεσσαν,
Βουλὴν δ' Ὑψίστου, καὶ θέσφατα πύκν' ἀθέριζον·
12 Τῷ τε σφέας καμάτῳ κραδίην καὶ θυμὸν ἔδαμνα·
Ἐν δ' ἔπεσον κακότητι, καὶ οὐκ ἐπιτάρροθος ἦε.
13 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
14 Τοὺς δ' ἄρ' ὅγ' ἐκ ζόφου ἦγε, καὶ ἀχλύος ἐξ ἐρεβεννῆς·
Οὐδ' ἔτι τοὺς θανάτοιο ἔχε σκιὴ, οὐδέ τι δεσμά·
Ἀλλ' ὁ τὰ μὲν ῥῆξεν, τοὺς δ' εἰρέρου ἐξανέλυσε.
15 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
16 Χαλκείας γὰρ ῥῆξε πύλας, καὶ ῥαῖσεν ὀχῆας,
Ῥεῖα διέτμηξέν τε, σιδηρείους περ ἐόντας.

17 Certe omninò ultrò-accersitū malum stulti homines nequicquā,
Insipientes, eò-quòd-talia fecerint, propter prævaricationem suā,
Suáque improbitate præter fatum ærumnas patiuntur.
18 Neque eos cibi animitùs desiderium capit,
Dapem autem omnifariam, escámque respuit *eorum* animus.
Sic hi impasti & expertes edulii & potûs,
Miseri, propè adstant lethi portis.
19 Tum quidem Immortalem dirâ oppressi calamitate
Obsecrârunt & clamârunt, ille autem ex ærumna *eos* liberavit.
20 Ejus simul atque verbum fuit, morbi facta-est cessatio:
Eósque sanavit, & ab iis acerbum fatum propulit.
21 Celebrent itaque illi sanctum robur Immortalis
Suam ob clementiam, & sua miracula terribiliáque opera,
Quæ mortalibus fecit, quæque viderunt nationes hominum.
22 Ei autem victimas pulchras gratiam condignam agentes,
Offerant, ejúsque opera lætitiâ mentis,
Cúmque magna jubilatione canticísque narrent.
23 Qui in-mare in navibus descendunt concavis,
Et negotiandi gratiâ navigant per nigricantem pontum,
Animas periculis-objectantes, transeúntq; multum per humidū
Vagantes, certè enim ipsis marina opera curæ-sunt;
24 Hi quidem Immortalis opera oculis aspiciunt,
Miraculáque innumera maris in profunditatibus infrugiferi.
25 Ejus enim mandato terribilis venti procella
Oritur in ponto, statim verò fluctus magni
Similes montibus fastigiantur, expuúntque maris spumam,
Tempestate ingenti, stridet autem turbata unda:
26 Et modò ascendunt in cœlum stellatum,
Et modò rursus descendunt in oceanum profundum,
Ejus in vasto sinu expectantes mori.
27 Velutíque homines vino gravati, huc illuc
Nutantes labant, perplexitásque occupat animum:
Agitatione autem huc illuc malâ attoniti & mente excussi sunt,
Paventes, paululùm enim à morte distant.
28 Tum quidem Immortalem dirâ oppressi calamitate
Obsecrârunt

17 Ἦ μάλ' ἐπίσπασαν κακὸν ἄφρονες ἀνέρες αὐτοὺς,
Νήπιοι, οἷά τ' ἔρεξαν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς,
Σφῇσί τ' ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
18 Οὐδέ σφεας σίτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ,
Δαῖτα δὲ παντοίην βρωμήν τ' ἀπεμήνατο θυμός.
Ὣς οἱ μέν τ' ἄκμηνοι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Σχέτλιοι, ἄγχι περάασιν θανάτοιο πύλῃσι.
19 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ', ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
20 Τοῦ δ' ἅμα μῦθος ἔην, νόστιμος δὲ γίνετ' ἐρωή·
Τοὺς δ' ἰσσάμενος σφιν ἀδευκέα πότμον ἄμυνε.
21 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἰσίδε φῦλ' ἀνθρώπων.
22 Αὐτῷ δ' ἱερὰ καλά, χάριν μενοεικέα δόντες,
Ἐρδόντων· ἑὰ ἔργα τ' εὐφροσύνῃσι νόοιο,
Σὺν μεγάλῳ τ' ἀλαλητῷ ἀοιδῇσίν τε λεγόντων.
23 Οἱ ἅλαδ' ἐν νήεσσι κατίασι γλαφυρῇσιν,
Ἠδὲ κατὰ πρῆξιν πλείουσ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ψυχὰς παρθέμενοι, περόωσί τε πουλὺ ἐφ' ὑγρὴν
Πλαζόμενοι, ἦ γάρ σφι θαλάσσια ἔργα μέμηλεν·
24 Οἱ μέν τ' Ἀθανάτου ἔργ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶνται,
Θαύματα μυρί' ἁλός τ' ἐνὶ βένθεσιν ἀτρυγέτοιο.
25 Τοῦ γὰρ ἐφημοσύνῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
Ὠρώρει κατὰ πόντον, ἄφαρ δέ τε κύματα μακρὰ
Ἴσ' ὄρεσιν κορυφοῦνται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην,
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σμαραγεῖ δὲ κυκώμενον ὕδωρ.
26 Καὶ τοτὲ μέν τ' ἀνέβησαν ἐς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ τοτὲ δ' αὖ κατέβησαν ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Τοὺς δ' ἐνὶ εὐρέϊ κόλπῳ ὀϊόμενοι θανέεσθαι.
27 Ἀνέρες ὥς τ' οἴνῳ βεβαρηότες, ἔνθα καὶ ἔνθα
Νευστάζοντες ὄλισθον, ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμὸν·
Πλαγκτοσύνῃ δὲ κακῇ φρένας ἐκπεπαταγμένοι εἰσί,
Δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέροντο.
28 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ.

Λίσσοντ',

Obſecrârunt & clamârunt, ille autem ex ærumna *eos* liberavit.
29 Et ſtatim tranquillitate ſtravit vaſtum mare
Procellámque ſedans, tumidóſque fluctus compeſcens.
30 Ii autem cùm ſopiti-ſunt venti, riſitque pontus
Præ ſerenitate, lucidáque circumfulget undique tranquillitas,
Lætati-ſunt, & omnibus in mente animus exhilaratus-eſt:
Et ad portum exoptatiſſimum ejus tuto conductu
Pervenerunt, quò jucundum iis videbatur appellere.
31 Celebrent itaque illi ſanctum robur Immortalis,
Suam ob clementiam, & ſua miracula, terribiliáque opera,
Quæ mortalibus fecit, quæque viderunt gentes hominum.
32 Populorum autem in magno glorificent eum cœtu;
Laudéntque in congregatione, ínque concilio ſenatorum.
33 Quà anteà ibant fluviorum vis latè manantium,
Ibi is deſertúmque ſolum, & umbroſam ſylvam,
Et fontes aquarum ſiticuloſam terram fecit.
34 Regionem frumentoſam, cui & valdè pingue ſubeſt ſolum,
Fecit admodùm ſterilem, gratiam & cultum ei omnem perdens,
Eorum ob improbitatem, qui eam incolunt.
35 Sylvã viciſſim vertit in paludem, & aridam ſqualentémq; terrã
In fontes fluviorum, & loca-humecta graminoſa.
36 Homines *&* ibi collocat, extorres qui anteà fuerant,
Quóſque mala *&* magna-eſuries in terra ampla exagitaverat,
Famem pariter & peregrinationem ſiſtens, ut etiam habeant
Domos, & iis ſit benè habitata civitas.
37 Ut agros conſerant, planténtque vineas,
Quæ ipſis adauctæ affatim tempeſtiva omnia ferant,
Fructibus jucundis annuatim lætè-florentes. (præbet;
38 Sic hi modò rebus-ſecundis-gaudent, ille autem proſperitatem
Quo & incrementum-dante, prorſùs innumeri, quot & folia
Fiunt, utrúnque, ipſíque & jumenta eorum,
Equi, flexipedéſque boves, & pinguia pecora.
39 Modò autem rurſus minuuntur, imbecillioréſque ſunt,
Injuriâ, & miſeriâ, ærumnáque afflicti acerbâ.
40 Principibus ignominiam malam, & opprobria offundit;
Eos

Λίσσοντ', ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
29 Καὶ τάχα νηνεμίην στόρεσεν μεγακήτεα πόντον,
Λαίλαπά τ' ἰσχανόων, ῥοχθοῦντά τε κύματα παύων.
30 Οἱ δ' ὅτε κοίμηθέν τ' ἄνεμοι, μείδησέ τε πόντος
Ἀγλαΐῃ, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀμφὶ γαλήνη,
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καὶ λιμένα τείλλιςον ἑῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ
Ἷξον, ἵν' ἀσπαστὸν σφιν ἐείσατο ὁρμηθῆναι.
31 Κλειόντων δ' ἄρα τοί γ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
32 Λαῶν δ' ἐν μεγάλῳ κυδαινόντων μιν ὁμίλῳ·
Αἰνειώντων τ' ἀγορῇ, βουλῇ τ' ἔνι δημογερόντων.
33 Ἣ δ' ὁ περᾶθεν ἴσαν ποταμῶν μένος εὐρὺ ῥεόντων,
Ἔνθ' ὅ γ' ἐρημαῖόν τε πέδον, καὶ δάσκιον ὕλην,
Καὶ πηγὰς ὑδάτων πολυδίψιον αἶαν ἔθηκε.
34 Χώρην πυροφόρον, τῇ καὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας,
Θῆκε λίμνην λυπρήν, χάριν οἱ ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσας,
Τῶν δι' ἀτασθαλίην, οἵ περ μιν ναιετάουσιν.
35 Ὕλην αὖ τρέπει ἐς λίμνην, καὶ διψάδα γαῖαν
Ἐς πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
36 Ἀνέρας ἔνθ' ἵζε μεταναστὰς τὸ πρὶν ἐόντας,
Τούς τε κακὴ βεβρῶσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἔλαυνε,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ ἄλην καταπαύων, ὄφρα τ' ἔχωσιν
Οἰκία, καί σφιν ἔῃ εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
37 Ὄφρ' ἀγροὺς σπείρωσι, φυτεύωσιν δέ τ' ἀλωάς,
Αἵ σφιν ἀεξόμεναι ἅλις ὥρια πάντα φέροιεν,
Καρποῖσι γλυκεροῖσιν ἐπηετανὸν γεμόωσαι.
38 Ὣς οἵ γ' ἄλλοτε μέν τ' ἀρετῶσιν, ὁ δ' ὄλβον ὀπάζει
Τοῦ καὶ ὀφέλλοντος μάλα μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα
Γίνοντ', ἀμφότερον δ', αὐτοί τε, κτήνεά τ' αὐτῶν,
Ἵπποι θ', εἰλίποδές τε βόες, καὶ ἴφια μῆλα.
39 Ἄλλοτε δ' αὖ μινύθουσιν, ἀφαυρότεροί τε πέλονται,
Ὕβρει, καὶ κακότητι, δύῃ τ' ἀρημένοι αἰνῇ.
40 Ἀρχοῖσιν λώβην τε κακὴν καὶ ὀνείδεα χεῦε·

Eos autem ab aliis seorsim mortalibus impellit vagari,
Loco in solitario, ubi nec callis hominum est.
41 Afflictos autem servat, & sursum erigit pauperes,
Ex inopia & calamitate, quæ priùs eos oppresserat ;
Familias iis & tribus dans, tanquam greges ovium.
42 Certè hæc videbunt, & lætabuntur justi :
Et improbitas omnis muta erit.
43 Qui sapiens est, in animo hæc observabit,
Et beneficia benè cognoscet Immortalis.

PSAL. cviii.

1 CErtè valdè mihi cor, Deus, in pectore paratum *est*:
Gloriâ meâ linguâque tuam illustrem laudem cantabo.
2 Eja agite, expergiscimini, mellifluam vocem edentes,
Nabla, & cithara, dulcémque apparate cantilenam:
Expergiscar *ego* ipse simulac aurora illuxerit.
3 Immortalis, celebrabo te medio populorum in cœtu ;
Celebrabo te inter populos, inter gentes laudem *tuam* cantabo.
4 Quoniam clementia tua infinita, usque-ad-cœlum-pertingens ;
Tuáque veracitas etiam ad ætherem clarum pervenit.
5 Sursum, Deus, te attolle supra cœlum stellatum,
Et gloriam tuam supra universam terram almam.
6 Ut solutio à malis, atque salus iis sit,
Qui tibi charissimi sunt animitùs : quamobrem & tuâ
Nos dexterâ serva, & exaudi me.
7 Sacro in throno multa dixit Deus & promisit:
Lætabor equidem ego, Sicimorúmque dividam agros,
Et dimetiar profundas valles Succothi.
8 Meus est Galaadus, meúsque est Manasses ;
Firmamentum mei capitis sacrum robur Ephraimi :
Leges & jura mihi sceptriger Judas
Tractat, quo non alia tribus regalior.
9 Moabus autem lebes, quando mihi lavacra pedum curæ sunt ;
Fit *mihi* ; Idumææ autem calceos sub pedibus meis
Projiciam, ut tollat, qui & famularum mos est.

Et

Τοὺς δ' ἄλλων ἀπάνευθε βροτῶν ἐφέηκεν ἀλᾶσθαι,
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι τ' οὐ πάτος ἐστ' ἀνθρώπων.
41 Τερμηθέντας δ' ἐσάωσε, καὶ ὕψοσ' ἄειρε πενιχροὺς,
Ἐκ τ' ἀχρημοσύνης, καὶ οἰζύος, ἣ πρὶν ἔχεσκε·
Φρήτρας σφιν, καὶ φῦλα διδοὺς, ὡς πώεα μήλων,
42 Ἦ ῥα τάδ' ὄψονται, καὶ χαιρήσουσι δίκαιοι·
Καί κεν ἀτασθαλίη ξύμπασ' ἀκέουσα γένοιτο.
43 Ὅς πεπνυμένος ἐστὶν, ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα νοήσει,
Καὶ εὐεργεσίας δὲ γνώσεται Ἀθανάτοιο.

Ψαλ. ρη'.

1 Ἦ Μάλα μοι κραδίη, Θεὸς, ἐν στήθεσσιν ἑτοίμη·
Κύδεϊ μοῦ γλῶσση τε τεὸν κλυτὸν αἶνον ἀείσω.
2 Εἰδ' ἄγετ', ἐγρήγορθε, μελίφρονα γῆρυν ἰεῖσαι,
Νάβλη, καὶ κιθάρη, γλυκερὴν δ' ἐντύνετε μολπήν·
Ἐγρήσσοιμί κεν αὐτὸς ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
3 Ἀθάνατε, κλείω σε μέσῳ λαῶν ἐν ὁμίλῳ·
Κλείω σ' ἐν λαοῖσιν, ἐν ἔθνεσιν αἶνον ἀείσω.
4 Οὕνεκα μειλιχίη σοῦ ἀθέσφατος, οὐρανομήκης·
Σὴ δέ τ' ἀληθείη καὶ ἐς αἰθέρα δῖαν ἱκάνει.
5 Ὕψι, Θεὸς, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.
6 Ὡς τοι κασιγνήτων λύσις ἠδὲ φόως αὐτοῖσι γένοιτο,
Οἵ σοι φίλτατοί εἰσι μετὰ φρεσί· τοὔνεκα καὶ σῇ
Ἡμέας δεξιτερῆφι σάω, καὶ ἄκουσον ἐμεῖο.
7 Ἱερῷ εἰνὶ δόμῳ πόλλ' εἶπε Θεὸς καὶ ὑπέστη·
Χαιρήσω δέ τ' ἐγὼ, Σίκιμον δ' ἀποδάσσομαι ἀγρούς,
Καὶ διαμετρήσω βαθὺ ἄγκεα Σοκχώθοιο.
8 Ἐστιν ἐμὸς Γαλαάδος, ἐμὸς δέ τέ ἐστι Μανασσῆς·
Ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς ἱερὴ ἲς Ἐφραΐμοιο·
Θεσμοὺς ἠδὲ θέμιστας ἐμοὶ σκηπτοῦχος Ἰούδας
Ἀμφιέπει, τοῦ δ' οὐ φῦλον βασιλεύτερον ἄλλο.
9 Μώαβος ἔσται λέβης, ὅτε μοι ποδάνιπτρα μέμηλε,
Γίνετ'· Ἰδουμαίη ἔσται πέδιλ' ὑπὸ ποσσὶν ἐμοῖσι
Ῥίψαι, ὄφρ' ἀνέλοιτ', ἣ τ' ἀμφιπόλων θέμις ἐστί·

Et tu Palæstina terrarum præcipuè omnium
Lætare & jubila, & gloriare mihi succumbere subditáque esse.
10 Quis urbem in munitam ducere me volet ?
Quis mihi intra Idumæam in-via præibit ?
11 An-non tu, Deus, etsi anteà nos depuleris ?
An non tu, Deus, propugnatoribus dux eris nostris ?
12 Tu propugnator veni nobis & auxiliator ; nósque libera
A malo, quandoquidem vanum *est* mortalis hominis auxilium.
13 Certè fortia opera Dei præstabimus auxilio
Facilè : ille enim hostes nostros sub pedibus calcabit.

PSAL. cix.

4 NEquaquam sileas, Deus, qui mihi laudabilis semper,
Nec tacitus sustineas, tanquam non audienti similis.
2 Quoniam loquaces mihi convitiantur improbi,
Impiorúmque contra me aperta-sunt ora hominum,
Quibus & vafrities amica in-animo ; contra me autem
Linguâ fraudulentâ mendacia locuti-sunt.
3 Circùm autem mihi verberant aures contumeliosis verbis,
Hostilia loquentes ; & *me* immerentem fortiter oppugnant.
4 Inimici mihi sunt quantumvis *erga eos* bene-affecto,
Et amoris mei mihi indignam reddunt compensationem,
Improbi ; verùm ego iis comprecor fausta omnia.
5 Et malum pro bono malam mihi rependunt retributionem ;
Odiúmque pro benevolentia mihi mercedem præbent.
Præfectum ei hominem malum constituas : ad dexteram verò ei
Adstet Satanas, exitiosa-hominibus consilia callens.
7 Condemnet autem eum judex, (qui & jura
Ex Deo tuetur,) cùm ei lis intentatur :
Ejúsque precantis oratio in-peccatum sit.
8 Citò moriturus autem sit, brevéque ei ævum ; (obtineat,
Et conditionē honorémq; *& officiū* alius accipiat, qui & sortitò
Quod ipse anteà habuit, ille. a. haud-ampliùs custos & inspector
9 Filiósq; orphanos relinquat, viduámq; uxorem. (*aliorum* sit.
10 Dies.a.orphā.-eos-faci.à-coætā.-omnib.-desert.*ejus* lib.reddat,
Filiíque

Καὶ σὺ Παλαιςίνη γαιάων ἔξοχα πασέων
Χαῖρέ τε καὶ ἀλάλαζε, καὶ εὔχεό μοι ὑποείκειν.
10 Τίς πόλιν εἰς ἄῤῥηκτον ἀγινέμεναι μ' ἐθελήσει;
Τίς μοι Ἰδουμαίην εἴσω ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
11 Οὐκ ἄρα σύ, πρὶν εἰ, Θεός, ἄμμε παρ' ἐξυφέλιξας;
Οὐ σύ, Θεός, προμάχοις ἀγὸς ἔσσεαι ἡμετέροισι;
12 Σὺ πρόμος ἔλθ' ἡμῖν καὶ ἀμύντωρ· ἄμμε δὲ ῥῦσαι
Ἐκ κακότητος, ἐπεὶ ἄλιον βροτοῦ ἀνέρος ἄλκαρ.
13 Ἦ κεν καρτερὰ ἔργα Θεοῦ ἔρξαιμεν ἀρωγῇ
Ῥεῖ· ὁ γὰρ ἀντιβίους ἡμέων ὑπὸ ποσσὶ πατήσει.

Ψαλ. ρθ'.

1 ΜΗ'τι σιωπήσειας, Θεός, ὅς τέ μοι αἰνετὸς αἰεί,
Μηδ' ἀκέων τλαίης, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
2 Οὕνεκα λαβραγόροι ἐμὲ κερτομέουσιν ἀλιτροί,
Δυσσεβέων ἐπὶ μοι ἀνέῳχταί τε στόματ' ἀνδρῶν,
Οἷσι δολοῤῥαφίη τε φίλη φρεσί· κὰδ δ' ἄρ' ἐμεῖο
Γλώσσῃ κερδαλέῃ τὰ ψεύδεα μυθήσαντο.
3 Ἀμφὶ δέ μ' ἕατ' ἑσμὸν ἀπαρτηροῖς ἐπέεσσιν,
Ἔχθρ' ἀγορεύοντες· καὶ ἀναιτίῳ ἶφι μάχοντο.
4 Δυσμενέες μοι ἔασι, φίλα φρονέοντι περ ἔμπης,
Καὶ φιλότητος ἐμῆς μοι ἀεικέα δῶκαν ἀμοιβήν,
Σχέτλιοι· αὐτὰρ ἐγὼ σφίσιν εὔχομαι ὄλβια πάντα.
5 Καὶ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο κακὴν μοι ἔτισαν ἀμοιβήν·
Ἔχθος τ' ἀντὶ φιλοφροσύνης μοι μισθὸν ὄρεξαν.
6 Ἀρχόν οἱ ἄνδρα κακὸν θείης· ἐπὶ δεξιὰ δ' αὐτοῦ
Παρσταίη Σατανᾶς, ὀλοφώϊα δήνεα εἰδώς.
7 Κὰδ δ' αὐτὸν δικάσειε δικασπόλος, (ὅς τε θέμιστας
Ἐκ Θεοῦ εἴρυται,) ὅταν οἱ ἔπι νεῖκος ὀρώρῃ·
Τοῦδε καὶ εὐχομένοιο λιτὴ ἀλίτημα γένοιτο.
8 Ὠκύμορος δὲ πέλοιτο, μινυνθάδιός τέ οἱ αἰών·
Καὶ μοῖραν τιμὴν θ' ἕτερος λάβοι, ὅς κε λάχῃσι,
Τὴν αὐτὸς πάρος εἶχ', ὁ δὲ μηκέτ' ἐπίσκοπος εἴη·
9 Παῖδας τ' ὀρφανικοὺς λείποι, χήρην τε γυναῖκα.
10 Ἦμος δ' ὀρφανικὸν πομαφήλικα τέκνα πιθείη.

Filiíque ejus pauperes ſemper & vagabundi ſint;
Et poſtquam adeò è ſedibus latebríſque erepſerunt deſertis,
Vagentur per populum, neceſſitas autem urgeat,
Mendicare fruſta, an quis fortè fragmentum panis *iis* porrexerit.
11 Totam autem ejus ſubſtantiam arripiat avarus-lucrio,
Fœnerator-rodens, tanquã nexibus retis captã omnia-captantis:
Poſſeſſiones autem, quaſcúnque ſibi labore & manibus collegit,
Viris alienigenis eſca & præda fiant,
Qui & opes *ei* auferant, & motis-limitibus-adimant agros.
12 Nemo ei benefaciat, nec prono-animo miſereatur *ejus*;
Neque propitius ſit ejus orphanis liberis.
13 Prorſus autem, eum extinguat malus vitæ exitus;
Ejúſque improlis ſoboles funditùs pereat,
Ut nec nomen ejus inter homines relinquatur,
Qui & eo mortuo ſtatim proximè nati ſint.
14 Quicquid verò ejus parentes delinquentes fecerint,
Illius Dominus recordetur; & quicquid peccaverit *ejus* mater,
Nunquam aboleatur, ſed maneat diebus omnibus,
Ac ſi indelebilibus typis exaratum eſſet.
15 Immortali autem præſentes ſint, is autem oculis *eos* intueatur
Continuè, ut memoriam iis de terra ſemper perdat.
16 Quoniam ei miſericordia periit, & non meminit omninò
Beneficus eſſe, ſed oblitus-eſt mente ſuâ:
Vexabat autem malè egenum virum mendicum,
Pauperémque injurioſè-tractabat vi & robore manuum;
Ut hominẽ interficeret, cui & mœrore-fractum erat charum cor.
17 Sed quoniam ei amica erat maledictio infelicitáſque,
Perveniet itaq; ad eum; & quandoquidẽ felicitatẽ, proſperitatẽq;
Haud ei in ore habere placuit, nec hominibus
Bona dicere ac vovere, hæc ergo procul erunt ab eo.
18 Maledictionémque infelicitatémque quoniam ut veſtes induit,
Ita & placuit ei noxa, quæ omnibus nocet,
Velut aqua fluat in *ejus* inteſtina & ventrem medium,
Velutíque humidum oleum in oſſa ejus uſque pertranſeat,
Senſim ei infuſum, ſubeátque intus in medullam.

Παῖδες ἑοὶ πτωχοί τ' αἰεὶ καὶ ἀλήμονες εἶεν·
Καὶ ἐπεὶ οὖν ἑδέων, κολυθέων τ' ἐξέρπον ἐρήμων,
Πλαζέσθων κατὰ δῆμον, ἀναγκαίη δέ τ' ἐπείγοι,
Αἰτίζειν ἀκόλους, αἴ κέν τις πύρνον ὀρέξῃ.
11 Πάντα δ' ἑὸν βίοτον καταμάρψαι κερδαλεόφρων,
Τρώκτης, ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντα πιάζει·
Κτήματα δ', ὅσσα περ οἱ καμάτῳ καὶ χερσὶν ἄγειρεν,
Ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοιτο,
Οἵ τ' ἀπὸ χρήμαθ' ἕλωνται, ἀπουρίσσωσί τ' ἀρούρας.
12 Μή τις ἑοῦ ἔρξαι, μή τε προφρέων ἐλεῆσαι·
Μήθ' ἵλαος ἑοῖ οἷς ὀρφανικοῖσι τέκεσσι.
13 Πάγχυ δέ μιν ῥαίσειε κακὴ βιότοιο τελευτή·
Τοῦδε καὶ ἄσπερμος γενεὴ προθέλυμνος ὄλοιτο,
Ὡς καὶ μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται,
Οἵ ἑο τεθνειῶτος ἄφαρ τ' ἄγχιστα γένωνται.
14 Ὅ, ττι δ' ἑοὶ πατέρες ποτ' ἀτασθάλλοντες ἔρεξαν,
Τοῦδέ τ' Ἄναξ μεμνέῳτο· καὶ ὅ, ττι περ ἤλιτε μήτηρ,
Μήποτ' ἀϊστωθείη, ἀτὰρ μένοι ἤματα πάντα,
Ὡς εἰ ἀνηλείπτοισι τύποις γεγραμμένον εἴη.
15 Ἀθανάτῳ γὰρ ἔρεξεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο
Συνεχές, ὡς μνήμην σφιν ἀπὸ χθονὸς αἰὲν ὀλέσσῃ.
16 Ὅττι οἱ οἶκτος ὄλωλε, καὶ οὐ μιμνήσκετο πάμπαν
Εὐεργός τ' ἔμεναι, ἀλλ' ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσι·
Τρύχεσκεν γὰρ κακῶς κεχρημένον ἄνδρα περίκτιον,
Πτωχόν θ' ὑβρίζεσκε βίῃ καὶ κάρτεϊ χρεῶν,
Ὡς ἄνδρα κτάνῃ, ᾧ τε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
17 Ἀλλ' ἐπεί οἱ φίλη ἦεν ἐπαρή τ' ἀμμορίη τε,
Ἵξεται οὖν αὐτόν· καὶ ἐπεὶ μοῖραν τε καὶ ὄλβον
Οὔ οἱ ἀνὰ στόμ' ἔχειν ἐπιλώδημεν, οὐδέ τι ἄνδρας
Ἐσθλ' ἀγορευέμεναι, τάδε τ' οὖν ἑκὰς ἔσσεται αὐτοῦ.
18 Ἀρήν τ' ἀμμορίην τε ἐπεὶ ὡς εἵματα ἕσσαι,
Οὕτω καὶ ἄδεν οἱ ἄτη, ἡ πάντας ἀᾶται,
Ὕδωρ ὡς ῥέοι ἐς χολάδας καὶ γαστέρα μέσσην,
Ἠΰτε ὑγρὸν ἔλαιον ἐς ὀστέα τ' ἄχρι περῆσαι,
Ἦκά οἱ ἐγχύμενον, δνώοι δέ τε μυελὸν εἴσω.

19 Εἴη

19 Sit ei tanquam veſtimentum, palliúmque quod eum operiat,
Et ſicut cingulum, quo accingat-ſe diebus omnibus.
20 Hanc ab Immortali condignam mercedem referant,
Qui mihi inimici & infeſti homines ſunt,
Quíque mihi mala molientes, vitam invident.
21 Verùm, Domine, tu mihi, tu mihi, Immortalis, fac aſſiſtas
Propter tuum nomen; libera autem me à miſeria,
Bona quippe miſericordia tua, lenitáſque amabilis.
22 Etenim ego miſer, egenus ac pauper:
Saucium autem mihi dolet in pectore charum cor.
23 Tanquam umbra volito, cùm velociter jam tranſit:
Locuſtæ autem more agitatus-ſum, vagans huc illuc.
24 Inediâ mihi genua valdè gravantur, & *me* occupat
Sitíſque & fames, labaſcúntque genua eunti:
Carnes autem tabeſcunt, quandoquidem iis pinguedo periit.
25 Illis verò ego & probrum malum & deſpicabilis ſum,
Qui nutantes capite me derident.
26 Verùm ſuccurre, Domine Deus meus, & me ſalva
Tua pro clementia, quia tibi mens eſt miſericors.
27 Omnes ut bene cognoſcant, quòd hoc à te factum-eſt,
Atque tu manu tuâ, Immortalis, iſtud opus præſtitiſti.
28 Illi maledicant, tu autem fauſta omnia pronunties:
Illis autem inſurgentibus ignominia maláque probra ſint;
Læter autem ego, ſervus tuus qui profiteor eſſe.
29 Qui malè erga me animati-ſunt, pudore induti ſint,
Probróque ſuo cooperti tanquam pallio.
30 Celebrabo in ore habens ſanctum robur Immortalis,
Laudabóque magnoperè admodum: virorum autem in cœtu,
Mediáque in populorum multitudine ejus laudem cantabo.
31 Quoniam in judicio adſtat viro pauperi,
Eíque ad dexteram eſt, damni cladem avertere,
Eorúmque violentiam, qui obliqua decernunt jura,
Et eum judicant, cupiúntque *ejus* animam perdere.

PSAL.

19 Εἴη οἱ ὡς λώπη, φάρεος δ' ὅ μιν ἀμφικαλύψαι
Ζωστὴρ δ' ὥς, ὅν τε ζώσαιτό κεν ἤματα πάντα.
20 Τόνδε παρ' Ἀθανάτοιο ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο,
Οἵ μοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἵ δέ τέ μοι κακὰ μνησάμενοι, βιότοιο μέγηραν.
21 Αὐτὰρ, Ἄναξ, σύ γέ μοι, σύ μοι, Ἀθάνατ', ἔρδε περισσάς,
Σοῦ ἕνεκ' οὐνόματος· ῥῦσαι δέ με ἐκ κακότητος,
Ἐσθλὸς ἐπεὶ ἔλεός σου, ἐνηείη τ' ἐρατεινή.
22 Καὶ γὰρ ἐγὼ δειλός, κεχρημένος ἠδὲ πενιχρός·
Οὐτάμενον δέ μοι ἄχνυτ' ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ.
23 Ὡς σκιὴ αἴσσω, ὅτε ῥίμφα παρέρχεται ἤδη·
Ἀκρὶς δ' ὡς δεδόνημαι, ἀλώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.
24 Γείνη μοι μάλα γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
Σάρκες δ' φθινύθουσιν, ἐπεί σφιν δημὸς ὄλωλε.
25 Τοῖσι δ' ἐγὼ λώβη τε κακή, καὶ ἐπόψιός εἰμι,
Οἳ νευστάζοντες κεφαλῇ μοι ἐφεψιόωνται.
26 Ἀλλ' ἐπάμυνον, Ἄναξ ὁ Θεός μου, καί με σάωσον
Σὴν κατὰ μειλιχίην, ὅτι τοι νόος ἐστ' ἐλεήμων.
27 Πάντες ἵν' οὖν γνώωσιν, ὃ τοῦθ' ὑπὸ σεῖο τέτυκται,
Ἠδὲ σὺ χειρὶ τεῇ τόδε, Ἀθάνατ', ἔργον ἔρεξας.
28 Τοίδε καταρεάοιντο, σὺ δ' ὄλβια πάντ' ἀγορεύοις·
Τοῖσι δ' ἀνισταμένοις λώβη κάκ' ἐλέγχεά τ' εἴη·
Γηθήσαιμι δ' ἐγώ, θεράπων σου ὃς εὔχομαι εἶναι.
29 Οἳ κακά μοι φρονέουσ', αἰδῶ ἐπιειμένοι εἶεν,
Αἴσχεϊ τ' ἀμφὶ σφῶν κεκαλυμμένοι ἠΰτε χλαίνῃ.
30 Κλείω ἀνὰ στόμ' ἔχων ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Αἰνήσω τε μάλα μεγάλως· ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
Μέσσῃ τ' ἐν λαῶν πληθύϊ ἐὸν αἶνον ἀείσω.
31 Οὕνεκεν εἰνὶ δίκῃσι παρίσταται ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Τῷ δ' ἐπιδέξιός ἐστιν, ἀρῆς ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι,
Τῶν τε βίην, οἵτε σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας,
Καί οἱ δικάζουσιν, μεμάασί τε θυμὸν ὀλέσσαι.

PSAL. cx.

1 SIc dixit Dominus Domino meo, locutúsque est sermonem,
Eja age nunc juxta me ad dexteram *meam* sede,
Donec inimicos *tuos* tibi scabellum sub pedibus fecero.
2 Sceptrum tuum, potentiámque *tuam* Deus extendet
Longè admodum ex Sione ad extremos fines terræ:
Eris igitur inimicos tu dominus inter medios.
3 Populus tibi submittet-se valdè prompto animo,
Lubentes, die illo, quando tibi robur haud infirmum,
Et exercitus circunfusus, sanctúsque splendor decórque adest:
Tibi autem innumera soboles, tanquam guttæ roris,
Infinitæ, quæ & auroræ ex utero manè-genitæ
Cœlitùs cadunt super flores vernos.
4 Dixit Dominus & juravit, & ejus animus non mutavit,
Certè tu quidem sacerdos es perpetuò diebus omnibus,
Diebus omnibus sacerdos secundum ordinem Melchisedeci.
5 Tibi ad dexteram etiam reges confringet
Dominus, ictúque vulnerans & manu gravi,
Die illo, quando eum vehemens ira occupabit.
6 Et tum judicabit inter gentes; eo autem disperdente
Populi unà interficientur frequentes, donec multæ
Diris cadaverum-struibus valdè opprimantur regiones,
Viris cadentibus; multa autem vulnerabit
Fortia capita per terram imperitantia.
7 In via de fluvio torrente suum potum habebit:
Propterea caput suum sursum super omnia exaltabit.

PSAL. cxi.

1 TOto ex corde sacrum robur Immortalis
Laudabo piorum in congregatione, & in cœtu.
2 Certè magna opera Dei sunt, quæ & viri invenerunt,
Quicúnque diligenter quærunt; & intellexerunt,
Quibus grata fuerint, & ipsis cordi, curæque.
3 Ejus opus magna gloria & fama bona comitatur;

Ψαλ. ρί.

1 ΩΔ' ἀγόρευεν Ἄναξ τῷ Ἄνακτί μου, εἶπέ τε μῦθον,
Εἶδ' ἄγε νῦν παρ' ἐμοὶ ἐπὶ δεξιτερῆφι κάθησο,
Ἕως ἂν δυσμενέας σοι ὑπὸ θρήνυν ποσὶ θείω.
2 Σκῆπτρόν σου δύναμίν τε Θεὸς νύ κεν ἐκτανύσειε
Τῆλε μάλ' ἐκ Σιῶνος ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Ἔσσεαι οὖν ἐχθροῖσι σὺ κοίρανος εἰνὶ μέσοισι.
3 Λαός σοι ὑποείξουσιν μάλα πρόφρονι θυμῷ,
Ἄσμενοι, ἤματι τῷ, ὅτε τοι σθένος σὸν ἀλαπαδνόν,
Καὶ στρατὸς ἀμφιχυθείς, ἱερὸν δέ τε κάλλος ὀπηδεῖ·
Σοὶ δέ τ' ἀπειρέσιος γόνος, ὡς ῥαθάμιγγες ἐέρσης,
Μυρίαι, αἵ τ' ἠοῦς ἐκ γαστέρος ἠριγενείης
Οὐρανόθεν πίπτουσιν ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν.
4 Εἶπεν Ἄναξ καὶ ὄμοσσε, καὶ οὐ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ,
Ἦ σὺ μὲν ἱρεὺς ἐσσὶ διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Ἤματα πάνθ' ἱεροῖς τάξιν κατὰ Μελχισεδήκου.
5 Σοὶ ἐπὶ δεξιόφιν σῶν καὶ βασιλῆας ἀράξει
Ἀθάνατος, πληγῇ τε βελῶν καὶ χειρὶ βαρείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε κεν μιν ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.
6 Καὶ τότε κεν δικάσειεν ἀν' ἔθνεα· τοῦ δ' ὀλέκοντος
Λαοὶ ἅμα φθίσονται ἐπήτυμοι, εἰσόκε πολλαί·
Αἰνῇσιν νεκάδεσσι μέγα στεινοίατο χῶραι,
Ἀνδρῶν πιπτόντων· πολλὰς δέ κεν οὐτήσειεν
Ἰφθίμους κεφαλὰς γαίην κατακοιρανεούσας.
7 Εἰν ὁδῷ ἐκ ποταμοῦ χειμάρρου ὃν ποτὸν ἕξει·
Τῷ κεν ἑὴν κεφαλὴν ὑψοῦ ἐπὶ πᾶσιν ἀείραι.

Ψαλ. ρια.

1 ΠΑ'σης ἐκ κραδίης ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Αἰνέσω εὐσεβέων ἐν ὁμηγύρει, ἠδ' ἐν ὁμίλῳ.
2 Ἦ μεγάλ' ἔργα Θεοῖο πέλει, τὰ δέ τ' ἄνδρες ἐφεῦρον,
Ὅσσοι τε σπουδῇ διζήμενοι, ἠδ' ἐνόησαν,
Οἷς κατὰ θύμιά τ' ἦ, καί σφιν περὶ κῆρι μεμήλῃ.
3 Τοῦδ' ἔργῳ μέγα κῦδος ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὀπηδεῖ·

Ejus justitia manet firmiter diebus omnibus.
4 Fecit sua divina opera etiam posteris cantilenam,
Omnes ut commemorent, quotquot posthàc nati-fuerint:
Clemens Immortalis, valdè autem ei mens est misericors.
5 Ipsum verò reverentibus dedit de præda portionem
Ad edendum, nec denegavit; quandoquidē percussit fœdera fida,
Semper pacti *sui* memor etiam in posterum.
6 Suo populo palàm fortitudinem suam, ex-eo-quod fecit,
Ostendit, ut alienigenarum hominum iis hæreditatem præbeat.
7 Verum est & rectum *id* quod manibus suis facit,
Nec aberrat à jure; ejus autem oracula firma omnia,
Fidáque simul-omnia mandata sunt.
8 Omnibus seculis perpetuò fixa-stant,
Semper in veritate consummata, justitiáque.
9 Liberavit autem suum populum & ex calamitate redemit;
Pactum autem suum mandavit, perpetuò ut maneret:
Sanctum venerandúmque ejus nomen gloriosúmque.
10 Principium & caput sapientiæ timor *est Domini* Immortalis:
Quicunque autem sic faciunt, juxta animum ejus, prout mandavit,
Omnes sapiunt, mente & utuntur bonâ.
Ejus fama indelebilis, & interminabilis est gloria.

PSAL. cxii.

1 BEatus est, qui Immortalem mente suâ timet,
Ejúsque præceptis intùs animitùs delectatur.
2 Fortis in terra erit ejus proles, quam relinquet;
Piorúmque hominum generatio in-posterum felix.
3 Prosperitas, opulentiáque affatim erit eius in domo;
Ejus autem justitia semper manet, nec perit.
4 Certè justis lux oritur etiam in tenebris;
Ipse autem benignus & mitis & mansuetus est,
Semper clementiâ ornatus, justitiáque.
5 Viro quinetiam bono mens in præcordiis est misericors,
Idcircò & lubens aliis gratificatur bene affectus;
Multísque cum-favore-opem fert, & prompto animo

Indigenti

Τοῦ δὲ δικαιοσύνη μίμνει ἔμπεδον ἤματα πάντα.
4 Τεῦξεν ἃ θέσκελα ἔργα καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν,
Πάντες ἵνα μνήσαιντ', ὅσοι μετόπισθε γένωνται·
Μείλιχος Ἀθάνατος, μάλα δ' οἱ νόος ἔστ' ἐλεήμων.
5 Τοῖς δέ μιν ἀζομένοισιν ἔδωκ' ἀπὸ ληΐδος αἶσαν
Ἔδμεναι, οὐδ' ἀνένευσεν· ἐπεὶ πάμπαν ὅρκια πιστὰ,
Αἰεὶ συνθεσίης μεμνημένος ἐς περ ὀπίσσω.
6 Ὦ λαῷ ἀναφανδὰ τὸ ὃν κράτος, οἷα ἔοργε,
Δεῖξεν, ἵν' ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν σφι κλῆρον ὀπάσσῃ.
7 Ἀτρεκές ἐστι καὶ ἰθὺ τὸ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξεν,
Οὐδ' ἀφάμαρτε δίκης· ἑὰ θέσφατα δ' ἔμπεδα πάντα,
Πισταί τε ξύμπασαι ἐφημοσύναι τελέθουσιν.
8 Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς ἑστήκασιν,
Αἰὲν ἀληθείῃ τετελεσμέναι εὐδικίῃ τε.
9 Ῥύσατο δ' ὃν λαὸν, καὶ ὑπ' ἐκ κακότητος ἔλυσε·
Ῥήτρην δ' ἣν ἐπέτελλε, διαμπερὲς ὄφρα μένῃσιν·
Ἱερὸν αἰδοῖόν τε ἑὸν ὄνομα κυδάλιμόν τε.
10 Ἀρχὴ καὶ κορυφὴ σοφίης φόβος Ἀθανάτοιο·
Ὅσσοι δ' ὡς ἔρδουσι, καθ' ὃν νόον, ὡς ἐπέτελλε,
Πάντες πέπνυνται, φρεσὶ καὶ κέχρηνται ἀγαθῇσι.
Τοῦ κλέος ἄσβεστον, καὶ ἀπείριτον ἔπλετο κῦδος.

Ψαλ. ρβ'.

1 Ὄλβιός ἐστιν, ὃς Ἀθάνατον φρεσὶν ᾗσι φοβεῖται,
Τοῖο δ' ἐφημοσύνῃσι καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθη.
2 Ἴφθιμός τ' ἐπὶ γαῖαν ἑὸς γόνος, ὅν κε λίπῃσιν·
Εὐσεβέων τ' ἀνδρῶν γενεὴ μετόπισθε μάκαιρα.
3 Ὄλβος τε πλοῦτός τ' ἅλις ἔσσεται ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Τοῦ δὲ δικαιοσύνη αἰεὶ μίμνει, οὐδέ τ' ὄλωλε.
4 Ἦ ρα δικαίοισιν φάος ὄρνυται ἐν περ ὁμίχλῃ·
Αὐτὸς γὰρ περίφρων ἀγανός τε καὶ ἤπιός ἐστιν,
Αἰεὶ μειλιχίῃ τε κεκασμένος, εὐδικίῃ τε.
5 Ἀνέρι δ' αὖ ἀγαθῷ νόος ἐν φρεσίν ἐστ' ἐλεήμων,
Τῷ καὶ ἑκὼν ἄλλοισι χαρίζεται, ἤπια εἰδώς·
Πολλοῖσίν τ' ἐπίηρα φέρει, καὶ περίφρονι θυμῷ

Indigenti commodat, quacunque re carens venerit:
Sed & sua negotia curat ac disponit prudentiâ mentis,
Et valdè consideratè prudentia omnia dicit.
6 Certè quidem immotus inter homines erit semper:
Pulchrum autem erit in-posterum etiam futuris auditu,
Quale fecerit justus vir, jucundáque cantilena
Omnes apud homines, & ejus fama nunquam peribit,
Ejus autem memoria grata & immortalis erit. (diendi
7 Impavidus ergo *erit* in mente sua, & haud ei metus unquam au-
Triste nuntium, gravem aut rumorem in-posterum:
Sed ei in pectore imperterrita mens erit,
Firma, infracta, freta Deo, semper fixa.
8 Benè autem suffultum-est & intrepidum ei in mente cor;
Nec quicquam metuet, sed manebit omninò quietus,
Donec hostium *suorum* malum fatum viderit.
9 Multísque multa suppeditavit, & dispersit huc illuc,
Et pauperibus dedit; manet autem in- perpetuum usque
Ejus beneficentia, posteáque futuris canticum;
Et ei præ-splendore cornu & gloria exaltabitur.
10 Et hoc quidem videbit improbus, dolórque eum operiet,
Adeóque multùm indignatus frendebit dentibus,
Tabescens corde, valdéque intus animum macerans: (cessit,
Irritũ. a. & infectum malis *hominibus*, cujuscunq; eos cupido in-
Nec assequentur *voti* exitum, vanũ autem *eorum* erit desideriuũ.

PSAL. cxiii.

1 LAudate vos Dominum, quotquot servi *estis* Domini
Celebrate Omnium-regem, laudate nomen Immortalis.
2 Nomen Immortalis illustre diebus omnibus
Et nunc & in-posterum perpetuò laudatum sit.
3 Laudatum nomen Domini à sole oriente
Ad occidentem, lux unde venit, & unde caligo.
4 In-alto admodum Immortalis habitat supra gentes omnes;
Ejus autem gloria ascendit supra cœlum stelliferum.
5 Quis similis Domino? quis Deo conferri & æquiparari queat,
Deo

Χρηΐζοντι δανείζει, ὅ, τοι κεχρημένος ἔλθοι·
Καὶ τὰ ἃ ἔργα κομίζει ἐπιφροσύνῃσι νόοιο,
Ἠδὲ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύει.
6 Ἦ θὴν ἀσυφέλικτος ἐν ἀνδράσιν ἔσσεται αἰεί·
Καλὸν δ' ἔσσετ' ὄπισθε καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Οἷον ἔρεξε δίκαιος ἀνήρ, ἐρατὴ δέ τ' ἀοιδὴ
Πᾶσιν ἐπ' ἀνθρώποισι, καὶ ὃν κλέος ἔπλετ' ὄλλυται,
Τοῦ δὲ μνημοσύνη χαρίεσσα καὶ ἄφθιτος ἔσται.
7 Ἄτρομος οὖν φρεσὶν ᾗσι, καὶ οὐ δέος οἵ ποτ' ἀκοῦσαι
Ἀγγελίην ἀλεγεινήν, χαλεπὴν ἢ φῆμιν ὀπίσσω·
Ἀλλ' οἱ ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἔσται,
Ἔμπεδος, ἄρρηκτος, πίσυνος Θεῷ, αἰὲν ἀρηγῷ.
8 Εὖ δ' ἐστήρικται, καί οἱ ἀδεὲς ἐν φρεσὶν ἦτορ·
Οὐδέ τι ταρβήσει, μίμνει δέ τε πάμπαν ἔκηλος,
Εἰσόκε δυσμενέων ἀνδρῶν κακὸν οἶτον ὁρῷτο.
9 Πολλοῖς πολλά τ' ἔρεξε, καὶ ἐσκέδασ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Καὶ πτωχοῖσιν ἔδωκε· μένει δέ τε νωλεμὲς αἰεὶ
Ἡ εὐεργεσίη, μετά τ' ἐσσομένοισιν ἀοιδή·
Καί κέν οἱ ἀγλαΐηφι κέρας καὶ κῦδος ἀερθῇ.
10 Καὶ τὸ μὲν ὄψετ' ἀλιτρός, ἄχος δέ μιν ἀμφικαλύψει,
Ὥς τε μέγ' ὀχθήσας καί κεν βρύξειεν ὀδόντας,
Τηκόμενος κραδίην, καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύσσων·
Ἄπρηκτον δὲ κακοῖσιν, ὅ, τοι σφέας ἵμερος αἱρῇ,
Οὐδ' ἕξουσι τέλος, κενεὸν δέ τε ἔσσετ' ἔελδωρ.

Ψαλ. ριγ'.

1 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', ὅσσοι θεράποντες Ἄνακτος,
Κλείετε Παμβασιλῆ, αἰνεῖτ' ὄνομ' Ἀθανάτοιο.
2 Οὔνομ' ἄρ' Ἀθανάτοιο περικλυτὸν ἤματα πάντα
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθε διαμπερὲς αἰνετὸν ἔστω.
3 Αἰνετὸν οὔνομ' Ἄνακτος ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος
Ἐς καταδύντα, φόως ὅθεν ἔρχεται, ἠδ' ὅθεν ἀχλύς.
4 Ὕψι μάλ' Ἀθάνατος ναίει ὑπὲρ ἔθνεα πάντα·
Τοῦ δ' ἀνὰ κῦδος ἔβη ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
5 Τίς κ' ἀτάλαντος Ἄνακτι; τίς ἂν Θεῷ ἰσοφαρίζοι,

Τῷ

Deo nostro, qui supremas domos habitat?
6 Descendit tamen ab altitudine præ lenitate animi,
Ut videat quæcunque facta sunt in cœlo, atque in terra,
7 Facilè autem exaltat egenum hominem mendicum,
Excitans è pulvere, & à pavimento sursum attollit
Pauperem miserum,& è fœdo stercore:
8 Ut *eum* inter duces sui principésque populi
Reddat conspicuum, & inter heroas collocet.
9 Sterili quinetiam feminæ charos domesticos præbet,
Dátque ei simul & domum habere, & matrem liberorum
Esse, ea autem exhilaratur exultans prole.
Immortalem celebrate, canite Omnium regem.

PSAL. cxiv.

1 TErram cùm Ægyptiam liquit Israel insignis,
Et Jacobi filii ab hominibus barbaris
Egressi-sunt,transmigratores à gente extranea:
2 Erat Judæa sedes sancta Immortalis,
Et domus Israelis ejus thronus, ubi regnabat.
3 Ut vidit, ut fugit, & tremefactum-dissiliit æquor maris:
Æstus autem Jordanis retrò fluxit & recessit.
4 Montes autem subsilierunt coràm,velut arietes;
Et colles saltârunt teneris agnis similes.
5 Utquid verò mare,adeò in-fugā te-vertisti?aut quid tibi accidit?
Et tu, Jordanis, dic quare recessisti multùm retrò?
6 Cur montes subsiliistis coràm, velut arietes?
Et colles saltâstis teneris agnis similes?
7 Terra amica,cōtremisce tu,contremiscite montes magni & sylva
Coram Immortali, coram Deo Jacobi:
8 Petram qui cavam stagnum aquarum fecit profundum,
Petrámque lapideam fontem nigrum-aquis reddidit.

Τῷ Θεῷ ἡμετέρῳ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει;
6 Κὰδ δ' ἔβη ἐξ ὕψευς ἀγαθοφροσύνῃσι νόοιο,
Ὄφρ' ἴδοι ὅσσα πέτυκται ἐν οὐρανῷ, ἠδ' ἐπὶ γαίης·
7 Ῥεῖα δὲ θ' ὕψωσεν κεχρημένον ἄνδρα πενιχρὸν,
Ὄρσας ἐκ κόνιος, καὶ ἀπ' ἄλθεος ὕψοσ' ἄειρε
Πτωχὸν λευγαλέον, καὶ ἀφνελίης κόπρειο·
8 Ὄφρα μιν ἡγεμόνεσσιν ἑοῦ ἀρχοῖσί τε λαοῦ
Θείη ἀρίζηλον, καὶ ἐν ἡρώεσσι καθίζοι.
9 Στείρῃ δ' αὖτε γυναικὶ φίλους οἰκῆας ὀπάσσας,
Δῶκε δέ οἱ ἅμα τ' οἶκον ἔχειν, καὶ μητέρα τέκνων
Ἔμμεναι, ἡ δέ τ' ἰαίνετ' ἀγαλλομένη τεκέεσσιν.
Ἀθάνατον κληΐζετ', ἀείδετε Παμβασιλῆα.

Ψαλ. ριδ'.

1 ΓΑἴην ὅτ' Αἰγυπτίην λίπεν Ἰσραήλος ἀμύμων,
Οἵ τ' Ἰακώβου παῖδες ἀπ' ἀνδρῶν βαρβαροφώνων
Ἐξήλυθον, μεταμάσσαι ἀπ' ἔθνεος ἀλλοδαποῖο·
2 Ἔσκεν Ἰουδαίη ἕδος ἱερὸν Ἀθανάτοιο,
Καὶ δόμος Ἰσραήλου ἑὸς θεῖον, ἔνθα τ' ἄνασσεν.
3 Ὡς ἴδεν, ὡς ἔφυγεν, διά τ' ἔτρεσε λαῖτμα θαλάσσης·
Οἶδμα δ' Ἰορδάνεω ὀπίσω ῥέεν, ἠδ' ὑπεχώρει.
4 Οὔρεα δ' ἐσκίρτησεν ἐναντίον, ἠΰτε κριοί·
Καὶ λόφοι ὠρχήσαντ' ἀμαλῆς ἄρνεσσιν ὁμοῖοι.
5 Τίπτε θάλασσα τόσον φυγάδ' ἔτραπες; ἢ τί παθοῦσα;
Καὶ σύ γ', Ἰορδάνη, εἰπὲ, τί χάζεο πολλὸν ὀπίσσω;
6 Τίπτ' ὄρεα σκιρτήσαντ' ἐναντίον, ἠΰτε κριοί;
Καὶ λόφοι ὠρχήσαντ' ἀμαλῆς ἄρνεσσιν ὁμοῖοι;
7 Γαῖα φίλη, τρέε σὺ, τρέφετ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ἀντία γ' Ἀθανάτου, Θεοῦ ἀντία τοῦ Ἰακώβου.
8 Πέτρην ὃς γλαφυρὴν λίμνην ποίησε βαθεῖαν,
Πέτρην τε λισσάδα κρήνην μελάνυδρον ἔθηκε.

PSAL. CXV.

1 NEquaquam nobis, Domine, honorem da, nequaquam nobis,
Immortalis, sed tuo nomini gloriam præstantem tribue
Soli, ob clementiam & veritatem tuam.
2 Cur enim alienigenæ nobis convitiantes,
Populíque sic dicent, Ubi est nunc Deus eorum?
3 *Imo* verò Deus noster est in cœlo stellato:
Fecit quomodo voluit, & ei placitum fuit animo.
4 Eorum autem idola aurum & argentum sunt;
Opera ab-hominibus-elaborata, mortalis artificia manûs.
5 Ora iis sunt, sed nunquam vocem emittunt;
Oculos quidem habent, & tamen nihil vident.
6 Aures etiam iis sunt, sed nullius audiunt vocem;
Nares habent, sed nullus ad ea pervenit odor.
7 Manúsque iis sunt, sed nihil unquam contrectant;
Quin & iis pedes sunt, sedes autem firma semper,
Nec ullatenùs se-moventia procedunt huc illuc:
Et os *iis est*, sed non vocalia fiunt,
Nec unquam ex gutture pérque os vocem edunt.
8 Eorum autem opifices viri similes iis sunt;
Tales & omnes, quicunque iis fidunt.
9 Confidite Immortali Israelis progenies:
Ipsis ille firmúmque propugnaculum, magnúmque columen est.
10 Confidite Immortali sacrum genus Aaronis:
Ipsis ille firmúmque propugnaculum, magnúmque columen est.
11 Immortali autem omninò estote confisi, qui in animo
Immortalem reveremini, & quibus mens est Dei-timens:
Ipsis ille firmúmque propugnaculum, magnúmque columen est.
12 Memor-fuit Dominus nostri, nobis autem fausta & felicia dabit,
Fausta & felicia dabit pariter Israelis soboli,
Domuíque Aaronis insignis fausta & felicia dabit.
13 Colentibus Dominum, ejúsque iram & vindictam metuentibus
Omnibus ille benefaciet, simul parvísque magnísque.
14 Profectò Dominus vos adhuc etiam multò magis amplificabit,
Vos,

Ψαλ. ριε.

1 Μή νύ ποτ᾽ ἄμμιν, Ἄναξ, τιμὴν δός, μή νύ ποτ᾽ ἄμμιν,
Ἀθάνατ᾽, ἀλλὰ τεῷ ὀνόματι κλέος ἀγλαὸν ὄπαζε
Μουνῷ, μειλιχίης καὶ ἀληθείης ἕνεκεν σῆς.
2 Τίπτε γὰρ ἀλλοδαποὶ ἡμέας ἐπικερτομέοντες,
Λαοί δ᾽ ὧδ᾽ ἐρέουσι, Ποῦ ἔπλετο νῦν Θεὸς αὐτῶν;
3 Ἀλλ᾽ ἡμέων Θεός ἐστιν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι·
Ἔρξεν ὅπως ἔθελεν, καί οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
4 Τῶν δέ τε εἴδωλα χρυσός τε καὶ ἄργυρός εἰσιν·
Ἔργ᾽ ἀνδρόκμητα, βροτέης τεχνήματα χειρός.
5 Τὰ στόματά σφιν ἔασ᾽, ἀλλ᾽ οὔποτε γῆρυν ἱεῖσιν·
Ὀφθαλμοὺς μὲν ἔχουσιν, ὅμως δέ τι οὐδὲν ὁρῶνται·
6 Οὔατά τέ σφιν ἔασ᾽, ἀλλ᾽ οὔτινος ἔκλυον αὐδῆς.
Ῥῖνας ἔχουσ᾽, ἀλλ᾽ οὔτις ἐπὶ σφέας ἤλυθεν ὀδμή.
7 Χεῖρές τε σφιν ἔασ᾽, ἀλλ᾽ οὔτι ποτ᾽ ἀμφαφόωνται·
Καί γέ σφιν πόδες εἰσὶν, ἕδος δέ τε ἔμπεδον αἰεὶ,
Οὐδέ τι κινύμενα προβλώσκουσ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα·
Καὶ μάσταξ, ἀτὰρ οὐ ποτιφωνήεντα γένονται,
Οὐδέ ποτ᾽ ἐκ φάρυγος διά τε στόμα γῆρυν ἱεῖσι.
8 Τῶν δέ τε τέκτονες ἄνδρες ὁμοῖοι τοῖσι πέλονται·
Τοιοῦτοι καὶ ἅπαντες, ὅσοι τοῖσίν τε πίθησαν.
9 Θαρσεῖτ᾽ Ἀθανάτῳ Ἰσραήλοιο γενέθλη·
Τοῖσιν ὅγ᾽ ἄρρηκτόν τ᾽ εἶλαρ, μέγα θ᾽ ἕρμα τέτυκται.
10 Θαρσεῖτ᾽ Ἀθανάτῳ ἱερὸν γένος Ἀαρῶνος·
Τοῖσιν ὅγ᾽ ἄρρηκτόν τ᾽ εἶλαρ, μέγα θ᾽ ἕρμα τέτυκται.
11 Ἀθανάτῳ δὲ μάλ᾽ ἐστὲ πεποιθότες, οἳ ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατόν περ αἰδεῖσθε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῖσιν ὅγ᾽ ἄρρηκτόν τ᾽ εἶλαρ, μέγα θ᾽ ἕρμα τέτυκται.
12 Μνήσατ᾽ Ἄναξ ἡμέων, ἡμῖν δέ τε ὄλβια δώσει,
Ὄλβια δώσει ὁμοῦ Ἰσραήλοιο γενέθλῃ,
Οἴκῳ τ᾽ Ἀαρῶνος ἀμύμονος ὄλβια δώσει.
13 Ἁζομένους τὸν Ἄνακτα, ἑούς τ᾽ ὄπιδα ζομέοντας
Πάντας ὅγ᾽ εὖ ἔρξει, ἅμα μικρούς τε μεγάλους τε.
14 Ἦ κεν Ἄναξ ὑμέας ἐπὶ καὶ πολὺ μᾶλλον ἀέξοι,

Vos, vestrósque liberos, & amborum felicitatem augebit.
15 Fortunati utique vos consilio ac favore Immortalis,
Cœlum qui fecit, & terram almam.
16 Cœlum ipse Dominus habet, cœlum stellatum;
Terram autem humano generi possidendum dedit.
17 Haudquaquam Immortalem mortui defuncti
Laudant, nec quis certè eorum qui in terram descenderunt,
Ubi in-silentio simul jacent inclytæ gentes mortuorum.
18 Immortalem verò nos laudabimus diebus omnibus,
Et nunc & posthac in perpetuum. Laudate Dominum.

PSAL. CXVI.

1 IMmortalem diligo, quia attendit, & mei exaudit
Vocem orantis, & auscultavit preces.
2 Quoniam meam vocem audiit, & auscultavit precantem,
Idcircò & ipsum semper invocabo diebus omnibus,
Dum adhuc vivo, & video lumen solis.
3 Mortis autem funesta vincula mihi circumfusa-erant,
Et me tenebant, veluti nexibus retis prehensũ omnia-captantis,
Et invisi inferni me dolores diri occupabant;
In calamitatem verò arduam mœrorémque incidi gravem.
4 Tunc supplicavi, & nomen Immortalis invocavi;
Obsecro, Domine, libera animam meam, & me serva.
5 Clemens Immortalis & mitis, & justus,
Mitis Deus noster est, & misericors.
6 Quibus consilii-inopia occupat animum, & simplicitas-infantilis,
Immortalis his custos curatórque est:
Qui & mihi valdè afflicto opitulator fuit.
7 Quietè igitur sede, anima mea, sicut anteà *solebas*, (metue:
Tranquillitásq; te, ut priùs, possideat animũ, nec quicquã omninò
Egregiè enim te juvit Dominus, multúmque benefecit *tibi*.
8 Animam enim à morte tristi liberâsti,
Oculos à fletu, pedes meos à lapsu gravi.
9 Quocirca ego quietus adhuc vivis interero,
Immortalis voluntate ac favore, & faciam prout ille mandavit.

10 Credidi,

Ὑμέας, ὑμᾶς τε τέκνα, καὶ ἀμφοῖν ὄλβον ὀφέλλοι.
15 Ὀλβιοδαίμονες ὔμμες ἕκητί γε Ἀθανάτοιο,
Οὐρανὸν ὃς ποίησεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν.
16 Οὐρανὸν αὐτὸς Ἄναξ ἔχει, οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Γαῖαν δ' ἀνθρώπων γενεῇ κεκτῆσθαι ἔδωκεν.
17 Οὔ πως Ἀθάνατον νέκυες καταπεθνειῶτες
Αἰνεῦσ', οὔτ' ἄρα τίς τῶν οἳ ὑπὸ γαῖαν ἔδυσαν,
Ἔνθα σιωπῇ ὁμοῦ κέαται κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν.
18 Ἀθάνατον δ' ἡμεῖς αἰνήσομεν ἤματα πάντα,
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθεν αἰεί. Αἰνεῖτ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρις'.

1 Ἀθάνατον φιλέω, ὅτι συνθέτο, καί μου ἄκουσε
Φωνῆς λισσομένοιο, καὶ ἔκλυεν εὐχωλάων.
2 Οὕνεκ' ἐμὴν ὅπ' ἄκουσε, καὶ ἔκλυεν εὐχομένοιο,
Τοὔνεκά μιν τ' αἰεὶ ἐπιβώσομαι ἤματα πάντα,
Ὄφρ' ἔτι που ζώω, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο.
3 Ἀμφὶ δέ μοι θανάτοιο πολύστονα δέσματ' ἔχοντο,
Καί μ' ἔχον, ὡς ἄγρῃσι λίνου ἁλόντα πιάζειν,
Καὶ συνέβου Ἀΐδαο ἔμ' ἄλγεα λυγρὰ κίχημον·
Ἄτη δ' ἀργαλέη, ὀδύνη τ' ἐνέκυρσε βαρείη·
4 Τόφρ' ἱκέτευσα, καὶ οὔνομ' ἔπ' Ἀθανάτοιο κάλεσσα·
Λίσσομ', Ἄναξ, ῥῦσαι ψυχήν μου, καί με σάωσον.
5 Μείλιχος Ἀθάνατος καὶ ἐννής, ἠδὲ δίκαιος·
Ἤπιος ἡμέτερος Θεὸς ἔπλετο, καὶ ἐλεήμων.
6 Οἷς γὰρ ἀμηχανίην ἔχε θυμόν, νηπιέη τε,
Ἀθάνατος τοῖσδεσσι φύλαξ ἔρυμός τε τέτυκται·
Ὃς καὶ ἐμοὶ μάλα πειρομένῳ ἐπιτάρροθος ἦεν.
7 Ἀτρέμας οὖν ἧσο, ψυχή μου, ὡς τὸ πάρος περ,
Ἡσυχίη τε σέ, ὡς πρίν, ἔχοι φρένα, μηδέ τι τάρβει·
Ἔξοχα γάρ σ' ὤνησεν Ἄναξ, πολλ' ἐσθλά τ' ἔοργε.
8 Ψυχὴν γὰρ θανάτοιο δυσηχέος ἐξανέλυσας,
Ὀφθαλμοὺς κλαυθμοῖο, πόδας μου σφάλματος αἰνοῦ.
9 Τῷ κεν ἐγὼ εὔκηλος ἐπὶ ζωοῖσι μετείω,
Ἀθανάτοιο ἕκητι, καὶ ἔρδοιμ' ὡς ἐπέτελλε.

10 Credidi, & propterea audenter verbum dixi,
Valdè licet oppressus calamitate & miseriâ.
11 Certè dixi festinans (in-fugam me vertit terror gravis)
Mendaces omnes sunt,& non-ampliùs fidendum mortalibus.
12 Immortali ec-quam reddam condignam compensationem,
Ac gratiam, universa ob beneficia, quæ mihi contulit ?
Sacrum in manibus habens poculum rotundum,
Nomenque libans invocabo Immortalis,
Libaménque ei offeram,quia me promptus servavit.
14 Nunc verò etiam Immortali vota *mea*, sicut promisi,
Solvam ; & populus ejus omnis *interim* intuebitur.
15 Curam-gerit sanctorum *suorum*, quando morientes videt
Immortalis, eorum autem non sinit mortémque necémque
Impunem & inultam *esse*, quippe valdè ei pretiosa *est*.
16 O Domine, certè omninò ego servus tuus profiteor esse,
Servus tuus certè ego, tuæ & filius ancillæ :
Vincula tu mihi solvisti, & liberum rursus dimisisti *me*.
17 Victimas tibi offeram, gratiásque agam, quòd talia mihi feceris,
Sacrificans ; simul & invocabo nomen Domini.
18 Nunc verò etiam Immortali vota mea, sicut promisi,
Solvam ; & populus ejus omnis *interim* intuebitur ;
19 Domûs in vestibulo,& in atriis Domini,
Tui in medio,pulchra Hierosolyma. Celebrate Dominum.

PSAL. cxvii.

1 LAudate Dominum omnes nationes gentésque hominum ;
Populi eum simul-omnes unâ decantate voce.
2 Ejus enim clementia magna est,quâ ergâ nos
Utitur, & veritas *ejus* manet diebus omnibus
Perpetuò. Laudate sacrum robur Immortalis.

PSAL.

10 Πίστευον, καὶ τοὔνεκ' ἀπηλεγέως ἔπος εἶπον,
Λίην τειρόμενός περ ὀϊζύϊ καὶ κακότητι.
11 Ἦ ῥ' ἐφάμην ἀτολύδων (φύγαδ' ἔχραε με τρόμος αἰνός)
Ψεῦσται πάντες ἔασι, καὶ οὐκέτι πιστοὶ βροτοῖσιν.
12 Ἀθανάτῳ τίνα κεν δοίην ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν,
Ἠδὲ χάριν, πάντων ἕνεκ' ἐσθλῶν, ὅσσα μ' ἔοργεν;
13 Ἱερὸν ἐν χείρεσσιν ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οὔνομά τε σπένδων ἐπιβώσομαι Ἀθανάτοιο,
Λοιβὴν τήνδε καὶ οἴσομ', ὅ με προφρὼν ἐσάωσε.
14 Νῦν δὲ καὶ Ἀθανάτῳ εὐχωλὰς, ὥσπερ ὑπέστην,
Τίσω· καί κεν λαὸς ἑὸς πᾶς εἰσορόῳτο.
15 Κήδεται ὧν ὁσίων, ὅτε ῥα θνήσκοντας ὁρᾶται
Ἀθάνατος, τὴν δ' οὐκ ἐάᾳ θάνατόν τε μόρον τε
Νήποινον καὶ ἄτιτον, ἐπεὶ μάλα οἱ ἐρίτιμος.
16 Ὦ Ἄνα, ἦ μάλ' ἐγὼ θεράπων τεὸς εὔχομαι εἶναι,
Σὸς θεράπων μὲν ἐγὼ, σῆς καὶ παῖς ἀμφιπόλοιο·
Δεσμά σύ μοι λύσας, καὶ ἐλεύθερον αὖθις ἀφῆκας.
17 Ἱερά τοι ῥέξω, χάριν εἰδέω θ', οἷά μ' ἔοργας,
Ἱρεύων· ἅμα καὶ ἐπιβώσομαι ὄνομ' Ἄνακτος.
18 Νῦν δὲ καὶ Ἀθανάτῳ εὐχωλὰς, ὥσπερ ὑπέστην,
Τίσω· καί κεν λαὸς ἑὸς πᾶς εἰσορόῳτο·
19 Οἴκου ἐνὶ προθύροισι, καὶ εἰν αὐλῆσιν Ἄνακτος,
Σοὶ, καλ' Ἱερόσολυμ', ἐνὶ μέσσῃ. Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ριζ.

1 Αἰνεῖτ' Ἀθάνατον πάντ' ἔθνεα φῦλά τε φωτῶν.
Λαοὶ μὲν σύμπαντες ἰῇ ἀναμέλψατε φωνῇ.
2 Τοῦ γὰρ μειλιχίη μεγάλη πέλει, ἥπερ ἐς ἡμέας
Κέχυται, καὶ ἀληθείη μίμνει ἤματα πάντα
Νωλεμέως. Αἰνεῖτε ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.

Ψαλ.

PSAL. cxviii.

1 CElebrate Dominum, quandoquidem bonus & clemens eſt,
Quoniã clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
2 Iſraelis inclytum genus ſic dicat,
Quòd clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
3 Domúſque Aaronis inſignis ſic dicat,
Quòd clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
4 Reverentiúmque Dominum unuſquiſque ſic dicat,
Quòd clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
5 Immortalem oravi miſeriâ afflictus gravi, (collocavit.
Et in-anguſtias-redactus; ille autem audiit, & latiori *in via* me
6 Mecum & pro me *eſt* Immortalis, quo & animitùs fretus ſum;
Néque metuam *id* quod mihi terreſtris homo facere-queat.
7 Adſtat verò mihi Dominus, & mihi adjutor eſt:
Idcircò inimicorum *meorum* malum fatum aſpiciam oculis.
8 Melius eſt *in*-Domino confidere, quàm mortalibus,
Qualeſcunque tandem ſint, animitùs fretum eſſe.
9 Melius eſt in Domino confidere, quàm ducibus
Populorum & principibus animitùs fretum eſſe.
10 Omnes me nationes hominum undique circundederunt,
Infeſtæ; verùm ego iis fœdum interitum immittam,
Nomine roboréque fretus Immortalis.
11 Ex-omni-parte me includentes undique circundederunt,
Circundederunt; verùm iis fœdum interitum immittam,
Nomine roboréque fretus Immortalis.
12 Velut examina multa apum frequentium,
Sic circa me congregabantur, diſperdere cupientes.
Quemadmodũ. a .cùm pauxillũ fulgoris oritur ſpinis ardentibus,
Illæ. a .ſtatim conſumptæ-ſunt, ſimul autem extinctus-eſt ferox
Flammáq; emarcuit repentè, brevis. a .ei impetus *eſt*: (ignis,
Ita hi extinguentur, quandoquidem iis interitum immittam,
Nomine roboréque fretus Immortalis.
13 Impuliſti me fortiter, ut in pulverem caderem,
Cupiens deturbare: Dominus autem mihi erat adjutor.

14 Immortalis

Ψαλ. ριη'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπεὶ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
2 Ἰσραήλοιο κλειτὸν γένος ὧδ' ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
3 Οἶκός τ' Ἀαρῶνος ἀμύμονος ὧδ' ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
4 Ἁζομένων τὸν Ἄνακτα ἕκαστός θ' ὧδ' ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
5 Ἀθάνατον λιτάνευσα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ,
Στεινόμενός τ'· ὁ δ' ἄκουσε, καὶ εὐρυτέρῃ με καθεῖσε.
6 Πὰρ δέ μοι Ἀθάνατος, τῷ τι φρεσὶ θαρσυνός εἰμι·
Οὐδέ τ' ὑποδδείσω, ὅ μ' ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.
7 Πὰρ δέ μοι ἵστατ' Ἄναξ, καί μοι ἐπιτάρροθός ἐστι·
Τῶν δηΐων κακὸν οἶτον ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι.
8 Βέλτερόν ἐστιν Ἄνακτι πεποιθέναι, ἠὲ βροτοῖσιν,
Οἵοισιν περ ἔασιν, ἐνὶ φρεσὶ θάρσυνον εἶναι.
9 Βέλτερόν ἐστιν Ἄνακτι πεποιθέναι, ἠὲ μέδουσι
Λαῶν καὶ ἀρχοῖσιν ἐνὶ φρεσὶ θάρσυνον εἶναι.
10 Πάντα με φῦλα βροτῶν περί τ' ἀμφί τε κυκλώσαντο,
Δήϊοι· αὐτὰρ ἐγὼ σφιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κράτεΐ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
11 Πάντῃ μ' ἐλθόντες περί τ' ἀμφί τε κυκλώσαντο,
Κυκλώσαντ'· αὐτὰρ σφιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κράτεΐ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
12 Ἠΰτε ἔθνεα πολλὰ μελισσάων ἀδινάων,
Ὣς περί μ' ἠγερέθοντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ὡς δ' ὀλίγον σέλας ὄρνυτ' ἀκανθέων καιομενάων,
Αἵ γε τάχ' ἐφθίαται, ἅμα δ' ἔσβη ἀκάματον πῦρ,
Φλόξ τ' ἐμαράνθη αἶψα, μινυνθάδιος δέ οἱ ὁρμή·
Ὣς νύ κεν οἱ σβέσθεν, ἐπεί σφιν πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κράτεΐ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
13 Ὦσάς με κρατερῶς, ὄφρ' ἐν κονίῃσι πέσοιμι,
Ἱέμενος συφθίξαι· Ἄναξ δέ μοι ἦεν ἀρωγός.

14 Immortalis mihi & robur, & canticum amabile;
Et prono-animo me ſervavit, ſalúſque mihi factus-eſt.
15 Gaudium magnum atque jubilum in ædibus juſtorum;
Qui & poſtquam adeò ſalvi ſunt, præ lætitia canunt:
Dexteræ Immortalis ineſt robur cedere neſcium,
Unde & excellit, & fortia opera facit.
16 Dextera Immortalis ſuperior & præſtantior eſt omnibus;
Dexteræ Immortalis ineſt robur cedere neſcium,
Unde & fortiter facit, & ſtrenua opera patrat.
17 Non ego mortuis, ſed vivis interero;
Vivam, atque opera recenſebo Immortalis,
18 Gravem in modum Immortalis me malis doloribus dedit:
Sed non me ſivit mortem & fatum obire.
19 Juſtitiæ autem portas mihi aperite; iis autem ingreſſus
Celebrabo Dominum, & ei gratias agam, & eum canam.
20 Hæc porta eſt Domini, quâ ingrediuntur juſti.
21 Tibi gratias agam, tuámque gloriam præſtantem cantabo;
Quoniam & me exaudiiſti, ſalúſque mihi factus-es.
22 Quem aliquando opifices viri reſpuerunt ædificatores,
Prorſúſque rejectaneum, & nullius- pretii eſſe dixerunt,
Hic certè lapis omnibus præcellit aliis,
Præcipuéque in honore habetur, ejus & uſus eſt maximè,
Utpote fulcrum domûs, compages parietum, ædiúmque robur.
23 Et iſtud quidem Immortalis opus eſt, nec cujuſquam alterius:
Nobis verò etiam magnum miraculum hoc oculis viſu.
24 Hæc dies eſt, Dominus quam ipſe fecit,
Et ſanctam eam reddidit, ut etiam eſſet omnibus feſta dies;
In ea mentem oblectati gaudebimus, nobíſque animus
In pectore lætabitur hilaritate perfuſus.
25 Attende, obſecro, Domine, propitius eſto, & nos ſerva;
Obſecro, Domine, propitius eſto, da pacem & proſperitatem.
26 Ter beatus hic fiat, benéque ei ſit, Immortalis
In nomine & fortitudine qui venit: vobis autem omnibus
Precamur fauſta omnia ex domo Domini.
27 Immortalis *Dominus* Deus eſt, lucem autem nobis dedit:

Ad

14 Ἀθάνατός τέ μοι ἀλκή, ἀοιδή θ' ἱμερόεσσα·
Καὶ περίφρων μ' ἐσάωσε, φόως δὲ τ' ἔμοιγε τέτυκται.
15 Χάρμα μέγ' ἠδ' ἀλαλαγμὸς ἐνὶ μεγάροισι δικαίων·
Οἵ τ' ἐπεὶ σῶοι σόοι εἰσὶν, ἐϋφροσύνῃσιν ἀείδουσι·
Δεξιῇ Ἀθανάτοιο ἔνι σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Τῷ καὶ ἀριστεύει, καὶ καρτερὰ ἔργα τελεῖ.
16 Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ὑπείροχος ἔπλετο πάντων·
Δεξιῇ Ἀθανάτοιο ἔνι σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Τῷ καὶ ἀριστεύει, καὶ καρτερὰ ἔργα τελείει.
17 Οὐκ ἂν ἐγὼ φθιμένοις, ἀλλὰ ζωοῖσι μετείην
Βείομαι, ἠδὲ τὰ ἔργα διίξομαι Ἀθανάτοιο.
18 Αἰνῶς Ἀθάνατός με κακῆς ὀδύνῃσιν ἔδωκεν·
Ἀλλ' οὔ μ' εἴασεν θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
19 Εὐδικίης δὲ πύλας μοι ἀνοίγετε· τῇσι δ' ἐσελθὼν
Κλείω Ἄνακτα, καί οἱ χάριν εἰδέω, καί μιν ἀείσω.
20 Ἡ πύλη ἐστὶν Ἄνακτος, ᾗ εἰσοιχνεῦσι δίκαιοι.
21 Σοὶ χάριν εἰδήσω, σόν τε κλέος ἐσθλὸν ἀείσω·
Ὅττι μοῦ ἤκουσάς τε, φόως δὲ τ' ἔμοιγε τέτυξαι.
22 Ὃν ποτε τέκτονες ἄνδρες ἐνοσφίσαντο δομῆες,
Γαμψόν ἀπόβλητόν τε καὶ ὑπόδρομον φάσαν εἶναι,
Οὗτος μέν τε λίθος περὶ πάντων γίνεται ἄλλων,
Ἔξοχά τ' ἐν τιμῇ, τοῦ τε χρεώ ἐστι μάλιστα,
Ἕρμα δόμου, ξύνεσις τοίχων, μεγάροιό τε κάρτος.
23 Καὶ τὸ μὲν Ἀθανάτου ἔργον πέλεν, οὐδὲ του ἄλλου·
Ἄμμι δὲ καὶ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι.
24 Ἥδε τε ἡμέρη ἐστὶν, Ἄναξ ἣν αὐτὸς ἔτευξε,
Καὶ ἱερήν μιν ἔθηκ', ἵνα τ' εἴη πᾶσιν ἑορτή·
Τῇ φρένα τερπόμενοι κεχαρησόμεθ', ἄμμι δὲ θυμὸς
Ἐν στήθεσσι γελόωντ' ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθείς.
25 Σώθεο, λίσσομ', Ἄναξ, ἵληθι, καὶ ἄμμε σάωσον·
Λίσσομ', Ἄναξ, ἵληθι, δὸς εἰρήνην τε καὶ ὄλβον.
26 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἔοι, ὅς θ' οἱ πέλει, Ἀθανάτοιο
Οὐνόματι κρατεῖ τε ὃς ἔρχεται· ὔμμι δὲ πᾶσιν
Εὐχόμεθ' ὄλβια πάντ' ἐξ οἴκου Ἀθανάτοιο.
27 Ἀθάνατος Θεός ἐστι, φάος δέ τε ἄμμιν ἔδωκε·

Ad aram benè-extructam *solenne* victimam propiùs adducentes
Ejus ad cornua funibus alligate.
28 Certè Deus tu mihi es, tuámque laudem cantabo;
Certè Deus tu mihi es, celebrabóque te sursum extollens.
29 Celebrate Dominum, quoniam bonus & clemens est,
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.

PSAL. cxix.

ALEPH.

1 BEati, qui in via puri, & integri sunt;
Obtemperántque Deo, vivúntque ejus juxta legem.
2 Beati, qui ejus in-animo *suo* benè respiciunt jura,
Quíque eum diligenter totâ-animâ curant,
Toto ex corde quærentes sciscitantésque.
3 Nec quicquam nefarium patrant, ejus autem incedunt semitis.
4 Et tu omninò jussisti *homines* tua decreta prorsus custodire
Diligenter, nec inobedientes-esse præceptis tuis.
5 Utinam mens mihi parata, viáque recta fieret,
Statuta tua exequi, & facere quæcunque mandas.
6 Tum mihi haud pudor erit malus, quando mandata
Omnia tua verbáque curo atque respicio.
7 Postquàm autem tua justissima didici jura,
Recto corde promptus tuam laudem cantabo.
8 Obtemperabo ego oraculis tuis:
Nè tu me derelinquas *perpetuò* diebus omnibus.

BETH.

9 Quomodo purus mundúsque esse queat adolescens?
Aut quid faciens suas labes omnes purgabit?
(Multi siquidem juvenis lapsus excessúsque sunt)
Suam vitam dirigens juxta tuum sermonem, atque leges *tuas*.
10 Diligenter te quæram in mente & in animo:
Nè me tuis sinas aberrare à præceptis.
11 Oracula tua mihi in corde cimelia reposita-sunt;

Βωμοῦ ἐΰδμήτου ἱερήϊον ἄσπετον ἄγοντες,
Τοῦδε περὸς κεράεσσιν ἐν ἑλλεδανοῖσι δέεσθε·
28 Ἦ ῥα Θεὸς σύ μοι ἐσσὶ, τεὸν δέ τε αἶνον ἀείσω·
Ἦ ῥα Θεὸς σύ μοι εἶς, κλείω δέ σε ὑψόσ' ἀείρων.
29 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.

Ψαλ. ριθ'.

א

1 ὌΛβιοι, οἳ ἐν ὁδῷ καθαροὶ καὶ ἀμύμονές εἰσι·
Πείθονταί τε Θεῷ, ζώουσί τε ὃν κατὰ θεσμόν.
2 Ὄλβιοι, οἵπερ ἑαῖς φρεσὶν εὖ ἀλέγουσι θέμιστας·
Οἵ τέ μιν ὀτραλέως πανθυμαδὸν ἀμφιπένονται,
Πάσης ἐκ κραδίης διζήμενοι εἰρόμενοί τε.
3 Οὐδέ τι αἴσυλον ἔρξαν· ἑῆς δ' ἴσαν ἀτραπιτοῖσι.
4 Καὶ σὺ μάλ' ἠνώγεις τεὰ θέσφατα πάγχυ φυλάσσειν
Σπουδῇ, μηδ' ἀπιθῆσαι ἐφημοσύνῃσι τεῇσιν.
5 Εἴθε νόος μοι ἑτοῖμος, ὁδός τ' ἰθεῖα γένοιτο,
Θέσφατά σου τελέσαι τε, καὶ ἔρξαι ὅσσ' ἐπιτέλλεις.
6 Τόφρα μοι οὐκ αἰδὼς ἔσεται κακὴ, ὁππότ' ἐφετμέων
Πασέων σου ἐπέων τε μετατρέπομ' ἠδ' ἀλεγίζω.
7 Σὰς οὖν δικαιοτάτας ἐπεὶ αὐτὸς δεδάηκα θέμιστας,
Ἰθείῃ κραδίῃ περίφρων τεὸν αἶνον ἀείσω.
8 Πειθοίμην κεν ἔγωγε θεοπροπίῃσι τεῇσι·
Μὴ σύ γέ με προλίπῃσθα διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ב

9 Πῶς ἁγνὸς καθαρός τε πέλοι αἰζηϊὸς ἀνήρ;
Ἠὲ τί κεν ῥέξας ἑὰ λύματα πάντα καθήραι;
(Πολλαὶ ἐπεὶ νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι πελέθουσιν)
Ὃν βίον ἰθύνων κατὰ σὸν λόγον ἠδὲ θέμιστας.
10 Σπουδῇ σε ζήτησα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Μή με τεῶν ἐάσῃς ἀποπλαγχθῆναι ἐφετμέων.
11 Θέσφατά σου μοι ἐνὶ κραδίῃ κειμήλια κεῖται·

Tutóque ea abſcondo in mente, nè contra-te peccem.
12 Laudabilis *& benedictus*, Domine, es ; tua me doce decreta.
13 Tua autem judicia, quotquot tuo ab ore profluunt,
Omnia etiam linguâ meâ palam declaravi.
14 Mandatis tuis lætans animitùs oblectatus-ſum ;
Ac ſi divitiæ omnes, opéſque mihi immenſæ eſſent.
15 Habebo in corde tua ſtatuta meditans ;
Reverebor tua opera, viáſque *tuas* non negligam.
16 Tuis præceptis in mente animitùs exhilaratus
Oblectabo-me ; nec verborum unquã obliviſcar, quæ *tu* mandas.

GIMEL.

17 Servo tuo bene fac, ut vivis interſim,
Tuúmque verbum cuſtodiam, tuis mandatis obſequar.
18 Da lucem, caliginem diſpelle, ut oculis videam
Miracula, divináque opera propoſita tua in lege.
19 Regione in peregrina ſicut vir domum incolens,
Hoſpes ego admodum talis *ſum* in terra : ideò præcepta
Né ſubtrahe ſeorſim à me tua, nec abſconde.
20 Quàm ſolutũ-eſt mihi charũ cor in mente, tuorũ utiq; decretorũ
Cupiditate inceſſante percitum diebus omnibus.
21 Homines ſuperbos, & inſolentem animum habentes
Objurgâſti, dira autem eos corripuit execratio,
Qui à te aberrant, & tuis inobedientes-ſunt mandatis.
22 Procul à me contumeliámque malam & opprobrium prohibe :
Quoniam vaticinia & oracula tua cuſtodivi.
23 Sedentes ſimul principes contra me multa loquebantur :
Cæterum ego, qui ſervus tuus profiteor eſſe,
Leges tuas, ſanctáque jura repoſui in animo.
24 Teſtimoniis tuis valdè intus in animo oblectatus-ſum :
Quæ & mihi tanquam conſiliarii quidam viri ſunt.

Ἀσφαλέως τοῦ τι κεύθω ἐνὶ φρεσί, μή σ' ἀλίτωμαι.
12 Αἰνετὸς, Ἀθάνατ', ἐσσί· τεὰς με δίδασκε θέμιστας.
13 Τὰς δὲ δίκας, ὅσσαι σοῦ ἀπὸ στόματος προρέουσι,
Συμπάσας γλώσσῃ τ' ἐμῇ ἀμφαδίην κατέλεξα·
14 Ἐννεσίῃσι τεῇσιν ἀγαλλόμενος φρέν' ἐτέρφθην·
Ὡς εἰ χρήματα πάντ', ἄφενός τέ μοι ἄσπετον εἴη.
15 Ἔξω ἐνὶ κραδίῃ τεὰ θέσφατα μερμηρίζων·
Αἰδέσομαι τὰ σὰ ἔργα, κελεύθων δ' οὐκ ἀλογήσω.
16 Σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἰανθεὶς
Τέρψομαι· οὐδὲ λόγων ποτὶ λήσομαι, οὓς ἐπιτέλλεις.

ג

17 Σὸν θεράποντ' εὖ ἔρξον, ἵνα ζώοισι μετείω,
Σόν τε λόγον τελέσω, σῇς τ' ἐννεσίῃσι πίθωμαι.
18 Δὸς φάος, ἠέρ' ἀπῶσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θαύματα θέσκελά τ' ἔργα προκείμενα σῷ ἐνὶ θεσμῷ.
19 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ἀνὴρ ὡς οἰκία ναίων,
Ξεῖνος ἐγὼ μάλα τοῖος ἐπὶ χθονί· τοὔνεκ' ἐφετμὰς
Μή νυ τεὰς ἔχε νόσφιν ἐμοῦ ἄπο, μηδέ τι κεῦθε.
20 Ὡς λύτο μοι φίλον ἦτορ ἐνὶ φρεσί, σῶν γε θεμίστων
Ἱμέρῳ ἀλλήκτῳ βεβολημένον ἤματα πάντα.
21 Ἄνδρας ὑπερφιάλους, καὶ ἀγλώσσους θυμὸν ἔχοντας
Νείκεσσας, στυγερῇ δ' αὐτοὺς κατέμεμψεν ἐπαρῇ,
Οἳ σοῦ ἀπεπλάγχθεν, καὶ σῆς ἀπιθεῦν ἐφετμῆς.
22 Τῆλ' ἀπ' ἐμοῦ λώβην τε κακὴν καὶ ὄνειδος ἔρυκε·
Ὅττι θεοπροπίας καὶ θέσφατα σοῦ ἐφύλαξα.
23 Ἑζόμενοι ἅμ' ἄνακτες ἐμοῦ κάτα πόλλ' ἀγόρευον·
Αὐτὰρ ἐγώ, ὅσπερ θεράπων τεὸς εὔχομαι εἶναι,
Θεσμοὺς σοῦ ὁσίας τε θέμιστας θῆκ' ἐνὶ θυμῷ.
24 Μαρτυρίῃσι τεῇσι μάλ' ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθην·
Αἵ τέ μοι ὥς τε τινὲς βουληφόροι ἄνδρες ἔασι.

25 Κεῖμ'

DALETH.

25 Iaceo languens, anima autem mea pavimento affixa-est,
Et pulveri immixta: juxta verbum tuum, ficut promisisti,
Tu benignus vivifica me malè exhalantem animum.
26 Opera mea narravi vitámque, tu autem audiisti loquentem:
Decreta tua me doce juráque, ut sciam.
27 Tua autem præcepta mihi in animum ingere, ad-intelligendum,
Ut sciam qualia tandem *sint*, & quomodo *iis* paream:
Et tum miracula tua eloquar, divináque opera.
28 Liquescit præ anxietate animus in pectore meo
Mœroribus afflictus, tu autem mihi mentem intùs exhilara,
Tuum juxta promissum, & mihi robur præbe.
29 Iniquitatem & mendacium à me longè propelle;
Et tuam legem mihi gratificans-largire, & mei miserere.
30 Via veritatis mihi placuit in animo præ omnibus,
Eámque elegi; leges autem tuas coram me semper posui.
31 Immortalis, nunquam ego tua deserui jura,
Sed *iis* adhæreo firmiter; tu verò nè mihi opprobria ingeras,
32 Te sequar celeri pede, tuorúmque mandatorum
Curram viam promptus; postquam in pectore meo
Dilatâsti cor, & alacrem animum posuisti.

HE.

33 Immortalis, semitam tu tuorum me doce decretorum;
Eámque custodiam ego prorsùs diebus omnibus.
34 Da mihi prudentiam, & inspira mentem bonam;
Tuámque legem ego servabo atque custodiam.
Toto ex corde servabo atque custodiam,
35 Dirigens me in calle tuorum ambulare-fac præceptorum,
Inque eo ductor *mihi* sis; eo enim valdè animitùs delector.
36 Tale & cor mihi in pectore efficias,
Ut mihi oracula tua, non lucra tot curæ-sint,
Nec omninò me divitiarum in animo desiderium capiat.
37 Oculos meos averte, ut nè vanitatem intuear;

Et

ד

25 Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, ψυχὴ δέ μου οὔδει ἐρείσθη,
Καὶ κονίῃσι μίγη· κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης,
Σὺ περίφρων ζώγρει με κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
26 Ἔργ' ἐμ' ἔλεξα βίον τε, σὺ δ' ἔκλυες αἰδήσιμος·
Θέσφατά σου με δίδασκε θέμιστάς τ', ὄφρα δαείω.
27 Σοῦ δέ τ' ἐφημοσύνας μοι ἐνὶ φρεσὶ βάλλε νοῆσαι,
Ὄφρ' εἰδέω οἷαί που ἔασιν, πῶς τε πίθωμαι·
Καὶ τότε θαύματά σου καταλέξω, θέσκελά τ' ἔργα.
28 Τήκετ' ἀνίῃ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι,
Πένθεσι τειρόμενος, σὺ δέ μοι φρένας ἐντὸς ἴαινε,
Σὴν καθ' ὑποσχεσίην, καί μοι κράτος ἐγγυάλιξον.
29 Δυσνομίην καὶ ψεῦδος ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ἔρυκε·
Καὶ σὸν θεσμὸν ἔμοιγε χαρίζεο, καί μ' ἐλέαιρε.
30 Οἶμος ἀληθείης μοι ἅδε φρεσὶν ἔξοχα πάντων,
Τὸν δ' ἑλόμην· θεσμοὺς δὲ τεοὺς περὶ μου αἰὲν ἔθηκα.
31 Ἀθάνατ', οὔποτ' ἔγωγε τεῶν μεθέηκα θεμίστων,
Ἀλλ' ἔχομ' ἀστεμφέως· σὺ δὲ μή μοι ὀνείδεα χεύῃς.
32 Σοὶ ἐφομαρτήσω κραιπνῷ ποδί, σῶν δέ τ' ἐφετμέων
Θεύσομ' ὁδὸν μεμαώς· ἐπεὶ ἐν στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Εὔρυνας κραδίην, καὶ περίφρονα θυμὸν ἔθηκας.

ה

33 Ἀθάνατ', ἀτραπιτὸν σὺ τεῶν με δίδασκε θεμίστων·
Τὴν δὲ φυλάξω ἔγωγε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
34 Δός μοι ἐπιφροσύνην, καὶ ἐνίπνευσον νόον ἐσθλόν·
Σὸν δέ τε θεσμὸν ἔγωγ' εἰρύσσομαι ἠδὲ φυλάξω,
Πάσης ἐκ κραδίης εἰρύσσομαι ἠδὲ φυλάξω.
35 Ἰθύνων με πάτοιο τεῶν ἐπίβησον ἐφετμέων,
Τῷ δ' ἔνι πομπὸς ἔοις· τῷ γὰρ μάλα θυμὸν ἐτέρφθην.
36 Τοίην τε κραδίην μοι ἐνὶ στήθεσσι τιθείης,
Ὥς μοι θέσφατά σου, οὐ κέρδεα τόσσα μεμήλῃ,
Μηδέ τι με πλούτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρῇ.
37 Ὄμματά μου ἀπόεργ', ἵνα μὴ ματίην ἐσορῶμι·

Et vivum me conserva in semitis tuis.
38 Servo tuo tuum præsta verbum, sicut promisisti,
Firmum; qui te admodum animitùs colo revereórque.
39 Dedecus meum & opprobrium à me omninò prohibe,
Quod & mente horreo; tua enim judicia bona sunt.
40 Tua mandata amo, & me dulce *eorum* desiderium capit;
Tuâ autem justitiâ vivifica me quantumvis languentem.

VAU

41 Beneficia tua ad me perveniant; & mei miserere,
Et *me* serva, Domine, juxta tuum verbum, sicut promisisti.
42 Et tum convitiatori meo quid demùm ex-adverso dicam,
Facilè inveniam; tuo enim confisus-sum sermone.
43 Nè mihi verbum tuum veritatémque auferas prorsus
Ab ore; tuis enim *in* judiciis mihi animus sperat.
44 Et tuam legem ego custodiam perpetuò usque.
45 Securus autem viam ibo, veluti cùm quispiam
Latiore *viâ* transit, ubi haudquaquam arctandus sit;
Quoniam mandata tua perscrutor & exquiro.
46 De tuis autem *etiam* apud reges oraculis loquar,
Et valdè confidens, pudórque mihi haud erit coram *iis*.
47 Tuísque præceptis animitùs oblectabor, quæ dilexi.
48 Ad tûa etiam mandata sursum manus extendam,
Quæ amo; tua autem decreta mihi in-corde curæ-erunt.

ZAIN.

49 Memento verbi tui, quod & dixisti servo tuo;
In quo etiam mihi animum sperare fecisti.
50 Hoc & mihi solatium *est*, quando me occupavit calamitas:
Tuum enim me vivificavit eloquium, & animum erexit.
51 Homines superbi valdè mihi illudebant:
At neque sic lege à tua seorsim recessi.
52 Immortalis, profectò tuorum recordatus fui judiciorum,
Quæ olim exhibuisti: meum autem mihi cor exhilaravi.
53 Terror mihi mentem cepit, & magnoperè cohorrui in animo,
Propter

Καὶ ζωήν με φύλαξον ἐν ἀτραπιτοῖσι τεῇσι.
38 Σῷ θεράποντι τεὸν τελέσαις ἔπος, ὥσπερ ὑπέστης,
Ἔμπεδον· ὅς σε μάλα φρεσὶν ἅζομαι αἰδέομαί τε.
39 Αἶσχος ἐμὸν καὶ ὄνειδος ἐμοῦ ἄπο πάμπαν ἔρυκε,
Ὃ φρεσί τε στυγέω· σαὶ γὰρ δίκαι ἐσθλαὶ ἔασι.
40 Σῶν ἐπέων ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ·
Σῇ δὲ δίκῃ ζώγρει μ' ὀλιγοδρανέοντά περ ἔμπης.

ו

41 Σαὶ εὐεργεσίαι ἔμ' ἱκοίατο· καί μ' ἐλέησον,
Ἠδὲ σάωσον, Ἄναξ, κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
42 Καὶ τότε λωβητῆρος ἐμοῦ τί ποτ' ἀντίον εἴπω,
Ῥεῖά κεν εἰδείην· σῷ γάρ τε πεποίθεα μύθῳ.
43 Μή με λόγον σοῦ ἀληθείην τ' ἀποαίρεο πάμπαν
Ἐκ στόματος· σῆς γάρ τε δίκης μοι θυμὸς ἐέλπεται.
44 Καὶ σὸν θεσμὸν ἔγωγε φυλάξω νωλεμὲς αἰεί.
45 Εὔκηλος δ' ὁδὸν εἶμι, διαμπερὲς ὡς ὅτε τις φὼς
Εὐρυτέρην παρέλασσεν, ἣν οὐ στείνεσθαι ἔμελλεν·
Οὕνεκ' ἐφημοσύνας σοῦ ἐρευνῶ ἠδὲ μελετῶ.
46 Σὰς δέ τε πὰρ βασιλεῦσι θεοπρεπίας ἀγορεύσω,
Καὶ μάλα θαρσήσας, αἰδώς τέ μοι οὐκ ἔσετ' ἄντην.
47 Σῇσι τ' ἐφετμῇσι φρένα τέρψομαι, ἃς ἐφίλησα.
48 Σῇσιν ἐφημοσύνῃσι καὶ ὑψόσε χεῖρας ὀρέξω,
Ὧν ἔραμαι· σὰ δὲ θέσφατ' ἐμοὶ περὶ κῆρι μελήσει.

ז

49 Μνῆσαι σοῦ ἔπεος, τό, τ' ἔειπες σῷ θεράποντι·
Τῷ ἔπι καί μοι θυμὸν ἐέλπεσθαι ἀνέηκας.
50 Ἠδέ τέ μοι θαλπωρή, ἐπεί μ' ἐκίχανεν ὀϊζύς·
Σὸν γὰρ ἐμὲ ζώγρησεν ἔπος, καὶ θυμὸν ἔγειρεν.
51 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι λίην μοι ἐφεψιόωντο·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς θεσμοῖο τεοῦ ἄπο νόσφι λιάσθην.
52 Ἀθάνατ', ἦ ῥα τεῶν μεμνημένος ἦα δικαίων,
Ἃς δὴ πάλαι ἀνέδειξας· ἐμὸν δέ μοι ἦτορ ἴηνα.
53 Τάρβος με φρένας εἷλε, λίην ῥίγησα δὲ θυμῷ,

Propter impios qui legem tuam deseruere.
54 Oracula tua mihi cantilena *sunt*, ubicunque domum habito,
Peregrinus qui-sum valdè talis in terra alma.
55 Immortalis, nomen tuum recolens in mente reposui
Suavem per noctem, tuámque legem custodivi.
59 Hoc mihi erat, quoniam tuis præceptis obtemperavi.

HETH.

57 Tu sors & portio mihi, Domine, es solus:
Certè dixi executurum me tuum sermonem quem mandabas.
58 Tibi supplex, te oravi, obsecrans coràm,
Toto ex corde: miserere mei, sicut promisisti. (omnia,
59 Quà transgressus-sũ, quid verò feci, quid mihi officiũ-est, operáq;
Quæ & nunc mea sunt, & priùs fuere, benè perpendi in animo:
Et ad oracula tua pedes meos converti statim.
60 Festinavi, & non prætextibus *rem* trahens, aut tempus-terens,
Sed valdè promptus & alacer citò mandata tua custodivi.
61 Possessiones *opésq;* mihi abstulerunt improborũ turmæ hominũ:
At nondum legis oblitus sum tuæ.
62 Experrectus mediâ nocte ad tuam laudem cantandam
Surgam ex lecto, tua ob recta-judicia.
63 Omnibus te reverentibus comes sum sociúsque;
Iísque qui obtemperant præceptis tuis.
64 Tuâ beneficentiâ universa terra tam latè-diffusa
Plena est, Domine: tu autem decreta tua me doce.

TETH.

65 Tuo servo animitùs-favens multa bona fecisti,
Immortalis, anteà uti verbum dixisti, & mihi promisisti.
66 Da mentem bonam mihi, & scientiam me doce;
Etenim ego tuis mandatis confisus-sum.
67 Priusquàm exantlarem miserias multas, & ærumnas tolerarem,
Erravi, deliqui: nunc verò tuis verbis parui.
68 Bonus quidem tu es, simul autem & bona facis:
Oracula tua me doce, & dic mihi, ut sciam.

Homines

Εἵνεκα δυσσεβέων, οἳ θεσμὸν σὸν κατέλειψαν.

54 Θέσφατά σου μοι ἀοιδὴ, ὅπου ποτ' ἂν οἰκία ναίω,
Ξεῖνος ἐὼν μάλα τοῖος ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
55 Ἀθάνατ', ὄνομά σου μεμνημένος ἐν φρεσὶ θῆκα
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, τεὸν θεσμόν τε φύλαξα.
56 Τοῦτό μοι ἦν, ὅτι σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐπείθην.

ח

57 Σὺ κλῆρος καὶ μοῖρά μοι, Ἀθάνατ', ἔπλεο μοῦνος·
Ἦ ῥ' ἐφάμην τελέσειν γε τεὸν λόγον, ὅν τ' ἐπέτελλες.
58 Σοὶ ἱκέτης, μάλα σ' ἐλλισάμην, γουνούμενος ἄντην,
Πάσης ἐκ κραδίης· ἐλέαιρέ με, ὥσπερ ὑπέστης.
59 Πῆ προέβην, τί δ' ἔρεξα, τί μοι δέον, ἔργα τε πάντα,
Νῦν ἐμά τε, περί τ' ἐόντ', εὖ ἐφρασάμην ἐνὶ θυμῷ·
Πρὸς δὲ θεοπροπίας σου ἐμοὺς πόδας ἔτραπον αἶψα.
60 Σπεῦσα, καὶ οὐ μιώησι προέλκων, ἢ κλοτοπεύων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαὼς τάχ' ἐφετμάς σου ἐφύλαξα.
61 Κτήματα μέν μοι ἄφειλον ἀλιτρῶν ὅλα μοι ἀνδρῶν·
Ἀλλ' οὔπω θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
62 Ἐγρόμενος διὰ νύκτα μέσην τεὸν αἶνον ἀείδειν
Ὄρσομαι ἐξ εὐνῆφι, τεῶν ἕνεκ' εὐδικιάων.
63 Πᾶσιν σ' αἰδομένοισιν ὀπάων εἰμ' ἕταρός τε·
Τοῖσίν θ' οἳ πείθονται ἐφημοσύνῃσι τεῇσι.
64 Σῆς εὐεργεσίης πᾶσα χθὼν εὐρυόδεια
Πλείη ἐστὶν, Ἄναξ· σὺ δὲ θέσφατά σου με δίδασκε.

ט

65 Σὸν θεράποντα φιλοφρονέων πόλλ' ἐσθλὰ ἔοργας,
Ἀθάνατε, πρὶν ὡς ἔπος εἶπες, καί μοι ὑπέστης.
66 Δὸς νόον ἐσθλὸν ἔμοιγε, καὶ ἰδρείην με δίδαξον·
Καὶ γὰρ ἔγωγε τεῇσιν ἐφημοσύνῃσι [illegible]θα.
67 Πρὶν ἔμ' οἰζυέμεν κακὰ πολλὰ, [illegible]γεα πάσχειν,
Ἤμβροτον, ἀασάμην· νῦν σοῖς δ' ἐπέεσσι πίθησα.
68 Ἐσθλὸς μὲν σὺ τέτυξαι, ὁμῶς δέ τε ἐσθλὰ ἔοργας·
Θέσφατά σου με δίδασκε, καὶ εἰπέ μοι, ὄφρα δαείω.

69 Homines arrogantes & insolentem animum habentes
Mendacium affabrè-cuderunt mala-machinatione mentis,
Mendacium contra me concinnârunt superbè nectentes:
Tua autem ego custodiam mandata corditùs omninò.
70 Pingui velut adipe cor iis crassum
Fit: verùm mihi lex tua animum lætitiâ-perfundit. (tolerâsse;
71 Bonum mihi *est* valdè multa passum-esse, & multa ærumnosè
Decreta tua ut mente discam & intelligam.
72 Multò mihi præstantior oris tui est lex,
Millia quàm auri & argenti talenta.

JOD.

73 Certè tuæ me fecerunt fabricârúntque manus;
Da mihi prudentiam, tua mandata ut discam.
74 Viri te reverentes lætabuntur, cùm me viderint;
Quoniam mihi in verbo tuo animus spem-habet.
75 Novi quòd recta tua, Immortalis, sunt judicia:
Et *quòd* justè nec præter fas mihi immisisti calamitatem.
76 Obsecro, Domine, tua clementia solatium sit
Refocillatióque mihi, sicut promisisti servo tuo.
77 Tuáque misericordia ad me pertingat, ut vivis intersim;
Lex enim tua mihi gaudium est, quo oblectatus-sum.
78 Pudefiant superbi, qui immerentem adeò
Absq; -causa me deturpârunt, perversa *in* mente cōsilia habētes:
Verùm mandata tua ego perpendam in animo,
Jugiter revolvens, quippe mihi in corde curæ-sunt.
79 Qui te valdè verentur, ad me convertantur simul,
Quique benè scientes sunt testimoniorum tuorum.
80 Sit mihi cor tuis in decretis integrum,
Ut nè mihi unquam pudor ignominiáque sit.

CAPH.

69 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες
Ψεῦδος ἐπεκλήναντο κακορραφίῃσι νόοιο,
Ψεῦδος ἐμεῦ κατὰ ῥάψαν ὑπέρβιον ἀρτύναντες·
Σὰς δέ τ' ἔγωγε φυλάξω ἐφετμὰς κηρόθι μᾶλλον.
70 Πίονι ὡς δημῷ κραδίη αὐτοῖσι παχεῖα
Γίνεται· αὐτὰρ ἐμοὶ θεσμὸς σὸν θυμὸν ἰαίνει.
71 Ἐσθλόν μοι μάλα πολλὰ παθεῖν, καὶ πολλὰ μογῆσαι·
Θέσφατα σοῦ φρεσὶν ὄφρα δαείω ἠδὲ νοήσω.
72 Πολλὸν ἐμοὶ κρείσσων στόματος σοῦ ἔπλετο θεσμός,
Χίλια ἢ χρυσοῖο καὶ ἀργυρέοιο τάλαντα.

73 Ἦ ῥα τεαί ἐμὲ τεῦξαν ἐπεκλήναντό τε χεῖρες·
Δός μοι ἐπιφροσύνην, σοῦ ἐφετμὰς ὄφρα δαείω.
74 Ἄνδρες σ' αἰδόμενοι ἐμὲ γηθήσουσιν ἰδόντες·
Οὕνεκ' ἔμοιγε τεῷ μύθῳ ἔπι θυμὸς ἐώλπει.
75 Οἶδ' ὅτι ἰθεῖαι τεαί, Ἀθάνατ', εἰσὶ θέμιστες·
Καὶ δίκῃ οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν ἐμοὶ ἐφέηκας ὀϊζύν.
76 Λίσσομ', Ἄναξ, σὴ μειλιχίη παραμύθιον εἴη
Θαλπωρή τ' ἐμοί, ὥσπερ ὑπέσχεο σῷ θεράποντι.
77 Σός τ' ἔλεός με κιχάνοι, ἵνα ζωοῖσι μετείω·
Θεσμὸς γάρ μοι χάρμα τεὸς πέλει, ᾧπερ ἐτέρφθην.
78 Αἰσχυνθεῖεν ὑπερφίαλοι, οἳ ἀναίτιον οὕτω
Μάψ ἐμὲ σίφλωσαν, σκολιὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ ἐφημοσύνας σὰς ἐγὼ φράσσομαι ἐνὶ θυμῷ,
Συνεχὲς ὁρμαίνων, ὅτι μοι περὶ κῆρι μέλουσι.
79 Οἵ σε μάλ' ἅζονται, ποτί με στρεφθεῖεν ὁμαρτῇ,
Οἵ τ' εὖ εἰδότες εἰσὶ τεῶν μαρτυριάων.
80 Εἴη μοι κραδίη σῆς εἰνὶ δίκῃσιν ἀμύμων,
Ὡς μή μοι ποτὲ αἶσχος ἐλεγχείη τε γένηται.

81 Ἦ μ'

CAPH.

81 Certè me defecit anima, expectans & desiderans
Tuã salutémq; misericordiámque; tuo autem confido sermone.
82 Consumpti-sunt oculi *mei* expectantes & desiderantes
Tuum verbum, *viz.* uti anteà mihi promisisti, ut perficias:
Et dixi, Quando *tandem* me ita consolaberis?
83 Veluti enim uter fumo conspurcatus sum:
At tuorum nè sic quidem oblitus sum statutorum.
84 Quot-diebus servo tuo malum hîc erit?
Quamdiu autẽ ei decretum-est ærumnã sustinere & miseriam?
De inimicis *meis* quando suppliciũ-sumes, qui me persecuti-sunt?
85 Foveas mihi foderunt superbi, haudquaquam jure,
Nec tuam juxta legem, arrogantiâ mentis.
86 Fida præcepta tua veráque sunt omnia:
Illi autem me injuriâ & vi opprimunt, tu mihi adsis opitulator.
87 Sanè propemodùm me consumserunt in terra alma;
Verùm nè sic quidem ego tua unquã deserui mandata. (debeam:
88 Pro clementia *tua* me serva, ut tibi vitæ-conservatæ-præmia
Tui autem oraculum oris, legémque custodiam,
Obtemperans sermoni, & testimoniis tuis.

LAMED.

89 Manet, Domine, verbum tuum in cœlo firmum perpetuò.
90 Tua autem veritas per omnia secula:
Stabiliisti terram subtus, ea autem stat immota.
91 Firma manent hæc hodie, quemadmodum mandâsti,
Uti fas est, quandoquidem tibi famulantur omnia.
92 Nisi gaudium & voluptas mihi tua fuisset lex,
Tunc malè periissem calamitate conflictatus gravi.
93 Haud ego unquam tuorum obliviscar mandatorum;
Iis enim vivificasti mihi expirantem animam.
94 Tuus certè ego; salva me tuorum scientem mandatorum,
Eáque adhuc diligenter quærentem, ut sciam.
95 Expectantes donec me perdant speculatores sederunt improbi:

כ

81 Ἦ μ᾽ ἔλιπε ψυχὴ, ποτιδεγμένη ἠδὲ ποθεῦσα
Σόν τε φόως ἔλεόν τε· τεῷ δὲ πεποίθεα μύθῳ.
82 Ἔφθιατ᾽ ὀφθαλμοὶ ποτιδέγμενοι ἠδὲ ποθεῦντες
Σὸν λόγον, ὡς δὲ πάριν μοι ὑπέσχεο, ὄφρα τελέσσῃς·
Καί ῥ᾽ ἐφάμην, Πότε κεν μ᾽ οὕτω παραμυθήσαιο;
83 Ἤϋτε γάρ τ᾽ ἀσκὸς καπνῷ μεμορυγμένος εἰμί·
Ἀλλὰ τεῶν οὐδ᾽ ὥς γε λελασμένος εἰμὶ θεμίστων.
84 Ποσσῆμαρ θεράποντι τεῷ κακὸν ὧδε κεν εἴη;
Ἕως πότε δή οἱ ἔμμεναι πόνον τ᾽ ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν;
Ἄνδρας δυσμενέας πότε τίσεαι, οἵ μ᾽ ἐδίωξαν;
85 Βόθρους μοι ὤρυξαν ὑπέρβιοι, ἔπι δίκησιν,
Οὐδὲ τεὸν κατὰ θεσμὸν, ἀγηνορίῃσι νόοιο.
86 Πισταὶ ἐφημοσύναι σοῦ ἀληθέες εἰσί τε πᾶσαι·
Τοίγε δέ μ᾽ ὑβρίζουσι βίῃ, σύ μοι ἔλθ᾽ ἐπαρωγός.
87 Ἦ ὀλίγου με φθῖσαν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὥς ποτ᾽ ἔγωγε τεὰς κατέλειπον ἐφετμάς.
88 Μειλιχίῃ με σάω, ἵνα τοι ζωάγρει᾽ ὀφέλλω·
Σοῦ δὲ θεοπρεπτίην στόματος θεσμόν τε φυλάξω,
Πειθόμενος μύθῳ καὶ μαρτυρίῃσι τεῇσι.

ל

89 Μίμνει, Ἄναξ, ὁ λόγος σοῦ, ἐν οὐρανῷ ἔμπεδος αἰεί.
90 Σὴ δέ τ᾽ ἀληθείη διὰ πασσάων γενεάων·
Στήριξας χθόνα νέρθ᾽, ἣ δ᾽ ἵσταται ἀστυφέλικτος.
91 Ἔμπεδα μίμνουσιν τάδε σήμερον, ὡς ἐπέτελλες,
Ἣ θέμις ἐστὶν, ἐπεί σοι ὑποδρώωσιν ἅπαντα.
92 Εἰ μὴ χάρμα καὶ ἦδος ἐμοὶ τεὸς ἔπλετο θεσμὸς,
Ἔνθα κακῶς κεν ὄλωλα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ.
93 Οὐκ ἂν πώποτ᾽ ἔγωγε τεῶν ἐπιλήσομ᾽ ἐφετμέων·
Τῇσιν γὰρ ζώγρησας ἐμοὶ κεκαφηότα θυμόν.
94 Σὸς μὲν ἔγωγε· σάω με τεῶν ἔμπαιον ἐφετμέων,
Τὰς καὶ ἔπι σπουδῇ διζήμενον ὄφρα δαείω.
95 Δέγμενοι ἕως ἔμ᾽ ὀλέσωσι σκοποὶ εἵατ᾽ ἀλιτροί·

Veruntamen oracula tua conſiderabo ego in animo verſans.
96 Omnium rerum finem vidi, quæ hominibus pulchræ videntur;
Tuum autem præceptum valdè latum eſt.

MEM.

97 Quàm ego legem tuam amo,& me cupido *ejus* inceſſit!
Eam autem totâ-die habeo cogitóque in animo.
98 Inimicos *meos* intelligentiâ excellere me feciſti
Tuis mandatis; apud me enim ſemper ſunt.
99 Sapiénſque ſum præ omnibus, qui me docuerunt;
Quoniam divina edicta & oracula tua in animo
Jugiter revolvo, eáque mihi in corde curæ ſunt.
100 Seniores ætate mente prudenti excello,
Qui priores nati-erant, ego autem plura novi;
Promptus quoniam obtempero mandatis tuis.
101 Greſſus meos à via mala averti pedéſque
Omni, longè-me-ſummovens, ut tuis dictis paream.
102 Haudquaquam à tuis ego declinavi judiciis,
Iis autem adhæreo firmiter; quia mihi tu doctor es.
103 Tua verba quàm amabilia & jucunda meo palato!
Certè omninò ori meo melle dulciora ſunt ipſo.
104 Tuis mandatis doctus-ſum ſapiens eſſe;
Eorum ergo poſtquàm peritus evadens mentem didici bonam,
Exoſæ mihi fallaces omnes viæ, praváque opera *ſunt*.

NUN.

105 Lucerna pedibus meis verbum tuum, *quacunque* iter capio,
Et lumen ſemitis, ſive huc ſive illuc eunti.
106 Juratus ſum & præſtabo,poſtquàm magnũ juramentũ juravi,
Rectáque judicia tua ſervare atque cuſtodire.
107 Certè valdè multa paſſus-ſum, & vexor perquàm graviter:
Vivifica me, Domine, juxta verbum tuum, ſicut promiſiſti.
108 Quæſo, Domine, oris mei ſacrificia, quæ tibi lubens offero,
Tibi grata ſint; túque tuas me doce ſententias.
109 Perpetuò anima mea in acie ſtat novaculæ:

Verùm

Ἀλλά γε θέσφατά σου φράσσομαι ἐγὼ ἐν φρεσὶ βάλλων.
96. Πάντων μὲν τέλος εἶδον, ὅσ' ἀνδράσι καλὰ πέφανται·
Σὴ δέ τ' ἐφημοσύνη λίην εὐρεῖα τέτυκται.

מ

97 Ὡς θεσμοῖο τεοῦ ἔραμαι, καὶ ἔμ' ἵμερος αἱρεῖ·
Αὐτὸν γὰρ προτὶ ἦμαρ ἔχω φρονέων τ' ἀνὰ θυμόν.
98 Δυσμενέων ἀνδρῶν με περὶ φρένας ἔμμεν' ἔθηκας
Σῇσιν ἐφετμῇσιν· αὗται γάρ τ' ἐμοὶ αἰὲν ἔασι.
99 Πέπνυμαί τε νόον περὶ πάντων οἵ με δίδαξαν·
Ὅττι θεοπροπίας καὶ θέσφατά σου ἐνὶ θυμῷ
Συνεχὲς ὁρμαίνω, τά τε μοι περὶ κῆρι μέμηλε.
100 Πρεσβυτέρους γενεῇ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασμαι,
Οἳ πρότεροι ἐγένοντο, ἐγὼ δέ τε πλείονα οἶδα·
Πρόφρων οὕνεκα πείθομ' ἐφημοσύνῃσι τεῇσιν.
101 Ἴχνιά μου ἀφ' ὁδοῖο κακῆς ἔτρεψα πόδας τε
Πάσης, νοσφισθείς, ἵνα σοῖς ἐπέεσσι πίθωμαι.
102 Οὔτι τεῶν που ἔγωγε παρὲξ ἔκλινα δικαίων,
Τῶν δ' ἔχομ' ἀστεμφέως· ὅτι μοι σὺ διδάσκαλος ἔσσι.
103 Σεῦ ἔπε' ὡς ἐρατεινὰ καὶ ἡδέα μου ὑποφορῇ·
Ἦ μάλα μάστακι μου μέλιτος γλυκίων πέλεν αὐτοῦ.
104 Σῇσιν ἐφημοσύνῃς ἐδάην πεπνυμένος εἶναι·
Τῶν ἐπεὶ οἴων ἔμπαιος ἐὼν φρένας ἔμμαθον ἄθλας,
Ἐχθραί μοι δόλιαι πᾶσαί γε ὁδοί, αἴσυλά τ' ἔργα.

נ

105 Λύχνος ποσσὶν ἐμοῖσι λόγος τεὸς ἠδ' ὁδοῖσι,
Καὶ φάος ἀτραπιτοῖσιν, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντι.
106 Ὤμοσα, καὶ τελέσω, ἐπεὶ ἄρ μέγαν ὅρκον ὄμοσσα,
Ἰθείας τε δίκας σου ἐρύσαι ἠδὲ φυλάσσειν.
107 Ἦ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ τείρομαι αἰνόθεν αἰνῶς·
Ζώγρησόν με, Ἄναξ, κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
108 Λίσσομ', Ἄναξ, στόματός μου ἑκὼν ἅ τοι ἱερὰ ῥέζω,
Σοὶ χαρίεντα πέλοι· σὺ δὲ σοῖς με δίδασκε θέμιστας.
109 Νωλεμέως ψυχή μου ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·

Verùm ne sic quidem legis oblitus sum tuæ.
110 Impii mihi clam laqueum insidiantes ponunt;
Tuis tamen à mandatis haudquaquam aberrans incedo.
111 Hæreditatem mihi oracula tua integram semper
Sortitus sum; ea enim cordis mei magnum gaudium sunt.
112 Animum & cor meum in pectore permovi
Decreta tua obire, & mandatis obtemperare,
Perpetuò diebus omibus, & usque ad vitæ finem.

SAMECH.

113 Quàm vana omnia callida consilia mentis,
Quámque mihi exosa sunt! legem autem tuam diligo.
114 Latebra mihi tu & clypeus *es*; verbum tuum spei *mea* sors.
115 Discedite procul à me, quicunque mala machinamini:
Etenim Dei mei præceptis obtemperabo.
116 Confirma me tuum juxta verbum (tu enim esse dixisti
Fulcrum & præsidium mihi) ut vivis intersim:
Neque mihi spem meam perdens, mala probra offundas.
117 Sustenta *me*, & salvus incolumísque ero;
Et tua curabo præcepta in perpetuum usque.
118 Omnes autem qui à tuis declinant decretis,
Prorsus delevisti conculcans sub pedibus tuis:
Mendax enim dolus est, fraúsque vana eorum.
119 Perinde-ac scoriam abolevisti per terram improbos
Omnes simul; idcircò & amica mihi tua oracula sunt.
120 Timeo te vehementer, tremor autem mea occupat membra,
Et corpus; tuáque judicia valdè horreo in animo.

AIN.

121 Justus fui, & recta decrevi judicia;
Nè me permitte oppressoribus *meis* escam & prædam fieri.
122 In bonum pro servo tuo spondeas, & intercedas;
Nec me injuriâ afficiant improbi homines temerè.
123 Oculi me defecerunt expectantes donec me servaveris,
Fecerísque sicut dixisti, justáque multáque pollicitus.

124 Secundùm

Ἀλλ' οὐδ' ὣς θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
110 Δυσσεβέες μοι κρύβδα βρόχον λοχόωντες ἔθηκαν·
Σῶν δέ τ' ἐφετμάων ἔπι ἀτρεκὲς ἀπλανήμων εἰμι.
111 Κλῆρον ἔμοιγε θεοπρεπίας σὰς ἀκήρατον αἰεὶ
Ἔλλαχον· αἳ γὰρ ἐμῆς κραδίης μέγα χάρμα πέλονται.
112 Θυμὸν καὶ κραδίην μου ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκα
Θέσφατά σου τελέσαι, καὶ ἐφημοσύνῃσι πιθέσθαι,
Νωλεμὲς ἤματα πάντα, καὶ ἐς βιότοιο τελευτήν.

ס

113 Ὡς ἀνεμώλια πάντα πολύτροπα δίζεα θυμοῦ,
Ὥς τέ μοι ἐχθρὰ πέλει· θεσμὸν δὲ σὸν ἀμφαγαπάζω.
114 Κευθμὼν μοι σὺ καὶ ἀσπίς· ἔπος τεὸν ἐλπίδος αἶσα.
115 Ἔρρετε τῆλ' ἀπ' ἐμεῖο, ὅσοι κακὰ μηχανάασθε·
Καὶ γὰρ ἐμοῖό γε πείσομ' ἐφημοσύνῃσι Θεοῖο.
116 Στήριξόν με τεὸν κατ' ἔπος, (σὺ γὰρ ἔμμεν' ἔφησθα
Ἕρμα καὶ ἄλκαρ ἐμοὶ) ὄφρα ζωοῖσι μετείω·
Μηδέ μοι ἐλπίδ' ἐμὴν ὀλέσαις, κὰκ' ἐλέγχεα χεύῃς.
117 Στήριξον, καί κεν σόος ἀσκηθής τε γενοίμην·
Καί κε τεὰς ἀλέγοιμι θέμιστας νωλεμὲς αἰεί.
118 Συμπάντας δὲ, τεῶν οἳ ἀποκλίνουσι θεμίστων,
Πάγχυ διέρραισας στείβων ὑπὸ ποσσὶ τεοῖσι·
Ψευδὴς γὰρ δόλος ἐστ', ἀπάτη δὲ ἀνεμώλιος αὐτῶν.
119 Σκωρίῃ ἶσα ἀΐστωσας κατὰ γαῖαν ἀλιτροὺς
Πάντας ὁμοῦ· τῷ καὶ φίλα μοι τεὰ θέσφατ' ἔασι.
120 Δείδια γὰρ ἐκπάγλως, ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Καὶ χέρα· σάς τε δίκας αἰνῶς πέφρικ' ἐνὶ θυμῷ.

ע

121 Αἴσιμος ἦα, καὶ ἰθείας ἔκρηνα θέμιστας·
Μή μ' ἔα ὑβριστῇσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
122 Εἰς ἀγαθὸν θεράποντος ὑπὲρ τεοῦ ἐγγυόωο·
Μηδέ μ' ἐφυβρίζωσιν ὑπέρβιοι ἀνέρες αὔτως.
123 Ὀφθαλμοί μ' ἔλιπον ποτιδέγμενοι ἕως με σαώσῃς,
Ἕρξαις θ' ὥσπερ ἔφησθα, δίκαιά τε πολλὰ θ' ὑποστάς.

124 Secundùm tuã clementiã, amica mihi in animo consilia fovens,
Fac: & me doce tua oracula, ut sciam.
125 Tuus servus ego sum; tu mihi intelligentiam bonam præbe,
Ut tua vaticinia mente cognoscam atq; percipiam. (tempus *est*;
126 Nunc te valdè opus-est, Domine, aliquid magnũ agere; ejus. n.
Quoniam transgressi-sunt legem tuam & irritam-fecerunt.
127 Chariora itaque auro tua mihi sunt præcepta,
Eáque longè antefero pretioso auro.
128 Idcircò & mandata tua omnia, & de ómnibus,
Rectáque quàm maximè justáque esse censeo:
Omnem autem odi obliquam viam, improbáque opera *omnia*.

P E.

129 Mirabilia & egregia tua sunt decreta;
Ideóque lubenter ea in corde servo.
130 Initium tuorum verborum lucem oculis dat;
Et insipientem ad prudentiam perducit.
131 Os meum aperui, & hiavi, veluti sitibundus *quis*,
Anhelans, certè enim eum potûs magnum desiderium capit:
Sic me tuorum valdè etiam dulce desiderium cepit mandatorũ.
132 Aspice me, & mei miserere, uti tibi utique mos est
Illos aspicere, & *illorum* misereri, quicunq; nomen tuum amant.
133 Gressus meos dirige tuos sermones ut-sequantur:
Nec iniquitas ulla contra me prævaleat.
134 Libera me à violentia hominum, & injuria grávi;
Et sic tuis præceptis obtemperabo.
135 Arridens placido vultu servum tuum
Intuere; propitiúsque tua me doce jura.
136 Innumeræ ab oculis perinde-ac flumin s rivi
Lacrymæ calidæ mánant mihi, rigántque sinum,
Quoniam legem tuam miseri mortales non servant.

TSADE.

124 Σῇ κατὰ μειλιχίῃ, φίλα μοι φρεσὶ δήνεα εἰδώς,
Ἔρξον· καί με δίδασκε τὰ θέσφατα, ὄφρα δαείω.
125 Σὸς θεράπων ἐγώ εἰμι· σύ μοι νόον ἐσθλὸν ὄπαζε,
Ὡς τὰ θεοπρόπια φρεσὶν εἰδέω ἠδὲ νοήσω.
126 Νῦν σε μάλα χρεώ, Ἄναξ, τι μέγ' ἔρδειν, τοῖο γὰρ ὥρη·
Ὅττι παρεξήλθον θεσμὸν τεὸν ἠδ' ἀλίωσαν.
127 Φίλτεραι οὖν χρυσοῖο τεαὶ ἐμοί εἰσιν ἐφετμαί,
Αὐταῖς τε προβέβουλ' ἐριτίμοιο χρυσοῖο·
128 Τῷ καὶ ἐφημοσύνας πάσας σου, τὰς περὶ πάντων,
Ἰθείας τε μάλιστα δικαίας τ' ἔμμεν οἴω·
Πᾶσαν δ' ἤχθηρα σκολιὴν ὁδὸν, αἴσυλά τ' ἔργα.

פ

129 Θαυμάσιαί τε τὰ ἔξαιτοι τεαί εἰσι θέμιστες·
Τοὔνεκα δ' ἐνδυκέως αὐτὰς περὶ κῆρι φυλάσσω.
130 Ἀρχὴ τῶν ἐπέων φάος ὀφθαλμοῖσιν ἔδωκε·
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησε.
131 Τὸ στόμα μου ἀνέῳξα, κέχηνά τε, διψαλέος ὥς,
Ἀσθμαίνων, δὴ γὰρ ἕ ποτοῦ μέγας ἵμερος αἱρεῖ·
Ὡς με τεῶν μάλα τε γλυκὺς ἵμερος εἷλεν ἐφετμέων.
132 Ἔς μ' ἴδε, καί μ' ἐλέησον, ὅπως ἄρα τοι θέμις ἐστὶ
Τοὺς ἐφορᾶν τ', ἐλεεῖν θ', ὅσοι οὔνομα σὸν φιλέουσιν.
133 Ἴχνιά μου ἴθυνε τεοῖσι λογίοισιν ἕπεσθαι·
Μηδέ τ' ἀτασθαλίῃ κρείσσων τις ἐμεῖο γένηται.
134 Ῥῦσαί μ' ἔκ τε βίης ἀνδρῶν ἔκ θ' ὕβριος αἰνῆς·
Οὕτω καί κε τεῇσιν ἐφημοσύνῃσι πιθοίμην.
135 Μειδιόων ἀγανοῖσι προσώπασι σὸν θεράποντα
Εἴσιδε· ἵλαος τε τεάς με δίδασκε θέμιστας.
136 Μυρί' ἀπ' ὀφθαλμῶν ποταμοῖό τε ἶσα ῥοῇσι
Δάκρυα θερμὰ ῥέουσιν ἐμοὶ, δεύουσί τε κόλπον,
Οὕνεκα σὸν θεσμὸν δειλοὶ βροτοὶ οὐκ ἐφύλαξαν.

137 Ἠ σὺ

TSADE.

137 Certè tu justus *es*, Domine, rectáque tua judicia.
138 Oracula tua, quæ & custodire nobis mandâsti,
Certè omninò hæc justáque veráque sunt omnia.
139 Tabescere-facit mihi cor indignatio, & animum pungit,
Propterea-quòd hostes *mei* sermonum tuorum obliti-sunt.
140 Verbum tuum purum penitùs & immaculatum *est*,
Splendétque velut argentum purgatum in ignis fulgore:
Idcircò servo tuo charum in corde est.
141 Parvus & nullius-pretii, nec in ratione nec in numero
Sum ego; at tuorum nè sic *quidem* obliviscor præceptorum.
142 Justitia tua justitia est immortalis semper,
Manétque diebus omnibus; tuáque lex vera *est*.
143 Calamitas me atrox, gravísque occupavit ærumna:
Sed mandata tua mihi gaudia ac deliciæ sunt.
144 Testimoniis tuis comes-individua *est* sempiterna
Æquitas: da mihi intelligentiam, & vivam omninò.

COPH.

145 Imo ex corde supplex tibi fui & clamavi;
Exaudi autem me, Domine, tua autem decreta custodiam.
146 Ad te supplex clamavi, tu autem veni, & me serva;
Et deinde tuis parebo testimoniis.
147 Quando necdum aurora, adhuc verò dubia nox,
Orans te clamavi; tuo autem confisus-sum sermone.
148 Diluculò admodum ab oculis meis dulcem discussi somnum,
Prævenerunt autem illi expergefacti matutinas vigilias;
Dum tuum meditor crebrò verbum in animo versans.
149 Pro clementia tua vocē exaudi meam, quia valdè es misericors,
Immortalis: & pro tua æquitate me vivifica.
150 Accesserunt propè qui improbitatem sequuntur,
Quibus & injuria semper grata, & mala opera;
Longè autem aberrârunt tuâ seorsim à lege.
151 Et tu mihi, Immortalis, appropinquans statim adstitisti;

Tua

צ

137 Ἦ σὺ δίκαιος, Ἄναξ, ἰθεῖαι σαί τε θέμιστες.
138 Θέσφατά σοι, ἃ φυλασσέμεναι ἐπί τ' ἄμμιν ἔτελλες,
Ἦ μάλα τοῦ δίκαιά τ' ἀληθέα τ' εἰσὶν ἀπόρτα.
139 Τήκει μοι κραδίην νέμεσις, καὶ θυμὸν ἀμύσσει,
Οὕνεκα δυσμενέες μύθων σοῦ ἐκλελάθοντο.
140 Σὸν μὲν ἔπος καθαρόν τε διαμπερὲς, ἠδ' ἀμίαντον,
Λάμπει δ' ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος ἐν πυρὸς αὐγῇ·
Τοὔνεκα σῷ θεράποντι φίλον περὶ κῆρι τέτυκται.
141 Μικρός τ' ἐπιδευμός τ', οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ
Εἴμ' ἐγώ· ἀλλὰ τεῶν οὐδ' ὡς ἐπιλήθομ' ἐφετμέων.
142 Εὐδικίη σοῦ εὐδικίη πέλει ἄφθιτος αἰεί,
Μίμνει τ' ἤματα πάντα· τεὸς δέ τε θεσμὸς ἀληθής.
143 Ἄτη με ξυνέβη, χαλεπή τε κιχήσατ' ὀϊζύς·
Αὐτὰρ ἐφημοσύναι γε τεαί μοι χάρματ' ἔασι.
144 Μαρτυρίῃσι τεῇσι συνήορος ἄφθιτος αἰεὶ
Εὐδικίη· δὸς ἔμοιγε νόον, καὶ βείομαι ἔμπης.

ק

145 Νειόθεν ἐκ κραδίης ἱκέτης τοι ἐὼν ἐβόησα,
Κλῦθι δ' ἐμεῖο, Ἄναξ, σὰ δὲ θέσφατ' ἔγωγε φυλάξω.
146 Σοὶ ἱκέτης ἐβόησα, σὺ δ' ἔρχεο, καί με σάωσον·
Καί κεν ἔπειτα τεῇσι πιθοίμην μαρτυρίῃσιν.
147 Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔπι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
Λισσόμενός σ' ἐβόησα· τεῷ γὰρ πεποίθεα μύθῳ.
148 Πρωῒ μάλ' ὀφθαλμοὺς μοῦ ἀπὸ γλυκὺν ἐσκέδασ' ὕπνον,
Φθάν γὰρ οἳ ἐγρόμενοι περί τε ἠοίων φυλακάων·
Ὄφρα σὸν ὁρμαίνω πυκινῶς λόγον ἐν φρεσὶ βάλλων.
149 Μειλιχίῃ ὄπ' ἄκουσον ἐμεῖο, ὃ μάλ' ἐσσ' ἐλεήμων,
Ἀθάνατ'· ἠδὲ τεῇσιν ἔμ' ἐνδικίῃσι βίωσαι.
150 Ἔχριμφθεν πέλας, οἵπερ ἀτασθαλίῃσιν ἕπονται,
Οἷς τ' αἰεὶ ὕβρις τε φίλη, καὶ σχέτλια ἔργα·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθεν θεσμοῦ ἄπο νόσφι τεοῖο.
151 Καὶ σύ μοι, Ἀθάνατε, χριμφθεὶς πέλας αἶψα παρέστης·

Tua autem præcepta omninò-vera ſunt omnia.
152 Oracula tua jamdudum novi in mente & in animo,
Quòd tu hæc fundâſti, *ita* ut firma etiam perpetuò ſint.

RES.

153 Conſidera meam miſeriam, & ex ærumna me libera;
Haud enim ego legis oblitus ſum tuæ.
154 In judicio mihi adſta, & me ſerva:
Secundùm autẽ tuum verbũ utiq; vivifica me, ſicut promiſiſti.
155 Haudquaquam ſalvari in-propinquo eſt improbis,
Sed procul ab *iis*; tua quoniam non curant decreta,
Stolidi, nec inquirunt in animo, ut ſciant
156 Tibi & miſericordia magna, & clementia ineſt multa,
Immortalis: vivifica me pro æquitate tua.
127 Multi quidem me perſecuti-ſunt crudelem animum habentes,
Et mihi infeſti ex-adverſo pugnârunt:
Veruntamen ego à tuis haud declinavi judiciis,
Sed tuis teſtimoniis obſecundavit mihi charum cor.
158 Homines perfidos vidi afflicto animo,
Ægrè-ferens, quòd neutiquam tuis dictis parerent.
159 Conſidera quòd mihi chara tua ſunt mandata: miſericors.
Pro clementia tua me vivifica, Domine, quandoquidem es
160 Caput & principium verbi tui veritas eſt:
Firmum igitur, quod & primùm promiſiſti, perpetuò erit,
Omniáque ſimul recta judicia tua conſtanter in-æternum.

SIN.

161 Temerè me perſecuti-ſunt immerentem principes virorum;
Tuum autem verbum reveretur mihi in pectore charum cor,
Semper metuenti in animo ne quo-modo *id* tranſgrediar.
162 Tuo verbo cor mihi lætitiâ perfuſum-eſt,
Veluti cùm quis lætatur multam in prædam incidens.
163 Inviſum mihi odioſúmque, atræque morti ſimile- eſt
Mendacium: legem autem tuam ex corde amo.
164 Septies quotidiè ego tuam laudem cano,

Tuam

Σαὶ δέ τ' ἐφημοσύναι πολυγηθέες εἰσὶν ἅπασαι.
152 Θέσφατά σου πάλαι οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὅττι σὺ ταῦθ' ἵδρυσας, ἵν' ἔμπεδά τ' αἰὲν ἔωσι.

ר

153 Φράζεό μου κακότητα, δύης τέ με ἐξανάλυσον·
Οὐ γὰρ ἐγὼ θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
154 Εἰνὶ δίκῃσιν ἔμοιγε παρίστασο, καί με σάωσον·
Κατὰ δ' ἄρα σόν τε λόγον ζώγρησον ἔμ', ὥσπερ ὑπέστης.
155 Οὐ μέν πω τι σαωθῆναι σχεδόν ἐστιν ἀλιτροῖς,
Ἀλλ' ἄπο νόσφι· τεὰς ἐπεὶ οὐκ ἀλέγουσι θέμιστας,
Νήπιοι, οὐδ' ἐρέονται ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα δαῶσι.
156 Σοὶ ἔλεός τε μέγας, καὶ μειλιχίη ἔνι πολλή,
Ἀθάνατε· ζώγρησον ἔμ' ἐνδικίῃσι τεῇσι.
157 Πολλοὶ μέν με δίωξαν ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες,
Καί μοι δυσμενέοντες ἐναντίβιον μαχέσαντο·
Ἀλλ' ἐγὼ οὔτι τεῶν γε παρὲξ ἔκλινα δικαίων,
Σῇσι γὰρ μαρτυρίῃσιν ἐπείθετό μοι φίλον ἦτορ.
158 Ἄνδρας ὑπερφιάλους εἶδον τετιηότι θυμῷ,
Ἀργαλέων, ὅτι οὔτι τεοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
159 Φράζεο οὕνεκ' ἔμοιγε φίλαι τεαί εἰσιν ἐφετμαί·
Μειλιχίῃ με βίωσαι, Ἄναξ, ἐπεὶ ἐσσ' ἐλεήμων.
160 Ἀρχὴ σοῖο λόγοιο ἀληθείη ἐτέτυκτο·
Ἔμπεδον οὖν, ὅ, τε πρῶτον ὑπέσχεο, νωλεμὲς ἔσται,
Πᾶσαι ἅμ' ἰθεῖαί τε δίκαι τεαὶ ἐμμενὲς αἰεί.

ש

161 Μαψιδίως με δίωξαν ἀναίτιον ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Σὸν δ' ἔπος αἰδεῖταί μοι ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ,
Αἰὲν ὑποδδείσαντι μετὰ φρεσί, μή τι παρέλθω.
162 Σῷ ἐπεὶ κραδίη μοι ἐϋφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Ὡς ὅτε τις τ' ἐχάρη πολλῇ ἐπὶ ληΐδι κύρσας.
163 Ἔχθρόν μοι στυγερόν τε, μελαίνῃ κηρί τ' ἔοικε
Τὸ ψεῦδος· θεσμὸν δὲ τεὸν περὶ κῆρι φίλησα.
164 Ἑπτάκις ἤματος ἕκαστον ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀείδω,

Tuam ob justitiam, rectáque jura.

165 Viris, qui legem & oracula tua amant,
Multa simul pax, & ingens prosperitas adest;
Nec eos ullum malum lædet, nec impediet.

166 Expectavi salutem tuam, Domine, perfecíque mandata.

167 Tuáque oracula diligenter custodivi in animo,
Iísque obtemperavi, & ea ex corde dilexi.

168 Tua quidem & præcepta & oracula custodivi:
Propalàm enim tibi sunt viæ meæ operáque omnia.

T A U.

169 Vox mei clamantis coram te propè accedat,
Immortalis: bonam præbe tu mihi mentem, sicut promisisti.

170 Oratio mei supplicis tui in conspectu præsens sit:
Libera me atque serva juxta verbum tuum, sicut promisisti.

171 Laus à labiis meis fluet tanquam á fonte,
Affatim multa, postquàm me oracula tua docueris.

172 Lingua autem mea apertè verbum tuum eloquetur:
Omnia etenim justissima sunt tua præcepta.

173 Præsidium mihi tua manus, & auxiliatrix sit;
Tua quoniam mandata elegi, anteposuíque *rebus* omnibus.

174 Immortalis, certè me tuæ suave desiderium cepit defensionis,
Exoptatissimáque mihi tua *est* salus, si fortè me servaveris
Afflictum: tua autem lex meæ sunt deliciæ.

175 Vivat mea anima, eáque laudem tuam dicet
Quamdiù fuerit: judicia autem tua mihi adjumento sint.

176 Miser ego erravi tanquam ovis quæ periit:
Quære servũ tuum, non enim tuorum obliviscor præceptorum.

P S A L. CXX.

1 AD Dominum clamavi miseriâ oppressus gravi,
Vexatus ærumnâ & doloribus, is autem me exaudiit.

2 A labiis, quibus gratum est mendacia loqui,
Animam meam liberes, Domine, linguáque dolosâ.

3 At quid tibi dabit? quid verò proderit lingua dolosa?
Lingua mala mendaciis instructa & fraudibus?

4 Qualia

Σῆς ἕνεκ' εὐδικίης, ἰθείων τε θεμίστων.

165 Ἀνδράσιν, οἳ θεσμὸν καὶ θέσφατά σευ φιλέουσι,
Πολλὴ ἅμ' εἰρήνη τε καὶ ἄσπετος ὄλβος ὀπηδεῖ·
Οὐδέ σφεας τι κακὸν δηλήσεται, οὐδὲ πεδήσει.
166 Δέγμενός εἰμι φόως σὸν, Ἄναξ, ἐτέλεσσά τ' ἐφετμάς·
167 Σάς τε θεοπροπίας σπουδῇ ἐφύλαξ' ἐνὶ θυμῷ,
Τῇσιν καὶ πειθόμενος, καὶ τὰς περὶ κῆρι φίλησα.
168 Σὰς μὲν ἐφημοσύνας τε θεοπροπίας τε φύλαξα·
Ἀμφαδὰ γάρ τοι ἔασιν ἐμαί ὁδοὶ ἔργα τε πάντα.

ת

169 Φωνή μου βοόωντος ἐσάντα τοι ἐγγύθεν ἔλθοι,
Ἀθάνατ'· ἐσθλὸν ὄπαζε σύ μοι νόον, ὥσπερ ὑπέστης.
170 Εὐχή μου ἱκέταο σέθεν προπάροιθε παρείη·
Ῥῦσαί μ' ἠδὲ σάω κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
171 Αἶνος κεν χειλέων ἀπ' ἐμῶν ῥέοι ὡς ἀπὸ κρήνης,
Ἤλιθα πολλὸς, ἐπεί με τὰ θέσφατά σου ἐδίδαξας.
172 Γλῶσσα δέ μου ἀναφανδὰ τεὸν λόγον ἐξαγορεύσει·
Πᾶσαι γάρ τε δικαιόταται τεαί εἰσιν ἐφετμαί.
173 Ἄλκαρ ἔμοιγε τεὴ χείρ, ἠδ' ἐπιτάρροθος ἔστω·
Σὰς ὅτ' ἐφημοσύνας ἑλόμην, προβέβουλά τε πάντων.
174 Ἀθάνατ', ἦ με τεῆς γλυκὺς ἵμερος εἷλεν ἀρωγῆς,
Τερπνότατον μοι σόν τε φόως, ἤν πού με σαώσῃς
Τειρόμενον· θεσμὸς δὲ τεός μοι χάρμα τέτυκται.
175 Ζώοι ἐμὴ ψυχὴ, ἡ δ' αἶνον σὸν καταλέξει,
Ἕως ποτ' ἔησι· δίκαι δὲ τεαί μοι ἀρηγόνες εἶεν.
176 Δειλὸς ἐγὼν ἀλάλημαι ὄϊς ὡς ἥπερ ὄλωλε·
Δίζεο σὸν θεράποντ', οὐ γὰρ σῶν λήθομ' ἐφετμέων.

Ψαλ. ρκʹ.

1 ΠΡὸς τὸν Ἄνακτ' ἐβόησα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ,
Τειρόμενος κακότητι καὶ ἄλγεσιν, ὅς δ' ἐπάκουσεν.
2 Ἐκ χειλέων, οἵσπερ φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν,
Ψυχήν μου ῥύσαιο, Ἄναξ, γλώσσης τ' ἀπατηλῆς.
3 Ἀλλὰ τί σοι δώσει; τί δ' ὀνήσει γλῶσσ' ἀπατηλή;
Γλῶσσα κακὴ ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν;

4 Qualia acuta tela, quæque viri in prælio sævo
Fortes mittunt; & sicut carbones juniperi,
Ex quibus vehemens ignis oritur ardentibus:
Talia dicteria convitiorum-amantis hominis sunt.
5 Hei mihi, quid patior, incola Mesechi,
Habitánsque invisis in tentoriis Arabum?
6 Anima mea valdè diu inter eos habitans
Versatur, quibus contentio grata *est* belláque pugnæque.
7 Apud me autem pax; & eam ex corde amo:
Illi autem me, cùm ipsis ego amica cogitans loquor,
Ex-adverso adoriuntur, ac si statim essent parati
Certamen instituere impetuosi belli.

PSAL. cxxi.

1 AD montium cacumina expectabo oculos attollens,
Ibi unde auxilium mihi salúsque sancta venit.
2 Auxilium ab Immortali salúsque mihi sancta venit,
Qui terram fecit & cœlum stellatum.
3 Haud pedem tibi offendi eunti quóvis ipse sinet;
Nec quis incedentem te dimovebit è via:
Eum verò haud dormitantem videas unquam qui te custodit.
4 Haud dormitaverit custos magnus Israelis,
Nictans, nec eum occupaverit unquam suavis somnus.
5 Immortalis certè tibi custos est & tutor;
Immortalis umbra est tuam ad dexteram.
6 Haud te interdiu percutiet vis solis;
Nec te cornuta feriet per noctem luna.
7 Immortalis autem te liberabit à calamitate omni
Benignè; tuámque animam vitámque servabit.
8 Immortalis te custodiet huc illuc euntem,
Sive aliquò exeas, sive alicunde domum pervenias,
Et nunc et posthàc perpetuò diebus omnibus.

4 Ὀξέα οἷα βέλεμνα, τά τ' ἀνέρες ἐν δαῒ λυγρῇ
Ἴφθιμοι περιίεισ'· ὥς τ' ἄνθρακες ἀρκεύθοιο,
Τοῖς ὑπὸ θεσπιδαὲς πῦρ ὤρετο καιομένοισι·
Τοῖαι ἐπεσβολίαι φιλοκερτόμου ἀνδρὸς ἔασιν.
5 Ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω, ἐπιδήμιος εἰνὶ Μεσήχῳ,
Ναίων τε ξυνῇσιν ἐνὶ κλισίῃσιν Ἐρεμβῶν;
6 Ψυχή μου μάλα δηθὰ μετὰ σφίσι ναιετάουσα
Πωλεῖτ', οἷσιν ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.
7 Γὰρ δέ μοι εἰρήνη· καί μιν περὶ κῆρι φίλησα·
Οἱ δέ μοι, ὥς σφιν ἔγωγε φίλα φρονέων ἀγορεύω,
Ἀντιβίην μαχέσονθ', ὡς εἰ ἄφαρ εἶεν ἑτοῖμοι
Φυλόπιδα στῆσαι πολυάϊκος πολέμοιο.

Ψαλ. ρκα'.

1 Εἰς ὀρέων κορυφὰς ποτιδέξομαι ὄμματ' ἀνασχών,
Ἔνθ' ὅθεν ἄλκαρ ἔμοιγε φόως δέ τε ἱερὸν ἦλθεν.
2 Ἄλκαρ ἀπ' Ἀθανάτοιο φόως τέ μοι ἱερὸν ἦλθεν,
Ὅσπερ γαῖαν ἔτευξε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
3 Οὐ πόδα τοι βλαφθῆναι ἰόντι που αὐτὸς ἐάσει·
Οὐδ' ἄν τις βαίνοντά σε ἀποσφήλειεν ὁδοῖο·
Τὸν δ' οὔτι ἂν βρίζοντα ἴδοις ποτὲ ὅς σε φυλάσσει.
4 Οὐκ ἂν ἀποβρίξειε φύλαξ μέγας Ἰσραήλου,
Νυστάζων, οὔτ' ἄρ μιν ἔχοι ποτὲ νήδυμος ὕπνος.
5 Ἀθάνατος μὲν σοίγε φύλαξ πέλει ἠδ' ἐπίουρος·
Ἀθάνατος σκιή ἐστι τεῇ ἐπὶ δεξιτερῆφι.
6 Οὔ σε κεν ἠμάτιον πλήξαι μένος ἠελίοιο·
Οὐδέ σε κεν νεφέεσσι βάλοι κατὰ νύκτα σελήνη.
7 Ἀθάνατος δέ σε ῥύσεθ' ὑπ' ἐκ κακότητος ἁπάσης,
Ἐνδυκέως· σήν τε ψυχὴν βίοτόν τε φυλάξει.
8 Ἀθάνατός σε φυλάξει ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα,
Εἴτε που ἐξέλθῃς, εἴτ' οὖν ποθὲν οἴκαδ' ἵκηαι,
Καὶ νῦν, καὶ μετόπισθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

PSAL. cxxii.

1 LÆtata est mihi mens in pectore charo,
Quando dixerunt mihi, Eamus ad domum Dei:
Genua. a .*mihi* motitabant, pedes. a .præ-lætitia-ire-gestiebant,
Adeò mihi erat gratum & optabile citò ad Dei domum venire.
2 O pulchra Hierosolyma, tuas intra portas
Stabunt pedes nostri, & in atriis tuis.
3 Condita sunt Solyma, velut civitas benè habitata,
Quæquè benè compagibus concordiâque coagmentata-est.
4 Illuc autem tribus ascendunt, tribus Immortalis,
Catervatim ad statuta & fœdera conventionum,
(Fœdera fida quæ olim Israel feriebat)
Omnes ut collaudent inclytum nomen Domini.
5 Ibi enim sunt conciones publicæ, & consessus,
Inibi autem throni, super quos judices sedent viri,
Domûs Davidis throni regales sunt.
6 Eja agite pacem Solymis precamini & felicitatem;
Illis autem prosperitas affatim erit, qui te amant,
Quíq; benè erga-te affecti-sunt, valdè iis opera bene-succedent.
7 Pax florens tuis in turribus & propugnaculis sit,
In palatiis tuis simul prosperitásque amabilis,
Germana soror pacis jucundæ.
8 Propter meos fratres, cognatósque & sodales
Nunc dicam, Prosperitas & pax in te sit.
9 Propter Dei nostri & Immortalis domum
Impensè mihi hoc curæ-erit, ut benè tibi omninò sit,
Et quomodo aut verbo aut facto tuam felicitatem augeam.

Ψαλ. ρκβ΄.

1 Γήθησεν μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Ὁππότ' ἔειπον ἐμοὶ, Ἴομεν ποτὶ δῶμα Θεοῖο·
Γούνατα δ' ἐῤῥώσθησαν, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο,
Ὥς μοι ἔλεν ἀσπαστὸν ἄφαρ Θεοῦ οἶκον ἱκέσθαι.
2 Ὦ καλ' Ἱεροσόλυμα, τεῶν ἔντοσθε πυλάων
Στήσονται πόδες ἀμοὶ, ἰδ' εἰν αὐλῇσι τεῇσιν.
3 Ἔκτισαι Σόλυμα, πόλις ὡς εὖ ναιετάουσα,
Ἥ τ' εὖ ἁρμονίῃσί θ' ὁμοφροσύνῃσί τ' ἄρηρεν.
4 Ἔνθα γὰρ φῦλ' ἀναβαίνουσιν, φῦλ' Ἀθανάτοιο,
Ἰλαδὸν ἐς θεσμούς τε καὶ ὅρκια συνθεσιάων,
(Ὅρκια πιστὰ, πάλαι ἅπερ Ἰσραήλος ἔτεμνε)
Πάντες ἵν' αἰνίζοιατ' ἀγακλυτὸν οὔνομ' Ἄνακτος.
5 Ἔνθα γάρ εἰσ' ἀγορεαὶ ἐπιδήμιοι ἠδὲ θόωκοι,
Ἐν γὰρ θρόνοι, ἐπὶ τοῖσι δικασπόλοι εἵαται ἄνδρες,
Οἴκῳ Δαβίδαο θρόνοι βασιλήϊοί εἰσιν.
6 Εἰ δ' ἄγετ' εἰρήνην Σολύμοις εὔχεσθε καὶ ὄλβον·
Τοῖσιν δ' οὐθενίη ἄλις ἔσσεται, οἵ σε φιλοῦσιν,
Οἵ τ' εὖ σοι φρονέουσι, μάλα σφίσιν ἔργ' ἀρετήσει.
7 Εἰρήνη τεθαλυῖα τεῇς ἐν ἐπάλξεσιν εἴη,
Εἰν αὐλῇσι τεῇσιν ἅμ' οὐθενίη τ' ἐρατεινὴ,
Αὐτοκασιγνήτη εἰρήνης ἱμερόεσσης.
8 Εἵνεκ' ἐμεῖο τε κασιγνήτων, πηῶν θ' ἑτάρων τε,
Νῦν ἐρέω, Ἔν τ' ὄλβος, ἐν εἰρήνη τε σοὶ ἔστω.
9 Ἡμετέροιο Θεοῖο καὶ Ἀθανάτου ἕνεκ' οἴκου
Αἰνῶς μοι τὸ μελήσει, ἵν' εὖ σοι πάγχυ πέλητα;
Ὅππως τ' ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ τεὸν ὄλβον ὀφέλλω.

PSAL. cxxiii.

1 OCulos *meos* levavi ad te, qui supremas domos habitas,
Procul admodum, in nubibus & cœlo stellato.
2 Sicut autem quando oculi servorum super manus dominorum,
Oculíque ancillæ super manus dominæ suæ;
Ita & super Immortalem Deum nostri oculi sunt,
Donec propitius-sit nobis, misericordiáque eum capiat.
3 Verùm nostri miserere, Domine, nostri miserere;
Valdè enim despicatui-sumus, opprobriáque nobis oggeruntur.
4 Tristi admodum prorsus saturati-sumus in animo contumeliâ,
Insolentiáque gravi hominum prosperè-agentium,
Qui & opulentiâ freti, & superbum animum habentes,
Nos irrident, probrísque nos exponunt.

PSAL. cxxiv.

1 NIsi Dominus fortè fuisset, qui nobis propè astitit,
Et adjutor fuit, nunc Israel dicat;
2 Nisi Dominus fortè fuisset, qui nobis propè astitit,
Et adjutor fuit, cùm homines in nos insurgerent;
3 Tum statim nos deglutiissent impetuosâ rabie
Crudósque vivósque, postquam *nobis* irati fuerant valdè.
4 Sed & nos obruisset ingens aqua,
Nósque submersisset, absorpsissétque fluctus undæ,
Animámque nostram fluvius torrens pepulisset.
5 Et aqua inundans superba cum-æstu ruens
Nos cooperiisset, charámque *nobis* abstulisset animam.
6 Verùm Dominus laudetur, qui eorum dentibus
Nos non permisit prædam & escam fieri.
7 Sicut autem cùm effugit dolosum laqueum lubens avis
Aucupis, & evitavit mortem atram;
Sic & anima nostra evitavit grave exitium:
Solutus-est laqueus dolosus, & nobis effugium est.
8 Munimentum nobis & fulcrum est nomen Immortalis,
Cœlum qui fecit, & terram almam.

Ψαλ. ρκγʹ.

1 Ὄμματ' ἀνέχον σοι, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις,
Τῆλε μάλ', ἐν νεφέλησι καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι.
2 Ὡς δ' ὅπερ ὀφθαλμοὶ δμώων ἐπὶ χεῖρας ἀνάκτων,
Ὄμματά τ' ἀμφιπόλοιο ἑῆς ἐπὶ χεῖρας ἀνάσσης·
Ὣς καὶ ἐπ' Ἀθάνατον Θεὸν ἡμέων ὄμματ' ἔασιν,
Εἰσόκεν οἰκτείρῃ ἡμέας, ἔλεός τέ μιν αἱρῇ.
3 Ἀλλ' ἡμέας ἐλέαιρε, Ἄναξ, ἡμέας ἐλέαιρε·
Λίην γὰρ λωβητοί, ὀνείδεά τ' ἄμμιν ἔχευντο.
4 Λευγαλέης μάλα πάγχυ κορεσσάμεθα φρένα λώβης,
Ὕβριος οὐλομένης τε βροτῶν πόλλ' εὐθενεόντων,
Οἵ τ' ὄλβῳ πίσυνοι, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες,
Ἡμέας λωβεύουσιν, ἐλέγχεά τ' ἄμμι τιθεῖσιν.

Ψαλ. ρκδʹ.

1 Εἰ μὴ Ἄναξ που ἔσκεν, ὃς ἡμῖν ἄγχι παρέστη,
Καὶ ἐπιτάρροθος ἦεν, νῦν Ἰσραῆλος ἂν εἴποι·
2 Εἰ μὴ Ἄναξ που ἔσκεν, ὃς ἡμῖν ἄγχι παρέστη,
Καὶ ἐπιτάρροθος ἦεν, ὅτ' ἐπ' ἀνέρες ἄμμιν ὄρουσε·
3 Τόφρα κεν αἶψ' ἡμέας κατέπινον θυμοῖο λύσσῃ,
Ὠμοὺς τε ζωούς τ', ἐπεὶ κεχολώατο λίην.
4 Καί νύ κεν ἤδη ἡμέας κατά τ' ἔκλυσεν ἄσπετον ὕδωρ,
Ἄμμε δ' ὑποβρύχα θῆκ', ἀπόερσέ τε κῦμα ῥόοιο,
Ψυχὴν θ' ἡμετέρην ποταμὸς χειμάρροος ὥς.
5 Καί κεν ὕδωρ παφλάζον ὑπέρβιον οἴδματι θῦον
Ἡμέας ἀμφεκάλυψε, φίλον τ' ἀπαίνυτο θυμόν.
6 Αὐτὰρ Ἄναξ αἰνείσθω, ὅ, τε σφετέροισιν ὀδοῦσιν
Ἡμέας οὐκ εἴασεν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
7 Ὡς δ' ὅθ' ὑπεκπροφύγῃσι δολίην παγίδ' ἀσμενος ὄρνις
Ἀνέρος ἰξευτέω, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν·
Ὣς ἡμέων τε ψυχὴ ὑπέκφυγεν αἰπὺν ὄλεθρον·
Λῦτο παγὶς δολόεσσα, καὶ ἡμῖν φυκτὰ πέλονται.
8 Εἶλαρ τ' ἄμμι καὶ ἕρμα πέλει ὄνομ' Ἀθανάτοιο,
Οὐρανὸν ὃς ποίησεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν.

PSAL. CXXV.

1 QUi in Domino confidunt, *eóque* freti sunt,
Hi tanquã mons Sionis sunt, qui firmiter immotus semper
Benè infrà compactus-est perpetuis fundamentis,
Radicibúsque sacris, manétque diebus omnibus.
2 Sicut montes umbrosi circa urbem Hierosolymorum;
Ita & Deus est circumcircâ populum suum,
Et nunc,& posthac erit perpetuò semper.
3 Non enim super piorum sortem virga improborum
Manebit (neque enim semper deteriora vincunt)
Nec eos plagis perpetuis subiget;
Nè quando in scelerata opera ferantur gentes justorum,
Suísque manibus mala patrare eos animus impellat.
4 Immortalis, bonis bona da, & prosperitatem præbe,
Quibus cor rectum, ménsque honesta est.
5 Qui autem præ improbitate extra viam rectam
Ad obliqua sua opera declinando cum-impetu-feruntur,
Eos simul cũ peccatoribus Deus expellet,nec *eorũ* miserebitur;
Prosperitas autem Israeli, & pax abundè erit.

PSAL. CXXVI.

1 QUando Dominus populum suum reduxit domum,
Sioniique serò *tandem* charam in patriam
Captivitate ex gravi Dei consilio rediere;
Præ lætitia nondum putabamus sic factum-esse,
Ac si suave nobis in somno venisset somnium.
2 Et tum certè ora nobis lætitiáque risúque
Scatebant, divinásque linguæ apparabant cantilenas:
Et tum aliquis dicebat intuens in vicinum alium
Inter populos; Horum gratiâ Dominus valdè grandia fecit.
3 Certè quidem nostrî gratiâ Dominus valdè grandia fecit;
Ideóque nobis animus gaudio perfusus-est.
4 Nos verò captos, Domine, longéque à natali solo
Diúque pervagatos, ad nostras *sedes* rursus reduc,

Populúmque

Ψαλ. ρκέ.

1 Οἱ γὰρ Ἄνακτι πεποίθασιν πίσυνοί τε πέλονται,
Οἱ δ' ὄρος ὡς Σιὼν ὅ, τ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Εὖ ὑπένερθεν ἄρηρε διηνεκέεσσι θεμέθλοις,
Ῥίζῃσίν θ' ἱερῇσι, μένει δέ τε ἤματα πάντα.
2 Ὡς ὄρεα σκιόεντ' ἀμφὶ πόλιν Ἱεροσολύμων·
Οὕτω καὶ Θεός ἐστιν ἑὸν περί τ' ἀμφί τε λαὸν,
Καὶ νῦν, καὶ μετόπισθ' ἔσεται ἔξα τ' ἀμπερὲς αἰεί.
3 Οὐ γὰρ ἂν δυσσεβέων κλήρῳ ἔπι ῥάβδος ἀλειτέων
Μίμνοι (οὐδὲ γὰρ οὐδ' αἰεὶ τὰ χερείονα νικᾷ)
Οὐδέ σφεας πληγῇσι διηνεκέεσσι δαμάζοι·
Μή ποτ' ἐπ' αἴσυλα ἔργα φερροίατο φῦλα δικαίων,
Σφῇσί τε χερσὶ κάκ' ἐρδέμεναι σφεας θυμὸς ἀνώγοι.
4 Ἀθάνατ', ἐσθλοῖς ἐσθλὰ δίδου, ἠδ' ὄλβον ὄπαζε,
Οἷς κραδίη ἰθεῖα, νόος δέ τ' ἐναίσιμός ἐστιν.
5 Οἱ δὲ τ' ἀτασθαλίῃσι παρὲξ ὁδοῦ ἰθυπόροιο
Ἐς σκολιὰ σφέτερ' ἔργα παρακλιδὸν ὡρμήθησαν,
Τοὺς ἅμ' ἀλιτροῖσιν Θεὸς ἐκβάλλει, οὐδ' ἐλεήσει·
Ὄλβος δ' Ἰσραήλῳ ἰδ' εἰρήνη ἅλις ἔσται.

Ψαλ. ρκς'.

1 Ὁππότ' Ἄναξ ὃν λαὸν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε,
Οἵ τε Σιώνιοι ὀψὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Εἰρέρου ἐξ αἰνοῖο Θεοῦ ἰότητι νέοντο·
Γηθοσύνη οὔπω ὠϊόμεθ' ὧδε γεμέαθ,
Ὡς εἰ νήδυμος ἄμμιν ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
2 Καὶ τότε δὴ στόματ' ἄμμιν εὐφροσύνη τε γέλῳ τε
Ἔβρυε, θεσπεσίας γλῶσσαί τ' ἔντυνον ἀοιδάς·
Καὶ τότε τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον
Ἐν λαοῖς· Τῶνδ' εἵνεκ' Ἄναξ μάλα μέρμερα ῥέξεν.
3 Ἦ θην ἡμέων εἵνεκ' Ἄναξ μάλα μέρμερα ῥέξε·
Τοὔνεκεν ἄμμι τε θυμὸς εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη.
4 Ἄμμε δ' ἀλόντας, Ἄναξ, τηλοῦ τ' ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Δηθά τ' ἀποπλαγχθέντας, ἐφ' ἡμέτερ' αὖθις ἀγίνει,

Populúmque propitius da postliminiò domum reverti.
Profectò iter *id* dulce & amabile nobis fuerit,
Velut amnis fluenta meridionalem per regionem,
Ubi statim *exinde* irrigationes sunt, lætatúrque animitùs pastor.
5 Lacrymis qui seminant, & fletu tristi,
Gaudiis metent, lætitiáque mentis.
6 Qui autem viam it pariter, & lacrymas fundit,
Bonum semen ferens, reverâ is veniet rursus
Hilaris corde,& lætitiâ perfusus (hominibus-aptos.
Manipulos multos ferens, & segetis fasciculos pascendis-

PSAL. cxxvii.

1 NIsi domum ædificaverit sacrum robur Immortalis,
Incassùm adeò laborârunt irrito in opere
Fabri: nisi Dominus tueatur civitatem atque custodiat,
Frustrà vigil laborat, insomnes noctes traducens.
2 Frustrà nequicquam laborem & dolores multos toleratis,
Valdéque diluculò surgentes, valdéque serò cubitum euntes,
Cibum edentes socium calamitosæ ærumnæ:
Ita enim ille somnum dat, etiam viris, quos amat.
3 Filii hæreditas sunt, quam hominibus dat
Immortalis; ex eo autem donum est, & præmium bonum
De ventre prognatus fructúsque fœtúsque mulieris.
4 Sicut sagittæ in manu ingentis robusti viri;
Tales & liberi sunt, quos juvenis,maritus quispiam genuit.
Beatus; cui talibus valdè onusta-est pharetra: (in portâ
Haudquaquã ii præ-pudore-confundentur,quando cũ hominibus
Adversariis congredientes,in lite *iis* occurrunt.

Λαόν τε προφρονέως δὸς ὑπότροπον οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι·
Ἥ κεν ὁδὸς γλυκερὴ καὶ ἑταῖρος ἄμμι γένοιτο,
Ὡς ποταμοῖο ῥέεθρα μεσημβρινὴν κατὰ χώρην,
Ἔνθ᾽ ἄφαρ ἀρδμοὶ ἔασι, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν.
5 Δάκρυσιν οἳ σπείρουσιν, ἰδὲ κλαυθμῷ ἀλεγεινῷ,
Χάρμασιν ἀμήσουσιν, ἐϋφροσύνῃ τε νόοιο.
6 Ὃς δ᾽ ἂν ὁδὸν βαίνῃ ἄμυδις, καὶ δάκρυα λείβῃ,
Ἐσθλὸν σπέρμα φέρων, ἐτεὸν δ᾽ ὅγ᾽ ἐλεύσεται αὖθις
Γηθόσυνος κραδίῃ, καὶ εὐφροσύνῃσιν ἰανθεὶς,
Δράγματα πολλὰ φέρων, καὶ ἀμάλλας βωτιανείρας.

Ψαλ. ρκζ.

1 ΕἹ μὴ οἶκον ἔδειμ᾽ ἱερὸν μέγας Ἀθανάτοιο,
Μὰψ αὔτως ἐμόγησαν ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ
Τέκτονες· εἰ μὴ Ἄναξ ῥύεται πόλιν ἠδὲ φυλάσσει,
Μὰψ ὁ φύλαξ ἐμόγησεν, ἀΰπνους νύκτας ἰαύων.
2 Μὰψ αὔτως κάματόν τε καὶ ἄλγεα πολλὰ πέποσθε,
Πρωῒ μάλ᾽ ἐγρόμενοί τε, μάλ᾽ ὀψέ τε κακκείοντες,
Σῖτον ἔδοντες ἑταῖρον ὀϊζυροῖο πόνοιο·
Ὡς γὰρ ὅγ᾽ ὕπνον ἔδωκε, καὶ ἀνδράσιν, οὓς ἐφίλησε.
3 Παῖδες κλῆρος ἔασι, τὸν ἀνθρώποισι δίδωσιν
Ἀθάνατος· τοῦ δ᾽ ἐκ δόσις ἔπλετο καὶ γέρας ἐσθλὸν
Γαστέρος ἐκπεφυὼς καρπός τε τόκος τε γυναικός.
4 Ἰοὶ ὡς ἐν χειρὶ πελωρίου ἀλκίμου ἀνδρός·
Τοῖά τε τέκνα πέλει, ἅ, τε κουρίδιός τις ἔτικτεν.
5 Ὄλβιος, ᾧ τοῖσδεσσι μάλα βρίθουσι φαρέτρη·
Οὐκ ἂν οἱ αἰσχυνθεῖεν, ὅτ᾽ ἀνδράσιν εἰνὶ πύλῃσιν
Ἀντιβίοισιν ὁμιλεῦντες, δίκῃ ἀντιάσωσιν.

P S A L. cxxviii.

1 BEatus, quicunque vir mente ſua reveretur Dominum,
Ejúſq; vindictã metuens, calcánſq viam quam *is* mandavit.
2 Fructum quippe facilè feret tibi terra tuis
Manibus arata, laborémque tuum ipſe edes:
Adeò abundè proſperitatem habens beatus eris, benéq; tibi erit.
3 Tuáque uxor chara, velut vitis fructifera,
Onuſta uvis juxta parietes domûs *tuæ*:
Liberi tui ſimiles ſurculis olivæ florentis,
Pulchrum viſu, ſacro in circulo circa menſam *tuam*.
4 Sic beatus hic vir, ſícque erit fortunatus,
Qui animitùs reveretur ſacrum robur Immortalis.
5 Ex Sione Dominus tibi ingentem proſperitatem præbebit,
Innumera dona dans; proſperè-agentia autem Hieroſolyma,
Quantáque ei bona obtingant, videbis, quamdiu ſpiritus
In pectore manet, & tibi chara genua moventur.
9 Sed & natos natorum ex te progenitos
Videbis, pacémque Iſraelis multam.

P S A L. cxxix.

1 SÆpè me oppugnârunt, & ex-adverſo bellati-ſunt,
Et mihi dolores multos dederunt mortales à juventute *mea*
Dum adhuc tantillus eram, nunc Iſrael dicat:
2 Sæpè me oppugnârunt, & ex-adverſo bellati-ſunt,
Et mihi dolores multos dederunt mortales à juventute *mea*
Dum adhuc tantillus eram; verùm haud me potentiores erant,
Nec certè vincere me poterant unquam, neque domare.
3 Dorſum meum aratores araverunt, ſulcum profundum
Hinc inde ſcindentes, & longos fecerunt ſulcos.
4 Juſtitiâ ornatus-eſt Dominus: vinculáque nexúſque
Facilè diſſecans hominum mala machinantium.
5 Præ-pudore-confundantur ſimul, & convertantur retrò
Omnes, quotquot Sioni mala cogitant in animo.
6 Sint autem ſicut gramen in ſummitate ædium,

Quod

Ψαλ. ρκη'.

1 Ὄλβιος, ὅς τις ἀνὴρ ᾗσι φρεσὶν ἅζετ' Ἄνακτα,
Τοῦ τ' ὄπιθε δρομέων, στείχων θ' ὁδὸν, ἣν ἐπέτελλε.
2 Καρπὸν ἐπεί κεν ῥεῖα φέρῃσι τοι γαῖα πένησι
Χερσὶν ἀρηρομένη, κάματόν τε σὸν αὐτὸς ἔδοιο·
Ὣς ἅλις ὄλβον ἔχων μάκαρ ἔσσεαι, εὖ δέ τοι ἔσται.
3 Σὴ ἄλοχός τε φίλη, ὡς ἡμερὶς ἀγλαόκαρπος,
Βρίθουσα σταφυλῇσι παραὶ τοίχοισι δόμοιο·
Τέκνα δ' ἶσα φυτοῖσιν ἐλαίης τηλεθοώσης,
Κυκλὸν ἰδεῖν, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ ἀμφὶ τράπεζαν.
4 Ὣς μάκαρ οὗτος ἀνὴρ, ὥς τ' ἔσσεται ὀλβιοδαίμων,
Ὅς φρεσὶν αἰδέεται ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
5 Ἐκ Σιῶνος Ἄναξ τοι ἀθέσφατον ὄλβον ὀρέξει,
Μυρία δῶρα διδούς· ἀρετῶντα δ' Ἱεροσόλυμα,
Ὅσσα θ' οἱ ἐσθλὰ πέληται, ἐσόψεαι, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί τοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
6 Ἀλλά γε καὶ παῖδας παίδων σέθεν ἐκγεγαῶτας
Ὄψεαι, εἰρήνην Ἰσραήλοιό τε πολλήν.

Ψαλ. ρκθ'.

1 Πολλάκι μοι μαχέσαντο καὶ ἀντιβίην πολέμιζον,
Ἠδέ μοι ἄλγεα πολλὰ δόσαν βροτοὶ ἐκ νεότητος,
Ὄφρ' ἔτι τηλίκος ἦν, νῦν Ἰσραήλος ἂν εἴποι.
2 Πολλάκι μοι μαχέσαντο καὶ ἀντιβίην πολέμιζον,
Ἠδέ μοι ἄλγεα πολλὰ δόσαν βροτοὶ ἐκ νεότητος,
Ὄφρ' ἔτι τηλίκος ἦν· ἀλλ' οὔ μου κρείσσονες ἦσαν,
Οὔτ' ἄρα νικῆσαί με δύναντό ποτ', οὔτε δαμάσσαι.
3 Νῶτον ἐμόν γ' ἀροτῆρες ἀρήροσαν, ὦλκα βαθεῖαν
Ἔνθα καὶ ἔνθα ταμόντες, ἐμάκρυναν δέ τε ὄγμους.
4 Εὐδικίῃσι κέκασται Ἄναξ, δεσμούς τε λύγους τε
Ῥεῖα διατμήξας ἀνδρῶν κακὰ μηχανοώντων.
5 Αἰσχυνθεῖεν ὁμοῦ, καὶ ἀποστρεφθεῖεν ὀπίσσω
Πάντες, ὅσοι Σιῶνι κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
6 Εἶεν δ' ἠΰτε ποίη ἐπ' ἀκροτάτοισι δόμοισιν,

Quod & marcescit illicò, priusquàm quis illud apprehendat,
Manibúsque decerpat; breve autem ei ævum *est*:
7 Quo nec messor per arva sulcum ducens
Suam manum, nec fascium-vinctor suum unquam sinum
Implet, qui manipulos vinculis ligat.
8 Nec uspiam transeuntes viatores sic dicent,
Vobis favor gratiáque Immortalis adsit;
Vobis in nomine potentiáque Immortalis
Precamur pacémque & prospera omnia evenire.

PSAL. CXXX.

1 DE profundo orans ad te clamavi, & vociferatus-sum,
Ex horrendóque, Domine, vocem ad te emisi barathro.
2 Attende, Domine, & audi, meámque ausculta vocem,
Auribus & animo percipe mei vocem precantis.
3 Immortalis, si tu iniquitates mente acriter observaveris,
Immortalis, in judicio quis unquam insons erit?
4 In te autem est clementia, ut te mortales vereantur.
5 Expectans Immortalem maneo patienti animo;
Expectans in eo spero, ínque ejus confisus-sum sermone.
6 Immortalem autem jugiter maneo patienti animo;
Haud adeò vigiles, vigiliâ defessi gravi
Nocturnâ, manent semper expectantes auroram,
Auroram apparentem expectantes, ac mihi cor
Indefinenter Immortalem manet expectans usque.
7 Immortali fretus sit Israel insignis,
Quoniam in Immortali misericordia est clementiáque;
Eíque semper gratum est viros á malo redimere.
8 Solvet autem propitius Israelis progeniem,
Eámque ex omnibus liberabit iniquitatibus ejus.

PSAL. CXXXI.

1 IMmortalis, haud mihi animus superbus, nec mihi oculi
Sursum valdè efferuntur arrogantiâ mentis;
Neque cogito magna in animo, ingentiáque opera,

Quæ

Ἥ τε μαραίνεται αἶψα, πάρος τινὰ μὲν καταμάρψαι,
Χερσὶν ἀποδρέψασθαι, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών·
7 Τῆς δ' οὔτ' ἀμητὴρ κατ' ἀρούρας ὄγμον ἐλαύνων
Ἣν χεῖρ', οὐδέ τ' ἀμαλλοδετὴρ ὃν πώποτε κόλπον
Ἐμπιπλᾷ, ὃς δράγματ' ἐν ἐλλεδανοῖσιν ἔδησεν.
8 Οὐδέ πω οἱ παριόντες ὁδῖται ὧδ' ἐρέουσιν,
Ὕμμι φιλοφροσύνη, χάρις Ἀθανάτοιό τ' ὀπηδεῖ·
Υ̓́μμιν ἐν οὐνόματι κρύπτει δέ τε Ἀθανάτοιο
Εὐχόμεθ' εἰρήνην τε καὶ ὄλβια πάντα γενέσθαι.

Ψαλ. ρλ'.

1 Βυσσόθεν εὐχόμενός σοι ἀνέκραγον, ἠδ' ἐβόησα,
Ἐκ δίνοιό τ', Ἄναξ, ὅπα σοι προέηκα βερέθρου.
2 Σιῶθε, Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς,
Οὔασι καὶ φρεσὶ δέξαι ἐμοῦ ὄπα λισσομένοιο.
3 Ἀθάνατ', ἢν σύ γ' ἀτασθαλίας φρεσὶν ὀξὺ νοήσῃς,
Ἀθάνατ', εἰνὶ δίκῃσι τίς ἂν ποτ' ἀναίτιος εἴη;
4 Σοὶ δ' ἔνι μειλιχίη, ἵνα σε βροτοὶ αἰδέονται.
5 Δέγμενος Ἀθάνατον μίμνω τετληότι θυμῷ,
Δέγμενός οἱ ἔπι ἔλπομαι, ἐῷ δὲ πέποιθα μύθῳ.
6 Ἀθάνατον δ' αἰεὶ μίμνω τετληότι θυμῷ·
Οὐ τόσον φύλακες, φυλακῇ ἀδδηκότες αἰνῇ
Νυκτερινῇ, μίμνουσιν ἀεὶ ποτιδέγμενοι ἠῶ,
Ἠῶ φαινομένην ποτιδέγμενοι, ὅσσον ἐμοὶ κῆρ
Νωλεμὲς Ἀθάνατον μίμνει ποτιδέγμενον ἔμπης.
7 Ἀθανάτῳ πίσυνος πέλοι Ἰσραήλιος ἀμύμων,
Οὕνεκεν Ἀθανάτῳ ἔλεός τ' ἔνι μειλιχίη τε·
Τῷ τ' αἰεὶ φίλον ἐστ' ἄνδρας κακοῦ ἐξαναδῦσαι.
8 Λύσει δὲ πρόφρων Ἰσραήλιο γενέθλην,
Αὐτῆς τ' ἐκ πασέων μιν ῥύσει ἀτασθαλιάων.

Ψαλ. ρλα'.

1 Ἀθάνατ', οὔ μοι θυμὸς ὑπέρβιος, οὐδέ μοι ὄσσε
Ὕψι μάλ' ἠερέθονται ἀγηνορίῃσι νόοιο·
Οὐδὲ μενοινώω μεγάλα φρεσί, μέρμερά τ' ἔργα,

Quæ ſupra fas ſunt, quippe haud mihi hæc curæ-ſunt.
2 Verùm lenitate animum *meum* in pectore demulſi,
Mitis, tranquillans; velut infans, qui & ſuxit mammam
Matris, mea anima velut infans *eſt*, qui & ſuxit mammam.
3 Iſrael, Deum expectans ſpem tuam facias
Et nunc & deinceps perpetuò diebus omnibus.

PSAL. CXXXII.

1 DAvidis, Domine, memento, nec te oblivio
Capiat, quàm multa paſſus-eſt, & multa toleravit,
2 Quomodo juravit Immortali, fortíque Deo Jacobi
Vovit prompto animo, ſpondens, dixítque ſermonem.
3 Nunquam meum tabernaculum intrabo, nec unquam domũ *meã*,
Nec ingrediens thalamum unquam meum conſcendam lectum:
4 Neque mihi oculos mollis ſopor obteget,
Somnúmque nè tantillum quidem meis palpebris immittam:
5 Priuſquam ſedem Immortali, fortíque Deo Jacobi
Domum invenero, ubi ei habitare placitum fuerit.
6 De ea utique audivimus apud Ephrata, & eam deinde
Invenimus in ſaltibus juxta arboreta denſa & ſylvam.
7 Veniemus in tabernaculũ *ejus*, ſupplicéſque ei profitebimur eſſe,
Proni-provoluti, ubi ei ſcabellum pedibus eſt.
8 Surge, Omnium-rex, tuam in ſedem firmam ſemper
Et requiem, aſcendens, ubi tibi gratum eſt ſedere;
Surge ipſéque tu, roboríſque tui arca.
9 Juſtitiam induantur ſimul tui ſacerdotes;
Tuíque ſancti valdè exultantes lætentur animitùs.
10 Propter Davidem ſervum tuum audi,
Nec ab eo longè-avertas-te, quem unxiſti pingui oleo.
11 Dixit Dominus Davidi, & juravit validum juramentum,
Nec omninò fruſtrà; quippe haud revocabile *eſt*, nec fallax,
Nec exitu-carens, quicquid Deus ipſe juraverit:
Veraciter itaque hoc ei promiſit, & annuit,
Certè alicui filiorum tuorum, qui ex te nati-ſunt,
Sceptrúmque & jura inter populos præbebo,

Tractare,

Ὅσσ' ὑπὲρ αὐτὸν ἔασ', ἐπεὶ οὔ μοι τῶν μέμηλεν.
2. Ἀλλ' ἀγανοφροσύνῃ νόον ἐν στήθεσσιν ἔθηκα,
Ἤπιον, ἀμπαύων· βρέφος ὥς, ὅ, τε θήσατο μαζὸν
Μητρὸς, ἐμὴ ψυχὴ βρέφος ὥς, ὅ, τε θήσατο μαζόν.
3 Ἰσραῆλε, Θεὸν ποτιδέγμενος ἐλπίδα θείης
Καὶ νῦν καὶ μετέπειτα διαμπερὲς ἤματα πάντα.

Ψαλ. ρλβ'.

1 ΔΑβίδαο, Ἄναξ, μιμνήσκεο, μηδέ σε λήθη
Αἱρείτω, ὡς πόλλ' ἔπαθεν, καὶ πόλλ' ἐμόγησεν.
2 Ὡς ὄμοσ' Ἀθανάτῳ, κρατερῷ τε Θεῷ Ἰακώβου
Εὔχετο περίφρονι θυμῷ, ὑποστὰς, εἶπέ τε μῦθον.
3 Οὔποτ' ἐμὴν κλισίην ἐσελεύσομαι, οὔτε ποτ' οἶκον,
Οὐθ' ὑποδὺς θάλαμόν ποτ' ἐμῆς ἐπιβήσομαι εὐνῆς·
4 Οὐδέ μοι ὀφθαλμοὺς μαλακὸν περὶ κῶμα καλύψει,
Ὕπνον τ' οὐδ' ὀλίγον περ ἐμοῖς βλεφάροισιν ἐφήσω·
5 Πρὶν ἕδος Ἀθανάτῳ, κρατερῷ τε Θεῷ Ἰακώβου
Οἶκον ἐφευρέμεναι, ὅθι οἱ ναίειν φίλον εἴη.
6 Τοῦδ' ἄρα πυνθανόμεσθα κατ' Ἔφραθα, καί μιν ἔπειτα
Εὕρομεν ἐν βήσσησιν ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
7 Ἱξόμεθ' ἐς κλισίην, ἱκέται δέ οἱ εὐξόμεθ' εἶτα,
Προπροκυλινδόμενοι, ἵνα οἱ θρήνυϊ ποσὶν ὦσιν.
8 Ὄρσεο, Παμβασιλεῦ, τεὸν εἰς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Καὶ κατάπαυμ', ἀναβὰς, ὅθι τοι φίλον ἐστὶ καθίζειν·
Ὄρσεό τ' αὐτὸς σὺ, κράτεος δέ τε σεῖο κιβωτός.
9 Εὐδικίην ἐσσαίαθ' ὁμοῦ τεοὶ ἀρητῆρες·
Σοὶ θ' ὅσιοι μάλ' ἀγαλλόμενοι κεχαροίατο θυμῷ.
10 Εἵνεκα Δαβίδαο τεοῦ θεράποντος ἄκουσον,
Μηδ' αὐτοῦ νοσφίζευ, ὃν ἔχρισας λίπ' ἐλαίῳ.
11 Εἶπεν Ἄναξ Δαβίδῃ, ἰδ' ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Οὐδέ τι μάψ· ἐπεὶ οὐ παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ', ὅ, τι κεν Θεὸς αὐτὸς ὀμόσσῃ·
Νημερτέως τόδε οὖν οἱ ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν,
Ἤ τινὶ τῶν παίδων, οἵ περ σέθεν ἐκγεγάασι,
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἐνὶ λαοῖσιν ὀπάσσω,

Tractare, ille autem tuum thronum regalem habebit.
12 Si autem custodierint filii tui fœdera fida,
Pactáque mea, & mandata, quæ præcepero;
Tum & eorum filii super thronum, in quo tu anteà,
Ibi sedebunt etiam perpetuò diebus omnibus,
Et nati natorum, *&* qui postmodùm nascentur.
13 Quoniam Dominus è terra Sionem elegit tota,
Ejus autem desiderium eum cepit, ut esset sedes, ubi habitaret.
14 Hæc autem mea requies *est* in-perpetuum: (sic enim dixit)
Et hîc habitabo, quoniam me dulce *ejus* desiderium capit.
15 Cibus autem ei affatim erit, replebo autem eam opulentiâ;
Pauperibus autem ejus apponam gratum edulium,
Ad edendum, ut nè panis indigentes sint.
16 Sacerdotes ejus salute & præsidio velut vestibus induam,
Ac admodum lubenter eos defendam atque servabo:
Gaudiúmque sanctis ejus magnum erit, & jubilum.
17 Ibi Davidis cornu & excellentiam augens
Nutriam, veluti cùm germen vir floridum crescere-facit
Et enutrit: magnoperè autem & Christi mei curam-habens
Lucernam paratam constitui, lucémque ei esse in-posterum,
Ut nè improlis soboles ejus & evanida pereat.
18 Hostes. a .ejus pudore, malísq; probris tanquã-veste-circuntegã;
Verùm ipsi super caput corona prosperitate in multa
Florebit, opulentia autem & pax *ei* affatim erit.

P S A L. cxxxiii.

1 QUã bonũ & jucundũ videre amore-fibi-mutuò-connexos
Quíque simul habitant concordiâ mentis, (fratres,
Sibi invicem chari, unum in præcordiis animum habentes.
2 Quale super venerandum caput odoriferum unguentum,
Pretiosum, quod & sensim distillabat ad mentum, *barbámque*
Mentum *barbámque* Aaronis insignis sacerdotis;
Ejus autem odor suavis ab capite spirabat
Effusi unguenti, rigabantur autem oleo-mixto sinus,
Dulci, jucundo, illud autem vestimenta pulchra madefecit,

Descendítque

Ἀμφιέπειν, ὁ δὲ σόν τε θρόνον βασιλήϊον ἕξει.
12 Εἰ δὲ φυλάξουσιν παῖδες τεοὶ ὅρκια πιστὰ,
Συνθεσίας δέ τ' ἐμὰς καὶ ἐφετμὰς, ἃς κ' ἐπιτείλω·
Καί νύ κεν αὐτῶν παῖδες ἐπὶ θρόνῳ, ᾧ σὺ πάρος περ,
Ἔνθα καθίζοιεν, διά τ' ἀμπερὲς ἤματα πάντα,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
13 Οὕνεκ' Ἄναξ γαίης Σιὼν ἐκλέξατο πάσης,
Τῆς δέ μιν ἵμερος εἷλ', ἵν' οἱ ἦ ἕδος, ἔνθα τε ναίῃ.
14 Τοῦτο δέ μοι κατάπαυμα διαμπερές· (ὣς γὰρ ἔειπεν)
Ἐνθάδε τ' οἰκήσω, ὅτι με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
15 Σῖτος δ' οἱ ἅλις ἔσται, ἐνιπλήσω δέ μιν ὄλβου·
Πτωχοῖσιν δ' αὐτῆς θήσω μενοεικέ' ἐδωδὴν,
Ἐσθέμεναι, ἵνα μὴ ἄρτου ἐπιδευέες ὦσι.
16 Ἱρῆας δὲ φόως καὶ ἀρωγὴν εἵματα ἕσσω,
Ἠδὲ μάλ' ἐνδυκέως σφέας ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Χάρμ' ὁσίοισι θ' ἑοῖσι μέγ' ἔσσεται, ἠδ' ἀλαλαγμός.
17 Ἔνθα κε Δαβίδαο κέρας καὶ κῦδος ἀέξων
Θρέψω, ὡς ὅτε ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἀέξῃ,
Καὶ θρέψῃ· μέγα δὲ Χριστοῖό τ' ἐμοῖο μεμηλὼς
Λύχνον ἑτοῖμον ἔθηκα, φάος τέ οἱ ἔμμεν' ὀπίσσω,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γένηται καὶ ἄφαντος ὄληται.
18 Ἀμφὶ δὲ δυσμενέας λώβην καὶ ὀνείδεα θ' ἕσσω·
Ἀλλ' οἱ ἐπὶ κρατὶ στέφανος θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ἀνθήσει, πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσται.

Ψαλ. ρλγ'.

1 ὮΣ ἀγαθὸν καὶ τερπνὸν ἰδεῖν ἐρίηρας ἀδελφοὺς,
Οἳ θ' ἅμα ναιετάουσιν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,
Ἀλλήλοισι φίλοι, καὶ ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες.
2 Οἷον ἐπ' αἰδοίῃ κεφαλῇ εὐῶδες ἔλαιον,
Τιμῆεν, τὸ δέ τ' ἦκα κατείβετ' ἐς ἀνθερεῶνα,
Ἀνθερεῶν' Ἀαρῶνος ἀμύμονος ἀρητῆρος·
Τοῦ δ' ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κράτεσφιν ὀδώδει
Ἐκχυμένοιο μύρου, δεύοντο δὲ μίγματι κόλποι,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τὸ δὲ θ' εἵματα κάλ' ἐδίηνε,

Καθδ'

Descenditque ad fimbrias, & talarem tunicam.
3 Quemadmodum verò super Hermonis juga guttæ roris
Cœlitùs cadunt, supérque montes oblongos Sionis,
Unde admodum pingue subest solum, postquam floridum rorem
Guttulásque-matutinas dulces bibit alma tellus:
Ibi enim hominibus Deus prosperitatémque gratiámque,
Felicitatémque vitámque in-perpetuum usque constituit.

PSAL. CXXXIV.

1 VEnite agite, hymnis-celebrantes canite Omnium-regem,
Omnes quotquot servi, & nuntii estis Dei,
Stantes noctu in Immortalis domo.
2 Manus attollentes ejus in pingui templo
Cantate & laudate sacrum robur Immortalis.
3 Tibi autem Deus valdè omnia ex Sione fausta det,
Qui terram fecit, & cœlum stellatum.

PSAL. CXXXV.

1 HYmnis-celebrate Immortalem, & canite nomen Domini,
Hymnis celebrate, ô servi insignes Immortalis.
2 Vos qui stantes *estis* etiam in Immortalis domo,
Sacræ in atriis domûs Dei nostri,
3 Celebrate Dominum, quoniam est bonus; suavibúsq; cantilenis
Ejus nomen decantate, quoniam amabile est.
4 Dominus enim Jacobum elegit sibi præ omnibus,
Et Israelem possessionem sibi eximiam esse.
5 Novi enim quod Dominus magnus est, & Deus noster
Potentiâ excellit, deósque est supra omnes.
6 Fecit prout vult sacrum robur Immortalis
Terra in lata, ínque cœlo, & in mari,
Inque profundis omnibus, quod ei placitum est animo.
7 De-longinquo ex terra, ubi & extremæ oræ sunt,
Educit nubes, & in ætherem dium attollit
Suspendens, fulgur autem pluviæ permiscet,
Mirum visu, terribilis autem coruscatio hominibus apparet.

Καδδ' ἔβη ἐς θυσάνους, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
3 Ὡς δ' ὅτ' ἐφ' Ἑρμῶνος κορυφαῖς ῥαθάμιγγας ἐέρσης
Οὐρανόθεν πίπτουσ', ἐπί τ' οὔρεα μακρὰ Σιῶνος,
Τῷ μάλα πὰρ ὑπ' ὕδας, ἐπεὶ τεθαλυῖαν ἐέρσην
Πετρῶκάς τε γλυκερὰς ἔπι ζείδωρος ἄρουρα·
Ἔνθα γὰρ ἀνθρώποισι Θεὸς θαλίην τε χάριν τε,
Ὄλβον τε ζωήν τε διαμπερὲς αἰὲν ἔθηκε.

Ψαλ. ρλδʹ.

1 ΔΕῦτ' ἄγεθ' ὑμνεύοντες ἀείδετε Παμβασιλῆα,
Πάντες ὅσοι θεράποντες ἰδ' ἄγγελοί ἐστε Θεοῖο,
Ἑσταότες διὰ νύκτας ἐν Ἀθανάτοιο δόμοισι.
2 Χεῖρας ἀναειρόμενοι αὐτοῦ ἐνὶ πίονι νηῷ
Μέλπετε καὶ αἰνεῖθ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
3 Σοὶ δὲ Θεὸς μάλα πάντα Σιωνόθεν ὄλβια δοίη,
Ὃς γαῖαν ποίησε, καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Ψαλ. ρλεʹ.

1 ὙΜνεῖτ' Ἀθάνατον, καὶ ἀείδετε οὔνομ' Ἄνακτος,
Ὑμνεῖτ', ὦ θεράποντες ἀμύμονες Ἀθανάτοιο.
2 Ὕμμες οἱ ἑσταότες καὶ ἐν Ἀθανάτοιο δόμοισιν,
Ἱεροῦ εἰν αὐλῇσι δόμου Θεοῦ ἡμετέροιο.
3 Κλείετ' Ἄνακτα, ὅτι ἔστ' ἀγαθός· λιγυρῇσι δὲ μολπαῖς
Αὐτοῦ οὔνομ' ἀείδετ', ἐπεὶ πολυήρατόν ἐστιν.
4 Ἐκ γὰρ Ἄναξ Ἰάκωβον ἐλέξατο οἱ περὶ πάντων,
Καὶ Ἰσραήλου κτέρας οἱ ἐξαίρετον εἶναι.
5 Οἶδα γὰρ οὕνεκ' Ἄναξ μέγας ἔπλετο, καὶ Θεὸς ἁμὸς
Κάρτεϊ τε προβέβηκε, θεῶν περί τ' ἐστὶν ἁπάντων.
6 Ἔρξεν ὅπως ἐθέλει ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Γαίῃ ἐν εὐρείῃ, ἔν τ' οὐρανῷ, ἔν τε θαλάσσῃ,
Ἐν βένθεσσί τε πᾶσιν, ὅ οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
7 Τηλόθεν ἐκ γαίης, ὅθι τ' ἔσχατα πείρατ' ἔασιν,
Ἐξάγαγεν νεφέλας, καὶ ἐς αἰθέρα δῖαν ἄειρεν
Ἀγκρεμάσας, στεροπὴν δὲ καὶ ὑετῷ ἐγκατέμιξε,
Θαῦμα ἰδεῖν, δεινὸν δὲ σέλας μερόπεσσι φαάνθη·

Ex conclavibus verò *suis*, ubi ei cimelia multa sunt,
Effundit omnigenorum ventorum celeres vias:
8 Qui & primogenitos fertilis Ægypti
Occidit, hominum, bestiarúmque, unóque *& eodem* perdidit fato.
9 Qui multa olim signa tui in medio,
Ægypte, palàm edidit, fecítque misítque miranda
In Pharaonem simul, servósque omnes suos.
10 Qui & multarum urbium dissolvit arces ac fastigia,
Et validas gentes excidit, & occidit reges,
Potentes, magnos, quorum & vires haud infirmæ *erant*.
11 Seonem magnanimum, Amorrhæorum regem,
Et Basani principem, monstrosum ingentem Ogum;
Et quotquot in Chanaane throni regales erant.
12 Eorum autem terram distribuit penitùs benè ac convenienter,
Et *eam* postquam-diviserat, possessionem & hæreditatem dedit,
Hæreditatem verò Israeli, insigni servo suo.
13 Immortalis, nomen tuum incessanter diebus omnibus
Manet, & memoriale tuum in perpetuum usque,
Omnibus seculis, tuáque gloria nunquam peribit.
14 Immortalis enim suo jus-dicet populo,
Imperabítque; & propitius servis suis,
Iram abjiciet, flectétque charum cor.
15 Idola aurum & argentum, quibus fidunt
Gentes, & humanæ artifiica manûs sunt.
16 Ora iis sunt, sed nunquam vocem emittunt;
Oculos quidem habent, & tamen nihil vident.
17 Aures etiam iis sunt, sed nullius audiunt vocem;
Nec ullus sanè est eorum in ore spiritus.
18 Eorum autem opifices viri similes iis sunt;
Tales & omnes, quicunque iis confidunt.
19 Celebrate utique Dominum vos, filii Israelis;
Celebrate Dominum, & vos, qui posteri estis Aaronis.
20 Celebrate Dominnm, quotquot Leviticæ estis prosapiæ;
Celebrate Dominum, quotquot sacrum robur Immortalis
In animo reveremini, & quibus mens est Dei-timens.

21 Ex

Ἐκ θαλάμων δ', ὅθι οἱ κειμήλια πολλὰ τέτυκται,
Χεύατο πομπαίων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα.
8 Ὃς καὶ πρωτοτόκους ἐριβώλακος Αἰγύπτοιο
Κτεῖνεν, ἀνδρῶν, θηρῶν τε, μιῇ καὶ ἀπώλεσεν αἴσῃ.
9 Ὅσπερ πολλὰ πάλαι σημήϊα σοὶ ἐνὶ μέσσῃ,
Αἴγυπτ', ἀμφαδὰ θῆκεν, ἔηκε δὲ μέρμερα ῥέξαι
Ἐν Φαραῶνί θ' ἅμα, δμώεσσί τε πᾶσιν ἑοῖσιν.
10 Ὃς καὶ πολλάων πολέων κατέλυσε κάρηνα,
Καὶ κρατερ' ἔθνεα πέρσε, καὶ ἔκπεφνε τοὺς βασιλῆας,
Ἰφθίμους, μεγάλους, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
11 Σηῶνα κρατερόφρον', Ἀμοῤῥαίων βασιλῆα,
Καὶ Βασάνοιο μέδοντα, πελώριον ὄβριμον Ὢγον·
Ὅσσοι τ' ἐν Χαναᾶνι θρόνοι βασιλήϊοι ἦσαν.
12 Τῶν δέ τε γαῖαν ἔνειμε διαμπερὲς εὖ κατὰ μοῖραν,
Καὶ διαδασσάμενος κτῆσιν καὶ κλῆρον ἔδωκε,
Κλῆρον δ' Ἰσραήλῳ, ἀμύμονι ᾧ θεράποντι.
13 Ἀθάνατ', οὔνομά σοι ἄλληκτον τ' ἤματα πάντα
Μίμνει, μνημόσυνον δὲ τεὸν διά τ' ἀμπερὲς αἰεί,
Πάσῃσιν γενεῇς, σόν τε κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
14 Ἀθάνατος γὰρ ἑοῖο θεμιστεύσει λαοῖο,
Σημανέει τε· καὶ ἵλαος δμώεσσιν ἑοῖσιν,
Μῆνιν ἀποῤῥίψει, ἐπί τε γνάμψει φίλον ἦτορ.
15 Εἴδωλα χρυσός τε καὶ ἄργυρος, οἷσι πέποιθεν
Ἔθνεα, καὶ βροτέης τεχνήματα χειρὸς ἔασι.
16 Τὰ στόματα σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔποτε γῆρυν ἵεισιν·
Ὀφθαλμοὺς μὲν ἔχουσιν, ὅμως δέ τι οὐδὲν ὁρῶνται.
17 Οὔατά τε σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔτινος ἔκλυον αὐδῆς·
Οὐδ' ἄρα τις σφετέροισιν ἐνὶ στομάτεσσιν ἀϋτμή.
18 Τῶν δέ τε τέκτονες ἄνδρες ὁμοῖοι τοῖσι πέλονται·
Τοιοῦτοι καὶ ἅπαντες, ὅσοι σφιν θαρσυνοί εἰσι.
19 Κλείετ' Ἄνακτα γοῦν ὕμμες, οἱ υἱέες Ἰσραήλου·
Κλείετ' Ἄνακτα καὶ ὕμμες, οἱ ἔκγονοί ἐστ' Ἀαρῶνος.
20 Κλείετ' Ἄνακτα, ὅσσοι Λευΐτιδός ἐστε γενέθλης·
Κλείετ' Ἄνακτα, ὅσσοι ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἐν θυμῷ ἅζεσθε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής.

Ex Sione cantetur gloria Immortalis
Et laus, qui Solyma præclara incolit: Celebrate Dominum.

PSAL. CXXXVI.

1 CElebrate Dominum, quoniam bonus & clemens est,
Quoniam clemens est, misericordia autē ei nunquam perit.
2 Celebrate omnium supremum Deum cœlitum;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
3 Celebrate Omnium-regem, quique Dominus est dominorum;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
4 Qui solus stupenda opera, & ingentia miracula facit;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
5 Cœlum qui fecit prudentiâ mentis;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
6 Qui & super humidam aquam expandit immensam terram;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
7 Fecit autem lampadas magnas, pulchra lumina;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
8 Solem cœli oculum, vitæ lucem, diei principem;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
9 Lunámque subinde-plenam, unà cum stellis, noctis dominam;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
10 Qui & primogenita percussit Memphiticæ terræ;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
11 Eorum autem è medio eduxit inclytum Israelem;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
12 Validâ admodum manu, brachióque sursum extenso;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
13 Mare rubrum etiam diffidit huc illuc;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
14 Israelíque viam ire per medium fecit;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
15 Extrusit.a.*excussitque* Pharaonē, & exercitū suū in mare rubrū;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
16 Qui & duxit populum suum per desertam terram itinerantem;
Quoniam

21 Ἐκ Σιὼν ἀειδέσθω κλέος Ἀθανάτοιο
Αἶνός τ᾽, ὃς Σόλυμα κλυτὰ ναίει· Κλείετ᾽ Ἄνακτα.

Ψαλ. ρλϛ΄.

1 Κλείετ᾽ Ἄνακτ᾽, ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλε.
2 Κλείετε τὸν πάντων ὕπατον Θεὸν οὐρανιώνων·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλε.
3 Κλείετε Παμβασιλῆα, ὅς τε κοίρανός ἐστιν ἀνάκτων·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλε.
4 Μοῦνος ὃ μέρμερα ἔργα, καὶ ἄσπετα θαύματα ῥέζει·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
5 Οὐρανὸν ὃς ποίησεν ἐπιφροσύνῃσι νόοιο·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
6 Ὃς δ᾽ ὑπὲρ ὑγρὸν ὕδωρ ἐπέπασσεν ἀπείρονα γαῖαν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλε.
7 Τεῦξε δὲ λαμπτῆρας μεγάλας, περικαλλέα φῶτα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
8 Ἠέλιον οὐρανοῦ ὄμμα, βίου φάος, ἤματος ἀρχόν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
9 Μήνην τε πλήθουσαν, ἅμ᾽ ἄστρασι, νυκτὸς ἀνάσσειν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
10 Ὃς καὶ πρωτότοκα πλῆξεν Μεμφίτιδος αἴης·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλε.
11 Τῶνδε καὶ ἐκ μέσσων ἄγαγε κλυτὸν Ἰσραῆλον·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
12 Ἰφθίμῃ μάλα χειρί, βραχίονι δ᾽ ὑψόσ᾽ ὀρεκτῷ·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλε.
13 Πόντον ἐρυθραῖον διά τ᾽ ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
14 Ἰσραήλῳ ὁδόν τ᾽ ἰέναι διὰ μέσσον ἔθηκεν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
15 Ἐκ δ᾽ ἔωσε Φαραῶνα, καὶ ὃν στρατόν, εἰς ἅλ᾽ ἐρυθρήν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
16 Ὃς τ᾽ ἄγαγ᾽ ὃν λαὸν δι᾽ ἐρημάδα γαῖαν ὁδίτην·

Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
17 Qui magnos occidit & fortes reges;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
18 Et præclaros reges inclytósque interfecit;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
19 Seonem magnanimum, Amorrhæorum regem;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
20 Et Basani principem, monstrosum ingentem Ogum;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
21 Eorum. a. terram distribuit, possessionémq; & hæreditatē dedit;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
22 Hæreditatem verò Israeli insigni servo suo;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
23 Qui & nostri meminit calamitatis in tempore malo;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
24 Ab iis autem *nos* servavit, qui inimici nobis erant;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
25 Qui omnibus viventibus dat gratam escam;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
26 Celebrate canticis Deum, qui & habet cœlum amplum;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.

PSAL. CXXXVII.

1 IUxta flumina Babylonis, ad Euphratis rivos,
Ibi sedentes flevimus, dum Sionis
Recordati-sumus dulcis, rigabantur autem lachrymis sinus,
Ob eam enim vehementer nobis desiderium obortum-est luctus.
2 Citharas autem dulcisonas virides super ramos
(Ibi enim salices erant abundè fluminis ad ripas)
Posuimus & suspendimus, quippe cupido perierat cantilenæ.
3 Etenim infesti homines, qui nos procul à patria
Terram in peregrinam abduxerant subactos necessitate,
Et urbem vastaverant, & nostra pinguia arva
Satáque depopulati-fuerant, tunc cantantium vocem audire
Voluerunt nostram, musicæque iis cupiens fuit animus,

Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
17 Ὃς μεγάλους δῄωσε καὶ ἰφθίμους βασιλῆας·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
18 Καὶ κυδροὺς βασιλῆας ἀγακλειτούς τε κατέκτα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
19 Σηῶνα κρατερόφρον', Ἀμορραίων βασιλῆα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
20 Καὶ Βασάνοιο μέδοντα, πελώριον ὄβριμον Ὢγον·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
21 Τῶν δέ τε γαῖαν νείμας κτῆσιν καὶ κλῆρον ἔδωκεν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
22 Κλῆρον δ' Ἰσραήλῳ ἀμύμονι ᾧ θεράποντι·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
23 Ὃς δ' ἡμέων ἐμνήσατ' ὀϊζυρῷ ἤματι λυγρῷ·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
24 Ἐκ δ' ἄρα τῶνδε σάωσ', οἳ ἀνάρσιοι ἄμμι γένοντο·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
25 Ὃς πᾶσι ζωοῖσι διδοῖ μενοεικέ' ἐδωδήν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
26 Κλείετ' ἀοιδῇσιν Θεὸν, ὅς τ' ἔχει οὐρανὸν εὐρύν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.

Ψαλ. ρλζ.

1 ΠΑΡ ποταμοὺς Βαβυλῶνος, ἐπ' Εὐφρήταο ῥοῇσιν,
Ἔνθα καθεζόμενοι ἐκλαίομεν, ὄφρα Σιῶνος
Μνησάμεθα γλυκερῆς, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
Τῆσδε γὰρ αἰνῶς ἄμμιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
2 Φόρμιγγας δὲ μελιφθόγγους χλοερῇσιν ἐπ' ὄζοις
(Ἔνθα γὰρ ἰτέαι ἦσ' ἅλις ποταμοῖο παρ' ὄχθαις)
Θήκαμεν ἀγκρεμάσαντες, ἐπεὶ ἔρος ὤλετ' ἀοιδῆς.
3 Καὶ γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες, οἳ ἡμέας τηλόθι πάτρης
Γαίην ἐς ἀλλοδαπὴν ἄγαγον δαμάσαντες ἀνάγκῃ,
Καὶ πόλιν ἐξαλάπαξαν, ἰδ' ἡμέων πίονας ἀγροὺς
Ἔργα τ' ἐδῄωσαν, τότ' ἀειδόντων ὄπ' ἀκοῦσαι
Ἤθελον ἡμείων, μολπῆς δέ σφ' ἵετο θυμός,

Οἵην

Qualem *sc.* quis lætitiâ in animo oblectatur audiens:
Sic autem dixit ex iis quispiam juvenum insolentium;
Eja agite Isacidæ, suavem incipite modulationem,
Quale in Sione olim apparâstis canticum.
4 Et quomodo Immortali cantabimus sacrum hymnum
Populo in extraneo procul à natali solo, (cantilenas?
Quemadmodum cùm nobis antehac Deus menti suggessit
5 Quòd si ego unquam oblitus-fuero Hierosolymorum,
Dextera mea citharæ mellisonæ obliviscatur.
6 O Solyma, ô omnium longè charissima nobis civitatum,
Si tu mihi animo excideris, ceperítque me *tui* oblivio,
Lingua mihi in ore adhærens etiam meo palato
Cantioníque expers sit, mutáque fiat taciturnitate:
Nisi mihi ingens gaudium & gloriatio supra omnia
Hierosolyma sit, amémq; eam præcipuè præ aliis *rebus omnibus*.
7 Immortalis, die illo quando Hierosolyma servaveris,
Memor-esto Idumæorum, qui Vastate, vastate, dixerunt,
Totis-viribus evertite, ut funditùs pereat.
8 Verùm tu terrarum Babylon infelicissima omnium,
Etiam & tu desolata aliquando eris, quemadmodum nos *hodiè*:
Ter beatus hic vir, qui tibi mala multa fecerit, (*rependantur*
Qualia *tu* nobis fecisti, ut compensatoria opera fiant, *tibiq; vices*
Et tu noxæ tuæ condignam mercedem referas.
9 Ter beatus, qui pueros tuos prehenderit & infantes liberos,
Et adhuc tenellos alliserit ad lapidosas petras.

PSAL. cxxxviii.

1 LAudabo te, Domine, & canam ex corde magìs *magísque*.
Laudem tuam propalam deorum in-conspectu cantabo.
2 Ad tuam sanctam domum spectans sic supplicabo,
Et inclytum laudabo nomen tuum, tum ob clementiam,
Tum & ob veritatem tuam; quoniam verbis tuis & promissis
Glorificâsti *adeò* nomen tuum, ut supra omnia elatum-sit.
3 Die illo quando tibi supplex eram, & clamabam,
Tu promptus me exaudîsti, & menti robur dedisti,

Multúmque

Οἵην γηθοσύνῃ τις ἐνὶ φρεσὶ τέρπεται ἀκούων·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
Εἰ δ' ἄγετ' Ἰσακίδαι, λιγυρῆς ἐξάρχετε μολπῆς,
Οἵην ἐν Σιῶνι πάλαι ἐντύνετ' ἀοιδήν.
4 Καὶ πῶς Ἀθανάτῳ ἀναμέλψομεν ἱερὸν ὕμνον
Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ τηλοῦ ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Ὡς ὅτε τ' ἄμμι πάροιθε Θεὸς φρεσὶν ἔμβαλεν οἴμας;
5 Εἰ δέ τ' ἐγώ ποτ' ἔοιμι λελασμένος Ἱεροσολύμων,
Δεξιτερὴ κιθάρης μελιηδέος ἐκλελάθοιτο·
6 Ὦ Σόλυμ', ὦ πασέων πολὺ φιλτάτη ἄμμι πολήων,
Ἤν σύ μοι ἐκ θυμοῖο πέσῃς, αἱρῇ δέ με λήθη,
Γλῶσσά μοι ἐν στόματι προσφῦσά τε μοῦ ὑπερῴῃ
Μολπῆς τ' ἄμμορος εἴη, ἀκήν τε γένοιτο σιωπῇ·
Ἤν μή μοι μέγα χάρμα, καὶ εὐχωλὴ περὶ πάντων
Ἱεροσόλυμά τ' ἔῃσι, τίω δέ μιν ἔξοχον ἄλλων.
7 Ἀθάνατ', ἤματι τῷ ὅτε μὲν Ἱεροσόλυμα σαώσῃς,
Μνῆσαι Ἰδουμαίων, οἳ Πέρσατε, πέρσατ', ἔειπον,
Πανσυδίῃ ἀλαπάξαθ', ἵνα προθέλυμνος ὄληται.
8 Ἀλλὰ σὺ γαιάων Βαβυλὼν περὶ κάμμορε πασέων,
Καὶ σύγ' ἐρημαίη ποτὲ ἔσσεαι, ὥς νύ περ ἡμεῖς·
Τρὶς μάκαρ ἔσσεται ἀνήρ, ὅς σοι κακὰ πολλά κεν ἔρδοι,
Οἷά περ ἄμμιν ἔρεξας, ἵν' ἄντιτα ἔργα γένοιτο,
Καὶ σὺ τεῆς ἄτης ἐπιεικέα μισθὸν ἄροιο.
9 Τρὶς μάκαρ, ὅς σου παῖδας ἕλοι, καὶ νήπια τέκνα,
Ἠδ' ἔτι τηλίκ' ἐόντα βάλοι λίθακας ποτὶ πέτρας.

Ψαλ. ρλη´.

1 Αἰνήσω σε, Ἄναξ, καὶ ἀείσω κηρόθι μᾶλλον·
Αἶνόν σου ἀναφανδὰ θεῶν προπάροιθεν ἀείσω.
2 Πρὸς τεὸν ἱερὸν οἶκον ὁρώμενος ὧς ἱκετεύσω,
Καὶ κλυτὸν αἰνήσω τεὸν οὔνομα, μειλιχίης τε
Εἵνεκ', ἀληθείης τε τεῆς· ὅτι σοῖσιν ἔπεσσι
Κύδηνας τεὸν οὔνομ', ὅπως ἐπὶ πᾶσιν ἀερθῇ.
3 Ἤματι τῷ ὅτε σοι ἱκέτης ἦν, ἠδ' ἐβόησα,
Σὺ πρόφρων μου ἄκουσας, ἰδὲ φρεσὶ κάρτος ἔδωκας,

Multúmq;animæ meæ instillâsti vigorem *impetúmq;* præstantē.
4 Immortalis, certè te omnes simul principes, quotquot sunt,
Sceptrigeri reges in terra alma
Omnes collaudabunt, postquam tuum sermonem audiverint,
Tuámq; vocem, admirati animitùs verba, eò-quòd-talia loqueris.
5 Canent autem simul sacrum robur Immortalis,
Celebrantes ejus opera, & quà incedit, & qualia facit:
Quoniam Dominus magnus est, & ei magna gloria adest.
6 Sublimis quantumvis sit, & supremas domos habitet,
Veruntamen & sic humiles & mites viros intuetur
Propè, at superbos valdè è-longinquo cognoscit.
7 Etsi opprimor ærumnâ, mediáque in calamitate tristi
Versor, tu tamen me vivificabis afflictum licet:
Manum tuam adversariorum meorum in furorem extendes,
Ne omninò me lædant, valdè quantumvis irati;
Dextera autem tua me liberabit atque servabit.
8 Immortalis perficiet mihi, *id* quod & *dudum* præstiturus erat:
Clementia autem tua, misericordiáque, quâ tu præditus-es,
Immortalis, nunquam perit, sed manet usque in æternum:
Idcircò tu manuum opera nè deseras tuarum.

PSAL. CXXXIX.

1 INvestigâsti, Domine, me, & cognovisti tuo in animo.
2 Semper enim mihi tu adstas, neque te lateo (euntem:
Vel tantillum me-movens, observas autem me aut huc aut illuc
Tu & sedentem, & surgentem, me observas;
Benè & de-longinquo nôsti mei cogitationes animi.
3 Et me semper undique circundans, tu mihi propè adstas;
Sive per viam incedo, sive in lecto cubo:
Tibi & liquidò-notæ omnes meæ sunt semitæ.
4 Haud ullum in lingua mihi *est* verbum, quod *tu* non clarè nôsti,
Immortalis, *etiā* non dictum, priusquā & fugit septum dentium.
5 Undique me coercens retrò & antè me conclusisti:
Injecistique mihi manum tuam, ut nè unquam te effugerem.
6 Hæc mihi scientia valdè admodum mirabilis est,

Eam

Πολλόν τε ψυχῇ μου ἐνέσταξας μένος ἠΰ.
4 Ἀθάνατ', ἦ ῥά σε πάντες ἄμ' ὀρχαμοί, ὅσσοι ἔασι,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Πάντες ἐπαινήσουσιν, ἐπεὶ σὸν μῦθον ἄκουσαν,
Σῶ τ' ὄπ', ἀγασσάμενοι ἔπεα φρεσίν, οἷ' ἀγορεύεις.
5 Ὑμνήσουσι δ' ὁμοῦ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Κλείοντες κατὰ ἔργ', ὅτι τ' ἤιεν, οἷά τ' ἔρεξεν·
Οὕνεκ' Ἄναξ μέγας ἐστί, καί οἱ μέγα κῦδος ὀπηδεῖ.
6 Ὑψηλός περ ἐών, καὶ ὑπέρτατα δώματα ναίων,
Ἀλλὰ καὶ ὡς χθαμαλούς, καὶ ἐνηέας ἄνδρας ὄπωπεν
Ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὑπερφιάλους μάλα τηλόθεν οἶδεν.
7 Εἰ δ' ἔρχωμαι κακότητι, μέσῃ τ' ἐν ὀϊζυῖ λυγρῇ
Πωλεῦμαι, σὺ δέ με ζωγρήσεις πειρόμενόν περ·
Χεῖρα σὴν ἀντιβίων ἀνδρῶν ἐπὶ θυμὸν ὀρέξεις,
Μή τι με σίνωνται, μάλα περ κεχολωμένοι ἔμπης·
Δεξιτερὴ δὲ τεὴ ἐμὲ ῥύσεται ἠδὲ σαώσει.
8 Ἀθάνατος τελέσει μοι, ὅ, τε κρῆναι ἔμελλε·
Μειλιχίη γὰρ τεή, ἔλεος δέ τε, ᾧ σὺ κέκασαι,
Ἀθάνατ', ἔποτ' ὄλωλε, μένει δέ τε νωλεμὲς αἰεί·
Τῷ σύγε μὴ χειρῶν ἔργα προλίπῃσθα τεάων.

Ψαλ. ρλη'.

1 ΗΡευνήσας, Ἄναξ, με, καὶ ἔγνως σὸν κατὰ θυμόν.
2 Αἰεὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ σὺ παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
Κινύμενος· νοέεις δ' ἔμ' ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα·
Καὶ σὺ καθεζόμενον, καὶ ἀνιστάμενόν με δοκεύεις·
Εὖ καὶ τηλόθεν οἶδας ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
3 Καί μ' αἰεὶ περί τ' ἀμφί τ' ἐών, σύ μοι ἄγχι παρέστης,
Εἴτ' ἂν ὁδὸν βαίνω, εἴτ' ἐν λέκτρῳ κατάκειμαι·
Σοὶ καὶ ἀρίγνωτοι πᾶσαί μου ἔασι κέλευθοι.
4 Οὔ τι ἐπὶ γλώσσῃ μοι ἔπος, τόπερ οὐ σάφα οἶσθα,
Ἀθάνατ', ἄρρητον, πρὶν καὶ φύγῃ ἕρκος ὀδόντων.
5 Πάντῃ μ' ἰσχανόων ὄπιθεν καὶ πρόσθεν ἔησας·
Ἐν τ' ἔβαλές μοι χεῖρ', ἵνα μήποτέ σε προφύγοιμι.
6 Ἠδέ μοι ἰδρείη λίην πέρι θαῦμ' ἐτέτυκτο,

Eam autem nullatenus possum clarè scire nec intelligere,
Quoniam & præstantior & superior est me.
7 Quà ego à te tuóque spiritu ibo?
Aut quò fugiam tuo seorsim à conspectu?
8 Etsi enim etiam ascendero in cœlum amplum supernè,
Certè tu ibi es: sin autem in inferorum ædibus
Subtùs fuero, lectúmque apparavero, tu & ibi ades.
9 Quòd si auroræ pennis sublatus manè-genitæ,
(Quæ & diluculò admodum surgens valdè velociter volat
Ætherem per medium, pérque extremos fines terræ)
Statim iero, & ad extremitatem maris ædes habitarem:
10 Neque sic *tamen* te latebo; tua autem me,ibi etiã cùm-essem,
Manus duceret præveniens, occuparétque dextera.
11 Sin verò aliquando sic dicerẽ, Profectò me tenebræ cooperient:
Verùm & adeò circa me lux erit nocte intempestâ.
12 Haud quisquam te latere-poterit tectus caligine multâ,
Quin & sic eum tuus perspiciet oculus splendidus:
Tibi autem nox obscura perinde-ac meridies lucet,
Perinde tibi ambo sunt, tum tenebræ tum etiam lumen.
13 Renes enim meos,meíque abditissima consilia animi
Nôsti tu, possedistíque olim autem & in utero matris
Occultè compegisti me, carnéque circuntexisti.
14 Idcircò te laudabo, tuámque gloriam præstantem canam,
Quoniam terribiliter adeò magnum miraculum factus-sum:
Adeò tua stupenda opera, quæ & admirentur homines;
Benè autem & ego hoc novi in mente & in animo.
15 Et tu utique corpus meum nôsti, & ossa omnia observâsti,
Nec ullum eorum te latuit, quando occultè factus eram:
Cùm tu varíegans me elaborâsti, mirum visu,
Arte divinâ, bene callens facultatem fabrilem,
Infrà, velut occultis in latebris terræ.
16 Dum adhuc etiam embryo eram, tu me oculis vidisti
Semiperfectus cùm-essem charæ in utero matris:
Scripta-sunt autem omnia mea membra tuo in libro,
Etiamsi posteà primò unum deinde aliud

Ordine

Τὴν δ' οὔ πως δύναμαι σάφα ἴδμεναι οὔτε νοῆσαι,
Οὕνεκά τε κρείσσων καὶ καρτερή ἐστιν ἐμεῖο.
7 Ὅππῃ ἐγὼ ἀπὸ σεῖο, τεοῦ τε πνεύματος εἶμι;
Ἢ πόσε κεν φεύγοιμι τεῆς ἄπο νόσφιν ὀπωπῆς;
8 Εἰ μὲν γάρ τ' ἀναβαίνω ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθεν,
Ἦ ῥα σὺ κεῖθι πέλῃς· εἰ δ' εἰν ἀΐδαο δόμοισι
Νέρθεν ἐὼν λέχος ἐντύνω, σὺ καὶ ἔνθα πάρεσσι.
9 Εἰ δ' ἠοῦς πτερύγεσσιν ἀερθεὶς ἠεμμένης
(Ἥ τε πρωῒ μάλ' ὀρνυμένη μάλα ῥίμφα ποτᾶται
Αἰθέρα καμμέσσην, διά τ' ἔσχατα πείρατα γαίης)
Αὐτίκ' ἴω, καὶ ἔπ' ἐσχατιῇ ἁλὸς οἰκία ναίω·
10 Οὐδέ κεν ὧς σε λάθοιμι, τεὴ δέ με κεῖθί τ' ἐόντα
Χεὶρ ἂν ἄγοι φθάνουσα, κιχάνοι δεξιτερή τε.
11 Εἰ δέ ποθ' ὧδ' ἐρέω, Ἦ με σκότος ἀμφικαλύψει·
Ἀλλ' οὖν ἀμφί τέ μοι φάος ἔσται νυκτὸς ἀμολγῷ.
12 Οὐκ ἄν τις σε λάθοι κεκαλυμμένος ἠέρι πολλῇ,
Ἀλλὰ καὶ ὧς μιν σόν γε διαδέρκοι ὄμμα φαεινόν·
Σοὶ δέ τε νὺξ ἐρεβεννὴ ὁμῶς μέσῳ ἤματι λάμπει,
Ἶσα τοι ἄμφω ἔασ', ἠμὲν ζόφος ἠδὲ καὶ αὐγή.
13 Νεφροὺς γάρ μου, ἐμοῦ τε μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ
Οἶσθα σύ, κέκτησαί τε· πάλαι δ' ἐν γαστέρι μητρὸς
Λάθρῃ τε ξυνέπηξας ἐμέ, χροΐ τ' ἀμφεκάλυψας.
14 Τοὔνεκά σ' αἰνήσω, σόν τε κλέος ἐσθλὸν ἀείσω,
Οὕνεκά τ' ἐκπάγλως οὕτω μέγα θαῦμα τέτυγμαι·
Ὡς τὰ μέρμερα ἔργ', ἅ τε θαυμάσωσιν ἅπαντες·
Εὖ δέ τ' ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
15 Καί σύ γ' ἐμὸν δέμας οἶσθα, καὶ ὀστέα πάντα νόησας,
Οὐδέ τι τῶν ἔλαθέν σε, ὅτε κρύβδα τετυγμένος ἦα·
Ὄφρα σὺ δαιδάλλων μ' ἤσκησας, θαῦμα ἰδέσθαι,
Τέχνῃ θεσπεσίῃ, ἐῢ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Νειόθι, κρυπταδίοις ὡσεὶ ἐνὶ κεύθεσι γαίης.
16 Ὄφρ' ἔτι γ' ἔμβρυον ἦα, σύ μ' ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπας
Ἡμιτέλεστον ἐόντα φίλης ἐνὶ γαστέρι μητρός·
Γεγράφαται δέ τε πάντα μου ἄψεα σῇ ἐνὶ βίβλῳ,
Εἴπερ καὶ μετόπισθε πρὸ μέν τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἔπ' ἄλλο,

Ordine futura-essent post dies multo fabricari,
Tibi tamē simul māifesta erant,priusquàm quicquā eorū fieret.
17 Quales mihi, quámque pretiosæ, Deus, tuæ cogitationes sunt!
Earum autem quàm ingens & infinitus est numerus!
18 Valdè enim arenis pares, aut adhuc plures
Videntur esse, eas dinumerare cùm *me* animus impellit:
Cùm me somnus dimittit, ego adhuc tecum sum,
Et vigilans téque cogito, & tua opera.
19 Certè tu occidere vis, Deus, homines improbos:
Recedite ergo à me homicidæ, sanguinarii.
20 Scelerata enim adversus te improbáque multa dixêre;
Temeréque contra te adversarii homines elati-sunt.
21 An non mihi exosi-sunt, quibus tu exosus-es ipse,
Immortalis? nonnè iis ex-corde infensus-sum, & indignor,
Qui tibi ex-adverso malè affecti insurgunt?
22 Imò verò exosi-sunt mihi vehementer ex-corde magis;
Invisi & mihi illi sunt perinde ac inferorum portæ,
Inimicorúmque mihi sunt in loco animam-destruentium.
23 Eja age explora me, Deus, in animo, ut benè scias,
Notum tibi cor meum in pectore sit:
Tenta me, benéque scito mei cogitationes animi.
24 Aspice me, consideráque & oculis observa,
Siquam alicubi pravam dolorificámque calco semitam,
Bonâ autem,semper durante,mihi in-viâ dux-sis.

PSAL. cxl.

1 IMmortalis, propitius libera me ab homine malo;
Et à violentia me serva improbam injuriam exercentium.
2 Quorum cor mala molitur in animo, & struit;
Qui postquàm coëuntes frequentes congregati-sunt,
Inde toto-die cient bellàque præliáque.
3 Linguas, lethalésque, sicut serpens, acuunt dentes;
Labiis autem eorum aspidis venenum subest.
4 Immortalis, hominis improbi à me manus propulsa;
Libera me à violentia injuriosorum & serva;

Qui

Ἐξείης τοῦ ἔμελλε μεθ' ἤματα πολλὰ τετύχθαι,
Σοὶ δ' ἄμ' ἀείζηλ' ἔσκε, πρὶν ἤ τι τῶνδε γενέσθαι.
17 Οἷά μοι, ὥς τ' ἐρίτιμα, Θεὸς, σὰ νοήματ' ἔασι·
Τῶν δ' ὡς θεσπέσιος, καὶ ἀπείριτός ἐστιν ἀριθμός.
18 Λίην γὰρ ψαμάθοισιν ἐοικότα, ἢ ἔτι πλείω
Φαίνεταί ἐμμεν, πεμπάζεσθαι ὅτε θυμὸς ἀνώγει·
Ὄφρα με ὕπνος ἀνῆκεν, ἐγὼ ἔτι σοῖγε μέτειμι,
Καὶ ἐγρηγορέων σέ τ' ὀΐομαι ἠδὲ σὰ ἔργα.
19 Ἦ σὺ κατακτάμεναι ἐθέλεις, Θεὸς, ἄνδρας ἀλιτρούς·
Χάζεσθ' οὖν ἀπ' ἐμεῖο μιαιφόνοι, αἱματόεντες.
20 Σχέτλια γὰρ κατὰ σεῖο ἀτάσθαλα πολλά τ' ἔειπον,
Μαψιδίως κατὰ σεῖό τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἄερθεν.
21 Ἦ οὐ μοι ἀπέχθονται, τοῖσιν σύ τ' ἀπέχθεαι αὐτὸς,
Ἀθάνατ'; οὐκ ἄρα τοῖς κῆρ ἄχθομαι, ἠδὲ νεμεσσῶ,
Οἵ σοι ἐναντίβιον κακά τε φρονέοντες ὄρουσι.
22 Ἀλλά γ' ἀπέχθονται ἄμοτόν μοι κηρόθι μᾶλλον·
Ἐχθροὶ καί μοι κεῖνοι ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσι,
Δυσμενέων τε μοι εἰσὶν ἐν αἴσῃ θυμοραϊστέων.
23 Εἶδ' ἄγ' ἐρεύνησόν με, Θεὸς, φρεσὶν, ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Γνωτή σοι κραδίη μου ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
Πειρῶ ἐμεῖ', εὖ ἴσθι τ' ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
24 Εἴσιδέ με, φράζευ τε, καὶ ὀφθαλμοῖσι δόκευε,
Εἴ τινά που λυγρὴν θυμαλγέα τ' εἶμι κέλευθον,
Ἐσθλὴν δ', αἰὲν ἐοῦσαν, ἐμοὶ ὁδὸν ἡγεμόνευε.

Ψαλ. ρμ'.

1 Ἀθάνατε, πρόφρων ῥῦσαί με ἀπ' ἀνδρὸς ἀλείτου,
Ἔκ τε βίης με σάωσον ἀτάσθαλον ὕβριν ἐχόντων.
2 Ὧν κραδίη κακὰ μήδετ' ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ φυλάσσει·
Οἵ ἐπεὶ οὖν ξυνιόντες ἀολλέες ἠγρέθονται,
Ἔνθα πᾶν ἦμαρ ἐγείρουσιν πολέμους τε μάχας τε.
3 Γλῶσσαν μέν τ', ὀξεῖς τ', ὄφις ὥς, θήγουσιν ὀδόντας·
Χείλεσι δ' ἀσπίδος ἰὸς ὑπὸ σφετέροισιν ἐτύχθη.
4 Ἀθάνατ', ἀνδρὸς ἀλείτου ἐμοὶ ἀπὸ χεῖρας ἄμυνε·
Ῥῦσαί μ' ἔκ τε βίης ὑβριστέων ἠδὲ σάωσον.

Qui mihi cogitârunt pedes propellere, & impedire ab itinere,
Et euntem me dimovere cupierunt à via.
4 Clàm mihi laqueos posuerunt, funésque vinculáque
Homines superbi, & insolentem animum habentes:
Pérque viam venienti tetenderunt retia pedibus meis,
Collocârúntque offendicula tendiculásque mihi, ut capiar.
6 Dixi Domino, Tu mihi Deus es; exaudi autem vocem
Orantis, Domine, & meas ausculta preces.
7 Qui & Deus meus, Dominúsque *es*, salúsq; & ingens columen:
Defendisti utique tu mihi, velut galea, caput circuntegens,
Die illo, quando pugnam ingressus-sum virorum.
8 Nè-unquam impiis, Domine, perficias votum,
Nec benè-succedere iis sinas, quodcunq; in mente machinantur,
Nè fortè sic multò magis insolentem animum habeant.
9 Qui me circumeunt, interficere avidè-cupientes,
Eorum injuria violentiáque in ipsorum capita recidat;
Suáque noxa ipsis sponte-accersitum malum sit,
Et vindemient *id*, quod suis labiis plantârunt;
Suis malis-machinationibus obruti, eò-quòd-talia locuti-fuerint:
10 Iis convolutæ ignis prunæ ardentis
Admoveantur; ille autem eos dejiciat, ii autem cadant
In ignem, ínque barathrum, unde haud rursus ascendant.
11 *Homo* loquax, qui & linguâ clàm virum mordet,
Haud diuturnus sit in terra alma:
Et malum à-tergo improbum hominem persequatur,
Donec investigans occupet, is autem fatum obeat.
12 Scio quòd Dominus litem judicabit inopis viri,
Adstánsque in judicio pauperibus erit adjutor.
13 Certè nomen tuum celebrabunt gentes justorum:
Viríque quibus mens est recta, nec improba,
Apud te habitabunt, tuóque coram conspectu.

P S A L.

Οἵ μοι ἔφαντο πόδας τ' ἐλάσαι, βλάψαι τε κελεύθους,
Καί βαίνοντά μ' ἀποσφῆλαι μεμάασιν ὁδοῖο.
5 Λάθρη ἔμοιγε βρόχους θῆκαν, ῥαπτάς τε λύγους τε
Ἄνδρες ὑπερφίαλοι καὶ ἀγηνόρεα θυμὸν ἔχοντες·
Ἂν δ' ὁδὸν ἐρχομένῳ πέτασαν λίνα ποσσὶν ἐμοῖσι,
Στῆσάν τε σκόλοπας παγίδας τε μοι, ὥς κεν ἁλώω.
6 Εἶπον Ἄνακτι, Σύ μοι Θεός ἐσσι· κλῦθι δὲ φωνῆς
Εὐχομένοιο, Ἄναξ, καὶ ἐμεῦ ἐπάκουε λιτάων.
7 Ὅς τε Θεός μοι, Ἄναξ τε, φάος τε καὶ ἄσπετον ἕρκος·
Ῥύσκευ με σύ γε μοι, κόρυς ὥς, κάρη ἀμφικαλύψας,
Ἤματι τῷ ὅτε τοί τε μάχην εἰσήλυθον ἀνδρῶν.
8 Μήποτε δυσσεβέεσσιν, Ἄναξ, κρήηνον ἐέλδωρ,
Μηδ' ἀρετὴν σφιν ἔασον, ὅ, τι φρεσὶ μηχανόωνται,
Μήπου ὡς πολὺ μᾶλλον ἀγηνόρεα θυμὸν ἔχωσιν.
9 Οἵ με περιστιχόωνται, ἀποκτεῖναι μεμαῶτες,
Τῶνδ' ὕβρις τε βίη τε ἐπ' αὐτῶν κρᾶτα πίπτοι·
Σφὴ δ' ἄτη αὐτοῖσιν ἐπισσώτερον κακὸν εἴη,
Καὶ τρυγόωεν, ὅ, τι σφοῖσιν χείλεσσι φύτευσαν,
Σφῆσι κακοῤῥαφίης κεκαλυμμένοι, οἵ τ' ἀγόρευσαν.
10 Τοῖσι κυλινδόμενοι πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο
Ἐνσκιμφθεῖεν· οἱ δὲ σφεας ῥίπτοι, τοὶ δὲ πέσοιεν
Ἐν πυρί, ἔς τε βέρεθρον, ὅθεν πάλιν οὐκ ἀναβαῖεν.
11 Λαβραγόρης, ὅς τε γλώσσῃ κρύβδ' ἀνέρα δάκνει,
Μὴ δίκαιος ἂν εἴη ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Καὶ κακὸν ἐξόπιθεν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα διώκοι,
Εἰσόκ' ἀνιχνεῦόν τε κίχῃ, ὁ δὲ πότμον ἐπίσπῃ.
12 Οἶδ' ὅτι Ἄναξ νεῖκος κρινέει κεχρημένου ἀνδρός,
Παρσχὼν δ' εἰνὶ δίκῃσι πενιχροῖς ἔσσεται ἀρωγός.
13 Ἦ θην καὶ ὄνομά σου κλείουσιν φῦλα δικαίων·
Ἄνδρες δ' ἢ, οἷς νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, εὖτ' ἀλιτήμων,
Σοὶ πρόσθε τ' οἰκήσουσι, φαεινὸν πρόσωπον ὁρῶντες.

PSAL. cxli.

1 AD te, Domine, clamo, tu huc mihi ſtatim adſis,
Exaudi meam vocem, cùm ſupplex ad-te clamo.
2 Oratio mea coram te rectà veniat perinde-ac ſuffitus,
Cujus odor ſuavis penitùs ad ætherem pertingit:
Cœlum ſuſpiciens, tibíque ſurſum manus extendens,
Sim, veluti cùm quis veſperi victimas ſacrificat,
Et tempore-pomeridiano tibi offert grata dona.
3 Ori meo cuſtodiam appone, Immortalis, firmam ſemper;
Et labiorum meorum ſerva oſtium, tene autem ſeptum dentium.
4 Nè malo inclines nec admoveas cor meum, prava facere,
Unà cum iis, quibus & injuria amica *eſt* & improba opera:
Nec mihi ex eorum deliciis unquam edere volupe nec fas fit.
5 Percutiat licet me juſtus vir, & acceptus *mihi* erit,
Et mihi gratificabitur plagis ſuis;
Et me increpet, id verò tanquam pretioſum unguentum
Senſim diſtillans, caput meum haud confringet:
Etenim ego adhuc precabor in eorum malis.
6 Fortes verò eorum judices & principes,
Relicti cùm manerent juxta prominentes petras,
Sermonem meum mollem, vocémque mellifluam audierunt,
Noverúntque quòd dulcis mihi à lingua fluebat loquela.
7 Veluti cùm quis in terra ſecat ſulcum profundum aratro,
Aut ligna arida ſcindit & findit acuto ferro,
Multa, ea autem hic illic fiſſa jacent:
Sic jacent & oſſa noſtra diſperſa huc illuc
Juxta os & fauces barathri terribilis.
8 Cæterùm, Deus, tibi ego, tibi, Immortalis, oculos attollo,
In te autem ego confiſus *ſum*; nè animam meam projicias.
9 Sed ſalva me, ut effugiam laqueum, quem mihi poſuerunt,
Nec me prehendant maleficorum retia hominum.
10 Ipſi autem in ſua impingant retia
Homines improbi; ego autem ſimul ea facilè devitem.

PSAL.

Ψαλ. ρμα'.

1 ΠΡὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησα, σὺ δεῦρό μοι ὦκα παρείης,
Κέκλυθί μευ φωνῆς, ὅτε τοι ἱκέτης ἐβόησα.
2 Εὐχή μευ σέθεν ἄντ' ἰθὺς κίοι ἶσα θυηλῇ,
Τῆς ὀδμὴ ἡδεῖα διαμπερὲς αἰθέρ' ἱκάνει·
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, σοὶ δ' ὑψόσε χεῖρας ὀρέγνυς,
Εἴην, ὡς ὅτε τις ποτὶ ἑσπέρα ἱερὰ ῥέζῃ,
Δείλῃ τε προτὶ σοί γε φέρῃ κεχαρισμένα δῶρα.
3 Μάστακί μευ φυλακὴν θέο, Ἀθάνατ', ἔμπεδον αἰεί·
Καὶ χειλέων μοι ἔρυσο πύλας, ἔχε δ' ἕρκος ὀδόντων.
4 Μὴ κακῷ ἐγχρίμψαις κραδίην μευ, αἴσυλα ῥέζειν,
Τοῖσι μέθ', οἷς ὕβρεις τε φίλη καὶ σχέτλια ἔργα·
Μηδέ τι μοι θαλέων σφετέρων ποτὲ ἐδμέναι εἴη.
5 Πλήξαι περ με δίκαιος ἀνὴρ, κεχαρισμένος ἔσται,
Καί κεν ἐμοὶ ἐπίηρα φέροι πληγῇσιν ἑῇσιν·
Καί μοι ἐπιπλήξαι· τὸ δ' ἦ ὡς ἐρίτιμον ἔλαιον
Ἤπερ κατειβόμενον, κεφαλήν κέ μοι οὐ κατεάξῃ·
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἔτι δέξομ' ἐνὶ σφετέροισι κακοῖσιν.
6 Ἴφθιμοι δ' ἄρα τῶνδε δικασπόλοι, ἠδὲ μέδοντες,
Λειπόμενοι ὅτε μίμνον ἐπιστρεφέας κατὰ πέτρας,
Μῦθόν μευ μαλακόν τ', ὄπα καὶ μελίγηρυν ἄκουσαν,
Γνώσονται δ', ὡς γλυκερή μοι ἀπὸ γλώσσης ῥέεν αὐδή.
7 Ὡς ὅτε τις τ' ἐπὶ γῇ τάμνῃ ὦλκα βαθεῖαν ἀροτρεύς,
Ἢ ξύλα δοῦρα κέασσε, καὶ ἔσχισεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Πολλὰ, τὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἄλις κεκεασμένα κεῖται·
Ὣς κεῖτ' ὀστέα τ' ἄμμι κεδασθέντ' ἄλλυδις ἄλλῃ,
Ἂν στόμα τε γναθμούς τε βερέθρου σμερδαλέοιο.
8 Ἀλλὰ, Θεὸς, σοὶ ἔγωγε, σοὶ, Ἀθάνατ', ὄμματ' ἀείρω,
Σοὶ δέ τ' ἐγὼ πίσυνος· μὴ ψυχήν μευ παραβάλλου.
9 Ἀλλὰ σάω με, ἵνα προφύγω βρόχον, ὅν μοι ἔθηκαν,
Μηδέ με που μάρψῃ κακοεργῶν δίκτυα φωτῶν.
10 Αὐτοὶ δὲ σφετέροισιν ἐμπλήξωσι λίνοισιν
Ἄνδρες ἀλιτροί· ἐγὼ δ' ἄμυδις τάγε ῥεῖ' ὑπαλύξω.

PSAL. cxlii.

1 AD Dominum clamavi voce meâ, suppléxque ei fui;
Oravi voce meâ sacrum robur Immortalis.
2 Apud eum verò sermonem effudi, verbúmque lugubre dixi;
Noxámque acerbam & calamitatem meam narravi.
3 Quando in angustiis eram, charum afflictus cor,
Lacrymis & gemitu & mœrore animum crucians,
Tunc tu mente tuâ meam sat nôsti semitam:
In via, quâ ambularem, clam laqueum homines posuerunt.
4 Aspiciens observavi ad dexteram, an quem viderem,
Frustrà, siquidem nemo erat, cognoscere qui me vellet coràm;
Refugia mihi periêre omnia, malorúmque haud erat remedium:
Nemo animæ meæ curam nec rationem habuit.
5 Ad te, Domine, clamavi dicens, Tu mihi fulcrum & spes,
Et refugium, & portio es in terra viventium.
6 Nunc vero mihi attende ocyùs, lamentantémque exaudi,
Valdè enim subactus *oppressúsque* sum miseriâ & ærumnâ:
A violentia autem me serva, liberáque ab injuria hominum,
Qui me persequuntur, etenim me potentiores sunt.
7 Ex carcere educ animam meam, quo inclusa-est,
Tetro, ut tuam gloriam excelsam decantem,
Tuúmque nomen dilaudem; tum verò viri justi circa me
Congregabuntur simul sacro in circulo,
Quoniã mihi benefecisti, in mẽte mitia *consilia* callens *fovénsque*.

PSAL. cxliii.

1 EXaudi me orantem, Domine, & ausculta preces:
Attende veritatísque & justitiæ tuæ gratiâ.
2 Nè mecum contendas servo tuo in judicio;
Coram te enim nemo inter vivos inculpatus,
Nec insons erit, cùm tu causas dijudicaveris.
3 Etenim animam meam persecutus-est inimicus homo,
Immite cor habens, vitámque prostravit humi;
Et me infrà collocavit, in tenebris obscuris

Habitare,

Ψαλ. ρμβ´.

1 Πρὸς θεὸν ἄνακτα βοὴν ὄπα μοι, ἱκέτης τε οἱ ἦα·
Ἐλλισάμην ὅτι μοι ἱερὸν μένος ἀθανάτοιο.
2 Πὰρ δ᾽ οἱ μῦθον ἔχευα, ἔπος τ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔειπον·
Ἄτην τε ψυχρὴν καὶ οἰζύν μοι κατέλεξα.
3 Ὁππότ᾽ ἀμηχανέων ἦα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Δὴ τότε σὺ φρεσὶ σῇσιν ἐμὴν ἐδάεις κέλευθον·
Εἰν ὁδῷ, ἧπερ ἴω, κρύβδα βρόχον ἄνδρες ἔθηκαν.
4 Παπταίνων ἐνόησ᾽ ἐπὶ δεξιά, εἴ τιν᾽ ἴδοιμι,
Μάψ, ἐπεὶ οὔτις ἔην, γνῶναι ὅς μ᾽ ἤθελεν ἄντην·
Φυκτὴ μοι ὤλετο πάντῃ, κατὰ δ᾽ οὐκ ἦν ἀλεωρή·
Οὔτις ἐμῆς ψυχῆς ὄθετο φρεσίν, οὔτ᾽ ἀλέγιζεν.
5 Πρὸς σέ, Ἄναξ, ἐβόησα λέγων, Σύ μοι ἕρμα καὶ ἐλπίς,
Καὶ ἀλέη, καὶ μοῖρα πέλῃς ἐνὶ γῇ ζωόντων.
6 Νῦν δ᾽ ἐμέθεν ξυνίεσ ὦκ᾽, ὀλοφυρομένοιό τ᾽ ἄκουσον,
Λίην γὰρ δέδμημαι οἰζυῖ καὶ κακότητι.
Ἐκ δὲ βίης με σάω, ῥῦσαί τ᾽ ἐξ ὕβριος ἀνδρῶν,
Οἵ με διώκουσιν, καὶ γάρ μοι κρείσσονές εἰσιν.
7 Ἐκ φυλακῆς ἄναγε ψυχήν μοι, ἥπερ ἔερκτο,
Ἀδμαλέης, ἵνα σὸν κλέος οὐρανόμηκες ἀείσω,
Σόν τ᾽ ὄνομ᾽ αἰνήσω· τότε δ᾽ ἀνέρες ἀμφὶ δίκαιοι
Καί κέ μοι ἠγερέθοιαθ᾽ ὁμοῦ ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
Οὕνεκά μ᾽ ἐσθλὰ ἔοργας, ἐνὶ φρεσὶν ἤπια εἰδώς.

Ψαλ. ρμγ´.

1 Κλῦθί μοι εὐχομένοιο, Ἄναξ, καὶ ἄκουε λιτάων·
Σῶθί τ᾽ ἀληθείης τε καὶ εὐδικίης ἕνεκεν σῆς.
2 Μή μοι ἐριδμαίνῃς θεράποντι σῷ εἰνὶ δίκῃσιν·
Σεῖο γὰρ ἀντίον οὔτις ἐνὶ ζωοῖσιν ἀμύμων,
Οὐδέ τ᾽ ἀναίτιος ἔσται, ὅταν σύ γε νείκεα κρίνῃς.
3 Καὶ γὰρ ἐμὴν ψυχὴν ἐδίωξεν ἀνάρσιος ἀνήρ,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, βίοτον δέ τε κάββαλ᾽ ἔραζε·
Καί μ᾽ ὑπένερθε καθεῖσεν, ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι

Habitare, perinde-ac mortuos etiam olim defunctos.
4 Idcircò præ-anxietate mihi concitatur intùs animus;
Et mihi in pectore confractum-est charum cor.
5 Dies, qui anteà fuerant, cogito, nec me oblivio
Eorum tenet; simul autem præterita secula
Recolens, tua omnia in mente perpendo opera,
Volvóque in animo, quæ manibus tuis fecisti.
6 Tibi supplex ego, tibi sursum manus extendo:
Anima mea desiderat te continuè, veluti cùm terra
Siti arida inhiat pluviæ serotinæ.
7 Audi me, Immortalis, statim, miserè exhalantem animam;
Nè unquam à me seorsim tuam avertas faciem,
Nè & similis sim iis qui ad inferos vadunt.
8 Clementiam utique mihi ostende tuam misericordiámque
Diluculò admodum, quoniam in te confisus-sum; & me doce
Viam illam, quam me ire oportet, quoniã ad-te animum attollo.
9 Hostium me ex manu, Domine, serva; ad te enim semper
Afflictus fugio, tu autem mihi ab-inimicis refugium *es*.
10 Libenter me doce mandatis tuis
Parere, faceréque quicquid tibi gratum est animo,
Quoniam tu mihi Deus es, tuus autem ego profiteor esse;
Spiritus autem tuus bonus me deducat per solum rectum.
11 Resocilla me propter nomen tuum, atque vivifica,
Immortalis; & pro justitia tua me salva,
Eripéque animam meam miseriâ è gravi.
12 Pro clementia autem tua (valdè enim tu mihi propitius es)
Inimicis meis fœdum interitum inferas,
Et omnes mihi animam perdere discupientes
Funditùs malè perdas: servus enim ego tibi sum.

PSAL. cxliv.

1 LAudatus sit Dominus, qui mihi robur sacrum *est*, quíque
Manus meas docet præliúmque bellúmque,
Cujus & consiliis discunt confligere in certamine sævo
Digiti, & pugnæ bene scientes sunt omnifariæ.

2 Qui

Ναιέμεν, ἶσα νέκυσι πάλαι περ ἀποφθιμένοισι.
4 Τοὔνεκ' ἀμηχανίη μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμός·
Καί μοι ἐνὶ στήθεσσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
5 Ἤματα, τὰ πρὶν ἐτύχθεν, ὀΐομαι, οὐδέ με λήθη
Τῶνδ' αἱρεῖ· ἄμυδις δὲ παροιχομένων γενεάων
Μνησάμενος, σά τε πάντα μετὰ φρεσὶ βάλλομαι ἔργα,
Ὁρμαίνω τ' ἐνὶ θυμῷ, ἃ χερσὶ τεῇσιν ἔρεξας.
6 Σοὶ ἱκέτης μὲν ἔγωγε, σοὶ ὑψόσε χεῖρας ὄρεξα·
Ψυχή μου ποθέει σε διαμπερὲς, ὡς ὅτε γαῖα
Δίψῃ καρχαλέη χάνεν ὑετῷ ὀψὲ ῥέοντι.
7 Κλῦθί μου, Ἀθάνατ', ὦκα, κακῶς κεκαφηότα θυμόν·
Μὴ ποτέ μου ἀπονόσφι τεὴν τρέψαις ὀπωπὴν,
Μὴ καὶ ὁμοῖος ἔω τοῖς εἰς ἀΐδαο μολοῦσι.
8 Μειλιχίην ἄρ' ἔμοιγε πιφαύσκεο σὴν ἔλεόν τε
Πρωῒ μάλ', οὕνεκα σοίγε πεποίθεα· καί με δίδασκε
Τὴν ὁδὸν, ἣν μ' ἰέναι χρὴ, ἐπεί σοι θυμὸν ἀείρω.
9 Δυσμενέων μ' ἐκ χειρὸς, Ἄναξ, σάω· ἐς σὲ γὰρ αἰεὶ
Τειρόμενος φεύγω, σὺ δέ μοι δηΐων ἀλεωρή.
10 Περφρονέως με δίδαξον ἐφημοσύνῃσι τεῇσι
Πείθεσθαι, ἔρδειν δ' ὅ, τι τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ὅττι σύ μοι Θεός ἐσσι, τεὸς δ' ἐγὼ εὔχομαι εἶναι·
Πνεῦμα δέ σου ἀγαθόν με ἀγινέοι ἀμπέδον ἰθύ.
11 Ζώγρει μ' οὐνόματος τοῦ εἵνεκεν, ἠδὲ βιῶσαι,
Ἀθάνατ'· εὐδικίης τε τεῆς ἕνεκέν με σάωσον,
Ῥύσαι τε ψυχήν μου ὀϊζύος ἐξ ἀλεγεινῆς.
12 Μειλιχίῃ δὲ τεῇ (μάλα γὰρ σύ μοι ἵλαος ἐσσί)
Δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφείης,
Καὶ πάντας μοι θυμὸν ἀπορραῖσαι μεμαῶτας
Πρόχνυ κακῶς ὀλέσαις· θεράπων γὰρ ἔγωγέ τοι εἰμί.

Ψαλ. ρμδ'.

1 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ, ὅς μοι κράτος ἱερὸν, ὅς τε
Χεῖρας ἐμὰς ἐδίδαξεν ἀϋτήν τε, πτόλεμόν τε,
Οὕς τ' ἔμαθον βουλῇσι μεμνήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ
Δάκτυλοι, ἠδὲ μάχης εὖ εἰδότες εἰσὶν ἁπάσης.

2 Ὅς

2 Qui mihi bonitas misericordiáque, meũ columen & propugnacu-
Arx mea & adjutor, scutum meum, quo & confido; (lum,
Populos qui & subigit meis sub pedibus.
3 Homo enim quid est, Domine, ut eum animo
Agnoscere sic velis? quid & filius hominis,
Ut adeò ejus curam & rationem habeas?
4 Homo vanitati miserabili omninò similis-est:
Ejus & exigua *est* vita, umbræ similis, aut etiam somnio
Celeriter transeunti, fluit autem ei breve ævum.
5 Immortalis, inclina tuum cœlum, atque descende;
Tantummodò autem celsos montes vel digito extremo
Tange, & ex iis fumum exilientem videbis.
6 Horrendùm autem fulgures, dispersionémque iis immittas,
Eorum celsa capita postquam-percusseris candenti fulmine:
Cœlitùs autem tua vibrans fuliginosa tela,
Iis statim magnum terrorem, & ingentem tumultum immittas.
7 Manum extende desuper, méque erue, & serva
Multis ex aquis, nè me submergant,
Extraneorum à genere pernicioso alienigenarúmque;
Hominum istorum me libera ex manu & vi;
8 Quorum os temerè prava & vana loquitur,
Dextera verò mendaciis instructa & dolis.
9 Tibi, Deus, nuper-compositum ego cantabo canticum;
Nablio sonoro, decachordóque *tuam* laudem canam.
10 Qui & salutem regibus das; & liberas
Gladio à pernicioso tuum servum Davidem.
11 Huc adesdum mihi auxiliator, erue me atque serva
Extraneorum à genere maligno alienigenarúmque;
Hominum istorum me libera ex manu & vi,
Quorum os temerè prava & vana loquitur,
Dextera verò mendaciis instructa & dolis.
12 Filii nostri, ceu plantæ in fertili solo,
Pubescentes, singuli succreverunt surculis similes;
Filiæ velut columnæ *angulares* in murorum compagine,
Utrunque, ornamentum pariter & ingens fulcrum domûs,
Pulchræ,

2 Ὅς μοι ἐνηείη ἔλεός τ', ἐμὸν ἔρμα καὶ εἶλαρ,
Πύργος ἐμὸς καὶ ἀρωγὸς, ἐμὸν σάκος, ᾧ τε πέποιθα·
Λαοὺς ὅς τ' ἐδάμασσεν ἐμοῖσιν ὑπένερθε ποδοῖιν.
3 Ἄνθρωπος τί γάρ ἐστιν, Ἄναξ, ἵνα μιν τ' ἀνὰ θυμῷ
Γνώμεναι ὡς ἐθέλησθα; τί καὶ παῖς ἀνθρώποιο;
Ὄφρ' οὕτως αὐτοῖο μεταστρέφῃ, ἠδ' ἀλεγίζῃς.
4 Ἄνθρωπος ματίῃ ἀλεγεινῇ πάμπαν ἔοικε·
Τοῦ δ' ὀλίγος τε βίος, σκιῇ ἴκελος, ἢ καὶ ὀνείρῳ
Ῥίμφα παρερχομένῳ, κατὰ δ' εἴβεται οἱ βραχὺς αἰών.
5 Ἀθάνατε, κλῖνον τὸν οὐρανὸν, ἠδὲ κάτελθε·
Μοῦνον δ' ἠλιβάτων ὀρέων καὶ δακτύλῳ ἄκρῳ
Ἅπτεο, τῶν δέ τε καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοήσῃς.
6 Δεινὸν δ' ἀστράψαις, σκέδασίν τ' αὐτοῖσιν ἐνείης,
Τῶνδ' αἰπεινὰ κάρηνα βελῶν ἀργῆτι κεραυνῷ·
Οὐρανόθεν δὲ τὰ πτερόεις φλογόεντα βέλεμνα,
Τοῖσιν ἄφαρ μέγα τάρβος, ἰδ' ἄσπετον ἐν κλόνον ὄρσῃς.
7 Χεῖρα τάνυσσον ὕπερθ', ἐμ' ἐρυσσαί τ', ἠδὲ σάωσον
Πολλῶν ἐξ ὑδάτων, ἵν' ὑπόβρυχα μή με πιθείη,
Ξείνων ἐκ γενεῆς ὀλοόφρονος ἀλλοδαπῶν τε·
Ἀνδρῶν τῶνδέ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ χερὸς τε βίης τε·
8 Ὧν στόμα μαψιδίως κακὰ καὶ ἀνεμώλια βάζει,
Δεξιὴ αὖ ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισι.
9 Σοί γε, Θεὸς, νεότευκτον ἐγὼ ἀναμέλψομ' ἀοιδὴν,
Ναβλίῳ ἐν κελάδῳ, δεκαχόρδῳ τ' αἶνον ἀείσω.
10 Ὅς τε φόως βασιλεῦσι διδοῖς· ἠδ' ἐξανέλυσας
Ἄορος οὐλομένοιο τὸν θεράποντα Δαβίδην.
11 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν μοι ἀρωγὸς, ἔρυσσαί μ' ἠδὲ σάωσον,
Ξείνων ἐκ γενεῆς ὀλοόφρονος ἀλλοδαπῶν τε·
Ἀνδρῶν τῶνδέ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ χερὸς τε βίης τε,
Ὧν στόμα μαψιδίως κακὰ καὶ ἀνεμώλια βάζει,
Δεξιὴ αὖ ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισι.
12 Υἱέες ἡμέτεροι, φυτὰ ὡς ἐν γουνῷ ἀλωῆς,
Ἡβώοντες, ἕκαστος ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος·
Θυγατέρες στῆλαι ὡς τοίχων ἐν συνεοχμῷ,
Ἀμφότερον, κόσμος τε καὶ ἄσπετον ἕρμα δόμοιο,

Pulchræ, benè-politæ, templíque speciem habentes.
13 Nobis bene-extructæ valdè onustæ-sunt areæ,
Frugibus omnifariis affatim & annuatim gaudentes.
Pariunt autem firma pecora, fœtúsque sunt ovibus
Mille, & decies-mille, in vicis nostris.
14 Pingues.a.& benè-saginati boyes nostri, quíq; facilè jugũ ferant,
Vegeti, magni: insuper & pax abundè est,
Non hostium unquam strepitus clamórque irrumpentium,
Eorum nec introitus, nec exitus est civium,
Subactorum bello, nec captivitas, nec vociferatio,
Nec ulla est ejulatio in vicis nostris.
15 Beatus est populus, cui hæc sors obtigerit;
Beatus hic populus, cui Immortalis Deus fuerit.

PSAL. cxlv.

1 GLorificabo te, Deus meus, Domine, hymnis extollens;
Et tuum laudabo inclytum nomen usque in perpetuum.
2 Diebus omnibus tibi gratias agam, & te canam;
Et tuum laudabo inclytum nomen usque in æternum. (eum,
3 Immortalis & magnus *est*, & magnoperè laudabilis; nec quisquam
Quantus aut quàm magnus sit, valdè licet quærens invenerit.
4 Succedentes generationes, alia post aliam,
Celebrabunt tua opera, indicabúntque *ea* quæ tu fortia feceris.
5 Tuam autem famam & gloriam supereminentem, splendorémq;
Divinum narrabo, tuáque miracula, insigniáque opera.
6 Tua fortitudo terribiliũ-facinorũ-parẽs decantata *erit* hominibus:
Certè ego magnitudinem & gloriam tuam prædicabo.
7 Clementiam magnam tuam eructabunt ore,
Commemorantes bonitatem tuam, quantáque bona feceris;
Tuámque justitiam altùm-stridente celebrabunt cantilenâ.
8 Lenis est Dominus, & clemens & mitis;
Subit vero eum lentè ira, valdè autem ei mens est misericors.
9 Omninò-bonus & *quidẽ* omnibus est Dominus; super omnia au-
Ipsius *est* clementia lenitásque mentis. (tem opera ejus
10 Omnia tua opera, Domine, te laudabunt; atque te unà-*omnes*
Tui

Κλυταί, εὔξεσαι, ναοῖό τι εἶδος ἔχουσαι.
13 Ἄμμιν ἐϋκτίμεναι μέγα βεβρίθασιν ἀλωαί,
Καρποῖς παντοίοισιν ἐπηετανὸν γεμόωσαι·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τὰ δ' ἔμβρυα τ' εἴσ' οἴεσσι
Χίλια, καὶ δεκάχιλ', ἐν ἀγυιῆς ἡμετέρῃσι.
14 Ζατρεφέες δὲ βόες, ζυγὸν οἵ θ' ὑπὸ ῥεῖα φέρουσιν,
Αἴθωνες, μεγάλοι· ἔπι δ' εἰρήνη ἄλις ἐστὶν,
Οὐ δηΐων ποτὲ φλοῖσβος, ἰωκή τ' εἰσελασάντων,
Τῶνδ' οὐκ εἰσίθμη, οὔτ' ἔκβασίς ἐστι πολιτέων,
Δμηθέντων πολέμῳ, οὔτ' εἴρερος, οὔτε βοητὺς,
Οὐδέ τις ἔστ' οἰμωγὴ ἐν ἡμετέρῃσιν ἀγυιῆς.
15 Ὄλβιος οὗτος ὁ λαός, ᾧ ἠδέ γε μοῖρα πέληται·
Ὄλβιος οὗτος ὁ λαός, ᾧ Ἀθάνατος Θεὸς ἦσι.

Ψαλ. ρμέ.

1 ΚΥδοιμέω σε, Θεός μου Ἄναξ, ὕμνοισιν ἀείρων·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
2 Ἤματα πάντα κέ τοι εἰδέω χάριν, ἠδέ σ' ἀείσω·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
3 Ἀθάνατός τε μέγας, μέγα τ' αἰνετός· οὐδέ κέ τις μιν,
Ὅσσος ἢ ὡς μέγας ἦ, μάλα περ διζήμενος εὕροι.
4 Ἐρχόμεναι γενεαί, πρὸ μὲν ἄλλη, αὐτὰρ ἔπ' ἄλλη,
Κλείουσιν τεὰ ἔργ', ἐρέουσ' ἅ, τε καρτερὰ ῥέξας.
5 Σόν τε κλέος καὶ κῦδος ὑπείροχον ἀγλαΐην τε
Θεσπεσίην λέξω, σά τε θαύματα θέσκελά τ' ἔργα.
6 Σὸν κράτος ὀβριμοεργὸν ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν·
Ἤτοι ἐγὼ μέγεθος καὶ κῦδος σου καταλέξω.
7 Μειλιχίην μεγάλην σου ἐρεύξονται στομάτεσσιν,
Μνησάμενοι σου ἐνηείης, ὅσα τ' ἐσθλὰ ἔοργας·
Σήν τε δικαιοσύνην λιγυρῇ κλείουσιν ἀοιδῇ.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ, καὶ μείλιχος ἠδ' ἀγανόφρων·
Δὴ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ' οἱ νόος ἔστ' ἐλεήμων.
9 Παναγαθὸς καὶ πᾶσιν Ἄναξ· ἐφ' ἃ ἔργα δὲ πάντα
Αὐτοῦ μειλιχίη ἀγανοφροσύνη τε νόοιο.
10 Πάντα σὰ ἔργα, Ἄναξ, σ' αἰνήσει· ἠδέ σ' ὁμοῦ τῇ

Pulchræ, benè-politæ, templíque speciem habentes.
13 Nobis bene-extructæ valdè onustæ-sunt areæ,
Frugibus omnifariis affatim & annuatim gaudentes.
Pariunt autem firma pecora, fœtúsque sunt ovibus
Mille, & decies-mille, in vicis nostris.
14 Pingues.a.& benè-saginati boves nostri,quíq; facilè jugũ ferant,
Vegeti, magni : insuper & pax abundè est,
Non hostium unquam strepitus clamórque irrumpentium,
Eorum nec introitus, nec exitus est civium,
Subactorum bello, nec captivitas, nec vociferatio,
Nec ulla est ejulatio in vicis nostris.
15 Beatus est populus, cui hæc sors obtigerit;
Beatus hic populus, cui Immortalis Deus fuerit.

P S A L. cxlv.

1 GLorificabo te, Deus meus, Domine, hymnis extollens;
Et tuum laudabo inclytum nomen usque in perpetuum.
2 Diebus omnibus tibi gratias agam, & te canam;
Et tuum laudabo inclytum nomen usque in æternum. (eum,
3 Immortalis & magnus *est*,& magnoperè laudabilis; nec quisquam
Quantus aut quàm magnus sit, valdè licet quærens invenerit.
4 Succedentes generationes, alia post aliam,
Celebrabunt tua opera, indicabúntque *ea* quæ tu fortia feceris.
5 Tuam autem famam & gloriam supereminentem, splendorémq;
Divinum narrabo, tuáque miracula, insigniáque opera.
6 Tua fortitudo terribiliũ-facinorũ-parẽs decantata *erit* hominibus:
Certè ego magnitudinem & gloriam tuam prædicabo.
7 Clementiam magnam tuam eructabunt ore,
Commemorantes bonitatem tuam, quantáque bona feceris;
Tuámque justitiam altùm-stridente celebrabunt cantilenâ.
8 Lenis est Dominus, & clemens & mitis;
Subit vero eum lentè ira, valdè autem ei mens est misericors.
9 Omninò-bonus & *quidẽ* omnibus est Dominus; super omnia au-
Ipsius *est* clementia lenitásque mentis. (tem opera ejus
10 Omnia tua opera, Domine, te laudabunt; atque te unà-*omnes*
Tui

Κοῦραι, εὐξεσταί, νηοῖό τι εἶδος ἔχουσαι.
13 Ἄμμιν ἐϋκτίμεναι μέγα βεβρίθασιν ἀλωαί,
Καρποῖς παντοίοισιν ἐπηετανὸν γεμόωσαι·
Τίκτει δ᾽ ἔμπεδα μῆλα, τὰ δ᾽ ἔμβρυά τ᾽ εἰσ᾽ οἴεσσι
Χίλια, καὶ δεκάκις, ἐν ἀγυιῆς ἡμετέρῃσι.
14 Ζατρεφέες δ᾽ ἤ βόες, ζυγὸν οἵ θ᾽ ὑπὸ ῥέα φέρουσιν,
Αἴθωνες, μεγάλοι· ἐπὶ δ᾽ εἰρήνη ἅλις ἐστίν,
Οὐ δηΐων ποτὲ φλοῖσβος, ἰωκή τ᾽ εἰσελασάντων,
Τῶνδ᾽ οὐκ εἰσίθμη, οὔτ᾽ ἔκβασίς ἐστι πολιτέων,
Δυσμενέων πολέμου, οὔτ᾽ εἴρερος, οὔτε βοητύς,
Οὐδέ τις ἔστ᾽ οἰμωγὴ ἐν ἡμετέρῃσιν ἀγυιῆς.
15 Ὄλβιος οὗτος ὁ λαός, ᾧ ἠδέ γε μοῖρα πέληται·
Ὄλβιος οὗτος ὁ λαός, ᾧ Ἀθάνατός τις Θεὸς ἦσι.

Ψαλ. ρμε'.

1 ΚΥδαίνω σε, Θεός μου Ἄναξ, ὕμνοισιν ἀείρων·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
2 Ἤματα πάντα κέ τοι εἰδέω χάριν, ἠδέ σ᾽ ἀείσω·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
3 Ἀθάνατός τε μέγας, μέγα τ᾽ αἰνετός· οὐδέ κέ τις μιν,
Ὅσσος ἢ ὡς μέγας ἦ, μάλα περ διζήμενος εὕροι.
4 Ἐρχόμεναι γενεαί, πρὸ μὲν ἄλλη, αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἄλλη,
Κλείουσιν τεὰ ἔργ᾽, ἐρέουσ᾽ ἅ, τε καρτερὰ ῥέξας.
5 Σόν τε κλέος καὶ κῦδος ὑπείροχον ἀγλαΐην τε
Θεσπεσίην λέξω, σά τε θαύματα θέσκελά τ᾽ ἔργα.
6 Σὸν κράτος ὀβριμοεργὸν ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν·
Ἤτοι ἐγὼ μέγεθος καὶ κῦδός σου καταλέξω.
7 Μειλιχίην μεγάλην σου ἐρεύξονται στομάτεσσιν,
Μνησάμενοί σου ἐνηείης, ὅσα τ᾽ ἐσθλὰ ἔοργας·
Σήν τε δικαιοσύνην λιγυρῇ κλείουσιν ἀοιδῇ.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ, καὶ μείλιχος ἠδ᾽ ἀγανόφρων·
Δὴ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ᾽ οἱ νόος ἔστ᾽ ἐλεήμων.
9 Παναγαθὸς καὶ πᾶσιν Ἄναξ· ἐφ᾽ ἃ ἔργα δὲ πάντα
Αὐτοῦ μειλιχίη ἀγανοφροσύνη τε νόοιο.
10 Πάντα σὰ ἔργα, Ἄναξ, σ᾽ αἰνήσει· ἠδέ σ᾽ ὁμιλητῆ

Tui ſancti celebrabunt, pium animum habentes.
11 Gloriam tuam, & tuum ſupremum regium honorem,
Quo tu omnibus imperas, omniúmque dominaris,
Narrabunt, potentiámque tuam celebrabunt fortitudinémque.
12 Ut benè cognoſcant in terra gentes hominum,
Qualia tu-fortia feceris, cujus robur inexpugnabile;
Quámque ſceptri tui excellens ſit majeſtas & gloria, (ſis.
Quámque *tu* latè-imperans,& quàm præ-omnibus-maximè-rex
13 Utique ſceptrum, Domine, ſceptrum tuum,immortale ſemper;
Tuúmque imperium per omnia ſecula,
Manétque diebus omnibus perpetuò fixum & ſtabile.
14 Omnibus Dominus cadentibus ſupponens manum validam,
Suſtentaculum eſt; omnes autem jam collapſos erigit.
15 Omnium oculi te expectantes intuentur:
Iis autem tu nutritius es, & in tempore eſcam præbes.
16 Manum tuam aperis, & viventibus das
Omnibus id quod ſufficiens ſit, & cujus deſiderio capiantur.
17 Omnes Immortalis vias juſtitia ſemper comitatur,
Omniáque opera ejus ſanctitáſque gratiáque.
18 Propè admodum Immortalis *eſt* omnibus eum orantibus,
Omnibus ex corde verè eum orantibus.
19 Perficiet deſiderium iis qui ipſum reverentur,
Quicquid gratum iis, dans, & cujuſcunque indigentes ſint;
Et eorum clamorem audiet, & *eos* ſervabit.
20 Omnes Dominus cuſtodit ac tuetur, qui eum ex corde amant:
Omnibus autem impiis grave exitium immittet.
21 Laudem vero Immortalis *ego* in ore habens eloquar:
Omniáque-quotquot mortalia, mortalíque orta-ſunt ſtirpe,
Nomen ejus ſanctum celebrent uſque in perpetuum.

PSAL. cxlvi.

1 LAuda, anima mea, ſacrum robur Immortalis.
2 Laudabo Dominum perpetuò, dum mihi ſpiritus
In pectore manet, & video lucem ſolis:
Dum vivis interſum, Dei mei laudem cantabo.

Σοὶ ὅσιοι κλείουσι, θεουδέα θυμὸν ἔχοντες.
11 Κῦδος σὸν, καὶ σὴν ὑπάτην βασιληΐδα τιμὴν,
Ἥ τε σὺ πάντων μὲν κρατέεις, πάντεσσι δ' ἀνάσσεις,
Λέξουσιν, δύναμίν τε τεὴν κλείουσι βίην τε.
12 Ὄφρ' αὖ γινώσκωσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἷα σὺ καρτερὰ ῥέξας, ὅου σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ὡς σκήπτροιο τεοῖο θ' ὑπείροχον ἔπλετο κῦδος,
Ὡς εὐρυκρείων τε, καὶ ὡς βασιλεύτατός ἐσσι.
13 Ἤτοι σκῆπτρον, Ἄναξ, σκῆπτρον τεὸν, ἄφθιτον αἰεί·
Σὴ δέ τε κοιρανίη διὰ πασάων γενεάων,
Μίμνει τ' ἤματα πάντα διαμπερὲς ἑστηκυῖα.
14 Πᾶσιν Ἄναξ πίπτουσιν ὑποσχὼν χεῖρα κραταιὴν
Ἕρμα πέλει· πάντας δ' ἤδη ἐρειπόντας ἐγείρει.
15 Πάντων σ' ὀφθαλμοὶ ποτιδέγμενοι εἰσορόωσι·
Τοῖσι δὲ σὺ σοφὸς εἶς, καὶ ἐν ὥρῃ εἶδαρ ὀπάζεις.
16 Χεῖρα τεὴν ἀνέῳξας· ἰδὲ ζωοῖσιν ἔδωκας
Πᾶσιν ὅ, τ' ἄρκιον ᾖ, ὅ τέ σφεας ἵμερος αἱρῇ.
17 Πάσης Ἀθανάτοιο ὁδοῖς δίκη αἰὲν ὀπηδεῖ,
Πάντεσσιν δ' ἔργοισιν ἑοῖς ὁσίη τε χάρις τε.
18 Ἄγχι μάλ' Ἀθάνατος πᾶσιν μὲν λισσομένοισι,
Πᾶσιν ἀπὸ κραδίης ἐτεόν μὲν λισσομένοισι.
19 Κρηῆναι κεν τοῖσί μιν ἀζομένοισιν ἐέλδωρ,
Ὅ, ττι φίλον σφι, δίδοις, καὶ ὅτου κεχρημένοι εἶεν·
Καί κε σφῆς τε βοῆς ἐπακούσαι, ἠδὲ σαώσαι.
20 Πάντας Ἄναξ ἐφύλαξ', οἵ μιν περὶ κῆρι φιλεῦσι·
Πᾶσι δὲ δυσσεβέεσσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσε.
21 Αἶνον δ' Ἀθανάτοιο ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
Πάντα δ' ὅσα θνητά, θνητῆς δ' ἔξεισι γενέθλης,
Οὔνομα τοῦδ' ἱερὸν κλειόντων νωλεμὲς αἰεί.

Ψαλ. ρμϛ΄.

1 Αἶνε, ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
2 Αἰνήσω τὸν Ἄνακτα διαμπερὲς, ἕως μοι ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο·
Ἕως ζωοῖσι μέτειμι, Θεοῦ ἐμοῦ αἶνον ἀείσω.

3 Ne confidentes principibus terrestribus estote;
Nec alio ullo, qui ex mortalibus est parentibus,
Cui non satis suppetit *virium* saluti esse, nec auxilio.
4 Ei postquam igitur statim avolavit à pectore halitus,
Isque spiritum efflavit, expiravítque animam,
Revertitur suam ad terram, unde venit: die illo
Certè omninò omnes pereunt ejus cogitationes animi.
5 Ter beatus, cui Jacobidarum Deus est adjutor;
Cujus & in Immortali Deo suo animus sperat.
6 Cœlum qui suprà, infrà autem terram fecit,
Et mare purpureum, & quæcunque in iis sunt:
Qui reipsâ omnia perficit, sicut promisit,
Perpetuò, semperque illi placitum *est* vera dicere.
7 Qui & oppressis adstat in judicio,
Jus-rectum exhibens, molestámque injuriam propulsans:
Esurientibus dat Dominus gratum cibum:
Illorum autem, qui & in carceribus conclusi-erant, vincula solvit.
8 Immortalis cœcis lucémque & visum dat,
Oculorúmque sanat deformem cœcitatem;
Immortalis incurvos humíque collapsos erigit;
Immortalis amat viros, qui mente justâ præditi sunt.
9 Immortalis peregrinis adstat, & *eos* custodit;
Pueró sque orphanos tuetur; viduásque mulieres:
Hominum vero contrà disperdit viam operáque improborum.
10 Immortalis robur regnabit in æternum usque;
Certè omninò diebus omnibus Deus tuus, veneranda Sion,
Per sempiterna secula dominabitur. Celebrate Dominum.

PSAL. cxlvii.

1 CElebrate Dominum; quoniã bonum *est* canere Deũ nostrũ,
Jucundúmque eum cantare hymnis suavibus,
Atque eum laudare omninò decet, haud *ullatenus* dedecet.
2 Hierosolyma ædificat Dominus, & muros *ejus* longos:
Israelísque congregat rursum extorres.
3 Sanat viros, quibus confractum-est charum cor,

Vulneráque

3 Μὴ πίσυνοι ἀρχοῖσιν ἐπιχθονίοισι γένησθε·
Μήτ' ἄλλῳ τεῷ, ὃς θνητῶν ἔξεσι τοκήων,
Ὧ οὐκ ἄρκιόν ἐστι φόως ἐμεν, οὔτε τι ἄλκαρ.
4 Τῷδ' ἐπεὶ οὖν ἄφαρ ἐκπέταται ἀπὸ στήθεσφιν αὐτμή,
Ὅς δέ τε θυμὸν ἄϊσθεν, ἀπὸ ψυχὴν τ' ἐκάπυσσε,
Νεῖται ἑὴν ἐπὶ γαῖαν, ὅθεν ἤλυθεν· ἤματι κείνῳ
Ἦ μάλα πάντ' ἀπόλωλεν ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
5 Τρὶς μάκαρ, ᾧ Ἰακωβιαδέων Θεός ἐστιν ἀρωγός·
Οὗ καὶ ἔπ' Ἀθανάτῳ Θεῷ αὐτοῦ θυμὸς ἐώλπει.
6 Οὐρανὸν ὅσπερ ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ γαῖαν ἔτευξεν,
Ἠδ' ἅλα πορφυρέην, ὅσα τ' εἰν αὐτοῖσι πέλονται·
Ὅς ῥ' ἐτεὸν διὰ πάντα τελευτᾷ, ὥσπερ ὑπέστη,
Νωλεμές, αἰεὶ δ' οἱ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
7 Ὅς τε βιαζομένοισι παρίσταται εἰνὶ δίκῃσιν,
Εὐδικίας ἀνέχων, θυμαλγέα θ' ὕβριν ἀλάλκων·
Πεινάουσιν ἔδωκεν Ἄναξ μενοεικέ' ἐδωδήν·
Τῶν δ', οἵ τ' ἐν φυλακῇσιν ἐέρχατο, δέσματ' ἔλυσεν.
8 Ἀθάνατος τυφλοῖσι φάος τε καὶ ὄψιν ἔδωκεν,
Ὀφθαλμῶν δέ τ' ἀκέσσατ' ἀεικελίην ἀλαωτύν·
Ἀθάνατος κυφὲς τε χαμαί τ' ἀνέγειρε πεσόντας·
Ἀθάνατος φιλέει ἄνδρας, ὅσοι φρένας αἴσιμοί εἰσιν.
9 Ἀθάνατος ξείνοισι παρίσταται, ἠδὲ φυλάσσει·
Παῖδάς τ' ὀρφανικοὺς ῥύεται, χήρας τε γυναῖκας·
Ἀνδρῶν δ' αὖτε διαρραίει ὁδὸν ἔργα τ' ἀλειτέων.
10 Ἀθανάτοιο βίη βασιλεύσει νωλεμὲς αἰεί·
Ἦ τε μάλ' ἤματα πάντα Θεός σεο, πότνια Σιών,
Ἀλλήκτοις γενεῇσιν ἀνάξει. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛΜ. ρμζ.

1 Κλείετ' Ἄνακτα· ὅτι καλὸν ἀειδέμεναι Θεὸν ἁμόν·
Ἡδύ τέ μιν μέλπεσθαι ἀοιδῇσι λιγυρῇσιν,
Ἠδέ μιν αἰνίζεσθαι ἔοικε μάλ', οὐκ ἀπέοικεν.
2 Ἱεροσόλυμά τ' ἔδειμεν Ἄναξ, καὶ τείχεα μακρά·
Ἰσραήλοιο ξυναγείρατό τ' αὖ μετανάστας.
3 Ἠκέσατ' ἀνέρας, οἷσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ἕλκεα

Vulneráque benè curans, mitiáque pharmaca aſpergens,
Pharmaca, quæ *eos* reſpirare & quieſcere-faciat ab atris doloribus.
4 Sed & aſtra omnia, quibus cœlum coronatum-eſt,
Benè & ſcienter recenſet, ſupputátque *eorum* numerum,
Nominatim appellans ſtellam unamquamque.
5 Certè magnus *eſt* nobis Dominus, ejúſque potentia eſt maxima;
Et intelligentia in pectore immenſa & infinita.
6 Viros Dominus placidos & mites ſurſum extollit;
Dejicit autem in terram & deturbat improbos.
7 Laudate Immortalem ſuavi modulantes cantico,
Et Deum noſtrum citharæ jucundâ voce.
8 Cœlum qui magnum supernè nubibus obducit,
Qui & imbrem apparat terræ almæ;
Qui & montibus dat producere floridam herbam.
9 Jumentíſque pabulum, ſuámque affatim eſcam præbet
Feris monticolis, corvorúmque implumibus pullis,
Qui valdè eſurientes vocem aſperam edunt.
10 Haud ei robur ingens ſolidunguli placet equi;
Nec viri cruribus delectatur, cujus vel craſſiſſima
Sura tibiæ, impenſéque firmi nervi ſint.
11 Ipſum reverentibus in animo hominibus
Delectatur Dominus, & in ipſius miſericordia ſperantibus.
12 O Solyma, lauda Dominum, Deúmque tuum lauda, Sion.
13 Quoniam portas tibi reddit valdè firmiter compactas,
Et roborat vectes, ſedes ut tibi tuta ſit:
Tuíſque in te filiis ingentem felicitatem præbet.
14 Pacem tibi facit tuæ per oras terræ;
Satíſque ad-edendum dat de molita farina,
Et polline te alit affatim, triticíque flore.
15 Quamprimùm verbum aliquod mittit ſuper almam terram,
Illud celeriter currit, ei autem firmus eſt ſermo.
16 Velut lanam nives crebras mittit humi,
Et tum novâ valdè gaudet terra veſte,
Utrunque, albáque viſu, mollíque geſtu:
Pruinam hyemalem tanquam cinerem candentem

Fundit

Ἕλκεά τ᾽ εὖ κομέων, ἐπί τ᾽ ἤπια φάρμακα πάσσων,
Φάρμαχ᾽, ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
4 Ἀλλά γε τείρεα πάντα, τά τ᾽ οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως πεμπάσσατο, λέκτο δ᾽ ἀριθμόν,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἀστέρ᾽ ἕκαστον.
5 Ἦ μέγας ἄμμιν Ἄναξ· τοῦ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Καὶ νόος ἐν στήθεσσιν ἀμέτρητος καὶ ἀπείρων.
6 Ἄνδρας Ἄναξ ἀγανοὺς καὶ ἐνηέας ὑψόσ᾽ ἄειρε·
Τοὺς δέ τε κάββαλ᾽ ἔραζε καὶ ἐστυφέλιξεν ἀλιτρούς.
7 Αἰνεῖτ᾽ Ἀθάνατον λιγυρῇ μέλποντες ἀοιδῇ,
Καὶ Θεὸν ἡμέτερον κιθάρης μελιηδέϊ φωνῇ.
8 Οὐρανὸν ὅς περ ὕπερθε μέγαν νεφέεσσι κάλυψεν,
Ὅς τε καὶ ὄμβρον ἑτοιμάσατο χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ὅς τε καὶ οὔρεσι δῶκε φύειν νεοθηλέα ποίην.
9 Κτήνεσί τε βρώμην, σφέτερόν θ᾽ ἅλις εἶδαρ ὄπασσε
Θηρσὶν ὀρεσκῴοις, κοράκων τ᾽ ἀπτῆσι νεοσσοῖς,
Οἵ μέγα πεινάοντες ὄπα τρηχεῖαν ἱεῖσιν.
10 Οὐ σθένος ὄβριμον οἱ κρατερώνυχος εὔαδεν ἵππου·
Οὔτ᾽ ἀνδρὸς σκελέεσσ᾽ ἐπιτέρπεται, οὔ τε τάχιστος
Μυῶν τε κινήμασι, πέρ τ᾽ ἔμπεδα νεῦρα πέλωνται.
11 Τοῖσι μὲν ἀζομένοισιν ἐνὶ φρεσὶν ἀνθρώποισι,
Τέρπετ᾽ Ἄναξ, ἐλέῳ δέ θ᾽ ἑῷ ἐπ᾽ ἐλπομένοισιν.
12 Ὦ Σόλυμ᾽, αἴνει Ἄνακτα, Θεὸν δὲ σοῦ αἴνεε, Σιών.
13 Ὅττι πύλας σοι ἔθηκε πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Καὶ κάρτυνεν ὀχῆας, ἕδος τοι ἵν᾽ ἀσφαλὲς εἴη·
Σοί τ᾽ ἐνὶ σοῖσι τέκεσσιν ἀθέσφατον ὄλβον ὄπασσεν.
14 Εἰρήνην σοι ἔθηκε τεοῖς ἀνὰ πείρατα γαίης·
Ἄδδην τ᾽ ἐδμὴν ἔδωκε μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς,
Παιπάλῃ ἠδέ σε θρέψεν ἅλις, πυροῖό τ᾽ ἀώτῳ.
15 Ὥς τε ἔπος προέηκεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ὡς τόδε ῥίμφα θέει, τῇ δ᾽ ἄπλετος ἔπλετο μῦθος.
16 Εἴριον ὡς νιφάδας ταρφειὰς ἧκεν ἔραζε,
Καὶ τότε νηγατέῳ μάλ᾽ ἰάνθη γαῖα χιτῶνι,
Ἀμφότερον, λευκῷ τ᾽ ἰδέειν, μαλακῷ τε φορῆναι·
Πάχνην χειμερίην, ὥσπερ κόνιν αἰθαλόεσσαν,

Fundit & spargit super terram almam.
17 Glaciem projicit suam buccellis similem:
Quis frigus ejus sustinere-queat toleranti animo,
Quando hyemis algidæ venit tempus?
18 Quamprimùm.a.sermonem mandat, ea mox omnia soluta-sunt,
Et eorum utique liquescentium brumalia vincula pereunt:
Flat vero suo vento, & aqua fluit ut priùs,
Ejus arbitratu, ex ictu Noti humidùm spirantis.
19 Verbum suum declarat Jacobidis; jura
Atque oracula *sua* Israëlis soboli.
20 Haud alii usquam populo talia fecit:
Alii autem non nôrunt ejus statuta. Celebrate Dominum.

PSAL. cxlviii.

1 CElebrate Dominum, celebrate de cœlo stellato;
Desuper laudem *ejus* cantate ab æthere infrugifero.
2 Celebrate eum omnes, chorus sacer, Angeli ejus:
Celebrate eum unà-omnes suorum exercitus cœlitum.
3 Celebrate autem *eum* sol, lunáque subinde-plena;
Celebrate eum unà-omnes pariter stellæ splendidæ.
4 Et eum laudet supra cœlum cœlum amplum;
Sed & aquæ simul supra cœlum quæ in-sublimi sunt.
5 Omnia hæc laudent sacrum nomen Immortalis:
Ille etenim verbum dixit, statimque facta-erant omnia,
Confestim & simul sermo erat, & perfectum-erat opus.
6 Et ea quidem adeò statuit perenniter diebus omnibus,
Perpetuò ut manerent; iisque legem posuit,
Legem, quam nec transgredi fas, nec abrogare.
7 Celebrate Dominum & vos de terra lata,
Gentes draconum, & monstrosa cete ponti,
Subtùs & abyssi omnes, & humida fundamenta maris.
8 Ignis, frigidáque grando, nix, & ingens vapor,
Et ventus procellosus, qui & verbũ ejus & mandatũ exequitur.
9 Montes, omnésque colles, & promontoria summa;
Arbores, quæ & hominibus ferunt dulcem fructum,

Et

Χεύατο καὶ ἐκέδασσεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
17 Κρύσταλλον προέηκεν ἑὸν ψωμοῖσιν ὁμοῖον·
Τίς κεν ῥῖγος ἑὸν μίμνοι τετληότι θυμῷ,
Ὁππότε χειμέριος διειδυπετὴς ἤλυθεν ὥρη;
18 Ὡς δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, τὰ δ' αὐτίκα πάντα λέλυνται,
Τηκομένων δ' ἄρα τῶν δυσχείμερα δέσματ' ὄλωλε·
Πνείει δ' ὃ ἀνέμῳ, καὶ ὕδωρ ῥέει ὡς τὸ πάρος περ,
Τοῖο ἕκητι, ὑπαὶ ῥιπῆς νότου ὑγρὸν ἀέντος.
19 Ὃν λόγον ἐκφαίνει Ἰακωβιάδῃσι, θέμιστας
Ἠδὲ θεοπροπίας Ἰσραήλοιο γενέθλῃ.
20 Οὐχ ἑτέρῳ πω λαῷ ἐπὶ χθονὶ τοιάδ' ἔρεξεν·
Ἄλλοι δ' οὐκ ἴσασιν ἃ θέσφατα. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛΜ. ρμη'.

1 Κλείετ' Ἄνακτα, κλείετ' ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ὑψόθεν αἶνον ἀείδετ' ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
2 Κλείετέ μιν πάντες, χορὸς ἱερὸς, Ἄγγελοι αὐτοῦ·
Κλείετέ μιν σύμπαντες ἑοῦ στρατοὶ οὐρανιώνων.
3 Κλείετε δ' ἠέλιός τε σελήνη τε πλήθουσα·
Κλείετέ μιν σύμπαντες ἅμ' ἀστέρες αἰγλήεντες.
4 Καί μιν ἐπαινείτω ὑπὲρ οὐρανὸν οὐρανὸς εὐρύς·
Ἀλλὰ καὶ ὕδαθ' ὁμοῦ ὑπὲρ οὐρανὸν ὑψόθ' ἐόντα.
5 Πάντα τάδ' αἰνείτω ὄνομ' ἱερὸν Ἀθανάτοιο·
Ὃς μὲν γάρ τ' ἔπος εἶπεν, ἄφαρ τ' ἐτέτυκτο ἅπαντα,
Αὐτίκα καὶ ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.
6 Καί τὰ μὲν οὕτως ἔστησε διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Νωλεμὲς ὄφρα μένοι· τοῖσιν δέ τε θεσμὸν ἔθηκε,
Θεσμὸν, ὃν οὔ ποτε παρεξελθεῖν θέμις, οὐδ' ἀλιῶσαι.
7 Κλείετ' Ἄνακτα καὶ ὔμμες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Φῦλα δρακόντων, ἠδὲ πελώρια κήτεα πόντου,
Νέρθε τε βένθεα πάντα, καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης.
8 Πῦρ, κρυερή τε χάλαζα, χιὼν, καὶ νήχυτος ἀτμὴ,
Ἠδ' ἄνεμος ζαὴς, ὃς ἑὸν τ' ἔπος ἐξετέλεσσεν.
9 Οὔρεα, σύμπαντές τε λόφοι, καὶ πρώονες ἄκροι·
Δένδρεα, ἅ τ' ἀνθρώποισι φέρει μελιηδέα καρπὸν,

Et omnes cedri, quæ & odorem gratum emittunt.
10 Feræque agrestes, & quotquot jumentorum sunt capita,
Greges, pecudésque omnes ; & reptilia tortuosa,
Unà & cum iis avium volatilium gentes omnes.
11 Sceptrigeri reges, quotquot dominium-obtinent
Terram per immensam ; & innumeræ nationes hominum,
Populi, & populorum duces, quíque leges ac jura
Tuentur, omnésque judices terræ.
12 Unà etiam & adolescentes, & virgines formosæ ;
Seniores natu, simul & juvenes pubescentes.
13 Celebrent & laudent nomen Immortalis ;
Nomen enim ejus solius excellens est præ-omnibus,
Gloriáque & majestas supra terram & cœlum stelliferum.
14 Populi autem sui sursum evehit cornu splendorémque :
Laus hæc & cantilena pariter sanctis suis
Omnibus erit, filiis insignis Israëlis,
Populo, qui charus ei valdéque propè. Celebrate Dominum.

PSAL. cxlix.

1 IMmortali novum hymnum cantate ; ejus vero laus
Et fama bona sit sanctorum virorum in cœtu.
2 Eo animitùs delectata Israëlis progenies
Gaudeat, qui ipsam fecit : lætentur in animo
Pulchri filii Sionis, exultantes in rege *suo*.
3 Ejus autem nomen in choreis cantionibus celebrent ;
Et eum canant tympanísque & citharis.
4 Immortali enim populus suus gratus est,
Iísque ille gratificatur, valdéque eos diligit :
Virósque pauperes & mitem animum habentes
Liberabit, ultróque salutem iis dabit
Splendidam ; utrunque, & ornamento esse & auxilio.
5 Viri igitur sancti lætentur exultantes,
Et præ gaudio jubilent suis in lectis.
6 Laudémque jucundam Dei, gratam cantilenam,
In ore, & gladium ancipitem in manibus habentes.

Καὶ πᾶσαι κέδροι, αἵ τ' ὀδμὴν χαρίεσσαν ἱεῖσι.
10 Θῆρές τ' ἀγρότεροι, κτηνέων δέ τε ὅσσα κάρηνα,
Πώεα, μῆλά τε πάντα· καὶ ἑρπετὰ πουλυέλικτα,
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πάντα.
11 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες, ὅσοι κατακοιρανέουσι
Γαῖαν ἀπειρεσίην· καὶ μυρία φῦλ' ἀνθρώπων,
Λαοί, καὶ λαῶν ἡγήτορες, οἵ τε θέμιστας
Εἰρύαται, πάντες τε δικασπόλοι ἀνέρες αἴης.
12 Σὺν δὲ καὶ ἠΐθεοι, καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι·
Πρεσβύτεροι γενεῇ, ἅμα καὶ νέοι ἡβώοντες.
13 Κλειόντων τε καὶ αἰνειόντων ὄνομ' Ἀθανάτοιο·
Οὔνομα γὰρ τοῦδ' οἶον ὑπείροχον ἔπλετο πάντων,
Κῦδος ὑπὲρ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
14 Λαοῦ δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἑοῦ κέρας ἀγλαΐην τε·
Αἶνος ὅ κεν καὶ ἀοιδὴ ὁμοῦ ὁσίοισιν ἑοῖσι
Πᾶσιν ἔοι, παίδεσσιν ἀμύμονος Ἰσραήλου,
Λαῷ, ὃς φίλος οἱ, μάλα τ' ἐγγύς. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛΜ. ρμθ'.

Ἀθανάτῳ νέον ὕμνον ἀείδετε· τοῖο δὲ αἶνος
Καὶ κλέος ἐσθλὸν ἔοι ὁσίων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ.
2 Τῷ φρένα τερπομένη Ἰσραήλοιο γενέθλη
Χαίροι, ὅς μιν ἔτευξεν· ἐϋφραινοίατο θυμῷ
Ἀγλαὰ τέκνα Σιῶνος, ἀγαλλόμενοι βασιλῆϊ.
3 Τοῦ δ' ὄνομ' εἰνὶ χοροῖσιν ἀοιδῇσι κλειόντων·
Καί μιν ἀειδόντων τυμπάνοισί τε καὶ κιθάρῃσιν.
4 Ἀθανάτῳ γὰρ λαὸς ἑὸς κεχαρισμένος ἐστί,
Τοῖσι δ' ὅγ' ἦρα φέρει, μάλα τε σφέας ἀμφαγαπάζει·
Ἄνδρας τε πτωχοὺς καὶ ἐνηέα θυμὸν ἔχοντας
Ῥύσεται, ἐνδυκέως τε φόως αὐτοῖσι διδώσει
Ἀγλαόν· ἀμφότερον, κόσμον τ' ἔμμεναι καὶ ἀρωγήν.
5 Ἀνέρες οὖν ὅσιοι κεχαροίατο κυδιόωντες,
Γηθοσύνῃ τ' ἀλαλάξαιεν σφοῖς εἰνὶ λέχεσσιν.
6 Αἶνόν θ' ἱμερόεντα Θεοῦ, χαρίεσσαν ἀοιδήν,
Ἂν στόμα, καὶ ξίφος ἀμφήκες μετὰ χερσὶν ἔχοιεν.

7 Gentésque interficere, & condigno tradere exitio,
Et populos castigare ob transgressionem gravem.
8 Catenis validis eorum reges superbos
Colligare, principésque ferreis compedibus.
9 Ut judicium aliquando iis, vindictámque omninò inferant,
Scriptam divino in libro: hic utique honos
Omnibus ejus sanctis adest. Celebrate Dominum.

PSAL. cl.

1 VEnite agite, communémque Deo apparate cantilenam,
Celebrate nunc eum supernè, ubi ei sedes sancta est;
Celebrate etiam eum canentes, & in æthere divino,
Ubi potentia ei magnáque est, maximéque omnibus apparet.
2 Celebrate eum ob fortia opera, quæ fecit:
Celebrate eum modulationibus cantantes suavibus,
Uti fas est *eum* cujus potentia fuerit gloriáque maxima.
3 Eum clarâ tubæ celebrate voce,
Nablio benè-sonante, pariter & citharâ canorâ.
4 Celebrate eum tympanis, & choreâ & cantico;
Celebrate eum fidibus, & organo sonoro.
5 Celebrate eum canora pulsantes cymbala manibus,
Cymbala ærisona, magnúmque jubilum edentia.
6 Quicquid adeò spirat, & habet vitalem halitum,
Celebret suâ voce Dominum. Celebrate Dominum.

FINIS.

7 Ἔθνεά τε κτεῖναι, καὶ ἐοικότι δοῦναι ὀλέθρῳ,
Καὶ λαοὺς τίσασθαι ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς.
8 Σειρῇσι κρατερῇς αὐτῶν βασιλῆας ἀγαυοὺς
Ξυνδῆσαι, ἀρχοὺς τε σιδηρείῃσι πέδῃσιν.
9 Ὄφρα δίκην ποτὲ τοῖσι, τίσιν τ' ἐπὶ πάγχυ φέροιεν,
Γραφθεῖσαν ζαθέῃ ἐνὶ βίβλῳ· ἥδε γε τιμὴ
Πᾶσιν ἑοῖς ὁσίοισιν ὀπηδεῖ. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛΜ. ρν'.

1 ΔΕῦτ' ἄγετε, ξυνὴν τῷ Θεῷ ἐντύνετ' ἀοιδήν·
Κλείετε δή μιν ὕπερθεν, ἧ οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι·
Κλείετε δ' αὖ μιν ἀείδοντες καὶ ἐν αἰθέρι δίῃ,
Ἧ κράτος οἱ μέγα τ' ἐστὶ, μάλιστα τῷ πᾶσι πέφανται.
2 Κλείετέ μιν κρατερῶν ἕνεκ' ἔργων, ὅσσα ἔοργε·
Κλείετέ μιν μολπῇσιν ἀείδοντες λιγυρῇσιν,
Ὡς θέμις ἐστὶν, ὅου κράτος ἠδὲ κῦδός τε μέγιστον.
3 Αὐτὸν ἀριζήλῃ σάλπιγγος κλείετε φωνῇ,
Ναβλίῳ ἐγκελάδῳ, ἅμα καὶ φόρμιγγι λιγείῃ.
4 Κλείετέ μιν τυμπάνοισι, καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ·
Κλείετέ μιν χορδῇσι, καὶ ὀργάνῳ ἠχήεντι.
5 Κλείετέ μιν λιγυρὰ κροτέοντες κύμβαλα χερσὶ,
Κύμβαλα χαλκεόφωνα, μέγαν τ' ἀλαλαγμὸν ἱέντα.
6 Ὅ,ττι περ ὂν ἀμπνείει, καὶ ἔχει ζωαρκέ' ἀϋτμὴν,
Κλειέτω ἡ φωνῇ τὸν Ἄνακτα. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΤΕΛΟΣ.